

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

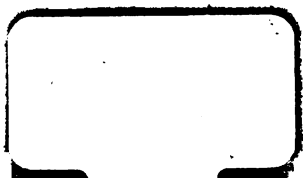
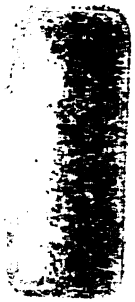
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

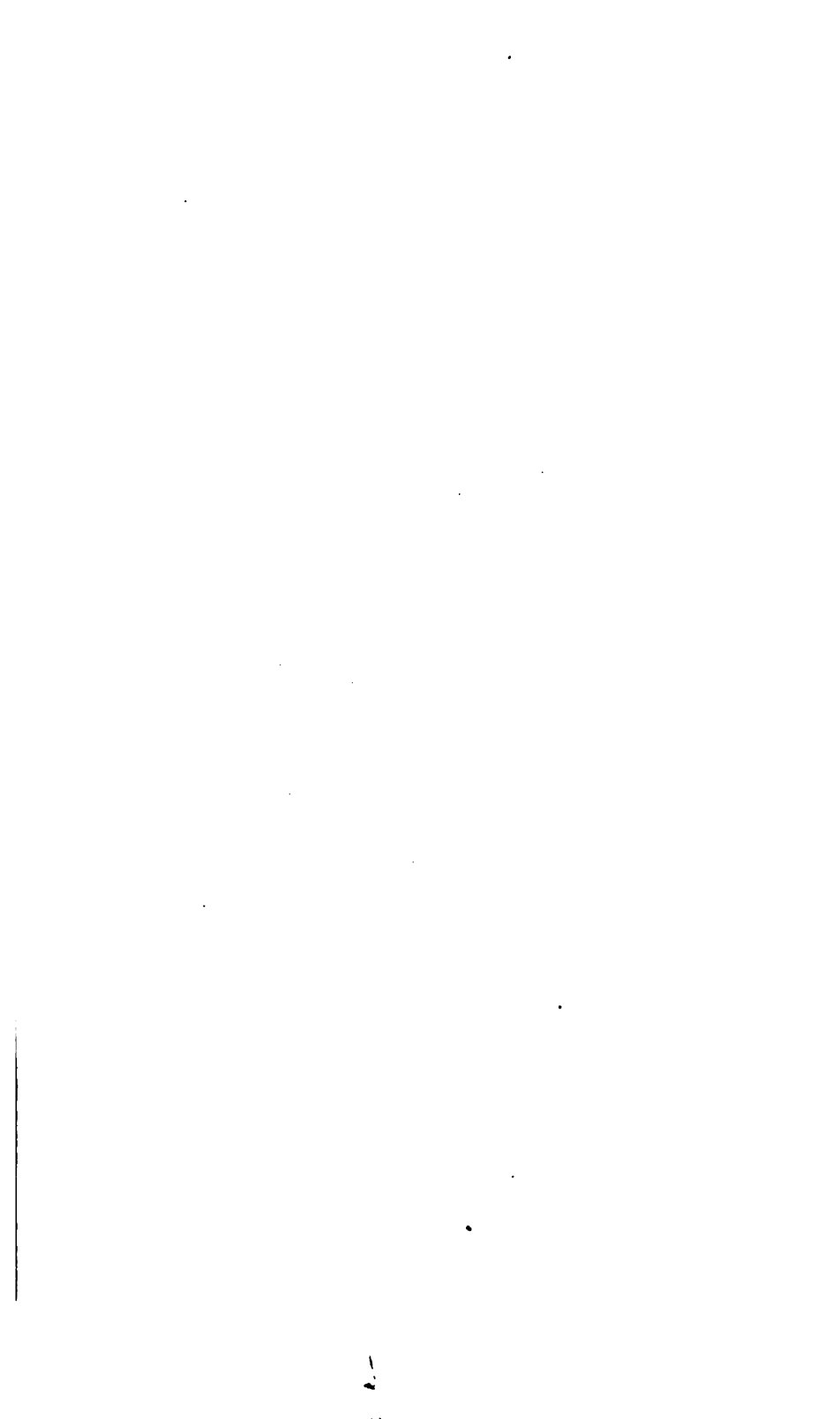
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 3433 08164971 1

ΑΝΑΕΚΤΑ ἙΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ,
SIVE
COLLECTANEA GRAECA MAJORA,
AD USUM
ACADEMICAЕ JUVENTUTIS

ACCOMMODATA :

CUM

NOTIS PHILOLOGICIS,

QUAS

PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, A. M.

SOCIUS REGIAE SOCIETATIS EDINBURGENSIS;
ET SUPER IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PRÆF.
EIDEMQUE A SECRETIS ET BIBLIOTHECARIUS.

—
TOMUS II.
COMPLECTENS EXCERPTA

EX

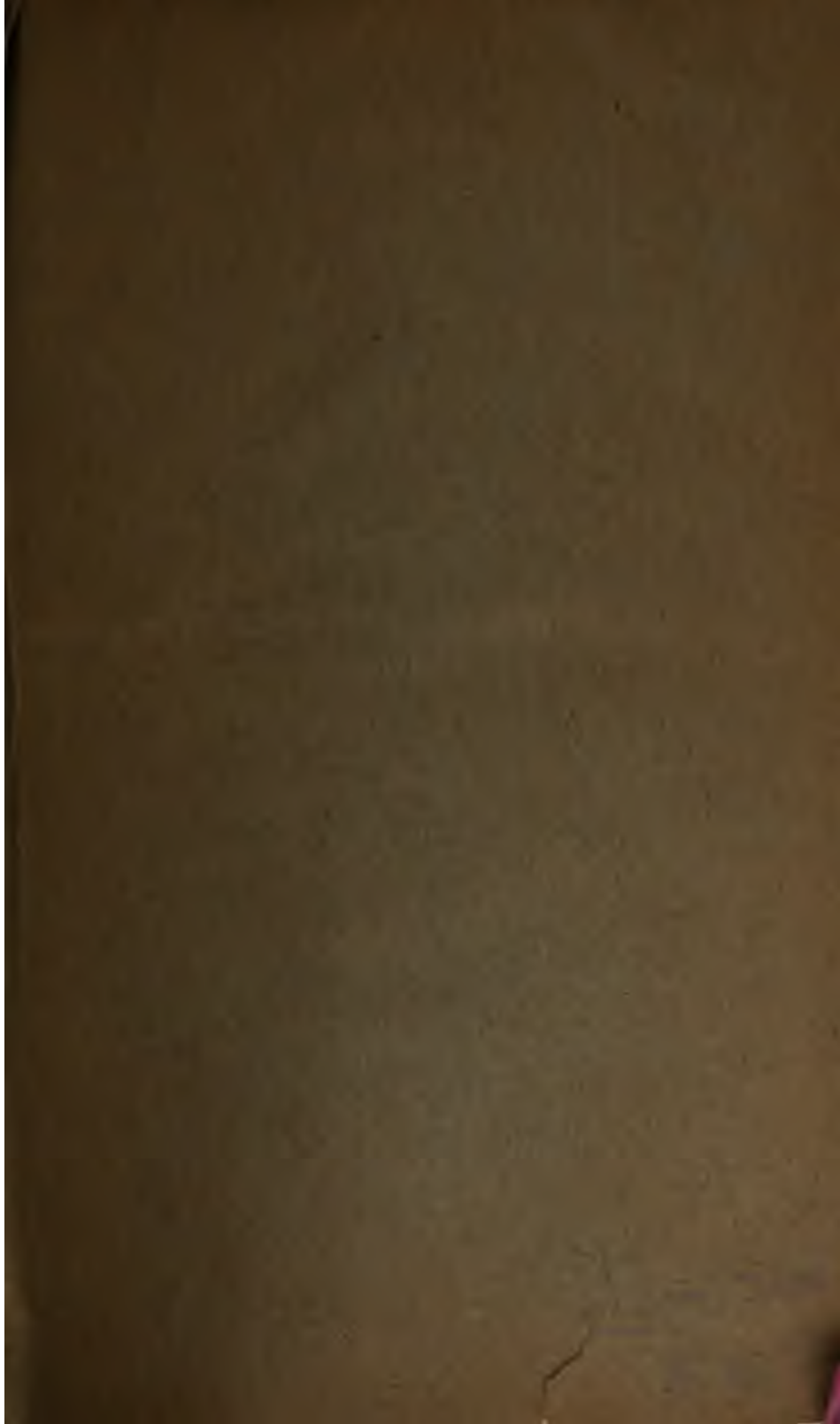
VARIIIS POETIS.

—
EDITIO QUARTA AMERICANA, EX AUCTORIBUS CORRECTA,
Prioribus emendatior, cum Notis aliquot interjectis.

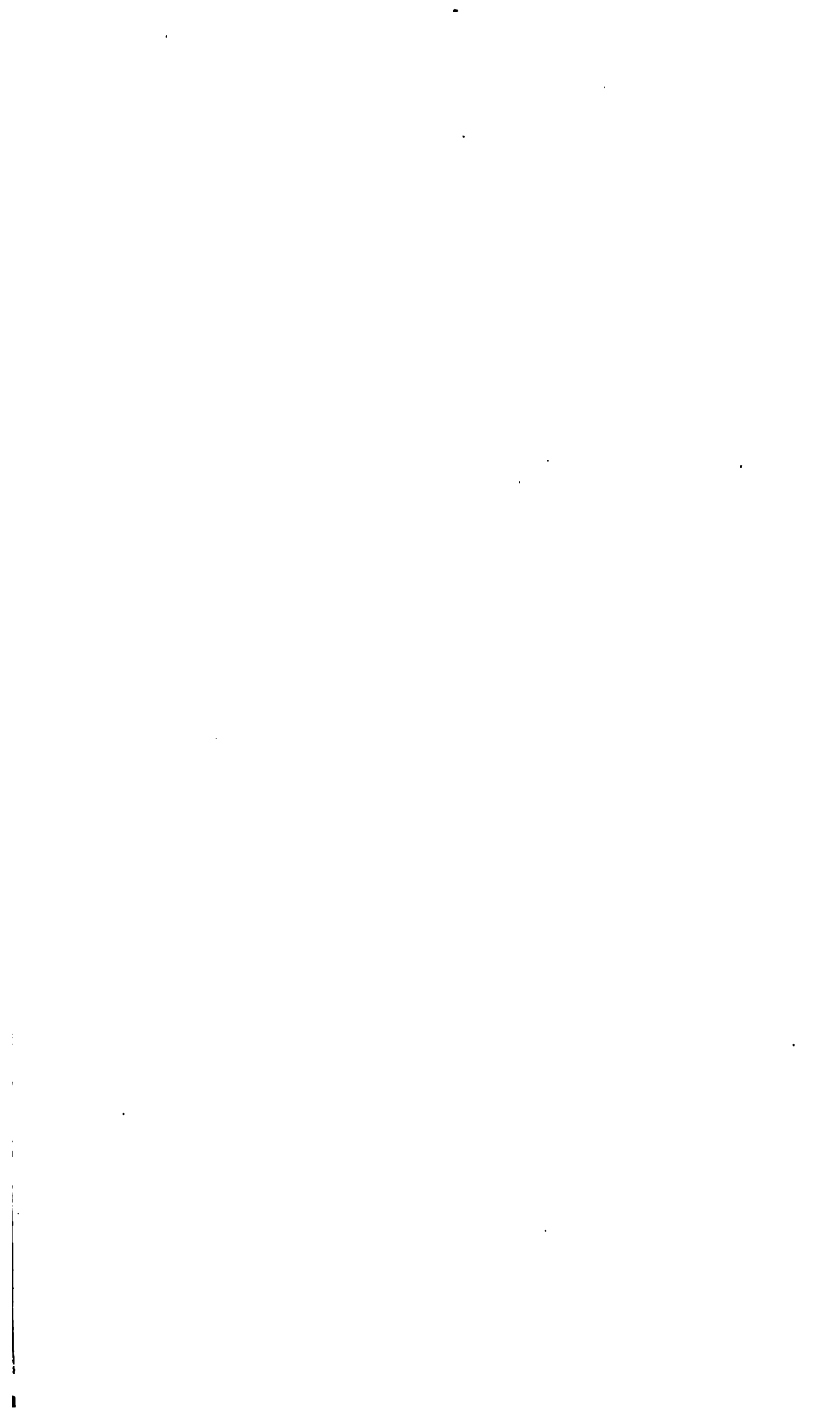
—
HILLIARD, GRAY, & Co.—BOSTON:
KIMBER & SHARPLESS—PHILADELPHIA.

.....
1841.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ἙΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ,
ΣIVE
COLLECTANEA GRAECA MAJORA,

AD USUM
ACADEMICAЕ JUVENTUTIS

ACCOMMODATA :

CUM
NOTIS PHILOLOGICIS,

QUAS
PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT
ANDREAS DALZEL, A. M.

SOCIUS REGIAE SOCIETATIS EDINBURGENSIS ;
ET NUPER IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.
ET DEMUM A SECRETIS ET BIBLIOTHECARIUS.

—
TOMUS II.
COMPLECTENS EXCERPTA

EX
VARIIS POETIS.

—
EDITIO QUARTA AMERICANA, EX AUCTORIBUS CORRECTA,
Prioribus emendatior, cum Notis aliquot interjectis.

—
HILLIARD, GRAY, & Co.—BOSTON:
KIMBER & SHARPLESS—PHILADELPHIA.

.....
1841.

PUBLIC HEALTH
747916
ASTOR LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1917

GIFT
Rev. P. A. ...
JUN 10 1911

CUM res gestae et eventus, qui verae Historiae subjiciuntur, non sint ejus amplitudinis in qua anima humana sibi satisfaciat, praesto est Poësis, quae facta magis heroica confingat. Cum Historia vera successus rerum minimè pro meritis virtutum et scelerum narret, corrigit eam Poësis, et exitus et fortunas secundum merita et ex lege Nemeseos exhibet. Cum Historia vera obvia rerum satietate et similitudine animae humanae fastidio sit, reficit eam Poësis, inexpectata et varia et vicissitudinum plena canens. Adeo ut Poësis ista non solum ad delectationem, sed etiam ad animi magnitudinem et ad mores conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuspian particeps videri possit, quia animum erigit et in sublime rapit; rerum simulachra ad animi desideria accommodando, non animum rebus (quod Ratio facit et Historia) submittcndo.

BACON. de Augm. Scient. Lib. ii. 13.

LECTORI S.

TIBI in manus hanc Quintam Editionem Vol. Sec. COLLECT. GRAEC. MAJ. tradens, nihil fere habeo de quo te monitum esse velim. Tanta est hujus operis ad promovenda studia Graecarum Literarum utilitas, et tam latè ac benè nota, ut mea neque auctoritas neque sollicitudo plus valeant quam nomen ejus solum. Curam hujus Editionis ut susceperem, et beneficia, quae olim ab Auctore in me cumulata essent, et instantia librariorum, quorum maximè interest ne liber, ad muniendas vias Graec. Lit. accommodatus, in lucem scatens erroribus maculisque plenus unquam prodeat, effecerunt. Tu igitur hanc accipe, aliquatenus, ut spero, purgatiorum quam priorem, et studia illi diligenter impende.

G. DUNBAR.

Ser. EDINBURGI, Kal. Jun. MDCCCXVI.

PRAEFATIO

PRIORIS EDITIONIS.

FUIT jamdiù mihi persuasissimum, nihil ad aetatem juvenilem verâ Linguae Graecae cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Praeceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum usum adoptarent. Sed vix priùs ejusmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Graecis vel seligere vel conscribere institueram, quàm statim senserim, necesse fore ut eas multò copiosiores, quàm quae in priore volumine Scriptores orationis solutae comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, sed potiùs lubens confitear, comprobationem, qua exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effecisse ut posterioris editionem detrectare honestè non possem; magna tamen laboris suscepti difficultas et perpetua, qua tenebar, sollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum spem frustrarer; aliaeque rationes, quas supervacaneum foret hìc enumerare, multò majorem, quàm voluissem, operi moram fecêre. Hanc igitur excusationem faciles, ut spero, accipient Praeceptores humanissimi, qui me per epistolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum se jampridem desiderare;—quod quaecunque demùm sit, illis nunc tandem summâ cum observantiâ dicatum volo.

EXCERPTA Poëtica, quae hìc exhibentur, ejus generis sunt, quae ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Graecos evolventi desiderio aptissima viderentur. Typis descripta

sunt ex editionibus, quae curâ eruditorum hominum perpolitae nuperrimè prodierunt, et quae ferè habentur optimae.

IN Annotationibus, nisi quòd multò sunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo observata est. Quae selecta sunt ex diversis editoribus vel interpretibus, eorum singula, quantâ potui diligentia, singulis suis auctoribus adscribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quae fuerunt à viris eruditis jam occupata. Atque simul, ne aliquid difficultatis sive à me sive ab aliis non expeditum relinqueretur, summam quoque curam adhibui. Fieri potest ut quibusdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non nisi paucorum studiosorum manibus contrectandi veniunt. Sed monstrandum erat iter iis, qui majores progressus facere cuperent in studiis hisce elegantioribus; atque subsidia necessaria aliquatenus indicanda. Quamvis enim hae annotationes ad usum Studiosae Juventutis praecipuè sint accommodatae, et cum doctis hominibus nil nisi nota communicent, ex iis tamen Magistri juniores nonnihil adjumenti possint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantia, omne genus oblectamenti omninò abesset, passim adpersae sunt breves aliquot narrationes et animadversiones, ad poëtas et poëticas venustates aliasque res, potiùs quàm ad mera vocabula, pertinentes, quae dapes has, parùm lautas, aliquâ suavitate condirent.

ATQUE haec sunt, quae in universum praeemonenda habui. Caeterorum singula in suis locis memorata inveniuntur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque sinas me repetitos hosce conatus ad cognitionem Linguae longè omnium nobilissimae promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare. Scr. Edinburgi, in Acad. Jac. VI. Scotorum Regis, Prid. Non. Maii, MDCCXCVII.

PRAEFATIO

SECUNDAE EDITIONIS.

INDULGENTIA, qua excepta est apud eruditos Praeceptores prior hujus poëtici voluminis editio, effecit ut, redintegratis viribus, hanc novam eorundem favore digniorem reddere conarer. Enarranti enim mihi priorem editionem propriis discipulis multa errata typographica in textu, multosque defectus in notis occasio deprehendendi data est. Illa ut tollerem, hos ut supplerem, strenuè laboravi. Vereor tamen ne utriusque generis quaedam adhuc restent: Verùm hoc confirmare audeo, librum longè quàm antehac, praesertim in notis, absolutiorem nunc evasisse. Conatus autem mei multum debent duobus doctissimis mihiq̃ amicissimis viris, quorum nomina benignus Lector in prooemio ad notas infra commemorata inveniet.*

.. **QUONIAM** sequentia ex variis Poëtis Excerpta se ex optimis quibusque editionibus, quae comparari possent, desumpta esse prae se ferunt, Lector forsàn primò intuitu mirabitur, quare Euripidis Medeam, uti nuper edita fuit à viro eruditissimo RICARDO PORSON, hinc non sequitur sim. Ejus rei ratio nequaquam certè est, quòd ea editio à me parvi habeatur; illam è contrario longè omnium praestantissimam esse nemo est qui negabit: sed deficere jam coeperant prioris editionis exemplaria, et contextus hujus novae totus typis expressus est, antequam

* THOMAS YOUNG et JACOBUS TAYLOR.

Medea Porsoniana lucem aspexisset. Annotationes verb meas, tum ad hanc Tragoediam, tum ad Sophoclis Oedipum Tyrannum, variis Porsoni criticis animadversionibus, ex omnibus quatuor Tragoediis quas ipse jam ediderat, locupletare, quod facillè ignoscet vir humanissimus, haud dubitavi. Nam vix prodierat prior hujus tomi editio, cum MATTHAEUS RAINE, s. t. d. Scholae Carthusianae apud Londinenses Archididascalus dignissimus, cujus summa doctrina atque liberalitas notiores sunt, quam ut meo indigeant praefatione, ad me misit imprimis Hecubam, deinde Orestem, utramque ab amico suo recens editam. In his non vulgaris literatoris sed superioris ordinis critici mentum statim sensi; et simul intelligere gavisus sum, in animo esse editori doctissimo ceteras quoque singulas Euripidis fabulas, eodem modo adornatas, in publicum preferre; opusque institutum tandem claudere observationibus quibusdam in varia Scenicorum Poetarum metra. Haud ita multò post, Phoenissas quoque comparavi, tum Medeam, denique Hecubam iterum editam, cum Supplemento ad Praefationem, in quo multa egregia de tribus praecipuis metris Tragicis, citius quam sperabamus, lucem viderunt. Omnia haec diligenter evolvi; et quos ex iis fructus perciperim Lectori notas in Oedipum Tyrannum et Medeam inspicienti apparebit.

OPRANDUM fuit ut editori acutissimo non solum critici sed et interpretis munere fungi placuisset; praesertim cum ex exemplis, quamvis paucissimis, quae in hoc genere protulit, nullus relictus est dubitandi locus, quin partes hujus pari successu ac illius sustinuisset. Utcunque sit, magnas certè gratias à doctis hominibus jam meretur, majores meretur, si curriculo tam feliciter incepto insistat, donec orbi literato demonstraverit ille, si quis alius, adhuc esse

suam Angliae BENTLEIUM ; et forsàn, quod ad subac-
tum attinet iudicium, etiàm Bentleio majorem.

QUOD si semel, prope initium sequentium in Medeam
annotationum, Criticum eximium, ob exterae gentis aemu-
lum nimio aceto ab illo perfusum, leviter perstringere
ausus sim ; id non factum interpretabitur, famam ipsius
vellicandi gratiâ, sed ideo quòd virum valdè cupidus essem
videndi, qui se eruditissimum reique criticae ac metricae
peritissimum ostenderit, eundem quoque praeditum ingenio
leni atque mansueto.

Tu interea, candide Lector, favere perge humilioribus
hisce laboribus, eo consilio ab initio susceptis et jam denuò
renovatis, ut docili juventuti ad Graecae Poëseôs intelli-
gentiam et amorem viam faciliorem munirent. Vale. Scr.
Edinburgi, Id. Aug. A. D. 1802.

VOL. II.

INDEX

EBRUM QUAE IN HOC SECUNDO VOLUMINE CONTINENTUR.

[Observabit Lector Poëmata minora sub finem hujus Delectas distinctius nunc ordinata esse, omnibus tamen servatis quae continebat prior editio. Et ne interiores paginae titulorum, qui singulas libri partitiones indicant, vacuae iterùm relinquerentur, iis ubique inseruntur EPIGRAMMATA quaedam adscriptitia; sed, ut eorum interpretatio juvenilia ingenia exerceat, nullis annotationibus instructa.]

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

I. EX HOMERO.

EX ODYSSEA.	Pag.
<i>Liber I.</i> - - - - -	3
<i>E Libro V, 43—269,</i> - - - - -	17
<i>E Libro VIII, 24—71,</i> - - - - -	24
————— 485—563, - - - - -	26
————— 572—586, - - - - -	28
<i>Liber IX.</i> - - - - -	29
<i>E Libro XI, 1—43,</i> - - - - -	46
————— 386—639, - - - - -	48
<i>E Libro XXIII, 205—230,</i> - - - - -	56
<i>Similitudines Selectae,</i> - - - - -	57
<i>Descriptiones Selectae,</i> - - - - -	61

II. EX HESIODO.

EX OPERIBUS ET DIEBUS, 1—201, - - - - -	67
E THEOGONIA, 617—806, - - - - -	74

III. Ex APOLLONIO RHODIO.

EX ARGONAUTICIS.		Pag.
<i>E Libro I, 1—233,</i>	- - - - -	81
————— 492—558,	- - - - -	88
<i>E Libro II, 178—310,</i>	- - - - -	91
<i>E Libro III, 1—5, 299—339,</i>	- - - - -	95
————— 367—471,	- - - - -	97
————— 744—765,	- - - - -	100
————— 828—843, 919—926,	- - - - -	101
————— 948—1162,	- - - - -	102

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

I. E SOPHOCLE.

OEDIPUS TYRANNUS,	- - - - -	113
--------------------------	-----------	-----

II. Ex EURIPIDE.

MEDEA,	- - - - -	165
---------------	-----------	-----

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

I. E THEOCRITO.

<i>Idyllum I.</i>	- - - - -	215
<i>Ex Idyllio II.</i>	- - - - -	221
<i>Idyllum III.</i>	- - - - -	226
————— VIII.	- - - - -	229
————— XI.	- - - - -	238

	Pag.
<i>Idyllum</i> XV. - - - - -	236
—— XVIII. - - - - -	242
—— XIX. - - - - -	244
—— XX. - - - - -	245
—— XXIV. - - - - -	246

II. E BLONE.

<i>Idyllum</i> III. - - - - -	251
—— IV. XVI. XVII. - - - - -	252

III. E MOSCHO.

<i>Idyllum</i> V. - - - - -	253
—— VI. VII. - - - - -	254

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

I. ODAE.

SAPPHUS Reliquiae quaedam.

I. <i>In Venerem</i> , - - - - -	257
II. <i>In feminam amatam</i> , - - - - -	258
SIMONIDIS CEI <i>Fragmentum</i> , - - - - -	259
BACCHYLIDIS <i>Fragmentum</i> , - - - - -	260

ANACREONTIS quaedam.

Ode XVII. - - - - -	260
—— XIX. XXX. XXXI. - - - - -	261
—— XXXV. - - - - -	262
—— XXXVI. - - - - -	263

E PINDARI Carminibus.

<i>Olymp.</i> I. - - - - -	265
—— II. - - - - -	270
<i>Pyth.</i> I. - - - - -	277

ERINNES <i>Ode in Fortitudinem,</i>	- - -	284
THEOCRITI <i>in mortuum Adonidem,</i>	- . .	285
ANACREONTICA <i>quaedam.</i>		
I. <i>Basilii,</i>	- - -	287
II. <i>Ejusdem,</i>	- - -	287
III. <i>Juliani,</i>	- - -	288

II. SCOLIA.

PITTACI MITYLENAEI I. II.	- - -	289
SOLONIS ATHENAEI,	- - -	290
SIMONIDIS, - - -	- - -	290
CALLISTRATI, - - -	- - -	290
TIMOCREONTIS RHODII,	- - -	291
HYBRIAE CRETENSIS,	- - -	291
ALPHEI MITYLENAEI,	- - -	291
SCOLIA ANONYMA, I.	- - -	291
—— II. III. IV.	- - -	292

III. PAEANES.

ARIPHRONIS SICYONII, - - -	- - -	293
ARISTOTELIS, - - -	- - -	294

PARS QUINTA.

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. HYMNI.

CLEANTHIS <i>Hymnus in Jovem,</i>	- - -	297
CALLIMACHI <i>Hymnus in Jovem,</i>	- - -	298
—— <i>in Lavacrum Palladis,</i>	- - -	302

II. SENTENTIAE.

	Pag.
MIMNERMI COLOPHONI, I. II. - - - -	307
----- III. IV. V. - - - -	308
SOLOMIS ATHENAEI, I. II. - - - -	309
----- III. IV. V. - - - -	310
SIMONIDIS CEI, I. II. - - - -	311
----- III. - - - -	312
PYTHAGORAE <i>Aurea Dicta</i> , - - - -	312
THEOGNIDIS MEGARENSIS, - - - -	315
AMPHIDIS, - - - -	316
ANTIPHANIS, - - - -	316
EUBULI, - - - -	316
PHILEMONIS, I. II. III. - - - -	317
----- IV. V. VI. - - - -	318
MENANDRI, I. - - - -	318
----- II. III. IV. - - - -	319
CLEARCHI, - - - -	319
DIVERSORUM <i>Sententiae</i> , - - - -	319

III. EPIGRAMMATA.

EX ANTHOLOGIA.

<i>Diversorum Epigrammata Selecta</i> , - - - -	321
---	-----

NOTAE PHILOGICAE *adjectas sunt scor-*
suis ad finem, - - - -

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἰς Ὅμηρον.

ΑΣΤΡΑ μὲν ἡμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα δελήνης
Ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἥελιος·
Ἵμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
Ἄαιπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΔΕΣΠΟΤΟΝ,

Εἰς τὸν αὐτόν.

ΤΙΣ ποῦ Ὅμηρεῖς μεγάλης ὀπὸς ἔστιν ἀπειθής ;
Τίς χθῶν, τίς δὲ θάλασσα μάχην οὐκ οἶδεν Ἀχαιῶν ;
Δῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερχέος ἄμμορος ἀγλής
Ἡελίου, Τροίης ὄνομ' ἔκλυεν ἔκλυεν Ἀτλας
Ὀδρανὸν εὐρυστέρνον ἔχων ἐπικείμενον ὅμοις.

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

ΔΟΚΡΙΑΟΣ ἐν νέμει σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
Νύμφαι κρηίδων λούσαν ἀπὸ σφαιτέρων,
Καὶ τάφον ὑπόσαντο γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
Ἐββαναν, ξανθῷ μῖζάμενοι μέλιτι.
Τοίην γὰρ καὶ γῆρον ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσῶν
Ὁ πρῖσθυς καθαρῶν γενεάμενος λιβάδων.

I.

EX HOMERO.

[Juxta Edm. EN OSONIAI, Etc. 1766. IV. TOM. 4to.]

Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiae procul a se reliquit.

QUINCT. x. 1.

† ΤΗΣ

ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

ἈΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
 Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
 Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
 Πολλὰ δ' οὔτ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
 Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων. 5
 Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐτάρους ἐβόησατο ἔμενος ἔτερ·
 Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
 Νῆπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἡελίοιο
 Ἡσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διὸς, εἰπέ καὶ ἡμῖν. 10
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
 Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφρυγότες ἠδὲ θάλασσαν·
 Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,

- Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψῶ, δῖα θεῶων,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. 15
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
 εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
 Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι θεοὶ δ' ἔλειπον ἅπαντες,
 Νηυσὶ Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχές μενείαιεν 20
 Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, (κῆρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.)
 Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τήλοθ' ἐόντας,
 Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δειδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
 Οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,
 Ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης. 25
 Ἐνθ' ὄγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθροοὶ ἦσαν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
 Τὸν ᾧ Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης· 30
 Τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεῖς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα
 Ω πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται!
 Εξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγ᾽ ἔχουσιν.
 Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο 35
 Γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
 Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
 Ἐρμείαν πέμψαντες εὐαχοπὸν Ἀργεῖφόντην,
 Μῆτ' αὐτὸν κτείνεν, μῆτ' ἀμνάσθαι ἄκοιτιν·
 Ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο, 40
 Ὀππότ' ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἤσ' ἰμείρεται αἴης.
 Ὡς ἔφαθ' Ἐρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
 Πειθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτιε.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείονταν, 45
 Καὶ λίην κείνός γε ἰοικότι κείται ὄλεθρον*

Ως ἀπόλοιο καὶ ἄλλος, ὅτις τοικυῖτά γε φέζοι.
 Ἀλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
 Δυσμῶρα, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πασχει,
 Νῆσ' ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης· 50
 Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δάματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ἄλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 Μακρὰς, αἷ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, 55
 Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλλίοισι λόγοισι
 Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήφεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
 Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθροῶσκοντα νοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἰμείρεται. οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐπιρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε! οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς 60
 Ἀργείων παρὰ νησὶ χαρίζετο ἱερά φέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ἄδυσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἔμῳ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαθοίμην, 65
 Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερά θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε. τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηροχος ἄσκελές αἰεὶ
 Κύκλωπος κελόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάσεν,
 Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃου κράτος ἐστὶ μέγιστον 70
 Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλως ἀτρυγέτιο μέδοντος,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. 75
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δέ μεθήσει
 Ὀν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.

- Τὸν δ' ἡμῖβει' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη 80
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
 Νοστήσαι Οδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἐρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργειφόντην
 Νῆσον ἐς Ωγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα 85
 Νύμφη ἐϋπλοκάμω εἶπη νημερτέα βουλῆν,
 Νόστον Οδυσσεύος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
 Ἀντὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῖω,
 Εἰς ἀγορῆν καλέσαντα κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς, 90
 Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Πέμπω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἦν που ἀκούσῃ,
 Ἢδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν. 95
 Ἰπποῦς, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβροσία, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἢδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῶ,
 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν 100
 Ἑρώων, τοῖσιντε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο κερήνων αἴξασα·
 Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Οδυσσεύος,
 Οὐδοῦ ἐπ' ἀυλείου· παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Εἶδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντη. 105
 Εὔρε δ' ἄρα μνηστήρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Πεισοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 Ἡμενοὶ ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
 Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, 110
 Οἱ δ' αὐτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἴστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 Οσοόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν, εἵποθεν ἔλθων 115
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 Τμῆν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἶσιδ' Ἀθήνην
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγυθὶ δὲ στάς 120
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι, ὅττεό σε χρῆ.
 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. 125
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐντοσθεν ἔσαν δόμον ὑψηλοῖο,
 Ἐγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 Δουροδόκης ἐντοσθεν ἐϋξόου, ἔνθα περ ἄλλα
 Ἐγχέ' Οδυσσεὺς ταλασίφρονος ἴστατο πολλά·
 Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας, 130
 Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν.
 Παρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 Μνηστῆρων μὴ ξεῖνος, ἀνηθείς ὄρυμαγδῶ,
 Δείπνω ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθῶν,
 Ἦδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροίτο. 135
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῆ, χρυσεῖα, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 Εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαρίζομένη παρεόντων. 140
 Λαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπάχετο οἰνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. 145

- Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν
 Σῆτον δὲ δμῳαὶ παρενήγεον ἐν κανέοισιν
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἔαλλον.
 Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου ἔντο 150
 Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμηῆλει,
 Μολπή τ' ὄρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε
 Φημίω, ὃς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεΐειν 155
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 Ἀγχι σχῶν κεφαλῆν, ἵνα μὴ πευθοῖάθ' οἱ ἄλλοι
 Ξεῖνε φίλ', ἧ καὶ μοι νεμεσήσεται, ὃ ττι κεν εἶπω ;
 Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδῆ,
 Ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοντον νήποιον ἐδουσιν, 160
 Ἀνέρος, οὗ δὴ πον λενὴ' ὄστέα πύθεται ὄμβροφ,
 Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἧ εἰν ἀλλὶ κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 Ἡ ἀφραιώτεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτὸς τε. 165
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόνον, οὐδέ τις ἡμῖν
 Θαλπωρῆ, εἶπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὦλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον
 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν ; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆς ; 170
 Ὅπποιός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο ; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἠγαγον εἰς Ἰθάκην ; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται ;
 Οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν ὄτομαι ἐνθάδ' ἐκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὐ εἰδῶ,
 Ἢ νέον μεθέπεις, ἧ καὶ πατρῴως ἔσσι 175
 Ξεῖνος ; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μέντης Ἀγχιάλιοι δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι 180
 Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὦδε ξὺν νηϊ κατήλυθον ἦδ' ἐτάροισι,
 Πλέων ἐπὶ οἶνοκα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἶθωνα σίδηρον.
 Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, 185
 Ἐν λιμένι Ρεΐθρω, ὑπὸ Νηϊῶ ὑλήεντι.
 Ζεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐξ ἀρχῆς, εἵπερ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν
 Δαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ κήματα πάσχειν, 190
 Γρηϊὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἧ οἱ βρωσίην τε πόσιν τε
 Παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβησιν,
 Ἐρπύζοντ' ἀνά γουκὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο.
 Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι, (195
 Σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Οδυσσεύς,
 Ἀλλ' ἔτι που ζῶς κατεργύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἀγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόσῳ ἀέκοντα.
 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ 200
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἴω,
 Οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 Οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 Ἔσσεται, οὐδ' εἵπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχησι·
 Φράσσεται, ὡς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν. 205
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἴς Οδυσῆος.
 Δίνῳς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἕοικας
 Κεῖνω· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 Πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι 210
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐνὶ νηυσίν·

Ἐκ τοῦδ', οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὐτ' ἐμὲ κείνος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε 215
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπι γῆρας ἔτετμε·
 Νῦν δ', ὃς ἀποτιμῶτατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
 Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις 220

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νῶν θυμνον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 Τίς δαῖς, τίς δὲ ὄμιλος ὃδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; 225

Εἰλαπίν', ἦ ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
 Ὡστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
 Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνήρ
 Αἰσχεα πόλλ' ὀρόων, ὅστις πιπνυτός γε μετέλθοι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα· 230
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρχει ἠδὲ μεταλλάς,
 Μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὃδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κείνος ἀνήρ ἐπιδήμιος ἦεν.

Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ, κακὰ μητιώωντες,
 Οἳ κείνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
 Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὄδ' ἀκαχοίμην,
 Εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 Ἡὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί, 240
 Ἡδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνηρείψαντο·
 Ὡχετ' αἴστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναγίζω
 Οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.

ἄνευ

- Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Ἡδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
 Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερόν γάμον, οὔτε τελευτήν
 Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες 250
 Οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρφαίσοις καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ω κόποι, ἧ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Οδυσῆος
 Δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθῶν, δόμον ἐν πρώτῃσι θύρῃσι 255
 Σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 Εξ Εφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο—
 ἔρχετο γὰρ κἀκεῖσε θεῆς ἐπὶ νηὸς Οδυσσεύς, 260
 Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
 Ἴους χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
 Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἔοντας·
 Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς—
 Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὀμιλήσειεν Οδυσσεύς, 265
 Πάντες κ' ἀκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Ἡ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἧὲ καὶ οὐκί,
 Οἴσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 Ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσεται ἐκ μεγάροιο. 270
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
 Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμαῖται γαμέεσθαι, 275
 Ἀψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἕδνα

ΔΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἰς Ὅμηρον.

ΑΣΤΡΑ μὲν ἡμαύρωσε καὶ ἱερά κύκλα θελήνης
Ἄξονα δινήδας ἔμπυρος ἠέλιος·
Ἵμνοπόλους δ' ἀγελήδων ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
Λαυπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΔΔΕΣΠΟΤΟΝ,

Εἰς τὸν αὐτόν.

ΤΙΣ ποθ' Ὅμηρεῖς μεγάλης δ' ἰός ἐστιν ἀπειθής ;
Τίς χθὸν, τίς δὲ θάλασσα μάχην οὐκ οἶδεν Ἀχαιῶν ;
Ἄῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερκέος ἄμμορος ἀγλης
Ἡέλιου, Τροίης ὄνομ' ἔκλυεν ἔκλυεν Ἄτλας
Ὀδρανὸν εὐρυστειρον ἔχων ἐπιχειμενον ὄμοις.

ΔΔΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

ΔΟΚΡΙΛΟΣ ἐν νέμει σκιερῶ νέκυν Ἡσίοδοιο
Νύμφαι κρηνίδων λουσαν ἀπὸ σφραγέρον,
Καὶ τάφον ὑπώσαντο γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
Ἐββαναν, ξανθῶ μίξάμενοι μέλιτι.
Τοῖην γὰρ καὶ γῆρον ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσῶν
Ὁ πρῖσθες καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

I.

EX HOMERO.

[Juxta Edist. EN OSONIAI, Etti 1796. IV. TOM. 4to.]

*Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiae procul a se re-
liquit.*

QUINCT. X. 1.

† ΤΗΣ

ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
 Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
 Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
 Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὄντα κατὰ θυμόν,
 Ἀρνύμενος ἣν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων. 5
 Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐρρύσατο ἔμενός ἑπερ·
 Ἀντὶς γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
 Νῆπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἥελίοιο
 Ἥσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν. 10
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὴν ὄλεθρον,
 Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφραυγότες ἠδὲ θάλασσαν·
 Τῶν δ' οἶον, νόστον κεχρημένον ἠδὲ γυναικός,

*Νύμφη πότνι' ἔρουκε Καλυπῶ, δία θεάων,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.* 15

*Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι*

*Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
 Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι θεοὶ δ' ἔλεαιρον ἅπαντες,*

Νύμφη Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαιεν 20

Ἀντιθέῳ Οδυσσῆϊ· (πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.)

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τῆλόθ' ἐόντίας,

Αἰθίοπας, τοὶ δὲ γὰρ δαδάϊαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,

Οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,

Ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνεῖῶν ἐκατόμβης. 25

Ἐνθ' ὄγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,

Τὸν ὃ Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης· 30

Τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεῖς, ἐπεὶ ἀθανάτοισι μετηῦδα

Ὡ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται!

Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ

Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἀλλγὲ ἔχουσιν.

Ὡς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο 35

Γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,

Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,

Ἐρμείαν πέμψαντες εὐσάκοπον Ἀργειφόντην,

Μῆτ' αὐτὸν κτείνεῖν, μῆτ' ἀμνάσθαι ἄκοιτιν·

Ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο, 40

Ὀππότ' ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἧς ἰμείρεται αἴης.

Ὡς ἔφαθ' Ἐρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο

Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτις.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη

Ὡ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, 45

Καὶ λίην κείνός γε ἰοικότι κείται ὀλέθρῳ

Ως ἀπόλοίτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
 Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
 Δυσμῶφ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πῆματα πασχει,
 Νῆσφ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης· 50
 Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ Ἀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 Μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, 55
 Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι
 Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· ἀντάρ Ὀδυσσεύς,
 Ἴεμενος καὶ καπνὸν ἀποθροῶσκοντα νοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε! οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς 60
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἔμῳ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην, 65
 Ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε. τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύνκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον 70
 Πᾶσιν Κυνκλώπεσσι· θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτιο μέδοντος,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μυγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. 75
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 Ὀν χόλον· οὐ μὲν γὰρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη 80
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
 Νοστήσαι Οδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἐρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργεϊφόντην
 Νῆσον ἐς Ωγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα 85
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἶπη νημερτέα βουλῆν,
 Νόστον Οδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
 Ἀντὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῶν,
 Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, 90
 Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βούς.
 Πέμπω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἦν που ἀκούσῃ,
 Ἡδ' ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχησιν. 95
 Ἰπποῦς, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 Βριθῦν, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν 100
 Ἑρώων, τοῖσιντε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶξασα·
 Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ, ἐπὶ προθύροις Οδυσῆος,
 Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Εἶδομένη ξείνῳ, Ταφίαν ἠγήτορι, Μέντῃ. 105
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστήρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 Ἑμνοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρῆροὶ θεράποντες,
 Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδαρ, 110
 Οἱ δ' αὐτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 Οσοόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἶποθεν ἔλθων 115
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δόματα θείη,
 Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἶσιδ' Ἀθήνην
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στάς 120
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερῆν, καὶ ἰδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνου πασσάμενος μυθήσεται, ὅττεό σε χρή·
 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. 125
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐντοσθεν ἔσαν δόμου ἰψηλοῖο,
 Ἐγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρῆν,
 Δουροδόκης ἐντοσθεν εὐξόου, ἔνθα περ ἄλλα
 Ἐγγὲ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἴστατο πολλά·
 Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετιάσσας, 130
 Καλὸν, δαιδάλεον ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν.
 Παρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 Μνηστῆρων· μὴ ξεῖνος, ἀνηθείς ὀρυμαγδῶ,
 Δείπνω ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 Ἦδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο. 135
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῆ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 Εἶδατα πόλλ' ἐπιθειῖσα, χαριζομένη παρεόντων. 140
 Λαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπάχετο οἰνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. 145

- Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν
 Σῆτον δὲ δμῶαι παρενήνεον ἐν κανέοισιν
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἱαλλον.
 Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο 150
 Μνησιτῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 Μολπή τ' ὄρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε
 Φημίω, ὃς δ' ἤειδε παρὰ μνησιτῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἢτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεΐδειν 155
 Ἀντὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνην,
 Ἀγχι σχὼν κεφαλῆν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι
 Ξεῖνε φίλ', ἧ καὶ μοι νεμεσήσεται, ὃ ττι κεν εἶπω ;
 Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδῆ,
 Ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νῆποινον ἔδουσιν, 160
 Ἀνέρος, οὗ δὴ πον λευκ' ὄστέα πύθεται ὄμβροφ,
 Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἧ εἰν ἀλλὶ κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρησαῖατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 Ἢ ἀργειώτεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. 165
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόνον, οὐδέ τις ἡμῖν
 Θαλπωρῆ, εἶπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἐλεύσεσθαι τοῦ δ' ὄλετο νόστιμον ἡμαρ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον
 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν ; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆες ; 170
 Ὀπκοίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο ; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἠγαγον εἰς Ἰθάκην ; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται ;
 Οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ἢ ἐ νέον μεθέπεις, ἧ καὶ πατρῴϊός ἐσσι 175
 Ξεῖνος ; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι 180
 Τίος, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὤδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἦδ' ἑτάροισι,
 Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἰθῶνα σίδηρον.
 Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης, 185
 Ἐν λιμένι· Ρεῖθρω, ὑπὸ Νηΐω ὑλήεντι.
 Ζεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθῶν
 Δαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν, 190
 Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἧ οἱ βρωσίην τε πόσιν τε
 Παρτιθεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβησιν,
 Ἐρπύζοντ' ἀνά γουνον ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
 Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 Σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου, 195
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Ἀλλ' ἔτι πον ζῶς κατερύνεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νήσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἀγριοὶ, οἳ πον κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέχοντα.
 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ 200
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἴω,
 Οὔτε τι μάντις ἔων, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώσ·
 Οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 Ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχησι·
 Φράσσεται, ὡς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν. 205
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσηός.
 Δινῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἕοικας
 Κεῖνω· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 Πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι 210
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔθαν κοίλης ἐνὶ νηυσίν·

Ἐκ τοῦδ', οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγῶν ἴδον, οὐτ' ἐμὲ κείνος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε 215
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπι γῆρας ἔτετμε·
 Νῦν δ', ὃς ἀποτιμώτατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
 Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις 220

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νόνημονον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·

Τίς δαῖς, τίς δὲ ὄμιλος ὃδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
 225
 Εἰλαπίν', ἦ ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
 Ὡστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
 Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνῆρ
 Αἰσχεα πόλλ' ὀρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα· 230
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρρει ἠδὲ μεταλλάῃς,
 Μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὃδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κείνος ἀνῆρ ἐπιδήμιος ἦεν.

Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ, κακὰ μητιώωντες,
 Οἳ κείνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
 Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
 Εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 Ἡὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί, 240
 Ἡδέ κε καὶ ᾧ παιδί μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυῖαι ἀνηρείψαντο·
 Ὠχεῖτ' αἴστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 Οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.

καί μοι

- Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Ἡδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
 Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρῦχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερόν γάμον, οὔτε τελευτήν
 Ποιῆσαι δύνатаι· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες 250
 Οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρῥαίσοῦσι καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικοχόμενον Ὀδυσῆος
 Δεῦρ', ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθῶν, δόμον ἐν πρώτῃσι θυρήσιν 255
 Σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρώτ' ἐνόησα,
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 Ἐξ Εφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο—
 Ἄχαιο γὰρ κἀκεῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς, 260
 Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
 Ἴους χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
 Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
 Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς—
 Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὀμιλήσειεν Ὀδυσσεύς, 265
 Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Ἡ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥε καὶ οὐκί,
 Οἴσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 Ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσεται ἐκ μεγάροιο. 270
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
 Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμαῖται γαμέεσθαι, 275
 Ἀψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα

- Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκνῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηται
 Νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐείκοσιν, ἧτις ἀρίστη, 280
 Ἐρχοο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο
 Ἦν τίς τοι εἶπῃαι βροτῶν, ἧ ὅσσαν ἀκούσης
 Ἐκ Διὸς, ἧτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε, καὶ εἶρεο Νέστορα διόν
 Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον 285
 Ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσης,
 Ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν.
 Εἰ δέ κε τεθνεώτος ἀκούσης, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 Νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 290
 Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Οππῶς κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι 295
 Κτείνης, ἧ δὲ δόλω, ἧ ἀμφιδόν· οὐδὲ τί σε χρῆ
 Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
 Ἦ οὐκ αἶεις, οἶον κλέος ἔλλαβε διὸς Ορέστης
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα ; 300
 Καὶ σὺ, φίλος, —μάλα γάρ σ' ὀρώω καλόν τε μέγαν τε,—
 Ἀλκιμος ἐσσί, ἵνα τίς σε καὶ ὀπιγόνων εὖ εἶπῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελευσόμαι ἦδη,
 Ἦδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώσει μένοντες.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων. 305
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 Ξεῖν', ἧτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 Ὡστε πατῆρ ᾧ παιδί, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 Οφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, 310

Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 Ἐξ ἐμεῦ· οἶα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο· 315

Δῶρον δ', ὃ τι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 Ἄστις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,
 Καὶ μαλὰ καλὸν ἑλών· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Οἶκον δ' ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ 320

Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τε ἔ πατρὸς
 Μᾶλλον ἔτ', ἣ τὸ πάροιθεν· ὃ δέ, φρεσὶν ἦσι νοήσας,
 Θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἴσασατο γὰρ θεὸν εἶναι.

Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπόχετο ἰσόθεος φῶς·
 Τοῖσι δ' αἰδοῦσ' ἄειδε περικλυτὸς, οἳ δὲ σιωπῇ 325

Ἐλάτ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
 Ἀγγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη·

Τοῦ δ' ὑπερῷοθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδῆν
 Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·

Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἴο δόμοιο, 330
 Οὐκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.

Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Στῆ δα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,

Ἄντα παρεϊάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἳ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη. 335

Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον αἰοιδόν·
 Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,

Ἐρῷ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ταῖτε κλείουσιν αἰοιδοί·
 Τῶν ἔν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος· οἳ δὲ σιωπῇ

Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαῦε' αἰοιδῆς 340
 Ἀγγρῆς, ἦτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ

Τείφει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον·
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ

Ἄνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα· 345

Μῆτερ ἐμη, τί τ' ἄρα φθονέεις, ἐρίηρον αἰοιδὸν

Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὐ νύ τ' αἰοιδοὶ

Αἴτιοι, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν

Ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἐκάστω.

Τούτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰείδειν· 350

Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,

Ἵτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν

Οὐ γὰρ Οδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ

Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. 355

Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαντῆς ἔργα κόμιζε,

Ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε

Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεςσι μελήσει

Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἦ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει· 360

Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.

Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί,

Κλαίειν ἔπειτ' Οδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον

Ἦδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκυβέντα· 365

Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·

Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,

Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπόμεθα, μηδὲ βοητῆς

Ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰοιδοῦ 370

Τοιοῦδ', οἶος ὃδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες

Πάντες, ἐν ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποιείπω,

Ἐξέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,

Γυὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους. 375

Εἰ δ' ὕμιν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον

*Ερμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντος νήποιον ὀλέσσαι,
 Κεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
 Αἷ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι καλίντιτα ἔργα γενέσθαι
 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.* 380

*Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.*

*Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος νιός·
 Τηλέμαχ', ἧ μᾶλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 Τυπαγόρην τ' ἔμναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορευεῖν.* 385
*Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 Ποιήσειεν· ὃ τοι γενεῇ πατρῴῳ ἐστι.*

*Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνθα·
 Ἀντίνο', —εἵπερ μοι καὶ ἀγάσσει, ὃ τι κεν εἶπα,—
 Καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.* 390
*Ἢ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψά τέ οἱ δῶ
 Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.*

*Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
 Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·* 395
*Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
 Καὶ δμῶων, οὓς μοι ληΐσσατο διὸς Ὀδυσσεύς.*

*Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤνθα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,* 400
*Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλευσέει Ἀχαιῶν
 Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δόμασιν οἷσιν ἀνάσσεις.
 Μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι
 Κτήματ' ἀπορῆαίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.*

Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι. 405
*Ὅππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 Γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
 Ἢέ τοι ἀγγελίην παιρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
 Ἢ ἔδν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;*

- Οἶον ἀναΐξας ἄφαρ οἶχεται, οὐδ' ὑπέμεινε* 410
Γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὅπα ἐφκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
Οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι κείθομαι, εἵποθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦν τινα μήτηρ 415
Ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέται.
ἄϊνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρῷος ἐκ Τάρου ἐστί,
Μέντης δ' Ἀγχιάλιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
Υἱός· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὴν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν 421
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε·
Ἀῆ τότε κακκειόντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Τηλέμαχος δ', ὄθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς 425
Ἵγμηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνήν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τὴν ποτε Δαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν, 430
Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἔεικοσάβοια δ' ἔδωκεν.
Ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
Ἐνῆ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
Ἢ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἔ μάλιστα
Ἀμωδῶν φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα. 435
Ὡζεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
Ἔζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν γραίης πνικιμηδέας ἔμβαλε χερσίν.
Ἢ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι, 440
Βῆ· ἔ μιν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορῶνῃ
Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.

Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷος ἄωψ,
 Βούλενε φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

4. 3

4 → 4.

* Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε. *

43—269.

Ὡς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ἀντίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια· τὰ μιν φέρον ἤμην ἐφ' ὕγρην 45
 Ἡδ' ἐκ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἔβλετο δὲ ῥάβδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντω· 50
 Σενάτ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάφῳ ὄρνιθι ἰοικῶς,
 Ὅστε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτιο
 Ἰχθῦς ἀγρώσσαν, πικινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμυ·
 Τῷ ἵκελος πολέεσιν ὀχῆσατο κύμασιν Ἐρμῆς. •
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν, 55
 Ἐνθ' ἐκ πόντου βᾶς ἰοειδῆος ἠπειρόνδε,
 Ἦϊεν, ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
 Ναῖεν ἐυπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν. •
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρῶφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὄδμῃ
 Κέδρου τ' εὐκαέτιο, θύου τ' ἀνα νῆσον ὀδώδει, 60
 Δαιομένων ἢ δ' ἔνδον αἰοιδιάουσ' ὀπὶ καλῆ,
 Ἰστὸν ἐποιχομένη, χρυσεῖη κερκίδ' ὕφαινεν.
 Ὑλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
 Κλήθηρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
 Ἐνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, 65

- Σκῶπές τ', ἴρηνές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι*
Εἰνάλλιαι, τῆσίντε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
Ἢ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπέιους γλαφυροῖο
Ἡμερὶς ἠβῶωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῆσι.
Κρηῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῶ, 70
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου,
Θήλεον. ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ἦσιν.
Ἐνθα στάς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης. 75
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἔῳ θηήσατο θυμῶ,
Ἀντίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἦλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυπῶ, δῖα θεάων.
Οὐ γάρ τ' ἀγνωῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει. 80
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Ἀλλ' ὄγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
Δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
Ἐρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυπῶ, δῖα θεάων, 85
Ἐν θρόνῳ ἰδρῦσασα φαεινῶ, σιγαλόεντι·
Τίπτε μοι, Ἐρμεία χρυσόῳραπι, εἰλήλουθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
Ἄνδα, ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν. 90
Ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θεῶ.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Ἀντὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.
Ἀντὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἦραρε θυμὸν ἔδωδῆ, 95
Καὶ τότε δῆ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Εἰρωτᾶς μ' ἔλθόντα, θεῶ, θεόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλευαι γάρ.

- Ζεὺς ἐμὲ ἤνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 Τίς δ' ἂν ἐκῶν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ, 100
 Ἀσπειον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οὔτε θεοῖσιν
 Ἱερά τε ρέζουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπῶς ἔστι Διὸς νόον Αἰγιοόχοιο
 Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἀλιῶσαι.
 Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι οἷζυράτατον ἄλλων 105
 Τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 Εἰνάετες, δεκάτῃ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
 Οἴκαδ'. ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 Ἥσφιν ἐπῶρσ' ἀνεμὸν τε κακὸν, καὶ κύματα μακρὰ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι 110
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.
 Τὸν νῦν σ' ἤνώγει ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα·
 Οὐ γάρ οἱ τῆδ' αἴσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
 Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἔστι φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑπόροφον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν. 115
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψῶ, δῖα θεάων,
 Καί μιν φανήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 Ὅτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 Ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην. 120
 Ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Τύφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ρεῖα ζῶοντες,
 Ἔως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἀρτεμις ἀγνή
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.
 Ὡς δ' ὀπότε Ἰασίῳ ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ, 125
 Ὡ θυμαῶ εἶξασα, μίγη φιλότῃτι καὶ εὐνή,
 Νειῶ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραινῶ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα 130
 Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραινῶ

- Ζεὺς ἔλασσε ἐκάασσε μέσφ' ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 Τὸν δ' ἄρα δευρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἥδ' ἔφασκον 135
 Θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὐπὼς ἔστι Διὸς νόον Διγιοχόιο
 Οὔτε παρεξελεθεῖν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἀλιῶσαι·
 Ἐφθέτω, εἴ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε 140
 Οὐ γὰρ μοι πάρα νῆες ἐπήρητμοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἔκηται.
 Τῆν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης 145
 Οὔτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίξιο μῆνιν,
 Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης.
 Ἡ δ' ἐπ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
 Ἡΐ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιδῶν. 150
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
 Δακρυόφιν τέρσοντο· κατεΐβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε νύμφη.
 Ἀλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθειλούσῃ. 155
 Ἡματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠῶνεσσι καθίζων,
 Δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσεφώνεε διὰ θεᾶων
 Κάμμορε, μή μοι εἴ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν 160
 Φθινέτω· ἦδη γὰρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἀλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζεο χαλκῷ
 Εὐρεΐαν σχεδίην ἀτὰρ ἔκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
 Τυσοῦ, ὡς σε φέρησιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.

- Ἀντάρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν
 165
 Ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύχοι
 Ἐΐματα τ' ἀμφιέσω πέμπω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν,
 Ὡς κε ἴδῃ ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι,
 Αἴ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ὅ μιν φέρτεροὶ εἰσι νοῆσαι τε κρηναί τε. 170
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Καί μιν φωνήσας ἔπαυε πτερόεντα προσήνδα·
 Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεᾶ, τόδε μῆδεαι, οὐδέ τι πομπήν,
 Ἥ με κέλει σχεδίῃ περᾶαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἴσαι 175
 Ἰκύνοροι περὶώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὖρον.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιβαίην,
 Εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεᾶ, μέγαν ὄρκον ὀμόσσαι,
 Μὴ τί μοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυπῶ, δῖα θεᾶων, 180
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥ δὴ ἄλιτρός γ' ἐσσί, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
 Οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορευῆσαι.
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος 185
 Ὀρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,
 Μὴ τί σοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσ' ἂν ἐμοὶ περ
 Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖῳ τόσον ἴκοι.
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ 190
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
 Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἠγήσατο δῖα θεᾶων
 Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο·
 Ἴξον δὲ σπειῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ.
 Καὶ ῥ' ὃ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνον, ἔνθεν ἀνέστη 195
 Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἔδωδην,
 Ἐσθῆιν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.

- Ἀντή δ' ἀντίον Ἦεν Οδυσσῆος θείοιο
 Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον. 200
 Ἀντὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτιῆτος,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψώ, δία θεάων.
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 Ἀντίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης. 205
 Εἶγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσίν, ὅσσα τοι αἶσα
 Κηδέ' ἀναπλήσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
 Ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἔμοι τόδε δῶμα φυλάσσοις.
 Ἀθάνατός τ' εἶης· ἰμειρόμενός περ ἰδέσθαι
 Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεται ἥματα πάντα. 210
 Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χειρίων εὐχομαι εἶναι,
 Οὐ δέμας, οὐδὲ φνῆρ· ἐπεὶ οὐπῶς οὐδὲ εἴοικε
 Θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς·
 Πότνια θεᾶ, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς 215
 Πάντα μάλ', οὐνεκα σεῖο περιφρῶν Πηνελόπεια
 Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἶσαντα ἰδέσθαι·
 Ἥ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.
 Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 Οἴκαδ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι. 220
 Εἰ δ' αὖ τις φαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
 Ἥδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
 Κόμασι καὶ πολέμῳ μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιός δ' ἄρ' ἔδν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. 225
 Ἐλθόντες δ' ἄρα τῶγε μυχῶ σπείους γλαφυροῖο,
 Τερπέσθην φιλότητι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Ἀντίχ' ὁ μὲν γλαϊνάν τε χιτῶνά τε ἐννυτ' Οδυσσεύς·
 Ἀντή δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἐννυτο νύμφη, 230

Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλει ἱξυῖ,
 Καλήν, χρυσαίην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
 Καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
 Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ 235
 Στειλεῖον περικαλλές, ἐλαῖνον, εὖ ἐναρῆρος·
 Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρον ἐύξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
 Νῆσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφυκεί,
 Κλήθρη τ', αἰγείρος τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
 Ἀδα πάλαι, περὶ κηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. 240
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφυκεί,
 Ἢ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.
 Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.
 Εἵκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
 Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνε. 245
 Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψῶ, διὰ θεάων.
 Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισι
 Γόμφοισιν δ' ἄρα τήγγε καὶ ἀρμονίησιν ἄρηρεν.
 Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνήρ
 Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, 250
 Τόσσον ἐπ' εὐρεΐαν σχεδίην ποιήσας Ὀδυσσεύς.
 Ἰκρια δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσι,
 Ποίει· ἀτὰρ μακροῖσιν ἐπηγκενίδεσσι τελευτά.
 Ἐν δ' ἰστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
 Πρὸς δ' ἄρα, κηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι. 255
 Φράζε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσιῦνῃσι,
 Κύματος εἴλαρ ἔμεν· πολλήν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
 Ἴστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ
 Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
 Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγγε κατεΐφυσεν εἰς ἄλα διάν. 261
 Τέτρατον ἡμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
 Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,

Εἶματά τ' ἀμφιέσσασα θνώδεα, καὶ λούσσασα.
 Ἐν δέ οἱ ἄσκον ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
 Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦμα
 Κωρύνκω· ἐν δέ οἱ ὄρα τίθει μενοεικέα πολλά.
 Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 Γηθόσυννος δ' οὖρω πέτασ' ἰστία δῖος Ὀδυσσεύς.

265

* Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΛΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

24—71.

Ἀντάρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ὄφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξεῖνος ὄδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 Ἡὲ πρὸς ἠοίων, ἢ ἔσπερίων ἀνθρώπων·
 Πομπήν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ', ὡς το πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἴνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διὰν
 Πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύο, καὶ πεντήκοντα,
 Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἀησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἔρετμᾶ
 Ἐκβητ'· ἀντάρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 Ἡμέτερόνδ' ἔλθοντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· ἀντάρ οἱ ἄλλοι
 Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλά
 Ἐρχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν

25

30

35

40

Μηδέ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον αἰοιδόν —
 Αἰμύδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν αἰοιδήν,
 Τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδειν. 45

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο —
 Σκηπτουχοὶ κήρυξ δὲ μετώχετο θεῖον αἰοιδόν. —
 Κούρω δὲ κρινθέντε δύω, καὶ ἰ πεντήκοντα,
 Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτιοι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θάλασσαν, 50

Νῆα μὲν οἴγε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν

Ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ

Ἡρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,

Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν

Ἐποῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὄρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα 55

Βᾶν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.

Πλήντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν —

Ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί. —

— Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρυσεν,

Ὅπῃ δ' ἀργιόδοντας ἦσας, δύο δ' εἰλίποδας βούς· 60

Τοὺς δέρον, ἅμφι θ' ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.

Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρήϊρον αἰοιδόν·

Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε·

Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδέϊαν αἰοιδήν.

Τῷ δ' ἄρα Ποντίνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον, 65

Μέσσοι δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·

Κάδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,

Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι

Κήρυξ· παρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,

Παρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει. 70

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα, προκειμένα, χεῖρας ἱαλλον.

485—563.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,* 485
Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Δημόδοκ', ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομι ἀπάντων·
Ἡ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς καίς, ἧ σέ γ' Ἀπόλλων
Δίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεΐδεις,
'Ὅσσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὄσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί· 490
'Ὡστε πού ἢ αὐτὸς παρεῶν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππον κόσμον ἄεισον
Δουρατίου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
'Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν. 495
Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
'Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν αἰοιδίην.
'Ὡς φάθ'· ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' αἰοιδίην,
Ἐνθεν ἔλῶν, ὡς οἳ μὲν εὐσσέλμων ἐπὶ νηῶν 500
Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
Ἐλατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων
Αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
'Ὡς ὁ μὲν εἰσθήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, 505
'Ἡμενοὶ ἀμφ' αὐτὸν τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλή,
Ἡὲ διατμηῆσαι κοῖλον δόρον νηλεῖ χαλκῷ,
Ἡ κατὰ πετρῶων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
Ἡ ἑάαν μὲγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριοιν εἶναι·
Τῆπερ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν. 510
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
Δουράτειον μέγαν ἵππον, ὃθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
Ἀργεῖων, Τρῶεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ἡεῖδεν δ', ὡς ἄστυ διέπραθον νῆες Ἀχαιῶν,
Ἰκπόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. 515

Ἄλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν·

Ἄντ' αὖ Οδυσσῆα προτὶ δῶματα Διηφόβοιο

Βήμεναι, ἦντ' Ἀρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.

Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα

Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.

520

Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Οδυσσεὶ

Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδενεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.

Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πρόσιν ἀμφιπεσοῦσα,

Ὅστε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,

Ἄσπεῖ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεές ἡμαρ·

525

Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' εἰσιδοῦσα,

Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἳ δὲ τ' ὄπισθεν

Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἦδ' αἶμα;

Εἶρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἴζυν·

Τῆς δ' ἔλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί·

530

Ὡς Οδυσσεὺς ἔλεεινὸν ὑπὲρ ὄφρυσι δάκρυον εἶδεν.

Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντα ἐλάνθανε δάκρυα λείβων·

Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἐπεφρόσατ' ἦδ' ἐνόησεν,

Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·

Ἄηρα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετήνδα·

535

Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἦδ' ἐμέδοντες·

Δημιόδοκος δ' ἦδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·

Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀεῖδει.

Ἐξ οὗ δορπέομέν τε, καὶ ἔωρεε δῖος αἰοιδός,

Ἐκ τοῦδ' οὔπω παύσατ' οἴζυροῖο γόοιο

540

Ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.

Ἄλλ' ἄγ', ὃ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες

Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὔτω.

— Ἐλνεκα γὰρ ξεῖνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,

— Πομπῆ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἳ δίδομεν φιλέοντες.

545

Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται

Ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιπυαίνει πραπίδεςσι.

Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,

Ὅτι κέ σ' εἴρωμαι φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν.
 Εἴπ' ὄνομ', ὃ τι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, 550
 Ἄλλοι δ', οἳ κατὰ ἄστυ, καὶ οἳ περιναιετάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 Εἶπε δέ μοι γαῖάν τε τεῆν, δῆμόν τε, πόλιν τε 555
 Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τάτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν
 Ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν
 Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς 560
 Ἀνθρώπων καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλλος ἐκπερόωσιν,
 Ἡέρι καὶ νεφέλη κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτέ σφιν
 Οὔτε τι πημανθῆναι ἐπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.

572—586.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ὅπη ἀπεπλόγχθης τε, καὶ ἄστινας ἴκεο χώρας
 Ἀνθρώπων· αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας 575
 Ἡ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι.
 Οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Εἶπε δ', ὃ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἢδ' Ἰλίου οἴτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
 Ἀνθρώποις, ἵνα ἦσι καὶ ἐσσομένοισιν αἰοιδῆ. 580
 Ἡ τίς τοι καὶ πηρὸς ἀπώλετο Γλιόθι πρό,
 Ἐσθλὸς ἔων γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἳ τε μάλιστα
 Κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος ἀντῶν ;
 Ἡ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνήρ κεχαρισμένα εἰδῶς,
 Ἐσθλός ; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτιο χερεῖων 585
 Γίνεται, ὅς κεν, ἑταῖρος ἔων, πεπνυμένα εἰδῆ.

* ΤΗΣ

ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, I.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς·
Αλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰοιδῶ
Τιωῦδ', εἶος ὅδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι, 5
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα·
Δαιτυμόνες δ' ἀνά δῶματ' ἀκούζωνται αἰοιδῶ,
Ἥμενοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κραιῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω
Οἰνοχόος φορέησι καὶ ἔγχρῃ δεπάεσσι 10
Τοῦτό τι μοὶ κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἔμα κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; 15
Κήδ' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες. 15
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἶδει· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, φυγῶν ὑπὸ νηλεῆς ἡμαρ,
Ἔμιν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δῶματα ναίων.
Εἴμ' Οδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μεν κλέος οὐρανὸν ἔκει. 20
Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῆ
Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησι,

Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος
 Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἀλὶ κεῖται 25
 Πρὸς Ἰόφον, -αἰ δέ τ' ἀνευθε πρὸς ἧῶ τ' ἠέλιόν τε,-
 Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος οὔτι ἔγωγε
 Ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἡ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψῶ, δῖα θεάων,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι 30
 Ὡς δ' αὐτῶς Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίῃ, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
 Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 Γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον 35
 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 Ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
 Πιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσαν,
 Ἰσμάρω· ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὦλεσα δ' αὐτούς. 40
 Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 Ἠνάγεια· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθην πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα 45
 Ἐσφαζον παρὰ θῖνα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνων,
 Οἳ σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 Ἠπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἔππων
 Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὄθι χρῆ πεζὸν ἔοντα. 50
 Ἠλθον ἔπειθ', ὄσα φύλλα καὶ ἄνθηα γίνεται ὄρη,
 Ἠέριοι τότε δὴ βα κακῇ Διὸς αἷσα παρέστη
 Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἴν' ἄλγεια πολλὰ πάθωμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θεῶσσι
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχεΐησιν. 55
 Οφρα μὲν ἦως ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,

Τύφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονάς περ ἐόντας·
 Ἥμος δ' ἥελιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλίναν δαμάσαντες Ἀχαιοῦς.
 Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης νηὸς ἐυκνήμιδες ἑταῖροι
 Ωλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε. 60
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 Πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, 65
 Οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δρωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 Αἰ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἰστία δὲ σφιν 70
 Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δείσαντες ὄλεθρον,
 Ἀντὰς δ' ἐσσυμένως προερούσσαμεν ἠπειρόνδε.
 Ἐνθα δὴ δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχῆς αἰεὶ
 Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν εδοντες. 75
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠώς,
 Ἴστοὺς στησάμενοι, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ ἐρύσαντες,
 Ἥμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνήται τ' ἴθυνον.
 Καὶ νύ κεν ἀσκηθῆς ἰκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀλλά με κῦμα, ῥόος τε, περιγνάμπτοντα Μάλειαν, 80
 Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 Γαίης Λατοφάγων, οὔτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσι.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ· 85
 Αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θεῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ σίτιοί τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας,
 Ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' αἶμ' ὀπάσσας,

- Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ αἶτον ἔδοντες. 90
 Οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
 Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὄλεθρον
 Ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι. 95
 Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἐταίρους 100
 Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ἠκειάων,
 Μῆ πῶ τις λωτοῖο φαγῶν νόστοιο λάθηται.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ. 105
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 Ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν.
 Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 Πυροὶ καὶ κριθαί, ἦδ' ἄμπελοι, αἶτε φέρουσιν 110
 Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες.
 Ἀλλ' οἷγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 Παίδων ἦδ' ἀλόχων οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. 115
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
 Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 Ἐλῆσσ' ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
 Ἀγριαί· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύνκει
 Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κνηγέται, οὔτε καθ' ὕλην 120
 Ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποιμνησιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,

Ἀλλ' ἦγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
 Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρησι, 125
 Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 Νῆας εὐσσέλμους, αἳ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
 Ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· (οἷά τε πολλὰ
 Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν.)
 Οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο. 130
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὄρια πάντα·
 Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἀλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 Ἰθρηλοὶ, μαλακοὶ· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν·
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰὲν
 Εἰς ὄρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας. 135
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἔν' οὐ χρεῶ πείσματός ἐστιν,
 Οὔτ' ἐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
 Θυμὸς ἐποιφύνη, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀήται·
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, 140
 Κρήνη ὑπὸ σπέριος· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἠγεμόνευε
 Νύκτα δι' ὄφρναίην· οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι·
 Ἀἴη γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
 Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν. 145
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Οὔτ' οὐν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἰστία πάντα·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν· ἐπὶ δηγμῖνι θαλάσσης· 150
 Ἐνθα δ' ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν ἦώ διαν.
 Ἡμῶς δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὄρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
 Αἴγας ὄρεσκάφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι. 155

- Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. 90
 Οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
 Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὄλεθρον
 Ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι. 95
 Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστον τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμενν ἐρίηρας ἐταίρους 100
 Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
 Μὴ πῶ τις λωτοῖο φαγῶν νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ. 105
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμιστῶν,
 Ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρώωσιν.
 Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἦδ' ἄμπελοι, αἶτε φέρουσιν 110
 Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες.
 Ἀλλ' οἳγ' ὑψηλῶν ὄρέων ναίουσι κάρηνα,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 Παίδων ἦδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. 115
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
 Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 Ἐλθέσθ'· ἐν δ' αἴγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
 Ἀγριαί· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύνκει
 Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κνηγέται, οὔτε καθ' ὕλην 120
 Ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὄρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποιμνησιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,

- Ἄλλ' ἤγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
 Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάροισι,
 Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 Νῆας εὐσσέλμους, αἳ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
 Ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· (οἷά τε πολλὰ
 Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν.)
 Οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὄρια πάντα·
 Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἀλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 Ἰθρηλοὶ, μαλακοὶ· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἴεν·
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰὲν
 Εἰς ὄρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἵν' οὐ χρεῶ πείσματός ἐστιν,
 Οὔτ' ἐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 Ἄλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
 Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀήται·
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Κρήνη ὑπὸ σπείρους· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἠγεμόνευε
 Νύκτα δι' ὄφρναίην· οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι·
 Ἄη γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
 Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Οὔτ' οὐν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἰστία πάντα·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν· ἐπὶ δηγμῶνι θαλάσσης·
 Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἤῳ διαν.
 Ἡμῶς δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν·
 Ὄρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
 Αἴγας ὄρεσκάφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.*

- Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 Εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν· διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
 Βάλλομεν αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρη.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 Εννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴφ.) 160*
- Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
 Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 Ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες. 165*
- Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσομεν, ἐγγυὲς ἐόντων,
 Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγήν, οἴων τε καὶ αἰγῶν.
 Ἡμος δ' ἥλιος κατέδυν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Ἀῆ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῶνι θαλάσσης.
 Ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, 170*
- Καὶ τότε ἔγῶν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνεν' ἐμοὶ ἐρήρηες ἐταῖροι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 Ἐλθῶν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν
 Ἡ δ' οἴγ' ὑβρισταί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, 175*
- Ἡὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἔστι θεουδής.
 Ὡς εἰπὼν, ἀνά νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταῖρους,
 Αὐτούς τ' ἀμβάλειν, ἀνά τε προμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς. 180*
- Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγυὲς ἐόντα,
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 Ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 Μῆλ', οἷές τε καὶ αἶγες, ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 Ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι, 185*
- Μακροῆσιν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑπικόμεοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
 Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους*

Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἦδη.
 Καὶ γὰρ θαυμ' ἐτέτυκτο κελάριον οὐδὲ ἔφκει 190
 Ἀνδρὶ γε σιτοφάγω, ἀλλὰ φίω ὑλήεντι
 Ὑψηλῶν ὀρέων, ὃ τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Ἀτὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἑταίρους
 Ἀυτοῦ παρ νηὶ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι.
 Ἀντὰρ ἐγὼ κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους 195
 Βῆν' ἀτὰρ αἶγεον ἄσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 Ἥδεος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 Ἴρηνς Απόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει
 Οὔνεκά μιν σὺν καισὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικί,
 Ἀζόμενοι ὄφκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδρήεντι 200
 Φοῖβου Απόλλωνος· ὃ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα.
 Χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυῶδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
 Ἥδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτόν 205
 Ηΐδει δμῶων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἀλλ' αὐτὸς, ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν,
 Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 Χεῦ· ὀδηγὸν δ' ἠδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, 210
 Θεσπεσίῃ· τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
 Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἄσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
 Καρύκῃ· αὐτίκα γάρ μοι ὄσσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
 Ἀνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκῆν,
 Ἀγριον, οὔτε δίκας εὔειδῶτα, οὔτε θέμιστας. 215
 Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ γ' ἔτιν ἔνδον
 Εὐφομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κἀτα πίονα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
 Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βροῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 Διῶν ἠδ' ἐρίφων διακεκριμέναι δὲ ἕκασται 220
 Εργατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

- Χωρίς δ' αὐθ' ἔρσαι· νῆον δ' ἄρῳ ἄγγεα πάντα,
Γαυλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
Ενθ' ἐμὲ μὲν πρότισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι,
Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα 225
Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ.
Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, -ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,-
Οφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη·
Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι. 230
Ενθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
'Ημενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
'Υλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἶη.
Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλῶν ὄφρυμαγδὸν ἔθηκεν 235
Ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ ὄγ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
Πάντα μάλ', ὄσθ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενα λείπε θύρῃφι
ἈρνεIOUS τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοσθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑπὸς αἰέρας, 240
Ὀβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δῦα καὶ εἴκοσ' ἄραξαι
Ἐσθλαί, τετράκωνκλοι, ὅπ' οὐδέος ὀχλίσειαν
Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.
'Εζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἴγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρονον ἦκεν ἐκάστη. 245
Αὐτίκα δ' ἡμῖσιν μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσόμενος κατέθηκε·
'Ημῖσιν δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἶη
Πίνειν δαιτυμνῶν, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἶη.
Αὐτὸρ ἐπειδὴ σπεῦσε κωνησάμενος τὰ ἅ ἔργα, 250
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσιδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
Ὡ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν κλειῖθ' ὕγρα κέλευθα;
Ἡ τι κατὰ προῆξιν, ἢ μασιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλόωνται

- Ψυχὰς παρθήμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες ; 255
 Ὡς ἔφαθ' ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης, 260
 Οἴκαδε ἴμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 Ἠλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάσθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί·
 Τύσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς 265
 Πολλοὺς. ἡμεῖς δ' αὖτε κίχανόμενοι τὰ σά γούνα
 Ἰκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἢ καὶ ἄλλως
 Δῶκε δωτίνην, ἣτε ξείνων θέμις ἐστίν.
 Ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεοῦς· ἰκέται δέ τοί εἰμεν
 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἰκετάων τε ξείνων τε, 270
 Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἀμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Νήπιος εἷς, ὃ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 Ὅς με θεοῦς κέλεαι ἢ δειδίμεν, ἢ ἀλλεασθαι.
 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγονοι, 275
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόιμην
 Οὔτε σεῦ, οὔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.
 Ἀλλὰ μοι εἴφ', ὄπη ἔσχεσ ἰὼν εὐεργέα νῆα
 Ἡ που ἐπ' ἔσχατιῆς, ἣ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαιείω. 280
 Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδὸτα πολλά·
 Ἀλλὰ μιν ἄροφρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι
 Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὕμης ἐπὶ πείρασι γαίης,
 Ἀκρῇ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν 285
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

- Ἄλλ' ὄγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε·
 Σὺν δὲ δῦω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
 Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. 290
 Τοὺς δὲ διαμελεῖστί ταμῶν ἐπλίσσατο δόρπον·
 Ἦσθιε δ', ὥστε λέων ὄρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
 Ἐγκατὰ τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα υνελόοντα.
 Ἑμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,
 Σχέτλια ἔργ' ὀρώσαντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν. 295
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύνκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,
 Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
 Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο ταυνοσάμενος διὰ μήλων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
 Ἄσσον ἰὼν, ξίφος ὀξύ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, 300
 Οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δ' ἔμε θυμὸς ἔρुकεν
 Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπώλομεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
 Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν
 Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν. 305
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ διᾶν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρονον ἦκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεύσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα, 310
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὐτε δῦω μάρψας ἐπλίσσατο δεῖπνον.
 Δειπνήσας δ' ἄντρον ἐξήλασε πίονα μῆλα,
 Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἀψ ἐπέθηχ', ὡς εἶτε φαρέτρῃ πᾶμ' ἐπιθειή.
 Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα 315
 Κύνκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσοδομῆων,
 Εἴ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
 Κύνκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῶ,
 Χλωρὸν, ἐλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίη 320*

Ἀνάνθην· τὸ μὲν ἄμμες εἴσκομεν εἰσορόωντες,
 Ὅσσον θ' ἴστον νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 Φορτίδος, εὐρείης, ἣτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι.
 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκομα παραστάς, 325
 Καὶ παρέθιχ' ἐτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὀμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστάς
 Ἀκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυντο μεγάλ' ἤλιθα πολλή. 330
 Ἀντάρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰείρας
 Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 Τέσσαρες, ἀντάρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. 335
 Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 Ἀτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 Πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 Ἡ τι οἰσάμενος, ἣ καὶ θεὸς ὧς ἐκέλευσεν.
 Ἀντάρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑπὸς αἰείρας, 340
 Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἴγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρονον ἦκεν ἐκάστη.
 Ἀντάρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὐτε δύω μάρψας ἀπλίσσατο δόρπον.
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς, 345
 Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῆ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 Οφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὸν τότε νηὺς ἐκεκεύθει
 Ἥμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
 Οἴκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς. 350
 Σχέτιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 Ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν ἥσατο δ' αἰνῶς

- Ἦδὺ ποτὸν πίνων καί μ' ἦτεε δεύτερον αὐτίς·
 Δὸς μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν οὔνομα εἶπέ 355
 Ἀντίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.
 Καὶ γὰρ Κνκλώπεσσι φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα
 Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει
 Ἀλλὰ τὸδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον·
 Τροῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τροῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίησιν. 361
 Ἀντὰρ ἐπεὶ Κνκλώπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχίοισι
 Κνκλώπη, εἰρωτᾶς μ' ὄνομα κλυτὸν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης. 365
 Οὔτις ἔμοιγ' ὄνομα· Οὔτιν δέ με κικλήσκουσι
 Μήτηρ ἠδὲ πατήρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίς ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,
 Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται. 370
 Ἡ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κεῖτ' ἀποδοχμῶσας παχὺν ἀνχένα· καδδὲ μιν ὕπνος
 ἤρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος,
 Φωμοὶ τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἶνοβαρείων.
 Καὶ τότε ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, 375
 Εἴως θερμαίνουτο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους
 Θάραυνον, μὴ τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαῖνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 Ἀψεσθαι, χλωρός περ ἑὼν, διεφαίνεται δ' αἰνῶς,
 Καὶ τότε ἐγὼν ἄσσον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι 380
 Ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν, μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὄξυν ἐπ' ἄκρω,
 Οφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφνύπερθεν ἀερθεὶς
 Δίνεον· ὥς δ' ὅτε τις τρυπῶ δόρου νήϊον ἀνήρ
 Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι 385
 Ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἔμμενές αἰεὶ·

Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 Διπνέομεν, τὸν δ' αἷμα περιέφθε θερμὸν ἔοντα.

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτῆ,
 Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ρίξαι. 390

Ὡς δ' οἱ ἀνήρ· χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἧ ἐσέπαρνον,
 Ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 Φαρμάσσων τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν·

Ὡς τοῦ σίξ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέω περι μοχλῷ.
 Σμερδαλέον δέ μέγ' ἄμαξεν· περι δ' ἴαχε πέτρη 395

Ἡμεῖς δὲ δεῖσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφρωμένον αἵματι πολλῷ·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐρῶιπεν ἀπὸ ἔο χερσὶν ἀλύων.

Αὐτὰρ ὁ Κύνκλωπας μεγάλ' ἤπνευ, οἱ δ' ἄ μιν ἀμφὶς
 Ὄκειον ἐν σπήσσι δι' ἄκριας ἠνεμοθέσσας· 400

Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·

Ἰσάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅ ττι ἐ κήδου·

Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημέγος ὄδ' ἐβήσας,
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοὺς ἄμμε τίθησθα ;

Ἡ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαΐνει ; 405
 Ἡ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλω, ἧ ἐ βίηφι ;

Τοὺς δ' αὐτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερός Πολύφημος·
 Ὡ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλω, οὐδὲ βίηφι.

Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἶον ἔοντα, 410

Νοῦσόν γ' οὐκ ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.
 Ἀλλὰ σὺ γ' εὐχεο πατρὶ Πόσειδάωνι ἄνακτι.

Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μήτις ἀμύμων.

Κύνκλωπ δὲ στενάχων τε καὶ ἀδίνων ὀδύνησι, 415
 Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἶλε θυράων

Αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρες πετάσσας,
 Εἴ τινα που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·

Οὕτω γάρ κού μ' ἤλπει ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

- Ἀντὰρ ἐγὼ βούλενον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, 420
 Εἴ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσειν ἢδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 Εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 Ὡστε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Ἀρσενες οἷες ἦσαν εὐτρεφεές, δασύμαλλοι, 425
 Καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφεῖς εἶρος ἔχοντες·
 Τοὺς ἀκέων συνέργον εὐστρεφέεσσι λύγοισι,
 Τῆς ἐπι Κύνκλωψ εὐδε, πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδῶς,
 Σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκε,
 Τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἐταίρους. 430
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' οἷες φέρον· ἀντὰρ ἔγωγε,
 Ἀρνεῖός γάρ ἔην, μήλων ὄχ' ἄριστος ἀπάντων,
 Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λαοίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεῖς,
 Κεῖμην· ἀντὰρ χερσὶν ἄωτου θεσπεσίοιο
 Νωλεμέως στρεφθεῖς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ. 435
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἢῶ δῖαν.
 Ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσαντο ἄρσενα μῆλα·
 Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 Οὔθ' αὖτα γὰρ σφαραγεῦντο. ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῆσι 440
 Τειρόμενος, πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα
 Ορθῶν ἑσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 Ὡς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἴων στέρνοισι δέδευτο.
 Ὑστατος ἄρνεῖός μήλων ἔστειχε θύραζε,
 Λαχμῷ στεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι. 445
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κρῆ πέπον, τί μοι ἄδε διὰ σπέος ἔσσονο μῆλων
 Ὑστατος ; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴων,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοῶς ποταμῶν ἀφικάνεις· 450
 Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαιέαι ἀπονέεσθαι
 Ἐσπέριος· νῦν αὖτε παγύστατος. ἢ σὺγ' ἄνακτος

Ὀφθαλμὸν ποθέεις ; τὸν ἀνήρ κακὸς ἐξαλάωσε,
 Σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴνω,
 Οὔτις, ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον. 455

Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο,
 Εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἤλασκάζει·
 Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη
 Θεινομένου φαίετο πρὸς οὔδει· καδδέ κ' ἐμὸν κῆρ
 Λωφήσειε κακῶν, τὰ μοι οὔτιδανὸς πόρεν Οὔτις. 460

Ὡς εἰπὼν, τὸν κριὼν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 Ελθόντες δ' ἠδαιὸν ἀπὸ σπέους τε καὶ αὐλῆς,
 Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λύομην, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 Καρκαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῶ,
 Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα 465

Ἰκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 Οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐχ εἶων, ἀνά δ' ὄφρυσί νεῦον ἐκάστω,
 Κλαίειν ἄλλ' ἐκέλευσα θεῶς καλλίτριχα μῆλα
 Πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδωρ. 470

Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι·

Κύκλωπ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταίρους
 Εδμεναι ἐν σπηῖ γλαφυρῶ κρατερῆφι βίηφι. 476
 Καὶ λίην σέ γ' ἐμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
 Σχέτλι· ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζεο σῶ ἐνὶ οἴκῳ
 Εσθήμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον· 480
 Ἦκε δ' ἀπορῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·

Κάδδ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρώροιο,
 [Τυτθὸν ἐδενύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἐκέσθαι.]
 Εκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 Τὴν δ' αἰψ' ἠπειρόνδε παλιρῥόθιον φέρε κῦμα, 485

Πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἀντὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
 Ὡσα παρέξ· ἑτάροισι δ' ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 Εὐβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν,
 Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρρασον. 490

Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύνκλωπα προσηύδων ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·

Σχέτιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα ;
 Ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα 495
 Ἀντίς ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ φάμεν ἀντόθ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ, ἢ ἀδῆσαντος ἄκουσε,
 Σὺν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλᾶς, καὶ νῆϊα δοῦρα,
 Μαρμάρω ὀκροῖεντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησι.

Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 Ἀλλὰ μιν ἀγορῶν προσέφην κεκοτηότι θυμῶ 501

Κύνκλωπ, αἶκεν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 Οφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτῶν,
 Φάσθαι, Οδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
 Τῖόν Δαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα. † 505

Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμῶξας ἡμεῖβετο μύθῳ·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τηλέμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνη ἐκέκαστο,
 Καὶ μαντενόμενος κατεγήρα Κυνκλώπεσσι 510

Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσω,
 Χειρῶν ἐξ Οδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν.

Νῦν δὲ μ' εἶὼν ὀλίγος τε, καὶ οὔτιδανός, καὶ ἄκικνος, 515

Οφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἐδαμάσσατο οἶνω.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Οδυσσεῦ, ἵνα τοι παρ ξεινία θείω,
 Ἵτομπῆν τ' ὄτρυνω δόμεναι κλυτὸν Ἐννοσίγαιον

Τοῦ γὰρ ἐγὼ καίς εἰμι, πατήρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι.
 Αὐτὸς δ', αἶκ' ἐθέλησ', ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος, 520
 Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Αἴδος εἶσω,
 Ἦς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων. 525

Ἦς ἔφαμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυῖθι, Ποσειδάων, γαίηοχε, κυανοχαῖτα·
 Εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι, πατήρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
 Δὸς μὴ Οδυσσεῖα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἰκέσθαι, 530
 Τῖόν Δαέρτιά, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.

Ἄλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον εὐχτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ὅπῃ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους,
 Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἴκῳ. 535

Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λάαν ἀείρας,
 Ἦκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρρισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·
 Κάδδ' ἔβαλεν μετόπισθε νεῶς κυανοπρώροιο,
 Τυτθὸν ἐδεδύσεν δ' οἰήσιν ἄκρον ἰκέσθαι. 540

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ κέτρης
 Τὴν δὲ πρόσω φέρε κύμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 Νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ· 545

Νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγιῦνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύνκλαπος γλαυροῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες,
 Λασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃ.
 Ἀργειῶν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐνκνήμδες ἑταῖροι, 550
 Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔβοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ

Ζηνὶ κελαινεφεῖ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας, μηρί' ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρώων,
 Ἀλλ' ἄρα μερμηήριζεν, ὅπως ἀπολοῖατο πᾶσαι
 Νῆες ἐϋσσελμοὶ, καὶ ἐμοὶ ἐρήγρες ἑταῖροι. 555
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἡμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Καὶ τότε ἔκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, 560
 Δὴ τότε ἔγων ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα,
 Ἀντοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἕρετροῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ, 565
 Ἀσμενοὶ ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

* Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

1—43.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διαν
 Ἐν δ' ἰστὸν τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ
 Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν ἔν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. 5
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεῶς κυανοπρόωροιο
 Ἰκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκῃ ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, ἀνδρῆσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὄπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
 Ἡμεθα τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' Ἴθυνε, 10
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστία κοντοπορούσης·
 Δύσετό τ' ἥλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

Ἴδ' ἐς πείραθ' ἴκανε βαθυῤῥόου Ωκεανοῖο·
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμὸς τε πόλις τε,
 Ἡέρι καὶ νεφέλη κεκαλυμμένοι οὐδέ ποτ' αὐτοῦς 15
 Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρχεται ἀκτίνεσσι,
 Οὐθ' ἰπτόταν στείχησι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 Οὐθ' ὅταν ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὀλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 Νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα 20
 Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτε παρὰ ῥόον Ωκεανοῖο
 Ἦομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ἄξυ ἐρυσσάμενος πικρὰ μηροῦ,
 Βόθρον ὄρουξα, ὅσον τε πυγούαιον ἔνθα καὶ ἔνθα· 25
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσι,
 Πρῶτα μελικρήτη, μετέπειτα δὲ ἠδέϊ οἶνω,
 Τὸ τρίτον αὐθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλιννον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείραν βοῦν, ἣτις ἀρίστη, 30
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρῆν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερευσέμεν οἶω
 Παμμέλαν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαθὼν ἀπεδειροτόμησα 35
 Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 Φυγαὶ ὑπὲξ Ἐρέβους νεκῶν κατατεθνηϊώτων,
 Νύμφαι τ', ἠῖθεοί τε, πολύντλητοί τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' ἀταλαι, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι
 Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκῆρεσιν ἐγχείησιν, 40
 Ἄνδρες ἀρηϊφατοὶ, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 Οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 Θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.

386—639.

- Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 Ἀχηνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὄσσαι ἄμ' αὐτῷ
 Οἴκῳ ἐν Διγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Ἐγνώ δ' αἰψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν·
 Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερόν κατα δάκρυον εἶδων, 390
 Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων
 Ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἐμπεδος, οὐδέ τι κίκυς,
 Οἴη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 395
 Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο ;
 Ἡέ σέ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀντήν ;
 Ἡέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου, 400
 Βοῦς περιταμνόμενον ἢδ' οἰῶν πῶεα καλὰ,
 Ἡέ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἢέ γυναικῶν ;
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὔτ' ἐμὲ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν, 405
 Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀντήν,
 Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
 Ἀλλὰ μοι Αἴγισθος τεύξας θανάτόν τε μόρον τε,
 Ἐκτα, σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
 Δεκνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃν. 410
 Ὡς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 Νωλεμέως κτείνοντο, σῶες ὡς ἀργιῶδοντες,
 Ὅθ' ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένιο
 Ἡ γάμφῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖν. ✕
 Ἢδη μὲν πόλιων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας, 415

Μουναῖς κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
 Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς, -420-
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
 Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων
 Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. ἡ δὲ κυνῶπις
 Νοσφίσατ', οὐδὲ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αἶδαο,
 Χεροὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔλέειν, σὺν τε στόμ' ἐρεῖσαι. 425-
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 Ἦτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βόλληται
 Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
 Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἦτοι ἔφην γε
 Ἀσπίσιος παίδεσσιν, ἰδὲ δμῶεσσιν ἐμοῖσιν, 430
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι ἢ δ' ἔξοχα λόγῳ εἰδυῖα
 Ἦ τε κατ' αἰσχος ἔχευε, καὶ ἐσσομένησιν ὀπίσσω
 Θηλυτέρησι γυναιξί, καὶ ἦ κ' ἐνέργος ἔησιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύοπα Ζεὺς -435
 Ἐκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας δια βουλαῖς,
 Ἐξ ἀρχῆς. Ἐλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἴνεκα πολλοί·
 Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἔόντι.
 Ὡς ἐφάμην ὁ δὲ μ' ἀντίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε
 Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἦπιος εἶναι, 440
 Μηδ' οἷ μῦθον ἅπαντα πιφασσόμενον, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,
 Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 Ἀλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἔκ γε γυναικὸς·
 Αἴην γὰρ πινυτὴ τέ, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδε,
 Κούρη Ἰκαρίοιο, περιφρῶν Πηνελόπεια. 445
 Ἡ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶ
 Νήπιος, ὃς πον νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἔζει ἀριθμῶ,

Ολβιος ἦ γὰρ τόγγε πατήρ φίλος ὄγεται ἔλθων,
Καὶ κείνος πατέρα προσπτόζεται, ἦ θέμις ἐστίν. 450

Ἡ δ' ἔμῃ οὐδέ περ υἱὸς ἐνικλησθῆναι ἀκοίτις
Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε παρὸς δὲ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δὲ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι
Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
Νῆα κατασχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν. 455

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴ που ἐτι ζώντιος ἀκούετε παρδὸς ἑμοῖο,
Ἡ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόντι,
Ἡ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
Οὐ γὰρ πῶ τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης. 460

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
Ἀτρείδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
Ζῶει ὄγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμάλια βάζειν.
Ναῖ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένα στυγεροῖσιν
Ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. 465

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀνύμονος Ἀντιλόχοιο,
Ἀλαντός δ', ὃς ἀριστιος ἔην εἰδός τε δέμας τε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀνύμονα Πηλεΐωνα.
Ἐγνώ δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Δίακιδαι, 470

Καὶ ὃ ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Σχέτιλε, τίπτ' ἐτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
Πῶς ἔτλης Αἰδῶσδε κατελθόμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
Ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων; 475

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Ἦλθον Τειρεσίαιο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλήν
Εἶποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς καιπαλόεσσαν ἰκοίμην·
Οὐ γὰρ πῶ σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πῶ ἀμῆς 480
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ σείο δ', Ἀχιλλεῦ;

Ὅτις ἀνὴρ προπάρουθε μακάρατος, οὐτὶ δὲ ὀπίσω.

Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίθμεν ἴσα θεοῖσιν

Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρηαίτεες νεκύεσσιν,

Ἐνθάδ' ἔων τῷ μῆτι θανάων ἀκαχίζεν, Ἀχιλλεῦ.

485

Ὡς ἔφαθ'· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·

Μῆ δὴ μοι θάνατόν γε παραῖδα, φαίδιμ', Ὀδυσσεῦ·

Βουλοίμην κ' ἐπαρούρος ἔων θητενέμεν ἄλλω

Ἄνδρϊ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίσιος πολὺς εἴη,

Ἢ πάσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

490

Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἐνίσκε,

Ἢ ἔπει ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἢ καὶ οὐκί.

Εἶπε δὲ μοι, Πηληῆος ἀνύμονος εἴ τι πέπυσσαι,

Ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πλέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,

Ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,

495

Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.

Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' ἀγῶας ἡελίοιο,

Τοῖος ἔων, ὅλος ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ

Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύναν Ἀργεῖοισιν.

Εἰ τοῖοσδ' ἔλθοιμι μίνυθά περ ἐς πατέρος δῶ,

500

Τῷ κέ τε στυξαίμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,

Ὅλ κείνον βιώνεται, ἔεργουσὶν τ' ἀπὸ τιμῆς.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Ἦτοι μὲν Πηληῆος ἀνύμονος οὗτι πέπυσματ

Ἀυτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φέλοιο

505

Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·

Ἄυτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἕϊσης

Ἠγαγον ἐκ Σκύρου* μετὰ ἔνκνημῖδας Ἀχαιοῖς.

Ἦτοι οὐτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλᾶς,

Διεί πρώτος ἔβαλε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μῦθων

510

Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεϊκέσκομεν οἴω.

Ἄτταρ οὐτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοί,

Οὐποτ' ἐνὶ κληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὀμίλῳ,

Ἄλλα πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἰκῶν.

Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι. 515

Πάντας δ' οἷκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομάηω,

Ὅσσοι λαὸν ἔπεφνεν ἀμύμων Ἀργείοισιν·

Ἄλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ

* Ἐρῶ Ἐνρύπυλον πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι

Κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δῶρων 520

Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἶδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειὸς,

Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,

Ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἦδ' ἐπιθεῖναι·

Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἠγήτορες ἦδ' ἐμέδοντες 525

Δάκρυά τ' ὠμόργυνοντο, τρέμεν θ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·

Κεῖνον δ' οὐποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν

Οὐτ' ἀχρήσαντα χροῖα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν

Δάκρυ' ὀμορξόμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἐκέτευσεν

* Ἴππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, 530

Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοῖνα.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰκλήν,

Μοῖραν καὶ γέρας ἔσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν

Ἀσκηθῆς, οὐτ' ἄρ βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ,

Οὐτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένον· οἶά τε πολλὰ 535

ἴγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ' δὲ τε μάννεται Ἀρης.

* Ὡς ἐφάμην ψυχὴ δὲ ποδώκεος Διαικίδαο

Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,

Γηθοσύνη, ἧ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκτεον εἶναι.

Αἰ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνεῖώτων 540

* Ἔστασαν ἀγνύμεναι, εἴροντο δὲ κῆδε' ἐκάσθη

Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο

Νέσφιν ἀφροστήρει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,

Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,

Τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ 545

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικῆν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλο·

Τοίην γάρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

550

Τὸν μὲν ἔγων ἐπέεσσι προσηύδων μελιχίοισιν
 Αἴαν, καὶ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες

Οὐδέ θανάων λήσεσθαι ἐμοὶ χόλον, ἔνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι.

Τοῖος γάρ σφιν πυργὸς ἀπώλειο· σείο δ' Ἀχαιοὶ,

555

Ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,

Ἀγνόμεθα φθιμένοιο διαμπερές. οὐδέ τις ἄλλος

Ἄϊτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν

Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τίει δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.

Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἔν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης

560

Ἡμέτερον δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήγορα θυμόν.

Ὡς ἐφάμην ὁ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας

Φυγὰς εἰς Ἐρεβος νεκῶν κατατεθνεϊώτρην.

Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἦ κεν ἐγὼ τόν,

Ἀλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι

565

Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνεϊώτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,

Χρῦσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσι,

Ἡμενον οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἶροντο ἄνακτα,

Ἡμενοὶ, ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλῆς Αἴδος δῶ.

570

Τὸν δὲ μέτ', Ωρίωνα πελώριον εἰσενόησα,

Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,

Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,

Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλλεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,

575

Κείμενον ἐν δαπέδῳ ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κείτο πέλεθρα·

Γῆκε δὲ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,

Δεξιτρον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ.

Ἀπὼ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,

Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

580

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσίδον, χαλέπ' ἄλγ' ἔχοντα,
 Ἔστασ' ἐν λίμνῃ ἣ δὲ προσέπλαζε γενεῖφ
 Στεῦτο δὲ διψῶσαν, πῖεῖν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι
 Ὅσσάκι γὰρ κίψει ὁ γέρον, πῖεῖν μενεαίνων,
 Τοσσάχ' ὕδαρ ἀπολέσκει ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ 585
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 Δένδρεα δ' ὑριπέτηλα κατὰκρηθεν χέε καρπὸν,
 Οἴηται, καὶ φοῖται, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραὶ, καὶ ἔλαιαι τηλεθώσσαι
 Τῶν ὀπί' ἰθύσει ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, 590
 Τάσδ' ἄνεμος φέτασκε ποτὶ νέφεα σκυῖοντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγ' ἔχοντα,
 Δῖαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν
 Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
 Δῖαν ἄνω ᾤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι 595
 Δικρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιῆς
 Δύτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λῆας ἀναιδῆς.
 Αὐτὰρ ὄγ' αἶψ' ᾤσασκε τιτανόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς
 Εἴβηεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δὲ μέτ', εἰσενόησα βίην Ἡρακληΐην,
 Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρπεται ἐν θαλίῃσ', καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παιδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὄς,
 Πάντοσ' αὐτοζόμενων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἑοικῶς, 605
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν οἰστόν,
 Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἑοικῶς.

Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἄσπιθον,
 Χρύσεος ἦν τελαμῶν, ἵνα θεσκέλα ἔργα τεύκτο,
 Ἀρκτοὶ τ', ἀγρότεροί τε σῦες, χαροκοὶ τε λέοντες, 610
 Ἰσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε
 Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
 Ὅς κείνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάθθετο τέχνη.

Ἐγὼ δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσι,
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 615

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Δεῖλ', ἢ τίνα καὶ σὺ κακὸν μῦθον ἠηγήλαίεις,
Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.

Ζηγὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ οἴζυν
ἔχον ἀπειροσίην· μάλα γὰρ πολὺ χείροσι φασί 620
Δεδμήμεν, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλει αἰθλοῦς,
Καί ποτ' ἐμ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄξονι· οὐ γὰρ εἶ ἄλλων
Φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι αἰθλον.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἠγάγον ἐξ Αἴδου·

Ἐρμείας δέ μ' ἐπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη. 625
Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Αἴδος εἴσω.

Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις εἶ ἔλθοι
Ἄνδρῶν ἥρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοκτο
Καί νῦ κ' εἶτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔβαλάν περ,
Θησεία, Πειρίθεόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέχνα· 630

Ἀλλὰ πρῶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείροτο μοῖρα νεκρῶν,
Ἥχη θεσπεσίη ἐμὲ δέ χλωρὸν θεὸς ἦρει,
Μῆ μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο κελάρου
Ἐξ Αἴδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνητα.

Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νηα κίων, ἐκέλευον ἑταίρους 635
Ἄντοῦς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε προμνήσια λῦσαι·
Οἳ δ' αὖτ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
Τὴν δέ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κνῦμα ροοῖο
Πρῶτα μὲν εἰρσεῖη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.*

205—230.

Ὡς φάτο τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Σήματ' ἀναγνούσης, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 Λακρυσάσα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Δειρῆ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσηύδα·

Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζεν, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
 Ἀνθρώπων κέπνυσο. Θεοὶ δ' ἄπαζον οἴζυν, 210

Οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 Ἴθης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο, μηδὲ νεμέσσα,
 Οὔνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ἃδ' ἀγάπησα·

Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 215

Ἐρρῖγει, μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 Ἐλθῶν πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.

Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Ἄνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃτι καὶ εὐνή,

Εἰ ἦδη, ὃ μιν αὖτις ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν 220

Ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἐμελλον.

Τὴν δ' ἦτοι φέξαι θεὸς ἄρορεν ἔργον ἀεικέες·

Τὴν δ' αἶτην οὐ πρόσθεν ἔφ' ἐγκάθητο θυμῷ

Ἀυγρῆν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἴκετο πένθος.

Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας 225

Εὐνήης ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπάπει,

Ἄλλ' οἶοι σὺ τ' ἐγὼ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,-

Ἀκτορὶς, ἦν μοι δῶκε πατήρ ἔτι δεῦρο κιοῦση,

Ἴ νῶϊν εἴρυτο θύρας πνικινῷ θαλάμοιο,-

Πείθεις δὴ μιν θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα. 230

• *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ**Παραβολαί τινες καὶ Απογραφαὶ ἐκλεκτοί.*

I.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. *A*, 333—340.

*Ω κόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 Ἡθελον εὐνηθῆναι, ἀνάγκιδες αὐτοὶ ἔόντες.*

Ὡς δ' ὅπῳ ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος 335

Νεβρὸν κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς,

Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκεα ποιήσεντα

Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὴν εἰσῆλυθεν εὐνήν,

Δμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν

Ὡς Οδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. 340

‡ 2. *E*, 391—398.

Καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη

Ἐπλετο νηνεμῆ· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἶσιδε γαῖαν,

Ὄξυ μάλα προῖδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεῖς.

Ὡς δ' ὅταν ἀσπασίος βίωτος παίδεσσι φανεῖη

Πατρὸς, δε ἐν νόσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, 395

Ἀθρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,

Ἀσπασίον δ' ἄρα τότε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν

Ὡς Οδυσσῆ' ἀσπαστὸν εἶσατο γαῖα καὶ ὕλη.

|| 3. *Z*, 102—109.

Ὄξυ δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα,

Ἡ κατὰ Τηθύγετον περιμήκετον, ἢ Ερύμανθον,

Τερπομένη κάπροισι καὶ ἀκείης ἐλάφοισι

Τῇ δέ θ' ἄμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο, 105
 Αργονόμοι παΐζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Δητῶ·
 Πασῶν δ' ὑπερ ἤγε κόρη ἔχει ἠδὲ μέταπα,
 ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὣς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.

* 4. Z, 229—235.

Τὸν μὲν Αθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κόρητος 230
 Οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 ὣς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνήρ
 Ἴδρις, ὃν Ἡφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Αθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. 235

† 5. K, 407—417.

Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Ἔδρον ἔπειτ' ἐπὶ νηϊ θοῇ ἐρήφρας ἐταίρους
 Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 ὣς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βουε ἀγλαΐας 410
 Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
 Πᾶσαι ἄμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδέτι σηκοὶ
 Ἰσχυοῦσ', ἀλλ' ἀδινὸν μνκόμεναι ἀμφιθέουσι
 Μητέρας· ὡς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖαι,
 Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς 415
 ὣς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἐκοίατο καὶ πόλιν αὐτῶν
 Τρηχεΐης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτρόafen ἠδ' ἐγένοντο.

‡ 6. II, 15—21.

Κύσσε δέ μιν κεφαλῇν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλαί, 15
 Χειράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ὡς δὲ πατὴρ ὄν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάξει,
 Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἔνιαυτῷ,
 Μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ
 Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑφορβὸς
 Πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φηγόντα.

20

* 7. T, 515—524.

Ἄντ' ἀρ' ἐπὴν νυξ ἔλθῃ, Ἑλῆσί. τε κοῖτος ἀπαντας,
 Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρον, πνικινὰ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
 Οἴεται μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη, χλωρῆς ἀηδῶν,
 Καλὸν ἀείδουσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
 Λενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πνικνοῖσιν,
 Ἦε θαμὰ τραπῶσα χεῖι πολλαγήεα φωνήν,
 Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὄν ποτε χαλκῷ
 Κτεῖνε δι' ἀπραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος·
 Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα.

515

520

† 8. X, 299—309.

Οἱ δ' ἐφέβοιτο κατὰ μέγαρον, βόες ὡς ἀγέλαϊαι,
 Τὰς μὲν τ' αἰόλος οἰστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν,
 Ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Ἐξ ὀρέων ἔλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσι
 Ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτόσσουσιν ἵενται,
 Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκή
 Γίγνεται, οὐδὲ φυγὴ χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 Τύπτον ἐπιστροφάδην τῶν δὲ στόνος ἴσρνυτ' ἀεικῆς,
 Κράτων τυπτομένων δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.

300

305

* 9. X, 381—389.

Πάπτηναν δ' Οδυσεὺς καθ' ἔον δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
 Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
 Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
 Πεπτεῶτας πολλοὺς ὥστ' ἰχθύας, οὐσθ' ἄλιῃες
 Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης 385
 Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἱ δέ τε πάντες
 Κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
 Τῶν μὲν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμὸν
 Ὡς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

† 10. X, 401—406.

Ἐδρεν ἔπειτ' Οδυσεῖα μετὰ κταμένοιισι νέκυσσι,
 Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα,
 Ὅς ῥά τε βεβρωκὸς βοὸς ἔρχεται ἀγραυλοῖο·
 Πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
 Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὄψα ἰδέσθαι 405
 Ὡς Οδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.

‡ 11. Φ, 233—239.

Ὡς δ' ὄτ' ἂν ἀσπασίως γῆ νῆχόμενοισι φανείη,
 Ὡντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντιῳ
 Ραίση, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἄλως ἠπειρόνδε 235
 Νηχόμενοι, κολλῆ δὲ περὶ χροῦ τέτροφεν ἄλμῃ·
 Ἀσπάσιοι δ' ἐπέθαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 Ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰσοροῶσα.

II.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

* 1. B, 1—13.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Ωροντ' ἄρ' ἐξ εὐνήφιν Οδυσσῆος φίλος υἱός,
 Εἴματα ἐσάμενος· περι δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμφ'
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσαστο καλὰ πέδιλα·
 Βῆ δ' ἕμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶ ἑναλίγκιος ἄντην. 5
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
 Οἳ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ἄκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Βῆ ῥ' ἕμεν εἰς ἀγορήν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, 10
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῶγε δύω κύνες ἀργοὶ ἔποντο.
 Θεσκεσίην δ' ἄρα τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεεῦντο.

† 2. B, 420—434.

Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἔει γλαυκῶπις Ἀθήνη, 420
 Δικραῆ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσεν
 Ὀπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
 Ἴστον δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης 425
 Στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 Ἐλκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
 Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον· ἀμφὶ δὲ κύμα
 Στείρη κορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Ἀησάμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοῆν ἀνὰ νῆα μέλαιναν, 430
 Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφείας οἴνοιο·

Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀιγενέτησιν,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κόφρη.
 Παννυχὴ μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἧῶ πείρε κέλευθον.

* 3. *A*, 71—75.

Φράζεο, Νεστορίδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν καδδῶματα ἠχῆντα,
 Χρυσοῦ τ', ἠλέκτρον τε, καὶ ἀργύρον, ἠδ' ἑλέφαντος.
 Ζηρός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν ἀυλή.
 Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. 75

† 4. *E*, 291—296.

Ὡς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
 Χέρσιν τριάιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθουνεν ἀέλλας
 Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 Σὺν δ' Εὐρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαῆς, 295
 Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλίνδων.

‡ 5. *Z*, 41—46.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλύμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἐμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρος
 Ἀεῖεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἰθρη
 Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη 45
 Τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.

|| 6. *Z*, 149—161.

Γοννοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις, ἢ βροτὸς ἐσσί;
 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσί, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150

Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κόρυη μεγάλοιο,
 Εἰδὸς τε, μέγεθός τε, φνὴν τ', ἀγχιστα εἶσκω.
 Εἰ δέ τις ἔσοι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὲ ναιετάουσι,
 Τρισμῆκαρες μὲν σοίγε κατῆρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Τρισμῆκαρες δὲ κασίγνηται μάλα πού σφισι θυμὸς 155
 Ἄεν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σεῖο,
 Δευσσόντων τοιῶνδε θάλλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάριτατος ἔξοχον ἄλλων,
 Ὃς κέ σ' ἐέθνοισι βρῖσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτῶν ὀφθαλμοῖσιν, 160
 Οὔκ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

* 7. H, 81—132.

————— Ἀντάρ Οδυσσεὺς

Ἀκρινόου πρὸς δῶματ' ἔε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
 Ὀρμαιν' ἴσταμένω, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι·
 Ὡστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν, ἢ σελήνης,
 Δῶμα καθ' ὄψεσφις μεγαλήτορος Ἀκρινόοιο. 85
 Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἐς μυχὸν ἔξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγὰς κυάνοιο·
 Χρῦσειαι δὲ θύραι πνικτὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
 Ἀργύρειοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἔστασαν οὐδῶ,
 Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσή· δὲ κορώνη. 90
 Χρῦσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρειοι κύνες ἦσαν,
 Οὗς Ἐφαιστος ἔτευξεν ἰδυίησι πρᾶπίδεσσι,
 Δῶμα φυλασόμεναι μεγαλήτορος Ἀκρινόοιο,
 Ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωσ ἤματα πάντα.
 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, 95
 Ἐς μυχὸν ἔξ οὐδοῦ διαμπερές· ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι·
 Ἀεκτοὶ εὐνήτοιο βεβλήτατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριώωντο,
 Πίνοντες καὶ ἔδοντες ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.

- Χρύσειοι δ' ἄρα κούφοι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν 100
 Ἔστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
 Πεντήκοντα δέ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 Αἰ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπι μήλοπα καρπὸν,
 Αἰ δ' ἰστούς ὑφώσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν 105
 Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ἕγγρὸν ἔλαιον.
 Τόσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
 Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἔλαννέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 Ἴστον τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη 110
 Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἔσθλας.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 Τετράγνος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 Οὔγγαι, καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, 115
 Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἔλαϊαι τηλεθώουσαι
 Τάων οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει
 Χείματος, οὐδὲ θέρους, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρὴ πνεῖουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 Οὔγγην ἐπ' οὔγγην γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ, 120
 Ἀντὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σῦκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ κολύκαρπος ἀλωῇ ἐρρίζεται·
 Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἠέλῳ· ἕτερας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 Ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακές εἰσιν, 125
 Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκαίουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεΐατον ὄρχον
 Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόουσαι.
 Ἐν δὲ δύο κρήναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἀπαντα
 Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴησι 130
 Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκωνόιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

* 8. M, 39—52.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀρίξειαι, αἶ ῥά τε πάντας
 Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται. 40
 Ὅστις αἰδρεῖη πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
 Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνή καὶ νήπια τέκνα,
 Οἴκαδε νοστήσαντι, παρίσταται, οὐδὲ γάννυται.
 Ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
 Ἕμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θίσι 45
 Ἀνδρῶν κυθομένων, περὶ δὲ ρινοὶ μινύθουσιν.
 Ἀλλὰ παρῆξ ἔλααν ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖναι ἑταίρων,
 Κρηρὸν δευήσας μελιηδέα, μὴ τις ἀκούσῃ
 Τῶν ἄλλων ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἶ κ' ἐθέλησθα.
 Ἀφάντων δ' ἐν νηὶ θοῇ χειρὰς τε πόδας τε, 50
 Ορθὸν ἐν ἰστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω
 Ορρα καὶ τερπόμενος ὄπ' ἀκούης Σειρήνοισιν.

† 9. M, 85—107.

Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα· 85
 Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὄση σκύλακος νεογιλῆς,
 Γίνεται, αὐτῇ δ' αὖτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
 Γηθήσειεν ἰδῶν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυνάδεκα πάντες ἄωροι·
 Ἐξ δὲ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστῃ 90
 Σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοὶ ὀδόντες,
 Πικροὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτιοι.
 Μίσση μὲν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυνκεν,
 Ἐξ δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρον
 Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα, σκόπελον περιμαιμάσσα, 95
 Δελφίνας τε, κύνας τε, καὶ εἴποθι μείζον ἔλθῃσι
 Κῆτος, ᾧ μυρία βόσκει ἀγᾶστονος Ἀμφιτρίτη.

Τῆ δ' οὐ πάποτε ναῦται ἀκῆριοι εὐχετόωνται
 Παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάστω
 Φῶτ' ἐξαρκάξασα νεὸς κυανοπρόροιο. 100

Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄφει, Οὐρασεῦ,
 Πλησίον ἀλλήλων καὶ κεν διοϊστένσειας.

Τῷ δ' ἐν ἑρινεὸς ἔστι μέγας, φύλλοισι τεθηλῶς·

Τῷ δ' ὑπο δία Χάρυβδις ἀναφροιδεῖ μέλαν ὕδωρ.

Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἡματι, τρὶς δ' ἀναροιδεῖ 105

Λεινόν μὴ σὺ γε κείθι τύχοις, βτε φοιδθήσειεν

Ὅν γάρ κεν φύσαιτό σ' ὑπέκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.

* 10. N, 96—112.

Φόρκυνος δέ τις ἔστι λιμῆν, ἄλλιοιο γέροντος,

Ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ

Ἀκταὶ ἀποφράγες, λιμένος ποιικεπητυαί·

Αἰε' ἀνέμων σκεπύσσει θυσαίων μέγα κύμα

Ἐκτοθεν ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι 100

Νῆες εὐσσελμοι, ὅταν ὄρμῃσιν μέτρον ἔκωνται.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·

Ἄγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἡεροειδὲς,

Ἴρον Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλέονται.

Ἐν δὲ κρητήρες τε καὶ ἀμφιφορηῆς ἔασι 105

Ἀδίνου· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσοισι μέλεισσαι.

Ἐν δ' ἴστοι λίθειοι πέριμῆρες, ἔνθα τε Νύμφαι

Φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπρόφυρα, θαῦρα ἰδέσθαι.

Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. δύο δὲ τέ οἱ θύραι εἰδὶν·

Αἰ μὲν πρὸς Βορέϊο καταβαταὶ ἀνθρώποισιν, 110

Αἰ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσὶ θεώτεραι· οὐδέ τι κείνην

Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἔστιν.

II.

• EX HESIODO.

*HESIODUS—vir perelegantis ingenii, et mollissimè dulcedine cornu-
mam memorabilis, otii quietisque cupidissimus; ut tempore tanto
viro (Homero) ita operis auctoritate proximus.*

VELL. PATERC. HIST. LIB. I

† ΕΚ ΤΩΝ

ἙΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ καὶ Ἡμερῶν.

[Juxta Edit. THOMAE ROBINSON. Oxon. 1737. 4to.]

1—201.

ΜΟΥΣΑΙ· Ηἰσρήθηεν αἰοιδῆσι κλειύουσαι,
θευτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ἠμνείουσαι
'Ὀν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοὶ τε φατοὶ τε,
'Ρητοὶ τ' ἀφροτοὶ τε Διὸς μεγάλοιο ἔκρηι.
'Ρεῖα μὲν γὰρ βριδεί, ρεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει 5
'Ρεῖα δ' ἀρίστων μινύθει, καὶ ἀθλων ἀέξει.
'Ρεῖα δὲ τ' ἰθάκει σχολιόν, καὶ ἀγήγορα κάρφει
Ζεὺς ὑπερβρέτης, δὲ ὑπέροτατα δώματα ναίει.
Κλύθι ἰδῶν αἶαν τε· δίκη δ' ἴθνηε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δὲ κε Πέρση ἐτήτυμα μυθησαίμην. 10
Οὐκ ἄρα ρέονον ἔην ἰρῖδαν γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαλαν
Ἐἰσὶ δύω τῆν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμαρτυρῆ· δια δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
 Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης 15
 Ἀθανάτων βουλήσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
 Τὴν δ' ἑτέραν προτέραν μὲν ἐγείνατο νύξ ἑρεβεννή,
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Γαίης ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
 Ἦ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὄμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. 20
 Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
 Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμεναι ἠδέ φυτεύειν,
 Οἰκὸν τ' εὖ θέσθαι· ζῆλοὶ δέ τε γείτονα γείτων,
 Εἰς ἄφρονον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἠδὲ βροτοῖσι.
 Καὶ κεραμῆς κεραμεὶ κοτέει, καὶ τέκτωνι τέκτων, 25
 Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ αἰοιδὸς αἰοιδῷ.
 Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῶ ἑνικαίθεο θυμῷ
 Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργον θυμὸν ἐρύκοι
 Νεῖκε' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἔόντα.
 Ωρη γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, 30
 Ὡτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατακείται
 Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν,
 Τούτῃ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
 Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Ζοὶ δ' οὐκ ἐτι δευτέρον ἔσται
 Ὡδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεέος 35
 Ἰθείησι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διὸς εἰσὶν ἄρισται.
 Ἦδη μὲν γὰρ κλῆρον ἔδασσάμεθ'· ἀλλὰ τὰ πολλὰ
 Ἀρπάξων ἐφόρεις, μέγα κυνδαίνων βασιλῆας
 Λωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.
 Νήπιοι· οὐδὲ ἴσασι, ὅσφ' πλέον ἤμισιν παντὸς, 40
 Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μὲγ' ὄνειρα.
 Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 Ῥηθιδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσσοιο,
 Ὡστε αἰεὶ εἰς ἑνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἔόντα.
 Αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κωπνοῦ καταθεῖο, 45
 Ἔργα βοῶν δ' ἀπέλοιτο καὶ ἡμιάνων ταλαεργῶν.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρωψε, χολωσάμενος φρεσὶν ἦσαν,
 Ὅτι μιν ἐξαπατήσῃ Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 Κρόνῳ δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖτις ἐὺς πέϊς Ιαπετιοῖο
 Ἐκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιόεντος
 Ἐν κοίλῳ κάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ιαπετιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας,
 Σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἔσομένοισι.
 Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
 Τέρονται κατὰ θυμὸν, ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἐφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅτι τάχιστα
 Γαῖαν ὕδει φῦρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδήν,
 Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὄπα ἔισκειν
 Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
 Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἰστὸν ὑφαίνειν
 Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην,
 Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδάνας.
 Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἐρμείην ἦνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίῳνι ἀνακτι.
 Ἀντίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσει κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 Παρθένῳ αἰδοίῃ Ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλᾶς.
 Ζῶς δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ἀμφὶ δὲ οἳ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθῶ
 Ὅρμους χρυσεῖους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήγγε
 Ὡραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
 Πάντα δὲ οἳ χροῖ κόσμον ἐφήρμωσε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐν δ' ἄρα οἳ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 Ψεῦδέα θ', αἰμυλίους τε λόγους, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Τεῦξε, Διὸς βουλῆσι βαρυνκτύπου. Ἐν δ' ἄρα φωνήν

Θῆκε θεῶν κήρυξ, ὀνόμαίνε δὲ τήνδε γυναῖκα
 Πανδώραν ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Δῶρον ἰδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφησιῆσεν.
 Ἀντάρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
 Εἰς Ἐπιμηθεά πέμπε πατῆρ κλυτὸν Ἀργειφόντην,
 Δῶρον ἄγοντα θεῶν, τάχυν ἄγγελον. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς 85
 Ἐφρόσαθ', ὡς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
 Δέξασθαι παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
 Ἐξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Ἀντάρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων.
 Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
 Νούσων τ' ἀργαλέων, αἶψ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
 Αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀρελοῦσα
 Ἐσέδαθ' ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 Μοῦνη δ' αὐτόθι Ἐλπίς ἐν ἀφῆκτοῖσι δόμοισιν
 Ἐνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 Ἐξέπτῃ πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθω,
 Αἰγιόχου βουλήσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 Ἀλλὰ δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
 Πλεῖθ μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, κλειῖθ δὲ θάλασσα.
 Νούσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἦδ' ἐπὶ νυκτὶ
 Ἀυτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
 Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξεῖλετο μητιέτα Ζεὺς.
 Οὕτως οὔτι που ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
 Ἐδ' καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσεν.
 Ὡς ὁμῶθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι,
 Χρῆσεν μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
 Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνον ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν
 Ὡστε θεοὶ δ' ἔξωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

80

90

95

100

105

110

- Νέσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὄϊνος· οὐδέ τι δειλὸν.
 Γῆρας ἐπεὶ· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
 Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,* 115
*Ἀφνειοὶ μῆλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.
 Φοῖτον δ' ὡς ἔπικρ' δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
 Τῶισιν ἔην καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδαρος ἄρουρα
 Ἀντομάτῃ παλλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἔβηλημοί
 Ἕσυχτοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσιν.* 120
*Ἀντάρ ἐπειδὴ ταῦτο γένος κατα γαῖα κάλυψεν,
 Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
 Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων
 Οἱ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας, καὶ σθένεα ἔργα,
 Ἥρα ἐσδάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,* 125
*Πλοτοδοῦται. Καὶ ταῦτο γένος βασιλῆϊον ἔσχον.
 Δεύτερον αὖτε γένος καλὸν χειρότερον μετὰκισθεν
 Ἀργύρεον παίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Χρυσῆφ οὔτε φρυγὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα
 Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν καὶς ἔτεα παρὰ μητέρι κενῆ* 130
*Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἀλλ' ὅταν ἠθήσαιε, καὶ ἠθῆς μέτρον ἔκοιτο,
 Πανυρίδιον ζήεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
 Ἀφραδίαις. Ἔθριν γὰρ ἀτάσθαλον οἶκ' ἐδύναντο
 Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους ἰεραπέυειν* 135
*Ἡθέλον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 Ἡ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
 Ζεὺς Κρονίδης ἔκρινε, χαλαύμενος οὐνεκα τιμᾶς
 Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἱ Ὀλύμπιον ἔχουσιν.
 Ἀντάρ ἐπεὶ καὶ ταῦτα γένος κατα γαῖα κάλυψε,
 Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέωνται
 Δεῦτεροι· ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τῶισιν ἀπηδεῖ.
 Ζεὺς δὲ πατήρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Χάλκειον πρήσ', οὐκ ἀργυρῶ σὺδὲν ὁμοῖον,
 Ἐκ μελιᾶν δεινόν τε καὶ ἄμβριμον· οἶσιν Ἀφροῦς* 145

Εργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὄβριες οὐδέ τι σέτον
 Ησθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
 Ἀπλαστοὶ μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
 Ἐξ ὄμων ἐπέφικον ἐπὶ σιθιβαροῖς μελέεσσιν.
 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δὲ τε οἴκοι, 150
 Χαλκῶ δ' ἐργάζοντο μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμύντες
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Αἰδαο,
 Νώνυμοι θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἰόντας
 Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο. 155

Ἀυτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κέλυψεν,
 Ἄυτις ἐτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 Ἕμιθεοὶ, προτέρη γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν. 160
 Καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ,
 Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηίδι γαίῃ,
 Ωλεσε μαρναμένους μῆλων ἔνεκ' Οἰδιπόδαο
 Τοὺς δὲ καὶ ἐν νῆεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 Ἐς Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἔνεκ' ἠνκόμοιο 165
 Ἐνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμπεκάλυψε.
 Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίωτον καὶ ἦθε' ὀπάσασα
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατῆρ ἐς πείρατα γαίης.
 Τηλοῦ ἅπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες 170
 Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίνην,
 Ολβιοὶ ἤρωες τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
 Τρεῖς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

Μῆκέτ' ἔπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. 175
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἔστι σιδήρεον οὐδέ ποτ' ἤμαρ
 Παύσονται καμάτου καὶ ἄζύος, οὐδέ τι νύκτωρ,
 Φθειρόμενοι χαλεπὰς δὲ θεοὶ δάσσουσι μερίμνας.

Ἄλλ' ἔμψης καὶ τοιοὶ μεμίζεται ἐσθλά κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ἄλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων, 180
Ἐδὲ ἂν γεινόμενοι πολιορκόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξείνος ξεινὸδόκω, καὶ ἑταῖρος ἑταίρω,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Ἄτρωα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας 185
Μέμνονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσοι,
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες οὐδὲ μὲν οἴγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδέκω· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδὲ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίον, 190
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν δεκτῆρα, καὶ ἕδρην
Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς
Οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
Μύθοισι σχολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἴζυροῖσιν ἅπασιν 195
Ἀσκέλαδος κακόχαρτος ὀμάρτησιν στυγεράτης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἀευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένῳ χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φύλ' ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπων,
Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ 200
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

* EK THE

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[Juxta Edm. Frid. Avg. Womb. Hal. Sax. 1783. 6vo.]

617—806.

Ὡς Βροτάρων τὰ πρῶτα πατήρ ᾠδύσσατο θυμῷ,
 Κόττη τ' ἠδὲ Γύγη, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
 Ἐνορέην ὑπέροπλον ἀγόμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
 Καὶ μέγεθος, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης· 620
 Ἐνθ' αἰγ' ἄλλε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
 Ἐλατ' ἐπ' ἔσχατῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
 Ἀθητὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Οὗς τέκεν ἠΰκομος Ῥεῖη Κρόνου ἐν φιλότῃ, 625
 Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
 Ἀντὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
 Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
 Ἀθητὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
 Τιτηνέες τε θεοὶ, καὶ ὄσοι Κρόνου ἐξεγένοντο, 630
 Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑμῖνας·
 Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρύος Τιτηνες ἀγαυοί,
 Οἱ δ' ἀφ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
 [Οὗς τέκεν ἠΰκομος Ῥεῖη Κρόνον εὐνηθεῖσα·
 Οἱ ἴα τότε ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες, 635

Συνεχέας ἔφροντο δίκαια πλείους ἰμανταίς.

Ὅσέ τις ἦν ἔρεος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτῆ

Οὐδετέρους, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολίμοιο.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄγμενα πάντα,

Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,

640

Πάντων ἐν στήθεσσι ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.

[Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἑρατεινῆν,]

Δὴ τότε τοῖς μετέπεικα κατῆρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Κέκλυτέ μεν, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,

Ὀφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

645

Ἦδη γὰρ μάλα θερόν ἐναντίοι ἀλλήλοισι

Νίκης καὶ κράτους πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,

Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐυγενόμεσθα.

Ἵμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους

Φαίνετε Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῆ;

650

Μησοῦμενοι φιλότιτος ἐνθέος, ὅσα καθόντες

Ἐσφάδος ἄψ ἀφίκασθε δυσηλεγίος ἀπὸ δεσμοῦ,

[Ἡμετέρας διὰ βουλάς, ἀπὸ ἴσφου ἠερόεντος.]

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων

Δαιμονί', οὐκ ἀδάητα κηράσκειαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ

655

Ἦσαν, ὅτι περὶ μὲν πραπίδας, περὶ δ' ἐσσι νόημα,

Ἀλιτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.

Σῆσι δ' ἐπιφροσύνην ἀπὸ ἴσφου ἠερόεντος

Ἀνοῶφρον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν

Ἠλύθαμεν, Κρόνου υἱὲ ἀναξ, ἀνάελπτα καθόντες.

660

Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόφ καὶ ἐπίφροσι βουλή

Ῥυσόμεθα κράτος ὑμῶν ἐν αἰνῇ δηϊοκῆτι,

Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμήνας.

Ὡς φάτ'· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἰδῶν,

Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλλυλαίετο θυμὸς

665

Μᾶλλον εἶ τ' ἠ τοκάροιδε μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγχεσαν

Ἠόντες, Θήλειαι τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,

Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,

Οὓς τε Ζεὺς Ἐρέβουσφι ὑπὸ χθονὸς ἦε φέουδε,
 Δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες. 630
 [Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ἄμων αἰσσοῦτο
 Πᾶσιν ὁμῶς κεφαλαὶ δὲ ἐκάστω πεντήκοντα
 Ἐξ ἄμων ἐπέφθηκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.]
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσταθον ἐν δαί λωγῆ,
 Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες. 675
 Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἑκαρτύναντο φάλαγγας
 Προφρονέως χειρῶν τε βίης θ' ἄμα ἔργον ἔφαινον
 Ἀμφοτέρου· δεινὸν δὲ περιάχε Πόντος ἀκείρων,
 Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρύς
 Σειόμενος, πεδῶθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Οὐλύμπος 680
 Ῥιπῆ ὑπ' ἀθανάτων ἔνοσις δ' ἔκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἠερόντα ποδῶν, αἰπειὰ τ' ἰση
 Ἀσπέτου ἰωχυοῖο, βολῶν τε κρατερῶν.
 Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἔσαν βέλεα στονόνετα.
 Φωνῆ δ' ἀμφοτέρων ἔκει' Οὐρανὸν ἀστερόντα 685
 Κεκλομένων· οἱ δὲ ζήνισαν μεγάλην ἀλαλητῆ.
 Οὐ δ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχευ ἐὼν μένος, ἀλλὰ νυ τοῦ γε
 Ἔδδαρ μὲν μένεος πλήντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσαν
 Φαῖνε βίην, ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Οὐλύμπου
 Ἀστράπτων ἔστειχε συναχαδόν· οἱ δὲ κερανοὶ 690
 Ἰκταρ ἄμα βρωσῆ τε καὶ ἀστεροπῆ ποτέοντο
 Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφῶσντες
 Ταφρέες· ἀμφὶ δὲ Γαῖα φερέσθιος ἐσμαράγιζεν
 Καιομένη, λάκι δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
 Ἐξεε δὲ χθῶν πᾶσα, καὶ Ωκεανοῖο ῥέεθρα, 695
 Πόντος τ' ἀτρέγτος· τοὺς δ' ἀμπερε θερμὸς ἀντιμῆ
 Τιτῆνας χθονίους· φλόξ δ' ἠέρα δῖαν ἔκανε
 Ἀσπετος· ὅσση δ' ἄμερθε καὶ ἰφθίμων περ ἑσάτων
 Ἀγγὴ μαρμαίρουσα κερανοῦ τε στεροπῆς τε.
 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· εἶσατο δ' ἄντα 700
 Οφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,

Αὐτως ὡς δτε Γαλα καὶ Οὐρανός εὐρὺς ὑπερθεν
Πίλωντο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὄφραει,
Τῆς μὲν ἰρεικομένης, τοῦ δ' ὑπόθεν ἐξεριστόντος
Τῶσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. 705
Σὺν δ' Ἀνεμοὶ ἔνοσιν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κῆλα Διὸς μέγδαλοιο, φέρον δ' ἰαχὴν ἰ' ἐνοπήν τε
Ἐς μέσων ἀμφοτέρων ὄτοβος δ' ἀπλητος ὄφραει
Σμερδαλέης ἔριδος κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων. 710
Ἐκλήθη δὲ μάχη· πρὶν δ', ἀλλήλοισ ἐπέχοντες,
Ἐρρενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρότοισι μάχην δριμύειαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης ἰ' ἄτατος κολέμοιο
Οἱ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν 715
Πέμπτον ἐπασσυντέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρουοδείης
Πέμπραν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλείοισιν ἔδησαν,
Νικῆσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἰόντας,
Τῶσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. 720
[Ἴσον γάρ ἰ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.]
Ἐννέα γάρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιῶν, δεκάτη ἐς γαίαν ἔκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιῶν, δεκάτη ἐς Τάρταρον ἔκοι. 725
Τὸν πέρι χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δὲ μιν νύξ
Τριστοιχεί κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὑπερθεν
Γῆς ρίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἐνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλήσιν Διὸς νεφεληγερέταο, 730
[Χόρῳ ἐν εὐράεντι, κελώρης ἔσχατα γαίης.]
Τοῖς οὐκ ἔξτεόν ἐστι· κύλας δ' ἐπέθηκε Προσειδῶν
Χαλκείας, τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἐνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάλθυμος

Ναίουσιν, φιλάντες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο. 725

Ἐνθα δὲ Γῆς θυοφερέης, καὶ Ταρτέρου ἡραμένοιο,
Πόντον ἴ' ἀεργύεσσα, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγῶν καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐφρόεντα, τὰ τε στυγίουςι θεαὶ περ
Χάσμα μέγ'· αὐδὲ νε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐπιαντῶν 740

Οὐδας ἴκαστ', εἰ πρῶτα κυλέων ἐκτοσθε γένοιτο·
Ἀλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θύελλη
Ἀργαλέη· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ Νυκτὸς ἑρεμνῆς οἰκία· δεινὰ
Ἔστηκεν, νεφέλης πεκαλυμμένα κινυμένην. 745

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει· Οὐρανόθεν εὐφρῶν
Ἔστηκες, κεφαλῇ τε καὶ ἄκαμάτῃσι χεῖραςιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἄσασιν ἰούσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδῶν
Χάλασον ἢ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἢ δὲ θύραζιν 750
Ἐρχεται, οὐδέ· παῖ' ἀμφοτέρως δόμος ἐκτός ἐγγυρῶν
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη· γε δόμων ἐκτοσθεν ἰούσα,

Γαῖαν ἐπιστρέφεται· ἢ δ' αὖ δόμων ἐκτός ἰούσα,
Μίμνει τὴν αἰψῆς ἄσπρ' ὁδοῦ, ἔσ' ἄν ἴκηται.
[Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φῶς κολυδερκῆς ἔχουσα, 755
Ἡ δ' Ἔπνον μετὰ χεραὶ, κασίγνητον· θανάτῳ,
Νύξ ὀλοή, νεφέλην πεκαλυμμένην ἡρασιδεῖ.]

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἑρεμνῆς οἰκί' ἔχουσαν,
Ἔπνος καὶ θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ· ποτ' αὐτοῖς
Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρμεται ἀκτίεσσιν, 760
Οὐρανόθεν εἰσακίων, οὐδ'· αὐρανόθεν καταβαίνων.

Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῆπια θαλάσσης
Ἰπποχως ἀνοστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκῳ δὲ οἱ ἦτορ
Νηλεῖς ἐκ· ἀψάσσω· ἔχει δ'· ἄν· πρῶτα λάβῃσιν 765
Ἀνθρώπων· ἔχθρῶς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐνθα θεοῦ χθονίων πρόσθεν δόμοι· ἠχήμεντες,

Ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
 Ἔστ' αἰεὶ θεῶν δὲ κείων προπέροισθε φιλόσσοι,
 Νηλείης, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας 770
 Σαίνει ὡμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐραῖαν ἀμφοτέροισιν,
 Πηλεΐδην δ' οὐκ ἄνευ εἰς ἄλλοις, ἀλλὰ δοπεύων
 Ἔσθ' αἰεὶ, ὃν κεν κλέβησι κυκλῶν ἔκτουθεν ἰόντα
 [Ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]

Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεῶν ἀθανάτοισι, 775
 Λεινὴ Στυξ, θυγάτηρ ἀπορρόου Ωκεανοῖο
 Προσβυτάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δόματα ναιεῖ
 Μακροῖσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντη
 Κίον ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἐστήρικται.
 [Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ἅπτα Ἰρις 780
 Ἀγγελίης πωλεῖται ἐκ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ὀκρότ' ἔρα καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ἔρηται.
 Καὶ ὅ' ὅστις προσθῆται Ολύμπια δόματα ἔχοντων,]

Ζεὺς δὲ τε Ἴριον ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι 785
 Τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
 Ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάταιο
 Ἰγυρήσ' κελλὸν δὲ ἐπὶ χθονὸς εὐρυδοτείης
 Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῦ φέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ωκεανοῖο κέρας δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται· 790
 Ἐννεὰ μὲν περὶ γῆν τε ναιεῖ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Αἰνῆς ἀργυρέης εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·

Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
 Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσση
 Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόντος Ολύμπου, 795
 Κεῖται νῆψιμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
 Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 Βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄφραυδος
 Στρατωῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Ἀντάρ' ἐπὶ νούσον τελέση μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος. 800

Επνέετε δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἰόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαΐτας,
 Ἐπνέα πάντ' ἔτεα· δεκάτη δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
 Εἴραις ἀθανάτων, οἱ Ολύμπια δῆματ' ἔχουσι.
 Τοῖον ἄρ' ὄρκιον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδαρ
 Σεγύγιον, τὸ δ' ἔηαι καταστυφίλου διὰ χρόνον.

ΑΣΚΑΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ,

Εἰς εἰκόνα Ἡσίοδου.

ΑΤΤΑΙ παραινόμενα μυσταμβροτῶ μῆλα σε Μοῦσαι
 Ἐδρασκον ἐν πρακτοῖς οὖρασαν, Ἡσίοδε,
 Καί σε καλλιπέττηλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πᾶσαι,
 Ωρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀχρέμονα,
 Λάσκον δὲ κρᾶνας Ἐλικωνίδος ἐπιθεον ὕδαρ,
 Τὸ πτανὸς πάλου πρόσθεν ἔκομεν ὄνιξ,
 Οἷ σὺ παρεσάμενος, μακάρων γένος, ἔργα τε μολπαθε,
 Καὶ γένος ἀρχαίων ἔργαρες ἠμυθίων.

III.

• EX APOLLONIO RHODIO.

[JUKTA EDIT. RICH. FR. PHIL. BRUNCK. ARGENTOR. 1780. 12mo.]

*Cur usquam Colchi Magnetida vidimus ARGO;
Turbaque Phasiacam Graia bibistis aquam?*

OVID. MEDEA JASONI.

† EK TOT

ΤΩΝ ΑΠΟΔΑΣΕΝΙΟΥ ΑΡΧΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Δ.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἱ Πόντοιο κατά στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνη Πελῖαιο,
Χρῦσειον μετὰ κῶας, ἐϋζυγον ἤλασαν Δργῶ.

Τοίην γὰρ Πελῆης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω 5
Μοῖρα μένει στυγερῆ, τοῦδ' ἀνέρος, ὄντιν ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίησι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεῆν κατά βᾶξιν ΙΗΣΩΝ,
Χειμερίοιο φέεθρα κίων διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε 10
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῆσιν.
Ἴκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων

Εργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὕβριες οὐδέ τι σκτον
 Ησθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
 Ἀπλαστοὶ μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
 Εξ ὄμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν.
 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι, 150
 Χαλκῶ δ' ἐργάζοντο μέλας δ' οὐκ ἔσχε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Αἴδαο,
 Νάωνυμοι θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἰόντας
 Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο. 155

Ἀυτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
 Ἄυτις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιοῦτερον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 Ἕμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν. 160

Καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ,
 Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
 Ὡλλεσε μαρναμένους μῆλων ἔνεκ' Οἰδιπόδαο·
 Τοὺς δὲ καὶ ἐν νῆεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 Εἰς Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἔνεκ' ἠὔκομοιο· 165

Ἐνθ' ἦροι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφοεκάλυψε.
 Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοντα καὶ ἦθε' ὀπάσασα
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατῆρ ἐς πείρατα γαίης.
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες 170
 Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὡκεανὸν βαθυδίην,
 Ὀλβιοὶ ἦρωες τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
 Τρὶς ἔτος θάλλοντα φέρει ζεῖδιωρος ἄρουρα.

Μηκέτ' ἐπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοιαι μετεῖναι
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. 175
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον οὐδέ ποτ' ἡμαρ
 Παύσσονται καμάτου καὶ ὄζυος, οὐδέ τι νύκτωρ,
 Φθειρόμενοι χαλεπὰς δὲ θεοὶ δόσσοσι μερίμνας.

Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἔσθλα κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ἄλλεσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων, 180
Ἐδτ' ἂν γενόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατήρ παιδεσσιν ὁμοίος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινὸδόκω, καὶ ἑταῖρος ἑταίρω,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Ἄτρωα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας 185
Μέμνονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι,
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδὲ μὲν οἴγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκααι ἕτερος δ' ἑτέρον πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκον χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου, 190
Οὐτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν δεκτῆρα, καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς
Οὐκ ἔσται· βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
Μύθοισι σχολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἴζυροῖσιν ἄπασιν 195
Ἀσκέλαδος κακόχαρτος ἠμαρτήσαι στυγερόφης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρνοδείης,
Ἀενοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένῳ χροῖα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπων,
Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεια λυγρὰ 200
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

* ΕΚ ΤΗΣ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[Juxta Edm. Frid. Avr. Worr. Hal. Sax. 1783. 8vo.]

617—806.

Ὡς Βροτάρῳ τὰ πρῶτα πατὴρ ᾠδύσσατο θυμῷ,
 Κόττω τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
 Ἐνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
 Καὶ μέγεθος, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. 620
 Ἐνθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
 Ἐλαί' ἐπ' ἰσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
 Ἀθητὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Οὗς τέκεν ἠΐκομος Ῥεῖη Κρόνου ἐν φιλότῃτι, 625
 Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
 Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
 Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
 Ἀηρὸν γάρ μαρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο, 630
 Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 Οἱ μὲν ἀπ' ὑψηλῆς Οθρύος Τιτῆνες ἀγανοί,
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
 [Οὗς τέκεν ἠΐκομος Ῥεῖη Κρόνω εὐνηθεῖσα·
 Οἱ ἴα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες, 635

Συνεχέας ἐπρόγονοι δίκαια κλείουσιν ἐναντίας.
 Ὡδέ τις ἦν ἔρεος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτῆ
 Οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρῶσθεθ' ἄρμενα πάντα,
 Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι, 640
 Πάντων ἐν στήθεσσι ἀΐξετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 [Ὡς νέκταρ δ' ἐπόσαντο καὶ ἀμβροσίην ἑρατειῶν,]
 Ἀὐτὸς τότε τοῖς μετέπειθε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Κέκλυτέ μεν, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
 Ὀφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. 645
 Ἦδη γὰρ μάλα θηρόν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 Νεκρῆς καὶ κράτος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὄσοι Κρόνου ἐκγεγόμεσθα.
 Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάκτους
 Φαίνετε Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ, 650
 Μνησάμενοι φιλότιτος ἐνηέος, ὄσσα καθόντες
 Ἐσφάδος ἄν ἀρίκασθε δυσηλεγίος ἀπὸ δεσμοῦ,
 [Ἡμετέρας διὰ βουλάς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.]
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων
 Δαιμονί', οὐκ ἀδάητα κινάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ 655
 Ἰδρην, οὐκ περὶ μὲν πραπίδας, περὶ δ' ἐσσι νόημα,
 Ἀλιτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖα.
 Σῆσι δ' ἐπιπροσύνησεν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
 Ἀνορόφον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμοῦ
 Πλάθαμεν, Κρόνου υἱὲ ἀναξ, ἀνάελπτα καθόντες. 660
 Τῷ καὶ νῦν ἀτεναῖ τε νόφ καὶ ἐπίφροσι βουλῇ
 Ὑψόμεθα κράτος ὑμῶν ἐν αἰνῇ δηϊοκῆτι,
 Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερῆς ὑσπῆρας.
 Ὡς φάτ'· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἔδων,
 Μῦθον ἀκούσαντες πολέμου δ' ἐλλοιαιέτο θυμὸς 665
 Μᾶλλον εἶτ' ἢ τοκάρουθε μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγχεσαν
 Ἦόντες, Θήλειαι τε καὶ ἄρσενες, ἤματι· κείνη,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὄσοι Κρόνου ἐκγεγόμενοι,

Οὓς τε Ζεὺς Ἐρέβουσφι ὑπὸ χθονὸς ἦκε φόβοδε,
 Δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες. 670
 [Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ἄμων αἰσσαντο
 Πᾶσιν ὁμῶς κεφαλαὶ δὲ ἐκάστω πεντήκοντα
 Ἐξ ἄμων ἐπέφθονον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι·]
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσταθον ἐν δαί λυγρῇ,
 Πέτρας ἠλεβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες. 675
 Τιτῆνες δ' ἔτέρωθεν ἱκαρτύναντο φάλαγγας
 Προφρονέως χειρῶν τε βίης θ' ἄμα ἔργον ἔφαινον
 Ἀμφοτέρου δεινὸν δὲ περίαχε Πόντος ἀπείρων,
 Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρύς
 Σειώμενος, πεδόθεν δ' ἔτνδασστο μακρὸς Οὐλυμπος 680
 ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων ἔνοσις δ' ἔκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἠερόντα ποδῶν, αἰκεία τ' ἰση
 Ἀσκέτου ἰωχοῖο, βολάων τε κρατερῶν.
 Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἔσαν βέλεα στονόεντα.
 Φανῆ δ' ἀμφοτέρων ἔκει' Οὐρανὸν ἀστερόεντα 685
 Κεκλομένων οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλην ἀλαλητῆν.
 Οὐ δ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχευ ἐὼν μένος, ἀλλὰ νῦ τοῦ γα
 Ἔθωρ μὲν μένεος πλήντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσων
 Φαῖνε βίην, ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Οὐλύμπου
 Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχάδην οἱ δὲ κερανοὶ 690
 Ἰκταρ ἄμα βροστῆ τε καὶ ἀστεροπῆ κοτέοντο
 Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυρόωντες
 Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ Γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
 Καιομένη, λάκιε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλῃ ἄσπετος ὕλη.
 Ἐξεε δὲ χθῶν πᾶσα, καὶ Ωκεανοῖο ῥέεθρα, 695
 Πόντος τ' ἀτρυγέτος· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς αἴτημ
 Τιτῆνας χθονίους· φλόξ δ' ἠέρα δῖαν ἔκανε
 Ἀσπετος· ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἑώτων
 Ἀγῆ μαρμαίρουσα κερανοῦ τε στεροπῆς τε.
 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχευ Χάος· εἶσατο δ' ἄντα 700
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὐκ εἶν ὅσσαν ἀκοῦσαι,

Ἀπὼς ἄς δτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν
 Πίλλαστο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὄρωρει,
 Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑπόθεν ἐξεριπύοντος
 Τύσσης δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. 705
 Σὺν δ' Ἄνεμοι ἐνοσίη τε κόνην θ' ἄμα ἐσφαράγιζον,
 Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 Κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχὴν τ' ἐνοπήν τε
 Ἐς μέσων ἀμφοτέρων ὄτοβος δ' ἀκλήτος ὄρωρει
 Σμερδαλέης ἔριδος κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων. 710
 Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ', ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
 Ἐρμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑμῖνας.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρότοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
 Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος κολέμοιο·
 Οἱ ἄ τριηκοσίας πέτρας σιθαρῶν ἀπὸ χειρῶν 715
 Πέμπον ἐπασσύντερας, κατὰ δ' ἐσπίασαν βελέεσσι
 Ττιήνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πέμπραν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλείοισιν ἔδησαν,
 Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἔοντας,
 Τύσσον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης. 720
 [Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἤερόεντα.]
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 Οὐρανόθεν κατιῶν, δεκάτη ἐς γαίαν ἵκοιτο·
 Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 Ἐκ γαίης κατιῶν, δεκάτη ἐς Τάρταρον ἵκοι. 725
 Τὸν κέρι χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δὲ μιν νύξ
 Τριστοιχεί κέχυται περὶ θειρήν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Γῆς ῥίζαι πεφύασσι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἐνθα θεοὶ Ττιήνες ὑπὸ Ἰόφῳ ἤερόεντι
 Κεκρύφεται, βδουλήσσι Διὸς νεφεληγερέταο, 730
 [Χῶρον ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
 Τοῖς οὐκ ἐξίτον ἔστι· κύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 Χαλκείας, τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάλθυμος

Ναίουσιν, φίλας πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο. 735

Ἐνθα δὲ Γῆς ἐνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερρόεντος,
Πόντου ἰ ἀτρυγέταιο, καὶ Οὐρανοῦ ἀστρόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγῶν καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', αἰράεντα, τὰ τε στυγίονα θεῶν περ'
Χάσμα μέγ' οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐναντιῶν 740
Οὐδας ἔκαστ', εἰ πρῶτα κυλέον ἔντοσθε γένοιτο·

Ἀλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρῶθ' οὐδέλλα οὐδέλλα
Ἀργαλήν· δειῶν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας καὶ Νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἔστηκεν, νεφέλης κεκαλυμμένα κτανέριαι 745

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῦ πάϊς ἔχει· Οὐρανὸν εὐρὴν
Ἔστησ', κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χείρασιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἀσσαν ἰούσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδῶν
Χάλκεον ἢ μὲν ἔσω καταθήσεται, ἢ δὲ θύραζεν 750
Ἐρχεται, οὐδέ πῶτ' ἀμφοτέρω δόμοι ἐντὸς ἔργου·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη· γε δόμων· ἔκτοσθεν ἰούσα,

Γαίαν ἐπιστρέφεται· ἢ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἰούσα,
Μίμνει τὴν αἰψῆς ἄσσην ὁδοῦ, ἔσθ' ἂν ἰκτῆται.
[Ἡ μὲν ἐπιχθονίαισι φῶς πολυδαρκῆς ἔχουσα, 755
Ἡ δ' ἴπνον μετὰ χεραῖ, κασίγνητον θανάτοιο,
Νύξ ὅλοφ, νεφέλη κεκαλυμμένη ἠεροειδέϊ.]

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
ἴπνος καὶ θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρμεται ἀκτίπεσσω, 760
Οὐρανὸν εἰσακκῶν, αὐτ' αὐρανάθεν καταβαίνων.

Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῆπι θαλάσσης
Ἰπνοχος ἀνοστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
Νηλεῆς ἐκ ἀπῆθεσσω ἔχει δ', ὅν πρῶτα λάβηεν 765
Ἀνθρώπων ἔχθρῶς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήμεντες,

Ἰφθίμου τ' Αἶδεω καὶ ἑκαπῆς Περσεφονείης
 Ἔστασαν θεῶς δὲ κῆρον προπαύροισι φιλάσσει,
 Νηλείης, τέχνην δὲ παπὴν Ἰχθυῖ ἐς μὲν ἰόντας
 Σαίνει ὁμῶς οὐσῆ τε καὶ οὐάσιν ἀμφοτέρωσιν,
 Πηλεῖδον δ' οὐκ αὖτις ἐφ' ἑάλιν, ἀλλὰ δοκεῖσαν
 Εὐθείη, ὃν κεν κλύθῃσι κυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
 [Ἰφθίμου τ' Αἶδεω καὶ ἑκαπῆς Περσεφονείης.]

770

Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερῆ θεὸς ἀθανάτοισι,
 Δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀγορῆδου Ωκεανοῖο
 Πρᾶστυτάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δόματα ναίει
 Μακρῆσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντη
 Κίεσιν ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἐστήρικται.

775

[Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ἀκία Ἰρι
 Ἀγγελίης παλαιῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ὀκρότ' ἔρασι καὶ κέκος ἐν ἀθανάτοισιν ἔρηται.
 Καὶ ῥ' ὅστις προσθῆται Ολύμπια δόματ' ἔχόντων.]

780

Ζεὺς δὲ τε Ἴριον ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι
 Τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχόῳ πολυώνυμον ὕδαρ
 Ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάταον
 Ἵγρῆσσι καλλὸν δὲ ἀπὸ χθονὸς εὐρυμεθέης
 Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῦ ἕξει διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ωκεανοῖο κέρας δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται·

785

Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Δίνης ἀργυρέης εἰλιγμένον εἰς ἅλα πίπτει·
 Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.

790

Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλεῖψας ἐπομόσση
 Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόντος Ολύμπου,
 Κεῖται νῆψιμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν

795

Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 Βρόσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄγαυδος
 Στροφαῖσι ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Ἀντάρ' ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος.

800

Εννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἰόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσηται, οὐδ' ἐπὶ δαίτας,
 Ἐννέα πάντ' ἔτα· δεκάτη δ' ἐπιμίσηται αὐτῆς
 Εἴφαις ἀθανάτων, οἱ Ολύμπια δόματ' ἔχουσι.
 Τοῖον ἄρ' ἔρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδαρ
 Δελύγιον, τὸ δ' ἔησι καταστρωφίλου διὰ χάρον.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ,

Εἰς εἰσὼνα Ἡσίοδος.

ΑΤΤΑΙ ποιμαίνοντα μεσομβρινοὶ μῆλα σε Μόδοσι
 Ἐδρακον ἐν κραναῶς οὐρακῶν, Ἡσίοδε,
 Καὶ σὺ καλλιπέτηλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πάσαι,
 Ωρεξῶν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα,
 Δῶκεν δὲ κράνας Ἐλικωνίδης ἔνθεον ὕδαρ,
 Τὸ πτανοῦ πάλου πρόσθεν ἔκομεν ἕνιξ,
 Οὐδ' οὐ παρυσσάμενος, μακάρων γένος, ἔργα σε μελπωθε,
 Καὶ γένος ἀρχαίων ἔργαρες ἡμεθίων.

III.

• EX APOLLONIO RHODIO.

[Juxta Edit. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argentor. 1780. 12mo.]

Cur unquam Colchi Magnetida vidimus ARGO;

Turbaque Phasiacam Graia bibistis aquam?

OVID. MEDEA JASONI.

† EK TOT

ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Α.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἱ Πόντιοι κατα στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανίας, βασιλῆος ἐφημοσύνη Πελῖαιο,
Χρῦσειον μετὰ κῶας, ἐϋζυγον ἤλασαν Αργῶ.

Τοίην γὰρ Πελῆης φάτιν ἐκλυεν, ὧς μιν ὀπίσω 5
Μοῖρα μένει στυγερῆ, τοῦδ' ἀνέρος, ὄντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ἥτ' ἐννεσίησι δαμῆναι.
Ἀηρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεῆν κατα βᾶξιν ΙΗΣΩΝ.
Χειμερίοιο φέεθρα κιῶν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἐνερθε 10
Κάλλιπεν αὔθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῆσιν.
Ἴκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων

Εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
 ῥέξε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
 Αἶψα δὲ τὸν γ' εἰδὼν ἐφράσσατο, καὶ οἱ ἄεθλον 15
 ἔντυε ναυτιλῆς πολυκηδέας, ὄφρ' ἐνὶ πάντεσσι
 Ἡὲ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσση.
 Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν αἰοῖσι
 Ἀργον Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνησι.
 Νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὐνομα μυθησαίμην 20
 Ἑρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσσα τ' ἔρεξαν
 Πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν αἰοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τὸν ῥά ποτ' αὐτῆ
 Καλλιόπη Θρηϊκί φατίζεται εὐνηθεῖσα
 Οἰάοφ σκοπιῆς Πιμπληίδος ἄγχι τεκέσθαι. 25
 Αὐτὰρ τὸν γ' ἐνέκρουσεν ἀπειρέεα σῦρασι πέτρας
 Θέλξαι αἰοιδῶν ἐνοπῆ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
 Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
 Ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἐπι τηλεθόωσαι
 Ἐξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ὡς ὃ γ' ἐπιπρὸ 30
 Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερῆθεν.
 Ορφέα μὲν δὴ τοῖον ἔσεν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
 Διονύδης, Χείρωνος ἐφημοσύνησι πιθήσας,
 Δέξατο, Πιερῆ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.

Ἠλυθε δ' ἈΣΤΕΡΙΩΝ ἀντοσχεδόν, ὃν ῥά Κομήτης 35
 Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασι Πιδαανοῖο,
 Πειρεσιᾶς, ὄρεος Φυλλητῶν ἀγχόθι, ναίων,
 Ἐνθα μὲν Πιδαανός τε μέγας καὶ διὸς Ἐνιπέυς
 Ἀμφω συμφορέονται, ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.

Ἀδρῖσσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπῶν ΠΟΔΥΦΗΜΟΣ ἔκρινεν
 Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων, 41
 Ὅππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
 Ὅπλότερος πολέμιζε· τότ' αὖ βαρύνθεσκέ οἱ ἦδη
 Γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τοπάρος περ.

Οὐδὲ μὲν **ΙΦΙΚΛΟΣ** Φυλάκῃ ἐνὶ δηρὸν ἔλειπτο,
 Μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὄπυεν
 Αἰσων Αλκυμῆδην Φυλακῆίδα· τῆς μιν ἀνόγει
 Πηροσύνη καὶ κῆδος ἐνικρεθηῆναι ὁμίλη.

Οὐδὲ Φεραῖς **ΑΔΜΗΤΟΣ** ἔϋρήνεσσαν ἀνάσσαν
 Μίμνεν ὑπὸ σκοπιῆν ὄρεος Χαλκωδονίου. 50

Οὐδ' Ἀλόπη μίμνον πολυλήϊοι Ἐρμαῖο
 Ἰῆες, εὖ δεδαῶτε δόλους, **ΕΡΥΤΟΣ** καὶ **ΕΧΙΩΝ**.
 Τοῖαι δ' ἐπὶ τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοιαι
ΔΙΘΑΔΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρυσοῖο φαῖσι
 Μυρμιδόνος κούρη Φθιάς τέκεν Εὐπολέμεια· 55

Τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηῆδος Ἀντιανείρης.
 Ἦλθε δ' ἀφνειὴν προλιπαὴν Γυρτώνα **ΚΟΡΩΝΟΣ**

Καινείδης, ἔσθλὸς μὲν, τοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
 Καινεία γὰρ ζῶν περ ἐπικλείουσι αἰδοῖ
 Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων 60
 Ἦλας ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὄρηθηέντες
 Οὔτε μὲν ἀγκλῖναι προτέρῳ σθένον, οὔτε δαΐξαι·
 Ἀλλ' ἀβήηκτος, ἀκαμπτος, ἐδύσατο νεῶδι γαίης,
 Θεινόμενος στιβαρῆσι καταίγδην ἐλάττηεν.

Ἦλθε δ' αὖ **ΜΟΨΟΣ** Τιταρῆσιος, δν περὶ πάντων 65
 Λητοῖδης ἐδίδαξε θεοπροπίαις οἰωνῶν

Ἦδὲ καὶ **ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ** Κτιμένου παῖς· ἀγχι δὲ λίμνης
 Ζυνιάδος Κτιμένην Δολοπηίδα ναιετάασκε.

Καὶ μὴν Ἀκτωρ νῆα **ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ** ἐξ Οκόντος
 ὤρσεν, ἀριστηέσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νείοιτο. 70

Ἐλειπε δ' **ΕΥΡΥΤΙΩΝ** τε, καὶ ἀλκήεις **ΕΡΙΒΩΤΗΣ**,
 Ἰῆς, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἴρου Ἀκτορίδαο·
 Ἦτοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐνκλειῆς Εριβώτης,
 Ἴρου δ' Εὐρυτίων· σὺν καὶ τρίτος ἦεν **ΟΪΔΕΥΣ**
 Ἐξοχος ἠγορέην, καὶ ἐπαῖξαι μετόπισθεν 75
 Εὖ δεδαῶς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε φάλαγγας.

Ἄνταρ ἀπ' Εὐβοίης **ΚΑΝΘΟΣ** κίε, τὸν δα Κάνθηος

Πέμπεν Αθωντιάδης λελημμένον οὐ μὲν ἐμελλε
 Νουστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος· αἶσα γὰρ ἦεν
 Αὐτὸν ὁμῶς, Ἄφρονον τε δαήμονα μαντοσυνάων, 80
 Πλαγχθέντας Διδύης ἐνὶ κείρασι δρωθῆναι.

Ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακῶν μάλιστα ἐπαυροῖν,
 Ὄπποτε κάκείνους Διδύη ἐνι ταρχύσαντο,
 Τύσσον ἐκὰς Κόλχων, δεσσον τέ περ ἡελίοιο
 Μεσσηγυῖ· δύαιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορῶνται. 85

Τῷ δ' ἄρ' ἐκὶ ΚΑΡΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἡγερέθοντο,
 Οἰχαλῆς ἐπίουροι, ἀπημέος Εὐρύτου υἱε,
 Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Ἐαηθάλος· οὐδ' ἀπένητο
 Δωτίνης· αὐκῆ γὰρ ἐκὼν ἐρίδης δοτῆρι.

Τοῖσι δ' ἐκ' Αἰακίδαί μετιώϊαθον οὐ μὲν ἄμ' ἄρα, 90
 Οὐδ' ὁμόθεν· νόσφι γὰρ ἀλευόμενοι κατέκωσθον
 Διγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενόρησαν
 Αφραδίη. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Αἰθίῃ νόσσωτο νήσφι·
 ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἐνὶ δόματα ναῖε λιασθείς.

Τοῖσι δ' ἐκὶ Κερρονικήθον ἀρήϊος ἤλυθε ΒΟΥΤΗΣ, 95
 Παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐὼμαλῆς τε ΦΛΑΗΡΟΣ.
 Ἀλκων μιν προέηκε πατῆρ' ἕδος· οὐ μὲν εἶ' ἄλλους
 Ἰήραος υἱὰς ἔχεν βιάτοιά τε κηδεμονήσας·
 Ἀλλὰ ἐ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μούνον ἴοντα,
 Πέμπεν, ἵνα θρασύεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσι. 100

Θησέα δ', ὃς πέρι πάντας Ερεχθεΐδας ἐπέκαστο,
 Ταιναρήν· ἀδελγὸς ὑπὸ χθόνα δεσμός· ἔρκαε,
 Πειρίθφ' ἐσπόμενον κοινήν ἑδόν· ἥ τέ κεν ἄρα
 Ῥήϊερον καμάρτοιο τέλος πάντεσσιν ἴδοντο.

ΤΙΦΥΣ δ' Ἀργιτιάδης Συναία κάλλιπε δῆμον. 105
 Θεσπίεων, ἰσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
 Κῦμ' ἀλὸς· εὐροσίης, ἰσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλαις,
 Καὶ πλόον ἡελίω τε καὶ ἀστέρει τεμμήρασθαι.
 Αὐτῇ μιν Τριτωνὶς ἀριστήσιν ἐς ὄμιλον.

Ἦρσα· Αθωνιάη· ἀστὴ δ' ἤλυθεν Ἰλδαμένοισιν. 110

Αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κέρμε σὺν δὲ οἱ Ἀργος
 Τεῦξεν Ἀρσιστορίδης, κείνης ὑποθημοσύνησι.
 Τῷ καὶ πασάν προφερεστάτη ἐπλετο νηῶν,
 Ὅσσασι ἐπ' εἰρσίησιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.

ΦΑΙΛΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρήθην ἔκασεν, 115
 Ἐνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διονύσιοιο ἔκρητι,
 Πατρὸς ἐοῦ, κηγῆσεν ἐφέστιος Δωσιποῦ.

Ἀργύθην αὖ ΤΑΛΛΑΟΣ καὶ ἈΡΗΙΟΣ, υἱε Βίαντος,
 Πλαθόν, ἴφθιμός τε ΛΕΩΔΟΧΟΣ, οὗς τέκε Πηρῶ
 Νηλεΐς· τῆς δ' ἄμφι δόξαν ἐμόγησε βαρῆαν 120
 Διολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰσρίαλοιο Μελάμπευς.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος ἙΡΑΚΛΗΟΥ
 Πευθήμεθ' Ἀισονίδαο λιλαιομένου ἀθερίζαι.
 Ἀλλ' ἐκεῖ ἄια βάζεν ἀγειρομένων ἠρώων,

Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίας Ἀνγκήιον Ἀργος ἀμείρας, 125
 Τῆν ἑδὸν, ἣ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς β' ἐνὶ βήσσης
 Φέρβετο Λαμκείης, Ἐρμυμόνθιον ἀρμήγα τέπος

Τὸν μὲν ἐπὶ πρῶταρσι Μνηκηναίων ἀγορηῶσι
 Ἀτομοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νότων
 Αὐτὸς δ' ἦ ἰσάκητι, παρέκ νόον Εὐρυσοῦθος, 130

Ἐρμῆθι σὺν καὶ οἱ Ἴλας κίεν, ἱσθλὸς ὄπκων,
 Πρωθήβης, ἰὼν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῦ.

Τῷ δ' ἐπι δὴ θεῖοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
 ΝΑΥΠΛΙΟΣ· ἣ γὰρ ἔην Κλυτομήαν Ναυβολίδαο
 Ναύβολος αὖ Δίρνον· Δίρνον γε μὲν ἴδμεν ἔοντα 135

Προΐτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
 Ἐρίν ποτ' Ἀμυμώνη Δαναῖς τέκεν εὐνηθεῖσα
 Ναύπλιον, ὅς πέρι πάντας ἐναίνντο ναυτιλίησιν.

ΙΑΜΩΝ δ' ὑστάτως μετεκίαθεν, ὄσσασι ἔναιον
 Ἀργος, ἐπεὶ δεδακῶς τὸν δὸν μόρον οἰωνοῖσιν 140
 Ἦε, μὴ οἱ δῆμος ἐνκλείης ἀγίασαιτο.

Θὺ μὲν δ' ἦεν Ἀθαντος ἐτήτυμον, ἀλλὰ μὲν αὐτὸς
 Γεῖνατο κυδαλίμοις ἐναγίδριμον Διολίδησι

Δηιοόδης· αὐτός δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἰανούς τ' ἀλέγειν, ἦδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι. 145

Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Ἀθήνη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ἀκνπόδων ὄφρην δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν τοὺς δ' ἦ γε δύοις ἐνι Τυνδαρέοιο
Τηλυγέτους ᾧδιני μῆ τέκεν· οὐδ' ἀπίθησε
Νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπόθια μῆδετο λέκτρων. 150

Οἱ τ' Αφραητιῶδαι ΔΥΓΚΕΤΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Αρήνηθεν ἔβαν, μεγάλη περιθαραέες ἀλκῆ
Αμφοτέροιο· Δυγκεύς δὲ καὶ ὄξντάτοις ἐκέαστο
Ομμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κείνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς ἀνγάξεσθαι. 155

Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΑΤΜΕΝΟΣ Νηληϊὸς ὄφρο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλφ ἐξεγένοντο
Νηληϊὸς θεϊοιο· Ποσειδάων δὲ οἱ ἀλκῆν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἦδ' ὅ τι κεν ἀρήσαιοτο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῆ πολέμοιο. 160

Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΤΣ τ' ἴσαν Ἀρκα-
Οἱ Τεγέην καὶ κλῆρον Αφειδάντειον ἔναιον, [δῖθεν,
Πε δύο Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἔσπετ' ἰοῦσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μὲν βα πατήρ Δυκόβοργος ἔπεμπε,
Τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος· ἀλλ' ὁ μὲν ἦδη 165
Γηρόσκοντ' Ἀλεὸν λίπειτ' ἀμπόλιον ὄφρα κομίξοι,
Παῖδα δ' ἐὼν σφετέροιοι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.

Βῆ δ' ὅ γε Μαιναλῆς ἄρχτον δέρος, ἀμφίτομόν τε
Δεξιτερῆ πάλλων πέλεκνν μέγαν· ἔντα γὰρ οἱ
Πατροπάτωρ Ἀλεὸς μυχάτη ἐνέκρυψε καλιῆ, 170
Αἱ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.

Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, δν δὴ φάτις Ηελίοιο
Ερμεναι· Ηελίοιοι δ' ὁ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
Ολβα κυδιῶων μέγα δ' ἔτεο Κολχίδα γαίαν,
Αὐτόν τ' Αἰθήην ἰδέειν, σημάνταρα Κόλχων. 175

ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Ὑπερασίου νῆος

Πελλήνης ἀφίκανον Αχαΐδος, ἣν ποτε Πέλλης
Πατροκάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.

Ταίναρον αὐτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἔκανε,
Τὸν ἦα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων. 180

Εὐρόπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κόυρη.
Κεῖνος ἀνήρ και πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδατος, οὐδὲ θοοὺς βάκτεν πόδας, ἀλλ' ἔσον ἄκροισ
Ἰχνησι τεγγόμενος διερεῖ πεφόρητο κελεύθω.

Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἔχοντο. 185

Ἦτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγανού Μιλήτοιο
Νοσφισθεῖς ΕΡΓΙΝΟΣ· ὁ δ' Ἰμβρασίης ἔδος Ἑρῆς,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἴστορε δ' ἄμφω
Ἦμὲν ναυτιλῆς ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.

Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεῖς Καλυδῶνος 190

Αλκίεις ΜΕΛΕΔΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΔΑΟΚΟΩΝ τε,
Διοκόων Οἰνήος ἀδελφεός, οὐ μὲν ἰῆς γε
Μητέρος· ἀλλὰ ἐ θῆσσα γυνή τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
Ἦδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν.

Ἔδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δύνεν ὄμιλον 195

Ἑρώων τοῦ δ' οὐ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὄτω,
Νόσφιν γ' Ἑρακλῆος, ἐσελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μούνον
Ἀθθι μένων λυκάδαντα μετετρέφῃ Αἰτωλοῖσι.

Καὶ μὴν οἱ μήτρως αὐτήν ὄδον, εὐ μὲν ἄκοντι,
Εὐ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι, 200
Θεοτιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμάρτησε κίοντι.

Σὺν δὲ ΠΑΛΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρονου παῖς Ωλενίοιο,

Λέρονου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἑφαιστοιο
Τοῦνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὐχ ἔ τις ἔτλη

Ἦνορέην τ' ὀνόσασθαι· ὁ καὶ μεταρίθμιος ἦε 205

Πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ἰήσωνι κῦδος ἀέξων.

Ἐκ δ' ἄρα Φωκῆων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ορνυτίδαο
Ναυδόλου ἐκγεγαώς· ξεῖνος δὲ οἱ ἔσχε πάροισιν,
Ἦμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεΐνων

Ναυτιλῆς· τόθι γάρ μιν ἔοις ἐπέδεκτο δόμοισι. 210

ZHTHΣ δ' αὖ ΚΑΛΛΑΪΣ τε Βορῆϊοι νῆες ἴκοντο,

Οὓς ποτ' Ἐρεχθίδος Βορῆη τέκεν Ωρεΐθνια

Ἐσχατιῇ Θρηῆκης δυσχειμέρου· ἐνθ' ἄρα τῆρ γε

Θρηῆκιος Βορῆης ἀνερείψατο Κεκροπίθου,

Πισσοῦ προκάροιθε χορῶ ἔτι δινεύουσαι. 215

Καί μιν ἄγων ἔκαθεν, Σαρπηδονίην ὄθι· πέτρην

Κλείουσι, ποταμοῦ παρὰ ῥόον Ἐργίνοιο,

Ἀνγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.

Τῶ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοιαι ποδῶν ἐκάτερθεν ἱερμνάς

Σείον ἀειρομένω πτέρυγα, μέγα θάμβος ἰδέσθαι, 220

Χρυσίαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νύκτοις

Κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ ἀνχένος ἔνθα καὶ ἔνθα

Ἐνάειαι δονέοντο μετὰ κροισῆν ἰθεῖραι.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο παῖς μενέαιεν ΑΚΑΣΤΟΣ

Ἰφθίμου Πελῖαιο δόμοισι ἐνὶ πατρὸς ἑοῦο 225

Μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποστροφὸς Ἀθήνης

Ἀλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἰνικρινθῆναι ὀμίλη.

Τύσσοι ἄρ' Ἀισονίδη συμμήταρες ἤγερέοντο.

Τοὺς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΤΑΣ περιναϊετόντας

Κίκλησπον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαιο θυγατρῶν 230

Οἱ πλείστοι καὶ ἄρισται ἄρ' αἵματος εὐχετόωντο

Ἐρμεναι· ὧς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ

Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηίδος ἐκγεγαυῖα.

492—558.

——— προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτόχθη,

Εἰ μὴ δηριόοντας ὀμοκλήσαντες ἑταῖροι,

Αὐτὸς τ' Ἀισονίδης κατερήτυεν ἐν δὲ καὶ Ὀρφεὺς,

Δαιτὴ ἀνασφόμενος κίθαριν, πείραζεν αἰοιδῆς.

495

Ἦειδε δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,

Τὰ κριν' ἐπ' ἀλλήλοισι μῆ συναρηρότα μορφῆ,
 Νείκεος ἐξ ἄλοιο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
 Ἡδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
 Ἀστρα, σεληναίη τε, καὶ ἡλίωιο κέλευθοι 500
 Οὐρα δ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
 Ἀντῆσι Νύμφησι, καὶ ἔρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.

Ἡεῖδε δ' ὡς πρῶτον Οφίαν Εὐγυννόμη τε
 Ωκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμπιοιο·
 Ὡς τε βίη καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνον εἴκαθε τιμῆς, 505
 Ἡ δὲ Ῥέη, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ωκεανοῖο·
 Οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσαν,

Οφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδῶς,
 Λεπταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δὲ μιν οὐκῶ
 Γηγενέες Κύνκλαπες ἐκαρτύναντο κεραυνῶ,
 Βροντῆ τε, στεροπῆ τε· τὰ γὰρ Διὶ κῦδος ὀπάξει. 510

Ἡ, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σέθεν αὐδῆ
 Τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προῦχοντο κάρηνα
 Πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
 Κληθημῶ· τοίην σφιν ἐνέλλικε θελκτὸν αἰοιδῆς. 515
 Οὐδ' ἐπὶ δῆν μετέπειτα, κερασσάμενοι δὴ λοιδαίς,
 Ἡ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπὶ τε γλώσσησι χέοντο
 Αἰδομέναισι, ὕπνον δὲ διὰ κνέφας ἐμνύοντο.

Ἀντὰρ δ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ἡῶς
 Πηλίου αἰπεινάς ἶδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο 520
 Εὐδίοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,
 Ἀπ' τότ' ἀνέγρευτο Τίφους ἄφαρ δ' ὀρόθουνεν ἑταίρους
 Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτυνέσθαι ἔρστμᾶ.
 Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παρασήϊος, ἠδὲ καὶ αὐτῆ
 Πηλιάς ἴαχεν Ἀργῶ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. 525

Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό δ' ἀνὰ μέσσην
 Στεῖφαν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἠρμωσε φηγοῦ.
 Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερῶ ἀλλήλοισιν,
 Ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν φ' ἐνὶ χόρῳ,

- Εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἐδριόωντο. 530
 Μέσσω δ' Ἀγκαῖος, μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
 Ἴβανον ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθε
 Ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρώπις. εἴλατο δ' ἦδη
 Πείσματα, καὶ μέθην λείβον ὑπερθ' ἄλλος· ἀντάρ Ἰήσων
 Δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνευεν. 535
 Οἱ δ', ὥστ' ἦϊθεοι Φοῖβον χορὰν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
 Ἡ που ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο,
 Σησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμῶν ἰμαρτῆ
 Εμμελέως κραικνοῖσι πέδον δῆσσωσι πόδεσσιν·
 Ὡς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος κιδάρη πέπληγον ἔρετμοῖς 540
 Πόντου λάβρον ὕδαρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
 Ἀφρῶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινῇ ἐκῆμιεν ἄλλη,
 Δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
 Στράπτει δ' ὑπ' ἡελίῳ φλογὶ εἴκελα, νηὸς ἰούσης,
 Τεύχεα. μακροαὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι, 545
 Ἀτραπὸς ὧς χλοεροῖο διειδαμένη πεδίῳ.
 Πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἡματι κείνῳ
 Νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότε ἄριστοι
 Πόντον ἐπιπλάεσκον. ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι
 Πηλιάδες κορυφῆσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι 550
 Ἔργον Ἀθηναίης Ἰωνίδος, ἣδὲ καὶ αὐτοὺς
 Ἥρωας χεῖρεσσιν ἐπικραδόντας ἔρετμά.
 Ἀντάρ δ' ἔξ ὑκάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
 Χείρων Φιλυρίδης, πολιῆ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῆ
 Τέγγε πόδας· καὶ πολλὰ βαρεῖη χειρὶ κελεύων, 555
 Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
 Σὺν καὶ οἱ παράκοιτις, ἐπωλένιον φορέουσα
 Μηλείδην Ἀχιλῆα, φίλον δευδίσκετο πατρί.

* *Εκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Β.*

178—310.

Ἐνθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηγορίδης ἔχε Φινεύς,
Ὅς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πῆματ' ἀνέτλη,
Ἐνεκα μαντοσύνης, τὴν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε 180
Ἀητοΐδης· οὐδ' ὅσσαν ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναίων ἴαλλεν,
Ἐκ δ' ἔλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάινυθαι
Ἐἶα ἀπειρεσίοισιν ὄνειάσιν, ὅσα οἱ αἰεὶ 185
Θέσφατα πευθόμενοι περιναίεται οἴκαδ' ἄγειρον.
Ἀλλὰ διὲκ νεφέων ἄφνω πέλας αἴσσουσαι
Ἀρκνίαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῆσι
Συνεχέως ἤρπαζον· ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζῶων ἀκάχοιτο. 190
Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὄδυμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
Μῆ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Μηδ' ἔστεώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
Ἀντίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπήν καὶ δοῦπον ὀμίλου,
Τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊσεν, ὃν οἱ ἰόντων 195
Θέσφατον ἔκ Διὸς ἦεν ἐῆς ἀπόνασθαι ἔδωδῆς.
Ορθωθεὶς δ' εὐνήθεν, ἀκίρῳιον ἦντ' ὄνειρον
Βάκτρον σκηπτόμενος, φαινοῖς ποσὶν ἦε θύραζε,
Τοίχους ἀμφοφόων· τρέμε δ' ἄψευα νισσομένοιο
Ἀδρανίην γῆρα τε· πίνω τέ οἱ ἀύσταλέος χροῦς 200
Ἐσκήλει, φῖνοι δὲ σὺν ὅστέα μούνον ἔεργον.
Ἐκ δ' ἔλθων μεγάροιο καθέζετο, γούνα βαρυνθεὶς,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμπεκάλυψε
Πορφύρεος, γαίαν δὲ πέριξ ἔδοκxασε φέρεσθαι

- Νειύθεν, ἀβληχρῶ δ' ἐπὶ κόρατι κέκλιτ' ἄναυδος.* 205
Οἱ δέ μιν ὡς εἶδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
Καὶ τάφρον. ἀντάρ ὁ τοῖσι μάλα μάλισ ἐξ ὑπάτιου
Στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνησι.
Κλυτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἔτεόν δῃ
Οἶδ' ὑμεῖς, οὖς δῆ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ 210
Ἀργῶς ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῆας Ἰήσων.
'Τυεῖς ἀτρεκέως' ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
'Ἢαί θεοπροπίηαι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Ἀητοῦς
Τέ, καὶ ἀργαλείωσιν ἀνδύπτομαι ἐν καράτοισιν.
Ἰεσίου πρὸς Ζηνός, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς 215
Ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἄμφι, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἑρῆς
Δίσομαι, ἥδ' ἑσῶν, οἷσι μέμβλεσθε κύντες,
Χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δευάμμορον ἀνέρα λύμης,
Μηδ' ἐμ' ἀκηδέησιν ἀφορμήθητε λιπόντες
Αὐτως. οὐ γὰρ μόννον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριωνυς 220
Δᾶξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλω.
Πρὸς δ' ἔτι κικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
'Ἀρπυιαὶ στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἰδωδῆν,
Ἐκ ποθεν ἀφρέστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρον.
Ἰσχω δ' οὐ τινα μῆτιν ἐπιύφοβον ἀλλά κε ῥῶον 225
Αὐτὸς ἐμὸν λελάθειμι νόον, δόρκοιο μεμηλῶς,
Ἡ κείνας· ὃδ' αἶψα διεύριαι ποτέονται.
Τηκθὸν δ' ἦν ἄρα δῆκατ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
Οὐδέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἀναχοίτο πελάσας, 230
Οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἶη.
Ἀλλά με πυρρῇ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
Μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέας
Υἱέας· οὐδ' ὀθειεῖο ἀλαλήσουσιν ἰόντες, 235
Εἰ δῆ ἐγὼν ὁ πρῶν ποτ' ἐκυκλιτὸς ἀνδράσι Φινεύς
Ὀλθα μαντοσύνη τε, πατῆρ δ' ἐμ' ἐγείναι Ἀγήνωρ·

Τῶν δὲ κασιγνήτη, οἳ ἐνὶ Θρήκεσσιν ἀνασσον,
Κλειοπάτρῃ ἔδνοισεν ἐμὸν δόμον ἦκεν ἄκοιτις.

Ἴσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἔλε κῆδος ἕκαστον 240

Ἑρώων, πέρι δ' αὐτὰ δῶα νῆας Βορέαιο.

Δίκην δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον· ἄδὲ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.

Ἄ δειλ', οὗ τινα φημί σέθεν συμπερφότερον ἄλλον
Ἐμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται; 245

Ἡ ῥα θεοὺς ὀλοῆσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
Μαντοσύνας δεδαῶς· τῷ τοι μέγα μηνιώσιν.

Ἄμμυ γε μὴν νόος ἔνδον ἀνύζεται ἱσμένοισι
Χραιομεῖν, εἰ δὴ πρόχην γέρας τόδε πάροθετο δαίμων
Νῶϊ· ἀρίζηλοι χάρ' ἐπιχθονίοισιν ἐπιπαῖ 250

Ἀθανάτων· οὐδ' ἂν κριν' ἐρητύσαιμεν ἰούσας
Ἀρκυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔς τ' ἂν ὀρόσσης,
Μὴ μὲν τοῖσ' ἔκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἰθὺς κενεᾶς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
Γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι. 255

Σίγα· μὴ μοι ταῦτα νόῳ ἐνιβάλλεο, τέκνον.
Ἴδω Δητοῦς υἱός, ὃ με πρόφρων ἐδίδαξε
Μαντοσύνας· ἴστα δὲ δυσώνυμος ἦ μ' ἔλαχεν κῆρ,
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαδὸν νέφος, οἳ δ' ὑπένερθε
Δαίμονες, οἳ μὴδ' ἄδε θανόντι περ εὐμενέοιεν, 260
Ὡς οὗ τις θεόθεν χόλος ἔσσεται εἵνεκ' ἀρωγῆς.

Τῷ μὲν ἐπειθ' ὄρκοισιν ἀλαλκόμεναι μενέαινον.
Δίγα δὲ κενρύτεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
Δοῖσθιον Ἀρκυήσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄρα
Στήσαν, ἵνα ξηφέεσσιν ἐπεσσυμένους ἐλάσειαν. 265

Καὶ δὴ τὰ πρότεσθ' ὁ γέρον ἔγραυεν ἐδωδῆς
Ἄδ' ἄφαρ, ἦντ' ἄλλαι ἀδυνάεες, ἢ στεροπαὶ ὄσ,
Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλλεσθαι ἔσσεσόντο
Κλαγγῇ, μαυμώσσαι ἐθητύσ· οἳ δ' ἰσίδόντες
Ἡρώες μισσηγυὺς ἀνίαχον αἰ δ' ἄμ' αὐτῇ 270

Πάντα καταβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
 Τῆλε παρέξ· ὄδμη δὲ δυσάαχτος αὐθι λέλειπτο.
 Τάων δ' αὖ κατόπισθε δῦα νῆες Βορέω
 Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θεῶν· ἐν γὰρ ἔηκε
 Ζεὺς μένος ἀκράματόν σφιν ἀταρ Διὸς οὐ κεν ἐπίσθην 275
 Νόσφιν· ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
 Διῶν, ὅτ' ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
 Ἡ αἶγας κεραοὺς, ἧὲ πρόκας ἰχθυόοντες,
 Θεῖωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν 280

Ἀκρης ἐν γενέεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας
 Ὡς Ζήτης Κάλαις τε μάλα σχεδὸν αἴσσοντες,
 Τάων ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσὶ.
 Καὶ νύ κε δὴ σφ' ἀέκῃτι θεῶν διεδηλήσαντο,
 Πολλὸν ἐκὰς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῆσι κυχόντες, 285
 Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἴρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἄλτο
 Οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.

Οὐ θέμις, ὦ νῆες Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
 Ἀρπυίας, μεγάλιο Διὸς κύνας· ὄρνια δ' αὐτῆ
 Δάσω ἔγων, ὡς οὐ οἱ ἔτι χρίμεγουσιν ἰοῦσαι. 290

Ὡς φαμένη, λοιπὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἧ τε θεοῖσι
 Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
 Μὴ μὲν Ἀηγορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
 Εἰσαῦτις Φινῆος· ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
 Οἱ δ' ὄρκα εἶξαντες ὑπέστρεφον ἄρ' ἐπὶ νῆα 295
 Σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
 Νήσους τοῖό γ' ἔκητι, κάρος Πλωτῆς καλέοντες.

Ἀρπυιαὶ τ' Ἴρις τε διέτμαγεν· αἱ μὲν ἔδυσαν
 Κενθμῶνα Κρήτης Μινωίδος· ἧ δ' ἀνόρουσεν
 Οὐλυμπόνδε, θεῶσι μεταχθονίη πτερυγέεσι. 300

Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
 Πάντη φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
 Μῆλα, τὰ τ' ἐξ Ἀμύνκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.

Ἄνταρ ἐπεὶ μέγα δόρυκον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
 Δαίνυνθ' ἔζόμενοι σὺν δέ σφισι δαίνυντο Φινεύς 305
 Ἄρκαλέως, οἷόν τ' ἐν ὄνειρασι θυμὸν ἰαίνων.
 Ἐνθάδ', ἐπεὶ δόρυκιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
 Παννύχιοι Βορέω μένον νίεας ἐγρήσσοντες.
 Ἄντος δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἑσχάρῃ ἦστο γεραιὸς,
 Πείρατα ναυτιλῆς ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου. 310

* *Εκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.*

1—5.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατῶ, παρά θ' ἴστασο, καὶ μοι ἔνισπε,
 Ἐνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
 Μηδείης ὑπ' ἔρωτι· σὺ γάρ καὶ Κύπριδος αἴσαν
 Ἐμμορες, ἀδμηῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
 Παρθενικάς· τῷ καὶ τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνήπται. 5

299—339.

Δμῶες δ' ὀππότε δὴ σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἰδωδῆν,
 Ἄντοί τε λιανοῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς, 300
 Ἀσπασίως δόρυκω τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
 Ἐκ δὲ τοῦ Διήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
 Τίῆας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.
 Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φοῖξοῦ τε, τὸν περὶ πάντων
 Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα, 305
 Πῶς Αἰάνδε νέεσθε παλίσσονται; ἢ τίς ἄτη
 Σωμένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμείο
 Πείθεσθε, προφέροντος ἀπίρονα μέτρα κελεύθου.
 Ἢδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἄρμασιν Ἡελίοιο

- Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε 316
 Κίρκην Ἑσπερίης εἶσω χθονός, ἐκ δ' ἐκόμισθα
 Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος· ἐνθ' ἔτι νῦν περ
 Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
 Ἀλλὰ τί μύθων ἦθος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὕμῳ ὄρωρεν,
 Εἶπατ' ἀριφραδέως· ἦδ' ὅτινες οἶδ' ἐφέπονται 315
 Ἄνδρες· ὄπη τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
 Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάρουθεν
 Ἄργος, ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Δισονίδαο,
 Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
 Αἰήτη, κένην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι 320
 Ζαχρηεῖς· ἀντοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
 Νήσου Ἐνυαλίῳ ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
 Ἀνγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
 Οὐδὲ γὰρ, αἰ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
 Ἡυλίζοντ' ὄρνιθες Ἀργῆϊαι, οὐδ' ἔτι κείνας 325
 Εὐρομεν ἀλλ' οἳ γ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάαντες
 Νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἤματι. καὶ σφ' ἀπέρυκεν
 Ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἧέ τις αἴσα·
 Ἀντίκ' ἐπεὶ καὶ βρωῶσιν ἄλις καὶ εἴματ' ἔδωκαν,
 Οὐνομά τε Φρίξιοι περικλεῆς εἰσαΐοντες, 330
 Ἢδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστνυ νέονται.
 Χρειῶ δ' ἦν ἐθέλης ἐξίδμεναι, οὐ σ' ἐπικεύσω.
 Τόνδε τις ἴεμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
 Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὐνεκεν ἀλκῇ
 Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι, 335
 Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξῃεν
 Στεῦται ἀμειλίχιοι Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
 Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξιοί τε ποινὰς,
 Αἰολιδέων γενεήν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἰέσθαι.

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Ἀργος· ἀναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
Εἰσαΐων ὑψοῦ δὲ χόλα φρένες ἠερέθοντο.

Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· —μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιοῦπης· τῶν γὰρ σφε μετελθέμεν οὐνεκ' ἐώλπει· 370

Ἐκ δὲ οἱ ὄμματ' ἔλαμπεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο·—

Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσουτοι ἔκτοθι γαίης,

Πρὶν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρύξον ιδέσθαι
Ἀτίχ' ὀμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας, 375

Σκήπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.

Εἰ δέ κε μὴ προπάραιθεν ἐμῆς ἤψασθε τραπέζης,

Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμῶν, καὶ χεῖρε κεάσσας

Ἀμφοτέρας, οἷοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,

Ὡς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι· 380

Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.

Φῆ ἦα χαλεπόμενος· μέγα δὲ φρένες Δίακίδαο

Νειώθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς

Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρुकεν

Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μελιχίοισιν. 385

Αἰήτη, σχέο μοι τῶδε στόλῳ· οὔτι γὰρ αὐτως

Ἄστν τεὸν καὶ δῶμαθ' ἰκάνομεν, ὥς πον ἔολπας,

Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι

Τλαίῃ ἐκῶν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων,

Καὶ κρυερῆ βασιλῆος ἀτασθάλον ὄρσεν ἐφετμή· 390

Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ

Θεσπεσίην οἶσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη

Πρόφρονές εἰμεν Ἀργῆ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,

Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον

Ἀῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι. 395

Ἴσκει ὑποσαίνων ἀγανῆ ὑπὶ τοῖο δὲ θυμὸς

Διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινῆν,
 Ἡ σφέας ὀρηθηεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξαναρίζοι,
 Ἡ ὄγε πειρήσαιο βίης· τό οἱ εἶσατ' ἄρειον
 Φραζομένω· καὶ δὴ μιν ὑποβλήθην προσέειπε. 400

Ἔεινε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορευοῖσι ;
 Εἰ γὰρ ἐτήτυμόν ἐστε θεῶν γένος, ἢ καὶ ἄλλως
 Οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
 Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἶ κ' ἐθέλησθα,
 Πειρηθεῖς· ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω, 405
 Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.

Πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσει' ἄεθλος,
 Τὸν δ' αὐτὸς περιέειμι χεροῖν, ὀλοόν περ ἔοντα.
 Δοιῶ μοι πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμονται

Ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε 410

Τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νεῖον Ἀρηος
 Τετραγυον, τὴν αἶψα ταμῶν ἐπὶ τέλσον ἀρότρω,
 Οὐ σπόρον ὀλκοῖσι Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
 Ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας

Ἀνδράσι τευχηστῆσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαΐζων 415

Κεῖρω ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.

Ἡέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δεῖελον ὦρην

Πάνομαι ἀμήτιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,

Ἀντήμαρ τόδε κῶας ἀποίσειαι ἐς βασιλῆος·

Πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπευ· δὴ γὰρ αἰεὶκὲς 420

Ἀνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρω ἀνέρι εἶξαι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας

Ἦσθ' αὐτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.

Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον, οὐδέ πη εἶχε

Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνεται ἔργον· 425

Ὅπῃ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.

Διήτη, γάλα τοί με δίκη περιπολλὸν ἔεργεσι.

Τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφιάλόν περ ἔοντα,

Τλήσομαι, εἰ καὶ μοι θανέειν μόρος· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο

Ρίγιον ἄνθρωπος γε κακῆς ἐπαμείψεται ἀνάγκης,
 Η με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος. 430

Ὡς φάτ' ἀμηχανίη βεβολημένος· αὐτὰρ δὲ τότε γε
 Σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα.

Ἐρχεο νῦν μεθ' ὄμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο.
 Εἰ δὲ σὺ γε ζυγὰ βουσίην ὑποδείσαις ἐπαεῖραι, 435

Ἢε καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμήτιοι,
 Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι ὄφρα καὶ ἄλλος
 Ἀνῆρ ἐφφύγησιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.

Ἴσκεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ἰήσων,
 Ἀυγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἶπετο δ' Ἀργος 440

Οἶος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
 Ἀντοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἤεσαν ἐκ μεγάροιο.

Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
 Κάλλει καὶ χαρίτεσσιν ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη

Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
 Κῆρ' ἄχει σμύχουσα· νόος δὲ οἱ, ἦντ' ὄνειρος, 445

Ἐρπύζων πεπότῃ μετ' ἵχνια νισσομένοιο.

Καὶ ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.

Χαλκιοπή δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταιο
 Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν νιάσιν οἶσι βεβήκει. 450

Αὐτῶς δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
 Ὡρμαιν', ὄσσα τ' Ἐρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.

Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
 Αὐτός θ' οἶος ἔην, οἰοισί τε φάρεσιν ἔστο,

Οἶά τ' ἔειπ', ὧς θ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνον, ὧς τε θύραζε 455
 Ἢεν οὐδέ τιν' ἄλλον οἴσασατο πορφύρουσα

Ἐμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει

Αὐδὴ τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὐς ἀγόρευσε.

Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἦε καὶ αὐτὸς

Αἰήτης φθίσαιεν· ὀδύρετο δ' ἦντε πάμπαν 460
 Ἦδη τεθνεῖῶτα, τέρεν δὲ οἱ ἀμφὶ παρειᾶς

Δάκρνον αἰνοτάτω ἔλέω ῥέε κηδοσύνησιν

Ἡκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενεύκατο μῦθον.

Τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὄγε πάντων

Φθίσεται ἠρώων προφερέστατος, εἴτε χειρίων, 465

Ἐρῶέτω. ἧ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.

Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηῖ, πέλοιστο.

Οἴκαδε νοστήσειε φηγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἴσα

Δμηθῆναι ὑπὸ βουσὶ, τότε προπάροιθε δαείη,

Οὔνεκεν οὐ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτη. 470

Ἢ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.

744—765.

Νυξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ

Ναῦται εἰς Ἐλίκην τε καὶ ἀστέρας Ωρῖωνος 745

Ἐδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καὶ τις ὀδίτης

Ἡδη, καὶ πυλαωρὸς ἐέλδετο· καὶ τινα παῖδων

Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·

Οὐδὲ κυνῶν ὕλακῆ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν

Ἥχῆεις· σιγῆ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην. 750

Ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.

Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε

Δειδυῖαν ταύρων κρατερόν μένος, οἷσιν ἔμελλε

Φθίσθαι ἀεικελίη μοῖρῃ κατὰ νειὸν Ἀρης.

Πνκνὰ δὲ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν, 755

Ἡελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη

Ἰδατος ἐξανιούσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι,

Ἡὲ πόν ἐν γαυλῷ κέχυται· ἧ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα

Ωκειῆ στροφάλιγγι τινάσσεται αἰσσοῦσα·

Ὡς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης. 760

Δάκρον δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλέω ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ

Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροῶς, ἀμφὶ τ' ἀραιὰς

*Ἰνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρῳ,
 Ἐνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὀππὸτ' ἀνίας
 Ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἐρωτες.* 765

828—843.

*Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τὰ πρῶτα φαινομένην ἶδεν ἧῶ
 Παρθενικῆ, ξανθὰς μὲν ἀνήπατο χερσὶν ἐθειράς,
 Αἷ οἱ ἀτημελίη καταειμέναι ἠερέθοντο,* 830

*Ἀυσταλέας δ' ἔφησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
 Νεκταρέη φαιδρύνειτ' ἐπὶ χροά· δύνε δὲ πέπλον
 Καλὸν, ἐγγνάμπτουσιν ἀρηράμενον περόνησιν
 Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρῆατι βάλλε καλύπτρην
 Ἀργυφῆν. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἐνὶ δινεύουσα* 835

*Στεῖθε πέδον, λήθη ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦε
 Θεσπέσι, ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἷ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
 Ἐν προδόμφ θαλάμοιο θυώδεος ἠύλιζοντο,*

*Ἕλικες, οὐπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι, 840
 Ἐσσημένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνην,
 Οἷ κέ μιν εἰς Ἐκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
 Ἐνθ' αὐτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην.*

919—926.

*Ἐνθ' οὐπω τὶς τοῖος ἐπὶ προτέρων γένειτ' ἀνδρῶν,
 Οὐθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὐθ' ὅσοι ἄλλων 920
 Ἀθανάτων ἦρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
 Οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
 Ἡμὲν ἔσαντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθῆσασθαι.
 Τὸν καὶ καπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
 Ἀαμπόμενον χαρίτεσσιν ἐγῆθησεν δὲ κελεύθῳ 925
 Ἀμπυκίδης, ἧδη που ὄσσάμενος τὰ ἕκαστα.*

948—1162.

- Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
 Μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἦν τιν' ἀθύροι
 Μολπήν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἐψιάσθαι. 950
 Ἀλλὰ μεταλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐδὲ ποτ' ὄσσε
 Ἀμφιπόλων μεθ' ὄμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
 Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
 Ἡ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὀππότε δοῦπον
 Ἡ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι. 955
 Αὐτὰρ ὄγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένη ἐφασάνθη,
 Ἐγὼσ' ἀναθρόσκειν, ἄτε Σείριος Ωκεανοῖο,
 Ὅς δὴ τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' εἰδέσθαι
 Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν ὄζύν
 Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσορᾶσθαι 960
 Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὄρσε φανθεῖς.
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὐτως
 Ἠγλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας εἶλεν ἔρευθος.
 Γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροισιν ἀεῖραι
 Ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας. αἰ δ' ἄρα τείως 965
 Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
 Τῷ δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
 Ἡ δρυσίν, ἢ μακροῖσιν ξειδόμενοι ἐλάττησιν,
 Αἶ τε παρᾶσσον ἔκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρήζωνται,
 Νηνεμίη· μετὰ δ' αὐτίς ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο 970
 Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον ὥς ἄρα τότε
 Μέλλον ἄλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῆσιν Ἐρωτος,
 Γινῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτη ἐνιπεπτηνίαν
 Θευμορίη, καὶ τοῖον ὑποσαίνων φάτο μῦθον.
 Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικῆ, τόσον ἄζειαι, οἶον ἔοντα ; 975
 Οὐ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
 Ἀνέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτριη ἐνιναιετᾶασκον,

- Ἡα πάρος. τῷ μὴ με λῆν ὑπεραΐδεο, κούρη,
 Ἡ τι παρεξερέεσθαι, ὃ τοι φίλον, ἢέ τι φάσθαι.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἰκάνομεν εὐμενέοντες* 980
*Χώρα ἐν ἠγαθέω, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέεσθαι,
 Ἀμφαδίην ἀγόρευε, καὶ εἴρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
 Φηλώσης ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὑπέστης
 Ἄντοκασιγνήτη, μενοεικέα φάρμακα δῶσειν.
 Πρὸς ὃ αὐτῆς Ἐκάτης μειλίσσομαι, ἧδὲ τοκῆων,* 985
*Καὶ Διὸς, ὃς ξείνοισι ἰκέτησί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
 Ἀμφότερον δ' ἰκέτης ξεῖνός τε τοι ἐνθάδ' ἰκάνω,
 Χραιοὶ ἀναγκαίη γοννούμενος· οὐ γὰρ ἄνευθεν
 Ἵρμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσομ' ἀέθλου.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,* 990
*Ἡ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
 Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὡς δὲ καὶ ἄλλοι
 Ἑρῶες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
 Ἑρῶων τ' ἄλογοι καὶ μητέρες, αἶ νύ ποτ' ἦδη
 Ἡμέας ἠϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι* 995
*Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
 Δῆ ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσαι ἀέθλων
 Παρθενικῆ Μινωῖς εὐφρονέουσ' Ἀριάδνη,
 Ἦν ῥά τε Παισιφάη κούρη τέκεν Ἡελίοιο.
 Ἀλλ' ἢ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,* 1000
*Σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῃ δὲ οἱ αἰθέρι τέχμαρ
 Ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
 Πάννυχος οὐρανίοισιν ἐλίσσεται εἰδῶλοισιν.
 Ὡς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσαιο* 1005
*Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. ἦ γὰρ ἔοικας
 Ἐκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπητείησι κεκάσθαι.
 Ὡς φάτο κυδαίνων· ἢ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
 Νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δὲ οἱ ἐνδοθι θυμὸς
 Αἶνω ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην* 1010

- Οὐδ' ἔχεν, ὃ τι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιο,
 Ἀλλ' ἄμυδις μενέαιεν ἀολλέα πάντ' ἀγορευῆσαι.
 Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης.
 Φάρμακον αὐτὰρ ὄγ' αἵψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθῶς.
 Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα 1015
 Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι.
 Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρῆατος Αἰσονίδαο
 Στραπτειν Ἔρως ἠδείαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγᾶς
 Οφθαλμῶν ἤρπαζεν· ἰαίνεται δὲ φρένας εἴσω
 Τηχομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἔέρση 1020
 Τήκεται ἠέφοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
 Ἀμφω δ' ἄλλοτε μὲν τε καὶ οὐδέος ὄμματ' ἔρειδον
 Αἰδόμενοι, ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπᾶς,
 Ἰμερόεν φαιδρῆσιν ὑπ' ὄφρῦσι μειδιῶντες.
 Ὅψε δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κούρη. 1025
 Φράζω νῦν, ὣς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγὴν.
 Ἐὐτ' ἂν δὴ μετιόντι πατῆρ' ἐμὸς ἐγγυάλιξῃ
 Ἐξ ὄφριος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
 Ἀτὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηθῆναι φυλάξας,
 Ἀκαμάτῳ ῥοῆσι λοεσσάμενος ποταμοῖο, 1030
 Οἶος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
 Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἐνὶ θῆλῳ
 Ἀρνεῖον σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
 Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ.
 Μουνογενῆ δ' Ἐκάτην Περσηίδα μειλίσσειο, 1035
 Λείδων ἐκ δέπας σιμβλήια ἔργα μελισσῶν.
 Ἐνθα δ' ἐπεὶ κε θεᾶν μεμνημένος ἰλάσσηαι,
 Ἀψ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάξω· μηδέ σε δοῦπος
 Ἡὲ ποδῶν ὄρησι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
 Ἡὲ κυνῶν ὑλακῆ· μή πως τὰ ἕκαστα κολουσᾶς, 1040
 Οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον εἰς ἑτάροισι πελάσσης.
 Ἡρι δὲ μυθήνας τόδε φάρμακον, ἧτ' ἀλοιφῆ
 Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δὲ οἱ ἄλκη

Εσσεῖ ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος· οὐδέ κε φαίης
 Ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι. 1045
 Πρὸς δὲ, καὶ αὐτῷ δούρι σάκος πεπαλαγμένον ἔστω
 Καὶ ξίφος. ἔνθ' οὐκ ἂν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
 Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος αἴσορυσσα
 Φλόξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
 Εσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μή ποτ' ἀέθλου 1050
 Χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
 Αὐτίκ' ἐπὶν κρατεροὺς ζεύξης βόας, ὅκα δὲ πᾶσαν
 Χεροὶ καὶ ἠγορέη στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσης
 Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὄλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
 Σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων, 1055
 Αἷ κεν ὄρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσης,
 Δάθρη λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
 Καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
 Ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγρο δηϊοτήτος
 Ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοιοῦ γ' ἔκητι 1060
 Οἴσσει ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
 Ἢ φίλον, ἧ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσπε βαλοῦσα,
 Θεσπέσιον λιανοῖσι παρηΐδα δάκρυσσι δευε,
 Μυρομένη, ὄτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἐεῖο 1065
 Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
 Ἐξαυτίς μύθῳ προσεφώνεεν, εἶλέ τε χειρὸς
 Δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
 Μνώεο δ', ἦν ἄρα δὴ ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἔκηαι,
 Οὔνομα Μηδείης· ὥς δ' αὐτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος 1070
 Μνήσομαι. εἰπέ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε· πῆ τοι ἔασι
 Δώματα; πῆ νῦν ἔνθεν ὑπεῖρ ἄλα νηὶ περήσεις;
 Ἡ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξαι Ορχομενοῖο;
 Ἡὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπέ δὲ κούρην,
 Ἢν τινα τήνδ' ὀνύμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν 1075
 Πασιφάης, ἧ πατρὸς ὁμόγνιός ἐστιν ἐμοῖο.

Ὡς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κούρης
 Οὐλος Ἐρως· τοῖον δὲ παραβλήθην ἔπος ἠὔδα.

Καὶ λίην οὐ νύκτας ὄϊομαι, οὐδέ ποτ' ἤμαρ,
 Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγῶν μόρον, εἰ ἔτεόν γε 1080
 Φεύξομαι ἀσκηθῆς ἐς Ἀχαιῖδα, μηδέ κεν ἄλλον
 Αἰήτης προβάλλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.

Εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὐαδε πάτρην,
 Εξερῶ· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
 Ἔστι τις αἰπεινοῖσι περιδρομος οὔρεσι γαῖα, 1085
 Πάμπαν εὐρείτος τε καὶ εὐβοτος· ἔνθα Προμηθεὺς
 Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Λευκαλίωνα,

Ὅς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
 Ἀθανάτοισι, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
 Αἰμονίην δὴ τήνγε περικτίονες καλέουσιν. 1090

Ἐν δ' αὐτῇ Ἰαωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
 Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
 Αἰαίης νήσων· Μινύην γε μὲν ὀρμηθέντα,
 Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ορχομενοῖο
 Δὴ ποτε Καδμείοισιν ὁμόουριον ἄστν πολίσσαι. 1095

Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμῶνια πάντ' ἀγορεύω,
 Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Ἀριάδην,
 Κούρην Μίνωος, τόπερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
 Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἣν μ' ἐρεεῖνεις ;
 Αἶθε γάρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνωος 1100
 Ἀμφ' αὐτῆς, ὡς ἄμμι πατῆρ τεὸς ἄρθμος εἶη.

Ὡς φάτο, μελιχίοισι καταπήχων ὄαροισι.
 Τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι·
 Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῶ προσπτύξατο μύθω.

Ἐλλάδι που τάδε καλά, συνημοσύνας ἀλεγύνειν· 1105

Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
 Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδην
 Ἰσοῦμαι· τῶ μὴ τι φιλοξενίην ἀγόρευε.

Ἄλλ' οἷον τύνγη μὲν ἔμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἴκηαι,

Μνώεο· σείο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκῃτι τοκῆων, 1110

Μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἢέ τις ὄσσα,

Ἡέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὄτ' ἐκλεάθοιο ἐμεῖο·

Ἡ αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν

Ἐνθένδ' εἰς Ἰαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,

Οφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγγείας προφέρουσα, 1115

Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἴθε γὰρ εἶην

Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάρουσιν.

Ὦς ἄρ' ἔφη, ἔλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν

Δάκρυα· τὴν δ' ὄγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·

Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας, 1120

Ὦς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.

Εἰ δέ κεν ἦθεα κείνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἔκηαι,

Τμηέσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,

Ἔσσαι, ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὧς πορσανέουσιν

Οὔνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἔκοντο 1125

Σῆ βουλῇ, τῶν δ' αὐτε κασίγνητοὶ τε ἔται τε

Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.

Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι

Πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος

Ἄλλο, πάρος θανάτον γε μεμορμένον ἀμφικαλήψαι. 1130

Ὦς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατεΐβετο θυμὸς ἀκουῆ.

Ἐμπης δ' ἔργ' αἰδήλα κατερῤίγησεν ιδέσθαι,

Σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἐμελλεν

Ἑλλάδα ναιετάειν. ὧς γὰρ τότε μῆδετο Ἡρη,

Οφρα κακὸν Πελίη ἱερὴν ἐς Ἰαωλκὸν ἔκοιτο 1135

Δαΐα Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.

Ἦδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἄπαθεν

Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἡματος ὦρη·

Ἀψ οἰκόνδε νέεσθαι ἔην μετὰ μητέρα κούρην.

Ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μμνήσκετο, τέρπετο γὰρ οἱ 1140

Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν·

Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὑπέ περ ἠῦδα·

- Ὡρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἡλίου
 Δύη ὑποφθάμενον, καὶ τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
 Οἰκείων· αὐτίς δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες. 1145
- Ὡς τῶγ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
 Πείρηθεν μετὰ δ' αὐτε διέτμαγεν· ἦτοι Ἰήσων
 Εἰς ἐτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὄρωτο νέεσθαι·
 Ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
 Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὐ τι περιπλομένας ἐνόησε· 1150
 Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότιτο.
 Ἄντομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
 Καὶ ῥ' ἐτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἠνία, τῇ δ' ἄρ' ἰμάσθλην
 Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαννέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
 Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα. τὴν δ' ἀνιούσαν 1155
 Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἔρρειεν·
 Ἡ δὲ παλιντροπίησιν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων
 Ἐκλνεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένη λελίητο.
 Ἰξε δ' ἐπὶ χθαμαλῶ σφέλαϊ κλινηῆρος ἐνερθε,
 Δέχρις ἐρρυσάμενη λαιῆ ἐπὶ χειρὶ παρειήν· 1160
 Ὡς δ' ἐνὶ βλεφάροισι ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
 Οἶον ἔῃ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῆ.

FINIS

EXCERPTORUM EX PRAECIPUIS POETIS
HEROICI CARMINIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ,*Εἰς Διοχύλον.*

Ὁ ΤΡΑΓΙΚΟΝ φώνημα καὶ ὀφρυδέσθαι αὐδῆν
 Πυργώσας στιβαρῆ πρότος ἐν εὐεπίῃ,
 Διοχύλος Εὐφορόωνος, Ἐλευσινίης ἑκάς αἴης
 Κεῖται, κυδαίνων σήματι Τρινακρίην.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ,*Εἰς Σοφοκλῆν.*

ΤΟΝ δὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλία, παῖδα Σοφίλου,
 Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
 Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηναῖσι τεθηλάς
 Βλαυδὸς Ἀχαρνίτης κισδὸς ἔρεψε κόμην,
 Τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περιβάδς
 Αἰὼν ἀθανάτοις δέρεται ἐν δελίῳ.

ΙΩΝΟΣ,*Εἰς Εὐριπίδην.*

ΧΑΙΡΕ, μελαμπέπλος, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοις
 Πιερίας, τὸν αἰὲ νυκτὸς ἔχων δάλαμον
 Ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὦν, ὅτι σοὶ κλέος ἄφθιτον ἔσται,
 Ἴσον Ὀμηρείαις ἀνάοις χάριδιν.

I.

• E SOPHOCLE.

[Juxta Ed. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argent. II. Tom. in 4to.]

Adjuvamus philosophis doctissimum hominem, poetam quidem divinum, SOPHOCLEM. CICERO de DIVINAT. I. 25.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΤΗ.

ΑΙΠΩΝ Κόρινθον Οιδίπους, Πατρός νόθος,
 Πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ἦλθεν κυθίσθαι Πυθικῶν θεοπισμύτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
Ἐδρῶν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμαξιτοῖς,
Ἄκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάδιμον λύσας μέλος,
Ἦσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
Δοιμὸς δὲ Θήβας εἶλε, καὶ νόθος μακρὰ.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστίαν,
 Ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ πανσθήριον,
Ἦκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
 Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
 Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οιδίπους τάλας
Πόρπαισι διδύκας ἐξανάλωσεν κόρας·
Ἀπτή δὲ μήτηρ ἀγχνόταις διώλετο.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

ΛΑΪΕ Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλιβιον αἰτεῖς.
 Δώσω τοι φίλον υἷόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἔστί
 Παιδός· ἐοῦ χεῖρεςδὲ λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνευσε
 Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖδι πιθήσας,
 Οὐ φίλον ἤρπαδας υἷόν· ὁ δ' ἠῦξάτ' οἱ τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΕΣΤΙ δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή,
 Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φωνὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
 Ἐρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
 Ἄλλ' ὀπότεν πλείσταυδιν ἐπειγόμενον ποδὶ βαίνει,
 Ἐνθα τάχος γυνοῖσιν ἀφανρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

ΚΑΤΘΙ, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
 Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
 Ἀνθρωπον κατέλεξας, δεῖ, ἠνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
 Πρῶτον ἔφν τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων
 Ἰγναλλός δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάλκτρον ἐρείθει,
 Ἀδχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἸΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαῖον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

• ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τού πάλαι νέα τροφή,

Τίνας ποθ' ἔδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,

Ἴκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;

Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,

Ἵμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων

5

Ἄ γὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,

Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα,

Ὅ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.

Ἄλλ', ὦ γεραῖε, φράξ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς

Πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;

10

Δεῖσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντος ἂν

Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλλητος γὰρ ἂν

Εἶην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτεῖρων ἔδραν.

Ἰε. Ἄλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χάρας ἐμῆς,

Ὅραῖς μὲν ἡμᾶς, ἠλίκοι προσήμεθα

15

Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν

Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς

Ἰερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δὲ τ' ἠθέων

Λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φύλον ἐξεστεμμένον

Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς

20

Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ.

Πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾶς, ἄγαν

Ἢδη σαλεύει, κάνακουφίσαι κάρα

Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τε φοινίου σάλου

- Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, 25
 Φθίνουσα δ' ἀγέλας βουνόμοις, τόκοισί τε
 Αγόνοις γυναικῶν ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 Σκλήφας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πάλιν,
 Ἐφ' οὗ κενούται δῶμα Καδμείον· μέλας δ'
 Ἄδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. 30
 Θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
 Οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐξόμεθ' ἐφέστιοι,
 Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 Κρίνασθε, ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
 Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείον μολῶν, 35
 Σκλήφᾳς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς κλέων,
 Οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς· ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 Λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 Νῦν τ', ὃ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα, 40
 Ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι,
 Ἀλκὴν τι' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθα πον
 Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 Ζώσας ὄρα μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 45
 Ἰθ', ὃ βρατῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
 Ἰθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῆ
 Σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνόμεθα,
 Στάντες τ' ἐς ὀρθόν, καὶ πεσόντες ὕστερον. 50
 Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
 Ορνιθὶ γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίᾳ τύχην
 Παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
 Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν 55
 Ὡς οὐδὲν ἔστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
 Ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἴσα.

- Οι. Ω παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ, κοῦκ ἄγνωτά μοι
 Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ 60
 Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 Μόνον καθ' αὐτὸν, κοῦδέν' ἄλλον· ἢ δ' ἐμῇ
 Ψυχῇ πόλιν τε καὶ μέ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 Ὡς οὐχ ὑπνω γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε, 65
 Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δῆ,
 Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
 Ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασι μόνην,
 Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντ', ἔμανθεῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 Ἐπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ', ὃ τι
 Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ἔνυσαίμην πόλιν.
 Καὶ μ' ἤμαρ ἦδη ξυμμετρούμενον χρόνον
 Ἀπεί, τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
 Ἀπεσι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου. 75
 Ὅταν δ' ἔκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 Μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ', ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
 Ἴε. Ἀλλ' εἰς καλὸν σὺ τ' εἶπας· οἶδε γ' ἀρτίως
 Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
- Οι. Ω ναξ Ἀπολλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
 Σωτήρι βαίῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι 80
- Ἴε. Ἀλλ' εἰκόσαι μὲν, ἠδύς· σὺ γὰρ ἂν κάρα
 Πολυστεφῆς ᾗδ' εἶρε παγκάρπου δάφνης.
- Οι. Τάχ' εἰσόρασθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
 Ἀναξ, ἐρὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως, 85
 Τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων ;
- Κρε. Ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν ἐντυχεῖν.
- Οι. Ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος ; οὔτε γὰρ θρασὺς,
 Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμι τῷ γε νῦν λόγῳ. 90

- Κρε.** *Εἰ τῶνδε χηρῆεις πλησιαζόντων κλύειν,
Ἔτοιμος εἰπεῖν, εἶτε καὶ στείγειν ἔσω.*
- Οι.** *Ες πάντας αὖδα· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.*
- Κρε.** *Λέγοιμ' ἄν, οἳ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα. 95
Ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μὴδ' ἀνήκεστον τρέφειν.*
- Οι.** *Ποῖα καθαρμῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμποροῦσ;*
- Κρε.** *Ἀνδρηλατουῦντας, ἢ φόνω φόνον πάλιν 100
Ἀύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμαῖζον πόλιν.*
- Οι.** *Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;*
- Κρε.** *Ἦν ἡμῖν, ὧ νὰξ, Δαίος ποθ' ἠγεμῶν
Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.*
- Οι.** *Ἐξοιδ' ἀκούων οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω. 105*
- Κρε.** *Τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.*
- Οι.** *Οἷδ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται
Ἰχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;*
- Κρε.** *Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ· τὸ δὲ ζητούμενον, 110
Ἄλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.*
- Οι.** *Πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἔν ἀγροῖς ὁ Δαῖος,
Ἡ γῆς ἐπ' ἄλλης, τῷδε συμπίπτει φόνω;*
- Κρε.** *Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη. 115*
- Οι.** *Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
Κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθῶν ἐχρήσατ' ἄν;*
- Κρε.** *Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἰς τις, δεσφὸν φυγῶν,
Ἵν εἶδε, πλὴν ἐν, οὐδὲν εἶχ' εἰδῶς φράσαι.*
- Οι.** *Τὸ ποῖον; Ἐν γὰρ πόλλ' ἄν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.*
- Κρε.** *Δηστας ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μὲν
Ῥώμη κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν*

- Οι.** Πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσσει ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 125
- Κρε.** Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν Δαΐου δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
- Οι.** Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν, τυραννίδος
Οὕτω πεσοῦσης, εἴργε τοῦτ' ἐξειδέναί; ;
- Κρε.** Ἡ ποικιλῶδὸς Σφιγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τὰφανῆ, προσήγετο. 130
- Οι.** Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῆν
'Ὡστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καμὲ σύμμαχον, 135
Γῆ τῆδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
'Υπερ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
'Ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανῶν, τάχ' ἂν
Καμ' ἂν τοιαύτη χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140
Κεῖνῳ προσαρκῶν οὖν, ἔμαντὸν ὤφελῶ.
Ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάρθρων
'Ἰστασθε, τούσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδους·
Ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὄδ' ἀθροίζετω,
'Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς 145
Ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.
Ιε. Ὡ παῖδες, ἰστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ἂν ὄδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσον πανστήριος. 150

Στροφή.

- Χο.** Ὡ Διὸς ἀδνεπῆς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρόσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτίεταμαι φοβεράν φρένα, δείματι πάλλων,
Ἰήιε, Δάλιε, Παιᾶν,

*Αμφι σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἦ νέον,
 Ἡ περιτελλομέναις ὄραις πάλεν,
 Ἐξανύσεις χρέος.*

165

Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάσμα.

Ἀντιστροφή.

*Πρῶτα σὲ κεκλομένῳ, θύγατερ Διός, ἄμβροτ' Ἀθάνα,
 Γαῖαχόν τ' ἀδελφεαὴν*

160

Ἀρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,

Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ

Τρισσοὶ ἀλεξιμοροὶ προφάνητέ μοι·

Εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπὲρ

Ορνυμένας πόλει,

165

Ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν.

Ἐπωδός.

Ω πόποι, ἀνάριθμα γὰρ

Φέρω πῆματα·

Νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,

Οὐδ' ἐνὶ φροντίδος ἔγχος,

170

ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ

Ἐκγονα κλυτᾶς χθονὸς

Ἀὔξεται οὔτε τόκοισιν

Ἰήων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες.

Ἄλλον δ' ἂν ἄλλῃ προσίδοις,

175

Ἄπερ εὐπτερον ὄρνιν,

Κρεῖσσον ἀμαιμακέτον κυρὸς ὄρμενον ἀκτᾶν

Πρὸς ἐσπέρου θεοῦ,

ᾧ πόλις ἀνάριθμος ὄλλνται.

Νηλέα δὲ γένεθλα

180

Πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ

Κεῖται ἀνοίκτως.

Ἐν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,

Αὐτὰν παραδώμιον·

Ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πότων

185

Ἰκτῆρες ἐπιστοναχοῦσι.

Παιᾶν δὲ λάμπει, στονόεσσα τέ γῆρας ὄφραυλος

Ἦν ἔπερ, ὃ χρυσέα θύγατερ Διός,

Εὐῶπα πέμπρον ἄλκάν,

Δρεά τε τὸν μαλερὸν,

190

Ὅς νῦν ἄγαλκος ἀσπίδων

Φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,

Παλίσσυντον δρόμημα νωτίσαι

Πάτρως ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν

θάλαμον Ἀμφιτρίτας,

195

Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον

Θρήμιον κλύδωνα·

Τέλει γὰρ ἦν τι νυξ ἀφῆ·

Τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται·

Τὸν, ὃ πυρφόρων ἀστραπαῶν

200

Κράτη νέμων, ὃ Ζεῦ πάτερ,

Ἦπὸ σῆ φθίσσον κεραυνῶ.

Δύκει ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων

Ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεα θέλομι' ἄν

Ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,

205

Ἀρωγὰ προσταθέντα,

Τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος

Αἴγλας, ξὺν αἷς Δύκει' ὄρεα

Διδάσσει· τὸν χρυσομέτραν

Τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον

210

Γᾶς, οἰνώπα Βάκχον εὖτιον,

Μαινάδων οὐόστολον,

Πελασθῆναι, φλέγοντ'

Ἀγλαῶπι πεύκα,

Ἐπὶ τὸν ἀπῶτιμον ἐν θεοῖς θεόν.

215

Οι. Αἰτεῖς· ἂ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' εἰάν θέλης ἔπη

Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,

Ἀλκὴν λάβοις ἄν κἀνακούφιον κακῶν

- Ἄ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερωῶ,
 Ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν 220
 Ἰχνηνον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 Νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστὸν τελεῶ,
 Τμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
 Οστις ποθ' ὑμῶν Δαῖιον τὸν Δαυδάκου
 Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, 225
 Τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί
 Κεῖ μὲν φοβεῖται, τὸν πίκλημ' ὑπέξελαν
 Αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 Ἀστεργὲς οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβῆς.
 Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 Τὸν ἀντόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 Κέρδος τελεῶ γὰρ, ἢ χάρις προσκίεσται.
 Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 Δείσας ἀπώσει τοῦπος, ἢ γ' αὐτοῦ, τότε,
 Ἄ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ. 235
 Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
 Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 Μῆτ' εἰσδέχεσθαι, μῆτε προσφωνεῖν τινα,
 Μῆτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μῆτε θύμασι
 Κοινὸν ποιεῖσθαι, μῆτε χέρσιβας νέμειν 240
 Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 Τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 Μαντεῖον ἐξέφηγεν ἀρτίως ἐμοί.
 Εγὼ μὲν οὖν τοιωσδε τῷ τε δαίμονι
 Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος κέλω. 245
 Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 Εἰς ὧν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 Κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
 Επεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότης, 250
 Παθεῖν, ἀπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.

Ἵμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελεῖν,
Ἵπὲρ τ' ἔμαντοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδὲ τε
Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης.

Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶν,

Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Ἄλλ' ἐξερευνᾶν. νῦν δὲ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγῶ,
Ἐχων μὲν ἀρχὰς, ὡς ἐκεῖνος εἶχε πρῖν,
Ἐχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον 260

Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
Μὴ δυστόχησεν, ἦν ἄν ἐκπεφυκῶτα.

Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
Ἄνθ' ἄν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερ εἰ τοῦ μού πατρὸς,

Ἵπερμαχοῦμαι, κατὰ πάντ' ἀφίξομαι, 265
Ζητῶν τὸν ἀυτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,

Τῷ Λαβδακείῳ παιδί, Πολυδώρου τε, καὶ
Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ κάλαι τ' Ἀγήνορος.

Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεοὺς 270
Μῆτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινα,

Μῆτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κατὰ τοῦδ' ἐχθίονι.

Ἵμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τὰδ' ἐστ' ἀρέσκονθ', ἧ τε σύμμαχος Δίκη 275

Χ' οἱ πάντες εὐ ξυνεῖεν εἰσαεῖ θεοί.

Χο Ὡσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ·
Οὐτ' ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοῖβον τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.

Οι Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς, 280
Ἄν μὴ θέλῳσιν, οὐδ' ἄν εἰς δύναιτ' ἀνήρ.

Χο Τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδ' ἄν λέγομι', ἃ μοι δοκεῖ.

Οι Ἐἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

Χο Ἀνακτ' ἀνακτι ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσταμαι

- Μάλιστα Φοῖβω Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν* 285
Σκοπῶν τάδ', ὧ' ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
- Οι. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην*
Ἐπεμψα γάρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
Πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.
- Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαιά' ἔπη.* 290
- Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.*
- Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.*
- Οι. Ἡκουσα καί γ'· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὄρα.*
- Χο. Ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,*
Τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιαύτ' ἀράς. 295
- Οι. Ὡ μὴ' στί δρωῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.*
- Χο. Ἀλλ' ὀφελέγγων αὐτόν ἐστιν· οἶδε γάρ*
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ἄδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόντα.
- Οι. Ὡ πάντα νομῶν, Τειρεσία, διδακτὰ τε,* 300
Δῶρητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοσιτιῆ,
Πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὄμωσ
Οἷα νόσφ' ἔσνεστιν ἧς σὲ προστάτην
Σωτήρᾳ τ', ὧ' ναξ, μῦνον ἐξευρίσκομεν.
- Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων,* 305
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντίπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἔλθειν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
Εἰ τοὺς κτανόντας Δαῖιον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
- Σὺ δ' οἶν, φθασήσας μῆτ' ἀπ' εἰωνῶν φάτιν,* 310
Μῆτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
- Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν ἄνδρα δ' ὠφελεῖν, ἀφ' ἧν*
Ἐχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόναν. 315
- Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη*
Δύει φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγῶ

Εἰδώς, διώλεσ' οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

- Οι.** *Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθνημος εἰσελήλυθας.*
- Τει.** *Ἄφες μ' ἐς οἴκους· φᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ, 320*
Κἀγὼ διοίσω τοῦμόν, ἣν ἐμοὶ πίθη.
- Οι.** *Οὔτ' ἐνναμ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει*
Τῆδ', ἣ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
- Τει.** *Ἵρω γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φάνημ' ἰδὼν*
Πρὸς καιρὸν ὡς οὖν μῆδ' ἐγὼ ταῦτόν πάθω. 325
- Χο.** *Μῆ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ*
Πάντες σὲ προσκινουῦμεν οἷδ' ἰκτῆριοι.
- Τει.** *Πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε*
Τᾶμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σά' κφῆνω κακά.
- Οι.** *Τί φῆς; ξυνειδώς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς 330*
Ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
- Τει.** *Εγὼ οὔτ' ἐμαντῶν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'*
Ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
- Οι.** *Οὐκ, ὃ κακῶν κάκιστε, —καὶ γὰρ ἂν πέτρον*
Φύσιν σὺ γ' ὀργάνειας, — ἐξερεῖς ποτέ; 335
Ἄλλ' ὃδ' ἀτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ;
- Τει.** *Οργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ*
Ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
- Οι.** *Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη*
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; 340
- Τει.** *Ἵξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.*
- Οι.** *Οὐκοῦν, ἃ γ' ἦξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.*
- Τει.** *Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,*
Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἣτις ἀγρωτάτη.
- Οι.** *Καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω, 345*
Ἄπερ ξυνήμ' ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτευῖσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τοῦργον ἂν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
- Τει.** *Ἀληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, 350*

- Ἔπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κάφ' ἡμέρας
 Τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμέ,
 Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μαδοστορι.
- Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
 Τὸ δῆμα; καὶ πον τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355
- Τει. Πέφευγα· τάληθές γάρ ἰσχύον τρέφω.
- Οι. Πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
- Τει. Πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὔτρέψω λέγειν.
- Οι. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
- Τει. Οὐχὶ ξυνηῆκας πρόσθεν; ἢ ἔκπειρά λέγειν; 360
- Οι. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
- Τει. Φονέα σε φημὶ τάνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.
- Οι. Ἀλλ' οὐ τι χαίρων δίς γε πημοναῖς ἐρεῖς.
- Τει. Εἶπω τι δῆτα κάλλ', ἐν ὀργίῃ πλέον;
- Οι. Ὅσον γε χρήσεις· ὡς μάτην εἰρήσεται. 365
- Τει. Δεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλάτοις
 Αἰσχισθ' ὀμιλοῦντ', οὐδ' ὄραν, ἐν εἰ κακοῦ.
- Οι. Ἡ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' αἰεὶ λέξειν δοκεῖς;
- Τει. Εἶπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
- Οι. Ἀλλ' ἐστὶ, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ 370
 Τυφλὸς τὰ τ' ὄτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἶ.
- Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοὶ
 Οὐδεὶς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδιεῖ τάχα.
- Οι. Μῖα τρέφει πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμέ,
 Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρα, βλάψαι ποτ' ἄν. 375
- Τει. Οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
 Ἰκανὸς Απόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπράξαι μέλει.
- Οι. Κρέοντος, ἢ σοῦ, ταῦτα τάξευρήματα;
- Τει. Κρέων δὲ σοὶ πῆμ' οὐθέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
- Οι. Ω πλοῦτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης 380
 Ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλω βίῳ,
 Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται
 Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις

- Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε,
 Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,* 385
*Ἄθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,
 Ὑφείς μάγον τοιόνδε μηχανοῦράφον,
 Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
 Μόνον δέδορχε, τὴν τέχνην δ' ἔφω τυφλός.
 Ἐπεὶ, φέρ' εἶπε, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής;
 Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ φαρμαδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
 Ἡὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
 Καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦ πίνοντος ἦν
 Ἄνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει*
Ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων, 395
*Οὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτὸν· ἀλλ' ἐγὼ μολῶν,
 Ὅ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,
 Γνώμη κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθῶν
 Ὅν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
 Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.* 400
*Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῶ ξυνηθεῖς τάδε,
 Ἀγηλατήσειν εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων
 εἶναι, παθῶν ἔγνωσ ἄν, οἶά περ φρονεῖς.*
- Ἰα.* Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
 Οργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίου, δοκεῖ. 405
 Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ', ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
 Μαντεῖ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
- Τει.* Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν
 Ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
 Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Δοξία· 410
 Ὡστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι.
 Ἀέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνειδίσας,
 Σὺ, καὶ δεδορκῶς, οὐ βλέπεις, ἐν' εἰ κακοῦ,
 Οὐδ' ἐνθα ναίεις, οὐδ' ὅταν οἰκεῖς μέτα.
 Ἀρ' οἴσθ' ἀπ' ἄν εἰ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ἄν 415
 Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.

- Καί σ' ἀμφιπλήξῃ μητρόσ τε καὶ τοῦ σοῦ πατρός
 Ἐλά ποτ' ἐκ γῆσ τῆσδε δεινόπουσ ἀρά,
 Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
- Βοῆσ δὲ τῆσ σῆσ ποίουσ οὐκ ἔσται λιμήν ;
- Ποίουσ Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνοσ τάχα,
 Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοισ
 Ἀνορμον εἰσέπλευσασ, εὐπλοίας τυχῶν ;
 Ἄλλων δὲ πλήθοσ οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
 Ὅσ' ἐξιῶσει σοί τε καὶ τοῖσ σοῖσ τέκνοισ.
- Πρὸσ ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν στόμα
 Προπηλάκιζε· σοῦ γάρ οὐκ ἔστι βροτῶν
 Κάκιον ὄστισ ἐκτριβῆσεται ποτε.
- Οἰ. Ἡ ταῦτα θῆτ' ἀνεκτά πρὸσ τούτου κλύειν ;
 Οὐκ εἰσ ὄλεθρον ; οὐχὶ θάσσον ; οὐ πάλιν
- Ἀψοῶδοσ οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεῖσ ἄπει ;
- Τει. Οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ κάλεισ.
- Οἰ. Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσονται, ἐπει
 Σχολῆ γ' ἄν οἴκουσ τοῦσ ἐμονὺσ ἐστειλῶμην.
- Τει. Ἡμεῖσ τοιοῖδ' ἐφρυμεν, ὡσ μὲν σοί δοκεῖ,
- Μῶροισ γονεῦσαι δ', οἳ σ' ἐφρυσαν, ἐμφρονεσ.
- Οἰ. Ποίοισι ; μείνον. τίσ δ' ἐμ' ἐκφύει βροτῶν ;
- Τει. Ἡδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.
- Οἰ. Ὡσ πάντ' ἄγαν αἰνικτά κάσκιφῆ λέγεισ.
- Τει. Οὐκουν σὺ ταῦτ' ἄριστοσ εὐρίσκειν ἔφρυε ;
- Οἰ. Τοιαῦτ' ὀνειδίξ', οἳσ ἐμ' εὐρήσεισ μέγαν.
- Τει. Ἀὐτῆ γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
- Οἰ. Ἄλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσασ', οὐ μοι μέλει.
- Τει. Ἀπειμε τῶντων καὶ σὺ, καὶ, κόμιξέ με.
- Οἰ. Κομιζέτω δῆθ'· ὡσ παρῶν τά γ' ἐμποδῶν
- Οχλεῖσ, σθεσίσ τ' ἄν, οὐκ ἄν ἀλγύναισ πλέον.
- Τει. Εἰπῶν ἄπειμ', ὃν σὺνεκ' ἦλθοσ, οὐ τὸ σὸν
 Δείσασ πρόσωπον· οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖσ
 Λέγω δὲ σοὶ τὸν ἄνδρα τούτον, ὃν πάλαι

Ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
 Τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
 Ξένος λόγῳ μέτοικος, εἴτα δ' ἔγγενής
 Φανήσεται Θηβαῖος. οὐδ' ἠσθήσεται
 Τῇ ξυμπορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
 Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἐπὶ,
 Σκήπτρῳ προδεικνύς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυγνῶν
 Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἥς ἔφρ
 Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 Ὅμοσπóρος τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
 Ἔσω, λογίζον· κἀν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
 Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφή α.

Ka

Τίς, ὄντιν' ἂ θεσπίεπεια
 Δελφὸς εἶπε πέτρα
 Ἀρρήτ' ἀρρήτων τελέσαντα
 Φοινίαισι χερσίν ;
 ὦρα νιν ἀελλάδων ἵππων
 Σθεναρώτερον φυγᾶ πόδα ναμῶν.
 Ενοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόσκει
 Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας
 Δειναὶ δ' ἅμ' ἔπονται
 Κῆρες ἀπλάκητοι.

Ἀντιστροφή α.

Ἐλαμψε γὰρ ταῦ κινδόντος
 Ἀρτίως φανείσα
 Φάμα Παργασοῦ, τὸν ἄδηλον
 Ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
 Φοιτᾶ γὰρ ἐκ' ἀγρίαν ὕλαν,
 Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος μελέω ποδὶ χηρέων,
 Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων 480
 Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
 Ζῶντα περιποτάται.

Στροφή β'.

Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει
 Σοφὸς οἰωνοθέτας,
 Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'. 485
 Ὅτι λέξω δ' ἀποροῶ.

Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
 Οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων, οὔτ' ὀπίσω.
 Τί γάρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
 Πολύβου νεῖκος ἔχειτ', 490
 Οὔτε πάροισθ' ἐγώ·

Οὔτε τανῦν πῶ ἔμαθον, πρὸς οὗτου
 Χρησάμενος δὴ βασάνῳ,
 Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
 Φάτιν εἰμὶ Οἰδιπόδα, 495
 Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
 Ἀδῆλων θανάτων.

Ἀντιστροφή β'.

Ἄλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὃ τ' Ἀπόλλων
 Ξυνητοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
 Εἰδότες ἀνδρῶν δ' ὅτι μαντις 500
 Πλέον ἢ γὰ φέρεται,
 Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
 ληθῆς. σοφία δ' ἂν σοφίαν
 Παραμείψειεν ἀνήρ. ἀλλ' οὐ
 Ποτ' ἐγώ· ἂν, πρὶν ἰδοίμ' 505
 Ορθὸν ἔπος μεμφομένων,

*Αν καταφαίην. φανερά γὰρ ἐπ' αὐ-
τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα*

Ποτὲ, καὶ σοφὸς ᾤφθη,

Βασάνω θ' ἠδύπολις.

510

Τῷ ἀπ' ἐμαῖς φρενὸς οὔποτ'

Οφλήσει κακίαν.

Κρε. Ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπνυμένος

Κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,

Πάρεμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξημοφοραῖς

515

Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι

Δόγοισιν εἴτ' ἐργοισιν εἰς βλάβην φέρον,

Οὐ τοι βίου μοι τοῦ μάκραιωνος πόθος,

Φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν

Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,

520

Ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,

Κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι

Χο. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦννεῖδος τάχ' ἂν

Οργῇ βιασθὲν μάλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρε. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι

525

Πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

Χο. Ἡὐδατο μὲν τὰδ' οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

Κρε. Ἐξ ὁμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς

Κατηγορεῖτο τοῦπίκλημα τοῦτ' ἐμοῦ;

Χο. Οὐκ οἶδ'. αἶ γὰρ δρᾶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὄρᾶ.

530

Αὐτὸς δ' ὄδ' ἦδη δαμάτων ἔξω περᾶ.

Οι. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσονδ' ἔχεις

Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας

Ἴκου, φωνεὺς ὦν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς,

535

Δησιτῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;

Φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν

Ἰδῶν τιν' ἐν ἐμοί, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;

Ἡ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίζοιμί σου τόδε

Δόλω προσέροπον, κούκ ἀλεξοίμην μαθῶν;

- Ἄ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερω,
 Δένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν 220
 Ἰχνησον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 Νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστὸν τελεῶ,
 Τμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
 Ὅστις ποθ' ὑμῶν Δαῖον τὸν Δαβδάκου
 Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, 225
 Τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 Κεῖ μὲν φοβεῖται, τὸν πίκλημ' ὑπέξελων
 Αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 Ἀστεργὲς οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
 Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 Κέρδος τελεῶ γὰρ, ἢ ἡ χάρις προσκείσεται.
 Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 Δείσας ἀπώσει τοῦπος, ἢ γ' αὐτοῦ, τότε,
 Ἄ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ. 235
 Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
 Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 Μῆτ' εἰσδέχεσθαι, μῆτε προσφωνεῖν τινα,
 Μῆτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μῆτε θύμασι
 Κοινὸν ποιεῖσθαι, μῆτε χέρνιβας νέμειν 240
 Ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 Τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 Μαντεῖον ἐξέφηγεν ἀρτίως ἐμοί.
 Ἐγὼ μὲν οὖν τοιωσδε τῷ τε δαίμονι
 Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω. 245
 Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 Εἰς ὧν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 Κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
 Ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότης, 250
 Παθεῖν, ἄπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἤρασάμην.

- Ἵμῶν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελείν,
 Ἵπέρ τ' ἔμαντοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδὲ τε
 Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
 Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
 Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἔῃν,
 Ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 Ἀλλ' ἐξερευνῶν. νῦν δὲ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
 Ἐχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκείνος εἶχε πρῖν,
 Ἐχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναιῶν ὁμόσπορον 260
 Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 Μὴ δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκῶτα.
 Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
 Ἀπὸ ἄν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερ εἰ τοῦ μού πατρός,
 Ἵπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι, 265
 Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
 Τῷ Λαβδακείῳ παιδί, Πολυδώρου τε, καὶ
 Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ κάλαι τ' Ἀγήνορος.
 Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρωσὶν εὐχομαι θεοῦς
 Μῆτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινα, 270
 Μῆτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἀτι τοῦδ' ἐχθίονι.
 Ἵμῶν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 Τὰδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἧ τε σύμμαχος Δίκη
 Χ οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί. 275
- Χο Ὡσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ·
 Οὐτ' ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
 Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασται ποτε.
- Οι Δίκαί ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοῦς, 280
 Ἄν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἰς δύναιτ' ἀνήρ.
- Χο Τὰ δεύτερον ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι, ἃ μοι δοκεῖ.
- Οι Εἰ καὶ τρίτ' ἔστι, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
- Χο Ἀνακτ' ἀνακτι ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσταμαι

- Μάλιστα Φοῖβη Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν* 285
Σκοπῶν τάδ', ὧ' ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
- Οι. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐκπυξάμην*
Ἐπεμψα γάρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
Πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.
- Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαιά' ἔπη.* 290
- Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.*
- Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.*
- Οι. Ἡκουσα καγὼ τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ἔρα.*
- Χο. Ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,*
Τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀφός. 295
- Οι. Ὡ μὴ' σι δρωῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.*
- Χο. Ἀλλ' οὐκ ἐλέγχων αὐτόν ἐστιν οἷδε γὰρ*
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόντα.
- Οι. Ὡ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτὰ τε,* 300
Ἀξήκτᾳ τ', οὐράνιᾳ τε, καὶ χθονοσυτιθῆ,
Πόλιμ μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὄμωσ
Οἷα νόσφ' ξύνεστιν ἧς σὲ προστάτην
Σωτήρα τ', ὧ' ναξ, μῦνον ἐξουρίσκομεν.
Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων, 305
Πέμψασιν ἡμῶν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
Εἰ τοὺς κτανόντας Δαῖιον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φρυγᾶδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' οἶν, φρονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, 310
Μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιμ, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
Ἐν σοὶ γὰρ ἴσμεν ἄνδρα δ' ἀφελεῖν, ἀφ' ὧν
Ἐχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων. 315
- Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη*
Δύει φρονούντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ

Εἰδώς, διάλεσ' οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

Οι. *Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.*

Τει. *Ἀφες μὲ ἐς οἶκον· ἤϊστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ, 320*
Καὶ γὰρ διοίσω τοῦμὸν, ἣν ἐμοὶ κίθη.

Οι. *Οὐτ' ἔνναμ' εἶπας, οὔτε προσφιλεῖς πόλει*
Τῆδ', ἣ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερωῶν φάτιν.

Τει. *Ὅρῳ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φάνημ' ἰὸν 325*
Πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταῦτόν πάθω.

Χο. *Μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ*
Πάντες σὲ προσκυνούμεν οἷδ' ἰκτήριοι.

Τει. *Πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε*
Τᾶμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σά' κφήνω κακά.

Οι. *Τί φῆς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς 330*

Ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

Τει. *Εγὼ οὐτ' ἐμαντὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'*
Ἀλλῶς ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

Οι. *Οὐκ, ὃ κακῶν κάκιστε, —καὶ γὰρ ἂν πέτρων*
Φύσιν σὺ γ' ὀργάνειας, — ἐξερεῖς ποτέ; 335

Ἀλλ' ὃδ' ἀτεγκτος κατελεύτητος φανεῖ;

Τει. *Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ*
Ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

Οι. *Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἐπη*
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; 340

Τει. *Ἐξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.*

Οι. *Οὐκοῦν, ὃ γ' ἤξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.*

Τει. *Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,*
Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἣτις ἀγρωιτάτη.

Οι. *Καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω, 345*

Ἄπερ ξυνίημ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον

Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγγανες βλέπων,

Καὶ τοῦργον ἂν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.

Τει. *Ἀληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, 350*

Ἔπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κάφ' ἡμέρας
 Τῆς νῦν προσαυδαῖν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμέ,
 Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μαδστορι.

- Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
 Τὸ δῆμα ; καί που τοῦτο φεῦξεσθαι δοκεῖς ; 355
- Τει. Πέφενγα· τάληθές γάρ ἰσχύον τρέφω.
- Οι. Πρὸς τοῦ διδαχθεῖς ; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
- Τει. Πρὸς σοῦ· σὺ γὰρ μ' ἄκοντα προὔτρέψω λέγειν.
- Οι. Ποῖον λόγον ; λέγ' αὖθις, ὥς μᾶλλον μάθω.
- Τει. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν ; ἢ ἔπειρά λέγειν ; 360
- Οι. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
- Τει. Φονέα σε φημὶ τάνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.
- Οι. Ἀλλ' οὐ τι χαίρων δῖς γε πημονὰς ἐρεῖς.
- Τει. Εἶπω τι δῆτα κάλλ', ἵν' ὀργίῃ πλέον ;
- Οι. Ὅσον γε χρῆζεις· ὥς μάτην εἰρήσεται. 365
- Τει. Δεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
 Αἰσχισθ' ὀμιλοῦντ', οὐδ' ὄραῖν, ἵν' εἴ κακοῦ.
- Οι. Ἡ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' αἰεὶ λέξειν δοκεῖς ;
- Τει. Εἶπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
- Οι. Ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ 370
 Τυφλὸς τὰ τ' ὄτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἴ.
- Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοὶ
 Οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδιεὶ τάχα.
- Οι. Μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμέ,
 Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρα, βλάψαι ποτ' ἂν. 375
- Τει. Οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
 Ἰκανὸς Απόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπροᾶται μέλει.
- Οι. Κρέοντος, ἢ σοῦ, ταῦτα τὰ ξευρήματα ;
- Τει. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
- Οι. Ω πλοῦτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης 380
 Ἵπερφέρουσα τῷ πολυζήλω βίῳ,
 Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται
 Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις

*Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχειρίσει,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,* 385
Δάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,

*Ἵφεις μάγον τοιόνδε μηχανορῥάφον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφου τυφλός.
Ἐπεὶ, φέρ' εἶπε, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής;* 390

*Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ φαρμαδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ἡῦδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τό γ' αἶνιγμ' οὐχὶ τοῦ πόντος ἦν
Ἄνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·*

Ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων, 395
Οὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτὸν ἀλλ' ἐγὼ μολῶν,

*ἽΟ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπανσά νιν,
Γνώμη κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθῶν
ἽΟν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παραστατήσῃν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.* 400

*Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῶ ξυνηθεῖς τάδε,
Ἀγηλατήσῃν εἰ δὲ μὴ δόκεῖς γέρον
Εἶναι, παθῶν ἔγνωσ ἄν, οἶά περ φρονεῖς.*

*Χα. ἽΟμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
Οργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ', ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
Μαντεῖ ἄριστα λύσομεν, τότε σκοπεῖν.* 405

*Τει. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
Ἰδ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ καγὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Δοξία·* 410

*ἽΟσὶ οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ἠνείδισας,
Σὺ, καὶ δεδορκῶς, οὐ βλέπεις, ἔν' εἰ κακοῦ,
Οὐδ' ἐνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Ἀρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἰ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν
Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κακὴ γῆς ἄνω.* 415

- Καί σ' ἀμφιπλήξῃ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
 Εἰλᾶ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
 Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
 Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμῆν; 420
 Ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
 Ὃταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
 Ἀνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;
 Ἄλλων δὲ πλήθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
 Ὃσ' ἐξιώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. 425
 Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν στόμα
 Προπηλάκιζε σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
 Κάκιον δοτις ἐκτριβήσεται ποτε.*
- Οἰ. Ἡ ταῦτα θῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
 Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θάυσον; οὐ πάλιν 430
 Ἀγορῆος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει;
 Τει. Οὐδ' ἐκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.
 Οἰ. Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
 Σχολῆ γ' ἄν οἴκους τοὺς ἐμούς ἐστειλάμην.*
- Τει. Ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφηνμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, 435
 Μῶροι γονεῦσαι δ', οἳ σ' ἔφηνσαν, ἔμφρονες.
 Οἰ. Ποίοισι; μείνον. τίς δ' ἐμ' ἐκφύει βροτῶν;
 Τει. Ἡδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.
 Οἰ. Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῃ λέγεις.
 Τει. Οὐκὸν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφης; 440
 Οἰ. Τοιαῦτ' ὀνειδίξ', οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν.
 Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
 Οἰ. Ἄλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
 Τει. Ἀπειμὲ τόνων καὶ σὺ, καὶ, κόμιξέ με.
 Οἰ. Κομιζέτω δῆθ'. ὡς παρῶν τά γ' ἐμποδῶν 445
 Οχλεῖς, σθεῖς τ' ἄν, οὐκ ἄν ἀλγύναις πλέον.
 Τει. Εἰπὼν ἄπειμ', ὃν οὐνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
 Δείσως πρόσσωπον οὐ γὰρ ἐσθ' ὄπου μ' ὀλεῖς
 Δέγω δὲ σοὶ τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι*

Ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
 Τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
 Ξένος λόγῳ μέτοιχος, εἶτα δ' ἔγγειης
 Φανήσεται Θηβαῖος. οὐδ' ἠσθήσεται
 Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδοχότος,
 Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἐπὶ,
 Σχήπτρῳ προδεικνύς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
 Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἦς ἔφν
 Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 Ὅμοσπόρος τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
 Ἔσω, λογιζόν· κὰν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
 Φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφή α.

Χα.

Τίς, ὄντιν' ἄ θεσπιέπεια
 Δελφίς εἶπε πέτρα
 Ἀρρήτ' ἀρρήτων τελέσαντα
 Φοινίαισι χερσίν ;
 Ὄρα νιν ἀελλάδων ἵππων
 Σθεναρώτερον φυγᾶ πόδα νομῶν.
 Ενοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόωσκει
 Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας
 Δειναὶ δ' ἅμ' ἐπονται
 Κῆρες ἀπλάκητοι.

Ἀντιτροφή α.

Ἐλαμψε γὰρ τῶν κηρόεντος
 Ἀπίως φανεῖσα
 Φάσμα Παρνασσῶ, τὸν ἄδηλον
 Ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
 Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἄγριαν ὕλαν,
 Δνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος μελέφ ποδὶ χηρέων,
 Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
 Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
 Ζῶντα περιποτάται. 480

Στροφή β'.

Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει
 Σοφὸς οἰωνοθέτας,
 Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'· 485
 Ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ.

Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
 Οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων, οὔτ' ὀπίσω.
 Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
 Πολύδου νεῖκος ἔκειτ', 490
 Οὔτε πάροιθ' ἐν ποτὶ ἔγωγ'

Οὔτε τανῦν πῶ ἔμαθον, πρὸς οἷου
 Χρησάμενος δὴ βασάνῳ,
 Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
 Φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα, 495
 Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
 Ἀθλήων θανάτων.

Ἀντιστροφή β'.

Ἄλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὃ τ' Ἀπόλλων
 Ξυνητοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
 Εἰδότες ἀνδρῶν δ' ὅτι μαντις 500

Πλέον ἢ γὰρ φέρεται,
 Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
 ληθής. σοφία δ' ἂν σοφίαν
 Παραμείψειεν ἀνὴρ. ἀλλ' οὐ
 Ποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοίμ' 505
 Ορθὸν ἔπος μεμφομένων,

*Αν καταφαίην. φανερά γὰρ ἐπ' αὐ-
τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα*

Ποτὲ, καὶ σοφὸς ᾤφθη,

Βασάνῳ δ' ἠδύπολις.

510

Τῷ ἀπ' ἐμαῖς φρενὸς οὐκοῦτ'

Οφλήσει κακίαν.

Κρε. Ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένος

Κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,

Πάρεμι ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς

515

Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι

Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,

Οὐ τοι βίον μοι τοῦ μακραιῶνος πόθος,

Φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν

Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,

520

Ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,

Κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

Χο. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνειδος τάχ' ἄν

Οργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρε. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι

525

Πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

Χο. Ἡὐδάτο μὲν τὰδ' οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

Κρε. Ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς

Κατηγορεῖτο τοῦπίκλημα τοῦτ' ἐμοῦ;

Χο. Οὐκ οἶδ'· ἂ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὄρα.

530

Αὐτὸς δ' ὅδ' ἦδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

Οἰ. Οὔτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσονδ' ἔχεις

Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας

Ἴκον, φανερὸς ὢν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς,

535

Ἀησιτῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;

Φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν

Ἰδὼν τιν' ἐν ἐμοῖ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;

Ἡ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε

Δόλω προσέρπον, κούκ ἀλεξοίμην μαθῶν;

- Δρ.* οὐχὶ μᾶρόν ἐστι τούττω γείρημά σου, 540
Ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
Θηραῖν, ὃ πλήθει χρημασὶν θ' ἀλίσκεται;
- Κρε.* Οἷσθ' ὡς ποιήσον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
Ἰσ' ἀντάκουσον, κἄτα κρὶν' αὐτὸς μαθῶν.
- Οι.* Λέγειν σὺ δεινός· μαθάνειν δ' ἐγὼ κακός 545
Σοῦ· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν' σ' εὐρηκ' ἐμοί.
- Κρε.* Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.
Οι. Τοῦτ' αὐτὸ μὴ μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἰ κακός.
- Κρε.* Εἰ τοι νομίζεις κτήμα τὴν ἀθάδιαν
Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς. 550
- Οι.* Εἰ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
Δρωῖν, οὐχ' ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εἶ φρονεῖς.
- Κρε.* Ἐύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδικ' εἰρησθαι· τὸ δὲ
Πάθημ', ὅκοιον φησὶ παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.
- Οι.* Ἐπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρεῖή μ' ἐπὶ 555
Τὸν σεμνόμεαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
- Κρε.* Καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευμάτι.
Οι. Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον—
- Κρε.* Λέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
Οι. Ἀφαντος ἔρρα· θανασίμω χειρώματι; 560
- Κρε.* Μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
Οι. Τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
- Κρε.* Σοφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσον τιμώμενος.
Οι. Ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
- Κρε.* Οὐκ οἶδ'· ἐμοῦ γ' ἱστῶτος οὐδαμοῦ πέλας. 565
Οι. Ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
- Κρε.* Παρέσχομεν πῶς δ' οὐχί; οὐκ ἠκούσαμεν.
Οι. Πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἠῦδα τάδε;
- Κρε.* Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγαῖν φιλαῶ.
Οι. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εἶ φρονῶν. 570
- Κρε.* Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
Οι. 'Οθ' οὐνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνηλθε, τὰς ἐμαῖς

Οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Δαίτου διαφθοράς.

Κρε. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δὲ σοῦ
Μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ', ἅπερ κάμου σὺ νῦν.

575

Οι. Εκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.

Κρε. Τί δ' ἦτ' ; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμιας ἔχεις ;

Οι. Ἀρηγῆς σὺκ' ἐνεστιν ὅν ἀνιστορεῖς.

Κρε. Ἀρχεῖς δ' ἐκείνη ταῦτα, γῆς ἴσον νέμων ;

Οι. Ἄν ἢ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

580

Κρε. Οὐκ οὐν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος ;

Οι. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.

Κρε. Οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαντῶ λόγον.

Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς

Ἀρχεῖν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ

Ἀτρεστον εὐδονί', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη.

585

Ἐγὼ μὲν οὖν οὐτ' αὐτὸς ἱμεύρων ἔφην

Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρῶν,

Οὐτ' ἄλλος ὅστις σφρονεῖν ἐπίσταται.

Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω

590

Εἰ δ' αὐτὸς ἤρχον, πολλὰ κἄν ἄκων ἔδρων.

Πῶς δ' ἦτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἠδίων ἔχειν

Ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφην ;

Οὐκ ἔοικε τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,

Ὡστ' ἄλλα χρῆζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.

595

Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται

Νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες ἐκκαλοῦσί με

Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἐνι.

Πῶς δ' ἦτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἄφεις τάδε ;

Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.

600

Ἀλλ' οὐτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφην,

Οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ

Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθῶδ' ἰὼν

Πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγελά σοι

Τούτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβης

605

- Κοινῇ τι βουλευόμενα, μή μ' ἀπλῆ κτάνης
 Ψήφῳ, διπλῆ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
 Γνώμη δ' ἀδήλω μὴ με χωρὶς αἰτιῶ.
 Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 Χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακοὺς. 610
 Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
 Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίωτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
 Ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
 Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
 Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μᾶ. 615
- Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 Ἀναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
- Οι. Ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρα
 Χωρῇ, ταχὺν δεῖ καμὲ βουλεύειν κάλιον.
 Εἰ δ' ἠσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 Πεπραγμέν' ἔσται, τὰ μὰ δ' ἡμαρτημένα.
- Κρε. Τί δήτα χρήξεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
 Οι. Ἕμιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
- Κρε. Ὅταν προδείξης, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
 Οι. Ὡς οὐχ ὑπεῖξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625
 Κρε. Οὐ γὰρ φρονούντά σ' εὖ βλέπω.
 Οι. Τὸ γοῦν ἐμόν.
 Κρε. Ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κάμνόν.
 Οι. Ἀλλ' ἔφης κακός.
 Κρε. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;
 Οι. Ἀρχτέον γ' ὄμως.
 Κρε. Οὐ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος
 Οι. Ὡ πόλις, πόλις.
 Κρε. Κάμοι πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνα. 630
 Χο Πάυσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρω
 Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 Τὸ νῦν παρεστῶς νεῖκος εὖ θέσθαι χρείων.
 Ιο. Τί τὴν ἄβουλον, ὃ ταλαίπωροι, στάσειν

Γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς 635

Οὕτω νοσοῦσης, ἴδια κινουῦντες κακά ;

Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,

Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλλος εἰς μέγ' οἴσετε ;

Κρε. Ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις

Δραῖσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, 640

Ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.

Οι. ἔνυμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ᾧ γύναι, κακῶς

Εἵληφα τούμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

Κρε. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι

Δέδρακ', ὀλοίμην, ᾧν ἐπαιτιᾶ με δρῶν. 645

Ιο. Ω πρὸς θεῶν, πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,

Μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,

Ἐπειτα κάμῃ, τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

Στροφή α΄.

Χο. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ',

Ἀναξ, λίσσομαι. 650

Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω ;

Χο. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,

Νῦν τ' ἐν ὄρφῃ μέγαν,

Καταΐδειςαι.

Οι. Οἶσθ' οὖν ἃ χρῆζεις ;

Χο. Οἶδα.

Οι. Φράζε δὴ τί φης. 655

Χο. Τὸν ἐναγῆ φίλον μὴ ποτ' ἐν αἰτία

Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βυλεῖν

Οι. Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ

Ζητῶν ἄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφή β΄.

Χο. Οὐ τὸν πάντων θεῶν 660

Θεὸν πρόμον Ἄλιον

Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
 Ὅτι κύματων ὀλοΐμαν,
 Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
 Ἀλλὰ μοι δυσμόρφ
 Γὰ φθίνουσα τρύχει ψυ-
 χάν, καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς

865

Κακὰ προσάφει τοῖς κάλαι τὰ πρὸς σφῆν.

Οι. Ὅδ' οὖν ἴτω, κεῖ χρῆ με παντελῶς θανεῖν,
 Ἡ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία.
 Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτεῖρω στόμα
 Ἐλεινόν· αὐτος δ', ἔνθ' ἂν ἦ, στυγῆσεται.

670

Κρε. Στυγνὰς μὲν εἶκων δῆλος εἰ· βαρὺς δ', ὅταν
 Θυμοῦ περάσῃ· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
 Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

675

Οι. Οὐκουν μὲ ἐάσεις, κάκτος εἶ;

Κρε. Παρεύσομαι,
 Σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

Ἀντιστροφή α.

Χο. Γύναι, τί μέλλεις κομίζεω
 Δόμων τόνδ' ἔσω;

Ιο. Μαθοῦσά γ' ἦτις ἡ τύχη.

680

Χο. Δόκησις ἀγνῶς λόγων

Ἐλθε, δάπτει δὲ καὶ

Τὸ μὴ ἔδικαν.

Ιο. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

Χο. Ναιγέ.

Ιο. Καὶ τίς ἦν λόγος;

Χο. Ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰς προπονουμένας,

685

Φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

Οι. Ὅρᾶς ἔν' ἦκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ,
 Τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

Αντιστροφή β'.

Σα

*Ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ
 Ἄκαξ μόνον, ἴσθι δὲ
 Παραφρόνιμον, ἄπορον
 Ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
 Ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,
 Ὅς τ' ἐμᾶν γὰν φίλαν
 Ἐν πόνοις ἀλύουσαν
 Κατ' ὀρθὸν οὖριςα·
 Τανῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.*

690

695

- Ια.** *Πρὸς θεῶν, δίδαξον καὶ μὲν, ἄναξ, ὅτου ποτὲ
 Μῆντιν τοσὴνδε πράγματος στήσας ἔχεις.*
- Οι.** *Ἐρῶ -σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω-
 Κρέοντος, οἶά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.*
- Ια.** *Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἔρεις.*
- Οι.** *Φονέα με φησὶ Δαΐτου καθεστάναι.*
- Ια.** *Αὐτὸς ξυνειδῶς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα ;*
- Οι.** *Μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμφσας, ἐπεὶ,
 Τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἔλευθεροῖ στόμα.*
- Ια.** *Σὺ νῦν ἀφείσσεαυτὸν, ὦν λέγεις πέρι,
 Ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ', οὐνεκ' ἐστὶ σοι
 Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
 Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
 Χρησμός γὰρ ἦλθε Δαΐφ ποτ', οὐκ ἔρῶ
 Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑψηροτέρων ἄπο,
 Ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
 Ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κάκεινον πάρα.
 Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
 Ἀσφαί φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξίτοις·
 Παιδὸς δὲ βλαστὰς, αὐὸν διέσχον ἡμέραι
 Τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
 Ἐρῆψεν ἄλλων χερσὶν ἀβίπτον εἰς ὄρος.*

700

705

710

715

- Κάνταυθ' Απόλλων οὔτ' ἐκείνον ἦνυσε 720
 Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Δαίον
 Τὸ δεινὸν, οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
 Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διάρισαν,
 Ὡν ἐντρέπου σὺ μηδέν ἂν γὰρ ἂν θεὸς
 Χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἰ. Οἶόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
 Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;
 Οἰ. Εδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Δαῖος
 Κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξίτοῖς. 730
- Ιο. Ἡὐδάτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
 Οἰ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὔτος, οὐ τόδ' ἦν κάθος;
 Ιο. Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
 Ἐς ταῦτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
- Οἰ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἔστιν οὕξεληλυθώς;
 Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
 Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει. 735
- Οἰ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
 Ιο. Τί δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
 Οἰ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δαῖον, φύσιν 740
 Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤσθης τότε.
- Ιο. Μέγας, χροάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
 Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.
- Οἰ. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἔμαντὸν εἰς ἀράς
 Δεινὰς προβάλλον ἀρτίως οὐκ εἰδέναί. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.
- Οἰ. Δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
 Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξαίτης ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν· ἂ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.
- Οἰ. Πότερον ἐχάρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
 Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνηρ ἀρχηγέτης;
 Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν

Κήρυξ ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μίαι.

Οι. Αἰ αἰ· τὰδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
Ἅ Ο τούσθε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι ; 755

Ιο. Οἰκενός τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

Οι. Ἡ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών ;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κείθεν ἦλθε, καὶ κράτη
Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγῶν, 760
Ἀγρούς σφε πέμψαι, καπὶ ποιμνίων νομάς,
Ἵως πλεῖστον εἶη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.

Κάπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιός γάρ ὅδε γ' ἀνῆρ
Δουλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μεῖζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν ; 765

Ιο. Πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι ;

Οι. Δέδοικ' ἐμαντόν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ἦ μοι, δι' αἶ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μὲν. ἀξία δέ που μαθεῖν
Κὰγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρος ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κοῦ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μεῖζονι
Λέξαμι' ἂν ἦ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰόν ;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνῆρ 775

Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη

Τοιαῶδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

Ἀνῆρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὡς εἶην πατρί. 780

Κὰγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρα δ' ἰὼν πέλας

Μητρος πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρος

Τοῦννεδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Κὰγὼ τὰ μὲν κείνοιον ἑτερπόμην, ὅμως δ' 785

- Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.
 Ἀάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορευόμεαι
 Πυθῶδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὦν μὲν ἰκόμην,
 Ἀτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
 Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων· 790
 Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖή με μιχθῆναι, γένος δ'
 Ἀτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,
 Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς
 Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
 Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
 Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν 795
 Χρησμῶν ὀνειδή τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 Στείχων δ' ἰκναῦμαι τοῦσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
 Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ τριπλῆς 800
 Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὀδοικορῶν πέλας,
 Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καπὶ πωλικῆς
 Ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεδῶς, οἷον σὺ φῆς,
 Ξυνηγνίαζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἠγεμῶν 805
 Ἀντὸς θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
 Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 Παῖω δι' ὄργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὄρῃ
 Οχον παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον
 Κάρῃ διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
 Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως 810
 Σκήπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος
 Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.
 Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 Τούτῳ προσήκει Δαῖψ τι συγγενές,
 Τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς ἔστιν ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνῆρ;
 Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μῆτ' ἀστῶν τινα
 Ὀμοῖοι δέχεσθαι, μηδὲ προσφανεῖν τινα,

Ωθειν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν

Ἡ γὰρ π' ἐμαντῶ τάσδ' ἀγὰρ ὁ προστιθείς.

820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὧν περ ᾤλετ'. ἄρ' ἔφην κακός;

Ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,

καὶ μοι φυγόντι μὴ ᾗσιν τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,

Μῆτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ

825

Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυνσε καξέθρεψέ με.

Ἄρ' οὐκ ἀπ' ὤμου ταῦτα δαίμονός τις ἂν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῶδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὧ θεῶν ἀγνὸν σέβας,

830

Ἰδοίμιν ταύτην ἡμέραν ἄλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλῖδ' ἐμαντῶ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὧ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἔως δ' ἂν οὖν

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

835

Οι. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῆ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οι. Ἀρσῆσιν ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νιν κατακτείνεσθαι. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Δέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἴκτανον

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσσοι.

845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἰόζωνον ἀυδήσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὡς φανέψ γε τοῦπος ὧδ', ἐπίστασα,

Κοῦκ ἔστιν αὐτῶ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλην

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.

850

Εἰ δ' οὖν τι κάτρεποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

- Οὐ τοι ποτ', ὦ ἄναξ, τὸν γε Δαΐου φόνον
 Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Δοξίας
 Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἑμοῦ θαναεῖν.
 Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855
 Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἔλειτο.
 Ὡστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
 Βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.
 Οἰ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὁμῶς τὸν ἐργάτην 860
 Πέμπων τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς.
 Ἰο. Πέμπω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·
 Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαμι ἂν, ὃν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

- Χα. Εἰ μοι ξυνεΐη φέροντι
 Μοῖρα τὰν εὐσεπτον ἀγνεΐαν λόγων
 Ἔργων τε πάντων, ὃν νόμοι πρόκεινται 865
 Ἐπίποδες, οὐρανόθεν δι' αἰθέρα
 Τεκνωθέντες, ὃν Ὀλυμπος
 Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
 Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ
 Μᾶν ποτε λάθρα κατακοιμάσει. 870
 Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
 Οὐδέ γηράσκει.

Ἀντιστροφή α.

- Ἰβρις φυτεύει τύραννον
 Ἰβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
 Ἄ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875
 Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
 Οὐδ' ἄρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
 Ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμω χρῆται.
 Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
 Μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσχω.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
 Ἡ λόγῳ πορεύεται,
 Δίκας ἀφόδητος, οὐδὲ 885
 Δαιμόνων ἔδη σέβων,
 Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 Ἀνσπότμου χάριν χλιδᾶς,
 Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
 Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
 Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
 Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνήρ
 Θυμῷ βέλη ἔξει
 Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
 Τοιαῖδε πράξεις τίμιαι, 895
 Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι
 Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
 Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναόν,
 Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν, 900
 Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
 Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 Ἀλλ', ὃ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
 Σὲ, τὰν τε σὸν ἀθάνατον αἶν ἀρχάν. 905
 Φθίνοντα γὰρ Δαΐου
 Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
 αιροῦσιν ἤδη, κούδαμου

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
 Ἐρῶει δὲ τὰ θεῖα.

910

- Ιο.** Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
 Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χερσὶν
 Στέφη λαβούση κύπιθυμιάματα.
 Ὑποῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Λύπαισι παντοίαισιν οὐδ', ὅποι' ἀνήρ
 Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἦν φόβους λέγῃ.
 Ὅτι οὖν παραιοῦσ' οὐδὲν ἐς πλῆθ' οἰῶ,
 Πρὸς σ', ὃ Λύκει' Ἀπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
 Ἰκέτις ἀφιγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν.
 Ὅπως λύσειν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρῃς
 Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.
- Αγ.** Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμι, ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίου;
 Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
- Ιο.** Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὃ ξένε·
 Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.
- Αγ.** Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελῆς δάμαρ.
- Ιο.** Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν· ἄξιος γὰρ εἶ
 Τῆς εὐπειρίας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου·
 Χρηζῶν ἀφιξαι, καὶ τι σημεῖον θέλων.
- Αγ.** Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.
- Ιο.** Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνοσ' δ' ἀφιγμένος;
Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἦδοιο μὲν πῶσ' δ' οὐκ ἂν; ἀσφάλλους δ' ἴσως.
- Ιο.** Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰσθμίας στήσουσαν, ὡς ἠυδατ' ἐκεῖ.

915

920

925

930

935

940

- Ιο.* Τί δ' ; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι ;
Αγ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
Αγ. Εἰ μὴ λέγω τᾶληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
Ιο. Ω πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 945
 Μολοῦσα λέξεις ;—Ω θεῶν μαντεύματα,
 Ἴν' ἔστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι καὶ νῦν ὄδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ἰσκάστης κάρα, 950
 Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων ;
Ιο. Ἀκουε τᾶνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
 Τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
Οι. Οἷός τε δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει ;
Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
 Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτὸς μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 Ἐῶ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῆς ; 960
Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
Οι. Νόσοις ὁτλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις 965
 Τὴν Προθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 Κλάζοντας ὄφεις, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ
 Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανόν
 Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
 Ἀφαιστος ἔγχουσ—εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἄν θανῶν εἴη ἕξ ἐμοῦ. 970
 Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβῶν θεσπίσματα,
 Κεῖται παρ' Ἀδῆ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.
Ιο. Οὐκ οὐκ ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι.** *Ἡῦδας ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμησιν.*
- Ιο.** *Μὴ νῦν ἐτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.* 975
- Οι.** *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο.** *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα* 980
- Πολλοὶ γὰρ ἤδη κὰν ὀνειράσιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν ἄλλὰ ταῦθ' ὄτρῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι.** *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ ἄκῦρει ζωῆς ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.* 985
- Ιο.** *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τόφροι.*
- Οι.** *Μέγας, ξυνήμ'· ἄλλα τῆς ζωῆς φόβος.*
- Δγ.** *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι.** *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ὄκει μέτα.* 990
- Δγ.** *Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι.** *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένε.*
- Δγ.** *Ἡ φητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι.** *Μάλιστα γ'· εἶπε γὰρ με Δοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ἄμαυτοῦ, τό τε
Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.* 995
- Ὦν οὐνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπφκειῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Δγ.** *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι.** *Πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Δγ.** *Τί δῆτ' ἐγὼγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπεῖπερ εὐνοὺς ἦλθον, ἐξελυσάμην;*
- Οι.** *Καὶ μὴν χάρις γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Δγ.** *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὐ πράξαιμι τι.* 1005

- Οι. *Ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι τοῖς φντεύσασίν γ' ὁμοῦ.*
- Αγ. *ὦ παῖ, καλῶς εἶ δήλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.*
- Οι. *Πῶς, ὦ γεραῖέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.*
- Αγ. *Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.* 1010
- Οι. *Ταρβῶ γε, μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.*
- Αγ. *Ἡ μὴ μίασμα τῶν φντευσάντων λάβῃς;*
- Οι. *Τοῦτ' αὐτὸ, κρέσθι, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.*
- Αγ. *Ἄρ' οἴσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;*
- Οι. *Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;* 1015
- Αγ. *Ὅθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.*
- Οι. *Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;*
- Αγ. *Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρῶς, ἀλλ' ἴσον.*
- Οι. *Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;*
- Αγ. *Ἀλλ' οὐ σ' ἐγγείνατ' οὔτ' ἐκείνος, οὔτ' ἐγώ.* 1020
- Οι. *Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;*
- Αγ. *Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν*
- Οι. *Κᾶθ' ὅδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;*
- Αγ. *Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεῖσ' ἀπαιδία.*
- Οι. *Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκῶν μ' αὐτῷ δίδως;* 1025
- Αγ. *Εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.*
- Οι. *Ὡδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;*
- Αγ. *Ἐνταῦθ' ὄρειοις ποιμνίοις ἐπεστάτων.*
- Οι. *Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κάπι θητεία πλάνης;*
- Αγ. *Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σατήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.* 1030
- Οι. *Τί δ' ἄλλως ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;*
- Αγ. *Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.*
- Οι. *Οἴμοι τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;*
- Αγ. *Δύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.*
- Οι. *Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδγάνων ἀνειλόμην.* 1035
- Αγ. *Ὡστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.*
- Οι. *ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρὸς; φράσον.*
- Αγ. *Οὐκ οἶδ'· ὁ θεὸς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φροναῖ.*

- Κάνταυθ' Απόλλων οὔτ' ἐκείνον ἦνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Δαίον
Τὸ δεινὸν, οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διάφρισαν,
Ἵν ἐντρέπου σὺ μηδέν ἄν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, βραδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἶόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Εδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Δαῖος 730
Κατασφαγεῖη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξίτοῖς.
- Ιο. Ἡὐδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταῦτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;* 735
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἐστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δαῖον, φύσει 740
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤσθης τότε.
- Ιο. Μέγας, χροάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστᾶται πολῶ.
- Οἱ. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἔμαντὸν εἰς ἀρὰς*
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπης ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν· ἂ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχάρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνηρ ἀρχηγέτης;
Ιο. Πέντε ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν

Κήρυξ ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

*Οι. Αἰ αἰ· τάδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
 Ὅ τούοδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;* 755

Ιο. Οἰκενός τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκωθεῖς μόνος.

Οι. Ἡ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

*Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἤλθε, καὶ κράτη
 Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,
 Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγῶν,
 Ἀγρούς σφεπέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομάς,
 Ὡς πλείστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεος.* 760

*Κἀπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιος γὰρ ὄδε γ' ἀνήρ
 Δουῖλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.*

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν; 765

Ιο. Πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

*Οι. Δέδοικ' ἐμαντόν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
 Εἰρημέν' ἦ μοι, δι' αὖ νιν εἰσαδεῖν θέλω.*

*Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν
 Κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ.* 770

*Οι. Κοῦ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπιδῶν
 Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
 Δέξαιμ' ἂν ἦ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῶσδ' ἰῶν;*

*Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
 Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνήρ* 775

*Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
 Τοιαῶδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,*

*Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
 Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοισι μ' ὑπερπλησθεῖς μέθης* 780

*Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὡς εἶην πατρί.
 Κἀγὼ βαρυνθεῖς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν*

*Μόλις κατέσχον· θατέρῃ δ' ἰὼν πέλας
 Μητρὸς πατρός τ', ἠλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως*

*Τοῦννεῖδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
 Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἑτεροπόμην, ὅμως δ'* 785

- Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείριπε γὰρ πολὺ.
 Λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορευόμεαι
 Πυθώδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὦν μὲν ἰκόμην,
 Αἰμιον ἐξέπεμψεν ἄλλα δ' ἄθλια
 Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων 790
 Ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
 Αἰλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμι ὄραν,
 Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς
 Καὶ γὰρ ἴπακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
 Δοστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα, 795
 Εφευγον, ἔνθα μήποσ' ὀνοίμην κακῶν
 Χρησμῶν ὄνειδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 Στείχων δ' ἰκναῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
 Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ· τριπλῆς 800
 Ὅτι ἦν κελεύθου τῆσδ' ὀδοιπορῶν πέλας,
 Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καπὶ πωλικῆς
 Ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεβῶς, οἶον σὺ φῆς,
 Ξυνηντίαζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὄθ' ἠγεμῶν
 Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην. 805
 Καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 Παιῶ δι' ὄργης· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὄρα
 Οχοῦ παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον
 Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
 Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν ἄλλὰ συντόμως 810
 Σκῆπτρα τυκείς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
 Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.
 Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 Τούτῳ προσήκει Λαίῳ τι συγγενές,
 Τίς τοῦδ' ἄνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος ; 815
 Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνῆρ ;
 Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μῆτ' ἀστῶν τινα
 Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφανεῖν τινα,

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν

Ἡ γὰρ κ' ἐμαντῶ τάσδ' ἀγὰς ὁ προστιθείς.

820

Λέγῃ δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὧν περ ᾤλετ'. ἀρ' ἔφην κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρῆ φυγεῖν,

Καὶ μοι φηγόντι μὴ στί τοὺς ἐμούςς ἰδεῖν,

Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ

825

Μητροῦς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καξέθρευέ με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὁμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῶδ' ἂν ὀρθοίῃ λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἀγνὸν σέβας,

830

Ἰοίμι τάντην ἡμέραν ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλίδ' ἐμαντῶ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Ιο. Ἐμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἔως δ' ἂν οὖν

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

835

Οι. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῆ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οι. Ἀρησῆς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος.

845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰόζωνον ἀυδήσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὡς φανέρ γε τοῦπος ᾧδ', ἐπίστασα,

Κοῦκ ἔστιν αὐτῶ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλην

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνῃ, τάδε.

850

Εἰ δ' οὖν τι κάκτρεποίτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

- Οὐ τοι ποτ', ὦ ἄναξ, τόν γε Λαῖου φόνον
 Φανεί δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Δοξίας
 Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἔμου θανεῖν.
 Καίτοι νιν οὐ κεινός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855
 Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἔλετο.
 Ὡστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
 Βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.
 Οἰ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην 860
 Πέμπων τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς.
 Ἰο. Πέμπω ταχύνασ'· -ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·-
 Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι ἂν, ὃν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

- Χα. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι
 Μοῖρα τὰν εὐσεπτιον ἀγνεῖαν λόγων
 Ἔργων τε πάντων, ὃν νόμοι πρόκεινται 865
 Ἐπίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα
 Τεκνωθέντες, ὃν Ολυμπος
 Πατήρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
 Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ
 Μάν ποτε λάθα κατακοιμάσει. 870
 Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
 Οὐδὲ γηράσκει.

Ἀντιστροφή α.

- Ἐγὼ φυτεύει τύραννον
 Ἐγὼ, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
 Ἄ μὴ ἴκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875
 Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
 Οὐδ' ὄρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
 Ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμω χρῆται.
 Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
 Μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτουῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
 Προστάταν ἰσχων.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
 Ἡ λόγῳ πορεύεται,
 Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ 885
 Δαιμόνων ἔδη σέβων,
 Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 Δυσπότημον χάριν χλιδαῖς,
 Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
 Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
 Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
 Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνήρ
 Θυμῷ βέλη ἔξει
 Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἰ
 Τοιαῖδε πράξεις τίμιαι, 895
 Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι
 Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
 Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαιο ναόν,
 Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν, 900
 Εἰ μὴ τάδε χειροδείκτα
 Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 Ἀλλ', ὃ κρατύνων, εἶπερ ὄρθ' ἀκούεις,
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
 Σὲ, τὰν τε σὸν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
 Φθίνοντα γὰρ Δαΐου
 Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
 αιροῦσιν ἦδη, κοῦδαμοῦ

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
 Ἐρῶει δὲ τὰ θεῖα.

910

- Ιο.** Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστώθη
 Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 Στέφη λαβούση κάπιθυμιάματα.
 Ὑποῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Ἀνύκαιο παντοίαισιν· οὐδ', ὅποι' ἀνήρ
 Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἦν φόβους λέγη.
 Ὅτι οὖν παραινούσ οὐδὲν ἐς πλῆρον ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὃ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
 Ἰκέτις ἀφῆγμαί τοῖσδε σὺν κατενύγμασιν,
 Ὅπως λύσειν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρης·
 Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.
- Αγ.** Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δῶματ' ἔστιν Οἰδίπου;
 Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
- Χο.** Στέγαι μὲν αἶδε καὶ τὸς ἔνδον, ὃ ξένε·
 Γυνή δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.
- Αγ.** Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελῆς δάμαρ.
- Ιο.** Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν· ἄξιος γὰρ εἶ
 Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράζ', ὅτου·
 Χρηζῶν ἀφίξαι, χῶ τι σημήναι θέλων.
- Αγ.** Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῶ σῶ, γύναι.
- Ιο.** Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφικμένος;
- Αγ.** Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἦδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
- Ιο.** Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
- Αγ.** Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ἠυδατ' ἔκει.

915

920

925

930

935

940

- Ιο. Τί δ' ; οὐχ ὁ κρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατῆς ἔτι ;
 Αγ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
 Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
 Αγ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θαναεῖν.
 Ιο. Ω πρόσκολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 945
 Μολοῦσα λέξεις ;—Ω θεῶν μαντεύματα,
 'Ἴν' ἐστέ ; τοῦτον Οιδίπους πάλαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφηνγε μὴ κτάνου καὶ νῦν ὄδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
 Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
 Τί μ' ἐξεπέμνω δεῦρο τῶνδε δωματίων ; 950
 Ιο. Ακουε τὰνδρός τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
 Τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
 Οι. Οἷτος δὲ τίς ποτ' ἐστί, καὶ τί μοι λέγει ;
 Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
 'Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
 Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάτωρ γενοῦ.
 Αγ. Εἰ τοῦτο πρώτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 Εὐ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
 Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῆς ; 960
 Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
 Οι. Νόσοις ὁτλήμων, ὡς ἔοικεν, ἐφθιτο.
 Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνον.
 Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις 965
 Τὴν Προθήμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 Κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑψηγητῶν ἐγὼ
 Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανάτῳ
 Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
 Αψαυστος ἔγχους—εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἄν θανῶν εἴη 'ξ' ἐμοῦ. 970
 Τὰ δ' οὖν παρόντα ἑυλλαθῶν θεσπίσματα,
 Κεῖται παρ' Ἀδῆ Πόλυβος, ἀξί' οὐδενός.
 Ιο. Οὐκὼν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἦνθα γ' ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν εἴ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφῆς;
Εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναϊτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα* 980
- Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶν ὀνειράσιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὄτω
Παρ' οὐδὲν ἐστὶ, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ ἄκρυν ζῶσ' ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκῃ, κεί καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.* 985
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.*
- Οι. *Μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.*
- Δγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐφοβεῖσθ' ὑπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ᾧκει μέτα.* 990
- Δγ. *Τί δ' ἐστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένε.*
- Δγ. *Ἡ ὄφρον; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Δοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ἄμαντοῦ, τό τε
Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.* 995
- Ὦν οὐνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπφκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Δγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Δγ. *Τί δ' ἦτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπέπερ εὐνοὺς ἦλθον, ἐξελευσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Δγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὐ πράξαιμι τι.* 1005

- Οι. *Ἀλλ' οὐ ποτ' εἶμι τοῖς φντεύσασίν γ' ὁμοῦ.*
- Αγ. *Ὡ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.*
- Οι. *Πῶς, ὦ γεραῖέ; πρὸς θεῶν, δίδασκέ με.*
- Αγ. *Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.* 1010
- Οι. *Ταρβῶ γε, μή μοι Φοῖβος ἐξέληθη σαφής.*
- Αγ. *Ἡ μὴ μίασμα τῶν φντευσάντων λάβης;*
- Οι. *Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.*
- Αγ. *Ἀρ' οἴσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;*
- Οι. *Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;* 1015
- Αγ. *Ὅθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.*
- Οι. *Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;*
- Αγ. *Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.*
- Οι. *Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;*
- Αγ. *Ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.* 1020
- Οι. *Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δή παιδά μ' ὀνομάζετο;*
- Αγ. *Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν*
- Οι. *Κἄθ' ὅδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστειρεξεν μέγα;*
- Αγ. *Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπέισ' ἀπαιδία.*
- Οι. *Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἦ τεκνὼν μ' αὐτῷ δίδως;* 1025
- Αγ. *Εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.*
- Οι. *Ὡδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;*
- Αγ. *Ἐνταῦθ' ὄρειοις ποιμνίοις ἐπεστάτου.*
- Οι. *Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κάπι θητεία πλάνης;*
- Αγ. *Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.* 1030
- Οι. *Τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;*
- Αγ. *Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.*
- Οι. *Οἴμοι τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;*
- Αγ. *Ἄνω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.*
- Οι. *Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδγάνων ἀνελόμην.* 1035
- Αγ. *Ὡστ' ὀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.*
- Οι. *Ὡ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἦ πατρὸς; φράσον.*
- Αγ. *Οὐκ οἶδ'. ὁ θεὸς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶρον φρονεῖ.*

- Οι. *Ἡ γὰρ παρ' ἄλλον μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχῶν;*
 Δγ. *Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.* 1040
 Οι. *Τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλώσαι λόγῳ;*
 Δγ. *Τῶν Δαΐου δῆπον τις ἀνομάζετο.*
 Οι. *Ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πέλαι ποτέ;*
 Δγ. *Μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτῆρ.*
 Οι. *Ἡ κᾶστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;* 1045
 Δγ. *Ἔμεις γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ πυχῶριοι.*
 Οι. *Ἔστιν εἰς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,*
Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;
Σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὐρῆσθαι τάδε. 1050
 Χο. *Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,*
Ὅν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
Ἢδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἦμιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
 Οι. *Γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀρτίως*
Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει; 1055
 Ιο. *Τίς δ', ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπήης τὰ δὲ*
Ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνησθαι μάτην.
 Οι. *Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ, λαβῶν*
Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.
 Ιο. *Μῆ, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαστοῦ βίου*
Κήδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλλῃ νοσοῦσ' ἐγὼ. 1060
 Οι. *Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ*
Μητρὸς φανῶ τρίδοσλος, ἐκφανεῖ κακῆ.
 Ιο. *Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.*
 Οι. *Οὐκ ἂν πιθόμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.* 1065
 Ιο. *Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῶστά σοι λέγω*
 Οι. *Τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.*
 Ιο. *Ω δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης δε εἰ*
 Οι. *Ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρ᾽ μοι;*
Ταύτην δ' ἔατε κλουσίῳ χαίρειν γέναι. 1070

- Ια.** *Ιου, Ιου, δύστηνε· τούτο γάρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ κοθ' ὕστερον.*
- Χα.** *Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Ἀξασα λάπης ἢ γυνῆ; δέδοικ' ὅπως
Μὴ ἕκ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακὰ.* 1075
- Οα.** *Ἐποῖα χρῆζει φηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγώ,
Κεῖ σμικρὸν ἔστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτῇ δ' ἴσως, -φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,-
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Ἐγὼ δ' ἔμαντὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρὸς· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τούσδε δ' ἐκφυῖς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμι ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὅσπερ μὴ ἔκμαθ' ἐν τοῦμόν γένος.* 1080 1085

Στροφή.

- Χο.** *Εἶπερ ἐγὼ μάντις εἰμι
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Ὅσ' τὸν Ολυμπον, ἀπείρων,
Ὡ Κιθαιρῶν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὖριον πανσέληνον,* 1090
*Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὖξεν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
Ὡς ἐπήρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.* 1095
*Ἰήε Φοῖβε, σοὶ
Ἀε ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.*

Ἀντιστροφή.

- Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραιόνων; ἄρα*

- Πανὸς ὀρεσειβάτα που 1100
 Προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε
 Τίς θυγάτηρ, Δοξίου; τῷ
 Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι
 Εἶθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
 Εἶθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί- 1105
 ων ἐπ' ἄκρων ὄρεων,
 Εὐρημα δέξαιτ' ἔκ του
 Νυμφῶν Ἐλικωνίδων,
 Αἷς πλεῖστα συμπαίξει;
- Οι. Εἰ χρή τι κάμῃ, μὴ ξυναλλάξαντά πω, 1110
 Πρέσβυ, σταθμαῖσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,
 Ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μακρῷ·
 Γήρα ξυνάδει, τῷδε τάνδρῳ σύμμετρος·
 Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
 Εγνώκ' ἔμαντοῦ. τῆ δ' ἐπιστήμη σύ μου 1115
 Προὔχοις τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.
- Χο. Εγνώκα γὰρ, σάφ' ἴσθι· Δαίου γὰρ ἦν,
 Εἶπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.
- Οι. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
 Ἡ τόνδε φράξεις;
- Αγ. Τουῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς. 1120
- Οι. Οὗτος σὺ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φάνει βλέπων,
 Ὅς ἄν σ' ἐρωτῶ. Δαίου ποτ' ἦσθα σύ;
- Θε. Ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.
- Οι. Ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
- Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην. 1125
- Οι. Χάροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ἄν;
- Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
- Οι. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ που μαθῶν;—
- Θε. Τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
- Οι. Τόνδ', ὃς πάρεστιν, ἢ ξυναλλάξας τί πω; 1130

- Θε. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὑπο.
 Αγ. Κουδέν γε θαύμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν· εὐ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Κάτωιδεν, ἤμος τὸν Κιθαιρώωνος τόπον, —
 'Ο μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνί, — 1135
 Επλησίαζεν τῶδε τᾶνδρῖ τρεῖς ὄλους
 Εξ ἥρος εἰς ἀρχτοῦρον ἐμμήνους χρόνους
 Χειμῶνι δ' ἤδη τάμα τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ
 Ηλιαννον, οὐτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμά.
 Λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω, πεπραγμένον; 1140
 Θε. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
 Αγ. Φέρ' εἰπέ νῦν τότ' οἶσθα παιδά μοι τινα
 Δούς, ὡς ἐμαντῶ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
 Θε. Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
 Αγ. 'Οδ' ἔστιν, ὃ τὰν, κείνος, ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
 Θε. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
 Οι. Α, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σά
 Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
 Θε. Τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
 Οι. Οὐκ ἐννέπων τὸν παιδ', ὃν οὔτος ἱστορεῖ. 1150
 Θε. Λέγει γὰρ εἰδῶς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
 Οι. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἔρεις, κλαίων δ' ἔρει.
 Θε. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
 Οι. Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
 Θε. Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
 Οι. Τὸν παιδ' ἔδωκας τῶδ', ὃν οὔτος ἱστορεῖ;
 Θε. Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῆδ' ἡμέρα.
 Οι. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
 Θε. Πολλῶ γε μᾶλλον, ἦν φράσω, διόλλυμαι.
 Οι. Ἀνῆρ ὄδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβᾶς ἔλα'. 1160
 Θε. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι
 Οι. Πόθεν λαβῶν; οἰκειόν, ἢ ἔ' ἄλλου τινός;

- Θε. *Εμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἔδεξάμην δέ του.*
- Οι. *Τίνες πολιτῶν τῶνδε, κάκ ποίας στέγης;*
- Θε. *Μῆ, πρὸς θεῶν, μῆ, δέσποθ', ἰατῶρει πλέον.* 1165
- Οι. *Ολοκας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.*
- Θε. *Τῶν Δαΐτων τοίκων τις ἦν γεννημάτων.*
- Οι. *Ἡ δοῦλος, ἧ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;*
- Θε. *Οἴμοι πρὸς αὐτῷ γ' εἰμι τῷ δαιμῶ λέγειν.*
- Οι. *Κᾶγωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.* 1170
- Θε. *Κείνου γέ τοι δὴ καὶς ἐκλήζεθ'· ἧ δ' ἔσω
Κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή, τὰδ' ὡς ἔχει.*
- Οι. *Ἡ γὰρ δίδωσιν ἧδε σοι;*
- Θε. *Μάλιστα, ἄναξ.*
- Οι. *Ὡς πρὸς τί χραίας;*
- Θε. *Ὡς ἀναλώσαιμί κω.*
- Οι. *Τεκούσα τλήμων;*
- Θε. *Θεοφάτων κακῶν ὄνομα.* 1175
- Οι. *Ποίων;*
- Θε. *Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.*
- Οι. *Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σὺ;*
- Θε. *Κατοικίσας, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποιόειν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὃ δὲ
Κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτος γεγώς.* 1180
- Οι. *Ιοῦ, ἰοῦ· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
Ὡ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
Ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
Οὐ χρῆν μ' ὀμιλῶν, οὗς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει κτανόν.* 1185
- Χο. *Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνῆρ πλέον
Τῆς εὐδαιμονίας φέρει,* 1190

- Η τοσοῦτον ὄσον δοκεῖν,
 Καὶ δέξαντ' ἀποκλῆναι;
 Τὸ σὸν τοι παραδείγμ' ἔχων,
 Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ἃ τλάμων
 Οἰδικάδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω· 1195
 Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
 Ἐκράτησας τοῦ πάντ' ἐνδαίμονος ὄλθων.
 Ὡ Ζεῦ, —κατὰ μὲν φθίσας τὴν γαμφρόνυχα
 Παρθένον χρομαφρόν
 Θανάτων δ' ἐμῆ χώρα πύργος ἀνάστασ 1200
 Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμὸς,
 Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,
 Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνέσσω.
 Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐν κόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις 1205
 Δύνοικος ἀλλαγῆ βίαν;
 Ἰὼ κλιτὸν Οἰδίπου κόρα,
 Ὡ μέγας λαμῆν ὠτὸς ἤρκεσε
 Παιδὶ καὶ πατρὶ θυλαμηπόλο κροστῆν,
 Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατρῶϊ δ' 1210
 Ἀλοκες φέρειν, τάλας,
 Σίγ' ἰδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
 Εἰφεῦρέ δ' ἄκονθ' ὃ πάνθ' ὄρων χρέοντ'
 Δικάζει τὸν ἄγαμον γέμον κάλαι,
 Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1215
 Ἰὼ Δαΐμιον τέκνον,
 Εἶθε δ' εἶθε μήποτ' εἰδόμαν.
 Οδύρομαι γὰρ ὡς περὶ ἅλλα
 Λαχάτων ἐν στοματίων.
 Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, 1220
 Ἀνέκνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
 Κατακοίμισα τοῦμόν ὄμμα.

- Εξ.** Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰεὶ τιμώμενοι,
 Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἶα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
 Δρεῖσθε πένθος, εἶπερ ἔγγενῶς ἔτι
 Τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἰστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
 Νίψαι καθαρωῖ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 Κεύθει· τὰ δ' ἀντίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
 Ἐκόντα, κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
 Μάλιστα λυκοῦσ' αἰ' ἂν φανῶσ' ἀνθαίρετοι. 1225
- Χο.** Δεῖπει μὲν οὐδ' ἂ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
 Βαρύστον εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;
- Εξ.** Ὅ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
 Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα. 1230
- Χο.** Ω δυστάλαινα· πρὸς τίνας ποτ' αἰτίας;
- Εξ.** Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
 Ἀλγιστ' ἄπεστιν· ἢ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
 Ὅμως δ', ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
 Πεῦσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα. 1240
- Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
 Θυρῶνος, ἔτ' εὐθὺ πρὸς τὰ ἄνυμφικὰ
 Δέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς
 Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιφῆξασ', ἔσω,
 Κάλει τὸν ἦδη Δαῖον πάλαι νεκρόν
 Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὕφ' ἂν
 Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
 Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
 Εργοῦτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς,
 Εξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1245
- Χᾶπως μὲν ἐκ τῶνδ', οὐκ ἔτ' οἶδ', ἀπόλλυται
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὕφ' οὗ
 Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 Ἀλλ' εἰς ἐκείνον περικολοῦντ' ἐλεύσομεν. 1250

Φοιτᾶ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἑξαίτων πορεῖν· 1255
 Γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῶαν δ' ὄπου
 Κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
 Αὐσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις
 Οὐδείς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.
 Δεινὸν δ' αὐσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινός, 1260
 Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
 Ἐκλινε κοῖλα κλῆθρα, κάμπιπτει στέγη,
 Οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσειδομεν,
 Πλεκταῖς ἑώρας ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
 Ὅπως ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας, 1265
 Χαλᾶ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῆ
 Τλήμων ἐκειτο, δεινὰ γ' ἦν τὰνθένδ' ὄρᾳν.
 Αποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
 Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἰσὶν ἐξεστέλλετο,
 Δρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270
 Αὐδᾶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὐνεκ' οὐκ ὄμοιντό νιν,
 Οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακά,
 Ἄλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει
 Ουφοῖαθ', οὐς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσσίατο.—
 Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κούχ' ἀπαξ 1275
 Ἡρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνια δ' ὄμοῦ
 Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
 Φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὄμοῦ μέλας
 Ομβρος χαλάξης αἵματός τ' ἔτέγγετο.
 Τὰδ' ἐκ θυεῖν ἐρῶσεν, οὐ μόνου, κακά· 1280
 Ἄλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
 Ὅ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν παροῖθε μὲν
 Ολβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδε θῆμέρα
 Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ· κακῶν
 Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν' ἐστ' ἀπόν. 1285

Χο. Νῦν δ' ἐσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

- Ββ.** *Βοῶ διοίγειν κληῖθρα, καὶ δηλοῦν τινα
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς . . . αὐδῶν ἀνόσι, οὐδὲ φητέ μοι
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίπων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραιὸς, ὡς ἠράσατο. 1290*
- Ῥώμης γε μέντοι καὶ προσηγητοῦ τινὸς
Λεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
Δεῖξει δὲ καὶ σοί· κληῖθρα γὰρ πυλῶν τέδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσάγει τάχα 1295*
- Τοιοῦτον, αἶον καὶ στυγούνη' ἐποικτίσαι.*

- Χο.** *Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ω δεινότατον πάντων, ὃς ἔγω
Προσέκυρσ ἤδη· τίς σ', ὃ τλήμων,
Προσέθη μανία; τίς ὁ πηδήσας 1300*
- Μεῖζονα δαίμων τῶν μακίστων
Πρὸς σῆ δυσδαίμονι μοῖρα;
Φεῦ, φεῦ, δύσταν· ἀλλ' οὐδ' εἰσιδεῖν
Ἄναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρήσαι 1305*
- Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.*

- Οι.** *Αἰ αἰ, αἰ αἰ,
Φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγὼ κοῖ γῆς
Φέρομαι τλάμων;
Πᾶ μοι φθογγὰ πέτεται φορέδην;
Ἰὼ δαῖμον, ἴν' ἐξήλον; 1310*
- Χο** *Ες δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπὶ ἄμιμον.*

Στροφή α΄.

- Οι.** *Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπὸ τροπῶν,
Ἐπιπλόμενον ἄφατον,
Ἀδάμαστον τε 1315*
- Καὶ δυσούριστον· οἶμοι,*

Οἱμοι μάλ' αὖθις· οἶον εἰσέδου μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστραγμα, καὶ μνήμη κακῶν.

Χο. Καὶ θαυμά γ' οὐδὲν ἐν τσοῖσδε πῆμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά. 1320

Ἀντιστροφή α΄.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος
Ἐτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
Ἵπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ.
Οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐθὴν ὄμωσ.
Χο. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Οφεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Στροφή β΄.

Οι. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, ὃ φίλοι,
Ὅ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
Ἐπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
Τί γὰρ ἔδει μ' ὄρῶν,
Ὅτι γ' ὄρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκὲς; 1335
Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπωςπερ καὶ σὺ φῆς.

Στροφή γ΄.

Οι. Τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ
Στερκτόν, ἢ προσήγορον
Ἐτ' ἴσθ' ἀκούειν ἠδονᾶ, φίλοι;
Ἀπάγει' ἐκτόπιον 1340
Ὅτι τάχιστα με,
Ἀπάγει', ὃ φίλοι,

- Τὸν ὄλεθρον μέγαν,
 Τὸν καταρατότατον,
 Ἐτι δὲ καὶ θεοῖς
 Ἐχθρότατον βροτῶν.
- Χο** Δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
 Ὡς δ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνώναί ποτ' ἄν.
- Αντιστροφή β'.*
- Οι** Ολοῖθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
 Νομάδος ἐπιποδίας
 Ἐλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
 Ἐρῆντο κἀνέσωσεν,
 Οὐδὲν εἰς χάριν πράσσω.
- Τότε γὰρ ἄν θανῶν,
Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσονδ' ἄχος.
- Χο** Θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἄν ἦν.
- Αντιστροφή γ'.*
- Οι** Οὔκουν πατρός γ' ἄν φονεὺς
 Ἠλθον, οὐδὲ νυμφίος
 Βροτοῖς ἐκλήθην ἄν ἔφην ἄπο.
- Νῦν δ' ἄθλιος μὲν εἰμ',
 Ἀνοσίων δὲ παῖς,
 Ὅμογενῆς δ' ἀπ' ἄν
 Αὐτὸς ἔφην τάλας.
- Εἰ δέ τι πρεσβύτερον
 ἔφην κακοῦ κακόν,
 Τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.
- Χο** Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς
 Κρείσσω γὰρ ἤσθα μηκέτ' ἄν, ἢ ζῶν τυφλός.
- Οι** Ὡς μὲν τάδ' οὐκ ᾔδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 Μῆ μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.

1345

1350

1355

1360

1365

1370

Εγὼ γὰρ οὐκ οἶδ', ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα ποτ' ἄν προσεῖδον εἰς Ἄδου μολῶν,
Οὐδ' αὖτάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
Ἐργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
Ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;

Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ
Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
Ἀγάμαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
Κάλλιστ' ἀνήρ εἰς ἓν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
Ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων

Ἔθειν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
Φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Δαΐτου.
Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμῆν
Ορθοῖς ἐμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραϊν; 1385

Ἐπιστά γ' ἄλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
Πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἄν ἐσχόμην
Τὸ μὴ ποκλειῖσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
Ἴν' ἦν τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
Τῆν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ. 1390

Ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
Ἐκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγῶς;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
Ἀλόγῃ παλαιᾷ δόμαθ', οἶον ἄρ' ἐμὲ 1395

Κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
Νῦν γὰρ κακός τ' ἄν κακῶν εὐρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Ἄρμὸς τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Ἄϊ τοῦμόν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο, 1400

Ἐπίετε πατρὸς, ἄρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
Οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν

- Ὅποι' ἐπρασσον αὐθις; ὃ γάμοι, γάμοι,
 Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φντεύσαντες, πάλιν
 Ἀνεῖτε ταυτὸν σπέρμα, κάπεδείξατε 1405
 Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἱμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χάποσα
 Αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίννεται.
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που 1410
 Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 Εκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
 Οὐδεὶς οἶός τε πλήν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
- Χο.** Ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν ἐπεὶ
 Χώρας λέλειπται μόνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
- Οι.** Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420
 Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
- Κρε.** Οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 Οὐδ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσιν φλόγα 1425
 Αἰδεῖσθ' ἀνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
 Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μῆτε γῆ,
 Μῆτ' ὄμβρος ἱερὸς, μῆτε φῶς προσδέξεται.
 Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἔσκομίζετε. ;
 Τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῆ μάλισθ' ὄρᾶν 1430
 Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
- Οι.** Πρὸς θεῶν, ἐπέπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 Δριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἀνδρ' ἐμὲ,
 Πιθοῦ τί μοι πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσα.

- Κρε. Καὶ τοῦ με χρείας ὦδε λιπαρεῖς τυχεῖν ; 1435
- Οι. ῥίπον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- Κρε. Ἐδρασ' ἄν, εἴ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν, τί πρακτέον.
- Οι. Ἀλλ' ἦ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ, μ' ἀπολλύναι.
- Κρε. Οὕτως ἐλέγχθη ταῦθ'· ὅμως δ', ἴν' ἴσταμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν, τί δραστέον.
- Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πέυσεσθ' ὑπερ ;
- Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἄν τῷ θεῷ πίστιν φέροισ. 1445
- Οι. Καὶ σοὶ γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους ἀντὸς ὃν θέλεις τάφρον
Θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερ.
Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθῆτω τόδε
Πατρῶον ἄστυ ζώντος οἰκητοῦ τυχεῖν. 1450
- Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται
Ὀνύμος Καθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ
Πατὴρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφρον,
Ἴν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπαλλύτην, θάνατο·
Καίτοι τοσαῦτόν γ' αἶδα, μήτ' ἐμ' ἄν νόσον, 1455
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· σὺ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ' ἦ μὲν ἡμῶν μαῖσ', ὄπηπερ εἶσ', ἔτω·
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέων,
Πρόσθη μέριμναν· ἄνδρες εἶσιν, ὥστε μὴ 1460
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἄν ᾧσι, τοῦ βίου·
Ταῖν δ' ἀθλίων οἰκτραῖτε παρθένοισιν ἔμαθον·
Ἄιν οὐ ποθ' ἦ μὴ χωρὶς ἐστάθῃ βορᾶς·
Τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλ' ὅσων ἐγώ·
Ψάνοίμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μεττειχέτην, 1465
Ταῖν μοι μέλεισθαι καὶ μάλιστα μὲν χερσίν·

- Θε. *Εμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἔδεξάμην δέ του.*
 Οι. *Τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας στέγης;*
 Θε. *Μῆ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἰστώρει πλέον.* 1165
 Οι. *Ὀλωλας, εἰ σε ταυτ' ἐρήσομαι πόλιν.*
 Θε. *Τῶν Δαίων τοίκων τις ἦν γεννημάτων.*
 Οι. *Ἡ δούλος, ἢ κείνον τις ἐγγενῆς γεγώς;*
 Θε. *Ὀῖμοι πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δευτέρῳ λέγειν.*
 Οι. *Κᾶγωγ' ἀκούειν ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.* 1170
 Θε. *Κείνον γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἢ δ' ἔσω*
Κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή, τάδ' ὡς ἔχει.
 Οι. *Ἡ γὰρ δίδασιν ἤδε σοι;*
 Θε. *Μάλιστα, ἄναξ.*
 Οι. *Ὡς πρὸς τί χρείας;*
 Θε. *Ὡς ἀναλώσαιμί κεν.*
 Οι. *Τεκοῦσα τλήμων;*
 Θε. *Θεσφάτων κακῶν ἕκην.* 1175
 Οι. *Ποίων;*
 Θε. *Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.*
 Οι. *Πῶς δῆτ' ἀφήκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;*
 Θε. *Κατοικίσις, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα*
Δοκῶν ἀποίσις, αὐτὸς ἔνθεν ἦν ὃ δέ
Καὶ εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ, 1180
Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτος γεγώς.
 Οι. *Ἰού, ἰού τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.*
Ὡ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαμι νῦν,
Ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
Ὀὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὗς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει κταθῶν. 1185
 Χο. *Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,*
Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, 1190

- Ἡ τοσοῦτον ἔσον δοκεῖν,
 Καὶ δόξαντ' ἀποκλῆναι;
 Τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
 Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ᾧ τλάμων
 Οἰδικάδα, βροσῶν οὐδένα μακαρίζω* 1195
*Ὅστις καθ' ὑπερβολῶν τοξεύσας,
 Εὐφράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλθων.
 Ω Ζεῦ,—κατὰ μὲν φθίσας τῶν γαμφήνωχα
 Παρθένον χροσημαδόν
 Θανάτων δ' ἱμᾶ χάρα πύργος ἀνέτασ* 1200
*Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἱμὸς,
 Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμώθης,
 Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνέτασσαν.
 Τανῶν δ' ἀκούσῃ τίς ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐν κόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις* 1205
*Ἐννοικος ἀλλαγῆ βίαν;
 Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κῆρα,
 Ὡ μέγας λυμῆν ὠντόσ ἤρκισε
 Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πτοσῆν,
 Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατροῦκί σ'* 1210
*Ἄλοκες φέρειν, τέλας,
 Σίγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
 Εφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὄρῶν χρόνος
 Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον κῆλαι,
 Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.* 1215
*Ἰὼ Δαΐτιον τέκνον,
 Εἶθε σ' εἶθε μήποτ' εἰδόμην.
 Θθύρομαι γὰρ ὡς περὶ ἄλλα
 Ἰαχαίων ἐκ στοματίων.
 Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,* 1220
*Ἀνέκτιστά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
 Κατακοίμισα τοῦμὸν ἄμα.*

- Εξ.** Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰεὶ τιμώμενοι,
 Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσάψεσθ', ὅσον δ'
 Δρεῖσθε πένθος, εἶπερ ἔγγενῶς ἔτι
 Τῶν Δαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 Οἶμαι γάρ οὔτ' ἂν Ἰστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
 Νίψαι καθαρωῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 Κεύθει· τὰ δ' ἀντίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
 Ἐκόντα, κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
 Μάλιστα λυποῦσ' αἰ' ἂν φανῶσ' ἀυθαίρετοι.
 1225
- Χο.** Δείπει μὲν οὐδ' ἄ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
 Βαρύστον εἶναι πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;
Εξ. Ὅ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
 Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
 1230
- Χο.** Ω δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
Εξ. Ἀντὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
 Ἀλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
 Ὅμως δ', ὅσον γε κὰν ἐμοὶ μνήμησ' ἐνι,
 Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
 1240
- Ὅπως γὰρ ὄργῃ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
 Θυρῶνος, ἔτ' εὐθύ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 Δέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίους ἀκμαῖς·
 Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιφῆξασ', ἔσω,
 Ἐκάλε τὸν ἦδη Δάϊον κάλαι νεκρόν
 1245
- Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
 Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
 Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
 Εγοᾶτο δ' εἰνῶς, ἐνθα δύστηνος διπλοῦς,
 Εξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
 1250
- Χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ', οὐκ ἔτ' οἶδ', ἀπόλλυται
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
 Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 Ἄλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσομεν.

Φοιτᾶ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἔξαιτῶν πορεῖν·
 1255
Γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὄπου
Κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὐδ' τε καὶ τέκνων.
Ανσοῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις
Οὐδείς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.
 1260
Λεινὸν δ' αὔσας, ὡς ὑψηγητοῦ τινός,
Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Ἐκλινε κοῖλα κλῆθρα, κάμπιπτει στέγη,
Οὐδ' δὴ κρεμαστήν τὴν γυναῖκ' ἐσειδομεν,
Πλεκταῖς ἑώρας ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
 1265
Ὅπως ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας,
Χαλᾶ κρεμαστήν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῆ
Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ γ' ἦν τὰνθένδ' ὄρᾳν.
Ἀκοσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
 1270
Ἄρας ἐπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
Ἀυδῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὐνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν,
Οὐθ' οἶ' ἐπασχεν, οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακά,
Ἄλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει
Οψοῖαθ', οὐς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσσοῖατο.—
 1275
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κούχ' ἀπαξ
Ἡρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνια δ' ὁμοῦ
Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
Φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
Ομβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο.
 1280
Τάδ' ἐκ θυεῖν ἐρῶσγεν, οὐ μόνου, κακά·
Ἄλλ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συμμιγῆ κακά.
Ὅ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν παροῖθε μὲν
Ὀλβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδε θῆμέρα
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ κακῶν
 1285
Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν' ἐστ' ἀπόν.

Χο. Νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

- Ββ.** *Βοῶ διοίγειν κληῖθρα, καὶ δηλοῦν τινα
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ θητά μοι
'Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραιῶς, ὡς ἠράσατο. 1290
'Ρώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς
Λεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
Λεῖξει δὲ καὶ σοί· κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα 1295
Τοιοῦτον, οἶον καὶ στυγοῦντι' ἐποικτίσαι.*
- Χο.** *Ὡ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ὡ δεινότερον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ ἤδη· τίς σ', ᾧ τλήμων,
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας 1300
Μεῖζονα δαίμον τῶν μακίστων
Πρὸς σῆ δυσδαίμονι μοῖρα;
Φεῦ, φεῦ, δύσταν'· ἀλλ' οὐδ' εἰσιδεῖν
Δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνεγέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρηῆσαι 1305
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.*
- Οι.** *Αἰ αἰ, αἰ αἰ,
Φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγὼ· κοῖ γὰρ
Φέρομαι τλάμων;
Πᾶ μοι φοβογγὰ πέτεται φορέδην; 1310
Ἰὼ δαῖμον, ἴν' ἐξήλον;*
- Χο** *Εἰς δεινὸν, αὐδ' ἀκουστὸν, αὐδ' ἐπόμπιστον.*
- Στροφή α΄.*
- Οι.** *Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπέτροπον,
Ἐπιπλόμενον ἄφατον,
Ἀδάμαστόν τε 1315
Καὶ δυσούριστον· οἶμοι,*

- Οἶμοι μάλ' αὖθις· οἶον εἰσέδου μ' ἄμα
 Κέντρων τε τῶνδ' οἴστραγμα, καὶ μνήμη κακῶν.
 Σο. Καὶ θανάμ' ἄ γ' οὐδέν ἐν τοσαῖσδε πῆμασι
 Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά. 1320

Ἀντιστροφή α'.

- Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίτολος
 Ἐτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
 Ὑπομένεις ἐμὲ
 Τὸν τυφλὸν κηδεύων φεῦ.
 Οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
 Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αἰδὴν ὕμωσ.
 Σο. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
 Οφεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Στροφή β'.

- Οι. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, ὦ φίλοι,
 Ὅ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
 Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
 Ἐπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
 Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
 Τί γὰρ ἔδει μ' ὄρᾶν,
 Ὅτι γ' ὄρᾶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκὺ;
 Σο. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φῆς. 1335

Στροφή γ'.

- Οι. Τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ
 Στερκτόν, ἢ προσήγορον
 Ἐτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι;
 Ἀπάγει' ἐκτόπιον
 Ὅτι τάχιστα με,
 Ἀπάγει', ὦ φίλοι,

Τὸν ὄλεθρον μέγαν,
 Τὸν καταρατότατον,
 Ἐτι δὲ καὶ θεοῖς
 Ἐχθρότατον βροτῶν.

1345

Χο Δεΐλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
 Ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

Ἀντιστροφή β'.

Οι. Ολοῖθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
 Νομάδος ἐπιποδίας
 Ἐλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
 Ἐρῶντο κἀνέσωσεν,
 Οὐδὲν εἰς χάριν πράσσαν.

1350

Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἔμοι τοσόδ' ἄχος.
Χο. Θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἄν ἦν.

1355

Ἀντιστροφή γ'.

Οι. Οὔκουν πατρός γ' ἄν φονεὺς
 Ἠλθον, οὐδὲ νυμφίος
 Βροτοῖς ἐκλήθην ἄν ἔφην ἄπο.
 Νῦν δ' ἄθλιος μὲν εἰμ',
 Ἀνοσίων δὲ παῖς,
 Ὅμογενῆς δ' ἀφ' ἄν
 Αὐτὸς ἔφην τάλας.

1360

Εἰ δέ τι πρεσβύτερον
 Ἐφν κακοῦ κακόν,
 Τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

1365

Χο Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς
 Κρείσσαν γὰρ ἦσθα μηκέτ' ἄν, ἧ ζῶν τυφλός.
Οι. Ὡς μὲν τὰδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 Μὴ μί ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.

1370

Ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ', ὄμμασιν ποίοις βλέπων
 Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄδου μολῶν,
 Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 Ἐργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 Ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
 Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
 Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ
 Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 Ἀγάμαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 Κάλλιστ' ἀνήρ εἰς ἓν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
 Ἀπεστέρησ' ἱμαντὸν, αὐτὸς ἐννέπων
 Ὡθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 Φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Δαΐτου.
 Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμῆν
 Ορθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν; 1385
 Ἡμιστά γ' ἄλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
 Πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 Τὸ μὴ ποκλεῖσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
 Ἴν' ἦν τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 Τῆν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ. 1390
 Ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
 Ἐκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
 Ἐμαντὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγῶς;
 Ὡ Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
 Ἀδύω παλαιὰ δώμαθ', οἶον ἄρ' ἐμὲ 1395
 Κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
 Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κακῶν εὐρίσκομαι.
 Ὡ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
 Ἀρυμὸς τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 Αἶ τοῦμὸν αἶμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
 1400 Ἐπίετε πατρός, ἄρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
 Οἷ ἔργα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν

- Ὅποι' ἐπρασσον αὐθις; ᾧ γάμοι, γάμοι,
 Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
 Ἀνεῖτε ταυτόν σπέρμα, κάπεδείξατε 1405
 Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἵμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναικῶν, μητέρας τε, χῶπόσα
 Αἴσχισ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἄ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που 1410
 Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 Εκρίψατ', ἐνθα μήποτ' εἰσούψεσθ' ἔτι.
 Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
 Οὐδεὶς οἶός τε πλήν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
- Χο.** Ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν· ἐπεὶ
 Χώρας λέλειπται μῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
- Οι.** Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420
 Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
- Κρε.** Οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 Οὐδ' ὡς ὕνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσιν φλόγα 1425
 Αἰδεῖσθ' ἀνακτος Ἑλίου, τοιόνδ' ἄγος
 Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
 Μῆτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
 Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε. |
 Τοῖς ἐν γένει γὰρ τάγγενῃ μάλισθ' ὄρᾶν 1430
 Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακὰ.
- Οι.** Πρὸς θεῶν, ἐπέπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 Ἀριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἀνδρ' ἐμὲ,
 Πιθοῦ τί μοι πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

- Κρε. Καὶ τοῦ με χρείας ὦδε λιπαρεῖς τυχεῖν ; 1435
- Οι. ῥίπον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- Κρε. Ἐδρασ' ἄν, εἴ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν, τί πρακτέον.
- Οι. Ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ, μ' ἀπολλύναι.
- Κρε. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ', ἐν' ἴσταμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν, τί δραστήον.
- Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὑπερ ;
- Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἄν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
- Οι. Καὶ σοὶ γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκουσ ἀντὶς δν θέλεις τάφρον
Θοῦ καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερ.
Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιοθήτω τόδε
Πατρῶον ἅστυ ζώντος οἰκητοῦ τυχεῖν. 1450
Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται
Ὀνυμὸς Κεθαιρῶν οὔτος, δν μήτηρ τ' ἐμοὶ
Πατὴρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφρον,
Ἴν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπαλλύτην, θάνατο
Καίτοι τοσαυτὸν γ' αἶδα, μήτ' ἐμ' ἄν νόσον, 1455
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· εὐ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μαῖρ', ὅπηπερ εἶσ', ἴτω·
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέων ;
Πρόσθη μέριμναν ἄνδρες εἶσιν, ὥστε μὴ 1460
Σπάνιν πατὲρ σχεῖν, ἐνθ' ἄν ᾧσσι, τοῦ βίου
Ταῖν δ' ἀθλίων οἰκτραῖα τε παρθένων ἐμαυγῶ
Αἶν οὐ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
Τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσον ἐγὼ
Φαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μεττειχέτην, 1465
Ταῖν μοι μάλισθαι καὶ μάλιστα μὲν χερσίν

Φαῦσαί μ' ἔασον, κάποκλαύσασθαι κακά.

Ιθ', ὦ ἄναξ,

Ιθ', ὦ γονῆ γενναῖε· χερσὶ δ' ἂν θυγῶν
Δοκοῦμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἦνικ' ἔβλεπον.

1470

Τί φημί;

Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοι
Δακρυόφροσύντοι; καὶ μ' ἐποικτεῖρας Κρέων
Ἐπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοι ἐμοῖν;

Λέγω τι;

1475

Κρε Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύννας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν κάλαι.

Οι Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρονήσας τύχοι.
Ω τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε

1480

Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Ἄτ' τοῦ φτυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὠδ' ὄρᾱν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα·
Ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὐθ' ὄρῶν, οὐθ' ἱστορῶν,
Πατῆρ ἐφάνθη, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθη.

1485

Καὶ σφᾶ δακρύω προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω
Νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
Οἶον βιῶναι σφᾶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.

Ποίας γὰρ ἀστῶν ἤξει· εἰς ὀμιλίαις;
Ποίας δ' ἐορτᾶς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμένα

1490

Πρὸς οἶκον ἔξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Ἀλλ' ἦνικ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμαῖς,

Τίς οὗτος ἔσται, τίς παραφθίψει, τέκνα,
Τοιαῦτ' ὄνειδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Γονεῦσιν ἔστι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;

1495

Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατῆρ
Ἐμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤρσεν,

Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κάκ. τῶν ἴσων

Ἐκτίσαθ' ὑμᾶς, ὄνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ἐνειδιεῖσθε· κᾶτα τίς γαμεῖ; 1500
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὃ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσους φθαρῆναι καγόμεους ὑμᾶς χρεών.
Ἐ καὶ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατήρ
Ταύτων λέλειπται, -νώ γάρ, ὃ φυτεύσαμεν,
Ολόλαμεν δὺ ὄντε, - μή σφε περιῶδης 1505
Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
Μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακῶν
Ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὄρων
Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ἐύννευσον, ὃ γενναῖε, σῆ ψαύσας χερὶ. 1510
Σφᾶν δ', ὃ τέκν', εἰ μὲν εἵχετόν γ' ἦδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρήνοιν· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθέ μοι,
Οὐδ' καιρὸς, ἀλεῖ ζῆν, βίου δὲ λφόνος
Ἵμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

Κρε. Ἄλλις, ἴν' ἐξήκεις δακρύων. ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω. 1515

Οι. Πιστέον, κεί μηδὲν ἦδύ.

Κρε. Πάντα γὰρ καιρῶ καλὰ

Οι. Οἷσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;

Κρε. Δέξεις, καὶ τότε εἰσομαι κλύων.

Οι. Γῆς μ' ὄπως πέμπρεις ἄποικον.

Κρε. Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκα.

Κρε. Τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

Οι. Φῆς τὰδ' οὖν;

Κρε. Ἄ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην

Οι. Ἀπαγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἦδη.

Κρε. Στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

Κρε. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν

Καὶ γὰρ δ' ἰκράτησας, οὐ σοι τῶ βίῳ ξυνέσπετα. 1523

Χο. Ω πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λούσσει, Οἰδίπους ὄδε,
 Ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
 Ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,—
 Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
 Ὡστε θνητὸν ὄντι, ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 Ἥμῃραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλίβειν, πρὶν ἂν
 Τέρομα τοῦ βίου περάσῃ, μηδέν' ἀλγεινὸν παθεῖν.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

• EX EURIPIDE.

[Juxta Edit. Ric. Porson. Cantab. 1801. in 8vo.]

EURIPIDES—in affectibus cum omnibus mirus, tum in iis qui
miseratione constant, facile praecepius.

QUINCT. LIB. X.

ΤΙΠΟΘΕΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν
Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον.
μύλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυμαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου,
παραιτηθεαμένη μίαν ἡμέραν μέναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάρι-
τος δῶρα διὰ τῶν παιδῶν πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἔσθητα, καὶ χρυσοῦν
στέφανον, ὡς ἐκεῖνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, πε-
ρικλαεῖς τῇ θυγατρὶ, ἀπέλλνται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἐαυτῆς παῖ-
δας ἀποκτείνουσα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πεφροτωνῶν, δ' παρ' Ἡλίου
Ἰαβεν, ἐποχος γενομένη, ἀποιδράσκει εἰς Αθήνας, καὶ κεῖθε Αἰγεί
τῷ Πανδίωνος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φαβίν, ὡς ἡ
Μήδεια ἐψήδασα τὸν Ιάβονα νέον ποιήσειε· πῆρὸ δὲ τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ Αἰβονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φηδὴν οὔτως·

Αὐτίκα δ' Αἰβονα θῆκε φίλον κόρον ἠδῶντα,

Γῆρας ἀποξύνουσ' εἰδυῆσι πραπίδεσσι,

Φάρμακα πόλλ' ἔφρουσ' ἐπὶ χρυδαίοντι λῆθρην.

Αἰγύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφῶϊς ἰστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύ-
σου τροφῶδες μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήδασα, ἐνεοποίησε. Στά-
φυλος δὲ φησι, τὸν Ιάβονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆ-
ναι ἐγκλευδασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρῦμνῃ τῆς Ἀργουε αὐτὸν
κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου
ἐπιπεδούσης γοῦν τῆς πρῦμνης τῷ Ιάβονι, τελευτηῆσαι αὐτόν.

ΛΑΛΩΣ,

. ΔΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, δια τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δ' Ἰάσωνος, Αἰγεί συνουκήσουσα. Παρ' οὐδετέρῳ κείται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ ὃ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτῶν. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πιθοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ολυμπιάδα. Πρῶτος Ἐδφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Ἐδριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Αἰκτὺς, Θερίζαι Σάτυροι. σὺ θάζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ γυναικῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ἜΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ

*ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΘΟΣ.

ΕΙΘ' ἄφελ' Ἀργούσ' μὴ διαπτέσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανίας Συμπληγάδας
Μηδ' ἐν νόπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα πένυκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος 5
Πελία μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμῆ
Μήδεια πύργους γῆς ἐπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
Οὐδ' ἂν, κτανεῖν πείσασα Πελοάδας κόρας
Πατέρα, κατάρκει τήνδε γῆν Κορινθίαν, 10
Ἐὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτῇ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι
Ἐπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ἵσταν γυνῆ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῆ. 15
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλιτατα·
Προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμῆν,
Γάμοις Ἰάσον βασιλικοῖς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰουμνῆ χθονός.
Μήδεια δ' ἢ δύστηνος, ἠτιμασμένη, 20
Βοᾷ μὲν ἄρκουσι, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,

Οίας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.

Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφείδ' ἀλγηδόνι,
Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,

25

Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἠδικημένη,
Οὐτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὐτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.

Ἦν μήποτε στρέψασα πάλλενκον δέσπην, 30

Αὐτῇ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.

Ἐγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
Οἶον πατρῶας μὴ πολείπασθαι χθονός.

35

Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὄρωσ' εὐφραίνεται.

Ἄεδοικα δ' αὐτὴν, μὴ τι βουλεύσῃ νέον

Βαρεία γὰρ φροῆν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς

Πάσχονά. ἐγῶδα τήνδε, δειμαίνω τέ νω,

Μὴ θηκτιὸν ὦση φάσγανον δι' ἥπατος,

40

[Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἐν' ἔστρωται λέχος.]

Ἢ καὶ τύραννον, τὸν τε γήμαντα κτάνη,

Κᾶπειτ' ἀ μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.

Δεινὴ γάρ οὔτοι φαδίως γε συμβαλῶν

Ἐχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ἄσεται.

Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπασμένοι

45

Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι

Κακῶν. νέα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Παλαιὸν οἶκον κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,

Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν

Ἐστηκας, αὐτῇ θροεμένη σαυτῇ κακᾷ;

50

Πῶς σου μόνῃ Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Τρο. Τέκνων ὑπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,

- Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτυοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Εγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,* 55
*᾽Ωσθ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανῶ
Δέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.*
- Παι. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα πανέται γόων;*
Τρο. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ.
Παι. Ω μῶρος, εἰ χρηὴ δεσπότις εἶπεῖν τόδε, 60
᾽Ως οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
- Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνοι φράσαι.*
Παι. Οὐδὲν μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημμένα.
Τρο. Μῆ, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν
Σιγῆν γὰρ, εἰ χρηὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι. 65
- Παι. Ηκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
Πεσσούς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαιότεροι
Θάσσοσι, σεμνὸν ὑμφὶ Πειρήνης ὕδαρ,
᾽Ως τούσδε παῖδας γῆς ἑλῶν Κορινθίας
ἔνν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς* 70
*Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφῆς ὄδε,
Οὐκ οἶδα βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.*
- Τρο. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;*
- Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδενμάτων,* 75
Κοῦκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
- Τρο. Απωλόμεσθ' ἄφ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῶ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι*
- Παι. Αἰτὰρ σὺγ', -οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναί τάδε
Δέσποιναν, - ἠσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.* 80
- Τρο. Ω τέκν', ἀκούεθ', οἶος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ολοῖτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἐστ' ἐμός,
Αἰτὰρ κακός γ' ἂν εἰς φίλους ἀλίσκεται*
- Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
᾽Ως πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,* 85

- Ὅποι' ἐπρασσον αὐθις; ὃ γάμοι, γάμοι,
 Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
 Ἀνεῖτε ταῦτόν σπέρμα, κἀπεδείξατε 1405
 Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἰμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χῶπόσα
 Δίσχις' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδαῖν ἔσθ' ἄ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἕξω μέ που 1410
 Καλύφα:, ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 Ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίον θιγεῖν.
 Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
 Οὐδεὶς οἶός τε πλήν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
- Χο.** Ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν· ἐπεὶ
 Χώρας λέλειπται μούνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
- Οι.** Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420
 Πάρος πρὸς αὐτόν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
- Κρε.** Οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 Οὐδ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ κατασχύνεσθ' ἔτι
 Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα 1425
 Αἰδεῖσθ' ἀνακτος Ἑλίου, τοιόνδ' ἄγος
 Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
 Μῆτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
 Ἀλλ' ὡς τάχις' ἐς οἶκον ἔσκομίζετε. ἰ
 Τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῆ μάλισθ' ὄρᾶν 1430
 Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακὰ.
- Οι.** Πρὸς θεῶν, ἐπεὶπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 Ἀριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἀνδρ' ἐμὲ,
 Πιθοῦ τί μοι πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

- Κρε. Καὶ τοῦ με χρείας ᾧδε λιπαρεῖς τυχεῖν ;
 1435
 Οι. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
 Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- Κρε. Ἐδρασ' ἄν, εἰ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
 Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν, τί πρακτέον.
 1440
 Οι. Ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
 Τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ, μ' ἀπολλύναι.
- Κρε. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἴν' ἴσταμεν
 Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν, τί δραστήον.
 Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πέσσοσθ' ὑπερ ;
 1445
 Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἄν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.
- Οι. Καὶ σοί γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτρέβομαι,
 Τῆς μὲν κατ' οἴκους ἀντὸς δὴ θέλεις τάφον
 Θεοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερ.
 Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
 Πατρῶον ἄστν ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν.
 1450
 Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται
 Ὀνυμὸς Κεθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοί
 Πατὴρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
 Ἴν' ἐξ ἐκείνων, σὶ μ' ἀπαλλύτην, θάνατο.
 1455
 Καίτοι τοσσούτον γ' οἶδα, μήτ' ἐμ' ἄν νόσον,
 Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδὲν εὐ γὰρ ἄν ποτε
 Θνήσκων ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ δεινῷ κακῷ.
 Ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μαῖσ', ὅπηπερ εἰς, ἴτω
 Παιδῶν δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέων,
 1460
 Πρόσθη μέριμναν· ἄνδρες εἶσιν, ὥστε μὴ
 Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἄν ᾧσι, τοῦ βίου·
 Ταῖν δ' ἀθλίων οἰκτραῖν τε παρθένων ἐμασθῶν,
 Ἄν οὔ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐστάθῃ βορᾶς·
 Τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγώ·
 1465
 Φαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετεχέτην,
 Ταῖν μοι μάλισθα καὶ μάλιστα μὲν χερσίν·

Φαῦσαί μ' ἔασον, ἀποκλαύσασθαι κακὰ

Ἰθ', ὃ ἴναξ,

Ἰθ', ὃ γονῆ γενναίῃ· χερσὶ δ' ἂν θιγῶν
Δοκοῦμι ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἠνίκ' ἔβλεπον.

1470

Τί φημί;

Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοι
Δακρυόφθοοῦντοιν; καὶ μ' ἐποικτείρας Κρέων
Ἐπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐχγόνοι ἐμοῖν;

Λέγω τι;

1475

Κρε Λέγεις ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύννας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι.

Οι Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι
Ω τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε

1480

Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμαῖς χέρας,
Ἄ τοῦ φτυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὠδ' ὄρα
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα·
Ὅς ὑμῖν, ὃ τέκν', οὐθ' ὄρα, οὐθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθη, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθη.

1485

Καὶ σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω
Νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
Οἶον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.

Ποίας γὰρ ἀστῶν ἤξει εἰς ὀμιλίας;
Ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμένα

1490

Πρὸς οἶκον ἴξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Ἀλλ' ἠνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμαῖς,

Τίς οὗτος ἐσται, τίς παραρβίψει, τέκνα,
Τοιαῦτ' ὄνειδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Γονεῦσίν ἐστι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;

1495

Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
Ἰμῶν ἐψφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤρσεν,

Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κακῶν τῶν ἴσων

Ἐπιτήσαθ' ὑμᾶς, ὄντιοι αὐτοὺς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ἐνειδιείσθε· κᾶτα τίς γαμῆ; 1500
Ὅνα ἴστω οὐδεὶς, ὃ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρους φθορῆναι καγόμεους ὑμᾶς χρεόν.
Ἄ καὶ Μενουκίως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατήρ
Ταύταιν λέλειπαι, -κὼ γὰρ, ὃ φυτεύσαμεν,
Ὀλόλαμεν δὲ ὄντε, - μή σφε περιέδῃς 1505
Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
Μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
Ἀλλ' οἰκτισον σφᾶς, ὡδε τηλικάσδ' ὄρῶν
Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ἐύνηυσον, ὃ γενναῖε, σῆ ψαύσας χερσί. 1510
Σφῶν δ', ὃ τέκν', εἰ μὲν εἶχετόν γ' ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρήνοιν· νῦν δὲ τοῦτ' εὖχεσθέ μοι,
Ὅδ' καιρὸς, ἀλεῖ ζῆν, βίου δὲ λήθονος
'Τμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

Κρε. Ἄλις, ἴν' ἐξήκεις δακρύων. ἀλλ' ἴθι στέγης ἴσω. 1515

Οι. Πιστίον, κεί μηδὲν ἠδύ.

Κρε. Πάντα γὰρ καιρῶ καλὰ.

Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς σὺν εἶμι;

Κρε. Δίξεις, καὶ τότε εἶσομαι κλύων.

Οι. Γῆς μ' ὄπως πέμψεις ἄποικον.

Κρε. Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσω.

Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκα.

Κρε. Τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

Οι. Φῆς τὰδ' οὖν;

Κρε. Ἄ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλοῦ λέγειν μάτην

Οι. Ἀπαγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

Κρε. Στείχε νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

Κρε. Πάντα μὴ βούλον κρατεῖν

Καὶ γὰρ δ' ἀκράτησας, οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετα. 1523

Χο. Ω πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λούσσετ', Οἰδίπους ὄδε,
 Ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
 Ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,—
 Εἰς ὄσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
 Ὡστε θνητὸν ὄντ', ἐκαίην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
 Τέρομα τοῦ βίου περάσῃ, μηδέν' ἀλγεινὸν παθῶν.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

• EX EURIPIDE.

[Juxta Edit. Ric. Porson. Cantab. 1801. in 8vo.]

*EURIPIDES—in affectibus cum omnibus mirus, tum in iis qua
miseratione constant, facile praeceperunt.*

QUINCT. LIB. X.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἰθὺς, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον. μίλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτηθεμένη μίαν ἡμέραν μένει, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παιδῶν πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσῶν στέφανον, οἷς ἐκεῖνη χρησαμένη διαφθείρεται καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλαεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἐαυτῆς παῖδας ἀποκτείνουσα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὁ παρ' Ἑλλάνων λαβὼν, ἐποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Αθήνας, καὶ κεῖθε Αἰγεί τῷ Πανδίωνος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φαδίν, ὡς ἡ Μήδεια ἐψήθεα τὸν Ιάσονα νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἰσῶνος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἰσῶνα θῆκε φίλον κόρον ἠδῶνonta,

Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυῆσι πραπίδεσσι,

Φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λῆθῃν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῦς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφούς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήθεα, ἐνεποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ιάσονα τρόπον τινα ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκλευῖσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρῦμνῃ τῆς Ἀργουε αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐκπιεούσης γοῦν τῆς πρῦμνης τῷ Ιάσωνι, τελεντῆσαι αὐτόν.

ΛΑΛΩΣ,

. ΔΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάθωνα ἔχθραν, τῷ ἐκείνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δ' Ἰάθωνος, Αἰγεί θυνακῆσσαν. Παρ' οὐδετέρῳ κείται ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ ὁ δὲ χορὸς συνέσθηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πιθοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Ἐδφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μῆδεια, Φιλοκτήτης, Αἰκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. σὺ βάζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ γυναικῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ἜΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Πρόλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

*ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΕΙΘ' ὄφραλ' Ἀργούσιν μὴ διαπτέσθαι σκάρου,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανίας Συμπληγάδας
Μηδ' ἐν νόπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα κεύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἱ τὸ πάγχρυσον δέρος 5
Πελία μετῆλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμῆ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
Οὐδ' ἂν, κτανεῖν πείσασα Πελοπείδα κόρας
Πατέρα, κατόκει τήνδε γῆν Κορινθίαν, 10
Ἔν' ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῇ πολίταις, ὅν' ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι
Ἐπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ἵταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. 15
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα·
Προδούς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότιν' ἔμην,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικούς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσμηνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἠ' δύστηνος, ἠτιμασμένη, 20
Βοᾷ μὲν ἄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,

Οἶκας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ
 Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόνι,
 Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύνουσι χρόνον, 25
 Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἠδικημένη,
 Οὐτ' ὄμι' ἐπαίρουσ', οὐτ' ἀπαλλάσσουνσα γῆς
 Πρόσωπον ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
 Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
 Ἦν μήποτε στρέψασα πάλλενκον δέξην, 30
 Αὐτῇ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
 Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὐς προδοῦσ' ἀφίκετο
 Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
 Ἐγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ἴσο,
 Οἶον πατρῶας μὴ κολείπεσθαι χθονός. 35
 Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὄρωσ' εὐφραίνεται.
 Δέδοικα δ' αὐτὴν, μὴ τι βουλευσῇ νέον
 Βαρεία γὰρ φρενὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
 Πάσχουσα. ἐγῶδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
 Μὴ θηκτὸν ὦση φάσγανον δι' ἥπατος, 40
 [Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἔν' ἔστρωται λέχος,]
 Ἡ καὶ τύραννον, τὸν τε γήμαντα κτάνῃ,
 Κάπειτ' ἀμείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
 Δεινὴ γάρ· οὗτοι θανάσιος γε συμβαλῶν
 Ἐχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ἄσεται.
 Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαισμένοι 45
 Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοοῦμενοι
 Κακῶν. νέα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΛΙΔΑΦΩΓΟΣ.

Παλαιὸν οἶκον κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
 Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄρουσ' ἐρημίαν
 Ἔστηκας, αὐτῇ θρεομένη σαυτῇ κακᾷ; 50
 Πῶς σου μόνῃ Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
 Τρο. Τέκνων ὀκαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,

*Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτυοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Εγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
᾽Ωσθ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανφ
Δέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.*

55

Παι. Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τρο. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ.

*Παι. Ω μῶρος, εἰ χρῆ δεσπότις εἰπεῖν τόδε,
᾽Ως οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.*

60

Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.

Παι. Οὐδὲν μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

*Τρο. Μῆ, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν
Σιγῆν γὰρ, εἰ χρῆ, τῶνδε θήσομαι πέρι.*

65

*Παι. Ηκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
Πεσσούς προσελθῶν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
Θάσσοσι, σεμνὸν ὑμφί Πειρήνης ὕδωρ,
᾽Ως τούσδε παῖδας γῆς ἑλῶν Κορινθίας
Ἐὼν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφῆς ὄδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.*

70

*Τρο. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;*

*Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
Κοῦκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δῶμασιν φίλος.*

75

*Τρο. Ἀπωλόμεσθ' ἄφ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῶ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.*

*Παι. Αἰτὰρ σύγ', -οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, - ἠσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.*

80

*Τρο. Ω τέκν', ἀκούεθ', οἶος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ολοῖτο μὲν μῆ, δεσπότης γὰρ ἐστ' ἐμὸς,
Αἰτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.*

*Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
᾽Ως πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,*

85

Οἱ μὲν δικάϊως, αἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,—
 Εἰ τοῦσδε γ' εὐνῆς οὔνεκ' οὐ στέργει πατήρ;

Τρο. *Ἰτ', —εὐ γὰρ ἔσται,— δωμάτων εἴσω, τέκνα.
 Σὺ δ' ὡς μάλιστα τοῦσδ' ἐρημώσας ἔχε,
 Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμονμένη.
 Ἢδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
 Τοῖσδ', ὡς τι δρασείουσαν· οὐδὲ παύσεται
 Χόλου, σάφ', οἶδα, πρὶν κατασκήψαι τινα.
 Ἐχθροὺς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.*

90

ΜΗΛΕΙΑ.

Ἰὼ, δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,

95

Ἰὼ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;

Τρο. *Τὸδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
 Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.*

Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,

Καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγυς,

100

Μηδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'

Ἀγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν

Φρενὸς ἀνθάδους.

Ἰτε νυν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.

Ἀἴηλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον

105

Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάμει

Μεῖζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάσεται

Μεγαλόπλαγχνος, δυσκατάπαυστος

Ψυχῇ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.

Μη. *Αἰ αἰ, ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων*

111

Ἀξί' ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι

Παῖδες ὀλοισθε στυγεράς· ματρὸς

Ἐνν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρῃοι.

Τρο. *Ἰὼ μοί μοι, ἰὼ τλήμων.*

115

Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας

Μετέχουσι; τί τοῦσδ' ἔχθεις; οἴμοι,

Τέκνα, μή τι πάθῃθ', ὡς ὑπεραλῶ.
 Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
 Ολίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες, 120
 Χαλεπῶς ὄργας μεταβάλλουσιν.
 Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
 Κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλας,
 Οχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
 Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἶπεν 125
 Τοῦνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακροῦ
 Δῶστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
 Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
 Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῆ
 Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν. 130

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
 Τᾶς δυστάνου Κολχίδος.
 Οὐδέ πω ἦπιος; ἀλλ' ὦ γεραῖά,
 Αἴξον ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
 Μιλάθρου βοὰν ἔκλυον. 135
 Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
 Ἀλγεσι δώματος,
 Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται

Τρο Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρουῶδα γὰρ ἦδη
 Τὰδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων 140
 Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιωτὰν
 Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
 Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
 Μη Αἰ αἰ· διὰ μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία
 Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
 Φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσάιμαν, 145
 Βιοτὰν στυγεράν προλιποῦσα.

Στροφή.

- Χο.** *Αἶες, -ὦ Ζεῦ, καὶ γὰ, καὶ φῶς,-
 Ιαχάν, οἶαν ἄ δύστανος
 Μέλπει νύμφα; 150
 Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου
 Κοίτας ἔρος, ὦ ματαιά,
 Σπεύσει θανάτου τελευτάν;
 Μηδὲν τόδε λίσσου.
 Εἰ δὲ σὸς πόσις 155
 Καινὰ λέχη σεβίζει,
 Κεῖνω τόδε μὴ χαράσσου
 Ζεὺς σοι τόδε συνδικάσει
 Μὴ λίαν τάκου,
 Δυρομένα σὸν εὐνήταν. 160*

- Μη.** *Ω μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι Ἀρτεμι,
 Δεύσσεθ' ἄ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
 Ενδησαμένα τὸν κατάρατον
 Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμι
 Αὐτοῖς μελάρθοις διακναιομένους 165
 Οἱ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
 Ω πάτερ, ὦ πόλις, ὃν ἀπενάσθη
 Δίσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.*

- Τρο.** *Κλύεθ' οἶα λέγει, κἀπιβοᾶται
 Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὄρκων 170
 Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
 Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
 Δέσποινα χόλον καταπαύσει.*

Ἀντιστροφή.

- Χο.** *Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
 Ἐλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων 175*

Λέξαιτ' ὄμφαν,
Εἷ πως βαρύθυμον ὄργαν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
Μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
Φίλοισιν ἀπέστω.

180

Ἀλλὰ βᾶσά νιν
Δεῦρο πόρευσον οἴκων
Ἐξω, φάλα, καὶ τὰδ' αὔδα.
Σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι
Τοὺς ἔσω πένθος
Γὰρ μεγάλως τόδ' ὄρμαται.

185

Τρο

Δράσω τὰδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν·
Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐκιδώσω.
Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης

190

Ἀποταυροῦται δμῶσιν, ὅταν τις
Μῦθον προφέρων πέλας ὄρμαθῆ.
Σχαιοὺς δὲ λέγων, κούδέν τι σοφοῦς,
Τοὺς πρόσθε βροτούς, οὐκ ἂν ἀμάρτοισ,
Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,

195

Ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δειπνοῖς
Ἐθροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
Ἐθρετο μούση καὶ πολυχόρδοις
Ἔδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
Δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.

200

Καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
Δαίτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

205

- Χο.** *Ιαχάν ἄϊον πολύστονον γόων*
Λιγυρά δ' ἄχεα μογερά βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδότιαν κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα 210
Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν θέμιν,
Ἄ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,
Δί' ἄλλα νύχιον, ἐφ' ἄλφειραν
Πόντου κληῖδ' ἀπέραντον. 215

- Μη.** *Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,*
Μῆ μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδῶς
Δύσκληϊαν ἐκτῆσαντο καὶ θραυμίαν. 220
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
Ἵσστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγγνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἠδικημένος.
Χρῆ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει
Οὐδ' ἀπτόν ἦνεσ', ὅστις ἀνθάδης γεγῶς, 225
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὑπο.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεισὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ βίον
Χάριν μεθεῖσα, καθανεῖν χρήζω, φίλαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γινώσκεις καλῶς, 230
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.
Πάντων δ', ὅς' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναϊκῆς ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν
Ἵς πρώτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῆ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος 235
Λαβεῖν. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν
Κὰν τῷδ' ἀγῶν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

- Ἡ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγῆαι
 Γυναιξίν, οὐδ' οἶόν τ' ἀνήρασθαι πόσιν.
 Εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
 Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
 Ὅτε μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτη.
 Κἂν μὲν τὰδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
 Πόσις ξυνοικῆ, μὴ βία φέρων ζυγόν,
 Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεῶν.
 Ἀνῆρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθεται ξυνών,
 Ἐξω μολῶν ἔπαυσε καρδίας ἄσπην,
 Ἡ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἡλικας τραπέει·
 Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
 Δέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
 Ζῶμεν κατ' οἴκουσ, οἱ δὲ μάρανται δορὶ·
 Κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
 Στήναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἕπαξ.
 Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ καμ' ἦκει λόγος·
 Σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δάμοι,
 Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
 Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὐσ', ὑβρίζομαι
 Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,
 Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῆ
 Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
 Τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
 Ἢν μοι πόρος τις μηχανῆ τ' ἐξευρεθῆ,
 Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
 Τῶν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἦν τ' ἐγγήματο,
 Σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβον πλέα,
 Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
 Ὅταν δ' ἐς εὐνήν ἠδίκημένη κυρῆ,
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μαιφρονωτέρα.
 Δράσω τὰδ'· ἐκδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,*

Μήδεια· πενθεῖν δ' οὐ σε θαναμάζω τύχας. 270
 Ὅρω δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἀνακτα γῆς
 Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ.

- Σὲ*, τὴν σκυθρωπὸν καὶ κόσει θυμουμένην,
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσαὶ σὺν σαντῇ τέκνα, 275
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ, κούκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξω βάλω.
- Μη.* Αἰ αἰ, πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι·
Εχθροὶ γὰρ ἐξιῶσι πάντα δὴ κάλων, 280
Κούκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ερησομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὄμως,
Τίνος μ' ἔκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον ;
- Κρ.* Δέδοικά σ', -οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,-
Μή μοι τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. 285
Ἐμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
Σοφῆ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Δυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἔστειρημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην 290
Δράσειν τι. ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι,
Ἡ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
- Μη.* Φεῦ, φεῦ· οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Ἐβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά. 295
Χρῆ δ' οὐποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνῆρ,
Παῖδας περισσωῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσι, ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.

- Σ**καιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά,
300
Δόξεις ἀχρεῖος κού σοφὸς πεφυκέναι
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
Κρείσων νομισθεῖς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
Εγὼ δὲ καὐτῇ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφῇ γὰρ οὔσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος, **305**
Τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφῇ.
Σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μὴ τι πλημμελὲς πάθης.
Οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι, —μὴ τρέσης ἡμᾶς,— **Κ**ρέον,
Ἔσοι' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην, **310**
Ἢ οἴσ' σε θυμὸς ἤγεν. ἀλλ' ἐμὸν πρόαιν
Μισῶ. σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
Εἴατέ μ' οἰκεῖν καὶ γὰρ ἠδικημένοι **315**
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
- Κρ.** Λέγεις ἀκούσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν,
Ορῶδία μοι, μὴ τι βουλευσῆς κακόν.
Τοσῶδέ γ' ἦσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
Γυνῆ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτῶς ἀνὴρ, **320**
Ῥῶον φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγῃς·
Ἦς ταῦτ' ἄραρε, κούκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὔσα δυσμενῆς ἐμοί.
- Μγ.** **Μ**ῆ, πρὸς σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης. **325**
Κρ. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
Μη. **Ἀ**λλ' ἐξελαῖς με, κούδεν αἰδέσει λιτάς;
Κρ. **Φ**ιλῶ γὰρ οὐ σέ μᾶλλον, ἢ δόμους ἐμούς.
Μη. **Ω** πατρίς, ὡς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
Κρ. **Π**λὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις. **330**
Μη. **Φ**εῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

- Κρ.** Ὅπως ἂν, οἴμαι, καὶ παρασιτῶσιν τύχαι.
Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Κρ. Ἐρπ', ὧ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρημέθα; 335
Κρ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βία.
Μη. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλὰ σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
Κρ. Οὐχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὧ γύναι.
Μη. Φευξόμεθ' οὐ τοῦθ' ἐκέτευσά σου τυχεῖν.
Κρ. Τί δ' οὖν βιάζει, κούκ ἀπαλλάσσει χθονός; 340
Μη. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπεραῖναι φροντίδ', ἧ φευξόμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς· ἐπεὶ πατήρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοισ.
Οὔκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σὺ τοι παίδων πατήρ 345
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἔστιν εὐνοϊῶν σ' ἔχειν.
Τοῦμοῦ γὰρ οὐ μοι φροντίς, εἰ φευξόμεθα,
Κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
Κρ. Ἐκίστα τοῦμόν λῆμ' ἔφην τυραννικόν
Διδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα. 350
Καὶ νῦν ὄρω μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε. προὔννεκω δέ σοι,
Εἰ σ' ἢ πιοῦσα λαμπὰς ὄφεται θεοῦ
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,
Θανεῖ. λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὄδε. 355
Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν
Ὅν γὰρ τι δράσεις δεινόν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

Ια

Δύστανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ, μελῖα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν, 360
Ἡ δόμον, ἢ χθόνα σωτήρα κακῶν
Ἐξουρήσεις;

Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

- Μη.** Κακῶς πέπρακται πανταχῇ τίς ἀντερεῖ; 365
 Ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πο'
 Ἐτ' εἰς ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
 Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
 Δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,
 Εἰ μὴ τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην; 370
 Οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἠγάμην χεροῖν.
 Ὅ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
 Ὡστ', ἐξὸν αὐτῷ τὰ μὲν ἐλεῖν βουλευόμενα
 Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
 Μείναι μ', ἐν ἣ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρούς 375
 Θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
 Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοῦς,
 Οὐκ οἶδ' ὅποιά πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
 Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
 Ἡ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος, 380
 Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
 Ἀλλ' ἐν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
 Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
 Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἣ πεφύκαμεν 385
 Σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτούς ἐλεῖν.
 Ἐλεῖν καὶ δὴ τεθνάσι. τίς με δέξεται πόλις;
 Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
 Ξένος παρασχῶν, ῥύσεται τοῦμὸν δέμας;
 Οὐκ ἔστι. μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον, 390
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῆ,
 Δόλω μείτοιμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον
 Ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμπορά μ' ἀμήχανος,

Ἀντὴ ξίφος λαβοῦσα, κεί μέλλω θανεῖν,
 Κτενώ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν. 395
 Οὐ γάρ, -μὰ τὴν δέσποιναν, ἦν ἐγὼ σέβω
 Μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
 Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσσαν ἐστίας ἐμῆς,-
 Χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
 Πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμοις, 400
 Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
 Ἀλλ' εἶα, φεῖδου μηδὲν, ὦν ἐπίστασαι,
 Μήδεια, βουλευούσα καὶ τεχνωμένη.
 Ἐρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγῶν εὐψυχίας.
 Ὅρᾶς ἂ πείσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλιν 405
 Τοῖς Σιουφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
 Γέγῳσαν ἔσθλου πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
 Ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 Γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
 Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. 410

Στροφή α.

Χο

Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
 Χωροῦσι παγαί·
 Καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
 Ἄνδράσι μὲν δόλιαί βουλαί· θεῶν δ'
 Οὐκέτι πίστις ἄφαρ. 415
 Τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτᾶν
 Στρέφουσι φᾶμαι.
 Ἐρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει.
 Οὐκέτι δυσκέλαδος
 Φάρα γυναικῆς ἔξει. 420

Ἀντιστροφή α.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
 Λήξουσ' αἰοιδᾶν,

Τῶν ἑμῶν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνην.
 Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα λήρας
 ὤπασε θέσπιν αἰοιδᾶν 425
 Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντι-
 ἀχρᾶς ἂν ὕμνον
 Δραόνων γένηα, μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
 Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
 Ἄνδρῶν τε μαῖραν εἰπεῖν. 430

Στροφή β'.

Ἐν δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
 Μαινομένα κραδία,
 Διδύμους ὀρίσασα πόντου
 Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένα 435
 Ναίεις χθονί, τὰς ἀνάνδρου
 Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
 Τάλαινα, φρυγὰς δὲ χόρας
 Αἰτιμος ἐλαίνει.

Ἀντιστροφή β'.

Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδῶς
 Ἑλλάδι τᾷ μεγάλη 440
 Μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
 Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
 Δύστανε, μεθορμίσασθαι
 Μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων
 Ἀλλα βασιλεία κρείσσων 445
 Δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑΣΩΝ.

Οὐ γνῖν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλὰκις,
 Τραχίαν ὄργην, ὡς ἀμήχανον κακόν.

- Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
 Κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλευματα, 450
 Ἀδῶν ματαίων οὐνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
 Κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτέ
 Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνὴρ.
 Ἄ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
 Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῆ. 455
 Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
 Οργὰς ἀφήρουν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν
 Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μαρτίας, λέγουσ' αἰεὶ
 Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
 Ὅμως δὲ κάκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκῶς φίλοις 460
 Ἦκω, τὸ σὸν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
 Ως μὴτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
 Μῆτ' ἐνδεής του. κόλλ' ἐφέλκεται φυγῆ
 Κακὰ ξὺν αὐτῇ. καὶ γὰρ εἰ σὺ μὲ στυγεῖς,
 Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ. 465
Μη Ω παγκάκιστε, -τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
 Γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν,-
 Ἠλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
 Οὔται θρόσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,
 Φίλους κακῶς θρόσαντ' ἐναντίον βλέπειν, 470
 Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πασῶν, ἀναίδει· εὗ δ' ἐποίησας μολών.
 Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι.
 Ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἄρξομαι λέγειν. 475
 Ἐσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
 Ταῦτόν ξυνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
 Πεμφθέντα ταύρων πυρπνῶων ἐπιστάτην
 Ζεύγλαισι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γῆν·
 Δράκοντά σ', δεσπάρχουσον ἀμφέπων δέρας, 480

Σκείραϊς ἔσωζε πολυπλόκοις ἄπνους ὦν,
 Κτείνας, ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
 Ἀντὴ δέ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμούς,
 Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἰκόμην
 Ἔν σοι, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα· 485
 Περίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
 Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
 Καὶ ταυθ' ὑφ' ἡμῶν, ὃ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθῶν,
 Προῦδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
 Παίδων γεγῶτων. εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, 490
 Ξυγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
 Ὅρκων δὲ φροῦδῃ πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
 Εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,
 Ἡ καινὰ καῖσθαι φέσμι' ἀνθρώποις ταυτῶν,
 Ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὖορκος ὦν. 495
 Φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
 Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
 Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάροτομεν.
 Δγ', —ὡς φίλω γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
 Δοκοῦσα μὴ τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς, 500
 Ὅμως δ'· ἐρωτηθεῖς γὰρ αἰσχίων φανεῖ—
 Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρός δόμους,
 Οὐς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
 Ἡ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ὄν
 Δέξαιντό μ' οἴκοις, ἂν πατέρα κατέκτανον. 505
 Ἐχει γὰρ οὕτω τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
 Ἐχθρὰ κατέστηχ'· οὐς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
 Δραῖν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
 Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἂν Ἑλλάδα
 Ἐθῆκας ἀντὶ τῶνδε· θαναμαστόν δέ σε 510
 Ἐχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ,
 Εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,

- Φίλων ἔσημος, ξὺν τέκνοις μόνῃ μόνοις.
 Καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 Πτωχὸς ἀλάσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε. 515
 Ω Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κίβδηλος ἦς
 Τεκμήρε' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
 Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναί,
 Οὐδὲς χαρακτῆρ' ἐμπέφυκε σώματι;
 Χο. Δεινὴ τις ὄργη καὶ δυσίατος πέλει, 520
 Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
 Ια. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 Ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστροφόν,
 Ἀκροῖσι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 Τὴν σὴν στόμαργον, ᾧ γύναι, γλώσσαλγίαν. 525
 Εγὼ δ', -ἐπειδὴ καὶ λίαν πύργοις χάριν,
 Κύπριον νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
 Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός· ἀλλ' ἐπίφθονος
 Λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε 530
 Τύξοις ἀφύκτοις τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
 Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν
 Ὅπη γὰρ σὺν ᾤησας, οὐ κακῶς ἔχει.
 Μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω. 535
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 Γαίαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
 Πᾶντες δέ σ' ἦσθοντ' οὐσαν Ἑλληνες σοφῆν,
 Καὶ δόξαν ἔσχεσ'· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις 540
 Ὅροισιν ἴκαιοι, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
 Εἶη δ' ἔμοιγε μῆτε χρυσοῦς ἐν δόμοις,
 Μῆτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνήσαι μέλος,
 Εἰ μὴ πίσσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι.

Τουσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνον πέρι 545

Ἐλέξῃ· ἄμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγῳ.

Ἄ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικούς ἀπαίδισας,

Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς μεγῶς,

Ἐπειτα σώφρανα, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,

Καὶ παῖσι τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἤσυχος. 550

Ἐπεὶ μετέστην δευρ' Ἰαλκίας χθονός,

Πολλὰς ἐφέλκων ξυμπορὰς ἀραιχάκοντε,

Τί τοῦδ' ἂν εὖρημ' εἶδον εὐτυχεάτερον,

Ἡ καῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγῶς;

Οὐχ, ἦ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρανα λέχος, 555

Καινῆς δὲ νύμφης ἡμέρῳ πεπληγημένος·

Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον ἀκουδῆν ἔχων,

Ἄλις γὰρ αἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·

Ἄλλ' ἄς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,

Καὶ μὴ σκαπιζοίμεσθα, γινώσκων ὄτι. 560

Πένητα φεῖναι πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος·

Παῖδας δὲ θρέψαμι· ἀξίως δόμων ἐμῶν

Σπείρας τ' ἀδελφοὺς ταῖσιν ἐκ εἴθεν τέκνοις,

Εἰς ταῦτ' εὐαῖν, καὶ ξυναρτήσας γένος,

Εὐδαιμονοαῖν. σοὶ τε γὰρ παῖδων τί δεῖ; 565

Ἐμοί τε λυεῖ τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις

Τὰ ζῶντ' ὠνῆσαι. ὡσὶν βεβαύλευμαι κακῶς;

Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζει λέχος.

Ἄλλ' εἰς τασοῦτον ἦκεθ', ὅσ' ὀρθοθυμένῃς

Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχων νομίζετε· 570

Ἦν δ' αὖ γένηται ξυμπορὰ τις εἰς λέχος,

Τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα

Τίθεσθε. χρᾶν γὰρ ἄλλοθεν ποθεῖν βριστοῦς.

Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·

Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν· 575

Σο. Ἰᾶσον, εἴ μὲν τοῦτ' ἐπόμψασας λόγους·

- Ὅμως δ' ἔμοιγε, — κεί παρα γνώμην ἐρῶ,
 Δοκεῖς, προδοῦς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρῆν.
- Μη.** Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν
 Ἐμοὶ γάρ, ὅστις ἄδικος ὦν, σοφὸς λέγειν 580
 Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
 Γλώσση γὰρ ἀνθρώπων τὰδ' ἐν περιστελεῖν,
 Τολμᾶ πανουργεῖν ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νυν εἰς ἔμ' εὐσχήμεων γένη,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἔκτενεῖ σ' ἔπος. 585
 Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντ' ἔμῃ
 Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
- Ια.** Καλῶς γ' ἂν οὖν τῶδ' ἐξυπηρέτετε λόγῳ,
 Εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἦτις οὐδὲ νῦν
 Τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. 590
- Μη.** Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λόγος
 Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.
- Ια.** Εὐ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
 Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω
 Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων 595
 Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἔμοις ὁμοσπόρους
 Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρῃμα δώμασι.
- Μη.** Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
 Μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
- Ια.** Οἴσθ' ὡς μετεὔξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
 Τὰ χρηστὰ μὴ σοὶ λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
 Μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχήης εἶναι δόκει. 600
- Μη.** Ὑβριεῖ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐστ' ἀποστροφή,
 Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
- Ια.** Ἀντὴ τὰδ' εἶλον· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ. 605
- Μη.** Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
Ια. Δρᾶς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένῃ.
Μη. Καὶ σοῖς ἀφραῖα γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις.

- Ια.** Ὡς οὐ κρινούμαι τῶνδ' ἐσσι τὰ πλείονα.
 Ἀλλ' εἴ τι βούλει παισίν ἢ σαυτῇ φυγῆς
 Προσφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν, 610
 Δέγ' ὡς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερσὶ,
 Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δρᾶσουσί σ' εὖ.
 Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μαρνανεῖς, γύναι,
 Δήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 615
- Μη.** Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
 Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδον
 Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
- Ια.** Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
 Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω 620
 Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' ἀθάδια
 Φίλους ἀπώθει· τοιγὰρ ἀλγυνεὶ πλέον.
- Μη.** Χῶρει κόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
 Δίρει, χρονίζων δαμάτων ἐξώπιος.
 Νύμφευ' ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, 625
 Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

Στροφή α.

- Σα.** Ἐρωταί, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
 Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν εἰ δ' ἄλλοι ἔλθοι
 Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς 630
 Εὐχαρίσ οὔτω.
 Μήποτ', ὧ δέσποινα, ἐπ' ἐμοὶ
 Χρυσέων τόξων ἐφεύγης,
 Ἴμέρω χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Ἀντιστροφή α.

- Στέργοι δέ με σωφροσύνα, 635
 Δώρημα κάλλιστον θεῶν.

Μηδέποι' ἀμφιλόγους ὄργαις, ἀκόρεστα τε νεύκη,
 Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἐτέ-
 ροις ἐπὶ λέκτροις,
 Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις ἀ-
 πτολέμους δ' εὐνάς σεβίζουσ',
 Οξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

640

Στροφή β'.

ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
 Μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν,
 Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
 Δυσκέρατον αἰῶν',
 Οἰκτρότατον ἀχέων.
 Θανάτω, θανάτω πάρος δαμείην,
 Ἄμραν τάνδ' ἐξανύσασα. μόχθων δ'
 Οὐκ ἄλλος ὑπερθεν,
 Ἢ γῆς πατρίας στέρεσθαι.

645

650

Ἀντιστροφή β'

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων
 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
 Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
 ᾠκτισεν παθοῦσαν
 Δεινότατα καθέων.
 Ἀχάριστος ὄλοιθ', ἔτω πάρεστι
 Μὴ φίλους τιμῶν, καθυρᾶν ἀνοίξαν-
 τα κλήδα φρενῶν ἐ-
 μοὶ μὲν φίλος οὐποτ' ἔσται.

655

660

ΛΙΓΕΤΕ.

Μήδεια, χαῖρε τούδε γὰρ προσίμω
 Κάλλιον οὐδεὶς εἶθε προσφωνεῖν φίλους.

- Μη.** Ω χαίρε καὶ σὺ, καὶ σοφοῦ Πανδίωνος,
 Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφᾷ πέδον;
- Δι.** Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον. 665
- Μη.** Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιφδὸν ἐστούλης;
- Δι.** Παιδῶν ἐρευνῶν σπέρα' ὅπως γένοιτό μοι.
- Μη.** Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον,
- Δι.** Ἀπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινοσ τύχη.
- Μη.** Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχουσ ἄπειρος ᾖν;
- Δι.** Οὐκ ἐσμεν εὐνήσ ἄζυγεσ γαμηλίου. 670
- Μη.** Τί δήτα Φοῖβος εἶπέ σοι παιδῶν πέρι;
- Δι.** Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
- Μη.** Θέμισ μὲν ἡμᾶσ χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
- Δι.** Μάλιστα, ἐπείτοι καὶ σοφῆσ δεῖται φρενός. 675
- Μη.** Τί δήτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμισ κλύειν.
- Δι.** Ἀσκού με τὸν προὔχοντα μὴ λύσαι πόδα.
- Μη.** Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;
- Δι.** Πρὶν ἂν πατρώαν αὐθισ ἐστίαν μόλα.
- Μη.** Σὺ δ' ὡσ τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖσ χθόνα;
- Δι.** Πιθεύσ τις ἐστί, γῆσ ἀναξ Τροϊζηνίας. 680
- Μη.** Παῖσ, ὡσ λέγουσι, Πέλοποσ εὐσεβέστατοσ.
- Δι.** Τούτω θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
- Μη.** Σοφὸσ γὰρ ἀνήρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
- Δι.** Κάμοιγε πάντων φίλτατοσ δορυξένων. 685
- Μη.** Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοισ ὅσων ἐράσ.
- Δι.** Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώσ τε συντέτηχ' ὄδε;
- Μη.** Αἰγεῦ, κάκιστόσ ἐστί μοι πάντων πόσισ.
- Δι.** Τί φῆσ; σαφῶσ μοι σὰσ φράσον δυσθυμίας.
- Μη.** Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθόν.
- Δι.** Τί χρήμα δράσασ; φράζε μοι σαφέστερον. 690
- Μη.** Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
- Δι.** Ἡ που τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;
- Μη.** Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμεν οἱ πρὸ τοῦ φίλου.

- Αι.* Πότερον ἔρασθεις, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος; 695
- Μη.* Μέγαν γ' ἔρωτα πιστὸς οὐκ ἔφν φίλοις.
- Αι.* Ἴτω νυν, εἵπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
- Μη.* Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
- Αι.* Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
- Μη.* Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας. 700
- Αι.* Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
- Μη.* Ολωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
- Αι.* Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὐ λέγεις κακόν.
- Μη.* Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
- Αι.* Εἴ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα. 705
- Μη.* Δόγῃ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
 Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
 Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱεσία τε γίγνομαι,
 Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
 Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης, 710
 Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.
 Οὕτως ἔρωσ σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
 Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
 Εὐρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὐρηκας τόδε·
 Παύσω δὲ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς 715
 Σπεῖραί σε θήσω τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
- Αι.* Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
 Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
 Ἐπειτα παίδων, ὃν ἐπαγγέλλει γονάς
 Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ. 720
 Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
 Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὢν
 Τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
 Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὗ σ' ἄγειν βουλήσομαι
 Ἀυτὴ δ' ἔάν περ εἰς ἔμοις ἔλθῃς δόμοις, 725
 Μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τι.

Ἐκ τῆσδε δ' αὐτῇ γῆς ἀπαλλάσσουν πόδα·
 Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μη. Ἔσται τὰδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
 Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. 730

Αι. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μη. Πέποιθα· Πελίου δ' ἔχθρός ἐστί μοι δόμος,
 Κρέων τε· τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,
 Ἀγούσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
 Λόγοις δὲ συμβάς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος, 735
 Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρνεύμασι
 Τάχ' ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
 Τοῖς δ' ὄλβος ἐστί, καὶ δόμος τυραννικός.

Αι. Πολλὴν ἔλεξας, ᾧ γύναι, προμηθίαν.
 Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τὰδ', οὐκ ἀφίσταμαι. 740
 Ἐμοί τε γὰρ τὰδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
 Σκῆψίν τιν' ἔχθοροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 Τὸ σὸν ἔ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεοῦς.

Μη. Ομνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἑλίον πατρὸς
 Τοῦμοῦ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος. 745

Αι. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

Μη. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτέ,
 Μήτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἔχθρῶν ἄγειν
 Χρήκη, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

Αι. Ομνυμι γαίαν, Ἑλίου θ' ἄγνόν σέβας, 750
 Θεοῦς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἃ σου κλύω.

Μη. Δοκεῖ τί δ' ὄρκῳ τῶδε μὴ ἔμμενων πάθοις;

Αι. Ἄ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.

Μη. Χαίρων πορεύου πάντα γὰρ καλῶς ἔχει. 755
 Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
 Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

Χο. Ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἀναξ

Πελάσειε δόμοις,

Ἦν ἔ' ἐπίνοϊαν σπεύδειε κατέχων,

*Πρόξειας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.*

760

- Μη.** *ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἴλιον τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.
Νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν Δίκην. 765
Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ἢ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
Διμῆν κέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστν καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἦδη δὲ πάντα τὰμὰ σοὶ βουλεύματα 770
Δέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἠδονὴν λόγους.
Πέμπασ' ἐμῶν τιν' αἰκετῶν, Ἰάσονα
Ἐς ὄψιν ἔλθειν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακούς λέξω λόγους,
Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν, 775
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
Παῖδας δὲ μείναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
Οὐχ ὥς λιπούσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι·
Ἄλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω. 780
Πέμπω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,
Λεπτὸν τε πέπλον καὶ κλόκιον χρυσήλατον·
Κᾶνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιπῆχρῶν,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θύγῃ κόρης·
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα. 785
Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
Ὡμῶκα δ', οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
Τοῖσπεῦθεν ἡμῖν τέκνα γὰρ κατακτενῶ
Τᾶμ'· -οὔτις ἔστιν, ὅστις ἐξαιρήσεται-
Δόμον τε πάντα συγγέασ' Ἰάσονος, 790
Ἐξεῖμι γαίης, φιλιότων παίδων φόνον*

Φεύγουσα, καὶ τλαῖσ' ἔργον ἀνοσιώματον.
 Οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 Ἴτω τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρίς,
 Οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφή κακῶν. 795

Ἡμάρτανον τόθ', ἠνέκ' ἐξελέκπανον
 Δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγους
 Πεισθεῖσ' ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
 Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεται ποτε
 Ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου 800
 Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.

Μηδεῖς με φανύλην κάσθενῆ νομίζετε,
 Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
 Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ. 805
 Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

Χο. Επείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
 ἄνλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν 810
 Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγώ, κακῶς.

Χο. Ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;

Μη. Οὔτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μη. Ἴτω περισσοὶ πάντες οἱ ἔν μέσῳ λόγοι. 815
 Ἀλλ' εἶα, χῶρει, καὶ κόμισ' Ἰάσονα·
 Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ κρημνίθη.
 Δέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδηγμένων,
 Εἵπερ φρονεῖς γ' εὐ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφου.

Συροφή. α.

Χο. Ερεχθεῖσαι τὸ παλαιὸν ὄλθρη, 820
 Καὶ θεῶν παῖδες μακρόφων,

Ἱερᾶς χώρας ἀπορθητῶν τ'
 Αποφευγόμενοι
 Κλεινοτάτην σοφίαν,
 Δεῖ διὰ λαμπροτάτου
 825
 Βαίνοντες ἀδρῶς αἰθέρος,
 Ἐνθα ποθ' ἀγνάς
 Ἐννέα Πιερίδας
 Μούσας λέγουσι
 Ξανθὰν Ἀρμονίαν φντεῦσαι. 830

Ἀντιστροφή α.

Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοᾶς
 Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
 σαμένην, χώρας καταπνεῦσαι
 Μετρίας ἀνέμων
 Ἡδυπνόους αὔρας
 835
 Δεῖ δ' ἐπιβαλλομένην
 Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
 ων πλόκον ἀνθέων,
 Τᾷ σοφία παρέδρους
 Πέμπειν ἔρωτας,
 840
 Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούε.

Στροφή β'.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
 Ἡ πόλις, ἢ φίλων
 Πόμπιμός σε χώρα
 Τὴν παιδολέτειραν ἔξει,
 845
 Τὴν οὐχ ὀσίαν; μετ' ἄλλων
 Στέψαι τεκέων πλαγὰν,
 Στέψαι φόνον οἶον αἶρει.
 Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες

Πάντως ἰκετεύομεν,
Τέκνα φονεύσης.

850

Ἀντιστροφὴ β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ
Χειρὶ τέκνων σέθεν
Καρδίᾳ τε λήγῃσι,
Λειψὰν προσάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρον μοῖραν
Σχίσσεις φόβου; οὐ δύνασαι,
Παίδων ἰκετῶν πιτνόντων,
Τέγξαι χέρα φοινίαν
Τλάμονι θυμῷ.

855

860

Ια. Ἐκὼ κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δδσμενῆς,
Οὐ τ' ἂν ἀμάρτοισ τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσασμαι,
Τί χροῖμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

Μη. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαι σε τῶν εἰρημένων

865

Ἐγγνώμων' εἶναι τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός σ', ἐπεὶ νῦν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
Εγὼ δ' ἐμαντῇ διὰ λόγων ἀφικόμεν,
Κάλοιδόρασα· Σχετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευούσιν εὔ;

870

Εχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοισ καθίσταμαι,
Πόσει θ', δε ἡμῖν δρᾶ τὰ ἀμφορώτατα,
Γῆμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Εμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαγθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;—
Ταῦτ' ἐννεθηθεῖς, ἠσθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

875

- Ὅμως δ' ἔμοιγε, — κεί παρὰ γνώμην ἐρῶ,
 Δοκεῖς, προδοῦς σὴν ἄλογον, οὐ δίκαια δρᾶν.
- Μη.** Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν
 Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὦν, σοφὸς λέγειν
 Πέφνκε, κλειστόν τιν ζημίαν ὄφλισκάνει.
 Γλώσση γὰρ ἀνθρώπων τᾶδικ' εὖ περιστελεῖν,
 Τολμᾶ πανουργεῖν ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένη,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἔκτενεῖ σ' ἔπος.
 Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντ' ἐμᾶ
 Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
- Ια.** Καλῶς γ' ἂν ὄν τῶδ' ἐξυπηρέτεῖς λόγῳ,
 Εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἦτις οὐδὲ νῦν
 Τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
- Μη.** Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
 Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.
- Ια.** Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
 Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω
 Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
 Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ἑμοσπόρους
 Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρνομα δάμασι.
- Μη.** Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
 Μῆδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
- Ια.** Οἴσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
 Τὰ χρηστὰ μὴ σοὶ λυπρὰ φαιnéσθω ποτὲ,
 Μῆδ' εὐτυχοῦσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.
- Μη.** Ὑβρίζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐστ' ἀποστροφή,
 Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
- Ια.** Αὐτὴ τὰδ' εἶλον μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
- Μη.** Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
- Ια.** Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
- Μη.** Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις.

- Ια.** Ὡς οὐ κρινούμαι τῶνδ' ἐσσι τὰ πλείονα.
 Ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
 Προσφάλλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
 Αἰγ' ὡς ἔτοιμος ἀφθόνα δοῦναι χειρὶ
 Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί δ' ἐθ.
 Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
 Αἰξάσα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 610
- Μη.** Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
 Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου
 Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
- Ια.** Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
 Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω. 620
 Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰ γὰθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
 Φίλους ἀπῶθει· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
- Μη.** Χῶρε· κόθῳ γὰρ τῆς νεοδημίτου κόρης
 Αἰρεῖ, χρονίζων δαμάτων ἐξώπιος.
 Νύμφευ' ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, 625
 Γαμεῖς τοιοῦτον, ὅσπερ δ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

Στροφή α.

- Χο.** Ἐρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
 Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν εἰ δ' ἄλις ἴθου
 Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς 630
 Εὐχαρις οὕτω.
 Μήποτ', ὃ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
 Χρυσάων τόξων ἐφείης,
 Ἴμέρω χρίσασ', ἄφικτον οἰστόν.

Ἀντιστροφή α.

- Στέργοι δέ με σαφροσύνα,
 Δόρημα κάλλιστον θεῶν. 635

Μηδέποι' ἀμφιλόγους ὄργας, ἀκόρεστά τε νέεη,
 Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἐτέ-
 ροις ἐπὶ λέκτροις,
 Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις ἀ-
 πτολέμους δ' εὐνάς σεβίζουσ',
 Οὐφύρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

640

Στροφὴ β'.

ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
 Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
 Τὸν ἀμνηχανίας ἔχουσα
 Δυσπέρατον αἰῶν',
 Οἰκτρότατον ἀγέων.
 Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
 Ἄμεραν τάνδ' ἐξανύσασα. μόχθων δ'
 Οὐκ ἄλλος ὑπερθεν,
 Ἡ γὰρ πατρίας στέρεσθαι.

645

650

Ἀντιστροφὴ β'

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων
 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
 Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
 Ῥακτισεν παθοῦσαν
 Δεινότατα καθέων.
 Ἀγάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
 Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὸν ἀνοίξαν-
 τα κληῖδα φρενῶν ἐ-
 μοὶ μὲν φίλος οὐποι' ἔσται.

655

660

ΑΙΓΕΪΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
 Κάλλιον οὐδεὶς εἶθε προσφωνεῖν φίλους.

- Μη.** Ω χαίρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος,
 Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφῆ πέδον;
- Α.** Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπῶν χρηστήριον. 665
- Μη.** Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιφθὸν ἐστάλης;
- Α.** Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
- Μη.** Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον,
- Α.** Ἀπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχη.
- Μη.** Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἀπειρος ἄν;
- Α.** Οὐκ ἐσμεν ἐνῆς ἄζυγες γαμηλίον. 670
- Μη.** Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
- Α.** Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἐπη.
- Μη.** Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
- Α.** Μάλιστα, ἐπέιτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός. 675
- Μη.** Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
- Α.** Ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα.
- Μη.** Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;
- Α.** Πρὶν ἂν πατροφᾶν αὐθις ἐστίαν μόλα.
- Μη.** Σὺ δ' ὡς τί κρήξων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
- Α.** Πιπθεὺς τις ἐστὶ, γῆς ἄναξ Τροϊζηνίας. 680
- Μη.** Παις, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
- Α.** Τούτῃ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
- Μη.** Σοφὸς γὰρ ἄνηρ, καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα.
- Α.** Κάμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων. 685
- Μη.** Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχους ὄσων ἐρᾶς.
- Α.** Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὄδε;
- Μη.** Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστὶ μοι πάντων πόσις.
- Α.** Τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
- Μη.** Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθῶν. 690
- Α.** Τί κρηῖμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
- Μη.** Γυναικ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.
- Α.** Ἡ που τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;
- Μη.** Σάφ' ἴσθ'· ἄπειμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.

- Δι.* Πότερον ἔρασθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος; 695
- Μη.* Μέγαν γ' ἔρωτα πιστὸς οὐκ ἔφν φίλοις.
- Δι.* Ἴτω νυν, εἶπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
- Μη.* Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
- Δι.* Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
- Μη.* Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας. 700
- Δι.* Ἐγγνωστῶ μὲν γάρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
- Μη.* Ολωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
- Δι.* Πρὸς τοῦ; τὸδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
- Μη.* Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
- Δι.* Ἐᾶ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα. 705
- Μη.* Δόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
 Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
 Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
 Οἴκτειρόν, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
 Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης, 710
 Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.
 Οὕτως ἔρωσ σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
 Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
 Εὖρημα δ' οὐκ οἶσθ' ὅλον εὖρηκας τόδε·
 Παύσω δὲ σ' ὄντι ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς 7 5
 Σπείραί σε θήσω τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
- Δι.* Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
 Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
 Ἐπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς
 Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ. 720
 Οὕτω δ' ἔχει μοι σοῦ μὲν ἔλθούσης χθόνα,
 Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὦν
 Τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
 Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὗ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
 Ἀὐτὴ δ' ἑάν περ εἰς ἔμοις ἔλθῃς δόμοις, 725
 Μέναις ἄσουλός, κοῦ σε μὴ μεθῶ τινί.

Ἐκ τῆσδε δ' αὐτῆ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
 Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μη. Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
 Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. 730

Δι. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μη. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἐστὶ μοι δόμος,
 Κρέων τε· τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,
 Ἀγούσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
 Λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος, 735

Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
 Τάχ' ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
 Τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.

Δι. Πολλὴν ἔλεξας, ᾧ γύναι, προμηθίαν.
 Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀρίσταμαι. 740

Ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
 Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 Τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεοῦς.

Μη. Ὀμνυπέδον γῆς, πατέρα δ' Ἑλίον πατρὸς
 Τούμου, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος. 745

Δι. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

Μη. Μῆτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
 Μῆτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
 Χρήξῃ, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

Δι. Ὀμνυμι γαίαν, Ἑλίου δ' ἄγνόν σέβας,
 Θεοῦς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἃ σου κλύω. 750

Μη. Ἀρκεῖ. τί δ' ὄρκῳ τῶδε μὴ ἔμμένων πάθοις;

Δι. Ἄ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.

Μη. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
 Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι, 755

Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

Σο. Ἀλλὰ σ' ὁ Μαΐας πομπαῖος ἀναξ

Πελάσειε δόμοις,

Ἦν τ' ἐπίνοϊαν σπεύδεις κατέχων,

*Πράξιαις· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδύκησαι.*

760

- Μη. Ω Ζεῦ, Δίκη τε Ζητὸς, Ἑλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.
Νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν Δίκην. 765
Οὗτος γὰρ ἄνθρωπος, ἢ μάλιστα ἐκάμνομεν,
Διμῆν κέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστν καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἦδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλευμάτων 770
Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμπασ' ἐμῶν τιν' αἰκετῶν, Ἰάσονα
Ἐς ὄρνιν ἔλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακούς λέξω λόγους,
Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν, 775
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμέναι·
Παῖδας δὲ μείναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
Οὐχ ὥς λιπούσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι·
Ἄλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω. 780
Πέμπω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,
Λεπτὸν τε πέπλον καὶ κλόιον χρυσεῆλατον
Κᾶνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῆ χροῦ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θίγη κόρης·
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα. 785
Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
Ἰμωξά δ', ὅλον ἔργον ἔστ' ἐργαστίον
Τοῦτ' ἐπύθεν ἡμῖν τέκνα γὰρ κατακτενῶ
Τᾶμ' -οὔτις ἔστιν, ὅστις ἐξαιρήσεται-
Δόμον τε πάντα συγγέασ' Ἰάσονος, 790
Ἐξεῖμι γαίης, φιλάτων καίδων φόνον*

Φεύγουσα, καὶ τλάσ' ἔργον ἀνοσιώστατον.
 Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 Ἴτω τί μοι ζῆν κέρδος; οὐτ' ἐμοὶ πατρίς,
 Οὐτ' οἶκός ἐστιν, οὐτ' ἀποστροφή κακῶν.

795

Ἐμάστανον τόθ', ἠέκ' ἐξελέμκανον
 Δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγοις
 Πεισθεῖσ' ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
 Οὐτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄφεται ποτε
 Ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
 Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.

800

Μηδεῖς με φαύλην κάσθενῆ νομίζετε,
 Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
 Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
 Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

805

Χο. Επεῖπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
 Ἐνλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
 Τὰδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

810

Χο. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸ πάϊδε τολμήσεις, γύναι;

Μη. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μη. Ἴτω περισσοὶ πάντες οἱ ἄν' ἐμέσφ' λόγοι.

815

Ἀλλ' εἶα, χῶρει, καὶ κούϊζ' Ἰάσωνα·

Εἰς πάντα γὰρ δὴ αἰ. τὰ πιατὰ κρημέθα.

Δέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδηγμένων,

Εἵπερ φρονεῖς γ' εὐ δεσπόταις, γυνή τ' εἶφες.

Συροφή. α.

Χο. Ερεχθεῖσαι τὸ παλαιὸν ὄλθρη,
 Καὶ θεῶν παῖδες μακρόφων,

820

Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ'
 Αποφευγόμενοι
 Κλεινοτάτην σοφίαν,
 Δεῖ διὰ λαμπροτάτου 825
 Βαίνοντες ἀδρᾶς αἰθέρος,
 Ἐνθα ποθ' ἀγνάς
 Ἐννέα Πιερίδας
 Μούσας λέγουσι
 Ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι. 830

Ἀντιστροφή α.

Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοᾶς
 Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
 σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
 Μετρίας ἀνέμων
 Ἦδυπνόους αὔρας 835
 Δεῖ δ' ἐπιβαλλομέναν
 Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
 ων πλόκον ἀνθέων,
 Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
 Πέμπειν ἔρωτας, 840
 Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.

Στροφή β'.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
 Ἡ πόλις, ἡ φίλων
 Πρόμπιμός σε χώρα 845
 Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
 Τὰν οὐχ ὀσίαν; μετ' ἄλλων
 Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
 Σκέψαι φόνον οἶον αἶρει.
 Μῆ, πρὸς γονάτων σε πάντες

Πάντως ἰκετεύομεν,
Τέκνα φονεύσης.

850

Ἀντιστροφή β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενός, ἢ

Χειρὶ τέκνων σέθεν

Καρδία τε λήψει,

Λεινὰν προσάγουσα κόλμαν;

855

Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα

Τέκνοις, ἄδακρην μοῖραν

Σχήσεις φόβου; οὐ δυνάσσει,

Παίδων ἰκετῶν πιτνόντων,

Τέγξαι χέρα φοινίαν

860

Τλάμονι θυμῷ.

Ἰ. Ἦκω κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δδσμενῆς,
Οὐ τ' ἂν ἐμάροις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι,
Τί χροῖμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

Μη. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαι σε τῶν εἰρημένων
Ἐγγνώμων' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὄργας φέρειν
Εἰκός σ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.

865

Εγὼ δ' ἐμαντῇ διὰ λόγων ἀφικόμεν,

Κάλουδέφουσα· Σχετλία, τί μαίνομαι,

Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὔ;

870

Εχθρὰ δὲ γαίης κοιράνοις καθίσταμαι,

Πόσει δ', δε ἡμῖν δρᾶ τὰ ἀμφορότατα,

Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις

Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι

Θυμοῦ; τί πάχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;

875

Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χροῖμα

Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;—

Ταῦτ' ἐννεηθεῖς, ἠσθόμην ἀβουλίαν

Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

- Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,* 880
Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβάν' ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύουσαν ἦδεσθαι σέθεν.
Ἀλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακόν, 885
Γυναῖκες. οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ' ἀντιτείνειν νῆπι' ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ω τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας· 890
Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἄμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μετὰ
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν, 895
Ὡς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.
Ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
Ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβου πλέα·
Χρόνον δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη, 900
Οψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα·δακρῶν.
Χο. Κάμοι κατ' ὄσσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ.
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
Ια. Αἰνῶ, γύναι, τὰδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὄργας θῆλυ ποιεῖσθαι γένος 905
Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
Ἀλλ' εἰς τὸ λῶον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
Ἐγnows δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βουλῆν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ἐμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ 910
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

- Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
 Ἀλλ' ἀνξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται
 Παιτὴρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής. 915
 Ἰδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἤβης τέλος
 Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
 Ἀὐτῆ, τί χλωροῖς δακρυοῖς τέγγεις κόρας,
 Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
 Κούκ ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον; 920
- Μη.** Οὐδέν τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
Ια. Θάρσει νυν εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.
Μη. Δράσω τὰδ', οὗτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
 Γυνὴ δὲ θῆλυ, κάπι δακρυοῖς ἔφν.
- Ια.** Τί δήτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις; 925
Μη. Εὐκτιον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχον τέκνα,
 Εἰσῆλθέ μ' οἴκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
 Ἀλλ' ὄνπερ οὐνεκ' εἰς ἐμοὺς ἦκεις λόγους,
 Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
 Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ, 930
 Κάμοι τὰδ' ἐστὶ λῶστα, γιγνώσκω καλῶς,
 Μῆτ' ἐμποδῶν σοί, μήτε κοιράνοις χθονός
 Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενῆς εἶναι δόμοις·
 Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῆν
 Παιδῆς δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῆ' χειρὶ, 935
 Αἰτοῦ Κρέοντα, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
- Ια.** Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειράσθαι δὲ χρή.
Μη. Σὺ δ' ἄλλα σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρός
 Γυναικά, παιδᾶς τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
- Ια.** Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάξω σφ' ἐγώ, 940
 Εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.
- Μη.** Ἐυλλήγομαι δὲ τοῦδέ σοι καὶ γὰρ πόνον·
 Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
 Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
 Δεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον, 945

- Παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν
 Κόσμον κομίζειν δεῦρὸ προσπόλων τινά.
 Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἔν, ἀλλὰ μυρία,
 Ἄνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς' ὀμευνέτου,
 Κεκτημένη τε κόσμον, ὄν ποθ' Ἑἷλιος 950
 Πατρός πατὴρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
 Ἀΐζυθε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
 Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε
 Φέροντες. οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.*
- Ια. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
 Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείου πέπλων;
 Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
 Εἶπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
 Γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἷδ' ἐγώ.
 Μη. Μή μοι σὺ κείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. 960
 Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
 Κείνης ὁ δαίμων κείνα νῦν αὖξει θεός
 Νέα τυραννεῖ τῶν δ' ἐμῶν παίδων φηγάς
 Φυγῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
 Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους, 965
 Πατρός νέαν γυναῖκα, δεσπότην δ' ἐμῆν,
 Ἰκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
 Κόσμον διδόντες. ταῦθε γὰρ μάλιστα δεῖ,
 Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
 Ἰθ' ὡς τάχιστα μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν, 970
 Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.*

Στροφή α.

- Χο Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ἴσας,
 Οὐκέτι στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
 Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,
 Δέξεται δύστατος ἄταν 975*

Ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμα
 Θήσει τὰν Ἄϊδα κόσμον ἀν-
 τὰ γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

Ἀντιστροφή α΄.

Πείσει χάρις ἀμβροσίος τ' αὐγὰ πέπλον
 Χρυσότενκτόν τε στέφανον περιθέσθαι. 980

Νεφέροις δ' ἤδη πέρα νυμφοκομήσει.
 Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
 Καὶ μοῖραν θανάτου
 Προσλήφεται δύστανος, ἅ-
 των δ' οὐκ ὑπεκδραμεῖται. 985

Στροφή β΄.

Σὺ δ', ᾧ τάλαν, ᾧ κακόνυμφε,
 Κηδεμὸν τυράννων,
 Παισὶν οὐ κατειδώς
 Ολέθριον βιοτὰν προσάγεις,
 Ἀλόχῳ τε σὴ στυγερὸν θάνατον. 990
 Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.

Ἀντιστροφή β΄.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
 Ω τάλαινα παῖδων
 Μᾶτερ, ἃ φανεύσεις
 Σὰ τέκνα, νυμφιδίαν ἔνεκεν 995
 Δεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
 Ἄλλη ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνη.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἶδε σοι φυγῆς,
 Καὶ δῶρα νύμφη βασιλῆς ἀσμένη χεροῖν
 Εδέξατ'· εἰρήνη δὲ τάκειθεν τέκνοισι. 1000

- Μη* *Εα.*
- Παι.* *Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἠνίκ' εὐτυχεῖς;*
- Μη.* *Αἰ αἰ.*
- Παι.* *Τάδ' οὐ ξυνῶδα τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.*
- Μη.* *Αἰ αἰ μάλ' αὖθις.*
- Παι.* *Μῶν τιν' ἀγγέλλον τύχην* 1005
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
- Μη.* *Ἡγγειλας οἷ' ἠγγειλας· οὐ σέ μέμφομαι.*
- Παι.* *Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροοεῖς;*
- Μη.* *Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ ταῦτα γὰρ θεοί,
 Καγὼ κακῶς φρονουῶς ἐμηχανησάμην.* 1010
- Παι.* *Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.*
- Μη.* *Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.*
- Παι.* *Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
 Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.*
- Μη.* *Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,* 1015
*Καὶ παισὶ πόρον', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
 Ω τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
 Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,
 Οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἑστερημένοι·*
- Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,* 1020
*Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, κάπιδεῖν εὐδαίμονας,
 Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
 Εὐνάς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
 Ω δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·*
- Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ᾧ τέκν', ἐξεθρονώμην,* 1025
*Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοισι,
 Στεφφὰς ἐνεγκοῦς ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
 Ἡ μὴν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
 Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ,
 Καὶ κατανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,* 1030
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. νῦν δ' ὄλωλε δὴ

- Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἔστειρημένη,
 Ἀνκρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοί·
 Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
 Ουρεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου. 1035
 Φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα·;
 Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων·;
 Αἰ αἰ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
 Γυναιῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
 Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευμάτα 1040
 Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 Ἀνκουσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά·;
 Οὐ δῆτ' ἐγωγε· χαιρέτω βουλευμάτα.
 Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλῳ ὄφλειν, 1045
 Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους·
 Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκῃς,
 Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὄψω δὲ μὴ
 Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν, 1050
 Ἀντῶ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 Α, ἄ· μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε·
 Εἶσον αὐτοὺς, ὧ τάλαν, φεῖσαι τέκνων
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 Μὰ τοὺς παρ' Αἰδη νερτέρους ἀλάστορας, 1055
 Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι.
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
 Ὑμεῖς κτενοῦμεν, οἴπερ ἐξεφύσαμεν.
 Πάντως πέπρωται ταῦτα, κοῦκ ἐκφεύξεται. 1060
 Καὶ δὴ πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 Νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἀλλ', -εἶμι γὰρ δὴ τλημονεσιτάτην ὁδόν,

- Καὶ ταύσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι—
 Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα, 1065
 Λότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιᾶν χεῖρα.
 Ω φίλτατῃ χεῖρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
 Καὶ σῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενές τέκνων
 Εὐδαιμονοῖτον—ἀλλ' ἐκεῖ τὰ δ' ἐνθάδε
 Πατὴρ ἀφείλετ'—ὦ γλυκεῖα προσβολή, 1070
 Ω μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἠδιστον τέκνων.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμι προσβλέπειν
 Οἶα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
 Καὶ μανθάνω μὲν, οἶα δοῦν μέλλω κακῶ·
 Θυμὸς δὲ κρείσσαν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, 1075
 Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

- Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
 Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
 ἤλθον μείζους, ἢ χορῆ γενεᾶν 1080
 Θῆλον ἐρευνᾶν. ἀλλὰ γὰρ ἔστιν
 Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
 Σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὐ·
 Παύρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
 Εὐροῖς ἂν ἴσως
 Οὐκ ἀπόμνησον τὸ γυναικῶν. 1085
 Καὶ φημί βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
 Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύττυσαν
 Παῖδας, προσφέρειν εἰς εὐτυχίαν
 Τῶν γεναμένων·
 Οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν, 1090
 Εἴθ' ἠδὲν βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
 Χαῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
 Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
 Οἷσιν δὲ τέκνων ἔστιν ἐν οἴκοις

Γλαυκίρον βλάστημ', ἔσορῶ μελέτη 1095

Κατατροχόμενους τὸν ἅπαντα χρόνον

Ἡρώτων μὲν ὄπως θρέψαναι καλῶς,

Βίωτόν θ' ὀπάθειν λείπονσι τέκνοισ'

Ἐτι δ' ἐν τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαυροῖς,

Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς 1100

Μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἦδη

Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν

Καὶ θῆ γὰρ ἄλλῃς βίωτόν θ' εὖρον,

Σάματα θ' ἤθειν εἰσῆλθε τέκνων, 1105

Χρηστοὶ τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει

Δαίμων οὗτος, φρονῶδος ἐς Ἄϊδαν

Θάνατος προφέρων σάματα τέκνων.

Πῶς. οὐν λῆει πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαρατάτην 1110

Παίδων ἐνεκεν

Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

Μη. Φίλοι, κάλαι τοι προσμένουσα τὴν τυχην,

Καραδοκῶ τέκεῖθεν, οἱ προθήσεται.

Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος 1115

Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον

Δείκνυσιν, ὃς τε καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΛΙΓΓΕΛΟΣ.

Ω δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη

Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῖαν

Διποῦθ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβη. 1120

Μη. Τί δ' ἀξίον μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

Αγ. Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,

Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ἕπο.

- Μη.* Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
Τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει. 1125
- Αγ.* Τί φῆς; φρονεῖς μὲν ὀρθά, κοῦ μαίνει, γύναι,
'Ητις, τυράννων ἐστίαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
- Μη.* Ἐχω τι καὶ γὰρ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος, 1130
Λέξον δ' ὅπως ὄλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
Τέρψεαις ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
- Αγ.* Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονή
Ξὺν πατρὶ, καὶ παρηλθε νυμφικὸς δόμος,
'Ἡσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς, 1135
Δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.
Κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὶ τὸς, ἠδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην. 1140
Λέσποινα δ', ἦν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρῖν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἐπειτα μέντοι προῦκαλύψατ' ὄμματα,
Λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα, 1145
Παίδων μυσαχθεῖς εἰσόδους. πόσις δὲ σὸς
Οργὰς τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τὰδ'· Οὐ μὴ δυσμενῆς ἔσει φίλοις,
Παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
Φίλους νομίζουσ', οὔσπερ ἂν πόσις σέθεν 1150
Λέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι καίσι τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
'Ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα. καὶ πρῖν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν, 1155

*Δαβούσα πέπλους ποικίλους ἡμπέσχετο·
Χρυσοῦν τε θείσα στέφανον ἀμφὶ βοστρήχοις,
Δακρυῶ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
Ἀγνηγον εἰκῶ προσγελώσα σώματος.
Κάκειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται 1160
Στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
Ἄωροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπούμενη.
Τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν
Χροιάν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν 1165
Χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
Ἡ Γιανὸς ὄργας, ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα 1170
Χωροῦντα λευκὸν ἀβρὸν, ὀμμάτων τ' ἀπὸ
Κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῦ·
Εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κακυτόν. εὐθύς δ' ἦ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
'Ωρμησεν, ἢ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν, 1175
Φράσσουσα νύμφης ξυμφορὰν· ἅπασα δὲ
Στέγῃ πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
Ἢδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
Ταχύς βαδιστῆς τερμόνων ἀν' ἤπιετο·
'Ἢ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὀμματος 1180
Δεινὸν στενάξασ' ἢ τάλαιν' ἠγείρετο·
Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
Θαυμαστόν ἴει νᾶμα παμφάγου πυρός·
Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα, 1185
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
Φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,*

- Σείουσα χαίτην κρατὰ τ' ἄλλοι' ἄλλοσε,
 ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραφότης
 Ξύνδεσμα χρόσος εἶχε· πῦρ δ', ἐπι κόμην
 1190
 ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσως τ' ἐλάμπετο.
 Πιτνεῖ δ' ἐς οὐδας ξυμφορᾷ νικωμένη,
 Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθῆς ἰδεῖν.
 Οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
 Οὐτ' εὐφυνὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
 1195
 ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρὶ·
 Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πένυκινον δάκρυ
 Ἰναθμοῖς ἀδήλοισ φαρμάκων ἀπέβρεον,
 Λεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
 Νεκροῦ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον.
 1200
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσία
 Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·
 Ὄμωξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύξας δέμας,
 Κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε καὶ,
 Τίς σ' ἄδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
 1205
 Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὄρφανὸν σέθεν
 Τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνομι σοί, τέκνον.
 Ἐπεὶ δὲ θορήμων καὶ γόνων ἐπαύσατο,
 Χρήζων γεραιὸν ἐξαναστήσαι δέμας,
 Προσείχεθ', ὥστε μισὸς ἔρνεσιν δάφνης,
 1210
 Δεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν καλαίσματα·
 Ὅ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστήσαι γόνυ,
 Ἥ δ' ἀντελάζνυ· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
 Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
 Χρόνα δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
 1215
 Ψυχὴν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέριτερος.
 Κεῖνται δὲ νεκροὶ, καὶς τε καὶ γέρον πατῆρ,
 Πέλας· κοθεινῇ δακρυόισι συμφορᾷ.
 Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδῶν ἔστω λόγον

- Γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν. 1220
 Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἠγοῦμαι σκιάν
 Οὐδ' ἂν τρέσας εἶπομι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν
 Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
 Τούτους μερίστην μαρίαν ὄφλισκάνευ.
 Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων ἀνὴρ 1225
 Ολβου δ' ἐπιρρύνεντος, εὐτυχέστερος
 Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὐ.
Χο. Εοἶχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ
 Κακὰ ξυνάγειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
 Ω τλήμων, ὡς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν, 1230
 Κόρη Κρέοντος, ἣτις εἰς Ἄιδου πύλας
 Οἶχει, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
Μη Φίλοι, δέδοκται τοῦργον, ὡς τάχιστα μοι
 Παιδας κτανούση τῆσδ' ἀφορμαῖσθαι χθονὸς,
 Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα 1235
 Ἄλλη φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερί.
 Ἄλλ' εἰ, ὀπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
 Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πρόσσειν κακῶ;
 Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμῆ, λάβε ξίφος,
 Ἄδδ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίον 1240
 Καὶ μὴ κακισθῆς, μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,
 Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτιχτες· ἀλλὰ τήνδε γε
 Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
 Κᾶκετα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ἕμωσ
 Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή. 1245

Στροφή.

- Χο.** Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαῆς
 Ἀκτὶς Δελίου, κατίδετ',
 Ἴδετε τὰν ὀλομένην
 Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
 Τέκνοις προσβαλεῖν χεῖρ' αὐτοκτόνον. 1250

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
 Γονᾶς ἔβλασταν θεῶν δ'
 Αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
 Ἀλλὰ νιν, ὃ φάος διογενές, κάτειργε,
 Κατάπαυσσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν 1255
 Τάλαιναν τ' Εἰριννὴν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνον,
 Μάταν ἄρα γένος φίλιον
 Ἐτεκες, ὃ κυανεῖαν
 Διπούσα Συμπληγάδων 1260
 Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
 Δειλαία, τί σοι φρενῶν
 Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
 Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;
 Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'· 1265
 Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυμφ-
 δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ἙΤΕΡΟΣ.

Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
 Χα. Ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων; 1270
 Ἰὼ τλαῖμον, ὃ κακοτυχὲς γύναι.
 Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
 Δοκεῖ μοι τέκνοις.
 Παιδες. Ναι, πρὸς θεῶν ἀρῆξαι· ἐν δέοντι γάρ·
 Ὡς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους. 1275
 Χα. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
 ρος, ἅτις τέκνων ὦν ἔτεκες.

- Αροτον αὐτόχειρι μοίρα κτενεῖς.
 Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
 Γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοισι,* 1280
*Ἰνὸ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
 Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλλῃ.
 Πιτνεῖ δ' ἅ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνος
 Τέκνων δυσσεβεῖ,
 Ακτιῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,* 1285
*Ἄνοιν τε παῖδων ξυθανοῦσ' ἀπόλλυται.
 Τί δὴ ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
 Ω γυναικῶν λέγεις πολύπονον,
 Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.*
- Ια. Γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγυὲς ἔστατε στέγης,* 1290
*Ἀρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' εἰργασμένη
 Μῆδεια τοισίδ', ἣ μεθέστηκεν φυγῆ;
 Δεῖ γὰρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
 Ἡ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.* 1295
*Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονός,
 Αθῶος αὐτῆ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω
 Κεῖνην μὲν, οὐς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς
 Εμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐσώσωσιν βίον,* 1300
*Μῆ μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
 Μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.*
- Χο. Ω τλήμον, οὐκ οἶσθ', οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
 Ἰᾶσον οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.*
- Ια. Τί δ' ἔστιν; ἢ που καὶ μὲ ἀποκτεῖναι θέλει;* 1305
Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.
- Ια. Οἷμοι, τί λέξεις; ὡς μὲ ἀπώλεσας, γύναι.*
- Χο. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δὴ.*
- Ια. Ποῦ γὰρ νιν ἔκτειν', ἐντός, ἢ ἔξωθεν δόμων;*

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονῶς ἔβλασταν θεῶν δ'
Αἶμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
Ἀλλὰ νιν, ὃ φάος διογενές, κάτειργε,
Κατάπανσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν 1255
Τάλαινάν τ' Ἐριννὴν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
Μάταν ἄρα γένος φίλιον
Ἐτεκες, ὃ κυνεῖαν
Διπούσα Συμπληγάδων 1260
Πετρῶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'. 1265
Ἐπὶ γαῖαν ἀυτοφόνταισι ξυμφ-
δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

Οἶμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ἙΤΕΡΟΣ.

Ὦνκ οἷδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
Χο. Ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων; 1270
Ἰὼ τλάμον, ὃ κακοτυχὲς γίναι.
Παρέλθω δόμους; ἀρήξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.
Παῖδες. Ναι, πρὸς θεῶν ἀρήξαιτ' ἐν δέοντι γάρ.
'Ὡς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους. 1275
Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων ὦν ἔτεκες.

- Ἀροτον αὐτόχειρι μοίρα κτενεῖς.
 Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
 Γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις, 1280
 Ἴνῃ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
 Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμαίων ἄλλῃ.
 Πιτνεῖ δ' ἅ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνφ
 Τέκνων δυσσεβεῖ,
 Ἀκτιῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, 1285
 Ἄνοῖν τε παῖδοιν ξυνοθανοῦσ' ἀπόλλυται.
 Τί δὴ ποῖ οὖν γένοιτ' ἂν ξτι δεινόν;
 Ω γυναικῶν λέχος πολύπονον,
 Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.
- Ια. Γυναῖκες, αἰ τῆσδ' ἐγγὺς ἔστατε στέγης, 1290
 Δρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' εἰργασμένη
 Μήδεια τοισίδ', ἢ μεθέστηκεν φνγῆ;
 Δεῖ γάρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
 Ἡ πτηρὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 Εἰ μὴ τυράννων δάμασιν δώσει δίκην. 1295
 Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
 Ἀθῶος αὐτῆ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω
 Κείνην μὲν, οὐς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
 Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσω βίον, 1300
 Μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
 Μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
- Χο. Ω τλήμον, οὐκ οἶσθ', οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
 Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
- Ια. Τί δ' ἔστιν; ἢ που καμ' ἀποκτεῖναι θέλει; 1305
- Χο. Παῖδες τεθναῖσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.
- Ια. Οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
- Χο. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δὴ.
- Ια. Ποῦ γὰρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;

- Χο.* Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον. 1310
- Ια.* Χαλάτε κληῖδας ὡς τάχιστα, πρόσπολον
 Εκλύεθ' ἀρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν,
 Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσσωμαι φόνῳ.
- Μη.* Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
 Νεκρὸς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην; 1315
 Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,
 Δέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψεύσεις ποτέ·
 Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἑλῖος πατῆρ
 Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυσμα πολεμίας χερῶς.
- Ια.* Ω μῖσος, ὃ μέγιστον ἐχθίστη γύναι 1320
 Θεοῖς τε κἀμοῖ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
 Ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
 Ἐτλης τεκοῦσα, κἀμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
 Καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
 Καὶ γαῖαν, ἔργον τλάσα δυσσεβέστατον. 1325
- Ολοῖ· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν,
 Ὅτι ἐκ δόμων σὲ βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
 Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
 Πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἢ σ' ἐθρέψατο.
 Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί· 1330
 Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
 Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
 Ἡρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
 Παρ' ἀνδρὶ τῆδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
 Εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας. 1335
- Οὐκ ἔστιν ἦτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή
 Ἐτλη ποθ', ὅν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
 Γῆμαι σέ, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
 Δάειναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
 Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν. 1340
 Ἀλλ',—οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνειδέσει
 Δάκοιμ'· τοιόνδ' ἐμπέφυκέν σοι θράσος—

- Εφθ', αίσχροποιε, καὶ τέκνων μαιφόνε.
 Εμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
 Ὅς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,* 1345
*Οὐ καΐδας, οὐς ἔφουσα κάξεθρευδάμην,
 Ἐξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.*
- Μη. Μακρὰν γ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
 Ἀβόουσι, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
 Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.* 1350
*Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τὰμ' ἀτιμάσας λέχη,
 Τερπνὸν διάξειν βίοντον, ἐγγελῶν ἐμοί,
 Οὔθ' ἠ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεῖς γάμους
 Κρέων ἀνατεῖ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
 Πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,* 1355
*Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ἔφησε σπέος
 Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆ, καρδίας ἀνθηψάμην.*
- Ια. Καυτὴ γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.*
- Μη. Σάφ' ἴσθαι λυεῖ δ' ἄλγος, ἦν σὺ μὴ ἔγγελας.*
- Ια. Ω τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.* 1360
- Μη. Ω παῖδες, ὡς ἄλεσθε πατρῶα νόσφ.*
- Ια. Οὐ τοίνυν ἠ' μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.*
- Μη. Ἀλλ' ὕβρις, οἷ τε σοὶ νεοδμητες γάμοι.*
- Ια. Δέχουσι σφέ γ' ἠξίωσας οὖνεκα κτάνειν;*
- Μη. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;* 1365
- Ια. Ἦτις γε σάφρων σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.*
- Μη. Οὐδ' οὐκέτι εἰσὶ τοῦτο γὰρ σε δῆξεται.*
- Ια. Οὐδ' εἰσὶν, αἶμοι, σὴ κάρα μιάστορες.*
- Μη. Ισασιν, ὅστις ἤρξε πημονῆς, θεοί.*
- Ια. Ισασι δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον φρένα.* 1370
- Μη. Στυγεῖ πικρὰν δὲ βράξιν ἐχθαίρω σέθεν.*
- Ια. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν ἑάδιαι δ' ἀπαλλαγαί.*
- Μη. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ καγὼ θέλω.*
- Ια. Θάψαι νεκρὸς μοι τοῦσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.*
- Μη. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῆθ' ἐγὼ θάψω χερσὶ,* 1375

Φέρουσ' ἐς Ἴφρας τέμενος Ἀκραιάς θεοῦ,
 Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
 Τύμβους ἀνάσπῶν. γῆ δὲ τῆδε Σισύφου
 Σεμνήν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάγομεν
 Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. 1380
 Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ερεχθέως,
 Διγεί ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος.
 Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, καθθανεῖ κακὸς κακῶς,
 Ἀργοῦς κάρα σὸν λευράνῳ πεπληγμένος,
 Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων. 1385

- Ια. Ἀλλὰ σ' Εριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
 Φονία τε Δίκη.
- Μη. Τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων,
 Τοῦ ψευδόρκου καὶ ξιναπάτα;
- Ια. Φεῦ, φεῦ, μυσσὰρὰ καὶ παιδολέτορ. 1390
- Μη. Στείχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
- Ια. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
- Μη. Οὐπω θρηνεῖς· μένε καὶ γήρασ'.
- Ια. Ὡ τέκνα φίλτατα. Μ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
- Ια. Κῦπειτ' ἔκτας; Μ. Σέ γε πημαίνουσ'. 1395
- Ια. Αἰ αἰ, φίλιον χρῆζω στόματος
 Παίδων ὁ τάλας προσπιτύξασθαι.
- Μη. Νῦν σφε προσανδᾶς, νῦν ἀσπάζει,
 Τότ' ἀπωσάμενος. Ι. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
 Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων. 1400
- Μη. Οὐκ ἔστι μάτην ἔπος ἔρριπται.
- Ια. Ζεῦ, τὰδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελανθόμεθ',
 Οἶά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσσᾶρᾶς
 Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
 Ἀλλ' ὀπίσσον γοῦν κάρα, καὶ δύναμαι, 1405
 Τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω,
 Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὡς μοι

Τέκν' ἀποκτείνας, ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς

Οὐς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον, 1410

Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

Χα. Πολλῶν ταμίαι Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ,

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί

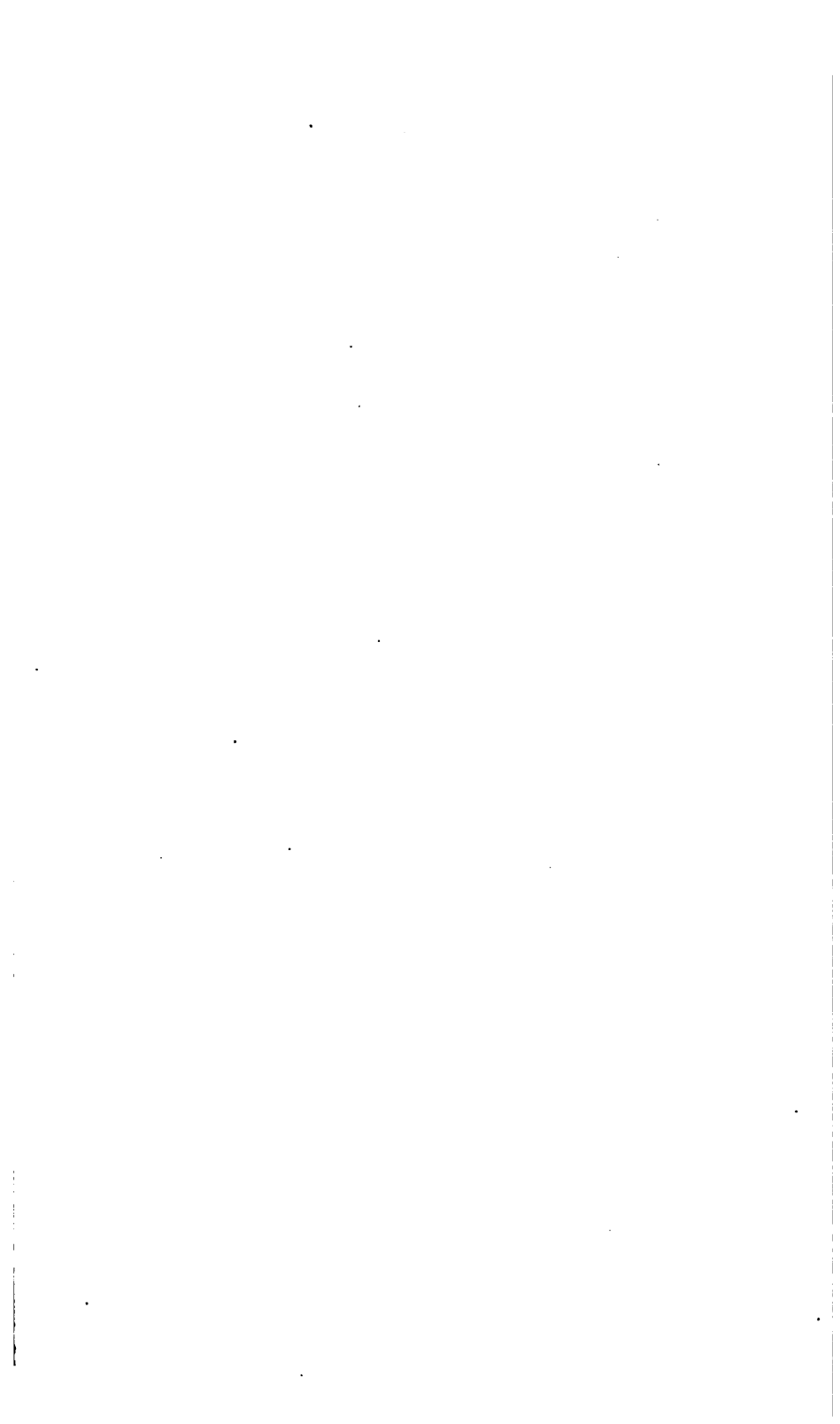
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,

Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρε θεός. 1415

Τοιῶνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS TRAGICIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS TARTIA.

EXCERPTA BUCOLIÇA.

ΠΑΛΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ,

Εἰς ἄγαλμα Πανὸς συρίζον.

ΣΙΓΑΤΩ λάδιον Ἀραιῶδων λέπας, αἶ τ' ἀπὸ πέτρας
Κροννοῖ, καὶ βληχῆ πολυμιγῆς τοκάδων,
Ἀπὸς ἐπεὶ σύριγγι μελιόδετα εὐκελάδῳ Πάν,
'Υγρὸν εἰς ξυκτιῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων
Αἰ δὲ περίξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
'Υβριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επίγραμμα.

ΑΔΦΝΙΣ ὁ λευκόχρως, ὁ καλῶ σύριγγι μελιόδων
Βωκολικῶς ὕμνος, ἀνθετο Πανὶ τάδε
Τὸς τρητῶς θόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὄξυν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ἔ ποκ' ἐμαλοφῶρει.

ΑΛΛΟ.

ΑΗΣ, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, διδύμοις ἀλλοιοῖν αἰεῖται
'Αθὺ τι μοί; κήγων κακτὶδ' αἰράμενος
Ἀρξέσμαι τι κρέπειν ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελεῖ
Ἀόφως, καρδέτῳ πνεύματι μελόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λάβιας δοῦς ἄντρον ὑπὸθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιόδαυ ἀφρανίδωμες ὕπνου.

I.

* E THEOCRITO.

[JUXTA EDIT. L. C. VALCKENAE. LUGD. BAT. 1781. IN 8VO.]

Admirabilis in suo genere THEOCRITUS, sed musa illa rustica et pastoralis non forum modò, verùm ipsam etiam urbem reformidat.
QUINCTIL. X. 1.

ΕΚ ΤΩΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ
ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

ἜΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Πρώτου Εἰδυλλίου. ^{ΕΙΔΥΣ}

ΕΝ τούτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύραις ποιηὴν καὶ Αἰπόλος. Ὁ δὲ Θύραις βουκολικῶς φθεῖ τον ὑπ' ἑρωτος τηγόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα καὶ ἀντὶ τούτου αἰγὰ ἐς τρεῖς ἀμέλλαι, καὶ καλὸν κισσὸδιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΚΙΤΤΟΣ

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ.

† Εἰδυλλιον α.

ΘΥΡΣΙΣ ποιηὴν, καὶ ΔΙΠΟΔΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

ἌΤΤ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἡ πίτυς, αἰπόλε, τήνα, Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσθεται, ἀδὺ δὲ καὶ τὸ Συρίσθες μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ.

Δίκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὴ λαψῆ·
 Δίκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἔς τὴ καταρῶει 5
 Ἄ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔσται κ' ἀμέλξης.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταγῆς
 Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.

Δίκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγονται,
 Ἄρνα τὴ σακίταν λαψῆ γέρας, αἱ δὲ κ' ἀρέσκη 10
 Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὴ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρης, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,
 Ὡς τὸ κάταγες τοῦτο γεώλοπον, ἢ τε μυρῖκαι,
 Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τᾶδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν 15
 Συρίσδεν τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 Τάνικα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
 Καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολῆ ποτὶ φινὶ κάθηται.

Ἄλλα, (τὴ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
 Καὶ τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκεο μῶσας,) 20

Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πετέαν ἐσδάμεθα, τῷ τε Πριήτῳ
 Καὶ τὰν Κρασιάδων κατεναντίον, ἄπερ ὁ θῶκος
 Τήνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρῦες· αἱ δὲ κ' αἰείσης,
 Ὡς ποκα τὸν Διδύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων, 25
 Ἄγὰ τέ τοι δασῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,

Ἄ, δὴ ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
 Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδεί καρῶ,
 Ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρῦεται ὑπόθι κισσὸς,
 Κισσὸς ἐλιγρῶσφ κεκονισμένος· ἂ δὲ κατ' αὐτὸν 30
 Καρῶ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένῳ κροκόεντι.

Ἐντισθεν δὲ γυνά, τὴ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε ταὶ ἄμπνη· παρὸ δὲ οἱ ἔσθρες

Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικίονο' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτάς. 35

Ἀλλ' ὄκα μὲν τῆνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελευσα,
Ἀλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Ἀθρὰ κυλοιδιώωντες ἐτάσια μοχθίζοντι.

Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπράς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει 40

Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἔοικώς.

Φαίης κέν γυῖαν νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν·

Ἰδέ οἱ ὠδήκωνε κατ' ἀνχένα πάντοθεν ἴνες,

Καὶ πολὺ περ ἰόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας. 45

Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρώτιο γέροντος, 45

Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλώα·

Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἰμασιαῖσι φυλάσσει

Ἡμενος· ἀμφὶ δὲ μιν δὴ ἀλώπεκες· ἃ μὲν ἀν' ὄρχως

Φοιτῆ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἃ δ', ἐπὶ πῆραν

Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν 50

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκρατίστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκωσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,

Σχόινω ἐφαρμόσων· μέλειται δὲ οἱ οὔτε τι πῆρας,

Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.

Παντῶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὕγρὸς ἄκανθος. 55

Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδανίῳ αἰγά τ' ἔδωκα

Ἰβρον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.

Οὐδ' ἔτι πᾶ ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγειν, ἀλλ' ἔτι κεῖται

Ἀχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, 60

Αἶκεν μοι τὸ φίλος τὰν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.

Κοῦ τοι τι φθονέω· πόταγ', ὦ γαθέ· τὰν γὰρ αἰοιδᾶν

Ὅτι πα εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀρχετε βρωλικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἀρχετ' αἰοιδᾶς.

Θύρσις ὄδ' ὦ ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδ' ἄ φωνά. 65

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', δκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, Νύμφαι;
 Ἡ κατὰ Πηγειῶ καλὰ τέμπεα, ἦ κατὰ Πίνδω;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῦ μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω,
 Οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ. χ

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 70

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῦ λέων ἀνέκλανσε θανόντα.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Πολλαί οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,

Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 75

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθ' Ἑρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,

Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ γαθὲ, τόσσον ἔφακσαι;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾠπόλοι ἦνθον. 80

Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,

Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ τάκευι; ἅ δέ τε κῶρα

Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται

(Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)

Ζαλοῖσ'. ἅ δύσερός τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί. 85

Βῆτες μὲν ἐλέγην· νῦν δ' αἰπόλω ἀνδρὶ ἔοικας.—

92—152.

βουκολικῶν

Τίς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
 Ἄνε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἔγνε μοῖρας.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθέ γε μὲν ἀδεῖα καὶ ἅ Κύπρις γελάοισα,

Ἀθήρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,

Κῆπε, τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιεῖν

Ἀρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα, 100
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
 Ἦδη γὰρ φροῖσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκων·
 Δάφνις κ' εἰν αἶδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδαν, 105
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχίσαν· ἤνθει δρυές, ὣδε κυπείρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῖντι ποτὶ σμῆνεσσι μέλισσαι.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἰβραῖος χ' Ὡδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
 Καὶ πτωκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει. 110

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Αὐτίς ὅπως στασῇ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, τὸν βῆταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχην μοι.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ἄρεα φωλάδες ἄρκτοι, 115
 Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
 Οὐκ ἔτ' ἀνά δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθουσα,
 Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδαρ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Δάφνις ἐγὼν ὅδε τήνος ὁ τὰς βόας ὣδε νομεύων, 120
 Δάφνις ὁ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιασ ὣδε ποτίσδων.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ω Πᾶν, Πᾶν, εἴτ' ἔσσι κατ' ἄρεα μακρὰ Ἀνκαῖω,
 Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
 Τὰν Σικελᾶν, Ἐλίκασ δὲ λίπε Ἐρίον, αἰπύ τε σᾶμα 125
 Τήνο Ἀνκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγεται αἰοιδᾶς.
 Ενθ', ὦ ἑναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτωιο μελίπνονν
 Ἐκ καρῶ σύριγγα καλᾶν, περὶ χεῖλος ἐλιχτᾶν.
 Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αἶδος ἔλκομαι ἦδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,
 Πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνεΐκαι,
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὠλαφος ἔλκει, 135
 Κῆξ ὄρεων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 Ἡθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει·
 Ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνις ἔθα ῥόον, ἔκλυσε δῖνα 140
 Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
 Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὡς μιν ἀμέλξαι
 Ἐπίσω ταῖς Μοῖσαις. ὃ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
 Χαίρειτ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσῶ. 145

ΑἰΠΟΛΟΣ.

Πλήρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πλήρες τοι σχαδόνων καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγαις
 Ἄδειαν· τέτιγος ἐπεὶ τὴ γὰ φέρτερον ἄδεις.
 Ἦνιδε τοι τὸ δέπας· θῦσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
 Ἦρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. 150
 Ὡδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὴ δ' ἄμελγέ νιν· αἰ δὲ χίμαιραι
 Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὑμῖν ἀναστῆ.

ἽΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Δευτέρου Εἰδυλλίου.

ἽΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυυδίου τινός ἑρῶσα, ὃν ἐκ παλαι-
στρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διὰ τινος θεραπεΐνης Θεστύλιδος
ἑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν κειράται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν
Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἑρωτι συμβαλλομένης νικτι-
ρηνῆς θεᾶς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σόφρονος
μετήνευχε μέμων.

* ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδυλλιον β'.

1—41.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θεστυλιε κᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελίβαν φοινικέφ οἶὸς ἄνωγ;
Ὡς τὸν ἐμὴν βαρὺν εὐντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀπ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἤκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνῶκαμες, ἢ ζοῖσι εἰμὲς, 5
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἄνδρσιος. ἦ ἦά οἱ ἄλλα
Ἰλχεῖ' ἔχων ὃ τ' Ἐρως ταχινᾶς φρένας, δ' τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαιίστραν
Ἀῦριον, ὡς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἶά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα, 10
Φαῖνε καλόν· τιν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾶ, δαῖμων,
Τᾶ χθονίᾳ θ' Ἑκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντε
Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἶμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλήτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἑρδοῖσα χερεῖονα μήτε τι Κίρκας, 15
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἰγῆξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δᾶμα τὸν ἄνδρα.

Αλφιδά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι ;
Ἡ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαί ; 20
Πάσσο, ἄμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὄστέα πάσσω.

Ἰγῆ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Δῖθω· ἧ ὡς ἀνὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κήξαπινὰς ἄφθη, κοῦδὲ σποδὸν εἶδομέεσ' αὐτᾶς· 25
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἄμαθύνει.

Ἰγῆ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος ἀντίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὄδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας 30
Ὡς κείνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρησι θύρησιν.

Ἰγῆ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὸ δ', Ἀρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἄδα
Κινῆσαιε ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρῦονται· 35
Ἄ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἰγῆ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἡνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἄ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἐντοσθεν ἀνία·
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὡς με τάλαιναν } 40
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἤμεν.

47—134.

Ἰγῆ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἴππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῶδ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι 50
Μαινομένῳ ἵκελον, λιπαρῶς ἔκτοσθε παλαιίστρας.
Ἰγῆ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὄλεσε Δέλφισ,
 Ὡ γὼ νῦν τίλλωσα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

Αἰ αἰ, ἔρωσ ἀνιαρῆ, τί μεν μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
 Εμφυῖς ὡς λιμναῖτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; 55

Ἴγγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
 Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαζον

Τῆς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἄς ἔτι καὶ νῦν 60
 Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὁ δὲ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ.)
 Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴγγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν δὴ μούνη εἰοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
 Ἐκ τίνος ἀρξενῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο; 65
 Ἦνθ' ἂ τῷ Ἰθούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξῶ
 Ἀλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δὴ ἴσκα κολλὰ μὲν ἄλλα
 Θηρία πομπέεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λείαινα.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μ' ἂ Θευχαρίλα, Θράσσα τροφὸς ἂ μακαρῖτις, 70
 Ἀγχιθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
 Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δὲ οἱ ἂ μεγάλοιτος
 Ἰμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
 Κάμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα. 75
 Ἦδη δ' εὔσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ἧ τὰ Δύκωνος,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς,
 Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὴν Σελάνα,
 Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι. 80

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
 Ἵ ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοῦδ' ἔτι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆρθον
 Ἐργων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε· 85

Κείμεν δ' ἐν κλινηῖρι δέκ' ἅματα καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μιν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.

Καὶ μιν χροῶς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλάκι θάψωφ

Ἐρῆεν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ

Ὅστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα,

90

Ἡ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, αἷτις ἐπᾶθεν;

Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄντιο φεύγων.

Φράζεό μιν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.

Χ' οὕτω τᾶ δῶλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·

Εἰδ' ἄγε, Θέστυλι, μοὶ χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος.

95

Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μόνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαιίστραν

Τηνεὶ γὰρ φοιτῆ, τηνεὶ δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μιν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.

Κῆπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχνα νεῦσον,

100

Κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τῷ καλεῖ· καὶ ὑπάγεο τᾶδε.

Ὡς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων

Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δὲ μιν ὡς ἐνόησα

Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφω,

(Φράζεό μιν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα,) 105

Πᾶσα μὲν ἐπύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω

Ἰδρώς μιν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἔερσαις·

Οὐδέ τι φωνᾶσαι δύναμαν, οὐδ' ὅσον ἐν ὑπνῷ

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·

Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροῶ πάντοθεν ἴσα. 110

Φράζεό μιν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.

Καὶ μ' εἰδῶν ὧ ἴστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,

Ἐξέτ' ἐπὶ κλινηῖρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·

Ἡ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσον ἐγὼ θῆν

Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέγων ἐφθαξα Φιλῆνον,

115

Εἰς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἧ με παρήμεν.

Φράζεό μιν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.

Ἡνθον γὰρ κῆγῶν, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,

Η τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος, αὐτίκα νυκτός,
 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσαν, 120
 Κρατὶ δ' ἔχαν λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔγνος,
 Πάντοσε πορφυρέησι περιζώστρησιν ἑλικτάν.

Φράζέο μὲν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότινα Σελάνα.
 Καὶ μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἑλαφροῦς
 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι. 125

Ἐδδον δ', εἶχε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεύς ἐφίλασα·
 Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἅ θύρα εἶχετο μοχλῶ,
 Πάντως καὶ πελέκεισιν καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζέο μὲν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότινα Σελάνα.
 Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τῇ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν 130
 Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τὴν με δευτέρη ἐκ κυρὸς εἶλεν,
 Ω γύναι, ἑσκαλέσσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Ἀῦτως ἠμίφλεκτον. Ἐρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
 Πολλάκις Ἀφαιστόιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

144—149

Κοῦτε τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμνητο μέσφα τοι ἐχθές,
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἄ τε Φιλίστας 145
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμαῖς ἀνλητρίδος, ἄ τε Μελιξήνης,
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
 Δῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ωκεανοῖο φέροισαι
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλιφις ἐρᾶται.

154—166.

Ταῦτά μοι ἄ ξείνα μνησάτο· ἔστι δ' ἀλαθής
 Ἡ γὰρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη, 155
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Λωρίδα πολλάκις ὄπαν·
 Νῦν δὲ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧν νιν οὐδέποκ' εἶδον.
 Ἡ δ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λίλασται;

mit
 Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κῆμὲ
 Δυπηῆ, τὰν Αἶδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ· 160
 Τοῖά οἱ ἐν κίστα κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν,
 Δοσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
 Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πάλους,
 Πότνι· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέστηαν.
 Καῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι 165
 Ἀστέρες, εὐκῆλιω καὶ ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ἜΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τρίτου Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ Εἰδυλλιον τοῦτο Αἰπάλος ἀπὸ τοῦ ἐροῦν-
 τος, ἢ Αμαρυλλίς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστῆς ἀπ'
 αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γὰρ τις τῆ Αμαρυλλίδι, τοῦ
 ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσκει δ' ἂν τις Βάττον εἶναι· τοῦτον
 γὰρ Αἰπὸλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιῆ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον
 Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Αμαρυλλίδα, ἐμφαίνον-
 τα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν, ἐκ τοῦ, *Ἢ ῥά γέ τοι*
διμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχλῶν αὐτὸν καλοῦντες· Τὸν Τίτυρον
 αἱ μὲν κύριον, αἱ δὲ ἄντυρον εἶναι φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν
 ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότων.

* ΑἰΠΟΔΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδυλλιον γ'.

ΚΩΜΑΣΤΩ ποτὶ τὰν Αμαρυλλίδα· ται δέ μοι αἴγες
 Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
 Τίτυρ', ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκει τὰς αἴγας,
 Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
 Τὸν Διδυκὸν κνάκωνα φυλάσσειο, μὴ τὴ κορυΐξη. 5

Ω χαρίεσσ' Αμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο καὶ ἄντρον
 Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
 Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
 Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
 Ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τήνῳθε καθεῖλον, 10
 Ὡ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὺ καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 Θῆσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
 Ἀβομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
 Τὸν κισσὸν διαδύς, καὶ τὰν πτέριν, ἧ τὺ πνκάσδη.
 Νῦν ἔγνω τὸν Ἐρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λσαίνας 15
 Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
 Ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρῃς ἰάπτει. πρὸ βεβρωδῶ
 Ω τὸ καλὸν ποθορεῦσα· τὸ πᾶν λίθος· ᾧ κυδάνοφρου
 Νύμφα, πρόσπτυξάι με τὸν αἰπόλον, ὡς τυ φιλάσω·
 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδέα τέφρις. 20
 Τὸν στέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτά ποιησεῖς,
 Τὸν τοι ἐγὼν, Αμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Εμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδομοισι σελίνοισι.
 Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδύς ἐς κύματα τήνα ἀλεῦμαι, 25
 Ὡπερ τὰς θύννως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
 Κῆρα μὲν ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνω πρᾶν, ὄκα, μεν μεμνάμενῳ εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
 Ἀλλ' αὐτῶς ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. 30
 Εἴτε καὶ Ἀγροῖῳ τᾶλαθέα κοσκινόμαντις,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιθάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τιν ὄλος ἐγκειμαι, τὺ δέ μιν λόγον οὐδένα ποιῆ. π
 Ἡ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακίς ἁ μελανόχρους 35
 Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὺ μοι ἐνδιαθρύπτῃ. ω
 Ἄλλεται ὀφθαλμὸς μιν ὁ δεξιός· ἀρὰ γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ῥεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ᾧδ' ἀποκλιθεῖς·

Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἴκπομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι, 40
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄννευ· ἃ δ' Ἀταλάντα
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα. X
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Οἰθρονος ἄγε Μελάμπους
 Ἐς Πύλον· ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλήθη
 Μάτηρ ἃ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφειβοίας. 45
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων
 Οὐχ οὕτως Ὠδωνίς ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
 Ὡστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὴν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰάνων
 Ἐνδυμίων ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα, 50
 Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
 Ἀλγέω τὰν κεφαλάν τιν' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' αἶδω,
 Κεισεῦμαι δὲ πεσῶν, καὶ τοὶ λύκοι ἄδέ μ' ἔδονται.
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιο.

ἽΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ουδίου Εἰδύλλιον.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώ-
που· εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλους Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βο-
κόλος, εὐληφέστες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· Ἐπαθλον
δὲ τιθεῖται τὰς ἰδίας σύριγγας· τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπό-
λος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει· Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ
Εἰδύλλιον μικτὸν ἐκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

• ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

Εἰδύλλιον ἦ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑἰΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΑΙ τῷ χαρίεντι συνήντητο βουκόλοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ἄρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τῶν ἦτην κυβηοτρίχῳ, ἄμφω ἀνάδα,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.
Πρῶτος δ' ἄν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας 5

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μνηστῶν ἐπίουρε βοῶν, Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χά Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθη

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμῶν εἰροπόκων ὄταν, συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων. 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσθεις ἄν ἰσιδεῖν, χρήσθεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσθω τοῦτ' ἰσιδεῖν, χρήσθω καταθεῖναι ἄεθλον

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησεῶ τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησεῶ ποκα ἀμνόν ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν 15
 Χ' ἄ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Δευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Ταύταν κατθεῖν τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησεῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἡ μὲν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Δευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχιθεῖς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμι κρινεῖ; τίς ἐπάκρος ἔσσεται ἀμείων; 25

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνον πῶς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
 ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρός ὑλακτεῖ;
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας
 Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἦθελε κρῖναι.
 Πρῶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰνκτὰ Μενάλκας· 30
 Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδὰν
 Βωκολικὰν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀγρεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἷ τι Μενάλκας
 Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ἄσε μέλος,
 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας ἦν δὲ ποκ' ἐνθη 35
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κραῖναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον

Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

Τοῦτο τὸ βοκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας

Τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

40

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος

Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

Ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,

Χῶ ποιμᾶν ξηρὸς τηρόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἷς, ἔνθ' αἴγες διδυματοκοί, ἔνθα μέλισσαι

45

Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρῦες ὑμῖτεραι,

Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,

Χῶ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὡ τραγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὃ βάθος ὕλας

Μυρίον, ὃ σιμαὶ δευτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι

50

Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος. ἴθ' ὃ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',

Ὡς Πρωτεὺς φάκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γὰν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα

Εἶη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων

Ἄλλ' ὑπὸ τᾶ πέτρα· τᾶδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,

55

Σύννομα μᾶλ' ἔσορῶν, τᾶν Σικελᾶν ἐς ἄλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμᾶν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' ἀνῆμος,

Ὀρῖσιν δ' ὑσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·

Ἄνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὃ πάτερ, ὃ Ζεῦ,

Οὐ μόνος ἠράσθη· καὶ τὴ γυναικοφίλας.

60

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.

Τᾶν πυμάταν δ' ἐδάκν' οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδεν τᾶν ἐρίφων, φεῖδεν, λύχῃ, τᾶν τοκάδων μεν,

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτῶ.
 Ω Δάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; 65
 Οὐ χρῆ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νέμοντα.
 Ταί δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὄκνειθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
 Ποίας· οὔτι καμείσθ', ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται.
 Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
 Ὡς τὸ μὲν ὦ ῥνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρωσ ἀπόθωμαι. 70
 Δέντερος αὖ Δάφνις λιγυρῶσ ἀνεβάλλει ἀείδεν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κᾶμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύννοφους κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
 Τὰς δαμάλας παρελευντα, καλὸν, καλὸν ἡμεσ ἔφασκεν
 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶπον. 75
 Ἄδει' ἀ φωνὰ τὰς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
 Ἄδὺ δὲ χῶ μύσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἀ βῶσ·
 Ἄδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδαρ ῥέον αἰθριοκοιτιῆν.
 Τᾶ δρυτ' ταί βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα·
 Τᾶ βοτ' δ' ὁ μύσχος, τᾶ βωκόλω αἱ βόες αὐταί. 80
 Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·

ΔΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδὺ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 Κρέσσον ρελπομένῳ τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχεν.
 Δάσδεο τὰς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
 Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἀμ' αἰκολέοντα διδάξαι, 85
 Τῆναι τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ διδακτρά τοι αἶψα,
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶσ αἰεὶ τὸν ἀμοιγήα πληροῖ.
 Ὡς μὲν ὁ παῖς ἔχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
 Νικησας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 Ὡς δὲ κατεσμήθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύκα 90
 Ωτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
 Κῆκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
 Καὶ νύμφαν, ἄκραβος ἐδὴν ἔτι, Ναῖδα γῦμεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ἐνδεκάτου Εἰδυλλίου.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κύνκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρω-
τα δι' ἐφθῆς. Προσδιιάγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατροῦ Νικίᾳ, Μίλη
σῶς τὸ γένος· ὅς συμφαιτετῆς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἱατροῦ ὄντος
καὶ αὐτοῦ. Φέρεται δὲ καὶ τι ποιημάτων αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον
ἐπὶ Κύνκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

* Κ Υ Κ Α Ω Ψ.

Εἰδυλλιον ια.

ΟΥΔ' ἔν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὐδ' ἔγχριστον, ἐμὴν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίκαστον,
Ἡ ταὶ Μισρίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδύ
Γίνεται ἐπ' ἀνθρώποις· εὐφῆν δ' οὐ φῆδιόν ἐστι.
Γινώσκεν δ' οἰμαί τυ καλῶς, ἱατρον ἰόντα, 5
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ περιλαμένον ἔσοχα Μοῖσαις.
Ὅτω γοῦν φάιστα διαγ' ὁ Κύνκλωψ ὁ παρ' ἄμῃν,
Ἰσθαίος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τῆς Γαλατίας,
Ἀρτι γενεαίεδον περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
Ἡρατὸ δ' οὔτι φόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις, 10
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγείτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ εἴς ποτὶ ταῦτιον αὐταὶ ἀπῆρθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνης· ὁ δὲ τῶν Γαλατίων ἀείδων
Αὐτῷ ἐπ' αἶνος κατετάμετο φυνκιοέσσας,
Ἐξ αὐῶς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος 15
Κύπριος ἐκ μεγάλας, εἰ οἱ ἤπατι πᾶζε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔφρ' καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ἰγνηλαῖς, ἐς πόντον ὄραν, αἶσιδε τοιαῦτα·
Ὡ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντι' ἀποβάλλῃ;

- Λευνοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,* 20
Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῆς δ' αὐθ' οὔτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με·
Οἶχη δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολίων λύκον ἀθρήσασα.
Ἡράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον 25
Ἡνθεσ ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὄδον ἀγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' εἰσὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πῶ νῦν
Ἐκ τήνῳ δύναι· τιν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χάριεσσα κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις· 30
Οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὡς μία μακρά·
Εἰς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
Ἄλλ' ὠντὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκη,
Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω· 35
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπάρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεὶ.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ἄδε Κυκλώπων
Τιν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαντὸν αἰείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς 40
Πάσας ἀμνοφόρας, καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκτων.
Ἄλλ' ἀρίκεν τὸ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὄρεχθῆν.
Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξείς.
Ἐντὶ δάφναι τηρεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι, 45
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος ἃ γλυκὺκαρπος
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἃ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χύονοσ, ποτὸν ἀμβρόσιον, προῖητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;)
[Δι δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτεροσ ἦμεν,] 50
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ·
Καίόμενος δ' ὑπὸ τεῦσ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

Καὶ τὸν ἐν ὀφθαλμῶν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ω μοι, οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μᾶτηρ βράγχι ἔχοντα,
 Ὡς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τευς ἐφίλασα, 55
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἠ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγάνι ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι
 Ὡσὶ οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὃ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι, 60
 Αἶκα τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὄδ' ἀφίκηται.
 Ὡς κεν ἴδω, τί ποθ' ἀδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὕμιν.
 Εξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 (Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὄδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
 Πομαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμέλγειν, 65
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
 Ἄ μᾶτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὄλωσ ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λεπτόν ἐόντα.
 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὰς πόδας ἀμφοτέρως μεν 70
 Σφύσδειν ὡς ανιαθῆ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.
 Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Αἶκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν
 Τὰν παρεῖσαν ἀμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις; 75
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλαὶ συμπαῖσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
 Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω
 Ἀηλονότ' ἐν τᾶ γὰ κήγῶν τίς φαίνομαι ἤμεις.
 Οὕτω τοι Πολύφαιμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρπασα, 80
 Μουσίσδων ῥᾶον δὲ διαῖγ', ἠ χρυσὸν ἔδωκεν.

ἽΠΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Πεντεκαίδεκάτου Εἰδύλλιον.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον Συρακούσῃαι, ἢ Ἀθηνῶν ζῆσαι· ἐπιτίθεται δὲ τινὰς Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θάκην ἐξιούσας τῆς κομπῆς τοῦ κομισθέντος Ἀδώνιδος ἐπὶ Ἀρρινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. Ἔθος δὲ εἶχον αἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀθωνίοις, διακομίσαντες τὰ εἶδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ἄδουσαν τινὰ, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρρινόης δι' ἐδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

* ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιε΄.

**ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ,
[ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΤΝΗ ΛΟΙΛΟΣ.]**

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοὶ φίλα, ὡς χρόνῃ; ἐνδοί.

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθεσ. ὄρη δίφρον, Εἰνία, αὐτῶ·
Εμβάλῃ καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίξεν.

ΓΟΡΓΩ.

Ὡ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίπκων.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες
 Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυντος τὴ δ' ἑκαστέρῳ ἄμμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
 Πλεόν, σὺκ οἴκησιν ὄπως μὴ γείτονες ὄμες
 Ἀλλήλαις, ποτ' ἔριν, φθονερόν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος. 10

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
 Τὸ μικρῶ παρεόντος ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερόν τέκος οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Λισθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὲν τήνος πρόαν, (λέγομεν δὲ πρόαν θῆν
 Πάντα,) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσθων,
 Ἦνθε φέρων ἄλλας ἄμμιν, ὄνησ' τρισκαιδεκάπαχυν.

ΓΟΡΓΩ.

Χάρμὸς ταυτέ γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας
 Ἑπτα δραχμῶν, κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
 Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἄπαν ὄυπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ. 20
 Ἀλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξεν
 Βᾶμς τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν ἀκούω χρῆμα καλόν τι
 Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβία πάντα.

Ὡν εἶδες, γ' ἂν εἶπας, ἰδοῖσα τὴ τῷ μὴ ἰδόντι. 20

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπειν ὄρα κ' εἶη ἀεργοῖς αἰὲν ἔορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνέθρουπτε,
 Θές πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσονται καθέσθου.
 Y

Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
 Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὄμως· μὴ πουλὺ, ἀπλήστε, 30
 Ἐγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;
 Παῦσαι· ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
 Ἄ κλάξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ἄδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
 Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστώ; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνῶσης, Γοργοῦ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
 Ἡ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· καλὸν εἶπες.

Τῶμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
 Ἀμφίθεε. οὐκ ἄξῳ τὴν τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος. 40
 Δάκρυ' ὄσσα θέλεις· χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 Ἐρρωμες. Φρυγία, τὸν μικκόν, παῖσδε, λαβοῖσα·
 Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ω θεοὶ, ὅσσοις ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. 45
 Πολλά τοι, ὦ Ἰπτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα·
 Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν, οὐδεὶς κακοεργὸς
 Δαλείται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 Ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί. 50
 Ἄδιστα Γοργοῦ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 Ορθὸς ἀνέστα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρησῆς
 Ἐννόα, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 Ωνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοί. 55

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκα
Ἐκ παιδός· σπεύδωμε· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιφθεῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ ἀνλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΤΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν

60

Ἐνμαρές;

ΓΡΑΤΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦρθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παιδῶν, πείρη θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμός ἂ πρεσβῦτις ἀπόχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναικες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἴφραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσος ὄμιλος.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι λαβὴ καὶ τυ,
Ἐννόα, Ἐντυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὴν πλανηθῆς.

Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμε· ἀπριξέχεν, Ἐννόα, ἄμῶν.

Ω μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἤδη

Ἐσχισται, Γοργοῖ· ποτιῶ Διὸς, εἴτι γένοιω

Ἐνδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μεν.

70

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν ὄμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος

Ωθεῦνθ' ὡσπερ ὕεσ.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμὲς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ὄρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
 Ἄμμε περιστέλλων· χρησιῶ κ' οἰκτίριμος ἀνδρός. 75
 Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν ἄγ', ὃ δειλὰ, τὺ βιάζεν.
 Κάλλιστ' ἐνδοῖ πᾶσαι, ὃ τὰν νῦν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὄδε· τὰ ποικίλα πρῶτον ἄθρησον
 Δεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάνι Ἀθαναία· ποταί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 80
 Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκанти, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι
 Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ἀνθρώπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
 Κλισμῷ, πρῶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλον, 85
 Ὅ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ἼΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὃ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
 Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειδόδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ἀνθρώπος; τί δὲ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμὲς;
 Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν Πελοποννασισὶ λαλεῦμεθ'
 Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Μῆ φυῆ, Μελιτώδες, ὃς ἀμῶν καρτερός εἴη,
 Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξης. 95

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἀδωνιν ἀεΐδειν
 Ἄ τῆς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις αἰοιδός,

Αἴτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε
Φθεγξέϊται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρῦπτεται ἦδη.

ΓΤΝΗ ΑΟΙΛΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλασας, 100
 Αἰπεινόν τ' Ἐρυκα, χρυσῶ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἷόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος
 Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὠραι
 Βάρδισται μακάρων Ὠραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 Ἐρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105
 Κύπρι Διωναία, τὴ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
 (Ἀνθρώπων ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν
 Λυβρῶσιαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 Τιν δὲ χαριζομένα, πολυνώνυμε, καὶ πολύναιε,
 Ἄ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἐλένα εἰκυῖα, 110
 Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 Πὰρ μὲν οἱ ὦρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
 Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα.
 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναικῆς ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, 115
 Ἀνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖ' ἀμ' ἀλεύρω,
 Ὅσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῶ ἔλαιῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεινὰ καὶ ἔρπετὰ τᾶδε πάριστι.
 Χλωραὶ δὲ σκιαδες, μαλακῶ βρίθοισαι ἀνήθη, 120
 Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἐρωτες,
 Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Ποτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὄζω.
 Ω ἔβενος, ὦ χρυσοῦς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω 125
 Ἄ Μίλατος ἔρει, γὰρ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.
 Ἐστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις,
 Οἰτωκαϊδεκέτης ἢ ἔννεακαΐδεχ' ὁ γαμβρός.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμὲς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ὄρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἶης,
 Ἄμμε περιστέλλων· χρησιῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. 75
 Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν ἄγ', ὃ δειλά, τὸ βιάζεν.
 Κάλλιοςτ' ἐνδοῖ πᾶσαι, ὃ τὰν νῦν ἐπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὄδε· τὰ ποικίλα πρῶτον ἄθρησον
 Δεπτά καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάνι' Ἀθαναία· ποταί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 80
 Ποιοὶ ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκνυσι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι
 Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῃ κατακείται
 Κλισμῷ, πρῶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, 85
 Ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ἼΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὃ δύστανοι, ἀνάνυτα κατίλλοισαι
 Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσοδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος; τί δὲ τιν, εἰ κατίλαι εἰμὲς;
 Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαί εἰμὲς ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμεσ'
 Δωρίσδεσ' δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Μῆ φνῆ, Μελιτώδες, ὃς ἀμῶν καρτεροὺς εἶη,
 Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεῖαν ἀπομάξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἀδωνιν ἀεΐδειν
 Ἄ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις αἰοῖδος,

Αἴτις καὶ Σπέρχην τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε
Φθεγγεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλὸν διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΤΝΗ ΑΟΙΛΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλασας, 100
 Αἰπεινὸν τ' Ἐρυκα, χρυσῶ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἷόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὠραι
 Βάρδιστα μακάρων Ὠραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 Ἐρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105
 Κύπρι Διωναία, τὴ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶς
 (Ἀνθρώπων ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν
 Ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 Τὴν δὲ χαριζομένα, πολυνώνυμε, καὶ πολύναιε,
 Ἄ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἐλένα εἰκυῖα, 110
 Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 Πᾶρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Πᾶρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
 Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα. 115
 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναικῆς ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
 Ἀνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρω,
 Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεινὰ καὶ ἔρπετὰ τᾶδε πάριστι.
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῶ βρίθουσιν ἀνήθῳ,
 Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἐρωτες, 120
 Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὕψω.
 Ω ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 Αἰετῶ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω 125
 Ἄ Μίλατος ἔρει, γὰρ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.
 Ἐστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις,
 Οκτωκαίδεκέτης ἢ ἔννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.

- Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρῶά. 130
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.
 Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσω ἀθροῖαι ἔξω
 Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα·
 Λύσσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
 Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς. 135
 Ἐρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεῖς Ἀχέροντα,
 Ἀμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὐτ' Ἀγαμέμνων
 Τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυνάμιος ἦρως,
 Οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν 140
 Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
 Οὐ Πελοπηιάδαι τε, καὶ Ἀργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιοι.
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ, ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

ΓΟΡΓΩ.

- Πραξινοά, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἂ θήλεια 145
 Ολβία ὄσσα ἴσασι, πανολβία ὡς γλυκυφανεῖ.
 Ὡρα ὅμως κεῖς οἶκον ἀνάριστος Διοκλείδας·
 Χώνηρ ὄξος ἅπαν' πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαιρόντας ἀφικνεῦ.

• ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιή.

- ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελάω,
 Παρθενικαί, θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
 Πρόσθε νεογράπτω θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
 Δώδεκα ταὶ πρῶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
 Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατᾶν 5
 Μναστεύσας Ἐλέναν ὁ νεώτερος Αἰτρείος υἱός.

- Αειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι*
Ποσοὶ περιπλέκτοισ'· περι δ' ἴαχε δῶμ' ὕμεναίω.
- Οὕτω δὴ πρόϊζα κατέδραθες, ᾧ φίλε γαμβρέ;*
Ἡ ῥά τις ἐσοὶ λίαν βαρυγούνατος; ἢ ῥα φίλυπνος; 10
Ἡ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, οἷ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλεν;
Εὐδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὄραν, αὐτὸν ἐχοῖν τυ,
Παῖδα δ' ἔῃν σὺν παισὶ φιλοστόργω παρὰ μητρὶ
Παῖσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἓνας καὶ ἐς ἄω,
Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε. 15
- Ολβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένω τοι*
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ᾧ ἄλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἔχαιο χλαῖναν,
Οἷα Ἀχαῦάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα. 20
- Ἡ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρα τίκτεν ὁμοῖον.*
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος αὐτὸς
Χρῖσαμένας ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τῶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἐλένα παρισωθῆ. 25
- Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,*
Πότνια νύξ, ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ἦδε καὶ ἄ χρυσέα Ἐλένα διεφαίνεται ἐν ἀμῖν.
Πιείρα μεγάλη αἶτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα
Ἡ κόπη κυπάρισσος, ἣ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος· 30
- Ἦδε καὶ ἄ ῥοδόχρως Ἐλένα Λακεδαίμονι κόσμος.*
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδετα ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰσιῶ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ἄδε κροτῆσαι, 35
- Ἄρτεμιν αἰείδοισα καὶ εὐρύτερον Ἀθάναν,*
Ἦς Ἐλένα· τὰς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ἦ καλὰ, ᾧ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἤδη
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμῶνια φύλλα

Ερפוῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας, 40
 Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
 Ἀργες γειναμένας οἶος μαστὸν ποθέοισαι.

Πράτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον
 Πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὑγρὸν ἄλειφαρ 45
 Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον

Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται (ὡς παριῶν τις
 Ἀννείμη) Δωριστί· Σέβευ μ', Ἑλένας φυτὸν ἐμμί.

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ. 50
 Λατῶ μὲν δοίη, Λατῶ κουροτρόφος, ὕμνιν

Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ, Κύπρις ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
 Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.

Εὔδετ' ἐς ἀλλάλων στέρονον φιλότητα πνέοντες,
 Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἅῳ μὴ ἵπλάθησθε. 55

Νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος αἰοιδὸς
 Εξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχῶν εὐτριχα δειρᾶν.

Ἵμᾶν, ὦ Ἵμέναιε, γάμω ἐπὶ τῷδε χαρείης.

• Κ Η Ρ Ι Ο Κ Λ Ε Π Τ Η Σ .

Εἰδύλλιον ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἐρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
 Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χεῖρ' ἐφύσση,
 Καὶ τὰν γὰν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτα
 Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφειο, ὅτι γε τυτθὸν 5
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
 Χ' ἂ μάτηρ γελάσασα, Τὴ δ' οὐκ ἴσον ἔσοι μελίσσαις;
 Χὼ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

• Β Ο Υ Κ Ο Δ Ι Σ Κ Ο Σ .

Ειδύλλιον κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλάσαι,
 Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν· Εῤῥ' ἀπ' ἐμεῖο·
 Βακόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
 Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκά χεῖλεα θλίβειν.
 Μῆ τὺ γὰ μεν κύσσης τὸ καλὸν στόμα, μῆδ' ἐν ὀνείροις. 5
 Οἷα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσδεις·
 Ὡς τρυφερὸν γελάεις, ὡς κωτίλα φήματα φράσδεις·
 Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀδέα χαίταν.
 Χεῖλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
 Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύνῃς. 10

Τοιαῦδε μυθίσδοισα, τρεῖς εἰς ἕδον ἔπτυσε κόλπον,
 Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὰ πόδε συννεχῆς εἶδεν
 Χεῖλεσι μυθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξᾶ βλέποισα·
 Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
 Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἷμα, 15
 Καὶ χροῖα φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
 Χ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
 Ὅτι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.

Ποιμένες, εἶπατέ μοι τὸ κρήνρον· οὐ καλὸς ἐμμί;
 Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε; 20
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἀδὺ τι κάλλος,
 Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
 Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
 Ομμάτά μοι γλανκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας· 25
 Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
 Εῤῥεῖ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρα.

Ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
 Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλω. 30
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναιῖκες,
 Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἅ δ' ἄστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄλλ', ὅτι βωκόλος ἔμμι, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει,
 Ὡς καλὸς Διώνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει
 Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βῶτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμειυσεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἀδωνιν 35
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὄν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδί κάθειυδε.
 Καὶ τῷ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τῷ, 40
 Ω Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
 Ἐννίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἃ τε Σελάνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ
 Μῆτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μῶνῃ δ' ἀνά νύκτα καθεύδοις. 45

* Η Ρ Α Κ Λ Ι Σ Κ Ο Σ .

Εἰδύλλιον κδ'.

ἩΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἕοντα ποχ' ἅ Μιδεαῖτις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
 Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
 Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 5
 Ἄπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μὐθήσατο παίδων·
 Εὔδειτ', ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
 Εὔδειτ', ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὔσοα τέκνα,
 Ολβιοὶ εὐνάξοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἴκοισθε.

Ὡς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος. 10
 Ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
 Ωρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τάμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δῦα πολυμήχανος Ἥρη
 Κνανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
 Ωρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων 15
 Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξελευσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοβόρωσ ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Εργομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυνον ἰόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμῶμενοι ἐγγύθεν ἦρθον, 20
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνά οἶκον ἐτύχθη.
 Ητοι ὃ γ' εὐθύσ ἀΰσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλέης, οὐλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν, 25
 Φευγέμεν ὀρμαίνων. ὃ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλῆς, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῶ,
 Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τῷ δ' αὖτε σπείραισιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα 30
 Οψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῶ αἰὲν ἄδακρον
 Ἀψ δὲ πάλιν διέλυνον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 Δεσμῶ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρήν.
 Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς καὶ ἐπέγρετο πράτα.
 Ἄνσταθ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν· 35
 Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
 Οὐκ αἶεις, παίδων ὃ νεώτερος ὄσσον αὐτεῖ;
 Οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οἶδε τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
 Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν. 40
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐξ ἐνῆυς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
 Δαιδάλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὄρῳ' οἱ ὕπερθε

Κλιντήρος κεδρίνω περι πασσάλα αἰὲν ἄφροτο.

Ἦτοι ὄγ' ὠριγνάτο νεοκλώστω τελαμῶνος,

Κουφίζων ἑτέρα κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·

45

Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα παστάς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.

Ἀμῶας δὴ τότε ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·

Οἴσετε πῦρ ὅτι θάυσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,

Ἀμῶες ἐμοί, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόματ' ὀχῆας·

Ἀνστατε, δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ.

50

Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι

Ἀμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.

Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἑρακλῆα

Θῆρε δύω χεῖρεσσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,

Συμπλήγηδην ἰάχησαν. ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρούνα

55

Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑπόθι χαίρων

Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖν

Πατρὸς ἐοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον

Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.

60

Ἀμφιτρούαν δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνειᾶν θέτο χλαῖναν

Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

Ορνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον αἶιδον·

Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,

Ἀλκμήνα καλέσσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,

65

Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,

Ἠνώγει Μῆδ', εἴ τι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,

Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι

Ἀνθρώποις, ὃ τι μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπέγει,

Μάντι Εὐηρεΐδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

70

Τῶς ἔλεγεν βασιλεία· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·

Θάρσει, ἀριστοτόχεια γύναι, Περσῆϊον αἶμα·

Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,

Πολλὰι Ἀχαιῶδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα

Χεῖρὶ κατατρίβοντι, ἀκρέσπερον αἰείδοισαι

75

Αλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔση Ἀργεΐαισι.
Τῷος ἀνήρ ὄδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέγων πλατὺς ἦρως,
Οὐδ' καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἦσσαντες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇν 80
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἔξει.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνῇ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 85
Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἔτοιμάσαστ', ἢ παλιούρω,
Ἡ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖτον ἄχερδον
Καίε δὲ τῶδ' ἀργίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσα, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί. 90
Ἡρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὐ μάλα πᾶσαν, ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὐριον· ἀπ' δὲ νέεσθαι,
Ἀστρεπτος. καθαρῶ δὲ πυρώσατε δῶμα θεεῖφ
Πρῶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται) 95
Θαλλῶ ἐπιφραίνειν ἔστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδαφ·
Ζηγὶ δ' ἐπιφρέξαι καθυπερτέρφ ἄρσενα χοῖρον,
Ἀσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὄχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἑὼν ἐνιαυτοῖς. 100
Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἄλωφ,
Ἐτρέφει, Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Δίνος ἐξεδίδαξεν,
Τῖος Απόλλωνος, μελεδωνεύς, ἄγρυπνος ἦρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἴστων, 105
Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Ἀντάρ' αἰοιδὸν ἔθηκε καὶ ἀμφω χεῖρας ἐπλασσεν
Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμόλπος.

- Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἔδρυστροφοὶ Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαιίσμασιν, ὄσσα τε πύκται 110
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ τ' εἰς γαίαν προπεσόντες
 Πυγμαχοὶ ἐξεύροντο παλαιίσματα σύμφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαιο διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀρκαλύκῃ Φανοτιῆ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 115
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλῆως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκειν
 Αὐτὸς ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγῶνων 120
 Ἀργεὶ ἐν ἵπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφῆων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυγμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι 125
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεύσαι,
 Κάστρω ἱπαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἀργεὸς ἐνθῶν,
 Ὀππόκα κλαῖρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναϊε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἀργος.
 Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς 130
 Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
 Ὡδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδενύσατο μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἧς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
 Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
 Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὄπτα, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος 135
 Δωρικὸς, ἀσφαλῆως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρυπον.
 Ἐξήματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπέρ ἔννυτο κνάμας.

[Λεῖπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

Π

• E B I O N E .

[JUXTA EDIT. L. C. VALCKENAER. LUGD. BAT. 1781. IN 8VO.]

*ΚΕΙΝΟΣ δ' οὐ πολέμῳ, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελλε,
Καὶ βότας ἔλλαινε, καὶ αἰείδων ἐνόμνε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδεία πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παιδῶν ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἐρωτα
Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤραθε τὸν Ἀφροδίταν.*

ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

† Εἰδύλλιον γ'.

Ἄ ΜΕΓΑΛΑ μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ἐρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα, τῶσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον
Μέλπειν μοι, φίλε βουῦτα, λαβὼν τὸν Ἐρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, χ' ἂ μὲν ἀπῆνθεν ἔγῳ δ', ὅσα βουκολίασδον, 5
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν, τὸν Ἐρωτα δίδασκον.
Ὡς εὔρεν πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὡς αὐτὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἐρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἀδύς Ἀπόλλων.
Ταυτὰ μιν ἐξεδίδασκον ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον,
Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε 10
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
Κηγῶν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἔρωσ μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην

* Ειδύλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
 Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῶ ἔπονται
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηθῆ,
 Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν
 Ἦν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονούμενος ἀδὺ μελίσσῃ, 5
 Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὄδ' ἐπλετο πᾶσιν ἀληθής·
 Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
 Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀεΐδει·
 Ἦν δ' αὐτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Ἀνκίδαυ τι μελίσσῳ, 10
 Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾧδά.

† ις'

ἘΣΠΕΡΕ, τὰς ἐρατᾶς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
 Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
 Τόσσον ἀφαιρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
 Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
 Ἀντὶ Σελαναίας τὸ δίδου φάος· ὦνεκα τήνα, 5
 Σήμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
 Ἐρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὀδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεραῖσθαι.

‡ ιζ'.

ἈΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσης,
 Τίποτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
 Τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκηαι,
 Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾶ νόον οὐδὲν ὅμοιον; 5
 Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὦπασας ἄμμιν,
 Ὡς μὴ πικρὸν ἔοντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

*Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες δοιδάν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.*

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ.

† *Ειδύλλιον έ.*

*ΤΑΝ ἄλλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλλη,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.
Ἄλλ' ὅταν ἀγήση πολιῶς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζη, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη, 5
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα φεύγω
Γὰρ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύση πολὺς ὄνεμος, ἃ πίτυς ἄδει.
Ἡ κακὸν ὁ γριπενὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἃ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθύς ἃ πλάνος ἄγρα. 10
Ἀντὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἤχον ἀκούειν,
Ἄ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.*

* *Ειδύλλιον δ'.*

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ερωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἔκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται
Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέρασιον ὀπηδῆ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν
Ἦν δὲ νόον τις Ερωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσσῃ, 5
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὄδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
Βαμβαίνει μεν γλώσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' αἰίδει·
Ἦν δ' αὐτ' ἔς τὸν Ερωτα καὶ ἔς Λυκίδαν τι μελίσσῳ, 10
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ῥῶδά.

† ις'

ἘΣΠΕΡΕ, τᾶς ἐρατᾶς χρύσειον φάος Αφρογενείας,
Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφανρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
Χαίρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄχοντι
Ἀντὶ Σελαναίας τὴ δίδου φάος· ὠνεκα τήνα, 5
Σήμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρᾶν
Ερχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
Ἄλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συννεῦσθαι.

† ις'.

ἈΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Τίποτε τόσσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ερωτα τέκῃαι,
Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾶ νόον οὐδὲν ὅμοιον; 5
Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἔοντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες δοιδάν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΣΤΥΛΛΙΩΝ.

† *Εἰδύλλιον ε΄.*

*Τἄνθ' ἄλλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολὺς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη, 5
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα φεύγω
Γὰρ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύσῃ πολὺς ὄνεμος, ἃ πίτυς ἄδει.
Ἡ κακὸν ὃ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἃ ναῦς, 10
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθῦς ἃ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἄ τέρεπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.*

• *Ειδύλλιον ε'*

*ΗΡΑ Πᾶν Ἀχῶς τᾶς γείτονος· ἤρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιρτητᾶ Σατύρω· Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα.
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρωσ δ' ἐσμίχεται ἀμοιβᾶ.
 Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἦν φιλέητε, φιληθῆτε.*

5

† *Ειδύλλιον ζ'*

*ΑΔΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπήν κατὰ πόντον ὀδεύη,
 Ἐρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
 Ἐδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑπυτροχάει, κοῦ μίγνυται ὕδασι· ὕδωρ·
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἐρωσ ἐδίδαξε κολυμβῆν.*

5

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΛΕΞΠΟΤΑ.

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικούς.

ΠΙΝΔΑΡΕ, Μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε **Σειρῆν**
Βαχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ανακρείοντος, 'Ομηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ φεῦμα
Ἐσπασας οἰκείους **Στησίχορ'** ἐν καμάτοις,
'Ἡ τε **Σιμωνίδεω** γλυκερῇ σελίς, ἠδὺ τε πειθοῦς
Ἴβυκε καὶ παιδῶν ἄνθος ἀμυσάμενε,
Και ξίφος **Αλκαίου**, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Ἐσπείβε, πάτρης θέσμιμα ρυόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' **Αλκμᾶνος** ἀηδόνες, ἴλατε, πάθης
Ἀρχὴν οἷ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάδατε.

Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

ΕΚΚΛΑΓΕΝ ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος. ἔπνεε τεργνά
'Ἠδυμελιφθόγγον μούδα Σιμωνίδεω.
Ἀδμπε **Στησίχορός** τε καὶ Ἴβυκός. ἦν γλυκὺς **Αλκμάν**.
Ἀρα δ' ἀπὸ στομάτων φθέγγετο **Βαχυλίδης**.
Πειθᾶ **Ανακρέοντι** συνέσπετο. ποικίλα δ' αὐδᾶ
Ἀλκαῖος κιθάρα **Λέσβιος** Αἰολίδι.
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφῶ πέλεν, ἀλλ' ἑρατειναῖς
Ἐν Μούσαις δεκάτη Μούδα καταγράφεται.

I.

• O D A E.

*Non, si priores Maeonius tenet
 Sedes Homerus, Pindaricæ latent,
 Cæque, et Alcæi minaces,
 Stesichoriquæ graves camœnæ:
 Nec, si quid olim lusit Anacreon,
 Delevit ætas: spirat adhuc amor,
 Vivuntque commissi calores
 Æoliæ fidibus puellæ.*

HOR. L. IV. OD. IX.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α. *Eis Αφροδίτην.*

ΠΟΙΚΙΛΟΦΡΟΝ, ἀθάνατ' Αφροδίτα,

Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,

Μῆ μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίασι δάμνα,

Πόντια, θῦμον.

Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴ ποκα κότερῶσα δ

Τῆς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀτοῖσα πόλλυ

Ἐκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα

Χρῦσεον ἤλθες

Ἀρμ' ὑποβέβησα, κάλοι δέ σ' ἄγον

Ἰσκέες στρουθοί, περὶ γᾶς μελαίνας 10

Πύκνα δινόντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
 ρος διὰ μέσσω

• Β Α Κ Χ Υ Δ Ι Δ Ο Υ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Τίθει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλη,
 Πλούτον, καὶ μελιγλώσσω ἀοιδῶν ἄνθεα·
 Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἶθεται βοῶν
 Ξανθῆ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων.
 Γυμνασίῳν τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει. 5
 Ἐν δὲ σιδαροδέτρισι κόρραξιν αἰθᾶν ἀρχαῶν
 Ἴστοι πέλονται ἔγχεά τε λογχωτά,
 Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρῶς θάμναται χαλκῶν δ'
 Οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλάται μελίφρων ἄπρος
 Ἀπὸ βλεφάρων, ἀμᾶν δὲ θάλλει κέαρ. 10
 Συμποσίῳν δ' ἐρατῶν βρῖθοντ' ἀγνυαί,
 Παιδικοὶ θ' ὕμνοι φλέγονται.

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΙΝΑ.

† ιζ': Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύων,
 Ἡφαιστέ, μοι ποίησον,
 Πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 (Τί γὰρ μάχαισι κάμοι;) 5
 Ποτήριον δὲ κοῖλον,
 Ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 Ποίει δ' ἔμοι κατ' αὐτὸ
 Μῆτ' ἄστρα, μῆθ' ἀραξάν,
 Μῆ στυγνὸν Ωρίωνα.
 Τί Πλειάδων μέλει μοι, 10
 Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
 Ποίησον ἀμπέλους μοι,

Καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
 Καὶ Μαινάδας τρυγώσας
 Ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
 Καὶ χρυσέους πατοῦντας
 Ὅμοῦ καλῶ *Αναίω*
 Ἐρωτα καὶ Βάθυλλον.

15

* ιθ'. *Eis τὸ δεῖν πίνειν.*

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
 Πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
 Ὅ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
 Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
 Καὶτῶ θέλοντι πίνειν;

5

† λ'. *Eis Ἐρωτα.*

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἐρωτα
 Δῆσασαι σιφάνοισι
 Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
 Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
 Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
 Δύσασθαι τὸν Ἐρωτα.
 Κἂν λύση δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ
 Δουλεύειν· δεδίδαχται.

5

‡ λα'. *Eis ἑαυτόν.*

Ἄφες με τοῖς θεοῖσι
 Πιεῖν, πιεῖν ἄμυστί.
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

Ερμάνει' Αλκμαίων τε,
 Χ' ὁ λευκόπους Ορέστης,
 Τὰς μητέρας κτανόντες.
 Εγὼ δὲ μηδένα κτάς,
 Πιῶν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 Ερμάνειθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
 Δεινὴν κλονῶν φροσύτην,
 Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
 Ερμάνειτο πρὶν Αἴας
 Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
 Τὴν Ἐκτορος μάχαιραν.
 Εγὼ δ' ἔχων κέπελλον,
 Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
 Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

6

10

15

• λέ. Ἐὶς Ἐυρώπης εἰκόνα.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ᾧ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
 Φέρει γὰρ ἀμφὶ νότοις
 Σιδωνίην γυναῖκα.
 Περᾶ δὲ πόντον εὐρὺν,
 Τέμνει τε κῆμα χηλαῖς.
 Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεῖς
 Ἐπλευσε τὴν θάλασσαν,
 Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

6

10

* λς. Εἰς τὸ οὐσιμότερον ὄν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
 Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
 Τί δ' ἔμοι λόγων τοσούτων
 Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
 Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
 Ἀπαλὸν πόμα Λυαίου
 Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 Μετὰ χροσῆς Ἀφροδίτης.
 Πολιὰ κέρα στέφουσαι
 Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
 Τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις
 Ὁ θανάων οὐκ ἐπιθυμεῖ.

5

10

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.

‡ Εἶδος α.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ,

Κέλητι.

Στροφή α. Κώλον ις.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕμω δ' ὄθι
 Χροσῆς αἰθέρατον πύρ
 Ἄτε θαυπέθει νο-
 κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου
 Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
 Ἐλδεαι, φίλων ἤτηρ,
 Μηκέθ' ἄλιον σκόρατε
 Ἄλλα θαυπέταρον

5

* Ειδύλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ερωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
 Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται.
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῆ,
 Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν
 Ἦν δὲ νόον τις Ερωτι δονεῦμενος ἀδὺ μελίσσῃ, 5
 Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὄδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
 Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
 Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' αἰίδει·
 Ἦν δ' αὐτ' ἔς τὸν Ερωτα καὶ ἔς Λυκίδαυ τι μελίσσῳ, 10
 Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

† ις'

ἘΣΠΕΡΕ, τᾶς ἐρατᾶς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
 Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
 Τόσσον ἀφανρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
 Χαίρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄχοντι
 Ἀντὶ Σελαναίας τὸ δίδου φάος· ὦνεκα τήνα, 5
 Σήμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
 Ερχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεραῖσθαι.

† ις'.

ἈΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσης,
 Τίπτε τόσσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
 Τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλίον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ερωτα τέκηαι,
 Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾶ νόον οὐδὲν ὁμοιον;
 Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ᾧπασας ἄμμιν,
 Ὡς μὴ πικρὸν ἔοντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι; 5

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἔμοι δ' ἀπέλειπες δαιδάν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΣΤΥΛΛΙΩΝ.

† *Εἰδύλλιον ε΄.*

Τἄν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλη,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.
Ἄλλ' ὅταν ἀχῆση πολὺς βυθός, ἅ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη, 5
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω·
Γᾶ δὲ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύση πολὺς ὤνεμος, ἅ πίτυς ἄδει.
Ἡ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἅ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθύς ἅ πλάνος ἄγρα. 10
Ἀὐτὰρ ἔμοι γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἤχον ἀκούειν,
Ἄ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

* *Εἰδύλλιον ε'*

*ΗΡΑ Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος ἤρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιρτητᾶ Σατύρω· Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα.
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον ἔρωσ δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾶ.
 Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἴν' ἦν φιλέητε, φιλήσθε.*

5

† *Εἰδύλλιον ζ'*

*ΑΛΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπήν κατὰ πόντον ὀδεύη,
 Ἐρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδαρ,
 Ἐδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑπτροχάει, κοῦ μίγννται ὕδασι· ὕδαρ
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἐρωσ ἐδίδαξε κολυμβῆν.*

5

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικούς.

ΠΙΝΔΑΡΕ, Μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε Σειφῶν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ανακρείοντος, Ὀμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ρεῦμα
Ἐσπabas οἰκείους Στησίχορ' ἐν καμάτοις,
Ἦ τε Σιμωνίδεω γλυκερῇ σελῆς, ἠδὺ τε πειθοῦς
Ἰβυκε καὶ παιδῶν ἄνθος ἀμηδόμενε,
Και ξίφος Αλκαίου, τὸ πολλὰ κίς αἶμα τιράννων
Ἐσπειδε, πάτρης θέσμια θνόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' Αλκμαῖος ἀηδόνες, ἔλατε, πάσης
Ἀρχὴν οἱ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάδατε.

Εἰς τοὺς αὐτοῦς.

ΕΚΚΛΑΓΕΝ ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος. ἔπνεε τερχνά
Ἦδυμελιφθόγγου μουῦσα Σιμωνίδεω.
Ἀάμκει Στησίχορός τε καὶ Ἰβυκός. ἦν γλυκὺς Αλκμάν.
Δαρά δ' ἀπὸ στομάτων φθέγγατο Βακχυλίδης.
Πειθῶ Ανακρέιοντι θυνέβπετο. ποιίλα δ' ἀδδᾶ
Αλκαῖος κιθάρα Αἰσθίος Αἰολίδι.
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
Ἐν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

I.

• O D A E.

105

*Non, si priores Maeonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricae latent,
Caeque, et Alcaei minaces,
Stesichorique graves camoenas:
Nec, si quid olim lusit Anacreon,
Delevit aetas: spirat adhuc amor,
Vivuntque commissi calores
Aeoliae fidelis puellae.*

HOR. L. IV. OD. IX.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

d. *Eis Aphroditēn.*

ΠΟΙΚΙΛΟΦΡΟΝ, ἀθάνατ' *Aphroditā,*
Παῖ Διός, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.
Ἀλλὰ τοῖδ' ἔλθ', αἶ ποκα κάτερόντα 5
Τῆς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀτίσις πόλλυ
Ἐκλυες, πατρός δέ δόμον λιποῖσα
Χρῦσειον ἤλθες
Ἀρμὶ ὑποξείχασα, κάλοι δέ σ' ἄγον
Ἰσκέες στρουθοί, περὶ γῆς μελαίνας 10
Πύκνα δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσα

Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὴ δ', ᾧ μάκαιρα,
 Μειδιάσασ' ἀθανάτω προσώπω,
 Ἡρὲ ὅ τι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ τι 15
 Δῆ σε κάλημι,
 Κ' ὅ τι ἐμῷ μάλιστα ἔθελω γενέσθαι
 Μαιώλα θυμῶ, τίνα δ' αὐτε πείθω
 Τῶν σαγηνέσσαν φιλότατα· τίς, Σαπ- 20
 φοῖ, ἀδικεῖ σε;
 Καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως δαΐζει·
 Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει
 Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
 Ἡ οὐ κεν ἐθέλλοις.
 Εἰθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λύσον 25
 Ἐκ μερικῶν, ὅσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
 Θῦρος ἰμέρρει, τέλεσον· τὴ δ' αὐτῶ
 Σύμμαχος ἔσσο.

β'. Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.

Φαίστερά μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 Ἔμμεν ἄνηρ, ὅστις ἐναντίος τει
 Ἰσθάνει, καὶ κλασίον ἀνὸ φωνᾶ-
 σαί σ' ὑπακούει,
 Καὶ γελᾷς ἰμερόεν· τό μοι μᾶν 5
 Καρδίαν ἐν στήθεσσι ἐπτόασεν.
 Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με φωνᾶ
 Οὐδὲν ἔτ' ἵκει·
 Ἀλλὰ καμμένο γλώσσα ἔαγε· λέπτον δ'
 Ἀντίκα χρῶ· πῶρ ἰποδοδρόμακεν, 10
 Οπκάτεσσον· δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
 σιν δ' ἀκοαί μοι·

Καδδ' ἰδρῶς ψύχρος χέεται, τρόμος δὲ
 Πᾶσα δ' ἀγρῆ, γλαυρότερα δὲ ποταε'
 Εμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα,
 Φαίνομαι ἄπνους.
 Ἀλλὰ πᾶν ταλμαίτων, ἐπεὶ πένητά

15

• • • • •

• ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέῃ ἀνεμεσ
 Βρέμε πνέων, κινήθεισά τε λίμνα
 Δείματι ἤριπεν, οὐδ' ἀδιάντοισι
 Παρσιαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε
 Φίλαν χέρα, εἶπέν τε ὦ τέκος,
 Ὄσον ἔχω πόνον σὺ δ' ἄσπεις, γαλαθῆνός τ'
 Ἡτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δάματι,
 Χαλκιογόμφω δὲ, νυκτιλαμπεῖ,
 Κνανέω τε δνόφω τὴ δ' ἀναλέαν
 Ὑπερθε τεὰν κόμην βαθεῖαν
 Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
 Οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέα
 Καίμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
 Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
 Καί κεν ἐμῶν ξημάτων λεπτόν
 Ὑπεῖχες οὔσας, κέλομαι, εὔδε, βρέφος,
 Εὔδέτω δὲ πόντος, εὔδέτω ἄμετρον κακόν.
 Ματαιοβουλία δὲ τις φανεῖη,
 Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο δ' τι δὴ θαρσαλέον
 Ἔπος, εὔχομαι τεκνέφρι δίκας μοι.

5

10

15

20

• Β Α Κ Χ Υ Δ Ι Δ Ο Υ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Τίττει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλη,
 Πλούτον, καὶ μελιγλώσσων αἰοιδῶν ἄνθεα·
 Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεταὶ βοῶν
 Ξανθᾶ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων.
 Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κόμων μέλει. δ
 Ἐν δὲ σιδαροδέτροισι πρόπαξιν αἰθᾶν ἀραχνῶν
 Ἴστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτὰ,
 Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρῶς δάμναται· χαλκῶν δ'
 Οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ σολᾶται μελίφρων ὄπκος
 Ἀπὸ βλεφάρων, ἀμῶν δὲ θάλλει κίεαρ. 10
 Συμποσίων δ' ἔρατῶν βρίθοντ' ἀγυαί,
 Παιδικοὶ δ' ὕμνοι φλέρονται.

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΙΝΑ.

† ιζ'. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύων,
 Ἡφαιστέ, μοι ποιήσον,
 Πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 (Τί γὰρ μάχαισι κάμοι;) δ
 Ποτήριον δὲ κοῖλον,
 Ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 Ποίει δ' ἔμοι κατ' αὐτὸ
 Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἀμαξαν,
 Μὴ στυγνὸν Ωρίωνα.
 Τί Πλειάδων μέλει μοι, 10
 Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
 Ποιήσον ἀμπέλους μοι,

Καὶ βότρυνας κατ' αὐτῶν,
 Καὶ Μαινάδας τρυγώσας
 Ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
 Καὶ χρυσέους πατοῦντας
 Ὅμου καλῶ Λυαίῳ
 Ἐρωτα καὶ Βάθυλλον.

15

* ιθ'. *Eis τὸ δεῖν πίνειν.*

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 Πίνει δὲ δένδρον αὐτήν.
 Πίνει θάλασσαν ἀναύρους,
 Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
 Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
 Καὶ τῷ θέλοντι πίνειν;

5

† λ'. *Eis Ἐρωτα.*

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἐρωτα
 Δήσασαι στεφάνοισι
 Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
 Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
 Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
 Δύσασθαι τὸν Ἐρωτα.
 Κἂν λύση δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μενεὶ δέ
 Δουλεύειν δεδίδακται.

5

‡ λα. *Eis ἑαυτόν.*

Ἄφες με τοῖς θεοῖσι
 Πιεῖν, πιεῖν ἄμυστί.
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

Εμáινει' Αλκμαίωv τε,
 Χ' ὁ λευκόπους Ορέστης, 5
 Τὰς μητέρας κτανόντιες.
 Εγὼ δὲ μηδέκα κτάς,
 Πιῶν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 Εμáινεθ' Ἡρακλῆς πρὶν, 10
 Δεινῆ κλονῶν φαρόκτην,
 Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
 Εμáινετο πρὶν Αἴας
 Μει' ἀσπίδος κραδαίνων
 Τὴν Ἐκτορος μάχαιραν. 15
 Εγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 Καὶ στέμμα τοῦτο χαίτας,
 Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

* λέ. Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ᾧ παλ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
 Φέρει γὰρ ἀμφὶ νότοις
 Σιδανίην γυναῖκα.
 Περᾶ δὲ πόντον εὐρὺν, 5
 Τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
 Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 Εξ ἀγέλης ἔλασθεις
 Επλευσε τὴν θάλασσαν,
 Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκείνος. 10

* λς. Εἰς τὰ ἀπειράτητα ὄν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
 Καὶ δητόρων ἀνάγκας;
 Τί δ' ἔμοι λόγων τοσούτων
 Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
 Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
 Ἀπαλὸν πόμα Λυαίου
 Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 Μετὰ χρυσοῦς Ἀφροδίτης.
 Πολιὰ κέρρα στέφουσαι
 Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὃ παῖ,
 Τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις
 Ὅ θανάτων οὐκ ἐπιθυμεῖ.

5

10

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΔΥΜΗΙΑ

‡ Εἶδος α.

Ι' ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ,

Κέλητι.

Στροφή α. Κώλον ιζ.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕμω· δὲ θε
 Χρυσὸς αἰθόμενον πύρ
 Ἄτε διακρίεται νο-
 κτι μεγάνορος ἔξοχα κλοῦτον
 Εἰ δ' ἄεθλα γάρυεν
 Ελλεαι, φίλον ἦτορ,
 Μηκέθ' ἄλιου σκάσει
 Ἄλλα θαυροστέρον.

5

Ἐν ἠέρε φαιετὸν ἄστρον
 Ἐρήμας δι' αἰθέρος 10
 Μῆδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
 Φέριτερον αὐδάσομεν
 Ὅθεν ὁ πολύφατος
 Ἵγνος ἀμφιβάλλεται
 Σοφῶν μητίεσι, κελαδεῖν 15
 Κρόνου παιδ', ἐς ἀφνεῖαν ἰκομένους
 Μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν

Ἀντιστροφὴ δ. Κ. ιζ'.

Θεμιστεῖον δὲ ἀμφέπει
 Σκάπτων ἐν πολυμάλῳ
 Σικελία, δρέπων μὲν 20
 Κορυφᾶς ἀρετῶν ἀπὸ πασῶν

Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ

Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
 Ὅλα παίζομεν φίλαν
 Ἄνδρες ἀμφὶ θαμᾶ 25
 Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
 πὸ φθόρυγγα πασσάλου
 Ἀάμβαν' εἴ τί τοι Πίσας τε
 Καὶ Φερενίκου χάρις
 Νῆον ὑπὸ γλυνκντά- 30

ταις ἔθηκε φροντίσιν
 Ὅτε κτλ' Ἀλφειῷ σῦτο, δέμιαι
 Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην,

Ἐπωδὸς δ. Κ. ιγ'.

Συνακόσιον, ἵπποχάρμαν 35
 Βασιλῆα. λάμπει
 Δέ οἱ κλέος παρ' ἐνάροσι Δαυδοῦ.

Πέλοπος ἀποικίει· τοῦ μεγασθένης
 Ἐρδασατο γαιόχοος Ποσειδῶν,
 Ἐπεὶ νιν καθαροῦ λίθητος ἔβρα
 Κλωθῶ, ἔλέφαντι φαίδιμον
 Ὠμον κεκαδμένον.

40

Ἡ θανάματα πολλά·
 Καὶ πᾶν τι καὶ βρατῶν φρένας
 Ἐπιρ τὸν ἀληθῆ λόγον
 Δεδαίδαλμένοι ψεύδεται κοικίλοισι
 Ἐξαπατῶντι κῆθον

45

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ἄπειρ ἅπαντα τεύ-
 χαι τὰ μέλιχα θνατοῖς,
 Ἐπιφέρουσα τιμᾶν,
 Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
 Ἐμμεναι τὸ πολλάκις.

50

Ἄμεραι δ' ἐπίλοιποι
 Μάρτυρες σοφώτατοι.
 Ἔσμι δ' ἀνδρὶ φάμεν

55

Ἐοικὸς ἀμφὶ Δαμόνων κα-
 λά· μείων γὰρ αἰτία.

Τις Ταντάλον, σὲ δ', ἀντί-
 α· προτέρων, φθέρξομαι,

Ἄπότ' ἐκάλεσε πα-

60

τήρ τὸν εὐνομώτατον

Ἔς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,

Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,

Τῆς Ἀγλαοτρίαιναν ἀρκάσαι,

Α. β'. Κ. ιζ'

Δαμέντα φρένας ἡμέρω,

65

Χρυσίαισί τ' ἀν' ἵπποις

Ἐπαυον εὐρυτίμου
 Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβῆσαι
 Ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
 Ἠλθε καὶ Γαυνηΐδης 70
 Ζηνὶ ταῦτ' ἐπὶ χρόσσι.
 Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
 λπε, αὐδὲ ματρὶ πολλὰ παιδ-
 μενοι φῶτες ἄγαγον
 Ἐνταυθα κρυφῶ τις πύτι- 75
 κα φθονερῶν γειρόντων,
 Ὑδατος ὅτι τε πυ-
 ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμῶν
 Μαχάρα κέρον κατὰ μέλη,
 Τραπέζαιαί τ' ἀμφὶ λείπεται κρεῶν 80
 Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φέρον.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
 Μαχάρων τιν' εἶπεῖν.
 Δρίσταμαι. ἀτέρδεια λέλογχεν
 Θαμινὰ καταγύρωσσι. Εἰ δὲ δὴ τιν' ἄν- 85
 δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
 σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
 πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἴδν-
 νάσθη· κόρη δ' ἔλεν
 Ἀταν ὑπέροπλον, 90
 Τάνοι κατήρ ὑπερκρέμα-
 ρε, μαρτυρὸν αὐτῷ λίθον,
 Τὸν αἰεὶ μενοιπῶν κεφαλαῖς βαλεῖν,
 Εὐφροσύνας ἀλάται.

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

Ἐχει δ' ἀπάλαμον βίαν 95

Τούτων, ἐμπεδέμοχθον,

Μετὰ τριῶν τέταρτον

Πόνον ἀθανάτων ὅτι κλέψας

Ἀλίκοισι συμπίπτει

Νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100

Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον

Θέσσαν. εἰ δὲ Θεὸν

Ἀνὴρ τις ἔλπεται τι λαθ-

μεν ἔρδαν, ἀμαρτάνει.

Τούνεκα προήκειν νιδὸν 105

Ἀθάνατοί οἱ πάλιν

Μετὰ τὸ ταχύποτρον

Ἀδθις ἀνέρων ἔθνος.

Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φῦαν

Δόχνηι νιν μέλαν γένειον ἔρεπον, 110

Ἐτοδίμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Δ. γ'. Κ. ιζ'.

Πισάτα παρὰ πατρός εὐ-

δοξον Ἴπποδάμειαν

Σχεθέμεν. ἄρχι δ' ἰλθῶν

Πολιάς ἀλόα οἶος ἐν ἄρρηφ,

Ἀκνευ βαρύκτυπον

Ἐντρίαικον ὃ δ' αὐτῆ

Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη

Τῷ μὲν εἶπε Φέλι

α δῶρα Κυπρίαι, ἄγ', εἴ τε,

Ποσειδάον, ἐς χάριν

Τέλλεται, πίδασον ἔγχος

Οἰνομόδου χάλκεον 120

Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
 των πόρευσον ἀρμάτων
 Ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον.
 Ἐπεὶ, τρεῖς γε καὶ δέξ' ἄνδρας ὀλέσας
 Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

125

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
 νος ἀναλκιν οὐ φῶ-
 τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἶμαι ἀνάγκα,
 Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
 Καθήμενος ἔποι μάταν, ἀπάντων
 Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἔμοι μὲν οὔτοσι
 Ἀθλός γ' ὑποκείσεται· τὴ δὲ
 Πραῶξιν φίλαν δίδοι.
 Ὡς ἔννεπεν οὐδ' ἀ-
 κράντοις ἐφάρατ' ὧν ἔπρε-
 σι· τὸν μὲν ἀγάλλαν Θεὸς
 Ἐδάκεν δίφρον χρύσειον, ἐν πτεροῦ-
 σιν ἑ ἀκάμαντας ἵππους.

130

135

140

Σ. δ'. Κ. ιε'.

Ἐλεν δ' Οἰνομάου βίαν
 Παρθένον τε σύνευνον·
 Τέκε δὲ λαγέτας ἐξ
 Ἀρεταῖσι μεγαλότας υἱοῦσά.
 Νῦν δ' ἐν αἵμακουρίαις
 Ἀγλααῖσι μέμικται,
 Ἀλφεῶν πόρῳ κλιθεῖς,
 Τύμβον ἀμφίπολον·
 Ἐχον πολυξενωτάτῳ πα-
 ρὰ βωμῶ. τὸ δὲ κλέος.

145

150

Τηλέθευ δέδορκε, τᾶν Ο
 λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
 Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
 τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
 Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασυπόνοι.
 Ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίωτον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

155

A. δ. K. ιγ'.

Δίθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' ἀ-
 εὶ παράμερον ἔσλόν.
 Ὑπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῶ. ἐμὲ δὲ σκεφανῶσαι
 Κεῖνον ἵππικῶ νόμῳ
 Διοληθὶ μολπῆ.

160

Χρῆ. πέποιθα δὲ ξένον
 Μὴ τιν' ἀμφοτέρω
 Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
 ναμιν κρυώτερον,
 Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
 λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
 Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
 ὦν τεαῖσι μῆδεται
 Ἐχων τοῦτο κῆδος, Ἰέρων,
 Μερῖμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχυ λίποι,
 Ἐπι γλυκύτεραν κεν ἔλπομαι

165

170

175

E. δ. E. ιγ'.

Σὺν ἄρματι θοῶ κλειξείν
 Επίκουρον εὐρῶν
 Οδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἔλθῶν
 Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερῶ-
 τικτον βέλος ἀλκῆ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι-

180

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φούται βασιλεῦσι μηκέτι

Πάπταινε πόρσιον.

Εἴη σέ τε τούτων

Ἵψοῦ χρόνον κατέην, ἐμέ

185

Τε τεσσαῖδε νικαφόροις

Ομιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἑλ-
λανας ἔόντα πάντα.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

• ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

Ἄσματι.

Σ. α. Κ. ε'.

Ἀναξίφορμιγγες ὕμνοι,

Τίνα θεῶν, τίς ἦρωα,

Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;

Ἦτοι Πίσα μὲν Διός

Ολυμπιάδα δ' ἔστα-

σεν Ἡρακλῆς,

Ἀκροθίνα πόλεμον

Θήρωνα δι' τετραορίας

Ἐνεκα νικαφόρου

Γεγωνητέον ὀπί,

Δίκαιον ξένον,

Ἐρετισμῶ Ἀκράγαντος,

Ἐνώσμων τε πατέρων

Ἄστων, ὀρθόπολιν

5

10

Δ. α. Κ. ιδ'.

Καμώντες οἱ παλλὰ θυμῶ,
 Ἴερὸν ἔσχον οἴκημα
 Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 Οφθαλμός· αἰὼν τ' ἔφε-
 κε μύρσιμος, κλοῦτόν
 Τε καὶ χάριν ἄγων
 Γησίαις ἐπ' ἀρεταῖς. 15
 Ἀλλ', ὃ Κρόνιε παῖ' Ῥέας,
 Ἔδος Ολύμπου νέμων,
 Δίθλων τε κορυφάν,
 Πόρον τ' Ἀλφειοῦ, 20
 Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς,
 Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-
 τριάν ἀράων κόμισαν

Ε. α. Κ. η'.

Δοικῶ γένει, τῶν δὲ πεπραγμένων,
 Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκην, 30
 Ἀποίητον οὐδ' ἄν
 Χρόνος, ὃ πάντων πατήρ,
 Δύνατο θέμεν ἔργων τέλος
 Ἄλλα δὲ πότρη' ἀνὴρ εὐδαίμων γένοιτ' ἄν
 Ἐσλῶν γὰρ ὅππ' ἠαυτὸν ἠλάσσει, 35
 Πῆμα θνῄσκει καλίχκοτον δαμασθῆν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεῶν μοῖρα πέμπῃ
 Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεταὶ δὲ λόγος εὐθρόνοις
 Κάδμοιο σφετέραις, ἔκα-
 νονε θεοῖσιν ἀλλ' ἄνευ κένθος

Δὲ πίτνει βαρὺ
 Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 Ζῶει μὲν ἐν Ολυμπίοις,
 Αποθανοῖσα βρόμῳ
 Κεραυνοῦ, ταννέθει-
 ρα Σεμέλα· φιλεῖ
 Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
 Καὶ Ζεὺς πατῆρ μάλα· φιλεῖ
 Δὲ καὶς ὁ κισσοφόρος.

45

50

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῳ,
 Μετὰ κόραισι Νηρηῆος
 Ἄλλαις, βίοτον ἄφθιτον
 Ἴνοϊ τετάχθαι τὸν δ-
 λον ἀμφὶ χρόνον. Ἢτοι
 Βροτῶν κέρχεται
 Πείρας οὐ τι θανάτου,
 Οὐδ' ἀσύγχιμον ἀμέραν
 Ὅποτα, καὶδ' ἄλλόν,
 Απειρεὶ σὺν ἀγαθῷ
 Τελευτάσσομεν.
 Ῥοαὶ δ' ἄλλοι' ἄλλαι
 Εὐθυμιᾶν τε μετὰ καὶ
 Πόνων ἐς ἀνδρας ἔβαν.

55

60

Ε. β'. Κ. η.

Οὕτω δὲ Μετρ', αἶτε πατρώϊον
 Τῶνδ' ἔχαι τὸν εὐφρονα πότμον,
 Θεόρτω σὺν ὄλβῳ
 Ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄρει
 Παλιντραπέλον ἄλλῃ χρόνῳ
 Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Λαίῳν μέρμερος υἱὸς

65

70

Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεισσαν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'

*Ἰδοῖσα δ' ὄξει' Εἰριννὸς
 Ἐπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλο-
 φονία γένος ἀρήϊον. 75
 Αἰείθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
 ριπόντι Πολυνεΐκει,
 Νέοις ἐν ἀέθλοισ
 Ἐν μάχαις τε πολέμου
 Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν 80
 Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
 Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
 τα ῥίζαν, κρέπει
 Τὸν Αἰνησιδάμου
 Ἐγκωμίων τε μελέων 85
 Αὐρᾶν τε τυγχανέμεν.*

Δ. γ'. Κ. ιδ'.

*Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς
 Γέρας ἔδεκτο Πυθῶνι
 Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεῶν 90
 Ἰσθμοῖ τε κοινὰί χάρι-
 τες ἄνθεα τεθρίπκων
 Ἀνωδεκαδρόμων
 Ἀγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
 Πειρώμενον ἀγωνίας 95
 Παραλύει δυσφρόνων.
 Ὅ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς
 Δεδαυδαλμένος
 Φέρει τῶν τε καὶ τῶν*

Καιρὸν, βαθείαν ὑπέχων
Μέριμνα ἀγροτέραν

100

Ε. γ'. Κ. ή.

Ἀστὴρ ἀρίζαλος, ἀλαθινὸν
Ἄνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχει
Τίς, οἶδεν τὸ μέλλον,

ἽΟτι θανόντων μὲν ἐν-

θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες

105

Ποινὰς ἔτισαν· τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχῇ

Ἄλιτρα κατὰ γῆς δικά-

ζει τίς, ἐχθρῇ λόγον φράσας ἀνάγκη.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,

Ἴσα δ' ἐν ἡμέραις ἄλι-

110

ον ἔχοντες, ἀπονέστερον

Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-

τον, οὐ χθονὰ ταράσσον-

τες ἀλκῇ χειρῶν,

Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,

115

Κεινὰν παρὰ διαίταν ἄλ-

λὰ παρὰ μὲν τιμίους

Θεῶν, οἷτινες ἔχαι-

ρον εὐορκίαις,

Ἄδακρον νέμονται

120

Διῶνα· τοὶ δ' ἀπροσβρα-

τον ὀκχέοντι πόνον.

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Οσοὶ δ' ἐτόλμασαν, ἐς τρεῖς

Ἐκατέρωθι μείναντες,

Ἀπὸ πάμπαν ὀδύκων ἔχειν

125

Ψυχὰν, ἔτειλ' ἄνδρ' ἰδὸς
 Ὀδὸν παρὰ Κρόνον τύφ-
 σιν· ἔνθα μακάρων
 Νᾶσον ὤκειαντίθες
 Ἀδραὶ περιπνέουσιν ἄν-
 θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
 Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἁ-
 γλαῶν δενδρέων,
 Ἴδωρ δ' ἄλλα φέρεται
 Ὀρμοῖσι τῶν χέρας ἀνα-
 πλέκοντι καὶ στεφάνους

130

135

Ε. δ'. Κ. η.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθους
 Ὀν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἐτοῖ-
 μον αὐτῷ πάρεδρον,
 Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
 Ἐπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται
 Ἀχιλλεῖα τ' ἐνεῖξ', ἐπεὶ
 Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μήτηρ

140

Σ. ε'. Κ. ιδ'.

Ὃς Ἐκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
 Ἀμαχὸν ἀστραβῆ κί-
 να· Κύννον τε θανάτω πόρρον
 Δῶν τε κατὰ Αἰθίο-
 κα. Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶ-
 νος ὠκέα βέλη
 Ἐνδὸν ἐντὶ φαρέτραις
 Φανᾶντα συνετοῖσιν ἔς
 Δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων

145

150

Χατίζει σοφὸς ὁ πολ-
 λὰ εἰδὼς φηῖ· 155
 Μαθόντες δὲ, λάβροι
 Παγγλωσσία, κόρακες ὦς,
 Ακραντα γαρύετον,

Α. έ. Κ. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
 Επεχε νῦν σκοπῶ τόξον, 160
 Αγε, θυμέ· τίνα βάλλομεν
 Εκ μαλθακάς αὔτε φρε-
 νὸς εὐκλέας οἴστους

Ἴέντες; ἐπί τοι
 Ακρόγαντι τανύσαις, 165

Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
 Δόγον ἀλαθεῖ νόφ,
 Τεκεῖν μήτιν' ἑκατόν
 Γε ἐτέων πόλιν

Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον 170
 Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
 φθονέστερόν τε χέρα,

Ε. έ. Κ. ή.

Θήρωνος. Αλλ' αἶνον ἔβα κόρος,
 Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
 λά μάργων ὑπ' ἀνδρῶν, 175

Τὸ λαλαγήσαι θέλων,
 Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
 Εργοῖς. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφενγεν
 Εκείνος ὅσα χάσματ' ἄλ-
 λους ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναίτο; 180

• ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος α.

† ἸΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ,

Ἄρματι.

Σ. α. Κ. ιβ'.

Χρυσεία φόρμιγξ, Απόλλω-
 νος καὶ ἰοπλοκάμων
 Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον
 Τὰς ἀκούει μὲν βᾶσις, ἀγλαΐας ἀρχά,
 Πείθονται δ' αἰοῖδοι σάμασιν, 5
 Ἀγησιχόρων ὀπότεαν τῶν φροιμίων
 Ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα.
 Καὶ τὸν αἰχματᾶν κεραυνὸν σθεννύει
 Δενδόν πυρός. εὐ-
 δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ- 10
 κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
 θεν χαλάξαις,

Α. α. Κ. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν κελαινῶ-
 πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 Ἀγκύλω κρατὶ, βλεφάρων 15
 Ἄδν κλαῖστρον, κατέχευας ὃ δὲ κνώσσαν
 Ἰγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
 τὰς Ἀρης, τραχεῖαν ἀνευθε λιπῶν

Εγγέων ἀκμῶν, λαίνει καρδίαν 20
Κώματι κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ τε Δα-
τοῖδα σοφία βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. α. Κ. ε΄.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε 25
Ζεὺς, ἀτύζονται βοῶν
Πιερίδων ἄλντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἄμαιμάκετον
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, Θεῶν πολέμιος, 30
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μᾶν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφέεσδ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β΄. Κ. ιβ΄.

Τῶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά- 40
του πυρὸς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥῶαν καπνοῦ
Αἶθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἕς βαθει- 45
αν φέρει πόντιου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κροιννεὺς ἐρπετὸν

Δεινοτάτους ἀκαπέμ-
 πει τέρας μὲν θαυμάσιον προαιδέ-
 σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παρῶν·
 των ἀκούσαι 50

A. β'. K. ιδ'.

Οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
 λοις δέδεται κορυφαῖς
 Καὶ πίδαφ' στρωμνὰ δὲ χαράσ-
 σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. 55
 Εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,
 Ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
 as μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
 Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
 Γείτονα· Πυθιάδος 60
 Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
 γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ
 Καλλινίκου

E. β'. K. ιε'.

Ἄρμασι· Ναυσιφορήτοις
 Δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις 65
 Ἐς πλόον ἀρχομένοις πομ-
 παῖον ἔλθεῖν οὖρον· εἰκύτα γὰρ
 Κἂν τελευτᾷ φερτέρου νό-
 στου τυχεῖν· ὁ δὲ λόγος
 Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει, 70
 Δαιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
 σί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
 Καὶ αὖν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστᾶν
 Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων
 Φοῖβε, Παρνασῶ τε κράναν 75

Εγγέων ἀκμῶν, λαίνει καρδίαν 20
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Δα-
τοῖδα σοφία βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. α. Κ. ε΄.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε 25
Ζεὺς, ἀτύζονται βοῶν
Πιερίδων ἄλντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἄμαιμάκετον
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεΐ-
ται, Θεῶν πολέμιος, 30
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μᾶν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφέσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τῶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά- 40
του πυρᾶς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι βόαν κακνοῦ
Αἰθῶν· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλοῦξ ἕς βαθεῖ- 45
αν φέρει πόντιου πλάκα σὺν πατάγῃ.
Κεῖνο δ' Ἀφαιίστοιο κροννεὺς ἐρπετῶν

Δεινотάτους ἀμαπέμ-
 πει τέρας μὲν θαυμάσιον προαιδέ-
 σθαι· ἀκῦμα δὲ καὶ παριόν-
 των ἀκούσαι 50

A. β'. K. ιβ'.

Οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
 λοις δέδεται κορυφαῖς
 Καὶ πέδω· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
 σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. 55
 Εἶη, Ζεῦ, τὴν εἶη ἀνδάνειν,
 Ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
 ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπαννυμίαν
 Κλεινὸς οἰκιστῆρ' ἐκύδανεν πόλιν
 Γείτονα· Πυθιάδος 60
 Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
 γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ
 Καλλινίκου

E. β'. K. ιε'.

Ἄρμασι· Ναυσιφορήτοις
 Δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις 65
 Ἐς πλῆθον ἀρχομένοις πομ-
 κῆιον ἐλθεῖν οὔρον· εἰκαῖτα γὰρ
 Κἂν τελευτᾷ φερτέρου νό-
 στον τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
 Ταῦταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει, 70
 Δαιμόν' ἔσασθαι στεφάνοι-
 σί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
 Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστῶν
 Δύκιε καὶ Δάλλον ἀνάσσαν
 Φοῖβε, Παργασῶ τε κράναν 75

Εγγέων ἀκμῶν, λαίνει καρδίαν 20
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Δα-
τοῖδα σοφία βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. α. Κ. α.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε 25
Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων ἄλονται,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἄμαιμάκετον
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, Θεῶν πολέμιος, 30
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μᾶν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφέσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τᾶς ἐρεῦγονται μὲν ἀπλά- 40
του πυρῶς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἕς βαθει- 45
αν φέρει πόντιον πλάκα σὺν πατάγῃ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρονονεὺς ἐρπετὸν

Δεινοτάτους ἀκαπέμ-
πει τέρας μὲν θαυμάσιον προαιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παρών·
των ἀκούσαι

50

A. β'. K. ιβ'.

Οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύ-
λοις δέδεται κορυφαῖς
Καὶ πέδῳ στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. 55
Εἴη, Ζεῦ, τιν εἴη ἀνδάνειν,
'Ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐκωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἄγ-
γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

60

E. β'. K. ιε'.

'Αρμασι· Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρότα χάρις
Ες πλόον ἀρχομένοις πομ-
παῖον ἔλθεῖν σῆρον· εὐκίβτα γάρ
Κὰν τελευτῇ φερτέρον νό-
σταν τυχεῖν· ὁ δὲ λόγος
Ταῦταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
Δοικτὸν ἔσασθαι στεφάνοι-
σί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ ἀν' εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστὰν
Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασῶ τε κρᾶναν

65

70

75

Κασταλίαν φιλέων,
 Εθελήσαις ταῦτα νόφ
 Τιθέμεν εὐάνδρον τε χάραν

Σ. γ. Κ. ιβ'.

Ἐκ Θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
 σαι βροτέαις ἀρεταῖς, 80
 Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
 ταὶ περιγλωσσοὶ τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κίνον
 Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
 Μὴ χαλκοπάρραον ἄκονθ' ὥσει τ' ἀγῶ-
 νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων, 85
 Μακρὰ δὲ ρήγαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
 Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
 θον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν ἐθ-
 θήνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
 σεν παρόχοι. 90

Α. γ. Κ. ιβ'.

Ἢ κεν ἀμινάσειεν, οἷαις
 Ἐν πολέμοισι μάχαις
 Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
 ν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο Θεῶν καλάμαις τιμᾶν,
 Οἷαν οὕτις Ἑλλάνων δρέπει, 95
 Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν
 Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
 Ἐστρατεύθη: σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
 Καί τις ἐὼν μεγαλά-
 νωφ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἑλ- 100
 κει τειρόμενον μεταλάσ-
 σοντας ἔλθειν

Ε. γ'. Κ. ιε.

- Ἡρώας ἀντιθέους Ποί-
αντος νιὸν τοξόταν
- Ὅς Πριάμοιο πόλιν πέρ- 105
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Δοθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὔτω δ' Ἰέρωνι Θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι
Τὴν προσέρποντα χρόνον, ὦν 110
Ἐραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδήσαι
Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος. 115
Ἀγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον

Σ. δ'. Κ. ιϛ'.

- Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-
ιφ σὺν ἑλευθερία
- Ἐλλίδος σάθμας Ἰέρων 120
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλων
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔχγονοι,
Οχθαις ὑπο Ταῦγέτου ναίοντες, αἱ
εἰ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Δίγμιοῦ
Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλδιοι, 125
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Ἀευκοπῶλων Τυνδαριδᾶν βαθύθε-
ξοι γείτονες, ὦν κλέος ἀν-
θησεν αἰχμᾶς.

A. δ'. K. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ- 130
 ταν Ἀμένα παρ' ὕδαρ
 Δίσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
 σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων
 Σύν τοι τίν κεν ἀγητῆρ ἀνήρ
 Τίφ' ἴ ἐπιτελλόμενος δαμόν τε γέ- 135
 ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἀσυχίαν.
 Δίσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
 Οφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
 νηξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,
 Ναυσίατονον ὕδριν ἰδῶν, 140
 Τὰν πρὸ Κύμας

E. δ'. K. ιε'.

Οἶα Συρακοσίων ἀρ-
 χῶ δαμασθέντες πάθον,
 Ωκυπόρων ἀπὸ ναῶν
 Ὅς σφιν ἐν πόντιφ βάλεθ' ἄλικιαν, 145
 Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
 Δουλίας. αἰρέτομαι
 Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
 Μισθόν· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω
 Πρὸ Κιθαιῶνος μάχαν 150
 Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι
 Πὰρ δέ γε τὰν εὐνδρον ἀκτῶν
 Ἰμέρα, παίδεσσαι ὕμνον
 Ἀετιομένευσ τελέσαις,
 Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετῆ,
 Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων. 155

Σ. έ. Κ. ιβ'.

Καιρόν ει φθόγξαιο, πολλῶν
 Πείρατα συντιανύσαις
 Ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται
 Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπό γὰρ κόρος ἀμβλύνα
 Διανῆς ταχείας ἀπάδεις. 161
 Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
 νει μάλιστ' ἔσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.
 Ἀλλ' ὄμως, -κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,-
 Μῆ παρίει καλά. νώ- 165
 μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν, ἀ-
 ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
 κευε γλῶσσαν.

Α. έ. Κ. ιβ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύ-
 σαι, μέγα τοι φέρεται 170
 Πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
 Ἔσσι· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
 Ἐδανθεῖ δ' ἐν ὄργῃ παρμένων,
 Εἶπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδειῖαν αἰ-
 εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις 175
 Ἐξίει δ' ὡσπερ κυβερνάτας ἀνήρ
 Ἴστίον ἀνεμόεν.
 Μὴ δολωθῆς, ᾧ φίλε, κέρδεσιν εὐ-
 τραπέλοις. Οπιθόμβροτον αἰ-
 χημα δόξας 180

Ε. έ. Κ. ιέ.

Οἶον ἀποιχομένων ἀν-
 δρῶν δίαίταν μαγύει

- Καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς.
 Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετὰ.
 Τὸν δὲ ταύρω χαλκῆφ καν- 185
 τῆρα νηλέα νόον
 Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·
 Οὐδέ μιν φόρμιγγες ἵπω-
 ρόφιαι κοινωνίαν
 Μάλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται. 190
 Ἐδ' δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων·
 Ἐδ' δ' ἀκούειν, δευτέρα μοι-
 ρ' ἀμφοτέροισι δ' ἀνήρ
 Ὅς ἂν ἐγκύρση, καὶ ἔλη,
 Στέφανον ὑψιστον δέδεκται. 195

• ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

εἰς τὴν ῥώμην.

- Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἀργεῖος
 Χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
 Σευρὸν ἅ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ολυμπον
 Αἰὲν ἄθραυστον.
 Σοὶ μόνῃ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα 5
 Κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
 Οφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
 Ἀγεμονεύης.
 Σᾶ δ' ὑπὸ σδεύγλα κρατερῶν λεπιδῶν
 Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας 10
 Σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλῆως κυβερνᾶς
 Ἄστεα λαῶν.
 Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
 Καὶ μεταπλάσσω βίον ἄλλοτ' ἄλλως,

Σοὶ μόνῃ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς	15
Οὐ μεταβάλλει.	
Ἡ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρατίστους	
Ἄνδρας αἰχματᾶς, μεγάλους, λοχεύεις,	
Εὖσταχυν Δάματρος ὄπως συνοίσης	
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.	20

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

• ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΛΑΩΝΙΝ.

ΛΑΩΝΙΝ ἢ Κυθήρη	
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,	
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,	
Ὡχρὰν τε τὰν παρειὰν,	
Ἄγειν τὸν ἕν πρὸς αὐτὰν	5
Ἐταξε τὼς Ἐρωτας.	
Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ	
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,	
Στυγνὸν τὸν ἕν ἀνεῦρον,	
Ἀῆσάν τε κἀπέδησαν.	10
Χῶ μὲν, βρόχῳ καθάψας,	
Ἐσυρεν αἰχμάλωτον.	
Ὅ δ', ἐξόπισθ' ἑλαίνων,	
Ἐτυπτε τοῖσι τόξοις.	
Ὅ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς	15
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.	
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,	
Πάντων κάκιστε θηρῶν,	
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;	
Σὺ μὲν τὸν ἄνδρ' ἔτυπας;	20

Ὁ θῆρ δ' ἔλεξεν ᾄδτε,
 Ομνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμά,
 Καὶ τώσδε τὼς κυναγῶς, 25
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σεν
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
 Ἀλλ' ὡς ἀγαλμ' ἔσειδον,
 Καὶ, μὴ φέρον τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν 30
 Ερμεινόμεαν φιλάσαι·
 Καὶ μεν κατεσίναζε.
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους κόλαζε, τέμνε,
 (Τὲ γὰρ φέρω περισσῶς;) 35
 Ἐρωτικῶς ὀδόντας·
 Αἱ δ' οὐχί σοι τᾶδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
 Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις, 40
 Εἰπέν τε τοῖς Ἐρωσι
 Τὰ δεσμά σι' πιλῦσαι.
 Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
 Κῆς ὕλαν οὐκ ἴδαινε
 Καὶ τῷ πνυρὶ προσελθῶν 45
 ἔκλιτε τὼς ἐρῶντας.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ ΤΙΝΑ.

* α. ΒΑΣΙΛΙΟΥΤ.

Ανακρέων ἰδὼν με
 Ὁ Τηΐος μελωδός,
 Οναρ λέγων προσεΐπε.
 Κάγ' ὀδραμῶν πρὸς αὐτόν,
 Περιπλάκην φιλήσας. 5
 Γέρον μὲν ἦν, καλὸς δέ,
 Καλὸς τε καὶ φίλευνος.
 Τὸ χεῖλος ᾤζεν οἴνου.
 Τρέμοντα δ' αὐτόν ἤδη
 Ἔρωσ ἐχειραγώγει. 10
 Ὁ δ' ἐξελὼν καρῆνου
 Ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
 Τὸ δ' ᾤζ' Ανακρέοντος.
 Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
 Ἐδησάμην μετώπῳ 15
 Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
 Ἐρωτος οὐ πέπανμαι.

† β. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Πρὸς ζωγράφον.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
 Δυρικῆς ἄκουε Μούσης,
 Φιλοκαίγμονός τε Βάκχου
 Ἐτεροπνόους ἐναύλους.
 Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον 5
 Ἰλαρός τε καὶ γελώσας
 Ὁ δὲ κηρὸς εἰ δύναιτο,
 Γράφε καὶ νόμους φιλοῦντων.

* γ. ΙΟΥΔΑΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ' εἶδρον,
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἐρωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
Ἐδάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν.
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίξαι.

II.

SCOLIA.

Nunc est bibendum, nunc pede libero

Pulsanda tellus : nunc Saliaribus

Ornare pulvinar deorum

Tempus erat dapibus, sodales.

HOR. I. OD. 37.

*ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΔΣΜΑΤΑ Η ΣΚΟΛΙΑ.

† ΠΥΡΡΑΚΟΥ ΜΙΤΤΑΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΕΧΟΝΤΑ δει τόξον και ισοδόχον φαρίτραν

Στείχειν ποτι φῶτα κακόν.

Πιστόν γάρ οἶδεν γλώσσα δια στόματος λαλεῖ,

Διχόμεθον ἔχουσα κραδίη νόημα.

II.

Συνεταῖν ἴσιν ἄνδρα,

Πρὶν γενέσθαι τὰ θυροχερῆ.

Προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται

Ἀνδρείων δέ, γεγόμενα εὖ θέσθαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
 Ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
 Κραδίη, παιδρῶ προσενέπη προσόπη,
 Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
 Ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῆ.

5

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἵγυαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῶ
 Δεύτερον δὲ, φῦαν καλὸν γενέσθαι
 Τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἶτα
 Τέταρτον, ἠδῆν μετὰ τῶν φίλων.

† ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
 Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
 Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
 Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατην.
 Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὗ τι που τέθνηκας
 Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι,
 Ἴνα περ ποδάκης Ἀχιλεὺς,
 Τυδεΐδην τε φασὶν Διομήδεα.

5

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
 Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
 Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
 Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἔκαινέτην.
 Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
 Φίλταθ' Ἀρμόδιε κ' Ἀριστόγειτον,
 Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον,
 Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

10

15

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ῬΟΔΙΟΥ.

Ωφελές γ', ὃ τυφλὲ Πλοῦτε,
 Μῆτε γῆ, μῆτ' ἐν θαλάσῃ,
 Μῆτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
 Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
 Κάχέροντα· διὰ σὲ γάρ
 Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακ' ἔστί.

5

*** ῬΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.**

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγα δόρυ καὶ ξίφος,
 Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτὸς
 Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
 Πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλῳ
 Τούτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι· τοὶ δὲ
 Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
 Πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοί, κυνέοντι
 Δεσπότην, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

5

† ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
 Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
 Αὐτόρχους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε
 Τὸ ΜΗΔΕΝ γὰρ ΑΓΑΝ ἄγαν με τέραται.

‡ ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

1.

Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις
 Ἦν ἕκαστος, τὸ στήθος
 Διελόντα γνῶναι, ἔπειτα

Τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
 Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλφ φρενί.

5

II.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηναῖ,
 Ορθοῦ τήνδε πόλιν τε καὶ πολέτας,
 Ἀτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
 Καὶ θανάτων ἀώρων,
 Σὺ τε καὶ πατήρ.

5

III.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν,
 Μεγάλην ἔχει τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς,
 Ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV.

Σὺν μοι πῖνε, συνήδα,
 Συνέρα, συνστεφανηφόρει,
 Σὺν μοι καινομένῳ μαίνεο,
 Συνσωφρονήσω σάφροσι.

III.

• P A E A N E S .

*Conspicit, ecce! alios dextrâ laevâque per herbam,
Vescentes, laetiâque choro Paeana canentes,
Inter odoratum lauri nemus.*

VIRG. AEN. VI. 636

† ΔΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

ἽΓΓΙΕΙΑ, πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς
Σὺ δ' ἔμοι πρόφρων σὺνοικος εἶης.
Εἰ γὰρ τις ἢ πλοῦτου χάρις, ἢ τεκνίων,
Τῆς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὐς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηροῦμεν,
Ἡ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέργη,
Ἡ πόνων ἀμπνοᾶ πέφανται,
Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ἵγγιεα,
Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἱερῶν
Σέθεν δὲ χωρὶς οὐ τις εὐδαίμων.

• **ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΔΑΝ.**

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείφ,
 Θήραμα κάλλιστον βίφ,
 Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
 Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
 Καὶ πόνους τλήναι μαλεροῦς ἀκάμαντας 5
 Τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
 Καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
 Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
 Μαλακαυχητοῖό θ' ὕπνου.
 Σεῦ δ' ἐνεχ' ὄνκ Διὸς Ἡρακλέης, 10
 Αἴδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνετλασαν,
 Ἔργοις σὰν ἀγορευόντες δύναμιν.
 Σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεύς,
 Αἶας τ' Αἶδαο δόμους ἤλθον.
 Σᾶς δ' ἐνεκα φιλίου μορφᾶς 15
 Ὁ Ἀταρνέως ἔντροφος
 Αἰλίου χήρωσεν ἀγῶς.
 Τοιγὰρ αἰοίδιμον ἔργοις
 Ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
 Μναμοσύνας θύγατρεις, 20
 Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
 Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

FINIS

EXCERPTORUM LYRICORUM.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUINTA.

EXCERPTA POETICA MISCELLANEA.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ,

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

ὍΣΤΙΣ ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, *Καλλιμάχομαι*
Ἰσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἶδέης δ' ἄμφω κεν' ὁ μὲν ποτε πατρίδος ὄπλων
Ἔρξεν ὁ δ' ἤειπε κρέσσονα βασιλείης.
Ὅδ' νήμεσι Μοῦσαι γὰρ ὄσους ἴδον ἔμμεται παῖδας
Μὴ λαβῆ, κολῶδες οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

ΛΑΗΛΟΥ,

Ἀποφθέγματα τῶν ἐπιτῶν Σοφῶν.

ἜΠΙ ΤΑ Σοφῶν ἐρέω κατ' ἑκός πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
ΜΕΤΡΟΝ μὲν **ΚΛΕΟΒΟΤΛΟΣ** ὁ Λίνδιος εἶπεν **ΑΡΙΣΤΟΝ**.
ΧΙΛΩΝ δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, **ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ**.
Ὅς δὲ Κόρινθον ἔναιε, **ΧΟΛΟΥ ΚΡΑΤΕΡΙΝ, ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ**.
ΠΙΤΤΑΚΟΣ, ΟΥΔΕΝ ΔΓΑΝ, δε ἔην γένος ἐκ Μικυλῆης.
ΤΕΡΜΑ δ' **ΟΡΑΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, ΣΟΛΩΝ** ἱεραὶς ἐν Ἀθήναις.
ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΥΣ δὲ **ΒΛΑΣ** ἀπέφηνε Περηνέος.
ΕΓΓΤΗΝ ΦΕΤΓΕΙΝ δὲ **ΘΑΔΗΣ** Μιλήσιος ἠῦδα.

I.

• H Y M N I.

[EX BRUNCKII ANALECT. VET. POET. GR. ARGENT. 1785. 8vo.]

*Quid prius dicam solitis Parentis
Laudibus?—*

Proximos illi tamen occupavit

Pallas honores. HOR. I. XII.

† Κ Α Ε Δ Ν Θ Ο Υ Σ

ᾠΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΚΥΔΙΣΤ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ,
 Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
 Χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσαιδᾶν
 Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἔσμεν, ἱῆς μίμημα λαχόντες
 Μοῦνοι, δσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνητ' ἐπὶ γαῖαν. 5
 Τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰίσω.
 Σοὶ δὴ πᾶς ὄδε κόσμος ἔλισσόμενος περὶ γαῖαν
 Πείθεται, ἢ κεν ἄλλης, καὶ ἑκὼν ὑπὸ σέτῳ κρατεῖται.
 Τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικητοῖς ἐνὶ χερσίν
 Ἀμφήκη, πυρόεντα, ἀειζῶοντα κεραυνόν. 10
 Τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἐξήργασιν
 Ὡ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
 Φοιτᾶ, μινυόμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
 Ὅς τόσσοι γεγάσ ὑπατος βασιλεὺς διὰ παντὸς --

* * * * *
 Οὐδέ τι γίννεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαῖμον,
 Οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ,

Πλὴν ὄψοσα φέζουσι κακοὶ σφετέρῃσιν ἀνοίαις.
 Καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.
 Ὡδε γὰρ εἰς ἕν πάντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
 Ὡσθ' ἕνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἰόντα. 20
 Ὅν φεύγοντες ἑῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοὶ εἰσι,
 Δύσμοροι, οὔτ' ἀγαθῶν μὲν αἰεὶ κτῆσιν ποθέοντες,
 Οὔτ' ἐσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
 Ὡ κεν πειθόμενοι σὺν νῆ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
 Αὐτοὶ δ' ἀσθ' ὀρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα, 25
 Οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδῆν δυσέριστον ἔχοντες,
 Οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμῳ,
 Ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἠδέα ἔργα,
 Σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
 Ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφές, ἀρχικέραυνε, 30
 Ἀνθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
 Ἦν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
 Γνώμης, ἧ πίσυρος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾷς
 Οφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθα σε τιμῇ,
 Ἰμνουῦντες τὰ σά ἔργα διηνεκές, ὡς ἐπέοικε 35
 Θνητῶν ἰόντ'. ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μείζον,
 Οὔτε θεοῖς, ἧ κοινὸν αἰεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

• ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ἙΤΜΝΟΣ Εἰς ΔΙΔ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν αἰΐδειν
 Ἀΐδιον, ἧ θεὸν αὐτὸν, αἰεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
 Πηλαγόνων ἐλατήρα, δικασπύλον οὐρανίδρασι;
 Πᾶς καὶ νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ αἰΐσομεν, ἧὲ ΔΥΚΑΙΟΝ;
 Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον. 5
 Ζεῦ, σὲ μὲν Παίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,

Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο ;
 Κρηῆτες αἰεὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σεῖο
 Κρηῆτες ἔτεκτῆναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἔσσι γὰρ αἰεὶ.
 Ἐν δέ σε Παφῆσσι¹ Ῥεῖη τέκεν, ἧχι μάλιστα 10
 Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπέε· ἔνθεν ὁ χῶρος
 Ἱερός· οὐδέ τι μὴν κεχημένον Εἰλειθυῆς
 Ἐρπετόν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλὰ ἔ' Ῥεῖης
 Σγύγιον καλέουσι λεχῶιον Ἀπιδανῆς.
 Ἐνθα δ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, 15
 Ἀντίκα δίξητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
 Ἀύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
 Ἀάδων ἀλλ' οὐπω μέγας ἔρξεεν, οὐδ' Ἐρῦμανθος,
 Δευκῶτατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
 Ἀρκαδίῃ (μέλλεν δὲ μάλ' εὐνδρος καλέεσθαι 20
 Ἀντις·) ἐπεὶ τημόσδε, Ῥεῖη δ' ἔλυσάτο μίτρην,
 Ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σαρανίδας ὑγρὸς Ἰάων,
 Ἡερην, πολλὰς δὲ Μέλας ὄχησεν ἀμάξας,
 Πολλὰ δὲ Καρνίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἑόντος,
 Ἰωνοῦς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνήρ 25
 Πιζὸς ὑπὲρ Κραῖθιν τε, πολύστιόν τε Μετώπην
 Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
 Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥεῖη
 Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σὺ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἔλαφραί.
 Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεῆ μὲγαν ὑψόθι πῆχυν 30
 Πλῆξεν ὄρος σκήπτρω· τὸ δὲ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
 Ἐκ δ' ἔχεε μέγα χεῦμα· τόθι χροά φαιδρύνασα,
 Ω' να· τεὸν σπεῖρωσε, Νέδη δὲ δ' ἔδωκε κομίσσαι
 Κενθμῶν' ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
 Πρεσβυτάτη Νυμφέων, αἳ μιν τότε μαιώσαντο, 3b
 Πρωτίστη γενεῆφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλόρην τε.
 Οὐδ' ἄλιην ἀπέτισε θεῆ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
 Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μὲν ποθι πουλὺ, κατ' αὐτὸ
 Κανκῶνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,

- Συμφέρεται Νηρηΐ· καλαιότατον δέ μιν ἕδαρ
 Τίωνοι πίνουσι Δυκαονίης ἄρκτοιο. 40
- Ἔδτε Θεοὺς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
 Ζεῦ πάτερ, ἢ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἑγγύθι Κνωσσοῦ.)
 Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκείνο
 Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες. 45
- Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἔταραι προσεπηχύναντο
 Δικταῖαι Μελῖαι· σὲ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρηστήεια
 Δίκην ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσασο πίονα μαζὸν
 Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρωσ.
 Γέγντο γὰρ ἑξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης 50
 Παίοις ἐν ὄρεσσι, τὰ τε κλείουσι Πάνακρα.
 Οὐλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο
 Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὐασιν ἤχην
 Ἀσπίδος εἰσατοί, καὶ μὴ σέο κουρίζοντος.
- Καλα μὲν ἤξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνις Ζεῦ· 55
 Οὐδ' ἄνῆθηςας, ταχινοὶ δέ τοι ἤλθον ἱουλοὶ.
 Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἔων ἐφράσασαο πάντα τέλεια·
 Τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἰόντες,
 Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαΐσιον οἶκον.
 Ἀθηναῖοι δ' οὐ πάμπαν ἀληθῆες ἦσαν ἀοιδόι· 60
 Φάντο πάλλον Κρονίδησι διὰ τρίχα δάματα νεῖμαι·
 Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ αἴδι κληῖρον ἐρύσσει,
 Ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
 Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι
 Ψευδοίμην, αἰοντος ἄ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν. 65
- Οὐ σε θεῶν ἐσσηνα πάλοι θέσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,
 Σὴ τε Βίη, τό τε Κάριος, ὃ καὶ πέλας εἶσαο δίφρου.
 Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπέροχον ἀγγελιώτην
 Σῶν τεράων· αἳ ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοισ.
 Ἐλλεο δ' αἰζηῶν ὃ τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν 70
 Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζουσιν ἀντικαρῆκας,

Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
 Ἄντους, ὦν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὦν ἴδρις αἰχμῆς,
 Ὡν ἐρέτης, ὦν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύϊ; 75
 Ἄντικα χαλκῆας μὲν ὑδαίωμεν Ἡφαίστοιο,
 Τευχηστάς δ' Ἀρης, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
 Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
 Θεώτερον τῶ καὶ σφε τήν ἐκρίναο λῆξιν· 80
 Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἴξο δ' αὐτὸς
 Ἀρης ἐν πτολίεσσι ἐπόπιος, οἳ τε δίκησι
 Δαὸν ὑπὸ σχολιῆς, οἳ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσι.
 Ἐν δὲ ὄνηφενίην ἔβαλες σφίσι, ἐν δ' ἄλις ὄλβον
 Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι 85
 Ἡμετέρω μεθέοντι· περὶ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
 Ἐσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τὰ κεν ἦρι νοήσῃ·
 Ἐσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ·
 Οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶν· τὰ δ' οὐχ ἐνί· τῶν δ' ἀπὸ κάρπαν
 Ἄντὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινίην. 90
 Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἑάων,
 Δῶτορ ἀπήμονιης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
 Οὐ γένηετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει.
 Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἀφενός τε.
 Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν, 95
 Οὐτ' ἀρετῇ ἀφένου· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

- Συμφέρεται Νηρηΐ· καλαιώτατον δέ μιν ὕδαρ 40
 Γίανοι πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
 Ἔδτε Θεὸς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
 Ζεὺ πάτερ, ἢ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἑγγύθι Κνωσσοῦ,)
- Τουτάκι τοι πέσε, δαίμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
 Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες. 45
 Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἔταραι προσεπηχύναντο
 Δικταΐαι Μελίαι· σὲ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήστεια
 Αἰκῶ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
 Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρωσ.
 Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης 50
 Ἰθαίοις ἐν ὄρεσσι, τὰ τε κλείουσι Πάνακρα.
 Οὔλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ἀρχήσαντο
 Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔσασιν ἤχην
 Ἀσπίδος εἰσαῖοι, καὶ μὴ σέο κουρίζοντος.
- Καλα μὲν ἤξεν, καλὰ δ' ἔγραφες, οὐράνια Ζεῦ 55
 Οξὺ δ' ἀνήθηςας, ταχινοὶ δὲ τοι ἦλθον Ἴουλοι.
 Ἄλλ' ἔτι παιδνὸς ἔων ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
 Τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἰόντες,
 Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαΐσιον οἶκον.
 Ἀθηναῖοι δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί· 60
 Φάντο πάλλαν Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
 Τίς δὲ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ αἰὶδι κλῆρον ἐρύσσει,
 Ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
 Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι
 Ψευδοίμην, αἰοντος ἄ κεν πεπίθιοιεν ἀκουήν. 65
 Οὐ σε θεῶν ἐσσηνα κάλοι θέσαν ἔργα δὲ χειρῶν,
 Σὴ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἶσασ δίφρου.
 Θήκαο δ' οἰανῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιάτην
 Σῶν τεράων ἄτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνουσι.
 Εἶλεο δ' αἰζῆων ὃ τι φέρτατον οὐ σὺ γε νηῶν 70
 Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίξουσιν ἀντιπαρῆκας,

Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
 Ἄντους, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
 Ἴδεν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύϊ; 75
 Ἄντικα χαλκῆας μὲν ὑδεῖομεν Ἡφαιστοιο,
 Τευχηστὰς δ' Ἀρης, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
 Ἀρτέμιδος, Φοῖβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνώκτων
 Θεώτερον τῷ καὶ σφε τήν ἐκρίναο λῆξιν· 80
 Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἴξο δ' αὐτὸς
 Ἀρης ἐν πτολίεσσι ἐπόπιος, οἳ τε δίκησι
 Λαὸν ὑπὸ σχολιῆς, οἳ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσι.
 Ἐν δὲ θνηφενίην ἔβαλες σφίσι, ἐν δ' ἄλλισ ὄλβον·
 Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι 85
 Ἡμετέρω μεθέοντι περὶ πρό γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
 Ἐσπέριος κείνός γε τελεῖ τὰ κεν ἦρι νοήσῃ·
 Ἐσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὔτε νοήσῃ·
 Οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶν· τὰ δ' οὐχ ἐνί· τῶν δ' ἀπὸ κἀμακάν
 Ἄντὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινίην. 90
 Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἑάων,
 Δῶτορ ἀτήμιονίης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰεῖδοι;
 Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰεῖσει.
 Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὔθι· δίδου δ' ἀρετὴν τ' ἄφενός τε.
 Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν, 95
 Οὐτ' ἀρετῆ ἀφένιου· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

• ΕΙΣ ΔΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
 Ἐξιτε· τᾶν ἱππων ἄρτι φρουασσομένηαν
 Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἅ θεὸς εὐτυχος ἔρπει
 Σοῦσθέ νυν, ὃ ξανθαί, σοῦσθε Πελασιγιάδες.
 Οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, 5
 Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων
 Οὐδ' ὄκα δῆ, λύθρῳ πεκαλαγμένα πάντα φέροισα
 Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων
 Ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὑφ' ἄρματος ἀνχένας ἱππων
 Δυσσάμενα, παραῖς ἔκλυσεν Δεκεανῶ 10
 Ἰδρῶ καὶ φαθάμιγγας· ἐφοίθασεν δὲ παγέντα
 Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
 Ω ἱτ' Ἀχαιῖάδες, καὶ μὴ μύρα, μῆδ' ἀλαβάστρους,
 (Συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξονίαν)
 Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾶ Παλλάδι, μῆδ' ἀλαβάστρους 15
 (Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
 Οἴσετε, μῆδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τῆ· ας.
 Οὐδ' ὄκα τὰν Ἰδα Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
 Οὐδ' ἐς ὀρεῖχαλκον μεγάλη θεος, οὐδὲ Σιμοῦντιος
 Ἐβλεψε δῖναν ἐς διαφανομένηαν 20
 Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διανγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
 Πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.
 Ἄ δὲ, δις ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλων,
 Οἶα παρ' Εὐρώτῃ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
 Δοστέρες, ἐμπερδάμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα 25
 Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἐκγονα φνταλιᾶς·
 Ω κῶραι, τὸ δ' ἔρενθος ἀνέδραμε, πρῶϊον ὄαν
 Ἡ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖαν.

- Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
 Ὡς Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλῆς. 30
- Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσειον, ὡς ἀπὸ χαίταν
 Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
 Ἐξίθ' Ἀθαναία πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
 Παρθενικαί, μεγάλων παιῖδες Ἀκεστοριδῶν.
 Ὡς ἴθνα, φέρεται δὲ καὶ ἅ Διομήδεος ἀσπίς, 35
 Ὡς ἔθος Ἀργείως τοῦτο παλαιότερον
 Εὐμήδης ἐδίδαξε, τείν κεχαρισμένος ἱεὺς·
 Ὃς ποκα βουλευτὸν γνοὺς ἐπὶ οἱ θάνατον
 Δᾶμον ἐτοιμάσδοντα, φυγᾶ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
 Ὀχεῖ ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾤκίσαστο, 40
 Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορῥώγεσσιν ἔθηκεν
 Ἐν πέτραις, αἷς νῦν ὄνομα Παλλατίδες.
 Ἐξίθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
 Ἴππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγῳ.
 Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἀργος 45
 Πίνετ' ἀπὸ κραναῖν, μὴδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν
 Σάμερον αἰ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἐς Φυσάδειαν
 Ἡ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶν.
 Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
 Ἢξεί φορβαίαν Ἰναχος ἐξ ὀρέων, 50
 Τῷ ἴθνα τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγῆ,
 Φράσδεο, μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδης.
 Ὃς κεν ἴδη γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
 Τῶργος ἰσοψεῖται τοῦτο πανουσάτιον.
 Πότνι Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι μέσφα δ' ἐγὼν τι 55
 Ταῖσδ' ἐρέω μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἐτέρων.
 Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μιαν ἔκ ποκα Θήβας
 Πουλύ τι καὶ περὶ δὴ φίλατο τὰν ἑταρῶν,
 Ματέρα Τειρεσίαιο, καὶ οὗ ποκα χωρὶς ἔγεντο·
 Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὐτὶ ἐπὶ Θεσπιέων, 60

Ἡ' πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυμένον ἄλλοι,
 Καὶ βῶμοι ποταμῶ κεύντ' ἐπὶ Κουραλίῃ,
 Ἡ' πὶ Κορωνείας, ἧ εἰς Ἀλίαρτον ἐλαύνοι
 Ἴπκω, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
 Πολλάκις ἂ δαίμων μιν ἐφ' ἐπεβάσατο δίφρῳ. 65
 Οὐ δ' ὄαροι Νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι
 Ἀδεῖαι τελέθεσκον, ὄθ' οὐχ ἄγειτο Χαρικλά.
 Ἀλλ' ἔτι καὶ τήραν δάκρυα πόλλ' ἔμνευε,
 Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὔσαν ἑταίραν.
 Δὴ ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας, 70
 Ἴπκω ἐπὶ κράνῃ Ἐλικωνίδι καλὰ φροῖσφ
 Ἀῶντο· μεσαμερία δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
 Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἀμᾶ κνσίν, ἄρτι γένεια
 Περκάζων, ἱερὸν κῶρον ἀνεστρέφετο
 Δινάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας, 75
 Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμις ἦε.
 Τὸν δὲ, χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα
 Τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
 Ω Εὐηρείδα, χαλεπὴν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
 Ἄ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νυξ' ἔβαλεν 80
 Ἐστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνία
 Γόνατα, καὶ φωνᾶν ἔσχεν ἀμαχανία.
 Ἄ Νύμφα δ' ἐβόασε· Τί μοι τὸν κῶρον ἔρξας,
 Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἔστε φίλαι;
 Ομματα μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστα, 85
 Εἶδες Ἀθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας·
 Ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὦ ἐμὲ δειλάν.
 Ω ὄρος, ὦ Ἐλικῶν οὐκ ἔτι μοι παριτέ,
 Ἡ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξασ· δόρκας ὀλέσασαι.
 Καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις. 90
 Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παιδα λαβούσα.
 Μάτηρ μὲν γοεῶν οἶτον ἀφρονίδων

- Ἔρχε, βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἔλεθσεν ἑταίραν,
 Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τὸδ' ἔλεξεν ἔπος·
 Δια γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα δι' ὄργαν 95
 Εἶπας· ἐγὼν δ' οὐ τοι τέκνον ἔσθκ' ἀλαόν.
 Οὐ γάρ Ἀθαναία γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
 Ἀρπάζειν· Κρόνιοι δ' ἄδε λέγοντι νόμοι
 Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔληται,
 Ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλην. 100
 Δια γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὐθι γένοιτο
 Ἔργον· ἐπεὶ Μοιρᾶν ἔδ' ἐπένευσε λῖνα,
 Ἀνίκα τοπρᾶτόν νιν ἐγείναο. νῦν δὲ κομίσθου,
 Ω Εὐηρεΐδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
 Πόσσα μὲν ἂ Καδμηΐς ἐσούστερον ἔμκυρα καυσεῖ, 105
 Πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
 Παῖδα, τὸν ἀδάταν Ἀκταίονα, τυφλὸν ἰδέσθαι;
 Καὶ τῆρος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
 Ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν δ' τε δρόμος, ἀλ' ἔ' ἐν δρεῖσσι
 Ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι, 110
 Ὅπκόνταν οὐκ ἐθέλων περ ἴδη χαρίεντα λοετρὰ
 Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
 Τοντάκι δειπνασεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὀστέα μᾶτηρ
 Λεξεῖται, δρυμῶς πάντας ἐπερχομένα.
 Ολβίσταν ἐρέει σὲ καὶ εὐαίωνα γενέσθαι, 115
 Ἐξ ὄρεων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
 Ω ἑτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο· τᾶδε γὰρ ἄλλα,
 Τεῦ χάριν, ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα·
 Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἔσσομένοισιν,
 Ἡ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι περισσότερον. 120
 Γνωσεῖται δ' ὄρνιγας, ὃς αἴσιος, οἳ τε πέτονται
 Ἠλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
 Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμω
 Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαῖς.
 Vol. II. 21*

- Οὐτ' ἀγαθόν. Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαινας 5
 Ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήρωκος ἀργαλέον,
 Ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο. μίνυθα δὲ γίγνεται ἦθης
 Καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
 Ἀντάρ ἐπεὶ δὴ τούτο τέλος παραμείνεται ἔρης,
 Ἀντίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίσιος. 10
 Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
 Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
 Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
 Ἰμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αἴδην·
 Ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἐστὶν 15
 Ἀνθρώπων, ὃ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

- Ἀντίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροίην φέει ἄσπετος ἰδρῶς,
 Πτοιούμαι δ' ἔσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
 Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλέον ὄφελεν εἶναι.
 Ἄλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
 Ἡβη τιμήσσα. τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον 5
 Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς ἀντίχ' ὑπερκρέματα,
 Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
 Βλάπτει δ' ὀφθαλμούς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

IV.

- Αἶ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μέλεδῶνων
 Ἐξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

V.

- Δεινοὶ γὰρ ἄνδρσι πάντες ἐσμὲν εὐκλειῖ
 Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' ἀνέσαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΛΕΟΝ τοι πλουτούσιν, ὅτε πολὺς ἀργυρὸς ἔστι
 Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρον πεδία,
 Ἴπποι δ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾗ μόνα ταῦτα πάρεστι,
 Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἀβρὰ παθεῖν,
 Παῖδες τ' ἠδὲ γυναῖκες· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἐφίκηται 5
 Ὡρη, σὺν δ' ἦβη γίγνεται ἀρμολία,
 Ταῦτ' ἀφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
 Χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Αἶδην
 Οὐδ' ἂν ἄποινα δίδους θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρβείας
 Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον. 10

II.

Παῖς μὲν ἀνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἔρκος ὀδόντων
 Φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσι.
 Τούς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἐπὶ ἐνιαυτοῖς,
 Ἦβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
 Τῇ τρίτῃ δὲ γένειον, ἀεξομένων ἐπὶ γυῖων, 5
 Λαχνοῦται, χροίῃς ἄνθος ἀμειβομένης.
 Τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐστὶν ἄριστος
 Ἰσχνὺν, οἳ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
 Πέμπτῃ δ' ὄριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι,
 Καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν. 10
 Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἄνδρος,
 Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
 Ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος,
 Οκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
 Τῇ δ' ἐνάτῃ δύναται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ 15
 Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ σοφίη.

Τῇ δεκάτῃ δ', ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἐπὶ ἐνιαυτούς,
 Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

III.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιώνος μένος ἠδὲ χαλάζης
 Βροντῆ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς
 Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἦν δέ τις αὐτῆν
 Μὴ κινή, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
 Ἄνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονόρχου 5
 Δῆμος ἄϊδρις ἐὼν δουλοσύνην ἔπεσε.

IV.

Πρὸς Μίμνερμον εἰπόντα,

ἘΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἄλλ' εἴ μοι κἄν νῦν ἔτι πείσεται, ἔξελε τοῦτο·
 Μὴδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λώϊον ἐφρασάμην
 Καὶ μεταποίησον λιγέως ταδί, ὧδε δ' αἶειδε
 ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.
 Μὴδ' ἐμοὶ ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοιαι 5
 Καλλείπομι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

V.

Πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πέπονται.
 Ἄλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
 Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἐμπειδόν ἐστι,
 Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

• ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΤ.

I.

ΟΥΔΕΝ ἐν ἀνθρώποισι μένει χορῆμ' ἐμπεδον αἰεὶ.
 Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χίος εἶπεν ἀνήρ·
 ΟΙΗΠΕΡ ΦΥΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΛΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.
 Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
 Στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστῳ, 5
 Ἀνδρῶν ἦτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
 Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχη πολυήρατον ἦδης,
 Κούφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
 Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
 Οὐδ' ὕγιης ὅταν ἦ, φροντίδ' ἔχει καμάτου. 10
 Νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασι
 Ὡς χρόνος ἔσθ' ἦδης καὶ βίοντος ὀλίγος
 Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βίοντος ποτὶ τέρμα
 Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθι χαριζόμενος.

II.

Ὡ καὶ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
 Πάντων, ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπη θέλει.
 Νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν ἀλλ' ἐφήμεροι
 Αἰ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
 Ὅπως ἕκαστον ἐκτελεντήσει θεός. 5
 Ἐλπίς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει
 Ἀρηκτον ὀρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
 Μένουσιν ἔλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπᾶς.
 Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
 Πλούτω τε κἀγαθοῖσιν ἔξεσθαι φίλον. 10
 Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὼν,
 Πρὶν τέρμ' ἴκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι

Φθείρουσι θνητῶν τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
 Πέμπει μελαίνης Αἴδης ὑπὸ χθονός.
 Οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι 15
 Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλός,
 Θνήσκουσιν, εὐτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζῶειν.
 Οἱ δ' ἀγχόνην ἤψαντο δνατήνφ μόρφ,
 Καὐτάγρετοι λείπουνσιν ἠλίον φῶος.
 Οὕτω κακῶν ἅκ' οὐδέν' ἀλλὰ μυρίαί 20
 Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δνάι,
 Καὶ πῆματ' ἐστίν. εἰ δ' ἐμοὶ πιθοῖατο,
 Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
 Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζοίμεθα.

III.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
 Εσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

ΔΘΑΝΑΤΟΥΣ μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμφ ὡς διαφύεται,
 Τίμα· καὶ σέβου ἄρκον· ἐπειθ' ἤρωας ἀγαυὰς,
 Τοὺς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων
 Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἀγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
 Ἐπὶ δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιῶ φίλον ὅστις ἀριστος. 5
 Πραεσί δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
 Μῆδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτιάδος εἴνεκα μικρῆς,
 Οσφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
 Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίλειο τῶνδε,
 Γαστρός μὲν πρότιστα, καὶ ἕπρον, λαγνείας τε, 10
 Καὶ θυμοῦ. πρῶτα δ' αἰσχρὸν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
 Μῆτ' ἰδίῃ· πάκτων δὲ μάλιστα αἰσχύνεο σαντων.

ἔτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
 Μηδ' ἀλογίστως σαντὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
 Ἀλλὰ γινῶθε μὲν, ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασιν 15
 Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοι' ὀλέσσαι.
 Ὅσσα τε δαιμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
 Ἐν ἂν μοῖραν ἔλῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·
 Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ἄδε δὲ φράζεν·
 Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων κολῶ μοῖρα δίδωσι. 20
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε καὶ ἰσθλοὶ
 Προσπίπτουσ', ὃν μὴτ' ἐκπλήσσειο, μὴτ' ἄρ' ἐδάσῃς
 Ἐργεσθαι σαντὸν· ψεῦδος δ' ἦν πέρ τι λέγῃται,
 Πρῶτος ἰσχ'· ὃ δὲ τοι ἔρεω, ἐπὶ παντὶ τελείσθῃ
 Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπη, μήτε τι ἔργῳ, 25
 Πρῆξαι, μὴτ' εἰπᾶν, ὃ τε τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βουλευούδ' ἐπὶ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται.
 Διού· τοι κηρύσειν τε λέγειν τ' ἀνθήτα πρὸς ἀνδρῶς.
 Ἀλλὰ τὰδ' ἐπελέειν, εἰ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
 Πρῆσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκειν 30
 Ὅσσα χρεῶν καὶ τερπνότερον βίον ἄδε διάζει.
 Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σώμ' ἀμέλειαν ἔχειν χροῖ
 Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
 Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τὰδ', ὃ μὴ σ' ἀνιήσει.
 Εἰθίζον· δὲ διαστειν ἔχειν καθάρειον, ἄθροικτον. 35
 Καὶ πεφύλαξέ γε ταῦτα ποιῆν, ὅποσα φθόνου ἰσχεῖ.
 Μὴ δαπανᾶν κενὰ καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδαήμων·
 Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθε μέτρον δ' ἐπὶ πάντων ἄριστον.
 Πρῆσε δὲ ταῦθ', εἰ σε μὴ βλάψει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
 Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι, 40
 Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπελεθεῖν
 Πῆ παρέδην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δεῖον οὐκ ἐτελέσθη;
 Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα,
 Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσοεο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.

Φθείρουσι θνητῶν τοὺς δ' Ἀρει δεδμημένους.
 Πέμπει μελαίνης Αἰδης ὑπὸ χθονός.
 Οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι 15
 Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλός,
 Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζᾶειν.
 Οἱ δ' ἀγχόνην ἤψαντο δυστήνῃ μορφῇ,
 Καὐτάγρευτοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
 Οὐτῶ κακῶν ἅπ' οὐδέν' ἀλλὰ μυρίαί 20
 Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοὶ δύναι,
 Καὶ πῆματ' ἐστίν. εἰ δ' ἐμοὶ πιθοῖατο,
 Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
 Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκλιζόμεθα.

III.

Γυναικὸς οὐδέν' χρημ' ἀνὴρ ληΐζεται
 Εσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ φίγιον κακῆς.

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς δίκαιαται,
 Τίμα· καὶ σέβου ἄρκον· ἐπειθ' ἤραιας ἀγαθὰς,
 Τοὺς τε καταχθονίους σέβει δαίμονας, ἔννομα ῥέζων
 Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἀγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
 Ἐὼν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιῶ φίλον ὅστις ἄριστος. 5
 Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοιαι.
 Μῆδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἴνεκα μικρῆς,
 Οφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
 Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίλειο τῶνδε,
 Γαστρὸς μὲν πρῶτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε, 10
 Καὶ θυμοῦ. πρῶταις δ' αἰσχρὸν ποτε μῆτε μετ' ἄλλου,
 Μῆτ' ἰδίῃ· πάκτων δὲ μάλιστα αἰσχρὸν σαυτῶν.

ἔτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
 Μηδ' ἀλογίστως σαντὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
 Ἀλλὰ γινῶθε μὲν, ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασαι 15
 Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοι' ὀλέσσει.
 Ὅσσα τε δαιμονίηοι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
 Ἐν ἂν μοῖραν ἔλῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει
 Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ ἄδε δὲ φράζειν
 Οὐ πάνν τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι. 20
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε καὶ ἔσθλοι
 Προσπίπτουσ', ὃν μὴτ' ἐκπλήσσειο, μὴτ' ἄρ' ἐδάσει
 Ἐργεσθαι σαντὸν ψεύδος δ' ἦν κέρ τι λέγεται,
 Πρῶτος ἰσχ'· ὃ δὲ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθῃ
 Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παφείπῃ, μήτε τι ἔργῳ, 25
 Πρῆξαι, μὴτ' εἰπεῖν, ὃ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βουλευού δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται.
 Διλοῦ· τοι κρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρῶς.
 Ἀλλὰ τὰδ' ἐπελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀνήσει.
 Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκειν 30
 Ὅσσα χρεῶν καὶ τερπνότατον βίον ἄδε διαΐξαι.
 Οὐδ' ὑγίειε τῆς περὶ σοῦ ἀμέλειαν ἔχειν χροῖ
 Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίου τε
 Ποιεῖσθαι μέτρον δὲ λέγω τὰδ', ὃ μὴ σ' ἀνήσει.
 Εἰθίξον δὲ διάστατον ἔχειν καθάρειον, ἀθροῦτον. 35
 Καὶ πεφυλάξῃ γε ταῦτα ποιᾶν, ὅποσα φθόνον ἰσχεῖ.
 Μὴ δαπανᾶν πρὸς καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδαήμων
 Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθαι μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
 Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἃ σε μὴ βλάψει λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
 Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι, 40
 Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπελθεῖν
 Πῆ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
 Δρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα,
 Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσειο χρηστὰ δὲ, τέρπον.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρῆ ἔρῳ σε 45
 Ταῦτά σε τῆς θεΐης ἀρετῆς εἰς ἔχνια θήσει·
 Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτῦν,
 Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχεν ἐπ' ἔργον,
 Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
 Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων. 50
 Σύστασιν, ἧ τε ἕκαστα διέρχεται, ἧ τε κρατεῖται·
 Γνώσῃ δ', ἧ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
 Ὡστε σε μήτε ἀελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
 Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους ἀνθαίρετα πῆματ' ἔχοντας
 Τλήμονες, οἳ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων, οὐκ ἐσορῶσιν, 55
 Οὔτε κλύουσι· λύσειν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
 Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὥς δὲ κύλινδροι
 Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πῆματ' ἔχοντες.
 Ἀνγρῆ γὰρ σννοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
 Σύμφυτος, ἦν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν. 60
 Ζεῦ πάτερ, ἧ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἀπαντας,
 Εἰ κᾶσιν δείξαις, οἷα τῷ δαίμονι χρῶνται.
 Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
 Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
 Ὡν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω, 65
 Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων, ἀπὸ τῶνδε σαώσεις
 Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἶπομεν, ἐν τε καθαρμοῖς,
 Ἐν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζευ ἕκαστα,
 Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
 Ἦν δ' ἀπολείψας σῶμα ἔς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης, 70
 Ἔσσειαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

* ΘΕΟΓΝΙΔΙΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

ΒΟΥΛΕΟ δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἡ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

- Κριούς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους*
Εὐγενέας, καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
- Κτήσασθαι γῆμι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει* 5
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἦν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.
Οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίον ἄλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντὶ ἀγαθοῦ.
Χρήματα γὰρ τιμῶσι καὶ ἐκ κακοῦ ἔσθλὸς ἔγρημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ πλοῦτος ἔμικε γένος. 10
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀστῶν
Μαυροῦσθαι σὺν γὰρ μίσγεται ἔσθλα κακοῖς.
Αὐτὸς τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν,
Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ἐνδοξος κακόδοξον ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη 15
Ἐντύει, ἣτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
- Ὅστις τοι δοκεῖ τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν,*
Ἀλλ' αὐτὸς μόνος ποικίλα δῆνέ ἔχειν,
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόον βεβλαμμένος ἔσθλου
Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα. 20
- Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστροῦ γεγονάσιν,*
Ἀλλ' ἀνδρεςσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.
- Πολλῶ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἦδη* 25
Ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
Ὅδοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέρω.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐτ' ἔσεται, οὔτε πέφικεν,
'Ὅστις πᾶσιν ἁδῶν δύσεται εἰς Αἴδου.

30

Ἔστι τὸ μὲν χειρόν, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἐκάστω·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληῖω ἐγκατακεῖσθαι
Τεθνεώς· ἀλλὰ τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
Ἀσπάλθοι γε τάπησιν ὁμοῖον στρώμα θανόντι.
Τὸ ξύλον ἢ σκληρόν γίγνεται, ἢ μαλακόν.

35

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΛΟΣ.

Ἐν οἷς ἂν ἀτυχῆσῃ τις ἀνθρώπος τόποι,
'Ἡκιστα τούτοις πλησιάζων ἦδεται.

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Κρύψαι, Φειδία,
Ἄπαντα τᾶλλα τις δόναίτ' ἂν, πλήν δυοῖν,
Οἶνον τε πέναν, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπροσθόν·
Ἀμφοτέρω μὴνίει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὐ· ὥστε τοὺς ἀρνούμενους
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς ποιῶν

6

‡ ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

ΤΡΕΙΣ γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
Τρεῖς εὖ φρονούσῃ τὸν μὲν ὑγείας ἕνα,
'Ὅν πρῶτον ἐκπέουσαι· τὸν δὲ δεύτερον

Ἐρωτος ἡδονῆς τε τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
 Ὅν εἰσπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι 5
 Οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
 Ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
 Ἐκτος δὲ κόμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·
 Ὀγδοὺς ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔννατος χολῆς·
 Δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν. 10
 Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
 Ἵκκοσκελίξει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας.

* ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

I.

ἈΝΗΡ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
 Ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται·
 Οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
 Ἀλλ' ὅς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
 Ἐχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως· 5
 Οὐδ' ὅς γε τὰ πάντα πάντα διατηρεῖ μόνον,
 Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν ἴ' ἔχων φύσιν,
 εἶναι δίκαιος, καὶ δοκεῖν εἶναι θέλει.

II.

Ἦδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
 Ἔστ', ἢ δύνασθαι λαιδορούμενον φέρειν·
 Ὁ λαιδορῶν γὰρ, εἰάν ὁ λαιδορούμενος
 Μὴ προσποιῆται, λαιδορεῖται λαιδορῶν.

III.

Πάντ' ἐστὶν ἐξευρεῖν, εἰάν μὴ τὸν πότον
 Φεύγη τις, ὅς πρόσεστι ταῖς ζηταιμένοιαι.

IV.

Πολὺ μείζον ἔστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακόν,
 Τὸ καθ' ἓνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
 Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει, λέγειν.

V.

Ἀνθρώπον ὄντα ῥάδιον παραινέσαι
 Ἔστιν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥάδιον.
 Τεκμήριον δέ, τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
 Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
 Πάντας λαλοῦντας· εἴτ' ἐπὶ πταίσωσί τι, ε
 Αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅσ' οὐκ εἶων τότε.
 Ἐτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἔστ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἐν,
 Μακρὸν νόμιζε, κἂν δὴ εἴπη συλλαβᾶς.
 Τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
 Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπη πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
 Τεκμήριον δέ τοῦδε τὸν Ὀμηρον λάβε. δ
 Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
 Ἀλλ' οὐδὲ εἰς Ὀμηρον εἴρηκεν μακρόν.

• ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ἌΕΙ κράτιστόν ἔστι τάληθῆ λέγειν
 Ἐν παντὶ καιρῷ τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
 Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

II.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
 Ἀλλ' εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἐρῶ.

III.

Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχὺ,
 Ἡ τοι κοληρὸς αὐτὸς ἐστὶ τοὺς τρόπους,
 Ἡ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.

IV.

Ὅστις κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
 Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.

* ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεθυσχομένοις ἐκάστης ἡμέρας
 Ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
 Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἰς ἔπινεν ἄν
 Νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
 Προλαμβάνοντες, ὑστεροῦμεν τὰ γαθοῦ.

B

† ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

ΟΠΛΑΘΝ μέγιστόν ἐστιν ἢ ῥετὴ βροτοῖς.
 Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστός θέλε.
 Ἄνθρωπος ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.
 Ὅτι κερ σσαντοῦ μὴ φράσης ἐγκώμια.
 Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σσαντοῦ λέγε.

B

- Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
 Οργὴ φιλοῦντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
 Φεῦγ' ἠδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
 Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἔστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
 Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια. 10
 Μὴ μοι γένοιθ' ἄ βούλομ', ἀλλ' ἄ συμφέρει.
 Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
 Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν προὔχης βίῃ.
 Μέμνησο νέος ὦν, ὡς γέρον ἔση ποτέ.
 Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον. 15
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρακοί πίστις, ἀλλ' ὄρακον ἀνῆρ.
 Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἢ βόσκουσα γῆ.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Εὐκαταφρόνητόν ἔστι σιγηλὸς τρόπος.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. 20
 Αἴαν φίλων σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον
 Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
 Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
 Οὐδεὶς δ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει. 25

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

*I.

Ἄνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
 Ἴπκίου Ἀρχεδίκην ἦδε κέκευθε κόνις,
 Ἡ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων,
 Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης, δὴν ἔπασχε, διηκρίβωσεν Ἐρωτα,
 Ἐξ ἰδίης ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
 Φρύνη μισθὸν ἐμεῖο δίδους ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
 Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

*ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
 Ἐρπύζοις, γλοεροῦς ἐκπροαχέων πλοκάμους,
 Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδου, ἢ τε φιλοφρόσῃ
 Ἀμπελος, ὑγρά πέριξ κλήματα χευαμένη,
 Ἔινεκεν εὐμαθίης πιτυτόφρονος, ἦν ὁ μελιχρὸς
 Ἡσκησεν, Μουσῶν ἄμιγα καὶ Χαρίτων.

5

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἢ τὸν ἔρασιων
 Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νέων,
 Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον ἐπεὶ τοίῃ μὲν ὄρασθαι
 Οὐκ ἐθέλω· οἷη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν εἶρον Δριστοφάνους.

*III.

Ναυηγῶ τάφος εἰμὶ· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργῶν
Ἵες ἀλλ' καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεσσι' Αἰδῆς.

*ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄθ' ἐγὼ ἂ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῆδε κάθημαι
Ἑδονῆ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἵπερ ἄπασιν
Ἄ κακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκρυται.

*ΑΝΥΤΗΣ.

Μάνης οὔτις ἀνήρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκώς
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

ΔΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μὴ σὺ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον Ἰλύος ἄδε
Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὀδίτα, πίης·
Ἄλλὰ μολῶν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἔκραν,
Κεῖσέ γε παρ' κείνα ποιμενία πίτυι,
Ἐδρήσεις κελαρύζον ἐνκρήνου διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἰβᾶλος ἐπὶ πάγων αἰγὸς πρόσις ἐν ποτ' ἀλωῇ
Οἶνῃς τοὺς ἀκαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

*I.

Ἑπτὰ πόλεις μάργαντο σοφὴν διὰ ζίζαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφῶν, Ιθάκη, Πύλος, Ἀργος, Ἀθῆναι

II.

Πλούτος Ἀριστείδῃ δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὄϊς ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.

Ἡμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' ὠδὶς
Τῆν δάμαλιν· πενήσις ὤλετο βουκόλιον.

Πηροδέτῳ δ' ὄγ' ἱμάντι κατ' ἀγχένος ἄμμα λυγέσας, 5
Οἰκτρὸς ἀμνηκίτῳ κάτθανε παρ' καλύβη.

III.

Ὅ πριν ἐγὼ καὶ ψῆρα καὶ ἀρπάκτειραν ἐρύκων
Σπέρματος ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον,

Ῥινοῦ γερμαστῆρος ἐύστροφα κᾶλα τιταίνων,
Ἀλκιμέτης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.

Καί με τίς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψᾶς ἔχιθνα 5
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον

Ἡελίου χήρωσεν. ἰδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσαν
Τοῦν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὄθ' ἡμεῖς
Ολλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρου.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τρίτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάνακτα
Εἶδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσκάδατο.

Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἄρπασε μήτηρ,
 Σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
 Νύμφας δ' οὐκ ἐμίγηεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
 Μαιτρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

5

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὐφορτοὶ νᾶες πελαγίτιδες, αἱ πόρον Ἑλλᾶς
 Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
 Ἦν που ἐπ' ἠϊόνων Κῶαν κατὰ νᾶσον ἴδητε
 Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομένην πέλαγος,
 Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε· Καλὴ νυξ, σὸς με κομίζει
 Ἰμερος, οὐ καύταν, ποσοὶ δὲ πεζοπόρον.
 Εἰ γὰρ τοῦτ' εἶποιτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
 Οὖριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

5

*II.

Δάκρνα σοὶ καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἡλιαδάρα,
 Δωροῦμαι, στεργᾶς λείψανον εἰς Αἶδαν,
 Δάκρνα δυσδάκρνα· πολυκλαίτω δ' ἐπὶ τύμβῃ
 Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνης.
 Οἰκτρὰ γάρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
 Αἰῶ, κεντὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
 Αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλλος; ἄρπασεν Ἄδας,
 Ἄρπασεν ἀχμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
 Ἀλλὰ σε γοννοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυτον
 Ἡρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

6

10

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Αἶδαν ἐπινυμφίδιον Κλαρίστα
 Λέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.

Ἀρτι γὰρ ἐσπέροιο νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχενν
 Ἄστοι, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
 Ἡῶς δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
 Σιγαθεῖς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 Αἰ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν παρὰ παστῶ
 Πευκαί, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρηῆκας αἰνεῖτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν νῆας
 Ματέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους·
 Ἐμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὄσους αἰῶνα λιπόντας
 Ἀπροῦδης Κηρῶν λάτρις ἔμαρψε Μόρος.
 Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες αἰεὶ παντοῖα περῶσιν
 Ἐς κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὖρον ἄκος φθίμενοι.

* ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἰσχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετριδες, εὔθετε μακρὰ,
 Κῆν ὄρθρον προλέγη γῆρως ἀλεκτρυόνων.
 Ἀθῶ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους·
 Αἰ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιήν,
 Ἀξονα δινεύουσιν· ὁ δ' ἀκτίνεσσιν ἐλικταῖς
 Στραφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
 Γενόμεθ' ἀρχαίου βίωτον πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
 Δαίνυσθαι Δηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

* ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΔΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυννομένα τιθᾶς ὄρνις,
 Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
 Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὄλεσεν ἢ γὰρ ἔμεινεν
 Αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.

*Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αἶδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.*

5

ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΔΑ.

*Ιχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ᾤλεσεν ἄγρη,
Δούνακος ἱππέης ἐκ τριχὸς ἔλκομένη,
Εἶδαρ ὄτ' ἀγκίστρον φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
Οὐξείην ἐρυθρῇ φνκίς ἔφριξε πάγην
Αγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἄλματι λάβρω
Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσσαμένη φαρυγῶν.*

5

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

***I.**

*Εἶταρος ἠνθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσω
Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδῆσαντα γενεθλή ἄσμενα τῆδε
Ἡοί, νυμφιδίων ἄσσοτάτη λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
Δάϊον, ἧ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.*

5

***II.**

*Θθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἧ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἧ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἀῤῥίος αἰχμητῆς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεῖς, ἐκ πολλῶν ἠμθανῆς βελέων,
Αἰστὸν ἀρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
Ἄστις ἀρηϊφάτων ἄνθορον ἐκ νεκρῶν
Κτεῖνας δ' ὅς σφ' ἐκόμιζεν, εἰς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μοῦνος ἀήτητον δεξάμενος θάνατον.*

5

III.

*Αἰγὰ μὲ τὴν εὐθελον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὐθατα, πασῶν πουλυγαλακτοτάτην,*

Γεννάμενος, μελετηδὲς ἐπεὶ ἐφράσσατο πῖα

Καίσαρ, κῆν νησιὶ σύμπλοον ἠγάγετο.

Ἦξω δ' αὐτίκα πον καὶ ἐς ἀστέρας· ᾧ γὰρ ἐπέσχον

Μαζὸν ἐμὸν, μείων οὐδ' ὅσον Διγίχου.

5

* ΔΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μῆτε με χεῖματι πόντος ἄγει θρασὺς, οὐδὲ γαλήνης

Δογῆς ἠσπασάμην τὴν πολυνηνεμίην.

Δὶ μεσότητες ἄρισται, ὅπη δέ γε πράξιες ἀνδρῶν

Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τᾶρκιον ἠσπασάμην.

Τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Δάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας

Εἰσὶ τινὲς προεῖς καὶ βιώτου Ζέφυροι.

5

* ΓΑΙΤΟΥΔΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἀλκων ὀλοῶ σφιγχθέντα δράκοντι

Ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμπε χερί·

Θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ οἷστος

Ἦξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.

Πανσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυὶ τῆδε φαρέτρην,

Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

5

* ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

I.

Ἦ πήρη, καὶ χλαῖνα, καὶ ὕδατι πιληθείσα

Μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,

Καὶ δέκας ἐκ κεράμοιο, σοφῶ κυνὶ μέτρα βίοιο

Ἀρκια· κῆν τούτοις ἦν τι περισσότερον.

Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδῶν ἀρύοντα βοώτην,

Εἶπε· Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἠχθοφάρον;

5

* II.

Ἄ καλὸν, ἀντοπὸνῆτον ἐν αἰθέρι θεῦμα μελισσῶν,

Ἀπλαστοὶ χειρῶν, ἀντοπαγεῖς θαλάμῃ,

Προίκιος ἀνθρώπων βιώτῃ χάρις, οὐχι μακέλλας,
 Οὐ βοὸς, οὐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
 Γανλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
 Πηγάξει σκήνευς δαυιλῆς ἐξ ὀλίγου.
 Χαίροιτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
 Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

5

* ΔΕΩΝΙΔΟΥ ΔΑΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάντιες, ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
 Εἴφοιτ', εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
 Τμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
 Τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δέ,
 Ὡς ἄτερ ἀγκίστρον νηχόμενον δέλεαρ.

ΑΥΤΟΜΕΛΟΝΤΟΣ.

I.

Ἀνθρωποὶ δειλῆς, ὅτε πίνομεν ἦν δὲ γένηται
 Ορθροσ, ἐπ' ἀλλήλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων
 Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
 Ἦν δὲ μανεῖς γήμη τις, ἔχει χάριν, ἦν κατορύξῃ
 Εὐθύς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
 Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσθι μάτην δ' Επίκουρον ἕασον,
 Ποῦ τὸ κενὸν, ζητεῖν, καὶ τίνας αἰ μονάδες.

5

- Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰδί συγγενεῖς.
 Οργῇ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
 Φεῦγ' ἠδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
 Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἔστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
 Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καιρία. 10
 Μὴ μοι γένοιθ' ἅ βούλομ', ἀλλ' ἅ συμφέρει.
 Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
 Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν προὔχῃς βίῳ.
 Μέμνησο νέος ᾧν, ὡς γέρων ἔση ποτέ.
 Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον. 15
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.
 Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἢ βόσκουσα γῆ.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. 20
 Δίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον
 Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
 Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίνονται.
 Οὐδεὶς δ νοεῖς μὲν οἶδεν, δ δὲ ποιεῖς βλέπει. 25

ΠΙ.

*ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

[EK ANAL. VET. POET. GR. EDIT. BRUNCK. ARGENT. III TOM. 8VO.]

Sed tamen et parvas nonnulla est gratia Musae.

MART. IX. 27.

ΕΚ ΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

*ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εἰς Βαννίδα τὴν νόμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν.

ΝΥΜΦΑΣ Βανκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων

Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Αἰδᾶ·

ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΞΕΣ', ΑἰΔΑ. τὰ δέ τοι καλά μεν ποθοῦσιντι

Ἰωμοτάταν Βανκοῦς ἀγγελέοντι τύχην·

Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἃς δόμον ἄγετο πεύκας, 5

Τῷδ' ἐπὶ καδεστάς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς·

Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδᾶν

Εἰς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσασο.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

*I.

Ἄνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
 Ἰππίου Ἀρχεδίκην ἤδε κέκευθε κόνις,
 Ἡ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων,
 Παίδων τ', οὐκ ἦρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης, δὴν ἔπασχε, διηκρίβωσεν Ἐρωτα,
 Ἐξ ἰδίης ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
 Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο δίδους ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
 Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενίζόμενος.

*ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
 Ἐρπύζοις, γλοεροῦς ἐκπραχέων πλοκάμους,
 Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδου, ἣ τε φιλοφρόξ
 Ἀμπελος, ὕγρα πέριξ κλήματα χευαμένη,
 Ἐίνεκεν εὐμαθίης πιτυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 Ἡσκησεν, Μουσῶν ἄμιγα καὶ Χαρίτων.

δ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἣ τὸν ἔρασιῶν
 Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Δαίτς ἔχουσα νέων,
 Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον ἐπεὶ τοίῃ μὲν δρᾶσθαι
 Οὐκ ἐθέλω· οἷη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν εἶρον Δριστοφάνους.

*III.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ
'Ὡς ἀλλ' καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Αἴδης.

*ΜΝΑΣΑΔΚΟΥ.

'Αδ' ἐγὼ ἂ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῆδε κάθημαι
'Ἠδονῆ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἵπερ ἄπασιν
'Α κακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.

*ΑΝΥΤΗΣ.

Μάνης οὔτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκώς
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

ΔΕΩΝΙΑΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μὴ σὺ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περιπλεον ἱλύος ἄδε
Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὀδίτα, πίης·
Ἄλλὰ μολῶν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἄκραν,
Καῖσέ γε παρ κείνα ποιμενία πίτυι,
Εὐρήσεις κελαρύζον εὐκρήνου διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἰβάλος ἐσπῶγων αἰγὸς πρόσις ἐν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τοὺς ἀκαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.

Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπνε· κείρε, κάκιστε,
 Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον
 Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὔσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει, 5
 Ὅσσον ἐπισπεισάι σοι, τράγε, θυομένη.

III.

Ὀλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσην ἄλα μετρήσασαν,
 Ἐν χθονί, τῇ πένκας εἰς ἐμὲ κειραμένη,
 Ἦν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἥρονος· ἀλλὰ θαλάσσης
 Τὴν ἐμὲ γειναμένην εἶδρον ἀπιστοτέστην.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀ δαίλαιε τὴν Θύρσι, τί τὸ πλεόν, εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνους ὄπας ὀδυρόμενος ;
 Οἴχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἄδαν
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμπεπίαξε λύκος·
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλεόν, ἀνίκα τήνας 5
 Οστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένης ;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

*I.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
 Κοιμάται. Θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

II.

*Σύντομος ἦν ὁ ξείνος, ὃ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξων
 Θῆρις Ἀρισταίου Κρής ὑπ' ἐμοί. Ἔδολιχόν.

III.

Εἶπας, Ἦλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὦ ἄμβρακιώτης
 Ἦλατ' ἀπ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Αἶδην,
 Ἄξιον οὔτι παθῶν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 Ἐν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμῃ ἀναλεξάμενος

ἩΛΥΛΟΥ.

*Λυσιμελοῦς Βάχχου καὶ λυσιμελοῦς Αφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελῆς ποδάγρα.*

* ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

*Τὸν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄκνους,
Ἐπτᾱ πρὸς Ἀργείαν τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
Θεὶς ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχος εἶπε τάδε·
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν ἐγὼ δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάσσω, τὸν καὶ ἕμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.*

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

*Τὸν παραπάντα νόμους Λαμᾶτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἄ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Οξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
Ἐρῆε κακὸν φίτυμα διὰ σκότος, οὗ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι·
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερῖς, ἔρῆε ποθ' Ἄδαν,
Ἐρῆε τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὐ δ' ἔτεκον.*

II.

*Μή σοι τοῦτο, Φιλαινὶ, λίην ἐπικήριον ἔστω,
Εἰ μὴ πρὸς Νείλω γῆς μορίης ἔτυχες,
Ἀλλὰ σ' Ἐλευθέρης ὅδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ ἴση
Πάντοθεν εἰς Αἶδην ἐρχομένοισιν ὁδός.*

 ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

*I.

Ἑπτὰ πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ ῥίζαν Ὀμήρου,
 Σμύρνα, Χίος, Κολοφῶν, Ἰθάκη, Πύλος, Δργος, Αθήναι

II.

Πλούτος Δριστείδη δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος

Ἦν ὄϊς ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.

Ἡμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' ὠδὶς

Τὴν δάμαλιν πενίης ὤλετο βουκόλιον.

Πηροδέτω δ' ὄγ' ἱμάντι κατ' ἀγένης ἄμμα λυγῶσαι, 5

Οἰκτρὸς ἀμνκήτω κάτθανε παρ' ἀλύδη.

III.

Ὅ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα καὶ ἀρπακτεῖραν ἐρύκων

Σπέρματος ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον,

Ῥινοῦ χειρμαστήρος ἐστροφα κᾶλα τιταίνων,

Ἀλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.

Καί με τίς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψὰς ἔχιδνα 5

Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον

Ἡελίον χήρωσεν. ἰδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσω

Τοῦν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

 ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὄθ' ἡμεῖς

Ολλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρου.

 ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τρίτην παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάνακτα

Εἶδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσκάσατο.

Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἄρπασε μήτηρ,
 Σκεπτομένη ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
 Νύμφας δ' αἰὲν ἐμίγηεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
 Μαρτὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

5

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὐφορτοὶ νᾶες πελαγίτιδες, αἱ πόρον Ἑλλᾶς
 Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
 Ἦν που ἐπ' ἠϊόνων Κῶν κατα νᾶσον ἴδητε
 Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομένην πέλαγος,
 Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε· Καλὴ νυξ, σὸς με κομίζει
 Ἰμερος, οὐ ναύταν, κοσσοὶ δὲ πεζοπόρον.
 Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ', εὖ ἐς τέλος ἀντίκα καὶ Ζεὺς
 Οὖριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

5

*II.

Δάκρυνά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἡλιαδώρα,
 Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Αἶδαν,
 Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτη δ' ἐπὶ τύμβῳ
 Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνης.
 Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
 Αἰδῶ, κενεῖαν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
 Αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλλος; ἄρπασεν Ἄδας,
 Ἄρπασεν ἄκμαϊον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
 Ἀλλὰ σε γοννοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυτον
 Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

6

10

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Αἶδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρῖστα
 Λέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.

Ἀρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχενν
 Ἄστοι, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύρας·
 Ἡῶς δ' ὄλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
 Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 Αἰ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἑδαδούχουν παρὰ παστῶ
 Πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

5

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρηῖκας αἰνεῖται τις, ὅτι στοναγεῦσι μὲν νῆας
 Ματέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους·
 Ἐμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
 Ἀπροῖδης Κηρῶν λάτρεις ἔμαρψε Μόρος.
 Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες αἰεὶ παντοῖα περῶσιν
 Ἐς κακὰ· τοὶ δὲ κακῶν εὖρον ἄκος φθίμενοι.

5

* ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἰσχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετριδες, εὔθετε μακρὰ,
 Κῆν ὄρθρον προλέγη γῆρως ἀλεκτριδῶν.
 Ἀθῶ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους·
 Αἰ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιήν,
 Δξονα δινεύουσιν ὃ δ' ἀκτίνεσσιν ἐλικταῖς
 Στραφᾶται πισύραν κοῖλα βάρη μυλάκων.
 Γενόμεθ' ἀρχαίου βίотου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
 Δαίνυσθαι Ἀηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

5

* ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΑΗΝΔΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις,
 Τέκνοις εὐναίας ἀμφέγγει πτέρυγας,
 Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ᾗλεσεν ἧ γὰρ ἔμεινεν
 Αἰθέρος ἧδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.

*Πρόκη καὶ Μήδεια, κατ' Αἶδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀνίθων ἔργα διδασκόμεναι.* 5

ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΔΑ.

*Ιχθυοθηρητήρα Μενέστρατον ἄλυσεν ἄγρη,
Δούνακος ἱππέης ἐκ τριχὸς ἔλκομένη,
Εἶδαρ ὄτ' ἀγκίστρον φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
Οὐκ εἶν ἐρυθρὴ φνκίς ἔφριξε πάγην
Αἰγρὸμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἄλματι λάδρω 5
Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.*

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

*I.

*Εἶλαρος ἦρθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσοι
Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα γενεθλή ἄσμενα τῆδε
Ἡοῦ, νυμφιδίων ἄσσοτάτη λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς 5
Λάϊον, ἣ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.*

*II.

*Θηράδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἣ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἣ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἀδφίος αἰχμητῆς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεῖς, ἐκ πολλῶν ἠμθανῆς βελέων,
Αἰστὸν ἀρπασθέντα φίλον στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς, 5
Αὐτίς ἀρηιφάτων ἄνθορον ἐκ νεκύων
Κτείνας δ' ὅς σφ' ἐκόμιζεν, εἰς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μῶνος ἀήτητον δεξάμενος θάνατον.*

III.

*Αἰγά μὲ τὴν εὐθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὐθατα, πασῶν πουλυγαλακτοτάτην,*

Γενσάμενος, μεληδὲς ἐπεὶ ἐφρόσατο πῖα
 Καῖσαρ, κῆν νησιὶ σύμπλοον ἠγάγετο.

Ἦξω δ' αὐτίκα πον καὶ ἐς ἀστέρας· ᾧ γὰρ ἐπέσχον 5
 Μαζὸν ἐμὸν, μείων οὐδ' ὅσον Αἰγίωχον.

* ΔΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μῆτε με χεῖματι πόντος ἄγει θρασὺς, οὐδὲ γαλήνης
 Ἀργῆς ἠσπασάμην τὴν πολυνηνεμῖν.

Αἱ μεσότητες ἄρισταί, ὅπη δέ γε πράξιες ἀνδρῶν
 Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τᾶρκιον ἠσπασάμην.

Τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Δάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας 5
 Εἰσὶ τινὲς πρηεῖς καὶ βιότου Ζέφυροι.

* ΓΑΙΤΟΥΔΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἀλκων ὀλοῶ σφιγθέντα δράκοντι
 Ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμπε χερί·

Θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ οἷστος
 Ἦξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.

Πανσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυὶ τῆδε φαρέτρην, 5
 Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

* ΑΝΤΙΦΙΛΑΟΥ.

I.

Ἢ πήρη, καὶ γλαῖνα, καὶ ὕδατι πιληθείσα

Μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,

Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῶ κυνὶ μέτρα βίοιο

Ἀρχία· κῆν τούτοις ἦν τι περισσότερον.

Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδῶν ἀρύοντα βοώτην, 5
 Εἶπε· Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἠχθοφάρον;

* II.

Δ καλὸν, ἀντεπώνητον ἐν αἰθέρι ρεῦμα μελισσῶν,
 Ἀπλαστοὶ χειρῶν, ἀντοπαγεῖς θαλάμια,

Προίκιος ἀνθρώπων βιώτῃ χάρις, οὐχι μακέλλας,
 Οὐ βοὸς, οὐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
 Γανλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
 Πηγάζει σκήνευς δαψιλὲς ἐξ ὀλίγου.
 Καίροιτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
 Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

5

* ΔΕΩΝΙΔΟΥ ΔΔΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάντιες, ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
 Εἰσφοῖτ', εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
 ἤμας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
 Τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δέ,
 Ὡς ἄτερ ἀγκίστρον νηχόμενον δέλεαρ.

ΑΥΤΟΜΕΛΟΝΤΟΣ.

I.

Ἀνθρωποὶ δειλῆς, ὅτε πίνομεν ἦν δὲ γένηται
 Ορθροσ, ἐπ' ἀλλήλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὃ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων
 Εἶτα δ' ὃ μὴ γήμας τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
 Ἦν δὲ μανεῖς γήμη τις, ἔχει χάριν, ἦν κατορούξῃ
 Εὐθύς τὴν γαμετήν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
 Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσθι μάτην δ' Επίκουρον ἕασον,
 Ποῦ τὸ κενὸν, ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

5

*V.

Πλούτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλούτος μόνος ἐστὶν ἀληθῆς
 Ἄλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν ἀγαθῶν.

ΔΟΥΚΙΔΑΙΟΥ.

I.

Πανὶ φιλοσπῆλυγι, καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις,
 Καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἀμαθροῦσαι,
 Σὺν κυσὶ καὶ λόγγαις ταῖς πρὶν σοφόντισι Μάρκος
 Μηδὲν ἔλων, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασε.

II.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ολυμπικῆ, μῆτ' ἐπὶ κρήνην
 Ἐλθῆς, μῆτ' ἐν ὄρει πρὸς τι διανγῆς ὕδωρ.
 Καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἑναργεῖς,
 Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

III.

Τὰς τρίχας, ὧ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
 Ἄς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

IV.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλεινὸς ἦψατο Μάρκος
 Καὶ λίθος ἦν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

V.

Πλούτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
 Ω τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

VI.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ
 Ὁ φθονερός Διοφῶν ἐγγὺς ἰδὼν ἔτακῃ.

VII.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἀξίως ἐστὶ
 Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἑτέων δεκάδας.

VIII.

Τους καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκέτι θρηναῖ,
Τους δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας αἰεὶ θανάτου.

IX.

Μάγνον, ὅτ' εἰς Αἴδην κατέβη, τρομέων Αἰδωνεύς,
Εἶπεν· Αναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυας.

*ΚΕΡΕΛΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα, καὶ Ἀττικὰ δῆματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γάρ, εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό τε δίζει,
Καὶ κελάρυζε λέγεις, εὐθύς Ὀμηρος ἔση.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν 5
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν, ἃ λέγεις.

*ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει, τίς Ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
Τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλέως.
Χῶ μάντις, Πρῶτον μὲν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
Καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγου.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῆς, ἤξεις κάκεισε καὶ ἄδε, 5
Ἄν μὴ πειρατῆς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

I.

Εἶη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὰ Νέαρχε,
Ὀφρα σε φηϊδίως ἐξεφύσσωσι κύνες.

II.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν δὴν ἀπομύσσειν,
Τῆς δὴνός γάρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέραν.

Οὐδὲ λέγει, ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ, ἐὰν πταρῆ· οὐ γὰρ ἀκούει
 Τῆς ῥινός, πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

†ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ομματ' ἔχεις Ἑρῆς, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης,
 Τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
 Εὐδαιμών ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει
 Ἑμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

†I.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστίν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ἄρας,
 Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

†II.

Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ᾤπασεν ἄλλο, γυναικῆς.
 Εἶθε δὲ μήτε γυνή, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
 Πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται· ἡ δὲ γυνὴ πῦρ
 Ἀσβεστον, φλογερὸν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

†III.

Πᾶσαν Ὀμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερὴν τε γυναικᾶ,
 Σώφρονα, καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
 Ἐκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
 Καὶ διὰ σαφροσύνην Πηνελόπης θάνατοι.
 Πιᾶς οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός·
 Ἀντάρ Ὀδυσσεῖη Πηνελόπη πρόφρασις.

IV.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις· ἀτελής δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις.
 Γενόμενος πάντων οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

V.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων, ὡς κᾶθος αἰσχρότατον.

VI.

Σκηρῆ κᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον. ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

VII.

Ἐλπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Δοικὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα·
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερῆ δὲ σνονοικῶ·
Ἐθριστὴν πένης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Καλὸν ἔχων, πᾶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε πάντα δανείζεις.
Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἢ ἄλλος ἔχη.

ΙΟΥΔΑΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Κερδαλέους δίδεσθε δόμους, ληϊστορες, ἄλλους
Τοῖσδε γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἔμπεδος, ἢ πέντη.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ἐρμοκράτης τῆς ὀνός· ἐπεὶ τὴν ἕνα λέγοντας
Ἐρμοκράτους, μικροῖς μακρὰ χαρίζομεθα.

ΑΓΛΘΙΟΥ.

I.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐώπις Ερευνθῶ,
 Πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ.
 Βήσομαι ἐς ξείνην τιν', ἔφην, χθόνα· μίμνε δὲ κούρη
 Ἀρτιπος, ἡμετέρου μνήστιν ἔχουσα πόθον.
 Ἢ δὲ μέγ' ἐστονάχησε καὶ ἤλατο, καὶ τὸ πρόσωπον 5
 Πλήξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυον ἔρηξε κόμης,
 Καί με μένειν ἐκέτευσεν. ἐγὼ δὲ τίς ὡς βραδυπέθεῆς
 Ομματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μένων.
 Ολβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαί.
 Πάντων, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν. 10

II.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίκναμε, παράκτιον ἐς περιωπᾶν,
 Τὸν τράγον, ὃ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας—
 Σοὶ γὰρ καστριφίδων ὑλακὰ καὶ τρίστομος αἰχμᾶ
 Εὐάδε, καὶ ταχινήσ ἔργα λαγοσφαγίης,
 Δίκτυά τ' ἐν ῥοθίοις ἀπλούμενα, καὶ καλαμεντιάς 5
 Κάμικων, καὶ μογερῶν πείσμα σαγηνοβόλων—
 Ἀνθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγραν
 Ἄνυε, καὶ κτώκας πολλάκις ἐξεσθδει.

ΠΛΑΤΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

I.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε οὐ πέπλων,
 Οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
 Μάργαρα σῆς χροῖης ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζε
 Χρυσὸς ἀπεπέθηκου σῆς τριχὸς ἀγλαίην.

Ἰνδὴ δ' ὑάκινθος ἔχει χάρι' αἴθοπος ἀγλαῆ,
 Ἀλλὰ τεῶν λογαίων πολλὸν ἀφανροτέραν.
 Χαίλα δὲ δροσόντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
 Ἡθεὸς ἀρμονίη, κεστὸς ἔφν Παφίης.
 Τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι ὄμμασι μούνοισι
 Θέλωμαι, οἷς ἐλπίς μείλιχος ἐνδιάει.

II.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὄρμη
 Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι.
 Καὶ βροτέου βίωτου σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
 Νῦν μὲν ὑπερβάλλον, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
 Αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βίῳ τε κύβω τε
 Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηροῦσατο.

III.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια· παρθενηὶ δὲ
 Τὸν βίον ᾧλεσεν ἂν πᾶσι φῦλαττομένη.
 Τούνηκεν ἐνθέσμως ἄλοχον λάβε, καὶ τινα κόσμῳ
 Δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν· φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

IV.

*Οὔνομά μοι...βτί δὲ τοῦτο; *πατρίσι δε μοι...βῆς τί δὲ τοῦτο;
 *Κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους. βεὶ γὰρ ἀφανροτάτου;
 *Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. βεὶ γὰρ ἀδόξως;
 *Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν...βτίσι τίνα ταῦτα λέγεις;

*V.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα, θεῖον Ὀμηρον,
 Κλεινὸς ἐπ' ἀγγιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλω.
 Εἰ δ' ὀλίγη γεγανῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
 Μὴ τότε θαμβήσης, ᾧ ξένη, δερκόμενος.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δήλος
Μητρὸς ἀπ' ᾠδίνων δέξατο Δητοῖδην.

ΔΙΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ἙΤΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἠρωΐδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν·
Εὐτέρπη τραγικοῦ χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς.
Ἵμνους ἀθανάτων Ἐρατῶ πολυτερέπας εὔρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῦ Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανίη πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἤθεα κεδνά.

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθη,
Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλη χάριση, λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κούχ ὁ θανῶν πίεται.

IV.

Ἡ ρίς Καστορός ἐστίν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν φέγγῃ τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον
Λγκιστρον γρικεῖ· ὄμοφάγοις κρεάγρᾳ·

Ναυπηγοῖς σθένδyla· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον

5

Τέκτοσιν ἀξίνῃ τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.

Οὕτως εὐχρήστου σκεύους Κάστωρ τετύχηκε,

ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

* V.

Ἰσὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν

Χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἤψατο οὐδὲν ἄγος.

Οστις δ' οὐλοὸν ἤτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν

Ψυχὴν ἐκνίπτεις, σῶμα διαινόμενος.

† VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισης, καὶ Ἀδωνίς.

Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

† VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἔνοπλον ἔειπεν ἰδοῦσα

Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;

Ἡ δ' ἀκαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἴρεις;

Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς δταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἀγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με θιοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο

Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀδάς τὸ στάδιον εἶδ' ἤλατο, εἶτε διέκτη,

Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.

Ὁ νόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔρασι, καὶ στεφανοῦτο

Ἀδάς, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον οὐκ ἔδραμον.

X.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσσι χάρις βαιοῖσιν ὀπηθεῖ
Βαιὸς καὶ Παφίης ἐπλετο κοῦρος Ἔρωσ.

XI.

Εἴ τις ἀπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δις βυθὸν ἀργαλέον.

*XII.

Ὄκειται χάριτες γλυκερώτεραι· ἦν δὲ βραδύνη,
Πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

XIII.

Εἰς αἶγα θηλάζουσαν λύκον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλὰ μὲ ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Ἀυξήθεῖς δ' ὑπὲρ ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται
Ἡ ΧΑΡΙΣ ΑΛΛΑΞΑΙ ΤΗΝ ΦΤΕΙΝ ΟΥ ΔΙΝΑΤΑΙ

*XIV.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος, ἔχει δὲ τι καλὸν ἐν αὐτῷ
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

XV.

Ἦν νέος ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι·
Ὡ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις
Ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότε οὐδὲ ἐν εἶχον
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότε ἔχω.

XVI.

Ὀῖνος καὶ τὰ λοιπὰ καὶ ἡ περὶ Κύπριον ἔρωσι
Ὁξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Αἴδην.

*XVII.

Πᾶν τὸ περισσὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ κολασθεῖν.
Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλεόν ἐστὶ χολή.

XVIII.

Πλουτεῖν φασι σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημι πένησθαι.
Χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, ἀπαλλάττανε.
Ἄν μετέχης αὐτῶν σὺ, σὰ γίνεται ἂν δὲ φιλάττη.
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλόττη.

*XIX.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν,
Ἄτραπὸς εἰς πενίην, ἐστὶν ἐτοιμασίη.

*XX.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Ἄμμι δίδου τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπεργάνοις.

*XXI.

Κᾶν με κατακρύπτῃς, ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὄραντος,
Ὀμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

*XXII.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσαι χαράξας,
Ἡ τίς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
Οὐκ ὄνομ' εὐρίσκω σαφές, οὐ πόλιν. Οὐράνιε Ζεῦ,
Μὴ ποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὀμηρος ἔχει;

*XXIII.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνημήιον, ἐσθλὲ Σαδίνε,
Ἢ λίθος ἢ μικρὴ τῆς μεγάλης φιλίας.
Αἰεὶ ζήτησω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοιισι
Τοῦ Δήθης ἐπ' ἐμοὶ κήτι κίης ὕδατος.

*XXIV.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
 Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
 Ἔνθα κατ' Ἠλυσίαν πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
 Ἀνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων.
 Οὐ χειμῶν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
 Οὐ κείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
 Ἀνθρώπων ἔτι σοι βίωτος· ζῶεις γὰρ ἀμέμπτως
 Ἀνάγαις ἐν καθαράσιν Ολύμπου πλησίον ὄντος.

5

FINIS

EXCERPTORUM MISCELLANEORUM.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

ANALECTORUM GRAECORUM MAJORUM

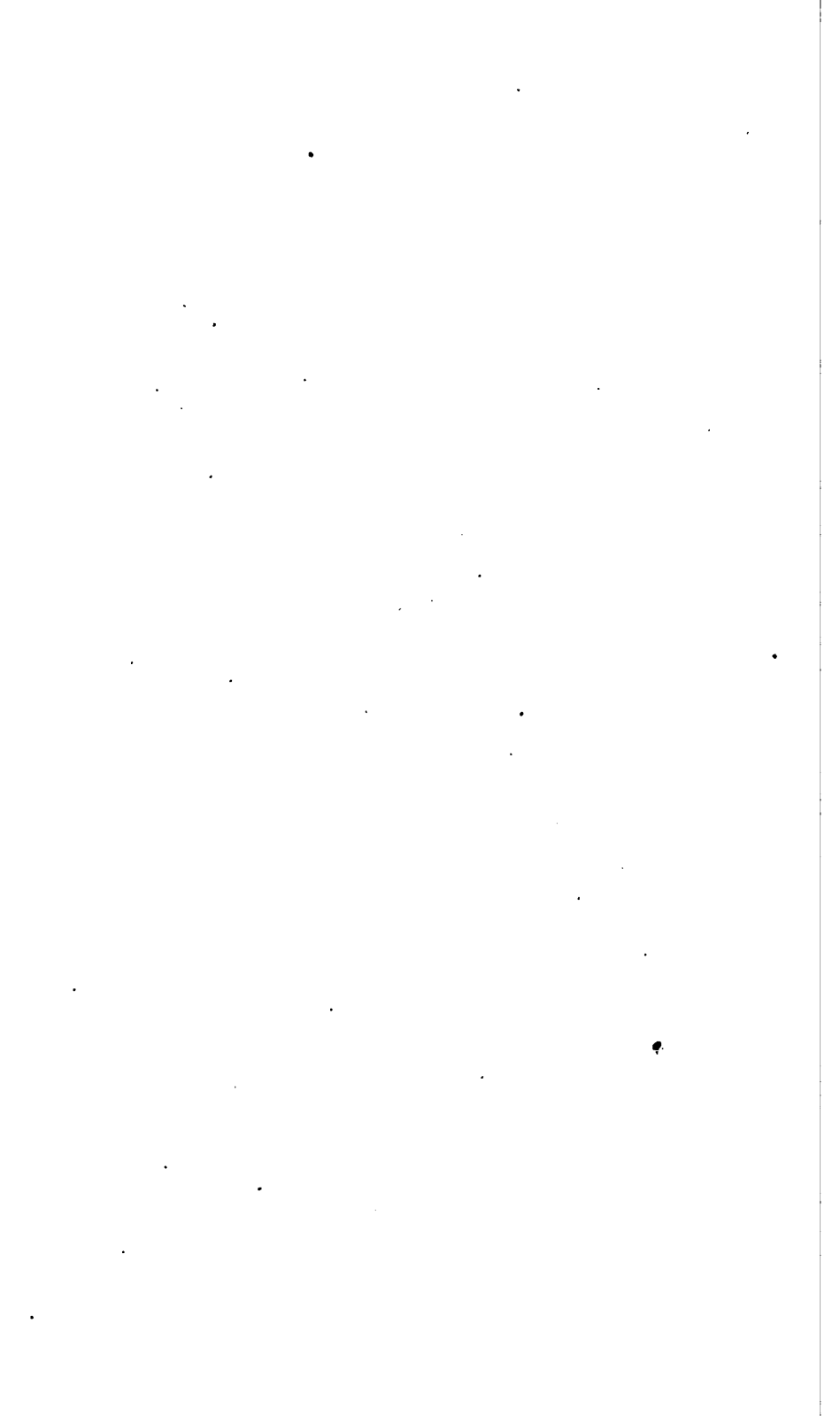
TOMUM POSTERIOREM,

IN GRATIAM

STUDIOSAE JUVENTUTIS.

EDITIO QUARTA AMERICANA,

PRIORIBUS EMENDATIO.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA HEROICA.

I. NOTAE IN HOMERUM.

* **EX HOMERO.]** Partem hanc alteram hujus Delectâs, quae est Poë-3. tica, incipiendam duximus à selectis quibusdam ex Odysseâ Homeri. Nihil ex Iliade hîc exhibuimus, quia hujus exemplaria comparatu faciliora sunt quam Odysseae; et unusquisque Linguae Graecae Studiosus, utcunque tenuis sit ejus bibliotheca, imprimis possidere debet exemplar Novi Foederis Graecè; deinde Iliadis Homeri. Quemadmodum igitur nihil ex illo in priorem, ita nihil ex hac in posteriorem hunc tomum transtulimus.

Quod ad Homerum, auctorem et Iliadis et Odysseae, attinet, is antiquissimus omnium scriptorum Graecorum, quorum ulla opera ad nostra tempora pervenere, habendus est. Quae enim composuisse dicitur Orpheus, Musaeus, Linus, aliique, qui ante Homerum vixerint, eorum nihil quod genuinum aestimandum sit hodiè extat. Hesiodus forsân Homero fuit aequalis; sed vix audiendi sunt ii qui illum perhibent vetustiorum.

Neque Homerus tantùm poëtarum Graecorum antiquissimus est, verùm etiam omnium poëtarum tum veterum tum recentiorum longè praestantissimus; unde princeps omnium saeculorum poëtarum, et praecipuus Poëta, semper habitus fuit et dictus. "Homerus," inquit Cicero, "propter excellentiam, commune poëtarum nomen apud Graecos efficit suum." [Top. cap. 13.] Et alibi, "Certè similis nemo Homeri." [De Divin. lib. ii. cap. 47.] Atque Vel-leius Paternus, de eodem loquens, his verbis utitur; "Clarissimum —Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maximum: qui magnitudine operis, et fulgore carminum solus appellari Poëta meruit. "In quo hoc maximum est, quod neque ante illum, quem ille imitatur, neque post illum, qui eum imitari possit, inventus est." [Lib. i. cap. 5.] Verùm enimvero praeconiorum, quae de eo antiqui scriptores memoriae prodiderunt, vel quae ei à recentioribus tributa sunt, magnum aliquem numerum hîc proferre nimis foret longum, et ab instituto nostro alienum. Eorum amplam messem inveniet lector curiosus ad finem Gnomologiae Homeri, per doctissimum Jacobum Duportum. Quicumque autem Homeri excellentiam penitus cognoscere cupit, is potius praecipui ipsius Poëtae opera diligenter perscrutari debet. Sine horum intimâ cognitione nemo eruditus meritò haberi potest. Qui Homeri poëmata ignorat, nihil ferè novit de vetustis mundi temporibus.

Liceat igitur nobis studiosam juventutem obsecrare, ut summam attentionem adhibeat ingenii monumentis quae supersunt exquisita-

3. simi hujus poëtae. Quoniam enim, cum quibusdam ex summis ejus laudatoribus, dicere nolumus omne genus scientiae in Homeri carminibus posse inveniri, hoc tamen confirmare audent, Iliadem et Odysseam abundare adeo immensâ varietate imaginum et similitudinum, atque incredibili numero rerum gestarum, quibus hominum mores, studia et affectus ad vivum, ut dicam, repraesentantur, ut fieri non possit quin lectoris animus, cui acies non prorsus est obtusa, summum fructum et voluptatem unâ capiat, cum ingenti quadam admiratione conjunctam. "Quid enim," ut verbis utar viri ornatissimi Roberti Lowth, "nobis usu venit Homerum legentibus? Quis est tam iners, tam inhumanus, quem non incredibili voluptate perfundat, quem non moveat et percillat, suoque veluti afflatum instinctu se-cum abripiat divinum illud ingenium?" [De Sacr. Poës. Hebr. Prael. i.] Etiam interpositio illa ac ministerium deorum, quae totam Iliadem et Odysseam pervadunt, doctrinam nequaquam inutilem cum lectoribus communicant. Namque ibi disci potest quid Graecorum antiquissimi censerent et quomodo agerent de rebus divinis: Et quamquam Longinus alique critici Homerum in eo reprehenderunt, quod personas suas divinas ad naturae humanae imbecillitatem saepissimè deduxerit; hoc tamen, utcumque verum sit, summo poëtae nequaquam vitio verti debuisset. Nam si deos aliter quam pro captu vulgi repraesentare conatus esset, hoc philosophum non poëtam fuisset agere; atque in unâ parte artis suae se planè hospitem ostendere: Quippè Homeri fuit deos suos, juxta atque heroas exhibere, non quales esse debuerint, sed quales famâ accepisset.* In hoc igitur, ut in multis aliis, eum imitati sunt sequentes poëtae; et praesertim elegantissimus Virgilius, qui, etsi ministerio deorum in Aeneide utatur, modo multò magis artificioso, quod ad structuram fabulae suae, quam noster Homerus, (uti praeclare ostendit vir eruditissimus Chr. G. Heyne, in Excursu suo primo ad Lib. i. Aeneidos,†) tamen notioni Homericae de essentiâ et naturâ deorum ubique adhaeret. Et qui naturam et attributa deorum Homericorum ignorat, nae is poëtas nec Graecos nec Latinos rectè intelligere potest.

Porrò; Homeri poëmata optimam descriptionem statûs civilis Graeciae aliquandiu et ante et post bellum Trojanum continent, unde historici quoque nomen mereri à quibusdam habitus sit. † Geographorum sui saeculi eum fuisse facilè principem inter omnes constat. Cujus rei egregia indicia in carminibus ejus subindè apparent, praesertim in posteriore parte libri secundi Iliadis, quae vocatur *Catalogus*. Differt quidem narratio Homeri in formâ à narratione historici; nec sua regionum mentio eadem est ac descriptio geographi: quippe longè alia est ratio poëtica ac historica vel geographica. Peculiaris autem laus est Homeri, ut finem historici et geographi quodammodo attingat, per viam quidem minùs directam, sed multò jucundiorē et amoeniorē. Immò, Horatio iudice, etiam philosophis Homerus antependendus est.

*Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Pleniùs ac meliùs Chryssippo et Crantore dicit:*

* Vid. Sam. Clarke ad Iliad. 4, 2.

† Editt. scil. 2. et 3.

‡ Vide *Wood's Essay on the Original Genius and Writings of Homer.*

“Pleniùs,”—(verbis iterum utor ornatissimi Praesulis suprâ citati,) 3.
 “qui non partitionum ac definitionum formulas jejune explicet, sed
 “morum atque affectuum humanorum imaginem, vitaeque communis
 “et civilis universam rationem, tot tamque variis in omni genere
 “exemplis tam accurate perfectèque exprimat, ut, qui ex Philoso-
 “phorum scholis ad illis acroamata se conferat, sentiat sese ex
 “implicatissimis angustiis in amplissimi cujusdam et florentissimi
 “campi spatia delatum:—Meliùs,—qui non monitis solùm et prae-
 “ceptionibus et nudis sententiis doceat, sed suavitate carminis, pul-
 “chritudine imaginum, fabulae artificio, veritate imitationis, lectoris
 “animum alliciat, penetret, delectet, percellat, ad omnem virtutis
 “habitus formet, atque ipsius honesti spiritus quodam imbuat.”
 [De Sacr. Poes. Hebr. Prael. i.] Sed in Homeri carminibus tam
 multa quoque occurrunt de rebus militaribus, de medicinâ, sculpturâ,
 commercio, variisque aliis artibus et opificiis, prout nota erant in
 illis antiquis mundi temporibus, ut summi poëtae opera promptuarium
 quoddam scientiae heroicarum aetatum meritò haberi possint;—
 scientiae non quidem acquirendae ex jejunis et abstractis principiis
 ac praeceptis, sed ab exemplis in actionibus et affectibus humanis et
 divinis exhibitis, et quasi ob oculos positis, ultrò profluentis. Horum
 autem exemplorum tanta est varietas, quanta nullius hominis obser-
 vationi, nisi summo ingenio et mente perspicacissimâ ac penè divinâ
 praediti, unquam obversari potuisset.

Quin et omnia haec tradita sunt dictione adeò copiosâ, eâdemque
 simplici, nitidâ, purâ ac dilucidâ; adeò ad sententiam, sive ea
 sit sublimis, sive mediocris, seu humilis, exprimendam accom-
 modata, ut etiam hac in parte optimi in omni aevo critici ad
 Homerum semper summâ cum admiratione respexerint. De eo
 loquens Aristoteles—*Αἴξεσ, inquit, καὶ διαβολὰ πάντας ὑπερβέ-
 βλῆξε.* [De Poet. cap. 24.] “Hunc,” inquit Quinctilianus, “nemo
 “in magnis sublimitate, in parvis proprietate superaverit. Idem
 “laetus ac pressus, jucundus et gravis, tum copiâ, tum brevitate,
 “mirabilis: nec poëticâ modò, sed oratoriâ virtute eminentissim-
 “us.” Et paulò post:—“Verùm hic omnes sine dubio, et in
 “omni genere eloquentiae procul à se reliquit.” [Inst. Orator. lib.
 x. cap. 1.] Rhetores quidem, critici, et grammatici, non solum
 varia eloquentiae genera in variis orationibus, quae personis loquen-
 tium mirè conveniunt, apud Homerum illustrata animadverterunt;
 sed et ibidem repererunt exempla copiosissima omnium orationis et
 syntaxeos partium, omniumque dictionis troporum ac figurarum,
 quales sunt metaphorae, allegoriae, prosopopoeiae, atque id genus
 alia, quae scilicet suarum est artium singulatim enarrare; sed quo-
 rum usum Homeri ingenium atque mens divinior ab ipsâ Naturâ
 didicisse videtur.—Sed ne longiùs in campum hunc immensum pro-
 grediar, (ubi quicumque Homerum justis laudibus prosequi aggress-
 us fuerit, finis ei circumspicienti nusquam apparere videtur,) mihi
 tantùm observare liceat, quicquid animum humanum heroicorum fa-
 cinorum admiratione in sublime rapiat, quicquid laetitiam, luctum,
 misericordiam, caeterosque affectus, quorum exercitatione aut is
 valdè delectatur, aut promovetur, excitet, id omne inesse carminibus
 Homeri. Neque effectus hi planè admirandi ex inconditâ rerum
 gestarum, descriptionum, aut narrationum congerie oriuntur; sed in
 Iliade et Odysseâ exhibentur duo pulcherrima opera, quorum partes

3. tam bene sunt dispositae, omnesque tam aptè inter se connexae, ut exempla adhuc absolutissima praebeant nobilissimi illius foetus humani ingenii, Epici nimirum, vel Heroici Poëmatici.

Quisnam igitur est ille, aut undè venit, qui leges scientiam politicam, qui historicos ac philosophos artem scribendi, qui poëtas et oratores quomodo affectus commovendi sint docet? atque cujus excellentiam omnes tam facile agnoscunt quam splendorem solis qui totum mundum illuminat.* Dolendum quidem est talia interroganti nullum posse reddi idoneum responsum. Ille qui tantam eloquentiam, venustate, atque perspicuitate de rebus gestis aliorum scripserit, de se, quae ejus erat modestia, omnino reticuit.† “Omnes homines,” inquit doctissima Dacieria, “cupiunt cognoscere qualis ille fuerit, qui eorum admirationem excitavit; sed ita res est, hujusmodi de Homero desiderium nunquam expleri poterit; et omnium mortalium celeberrimus semper erit maximè omnium tenebris obvolutus.” [Praef. ad Iliad.] Unde factum est ut olim à quibusdam divina origine fuisse crederetur. Quin et templa ei in variis locis extracta erant; et apotheosis ejus, vel consecratio, in antiquo lapide designata, adhuc asservatur.‡ “Adeò nimirum,” inquit Politianus, vir elegantis ingenii, “sese supra hominum conditionem vates hic eminentissimus atque incomparabilis attollit, adeoque nihil mortale sonat, ut merito illi et patria coelum, et mater esse Calliope videri possit.” [Praef. in Iliad.]

Narrationem quidem habemus de vitâ Homeri ab antiquis temporibus nobis traditam, et Herodoto historiae patri vulgò, sed, ut eruditissimi homines putant, falsò adscriptam. Enimverò ubique exhibitae res evidenter fictae et falsae. Fabulas quae de eo ibi narrantur quicunque cognoscere cupiat, eum ad ipsum opus relegare visum est. Nec quae de vitâ celeberrimi hujus poëtae scripsit Plutarchus, et quidam alii, majorem fidem obtinere merentur.

Quam longè à belli Trojani temporibus remotus Homerus vixerit, ne id quidem inter eruditos convenit. Secundum optimos auctores Troja capta fuit A. M. 2820; ante primam Olympiad. 408; ante Chr. N. 1184.¶ Marmor autem Arundelianum casum hunc 25 annis ponit altiùs, nempe ante prim. Olymp. 433; hoc est, ante Chr. N. 1209. Vix ullus est scriptor, qui hominem floruisse statuit propriè ad Trojae excidium quam annis quinquaginta; § [i. e. ante Chr. N.

* Vide *Les Voyages du jeune Anacharsis*. Introd.

† In illo ad Apollinem hymno, qui Homero vulgò adscribitur, auctor quidem de se mentionem inducit; vers. 165—176; unde apparet eum tunc temporis fuisse in insulâ Delo, domicilium autem habuisse in Chio, et caecum esse. Sed an hoc carmen re verè sit Homeri non convenit inter doctos. Quidam id adscribunt cuidam Cynaetho, qui Chius erat et Rhapsodus vel Homeristes, i. e. Cantator carminum Homeri; quorum magnus erat numerus, qui per Graeciam olim errabant. De quibus vide Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 369. sqq. edit. Harles. † Thucydides Homero hymnum adscribit, et hos versus repetit. L. III. 104. P.

‡ Vide Gisberti Cuperi commentarium, Amst. 1683. 4to. et Jo. Car. Schotti novam explanationem Homericæ apotheosis. Extat in Poleni Suppl. Thes. Antiq. Gr. &c. Vol. ii. col. 292.

¶ Vide Heynii Excurs. ii. ad Aen. Lib. iii.

§ Vide *Essay on the Genius and Writings of Homer*; ubi Woodius Homerum facit tam antiquum, quo melius ut videtur sententiam suam suffulciat, summum nempe poëtam artem scribendi nescisse; quam stabilire sed nullo successu laborat.

1134;] nec exinde remotius quam quingentis et viginti quatuor; [i. e. 3. ante Chr. N. 660. Olymp. xxx.*] In tantâ de hac re sententiarum varietate, nobis visum est sequi multò majorem virorum doctorum numerum,† aetatem summi poëtae ponendo circiter annum post captam Trojam 240; i. e. circiter 944 annos ante Chr. N.‡

Quibus parentibus ortus fuerit prorsus est ignotum. Nam quae de his vulgò circumferuntur narrationes omninò sunt incredibiles. Exempli gratiâ; refert auctor in illâ brevi Homeri vitâ, quae à Plutarcho conscripta dicitur: “Fuisse in Io insulâ, quo tempore Neleus Codri filius Ionicam Coloniam deduxit, quandam puellam ingenam à daemone quodam Musarum familiari compressam; eamque gravidam factam in regionem nomine Aeginam concessisse; unde latrones, qui irruptionem illuc fecissent, eam Smyrnam in servitutem duxisse; ibique Maeoni Lydorum regi donasse. Cùmque rex puellam propter pulchritudinem amâset, inque matrimonium duxisset; illam, dum apud Meletem ambularet, partus doloribus correptam, Homerum juxta flumen peperisse.” Haec fabula, quam narrator se apud Aristotelem in tertio de Poëtica libro, sed qui nunc deperditus est, invenisse ait, mentionem non meruisset, nisi quòd indè scimus Homerum à Maeone *Maeonidem*, à Melete *Melesigenem* interdum fuisse appellatum. Sed utcunque fide sit indigna haecce fabula, multae aliae non minus incredibiles de Homero narrantur, quarum repetitio et operam et oleum foret perdentis.

Solum ejus natale admodùm apud veteres incertum fuisse vel ex eo apparet, quòd de hoc honore septem civitates olim contenderint; quarum nomina sequente versiculo continentur:

Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenae.

Unde Cicero, “Homerum,” inquit, “Colophonii civem esse dicunt suum, Chii suum vindicant, Salaminii repetunt, Smyrnaei verò suum esse confirmant. Itaque etiam delubrum ejus in oppido dedicaverunt. Permulti alii praeterea pugnant inter se atque contendunt.” [Orat. pro Archiâ Poëtâ.] Sed neque de nominibus harum certantium civitatum auctores consentiunt; nam quidam pro Salamine Cumas, alii pro Salamene et Rhodo Pylum atque Ithacam substituunt. Vir doctissimus Leo Allatius, ipse Chius, in libro singulari de Patriâ Homeri conscripto, Homerum in celeberrimâ insulâ Chio natum esse contendit, et hanc suam opinionem variis testimoniis eruditè suffulsiit. [Gron. Thesaur. Ant. Gr. Vol. x.] Scriptor non inelegans Robertus Wood, qui regiones quasdam Asiaticas peregrinans lustra

* Opinatur doctissimus Dodwellus Homerum post Olymp. xxiii. floruisse; 600 annis post Trojae excidium; et hanc suam opinionem summâ cum eruditione tueri conatur. [De Cyclis Diss. iii. §§ 6—69.] Quod miratur doctissimus Corsinius, Fast. Att. Tom. iii. p. 158.

† Vide Salmasium ad Solin. p. 608. et Heynium ad Apollod. p. 1066.

‡ Herodotus, qui vixisse vulgò statuitur circiter Olympiad. lxxiv, hoc est, circiter annum ante Chr. N. 444, refert in suâ historiâ, lib. ii. 53, Homerum et Hesiodum ante se ut ipse putabat extitisse annis quadringentis et non amplius. Secundum Herodotum igitur Homerus vixit ante Chr. N. annis 844; et post captam Trojam 340. Sed cum hoc non consentit quod invenitur in Vitâ Homeri Herodoto adscriptâ, nisi legatur cum Scaligero *respondens pro Sautera*. Vide Corsinii Fast. Att. ubi supra.

3. verat, patriam Homeri credidit vel Chion insulam, vel Smyrnaem, vel saltem locum aliquem orae Asiaticae inter Rhodon et Tenedon jacentem; et hoc quidem verisimillimum reddit argumentis ex ipsis Homeri carminibus petitis, quae admodum difficile foret infirmare. [*Essay on the Original Genius and Writings of Homer,** p. 13. 33.] Ex iis autem quae de Homero narrantur unum est de quo nullus omninò dubitationi locus esse possit, eum nempe egregium fuisse peregrinatorem. Ipse, tanquam suus Hlysses,

———*multorum providus urbes
Et mores hominum insperxit.*

Hoc quoque ex carminibus ejus passim, et praesertim è parte posteriore libri secundi Iliadis, qui *Catalogus* vulgò vocatur, manifestissimum est. Haec enim, eà qua Homerus vixit aetate, à nemine componi potuisset, nisi ab illo qui regiones ibi descriptas ipse visisset. Volunt nonnulli eum fuisse Aegyptium genere, ex domo illustri et regiâ, liberalissimis studiis educatum; eumque divitiis omnibusque copiis instructum itinera sua confecisse. Sed haec opinio nullis idoneis argumentis confirmatur. Verisimilius videtur, quod affirmant alii, eum *ΑΟΙΑΝ*, sive *Vatem errantem*, fuisse, et varias regiones sub hac personâ peragrâsse, domos principum aliorumque divitum frequentantem, et omnes ad quos adierit divinis suis cantilenis mirè delectantem. [*Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer, Sect. viii.*] Fertur praeterea Homerum fuisse caecum: et multi credere eum sub personâ Demodoci, caeci vatis regis Alcinoi, semet ipsum adumbratum voluisse:

*Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε, κακὸν τε,
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδέξαν ἀοιδίην.*

Odyss. ̄, 63.

Sed et ipsa ejus caecitas à nonnullis negatur. “Traditum est,” inquit Cicero, “Homerum caecum fuisse. At ejus picturam, non “poësin videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae “species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse “non viderit, nos ut videremus, effecerit?” [*Tuscul. Disp. v. 39.*] “Homerum,” inquit Velleius Paterculus, “si quis caecum genitum “putat, omnibus sensibus orbis est.” [*Lib. i. c. v.*] Potuisset tamen ille captus esse oculis in senectute: rem enim tam latè divulgatam omni veritate carere vix verisimile est. Quum, inter varias regiones ad quas iter faciebat, Samum, Athenas et Ion adisset; in lo tandem mortuus fuisse ac sepultus dicitur. Incolae ejus loci, multos

* Accedit huic operi—*A Comparative View of the ancient and present state of the Troade.* Sed viator noster nihil distinctè vidit in Troade: nam, cum ibi totâ viâ errasset, omnia in descriptione suâ mirè perturbavit; ut videre erit cum eâ conferendo inclytae istius regionis descriptionem, quae auctorem habet Chevalierium, virum ingeniosum, nuper editam Gallicè in Actorum Reg. Societ. Edin. Vol. iii. vel seorsum Anglicè nostris annotationibus illustratam. [Vide parergum ad init. Lib. iii. Virg. Aeneid. in Heynii edit. Stii. Lips. 1800.] Non tamen, propter hanc in Troade infelicitatem, justâ suâ laude fraudandus est Woodius, quippe qui de summi poëtae lectoribus, in multis locis, etsi non in omnibus, tentaminis supra laudati, optimè meritis sit.

post annos, monumentum quoddam in littore situm pro Homeri se-3. pulchro monstrare solebant.*

Duo maxima summi poëtae opera, quae ad nostra tempora pervenere, sunt Ilias et Odyssea. In illâ de irâ Achillis, atque adeo de oello Graecorum ad Trojam gesto; in hac de erroribus et peregrinatione Ulyssis, post bellum Trojanum patriam Ithacam repetentis, cecinit. Praeter haec duo poemata, extant etiam Batrachomyomachia, Hymni et quaedam Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Sed utrum haec sint carmina genuina summi poëtae non convenit inter eruditos.

Caeterùm apud antiquos nihil unquam fuit celebrius Iliade et Odysseâ. Maximis principibus et heroibus semper fuerunt in deliciis. "Quam multos," inquit Cicero, "scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur? Atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum adstitisset, *O fortunate*, inquit, *adolescens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris*. Et verè; "nam nisi Ilias illa extitisset, idem tumulus, qui corpus ejus con-texterat, nomen etiam obruisset." [Pro Archiâ Poët.] Neque veteres magistri ullum scriptorem, in erudiendâ juventute, priorem potioreve Homero habuerunt. "Igitur," inquit Quinctillianus, "ut Aratus ab Jove incipiendum putat, ita nos ritè coepturi ab Homero videmur. Hic enim (quemadmodum ex oceano dicit ipse amnisium *vim fontiumque cursus incitium capere*) omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit." [Inst. Orator. x. 1.] Atque scripta Homeri, diù ante tempora Quinctilliani, juventuti solere praelegi ex eo apparet, quod refert Plutarchus de celeberrimo Alcibiade; qui, quum ex pueris excessisset, adiit quendam ludimagistrum; quumque librum aliquem Homeri ab eo petiisset, atque ab homine tulisset hoc responsum, *Se nihil Homeri habere*; eum, colapho impacto, statim reliquit. [In Alcibiad. c. 7.]

Sed inter tot tantasque laudes quibus Homerus in omni aevo ad coelum sublatus fuerit, non mirum est eum quosdam quoque nactum fuisse vituperatores. In hoc genere apud veteres palmam omnibus praeripuit famosus Zoilus; qui vixit sub rege Ptolemaeo Philadelpho, et propter convicia, quae in summum Poëtam profuderit, cognomen *Ουρηομδβριγος* meruit, regisque indignationem excitavit. Dicitur tandem violentâ morte periisse; illud tantum malevolentiae praemium consequutus, quòd nomen suum nobilium apud posteros scriptorum castigantibus legaverit. [Ovid. Rem. Amor. 365.] Fuerunt etiam haud ita pridem apud Gallos nonnulli recentiores Zoili, qui famam quoque Homeri obscurare conabantur. Sed, eorum operibus in oblivionem jam properantibus, carmina divini Vatis redintegrato splendore fulgent.

Verùm hoc argumento diutius forsitan immorati sumus quàm instituti nostri ratio postulabat. Sed de Homero loqui orsus quis facile potest silere? Hactenus processisse non tamen poenitebit, si modò

* Hodie asservatur Petropoli, in hortis Comitum Stroganoff, Sarcophagus marmoreus, variis figuris pulchrè ornatus, qui è mari Aegaeo classe Russicâ, ante paucos hos annos, illic adductus erat. Monumentum Homeri dicitur ex Insulâ Io. Hujus notitia nuper vulgata fuit Germanicè, item Anglicè, sub hoc titulo: *The pretended Tomb of Homer: drawn by Dominic Fiorillo, from a sketch of M. Chevalier, with illustrations and notes by C. G. Heyne. Lond. 1796. in 4to. pp. 20. cum tab. aeneis.*

3. juvenilis indè anirus Iliadis et Odysseae penitus cognoscendae cupidine incendatur. Quicumque plura scire cupit de Homero ejusque scriptis, eum relegamus ad libros, quorum plenam enarrationem inveniet in novâ Fabricii Bib. Gr. editione, quam procuravit doctissimus et diligentissimus Harlesius, Vol. I. p. 317, seqq. "L. II. c. I.

HOMERI EDITIONES PRAECIPUAE.

[Omninò abhorreret ab instituti nostri brevitate hîc recensere vel majorem numerum Homericarum editionum. Ex iis tantum paucas notabimus; illum qui pleniorum enumerationem desideret remittentes ad edit. Fab. Bib. Gr. jam indicatam; item ad Harles. Introd. in Hist. L. Gr. p. 25. seqq.] "S. II. § 2. P.

1. Homeri Opera, (scil. Ilias, Odyssea, Batrachomyomachia, et Hymni,) Graecè, recensita ad MSS. codices et Eustathii ineditos tunc commentarios, labore et industriâ Demetrii Chalcondylae, &c. *Florentiae*, 1488, 2 vol. *in fol.* [Quae est Editio princeps.]

2. ——— Graecè. *Venetis*, in aedibus *Aldi*, 1524, 2 vol. *in 8vo.* [Hanc vocat Ernestius in praef. Aldinum tertium.]

3. ——— ab Antonio Francino, *Venetis*, apud *Luc. Anton. Juntam*, 1537, 2 tom. *in 8vo.* [Haec est Classica editio, cum Veneticis codd. collata et castigata, ita ut Francinus in epist. ad lectores gloriaretur, poëtae textum neque purgatorem neque emendatorem antehac fuisse. Haec est Editio, quam Dorvilius in Vanno Criticâ, p. 390, vocat accuratissimam: quod judicium Ernestius in praef. Hom. p. x. de Florentinâ an. 1519, intelligens, haud rectè vituperavit. HARLES.]

4. ——— Ilias et Odyssea, cum commentariis Eustathii. Titulus libri est: *Εὐσταθίου Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Παρεμβολαὶ εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα, — καὶ εἰς τὴν Ὀδύσσειαν, μετὰ εὐκρωτάτου καὶ πάνυ ἐφελίμου πίνακος.* *Romae*, apud *Antonium Bladum*, 1542–1550, iv tom. *in fol.* [Prodiere iterum, *Barileae*, apud *Frobenium*, 1560. Edita sunt etiam in volumina novae Eustathii editionis ab Alexandro Polito, cum versione Latinâ, notisque perpetuis, quae quinque priores libros Iliados tantum continent. *Florent.* 1730—35, *in fol.*]

5. ——— Extant apud Poëtas Graecos principes heroici carminis, &c. Excudebat *Hen. Stephanus*, anno 1566, *in fol.* [Opus pulcherrimum.]

6. ——— Ilias et Odyssea, et in easdem Scholia, sive in interpretatio veterum, &c. operâ, studio et impensis Josuae Barnes, S. T. B. &c. *Cantabrigiae*, 1711, 2 vol. *in 4to.*

7. ——— Ilias et Odyssea, Gr. Oxon. 1714, 2 vol. *in 8vo.*

8. ——— Ilias, Graecè et Latinè. Annotationes—scripsit atque edidit Samuel Clarke, S. T. P. *Londini*, 1729–1732, 2 vol. *in 4to.* [Iterum, 1754, eâdem formâ, typis nitidioribus, sed minus emendatè.]—Odyssea, Gr. et Lat. Item Batrachomyomachia, Hymni et Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Edidit, Annotationesque, ex notis nonnullis MSTis à Sam. Clarke, S. T. P. defuncto relictis partim collectas, adjecit Sam. Clarke, S. R. S. *Lond.* 1740, 2 vol. *in 4to.* [Ilias et Odyssea Clarkiana, praesertim Ilias, saepè prodiere in formâ 8vâ, et multos invenerunt lectores. Varias item editiones textûs et versionis sine notis in locis diversis prodierunt.]

9. *THE TOT 'OMHPOT IAIΔAOS 'O TOMOS IPO.*

ΤΕΡΟΣ—'Ο ΤΟΜΟΣ ΑΕΤΤΕΡΟΣ. *Glasguae*, 1756, in fol.—**3.**
ΤΗΕ ΤΟΤ'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ 'Ο ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕ-
ΡΟΣ—'Ο ΤΟΜΟΣ ΑΕΤΤΕΡΟΣ, cui subjuncta sunt reliqua Ho-
 mero vulgò adscripta. *Ibid.* 1758, in fol. IV Vol. [Opus splendidis-
 simum atque emendatissimum.] " *Apud R. et A. Foulis.* P.

10. Opera omnia, ex recensione et cum notis Sam. Clarkii. Ac-
 cessit varietas lectionum, &c. curâ J. Aug. Ernesti, qui et suas notas
 adpersit. *Lipsiae*, 1759—1764, 5 vol. in 8vo.

11. Homeri Ilias, ad veteris codicis Veneti fidem recensita.
 Scholia in eam antiquissima, &c.—nunc primum edidit cum asteris-
 cis, &c. Jo. Baptista Caspar d' Anse de Villoison—*Venetis*, 1788,
 in fol. [Praemisit editor doctissima prolegomena.]

12. 'ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑ. [Εν δ' Τομοις.]
ΕΞ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΕΝ ΟΞΟΝΙΑ.
Exet q. 6, in 4to. [Edit. vulgo vocata Grenvilliana, quae est pul-
 cherrima et emendatissima.]

13. HOMERI ILIAS CUM BREVI ANNOTATIONE, CURANTE C. G. HEYNE.
 VIII vol. in 8vo. *Lipsiae et Londini*, 1802. [Opus immensae erudi-
 tionis.] "Item brevius, 2 vol. in 8vo. 1804. P.

" 14. OPERA, ex recensione FRID. AUG. WOLFFII, cum praef. sine
 notis. Iliadis Pars I. XII Lib. fol. splendidissima. *Lipsiae*, 1806.
 Omnia, IV vol. sive partes, 4to. vel 8vo. 1784—1794—1804—1817,
Lips. Prolegomena, Vol. I. 8vo. maj. *Halis Sax.* 1795. P.

Verùm Studiosae Juventuti plurimum commendari debet libellus
 cui titulus: INITIA HOMERICA; sive Excerpta ex Iliade Homeri; cum
 locorum omnium Graecâ Metaphrasi ex Codd. Bodleianis et Novi
 Coll. MSS. &c. Edidit THOMAS BURGESS, A. M. Coll. Corporis
 Christi olim Socius, nunc Episcopus Menevensis. *Oxon.* 1788. pp.
 76. in 8vo. [Magna autem exemplarium penuria novam hujus uti-
 lissimi libelli editionem nunc flagitat; qua Editor doctissimus, de
 Graecis literis optimè meritus, et à me nunquam sine laude nomi-
 nandus, Juventutem *Φιλέλληνα* egregiè demereret.]

† **ΤΗΕ ΤΟΤ'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ 'ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ**
ΓΡΑΜΜΑ, A.] i. e. HOMERI ODYSSEAE *Rhapsodia*, sive *Litera*, pri-
 ma. 'Ραψωδία, *Contextura carminum* et quasi *consarcinatio*. Ego
 existimo *ραψωδίας* initio dictas fuisse poëmata longiuscula, et qui-
 dem hexametris versibus scripta, quòd multos versus veluti consutos
 haberent: postea verò latiore fuisse datam huic verbo significa-
 tionem; sic tamen ut de descriptione versuum heroicorum potiùs dic-
 tum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter: unde
 etiam peculiariter singuli ejus Iliadis et Odysseae libri *ραψωδία* ap-
 pellantur. H. STEPHANUS. Homeri Poëmata ex Asiâ in Graeciam
 primum transvexisse Lycurgum refert Plutarchus; item Aelianus.
 In Graeciâ diù circumferebantur, non, uti nunc habemus, in duos
 libros disposita; sed tanquam cantilenae quaedam disjunctae.—Li-
 bellos istos primus ordine disposuit, contextuit, et quasi consult,
 [*ἐφ'ραψωδίας*] Pisistratus: "Qui primus Homeri libros, confusos
 " antea, sic disposuissè dicitur, ut nunc habemus." Cicero de Orat.
 iii. 34. CLARKE. Hoc autem munus colligendi ac disponendi scripta
 HomERICA quidam eidem Cynaetho attribuunt, quem auctorem vo-
 lunt hymni ad Apollinem. [Vide Leon. Allat. de Patr. Hom. c. v.
 et Villoisoni Prolegomena ad Hom. edit. Ven. p. 35.] Libros autem

3. singulos et Iliadis et Odysseae singulis literis alphabeti, diu post aetatem Homeri, designatos esse notissimum est. Verum ut studiosa juvenus facilius videat quibus ex locis poematis desumpta fuerint sequentia Excerpta, atque ita eorum relationem ad totum opus intelligat, visum est ut hic exhiberetur brevis

CONSPECTUS TOTIUS ODYSSEAE.

Poëma initium capit ab invocatione Musae et propositione universae materiae; ut postea fieri solebat, ad exemplum Homeri, in caeteris hujusmodi carminibus heroicis. Celebraturus summus Poëta varios Ulyssis, post captam Trojam, errores, varios casus, variaeque discrimina ab eo priùs exantlanda quam in patriam Ithacam reditùs diem possit videre, victoriamque reportare de proci uxoris Penelopes, qui regiam ejus infestabant, ibique omne genus molestiae, illo absente, ciebant; narrationem suam non, ut historicus, secundum rerum ordinem aggreditur: sed, primum omnium, heroem suum exhibet detentum, anno jam octavo, in insulâ Ogygiâ à Calypso, postquam illuc tempestate delatus esset. Decreto autem à diis reditu ejus in patriam; Minerva in Ithacam profecta, speciem induta Mentae Taphiorum ducis, Telemacho Ulyssis filio persuadet, ut adeat Pylum et Spartam, Nestorem et Menelaum de patre sciscitaturus. Interea Mercurius ad Calypso à Jove missus, eam jubet dimittere Ulysem. Calypso, quanquam invitâ, Jovis imperio paret. Profectus igitur Ulysses rate quam ipse fabricaverat, à tempestate obruitur, quam immiserat Neptunus, ei infestissimus. Naufragium passus, ipse in Scheriam, insulam Phaeacum, nudus enatat; ibique, quum, valdè fatigatus, ad dormiendum in sylvâ se recepisset cooperatus foliis, postridie, strepitu Nausicaae, regis Alcinoi filiae, ejusque virginum, quae ad flumen propinquum ut vestes lavarent pervenerant, somno experrectus est. Ad regiam Alcinoi deductus ibi benignè excipitur; convivisque, ludis, donis, liberaliter tractatur. Interrogatus ut de seipso, deque erroribus suis verba faceret, multa narrat, quae ipse viderat, quaeque passus erat. Loquitur praesertim de Ciconibus, Lotophagis, Polyphemo Cyclope, Aeolo, Laestrigonibus, Circe, descensu ad inferos, Sirenibus, bobus Solis caesis à sociis suis, tempestate propterea immissâ, quae illis omnibus exitio erat; quo modo autem ipse solus, fractâ nave, ad Ogygiam Calypsùs insulam evaserat. Aliquandiu apud Phaeaces commoratus, Ithacam redire vehementer cupit. Suppeditante navem Alcinoi, in patriam tandem navigat; ibique primùm, Minervae monitu, adit Eumaeum subulcum, à quo de rerum suarum statu, de Penelopes fide, de procorum injuriis et insolentiâ, de Telemachi profectioe, atque de patre et matre certior factus est. Interea Telemachus, jussu Minervae, in patriam redire parat, ipsâque adjutrice, insidias fugit quis ei proci struxissent. Is quoque, monente deâ, eundem Eumaeum adit; quem ad Penelopen mittit, ut de reditu suo nunciat. Absente Eumaeo, Ulysses se notum facit Telemacho; eumque domum mittit, postquam quid et quomodò acturus esset admonuisset. Ipse Ulysses postea ab Eumaeo in urbem atque regiam, pannis obsitus baculoque innixus, deductus, primùm ab Argo cane agnoscitur, post absentiam viginti annorum; à prociis autem atque servis suis et ancillis contumeliosè exceptus et multa indigna passus, tandem noctu,

postquam proci cubitum ivissent, armis omnibus, auxilio Telemachi, 3. remotis, eos aggredi parat; et cunctos, servato Phemio cantore et Medonte praecone, interficit; dum Euryclea, quae eum inter lavandum è cicatrice agnoverat, servique fideles, quibus se aperuerat, fores custodiendas curabant. Procis interfectis, ancillis impudicis à Telemacho suspensis, et scelerato caprario Melanthio crudeli supplicio affecto, tandem à Penelope agnoscitur; deinde patri suo Laërti se notum reddit. Ithacenses autem, duce Eupithe, patre Antinoi, accenso propter interfectum inter procos filium, ad arma concurrunt, et cum Ulysse ac Telemacho praelium committunt: sed citò placantur à Minervâ, quae foedera inter utrosque facit,—

*Μέντορι εἰδομένη, ἡμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδῆν.
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.*

PER totum hoc opus egregium,—hoc alterum Homericum ingenii ac mentis divinius monumentum, mira atque suavissima regnat simplicitas. In Odysseâ quidem summus poëta minùs sublimis est, minùs “*af-
flatus numine jam propiore dei,*” quam in Iliade Quod si illa hujus majestatem non aequet, exemplis tamen ethicis, ad vitam humanam dirigendam utilissimis, multo magis abundat. Ilias quidem exhibet heroum pugnas, deorum rixas, discordiam, caedemque ferè perpetuam; Odyssea verò rerum seriem amoeniorem, vetus hospitium, naturae simplicis imagines, vitae privatae sollicitudines et oblectamenta, atque multa id genus alia, ob oculos ponit. Illa, ut verbis utar Horatii ad Lollium,

Stultorum regum ac populorum continet aestus:

Haec autem—

———*quid virtus et quid sapientia possit,
Utile proposuit nobis exemplar Ulyssem.*

Longinus quidem, magni nominis criticus, censuisse videtur Iliada ingenii palmam Odysseae facilè praeripere; quia argumentum ac stylus in illâ quàm in hac multò plerumque sublimior. Undè etiam colligit Poëtam composuisse Odysseam in senectute, quando vigor ingenii jam declinaret. [De Subl. § ix.] “*E contrario*” (ut observavit vir doctissimus Sam. Clarke F.) “*contendit Dna. Dacier, in
“prae-fatione ad Odysseam, hoc non Poëtae ingenio deficienti, sed
“rei utique ipsius diversitati tribuendum; Homerumque, etiam si
“Odysseam priorem, Iliadem posteriorem composuisset; utram-
“que tamen eandem, ac nunc habemus, compositurum fuisse. Simi-
“liter et Duportus, Par, inquit, in utroque Opere vis et vigor et splen-
“dor ingenii.* [Praef. in Gnomologiam Homericam.] Ac quamvis
“fatendum quidem in Iliade, cujus materia grandior, stylum multo
“magis sublimem esse quàm in Odysseâ, ubi materia plerumque
“tenuior; notandum tamen et in Odysseâ omnia ubique tam aptè et
“vividè depicta esse, ut dubitari possit, annon arti potius quàm ingenii
“defectui adscribenda sit ista diversitas. Homerum enim nemo (ut
“rectè observavit Quintilianus, lib. x. cap. 1.) *in Magnis sublimi
“tate, in Parvis proprietate superaverit.*” [Ad ver. 1. Odys.] Operae
pretium erit etiam inspicere quae de hac re disseruit Popius, in
Postscripto suo ad Versionem Anglicam Odysseae.

ARGUMENTUM LIBRI I. ODYSSEAE.

3. Deorum concilium fit de Ulyssis in Ithacam à Calypsôs insulâ dimissione. Minerva descendit ad Telemachum; et, formam induta Mentae regis Taphiorum, eum in Pylum ad Nestorem et in Spartam ad Menelaum, ut de patre absente eos interrogaret, proficisci hortatur. Dea discedens numen suum Telemacho admiranti prodit. Mox ille adit procos matris suae, qui sedent auscultantes Phemium inclytum cantorem. Ipsa Penelope apparet; cujus adventus pulchrè describitur. Cantorem, qui reditum Graecorum à Trojâ canebat, illa lachrymans reprehendit; sed, hortante filio, ad cubiculum redit. Proci per aedes tumultuantur, quorum strepitum et audaciam Telemachus reprimere conatur. Illi saltatione et cantu se oblectant. Tandem dormituri adeunt quisque suam domum. Telemachus quoque lectum in thalamo adit, et tota nocte secum de suo itinere reputat.

Ver. 1. Ανδρα—έννεπε—πολύτροπον,] Virum—dic—versutum,— Epitheton πολύτροπος indicat (non, ut quidam putant, virum vexatum et “actum fatis maria omnia circum,” quod Poëta exprimit per—δς μάλα πολλά Πλάγῃθη, sed) animi, ingeniique versutiam ac solertiam variam, quibus egregiè praeditus erat Ulysses, et quae personam ejus ubique designant. Quum enim plerisque heroum personis, tum in Iliade, tum in Odysseâ, communis insit fortitudinis, vel magnanimitatis, longè supra sortem vulgi mortalium, qualitas, qua lectorum admiratio magnoperè excitetur, in eo tamen elucet Homeri ingenium, quòd eorum unumquemque ita ubique repraesentaverit, ut eum à caeteris omnibus facile distingueret: neque ullus est poëta dramaticus, si Shakesperium forsán excipias, nedum epicus, qui in hac parte cum Homero conferri possit. Quòd autem ad Ulysses attinet, hunc Poëta prudentem, callidum, versutum, per varios illos casus, perque tot discrimina quibus conflictatur, modo planè admirando, ubique exhibet; et non solùm epitheton πολύτροπος, quo hic et alibi [vide Odys. x, 330.] utitur; sed aliae voces et locutiones, in utroque poëmate passim occurrèntes, hujusmodi personam egregiam optimè depingunt: e. g. πολύμητις Οδυσσεύς, *plenus consilii Ulysses.* [Iliad. α, 311, 440. γ, 200, 216. ψ, 709, &c.—Od. β, 173. δ, 763. φ, 274, &c.] θαίφρων οικουλήτης, *bellicosus, versutus.* [Iliad. λ, 482. Od. γ, 163. η, 168, &c.] πολυμήχανος, *qui multa et bona novit consilia.* [Iliad. β, 173. δ, 358, &c. Od. α, 205. ε, 203, &c.] πολύετλος δῖος Οδυσσεύς, *patiens nobilis Ulysses,* ob multa adversa quae sapienter tulit. [Iliad. θ, 97. ι, 672, &c. Od. ε, 171. ρ, 280, &c.] πολυάινος, *de quo multa ad laudem narrantur.* [Iliad. ε, 669. κ, 544. Od. μ, 184. atque Iliad. λ, 430,] Ω Οδυσσεύ πολυάινε, δόλων ἀτ', ἠδὲ πόνοιο *O Ulysses laudatissime, dolorum insatiabilis, atque laboris. τλήμων, fortis, patiens.* [Iliad. κ, 231, 498.] ταλασίφρων, *magnanimus. Οδυσσεύς ταλασίφρονος—ἀντή, Ulyssis magnanimi clamor.* [Iliad. λ, 466. Od. α, 87, 129. γ, 84, &c.] Dicitur etiam ἀτάλαντος Διὶ μῆτιν, *aequalis Jovi consilio.* [Iliad. β, 169, 407, 636. κ, 137, &c.] Ab Helenâ dicitur—πολυμήτις Οδυσσεύς, Ὅς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, κραναῆς περ εὐσθης, Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πικρά.—*solers Ulysses, Qui nutritus est in populo Ithacae, asperae licet existentis, Sciens omnimodoque dolos et consilia*

prudencia. [Iliad. γ, 200.] A Diomede autem sic describitur,—*Εἰ 3. μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν εἰλέσθαι, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαβοίμην, Ὅδ' περὶ μὲν πρόφρον' κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Ἐν πάντεσσι πόνουσι, φιλεῖ δέ εἰ Παλλὰς Ἀθήνη; Τούτου δ' ἔσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο Ἀμφω νοστήσοιμεν, ἐπεὶ περὶ οἴδε νοῆσαι.* Si quidem revera socium jubeatis me ipsum eligere, Quomodo tunc Ulyssis ego divini oblivisci potero, Cujus eximie quidem propensam cor et animus fortis In omnibus laboribus; amaique ipsum Pallas Minerva? Eo certè comitante, etiam ex igne ardenti Ambo redierimus, quoniam est admodum peritus consilii. [Iliad. x, 242.] Caeterùm de proprio nomine herois hîc, in operis exordio, suppresso, ita Eustathius:—*Σημειῶσαι δὲ, ὅτι σιωπᾶ τὸ τοῦ Ὀδυσῆως ἐξ ἀρχῆς ἵναια ὁ Πωητὴς, ἐξαιρῶν αὐτὸν σεμνοῖς ἐπιθέτοις καὶ ἐγκωμίοις, καὶ ἀναρτῶν τὸν ἀκροατὴν.* Nota autem, quòd ab initio nomen Ulyssis Poëta reticeat, efferens eum honestis epithetis atque encomiis, et alliciens auditorem.

2. Πλάγχθη,] *errare factus est, erravit.* Nam verbum *πλάσσω* [f. *ἀγξω*, pro *ἀξω*, (Vide Frag. Gram. Gr. p. 26.) undè *πλάγχθη*, sine *zugm.* pro *ἐπλάγχθη*, aor. 1. pass.] significat in voce act. *errare facio*, in voce pass. *errare fio*, in voce med. *errare facio* *peipsum*, *erro*. Et quoniam in multorum verborum quibusdam temporibus haud multum discriminis est, utrum medium vel passivum sensum usurpaveris, idcirco uterque aoristus pass. nec non perf. et plusq. pass. sumi saepissimè videntur in sensu medio. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. ver. 12, 13.] Verùm solenne est Homero augmentum omittere, more Ionico. Nam Linguae Graecae forma, quâ utebatur summus poëta, ea est quae ex dialecticâ Ionicâ et Aeolicâ praecipuè constabat; inter quas magna erat affinitas, et quas usurpasse videtur sine ullo discrimine. Has tamen locupletauit aliis interdum vocibus immixtis, quas verisimile est eum peregrinantem collegisse; quum tamen illae differentiae inter varias Gr. Linguae dialectos, de quibus nunc loquuntur grammatici, adhuc essent ignotae. [Sed de hoc argumento vide quae doctissimè disseruit vir clarissimus, mihi quae amicissimus, Th. Burgess, in annot. sua ad Dawes. Misc. Crit. p. 397. itemque in praef. sua. p. 17. quibus calculum apposuit celeberr. Villoisonus, in Addend. ad sua prolegom. in Hom. edit. Ven. p. 58.]—*ἐπεὶ Τροίης ἱερ. πτολ. ἔπερ. postquam Trojae sacram urbem evertisset.* Undè Ulysses ab Horatio [Epist. lib. i. ii. 19.] vocatur *domitor Trojae*; quia scil. plus potest, quo maximè pollebat Ulysses, consilium quam vis. Nam uti loquitur idem Horatius, [Carm. lib. iii. Od. iv. 65.] *Vis consilii experta mole ruit sua.* Caeterùm Troja vocatur *sacra*, tum quia hoc omnium munitarum urbium commune fuerit epitheton, tum praesertim quod Trojae moenia structa dicerentur ab Apolline et Neptuno. [*Αἰὰ τὸ τετελειῶσθαι ὑπὸ θεῶν. Scha.*] “Vel simpliciter ob magnitudinem et nobilitatem. Hesych. *ἱερῆ, μεγάλη, ἀγαθή.*” T. Y.

3. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων—] *Qui mores hominum multorum vidit et urbes.* Hor. Art. Poetic. 142. Vide etiam Epist. lib. i. ii. 19.

4. Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ—] *multum ille et terris jactatus et alto.* Aen. i, 3.

5. Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ ν. ἐ.] *Anxiè cupiens vitam suam servare, et reditum sociorum comparare.* Ἀρνύμαι verb. defect. *servare, comparare, perficere cupio*; *expecto tanquam praemium laboris.*

3. 6. —ἐφύδατο] *servavit*. 'Pύω, *traho, libero, eripio*; in form. med. quae saepissimè occurrit apud Hom. *servo quod meum est, servo pro meipso*, et simpliciter *servo*. *λέμενός περ, cupiens licet*. *ἔμμι mitto*; *ἔμαι in med. mitto ipse me, cupio*.

7. —σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν—] *sua temeritate. ἀτάσθαλος, [unde ἀτασθαλία] stultus, amens*; quasi ex ἄτη *damnum, noxa, et ὄλλω, vireo*; *σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν, Ion. pro σφετέραις &c.*

8, 9. —ὄ κατά βοῦς—*Ἡθθιον*] i. e. *κατήσθιον βοῦς, comederunt boves*; *ὑπερίονος—ὑπερίων, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἴεναι. Schol. Sic T. Gray, poeta lyricus celeberrimus:—Hyperion's march they spy— [Progr. of Poesy, an Ode.] Caeterum de sociis Ulyssis boves Solis comedentibus narrat Poëta infra in lib. xii. Hic autem, in exordio poematis, "non erat his locus."*

10. ἀμόθεν γε.] *ex aliquâ saltem parte. ἀμός, Ion. et Dor. pro εἰς vel τις, unus, aliquis*: unde *ἀμόθεν, adv.*

11. Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες,—] *Omnes scil. alii Graecorum duces. Nam incipit narrationem suam poëta non statim ab Ulyssis erroribus, sed ab illo tempore quo Dii deliberant de profectioe ejus ab insulâ Calypsûs, ubi septem jam annos detentus fuerat. Postea, more aliis indè poëtis epicis solenni, Ulyssem ipsum inducit narrantem res praecipuas, quae sibi ante id tempus acciderant. Scrip-tor enim ejusmodi, ut observavit Horatius, Semper ad eventum festinat; et in medias res, Non secus ac notas, auditorem rapit. [Art. P. 148.] Quanquam igitur inter Ulyssis à Troade diceasum et reditum in patriam Ithacam intercesserant amplius novem anni, argumentum tamen Odysseae non ultra triginta novem dies extenditur. Vide viri eruditissimi Heynii Excurs. ii. ad lib. iii. Aen. item ejusdem Disquisit. i. de Carmine Epico Virgillii.*

12. —πεφηνότας—] *Non est perf. part. med. uti putasse videtur vir doctus Sam. Clarke F. sed act. πέφηνγα pro πέφηνγα, ad vitandam repetitionem soni asperi. πέφηνγα est perf. med. Vide Moor Element. L. Gr. p. 133. "Vide Il. β. 314. Clark. et Gr. Buttmann.*

13. κερημένον] *desiderantem—non à χρόμαι, utor, sed, auctore Eustathio, à χρηζω, χρήζω, indigeo, per ellipsin literae σ. Nimirum κερημένον hic idem sonat ac χρήζοντα, et H. Steph. vertendum potius censet carentem.*

4. 15. Ἐν σπέσθι γλαφυροῦσι,—] *Pro σπέσθι γλαφυροῖς, in specubus caenis, λιλαιομένη πόδιν εἶναι, quae cupiebat ut is maritus sibi esset.*

16. —περιπλομένων ἐνιαυτῶν,] *volventibus annis. Aen. i, 234. ad quem locum ita celeberr. Heyne: "Volventibus annis sc. se, nota "poëtica ratio, quoniam annus in orbem redit."*

17, 18. —ἐπεκλώσαντο] *sibi destinaverunt. à κλώθω, neo, glomero. Est autem ἡ Κλωθῶ nomen propr. unius Parcarum.—πεφηνόμενος ἦεν [ἦν] evaserat.*

21. —πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.] i. e. *εἰς ἦν γαῖαν, antequam is suam in terram venisset. πάρος, adv. loci et temp. cum inf.*

22. —*Αἰθίοπας*—] *Aethiopes incolae erant regionis ultra Aegyptum, meridiem versus, sitae. Olim erant valdè δεισιδαίμονες, ut hinc dii certis temporibus epulari dicantur. Vide Iliad. α, 423. ψ, 206.*

23. —*δεδαίκαται*,] *Ion. pro δέδαινται. τὰ [αἱ] διχθὰ δεδ. qui bifariam divisi sunt. Aegyptum superiorem videtur intelligere, per quam mediam fluit Nilus, eamque in partem Orientalem et*

Occidentalem dividit: et dicuntur *Ἔχρατοι ἀνδρῶν*, nam habitatores 4. Aegypti inferioris putabant hos superioris Aegypti incolas esse ultimos hominum meridiem versus. ΔΑΜΜ. *Lex.*

24. —*δυσόμενον*—] praes. part. à *δύομαι*, verb. nov. à fut. med. verbi *δύω*, *subeo*. *Οἱ μὲν δυσ. ὑπερόν. οἱ δ' ἀνιόντ.* alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem. Putat amicissimus T. Young, *δυσόμενον* ideo fortasse in forma futuri dici potuisse, quia Sol occisurus tantum conspicitur, vix in occasu ipso.

25. *Ἀντιῶν*] ut *adesset*. Verbum est *ἀντιῶ*, contr. *ἀντιῶ*, unde Homericum *ἀντιῶ*, reduplicato scil. dimidio τοῦ *ω*, quod est *σ* quae mutatio saepissimè occurrit apud nobilissimum poetam. Vide infra ver. 32. cf. *Iliad.* α, 31. φ, 431. β, 323, 472, &c.

29. —*ἀμύμονος Αἰγύθιοιο*,] nobilis *Aegisthi*,—Refertur hoc epitheton *ἀμύμων* non ad praestantiam animi, qui in hoc homine turpissimus erat, sed ad natalium splendorem; fuit enim regio genere Atridarum. De pulchritudine intelligit Ernestius; nam et mulieres, nullà alià magis de causâ quam propter pulchritudinem, *ἀμύμονες* apud Homerum appellantur.

32. —*αἰτιῶνται*!] *culpant*. Vide suprâ ad v. 25.

33. *Ἐξ ἡμῶν—ἔμμεναι*] i. e. *ἔξ ἡμῶν—εἶναι*.

34. —*ὑπὲρ μόρον*,] *praeter fatum*, contra quam destinatum est fati. Sic *ὑπὲρ αἰῶν*, *Iliad.* π, 780. Confer *Iliad.* φ, 321. φ, 517. *Od.* ε, 436.

35. —*Ἀτρεΐδαι*] *Ἀτρεΐδης*,—*ου*. Ionicus genitiv. est *Ἀτρεΐδω*, Poeticè *Ἀτρηΐδω*. Aeol. *Ἀτρεΐδαι*.

37. *Εἰδῶς αἰπὴν ὄλεθρον*] *quamquam gnarus esset gravis exitii*, cui ipse foret obnoxius; *ἔπει πρό οἱ εἰπομεν ἡμεῖς*, i. e. *προεἰπομέν οἱ*, quoniam illi nos praedixeramus.

39. —*μνάσθαι*] *μνάσθαι* contr. *μνάσθαι* ἀποιτιν, neque ambiret ejus uxorem. *μνάω*, in memoriam revoco, facio ut aliquid in mente haereat et maneat. *μνάομαι*, in med. in memoriam mihi ipsi revoco, unde *re-cordor*: et ita usurpatur ut verbum deponens: atque significat etiam *ambio*, quasi *mentem meam in sponsam defigo*, *ambio* constanter *sponsam*; in quo sensu saepissimè occurrit in *Odysseâ*. Conf. α, 248. ζ, 34, 284. λ, 116. ν, 378, &c.

40. —*τίσις ἔσεται*—] *ultio foret*, vel *ultionem fore*—praediximus scil.—non *ultio* erit. Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.

41. —*ἥς ἐμείραται αἴης*,] *quam desideraret patriam, cuperet in patriam suam redire*. Latuit enim Orestes apud Strophium regem Phocidis per complures annos.

43. —*ἀθρόα πάντα ἀπέτισε*,] *cumulatè omnia luit*.

46. —*λίην—εὐκότι—ὄλεθρον*] *meritissimâ pernicie*.

50. —*ὀμφαλός—θαλάσσης*,] *umbilicus maris*. Eodem modo 5. Graecis antiquissimis, geographiam minus scientibus, Delphi umbilicus terrae esse dicebantur. Conf. Eur. Med. 666.

52. *Ἀτλαντός*—] Conf. Aen. iv, 247, seqq. et celeberr. Heyne ad locum. De Atlante vide etiam propriorum nominum lexica. Ejus filia fingitur fuisse Calypso, “insulam Ogygiam possidens, “quam Melitam infra Siciliam autumant, qui rem verè factam “Homerum narrare opinantur. Poeta eam insulam suo more “*ἔκτοπίζει*, (in alium locum transponit,) et in Atlanticum mare “transferre videtur. Hinc frustra est quaerere, cur dicatur haec

6. "insula media maris? nam est in vasto Oceano ex fictione poetæ."

ΔΑΜΜ. "δάματτα Wolfius legit, pro δάμασι. P.

55. Τοῦ θυγάτηρ—] Hunc Phoenissa tenet Dido, blandisque moratur Vocibus—Aen. I, 670.

57—60. —αὐτὰρ Οδυσσεύς,—] Sensus est:—Ulysses cupit fumum exilientem videre suae terrae, etsi mortem extemplo subiturus; [ut rectè Dio Chrysostomus, Orat. xiii. notante Sam. Clarke F.] imago ad commovendos affectus quam aptissima! [Conf. Ovid. Ex Ponto, Lib. I. Epist. iii. 33. et Apul. Apol. I.]—οὐδέ νυ σοί περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, neque sanè tibi commovetur tuum cor.

62. —τί νύ οἱ τόσον ὀδύσασθαι,] quid tandem illi tantum irasceris? ὀδύσασθαι, succenseo; f. ὀδύσομαι; aor. 1. ὀδύσαμην, ὀδύσασθαι, eliso σ ὀδύσασθαι, Atticè contractè ὀδύσασθαι et sic vulgò flectitur in grammaticis.

63. —νεφεληγερέτα—] nubium coactor, Aeolicus nominativus, Homero frequentatus, idem ac νεφεληγερέτης. Epitheton est Jovis, quia Jupiter est aër superior, ubi nubes colliguntur et pendent. Cf. Iliad. α., 511, 560. δ, 30, &c.

64. ἔρκος ὀδόντων!—] septimum dentium, i. e. τὰ ζελη, labra.

66. Ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, &c.] Notandum praep. περὶ in compos. saepe denotare eminentiam, item abundantiam. Hic, per tmesin, distrahitur à suis verbis; et constructio est, Ὅς μὲν περίεστι βροτῶν [κατὰ] νόον, περιέδωκε δὲ ἱερά ἀθανάτοισι θεοῖσι, qui quidem mente superat alios mortales, affatim verò dedit sacra immortalibus diis. περὶ pro περί reposul. Vide II. α., 258, cum nota Heynii. P.

69. Κύκλωπος κεχλωται,—] subauditur ἔνεκα. Angl. is enraged on account of the Cyclops. Tempus est scil. quod ritè vocatur praes. perf.—ὄφθαλμοῦ ἀλάωθεν, [sine augm. pro ἠλάωθεν, ab ἀλάω, caecum reddo,] Angl. made him blind of his eye, put out his eye. De Cyclope vide infra Od. ι. "γαιήχορος, terram continens. Interp. P.

71. Πᾶσιν] Ita ὅτα, pro πᾶσι. Vid. infra ad p. 86. v. 147.

74. —Ποσειδάων ἐνοσίχθων—] Neptunus terrae quassator. Ita dicitur, quia mare causa motu τῆν terrae credebatur.

75. —πλάζει—] errare facit. Vide supra ad v. 2.

76. —ἡμεῖς ὅδε περιφραζόμεθα πάντες Νόστον,] nos ipsi delibere de reditu ipsius. φράζω, in voc. med. saepe sign. delibero. "Notent tirones idioma Graecum, ἡμεῖς ὅδε πάντες, cui illud ferè "respondet, quod nos dicimus, let all of us here, &c." I. T.

79. —ἐριδαίνεμεν—] Pro ἐριδαίνειν.

6. 84. —διάκτορον Ἀργειφόντην] internuncium Argicidam. Ita dicitur Mercurius, quia nuncius erat deorum, et, jubente Jove, Argum multioculum, quem Juno custodem Iūs designasset, interfecerat. Quae Eustathius allique commenti sunt de etymologιά vocis Ἀργειφόντης ad rem esse minimè videntur.

85. Νῆσον ἐς Δρυγίην—] Vide supra ad v. 52. στρόνομεν pro στρόνωμεν, celeriter mittamus.

90. —καρηνομόωντας] Vide supra ad v. 25.

91. —μνηστῆρῶσιν ἀπειπέμεν,] Poët. pro μνηστῆρῶσιν ἀπειπέων, omnibus prociis interdicens. "In ὄτε, ὄφρα, et similibus, jam sequor Wolfium, Clarkium, et alios. Romana vero cum Eustathio, 1549, Edimensis, Oxoniensis, 1797, ὄτε, ὄφρα αἱ exhibent. Oxon. 1815, ὄτε, &c. P.

92. —ἀδινά—] neutr. plur. adverbialiter. —ἐλάτωδας ἔλικας

βοῦς, *flexipedes camuris cornibus boves. ειλίπους, -σος, ό, ή, Angl. 6. crooked or bent-footed; Ελιξ, -κος, ό, ή, Angl. crankle horned. Ελιξ, ή, est etiam substantivum, et signif. res torquens se " ειλίπους, Clark. Wolf. Edin. 5ta. ειλίπους, Rom. Oxon. et Lexica P.*

94. —ήν που—] *icubi. Cf. Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.*

95. —μιν κλέος έσθλόν—εχρησιν.] i. e. *εχη—irsum, scil. Telemachum, gloria insignis habeat.*

96. —υπό ποσόν έδησατο—πέδιλα,] *Observa vim med. voc. [item infra in ελλετο.] ήσαντι sua talaria,—τά, quae, pro relativ. vel articulo. postpos. [conf. Vol. I. ad p. 3. n. 4.] ήμείν—ήδ—iam—quam. ύγρήν, supple θαλασσαν, uti ή γή, terra, vocatur ξηρά. Cf. Il. ω, 339, et infra Od. ε, 44. item Aen. iv. 239.*

98. —άμα πνοής άνέμοιο] *άμα σόν πνοιαίς άνέμου, simul cum flatibus venti.*

99. —αχαχμέων—] *acuminatam. Ab αχη, curvis, venit άκάχω, αχω, f. -άσω, vel -άξω, unde in perf. pass. ήκασμαι, vel ήκαχμαι, et in particip. ήκασμένος, vel ήκαχμένος, et sine augm. Ion. άκαχμένος.*

100. Βροθό, μέγα, &c.] *Pulcherrima descriptio! δάμνησι, Ion. pro δάμνη.—" δάμνημι, ης, ησι, ind. sine iota subscripto, in editto. P.*

101. —τοιόδιντε κοτέδεσται] i. e. *ός κοτέδεσται, contra quos irata erit.*

102. Βή δέ κατ' Ούλύμπιοι καρήνων] i. e. *δέ κατέδη [άπό] καρήνων Ούλύμπου. conf. Il. α, 44.*

103. Στη—] *Pro έστη. Stetit. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.*

106. —μνηστήρας άγήνορας] *procos superbos. Erant nimirum nobilissimi ex circumjacentibus insulis.*

107. Πεσόδοι—θύμνόν έτερον,] *Vide Athenaeum, lib. i. cap. 14. ubi lusus hic procorum particulatim describitur. CLARKE.*

114. 'Ηστο—τετιμημένος ήτορ,] i. e. *κατ' ήτορ, moestus corde. τιέω, 7. ρυτιο, crucio. cf. Od. β, 298, &c.*

115. Οσδόμενος πατέρ' έσθλόν ενι φρεσίν,] *Pulcherrima quidem phantasia!*

116. —σκέδασίν—θείη,] *dispersionem faceret.*

120. Ξείνον δηθά θύρησιν έρεστάμεν] *Ion. pro Ξένον δηθά θύραις έρεστάμαι. Hospitem άνω ad januam stare. " Vide Gr. Butt. p. 176.*

123. —παρ' άμμι φιλήσεται.] i. e. *παρ' ήμίν φιλήση, ά nobis amicé excipietis. φιλήσομαι, φιλήσεσθαι, eliso σ, φιλήσεσθαι, contracté φιλήσθ. Vide Vol. I. ad p. 9. n. 8. " p. 99. n. 1. 4. p. 250. n. 2. P.*

124. —πασσάμενος] *pro πασάμενος, ά πάσομαι, possideo, et saepe, apud Homerum, gusto. ύπτεό σε χρή. quo opus est tibi. ύπτεο, Ion. et Poet. pro ούτινος.*

130. —υπό λιτα πετάσθας,] i. e. *υποπετάσθας λιτα, tegumento molli substrato. λιτός, ή, όν, tenuis. tenui filo textus. [cf. Iliad. θ, 441.] Sed λιτα est hic accus. ά λις, quod in hoc sensu in usu est tantum in dat. et accus. Λίς, -ίος, vel λέν, λινός, ό, est leo. Vid. Il. λ, 239. cf. Il. θ, 441, ubi λιτα potest esse accus. plur. ά λείτων. " Λίς, Leo. accus. λέν, tantum. Lex. P.*

134. —άδησειεν,] *opt. aor. 1. idem quod άδήσαι. [vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.] ab άδέω, ταείο officior, &c. quod pro άηδέω, ex α priv et ήδης, παντις. ύπερφιάλοισι μετελθών, i. e. έλθών μεθ' ύπερφιάλοισι, veniens inter superbos. Caeterum ύπερφιάλος est ό ύπερ την ίεράν φιάλην ποιών, foedifragus; indé insolens, superbus. Vide infra ad ι, 106. p. 32.*

8. 149. Κοῦροι—ἐπεστέφαντο] *Juvenes coronabant, i. e. implebant usque ad summum, &c.* Hinc Virg. *Crateras magnos statuunt, et vasa coronant.* Aen. i, 724. ubi vide quae annotavit doctissimus Heynius.
150. ἐξ ἔρον ἔντο—] i. e. ἐξέντο ἔρον, *exceperant desiderium*—cf. Il. α, 469. et quae ibi protulit acutissimus Clarkius.
151. —ἀλλὰ μεμῆλει,] *alia curae erant. μεμῆλει, per Sync. et sine augm. pro ἐμεμῆλκει.*
155. —ἀναβάλλετο—] *praeiudebat, in quo sensu saepissime sumitur ἀναβάλλεσθαι.* Vide Theocr. *Idyll. viii. 71.* "Infra, p. 232.
157. —πειθοίασ'] "Ita Wolf. Clark. Oxon."—Ante vocal. aspir. pro *πειθοίατο*, et hoc Ion. pro *πειθοίντο.* "Edin. 5ta, *πειθοίατο.* P.
158. —ἦ καί μοι νεμεσήθεαι, ὅ ττι κεν εἴπω;] *num etiam mihi [νεμεσήθη] irasceris, [ὅ ττι, i. e. δι' ὅ ττι] ob id quod dixerō?* "In-
"terrogationis nota hīc et infra v. 389, mihi potius omittenda vide-
"tur; εἰ interrogativum vix extra Septuaginta et Novum Test.
"occurrit. Locus Platonis ab Hoogeveen allatus Serrano jamdu-
"dum displicuerat. Facilis autem est ellipsis vocum *dicam tamen.*"
T. Y. "In 5tā ὅ, ττι. In prioribus, ὅ, ττι, quod reposui, secundum
F. A. Wolfium, qui criticus optimus existimatur. Idem legit ἦ καί
pro εἰ καί. P.
- 163, 164. —ἰδοάτο—ἀρηθαίατ'] Pro ἰδούντο, ἀρήθαιντο. Vide
suprà v. 157.
166. —κακὸν μόνον,] i. e. *διὰ κακὸν μ. malo fato.*
169. —ἀτρεκέως] non *verè*, sed *accuratè, particulatim.*
171. —ἀφίκεο—] *ἀφικόμην, ἀφίκεσο, eliso σ, ἀφίκεο, Atticè ἀφίκου.*
172. —τίνες ἔμμεναι ἐδχετόνται;] *quosnam se esse praedicant?*
Vide suprà ad v. 25. item Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.
9. 184. —μετὰ χαλκόν] *Angl. in quest of brass.*
188. —εἰρηαι—] *ἔρομαι vel εἰρομαι, interrogo, in subj. εἴρωμαι, εἰρηδαί, eliso σ, εἴρηαι, pòst contractè εἴρη.*
192. Παρτιθεῖ,] per sync. pro *παρτιθεῖ. τιθέω, idem quod τῶη-
μι, interdum in usu est.*
193. —ἀνὰ γονῶν ἀλώης οἰνοπέδιο.] *per fertile solum arcae vitibus consitae.*
195. —βλαπτουσι κελεύθου.] *impediunt à viâ. ἀπὸ κελεύθου scil.*
199. —ἔρκανώσ'] *detinent.* Vide suprà ad v. 25.
201. —καὶ ὡς τελέεσθαι δῶ,] *Angl. and as I think it will turn out,—nam τελέεσθαι, idem quod τελεῖσθαι, est inf. fut. 2. med. vel potius fut. 1. pro τελέσεσθαι.* Vide Villoisoni *Animadversiones ad Longi Past. p. 248.*
204. —ἐχρηί.] *Ion. pro ἐχη.—" v. 203. οὔτοι, Wolfius. P.*
205. Φράσεται,] *Poeticè pro φράσσεται, Angl. He will contrive,*
—*πολυμήχανος, vide suprà ad v. 1.*
209. —τοῖον ἐμιγόμεθ' ἀλλήλοισι,] *ad hunc modum nos invidiamus invidiam.*
210. —ἀναβήμεναι,] *pro ἀναβῆναι.*
10. 212. *Ἐκ τοῦδ',] scil. τοῦ χρόνου.*
213. —πεπνυμένος] *Angl. discreet, à πνύω, "sive πνῦμι," spirito; πνύομαι, apud Hom. sarpio. Vide infra ad ὁ, 586. p. 28.*
216. —οὐ γάρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.] *nunquam quis suam stirpem, undè ortus sit, ipse per se cognovit, sed ex parentibus suis auditivit,—nunquam quis genituram suam ipse per se scivit: nam pòr*

cavillatur—Telemachus, quasi nullus filius certum habeat patrem, 10. sed matri tantum de patre credendum esset: sed simpliciter loquitur, maxime cum is nunquam patrem suum ipse adhuc vidisset, et ex eo de ea re certior fieri nondum potuisset. Est ergo h. l. γόνος abstractum, loco concreti πατήρ. DAMMP *Lexicon*. Nam vulgaris significatio τοῦ γόνος est natus, soboles.

217. Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον—ἔμμεναι] *Utinam sanè ego fuisset,—* [Vide inf. ad Eur. Med. ver. 1.] τευ, i. e. του, quod pro τινος.

218. —κτεάτεσσιν ἑὸς ἐπι—] i. e. ἐφ' οὗς κτεάσιν, in bonorum *potum possessione*—κτεαρ-ατος, τδ, *possessio*.

222. νόνημον] Edin. 5ta. "Nulla ex analogiâ produci potest media vocis, νόνημον. Pronuntiabatur fortassè hîc νόνημμον. CLARKE. Vide tamen infrâ ad p. 72. v. 154.

225. —ἔπλετο;] i. e. ἐπέλετο, quod quanquam sit imperf. temp. omnino hîc, et alibi saepissimè apud Hom. reddendum per est. [cf. Iliad. α, 418. β, 480. ζ, 434. δ, 441, &c.] τίπτε δέ σε χρεώ; scil. ἰκανεὶ εἰς σέ. quae necessitas urget te? χρεώ vel χρεώω, -ός, contr. -ούς, ἤ, vox Ionica idem notans quod ἡ χρεία. DAMMP *Lex.* "Athenaeus L. VIII. c. 16. legit—χρεών. CLARKE. P.

226. Εἰλαπίν', ἤε γάμος;—ἔρανος—] Εἰλαπίνη, ἡ μεγάλη εὐωχία, ἐν ᾗ κατὰ εἰλας καὶ δυστροφὰς εὐωχοῦνται.—ἔρανος, τδ ἀπὸ συμβολῆς δέκτων. Schol. Εἰλαπίν'—rarissimè eliditur longa vocalis, vel diphthongus ου. Vide Morelli *Prosod.* p. 5.

227. ὑπερφιάλως—] Vide suprâ ad v. 134.

229. —δρόων,] Vide suprâ ad v. 25.

231. ἀνείραι] Vide suprâ ad v. 123.

232. Μέλλεν μὲν ποτε, &c.] Constructio est; ποτέ μὲν ὄδ' οἶκος ἔμελλεν ἔμμεναι ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων, Angl. Formerly indeed this house used to be opulent and flourishing, &c.

234. Νῦν δ' ἑτέροις ἐβάλοντο θεοί,] Angl. But now the gods otherwise ordain; μητιώοντες, vide suprâ ad v. 25.

241. —Ἀρπυιαὶ ἀνηρέψαντο] *Harpyliae abripuerunt*, proverbium de iis qui nobis sunt erepti, nec scimus qua delati sint. cf. Od. ξ, 371. et v, 77. item Aen. iii. 210, 214. ibique Excurs. eruditissimi Heynii; nec non *The Epigoniad*, eximium poëma epicum Anglicum, prope initium. "ἀνερέπτω. P.

243. Κάλλιπεν] pro κατέλιπεν.

246. Δουλιχίω τε, Σάμῃ τε, &c.] *Nemorosa Zacynthus Dulichium-11. que Sameque.* Aen. iii, 270. Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ Ἀθήσθα Ζάκυνθος. Od. ι, 24. ἐν Ἀθήνῃ Ζακύνθῳ occurrit et alibi. At Σάμῃ lectum fuit etiam à Virgilio, contra atque Apollodorus volebat ap. Strab. x. p. 453. D. Sanè communius nomen *Samos* etiam apud Homerum, quae deinceps Cephallenia. *Dulichium* est prope Cephalleniam, undè etiam nunc *parva Cephallenia* vel *Teaki* appellatur. cf. *Wheeler*, p. 35, sqq. HEYNE.

247. —χραναῖην Ἰθάκην] *Scopulos Ithacae, Laertia regna.* Aen. iii. 272.

262. Ἴουδς χρεῖσθαι—] non nisi admodum barbarorum populorum mos, in Il. vix occurrit, sed in Od. α, 260. HEYNE, ad Aen. ix, 773.

264—274. —φιλέσθε—] Ion. 3. sing. imperf. ind. pro ἐφίλει.—ὀμιλήσειεν, subauditur εἰ. ["Vide supra l. 255, 257, &c. P.]—γενότατο—Ion. pro γέγονατο.—θεῶν ἐν γούνασι κείται. Ἐν τῇ τῶν θεῶν

11. *ἔξουσία ἐστὶ*. Schol.—*ἄνωγα*, *jubeo*. Est praes. scil. perf.—*ἀπώ-
σαι*— pro commun. *ἀπόδη*. Vide suprâ ad v. 123.—*ξυνίει*, contr.
pro *ξυνίει*, praes. imperat. verbi *ξυνίτω*, i. e. quod *συνίημι*, *committo*;
item *intelligo*, *attendo*: ab eodem *ξυνίτω*, in usu est imperf. *ξυνίειον*,
contr. *ξυνίειον*, et *ξύνιον*, quasi à *ξυνίω*.—*ἐμπάξω*, ex *ἐμπάξω*,
quod vulgò *ἐμπάξω*. Sic *ἔρχω* infrâ 281; et *ἔλρω*, 284.—*πέφραδε*,
non perf. med. à *φράζω*, sed praes. imperat. à verbo poetico *πεφρά-
δω*, *dico*, *edissero*. [c. Il. ξ, 500, σ, 9, et υ, 340.] —*ἄνωγθι*, pro
ἀνώγηθι, ab *ἀνώγημι*, id. quod *ἀνώγω*, *jubeo*, *hortor*.

275. *Μητέρα δ'*,] "*Μήτηρ* in 5τά et 3τιά. *Μητέρα* in prioribus.
Schol. legendum conjicit *Μήτηρ δ'*, sed nihil opus; nam hujusmodi
syntaxis *ἀνακόλουθος* saepe occurrit apud Homerum. Vid. Il. 6, 353.
γ, 211. ζ, 510. κ, 224. annotante Clarkio.

277. *Οἱ δέ*—] Eustathius de patre, Scholiastes de procis expli-
cat: certè *ἔδνα* propriè à procis vel nuptae vel nupturae, vel patri
dabantur. [Vide Eurip. Med. 234, et lexica in voce.] Dabantur
saepius utrinque dona, quae hinc *μεῖλια* et *ἐπιμεῖλια*, inde *ἔδνα*
dicebantur. Vult autem aliquando *ἔδνα* idem ac *μεῖλια*, undè in
utroque sensu sponsae dicebantur *ἀνάεδνοι*, cum secundum varias
facultates, corporisque atque animi dotes, vel nihil marito afferebant,
vel nihil ab eo accipiebant. *Φερναί* pro donis quibuslibet sponsae
datis occurrit apud Eur. Med. 952. Hic autem probabilius videtur pro-
cos munera dare pro Penelope juberi, quàm cum eâ accipere. T. Y.

12. 279. —*πίθηαι*] subj. aor. 2. m. *πίθωμαι*, *πίθησθαι*, eliso σ, *πίθαι*,
unde contractè *πίθη*.

282. —*ῥῶσαν*—] *ῥῶσα ἐκ Λιδῶς* est fortuitò audita quaedam vox,
index veri; vel et oraculi et vatis alicujus vox. Sic Od. 6, 216. DAMM.

286. *Ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν*] *Τουτέστιν ὑστάτος ἐπανῆλθε*. Eu-
STATHIUS.

288. *Ἡ τ' ἄν*,—] *Ἡ τ' ἄν τλαίης ἐνιαυτὸν*, Angl. *Thou mightest
surely endure even for a year, περ τρυχόμενος, though distressed*.

289. "*μηδ' ἐτ' ἔόντος*,] *Wolffius*, *μηδὲ τ' ἔόντος*. P.

291. *Σημά τέ οἱ χεῦσαι*,] *Tumulum ei erige, καὶ ἐπι πτέρω κτε-
ρεῖται Πολλὰ μάλ', et infer ei inferias multas*. Hùc scil. pertine-
bant sepulchri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo
congesta. DAMM. Caeterùm de hujusmodi *σήμασι*, *τύμβαις*, &c.
vide quae nos notavimus ad *Troadis Descript.* auctore *Chevalierio*.
[p. 89. Version. Angl. in 4to.] *χεῦσαι*, *κτερεῖται*, sunt aor. i. inf.
act. subauditur scil. *ὄρα*, vel tale aliquid; uti in *φράζεσθαι*, ver.
294. et alibi saepissimè.

297. *Νηπιάας ὀχέειν*,] *τουτέστιν, ἄφρονα εἶναι*. Schol. *Puerilia
perferre, consecrari. ὀχέω*, est propriè *porto*, *habeo in dorso*.

298. *Ἡ οὐκ αἰεὶς*,] Pronuntiabatur *ἦν αἰεὶς*. Vide quae acutis-
simus Sam. Clarke annotavit ad Il. ε, 349, et ad υ, 188.

304. 305. —*ἀσχαλώσει*] vide supra ad v. 25. —*ἐμπάξω*, vide su-
prâ ad v. 264—274.

309. —*ἐπειγόμενός περ ὁδοῦ*,] *festinans de itinere. ὁδοῦ* regitur
à *περὶ* subauditâ: praeposit. exprimitur Il. ψ, 437. *ἐπειγόμενοι περὶ
νίκης. ἐπείγω*, *impello*: *ἐπείγομαι*, in med. *festino*.

13. 317, 318.—*δόμεναι*] pro *δοῦναι*.—*Καὶ μάλα καλὸν ἑλὼν Ἐΐασι
δόνου pulcherrimum (mihi dandum) νῆμας, σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.*
tibi etiam erit (donum aliud) quod permutatione dignum sit. T. Y.

320. *Ὅρως δ' ὡς ἀνοπατα διέπτατο*] *Tanquam avis autem è con-*

spectu volavit. ἀνοπαῖα sumitur adverbialiter; nominat. scil. plur. neut. ab ἀνοπαῖος, -α, -ον, quasi ex α priv. et ὕπτομαι, *video*.

323. —*ἄδδατο*] *suspiciatus est*. aor. i. med. sine augm. reduplicato 6, ab ὄω, *video*.

326. *Ἐἶτ'*] pro ἦτο.

340. —*πινόντων*] pro *πινέτωσαν*. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 3.

343. *Τόην γάρ κεφαλὴν ποθέω,*] *tale enim caput, i. e. talem virum desidero*. Sic Hor.—*desiderio—iam chari capitis*. L. i. Od. 24.

344. —*καθ' Ἑλλάδα*—] *Κατὰ τὴν Θετταλίαν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως, 14 ὀνόματι Ἑλλάδος*. Schol. Rectè, nam Homerus nusquam utitur voce *Ἑλλάς* pro universâ Graeciâ, nec *Ἕλληνες* pro omnibus Graecis.

349. *Ἀνδράσιν ἀλφρηστῆσιν,*] *ἀλφρηστῆσιν*, dat. plur. Ion. pro *ἀλφρησταῖς*, ab ἀλφρηστῆς, οὐ, ὄ, *inventor*, ab ἀλφρῶ, *invenio*. ἄνδρες ἀλφρησταί in genere sunt ἄνθρωποι. DAMM.

352, 353. *Ἦτις ἀκούοντεςσσι, &c.*] *quae audientibus recentissima obversetur auribus*. Idem. ἀκούοντεςσσι, pro ἀκούουσι.—*ἐπιτολμάτω—auscinate*.

361. —*πεπνυμένον*—] Vide suprâ ad v. 213.

373. —*Ἦν ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποιέπω,*] *ut vobis sermonem sine cura* [i. e. *audenter*] *edicam. ἀπληγέως*, adv. ab ἀπληγής, *non curans*, quod ex ἀπό et ἀλέγω, *curo*.

379. —*παλίντιτα ἔργα γενέσθαι*] *facta retributa fieri*.

15.

381. —*ὄδᾳ ἐν χεῖλεσσι φύντες,*] i. e. *ἐμφύντες χεῖλεσσι ὄδᾳ*. *adhaerentes labris nordicis, i. e. dentibus*, Angl. *making their teeth adhere to their lips, i. e. gnawing their lips*. Nam, ut observat Dammius, *ἐμφῦναι* est ἄψασθαι γενναίως καὶ ἐμπλακῆναι καὶ ὄον εἰς ἐν γενέσθαι. Vide II. α., 513.—*Ὡς ἔχετ' ἐμπεφυῖα, Sic tenebat adhaerescens*, Angl. *thus she held fast clinging*; sermo est de Thetide suppliciter adhaerescente genibus Jovis.

383. *Ἀντίνοος*—] Inter procos Penelopes admodum conspicuus. Nobilis erat Ithacensis, superbus, audax, et imprimis Telemacho infestus.

386, 387. *Μή δέ γ'—βασιλῆα Κρονίων Ποιήσειςν*] Angl. *O may Jupiter never make thee king, ἐν ἀμφιάλω Ἰθάκῃ, in the sea-begirt Ithaca*. Haec loquitur deridens Telemachum.

391—393. —*τετύχθαι*;] Hic et interdum alibi reddi potest *esse*; quamquam revera sit à verbo *τεύχω, τεύξω, τέτευχα, τυχθήσομαι, τέτυγμαι, affabrè facio, extruo, affingo, &c.* quod verbum, quamvis in *operibus*, navibus scil. aedibus, poculis, scutis, adhibeatur propriè; latius de diis tamen et *hominibus* usurpatur, quorum vel *natura, vel officium, vel status* describendus est. Hoc in loco *τετύχθαι* id fere significat, quod Lat. dicitur *naturâ comparatum esse*; seu *mavis, hic et alibi, cum minimo sententiae damno, saepè poteris hoc verbo, esse, rem totam conficere*. I. T. *Οὐ μὲν γάρ, "refertur istud γάρ ad id quod eleganter reticetur: Mirror te ita dixisse: vel "Tibi in hac re non assentior: non ENIM, &c."* [Vide ad II. ε., 22.] CLARKE. *τι κακὸν βασιλευμένον, aliquid malum est regem esse: ἀψά τ' εἰ δὴ ἄφνειὸν πέλεται, statimque ei* [i. e. *regi, quod βασιλευμένον, regnare, regem esse, indicat,*] *domus dives fit.* δῶ pro δῶμα. P.

394. *Ἄλλ' ἦται βασιλῆες Ἀχαιοῶν, &c.*] *Principes Achaeorum juvenes et senes, ex quibus potest rex eligi: ergo soli vos juvenes proci non estis ii, ad quos solos spectat regis dignitas:— inest praeterea his verbis lenis quidam μνητῆρ in Antinoum. DAMM.*

398. —*δρών, οὗς μοι ληΐδατο, &c.*] *servorum, quos mihi (filio et heredi suo) praedando peperit Ulysses.* Ergo bellicosum patrem inuit fuisse, qui servos ex bellicâ praedâ cepert. *Idem.*

399. —*Εὐρύμαχος*] Nobilis quoque Ithacensis, unus ex prociis Penelopes, mitior aliis ingenio, sed callidior. Hic blanditur Telemacho decipiendi causâ. *Idem.*

402. —*δώματιν ὄδῳ*] *aedibus tuis*: nam ὄδῳ, quod idem est ac οἶς, videtur hic poni pro οἶς.

403. *Μῆ γάρ ὄγ' ἔλθοι ἀνήρ,*—] *Angl. For never may the man come, ὅστις ἀποφθαίδει κτήματα σε ἀέχοντα βίηφι, who shall violently destroy thy possessions against thy will!* Ubi observa, verbum ἀποφθαίδει habere duplicem accusativum; et βίηφι, quod est pro βίη, Ion. pro βία, hic sumi adverbialiter.

408. *ταί τιν'*, Wolfius et alii. P.

409. —*τόδ' ἰκάνει*;] *huc venis?* nam τόδε saepe significat idem ac ἐνταῦθα, δεῦρο, hic, huc.

6. 410, 411. *Ὀλον ἀναίξας ἄφαρ ὀλεσται,*] *Quam excurgens statim abi!* οὐδ' ὑπέμεινε Γνώμεναι neque toleravit ut cognosceremus: γὰρ οὐ μὲν ἔφακε κακῶ [κατά] τι εἰς ὧπα, non enim vultu similis est vili homini γνώμεναι, contractè γνῶναι.

414. —*ἀγγελίης*] Haec vox hic vulgò putatur esse dat. pl. Ion. pro ἀγγελίας: sed quia verbum ἔλθοι sequitur in sing. num. quod constructionem efficit valde duram, malle Eustathio adstipulari, qui legendum proponit ἀγγελίης in gen. siag. adeo ut regatur ab ὑπό subintellectâ. Nam quod à Sam. Clarke F. observatur, verbum scil. *πέθουμαι* cum Genitivo constructum apud Poëtam nusquam occurrere, id quidem minimè ad rem esse videtur. Nam *πέθουμαι* in voce passivâ, significans *persuadeor*, necessario habet post se gen. cum praep. ὑπό. Sed *πέθουμαι*, in voce med. significans *pareo, obtempero, obedio, &c.* habet post se dativum. Praefert tamen ἀγγελίης edit. Oxon. *Ἐπει, α ὦ.* Vide infra p. 95. Apoll. L. iii. v. 307, 308. P.

433. *οὐποτ'*—] *numquam*, cum eâ, scil.

441. *Βῆ ῥ' ἔμεν*—] Vel βῆ ῥ' ἔναι, vel βῆ ῥ' ἔναι, locutio frequens apud Homerum; *gradiebatur ire, perrexit ire.* [cf. II. δ, 199, et 209. ε, 167. θ, 220, &c.] sic etiam βάσξ' ἴθι, *vade, age*, II. β, 8.

442. —*ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνωσεν ἱμάντι.*] Constructio est; *ἐπετάνωσεν δὲ κλ. ἱμάντι. pessimumque obtendit loro.*

17. 443. —*οἶός ἀώτων,*] *ovis florida land. αῶτος vel -ον, flos, praestantissimum cujusvis rei.*

444. —*πέφραδ'*] Vide suprâ ad v. 273.

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.]* *Ex HOMERI ODYS.* LIB. V, 43—269. Jupiter Mercurium mittit ad Calypso, ut eam jubeat dimittere Ulysssem. Calypso aegrè paret imperio Jovis; et Ulyssi materiem et instrumenta ad ratem fabricandam subministrat. Ulysses, rate fabricatâ, ab insulâ Calypsús solvit.

43. —*διαίτηρος*—] Vide suprâ ad α, 84.

44. *Ἀντίξ' ἔπειθ*—] Conf. suprâ α, 96; et Aen. iv, 238. *Dixit rat, &c.*

47. *Ἐγλετο δὲ ῥάϊδον,*—] *Tum virgam capiti, &c.* Aen. iv, 242. Conf. Statii Thebaid. i, 306. Hor. Carm. L. i. Od. x, 17.

48. —ὕπνῳντας—] *dormientes*, pro ὑπνῳντας, ab ὑπνῳ, *dormio*.
50. Πιερίην—] Πιερία, ὄρος Μακεδονίας, ἱερὸν Μουσῶν. Schol.
51. —λάρῳ ὄρνιθι ἰακῆς,] Τὴν ὄρνιθιν, οὐ τὸ σῶμα. Ἄδρος δέ, ὄρνενον Θαλασσίον. Schol. Angl. a gull; or sea-mew. Vide Aen. iv. 254.
54. Τῷ—] I. e. τούτων λάρῳ scil.
56. —πόντου—ἰοειδῆος] ἰοειδῆς, -ῆος, ὁ, ἡ, nigricans, ὁ μέλας, ὁ αἴθους τοῦ [floris violae] εἶδος ἔχων, speciem et formam habens. Damn.
59. —ἐπ' ἑχαρόφιν—] ad focum. ἑχαρόφιν, Poëticè pro ἑχαράφ.
60. —εὐκείατος,] εὐκείατος, -ου, ὁ, ἡ, quod facillè finditur; ex εὐ et κείω, findo. θύα, ἡ, vel, ut hic, θύον τὰ, ἴθα arbor. "Est δένδρον εὐώδες," inquit Dammius, "maximè si ligna ejus uruntur."
62. 'Ἰσθὸν ἐποικυμένην,] Angl. *plying the loom*. Vide Il. α, 31.
63. 'Τλῆ δὲ σπέος—] Ordo est: 'Τλῆ δὲ τηλεθῶσα πεφύκει ἀμφὶ σπέος, *Sylva autem virescens circumcreverat specum*. τηλεθῶ, verbum poëticum, idem quod θάλλω, praes. part. τηλεθῶν, contractè τηλεθῶν, undè Homericum τηλεθῶν, reduplicato scil. dimidio τοῦ ω, quod est ὀμικρόν.
66. —ΐρηκός—] Ἰωνικῶς ψιλοῦται.—Κορῶναι δὲ ἐνάλιαι, κατὰ 18 τοὺς Παλαιούς, αἱ αἰθυαί. EUSTATHIUS. Angl. *cormorants*.
69. 'Ἡμερὶς ἡβῶσα,] *Vitis pubescens*, Angl. a young luxuriant vine. "On arriva à la porte de la grotte de Calypso,—elle étoit tapissée d'une jeune vigne, qui étendoit également ses branches souples de tous côtés." *Les Aventures de Télémaque, par Fénelon, Liv. 1.* 'Ἡμερὶς, Ἀμπελος, εἰς διαστολήν τῆς ἀγρίας,—Schol. ἡβῶσα, verbum poëticum, idem quod ἡβῶ. τεθήλει, plusquamperf. med. verbi θάλλω, *floro*, *tireo*; τέθηλα, quod est praes. perf. signif. Angl. *I flourish*, vel *I am become luxuriant*; ἐτεθήλει, vel Ionicè τεθήλει, in plusq. *I flourish-ed*. Vide notas S. Clarke ad Iliada, passim; et *Origin and Progress of Language*, vol. II. Vide etiam horum Coll. Vol. I. p. 151. n. 4.
74. Θηήδαιτο—] Pro θεόμαι dicunt interdum Ἴονες θεήομαι, I. θεήομαι. Sic v. 75. θεήετο, pro θεήετο. Item v. 76.
84. —δερκέεζετο,] More Ionico, pro ἐδέρεζετο, imperf. à δέρεω, vel δέρομαι, *aspicio*.
86. —σιγαλόντι,] *σιγαλῶεις* vulgò redditur *admirabilia, admirandus*; cum admiratione et silentio spectatus; quasi à σιγή, *silentium*. Vir doctissimus Joannes Taylor, in *Lectio. Lysiac. 703.* legendum conjicit hic et alibi passim apud Homerum, (ope Aeolicae literae F, quam *Digamma* vocant,) αἱ Φαλόφεις. "Vexatissima," inquit, "ista ὄρηα vel ἡνία, εἴματα, δέματα ΣΙΓΓΑΛΟΕΝΤΑ, quae passim apud Homerum leguntur,—emendari jubeo semper *σιγαλοφεντα*. "Qui à σιγή deducunt, vel potius cogunt, operam ludunt. *σιγαλῶσαι* apud Hesychium est *ποικίλαι*. Rectè igitur *σιγαλῶν* (corruptè "Γ" pro F) exponitur ab eodem *ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν, &c.* "σιγαλόνενα, λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια." Caeterum de *Digamma* Aeolico, deque ejus usu multiplici, vide *Foster on Accent and Quantity*, p. 122. Dawes *Miscell. Crit. Edit. Burgess*, p. 113. et quae ibi annotavit editor doctissimus, p. 396. caeterosque de hac materia scriptores ab eo indicatos. "Vid. *Reisk. Or. Vol. 6. p. 287. P.*
87. —Ἐρμεῖα χρυσοῦρακι,] *Mercuri aurea virga*. Ἐρμείας, vel *Ermeias*, vel contractè Ἐρμῆς. *Mercurius*. εἰλήλουδας, Poëticè pro εἰλήλυδας, vel ἡλυθας. Sic Iliad. α, 202. et alibi.
88. —πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις,] *Quum πάρος, antea, cum tem-*

pore praeterito conjungi postulet, Barnesius hic legendum proponit *θαμίξες*, in imperfecto, sine augm. pro *θαμίξες*, ut sensus sit, *antes quidem neutiquam frequens hic adesse solebas*; quod non improbat Sam. Clarke F. Sed nihil mutatione opus est: Nam alibi Homerus hoc adverbium cum tempore praesenti conjungit; tumque reddi possit, *alids*. Sic, [Iliad. a, 553.] *Καὶ λίην σε πάρος γ' ὄβ' εἶρομαι, ὅπτε μεταλλάω· Ἐὶ οὐκ ἴδω' ἑσέ, ἀλλ' ἰστέροιο*. Juno scil. alloquitur Jovem. [Od. β, 36.] — *ὄβ' αἰὶς πάρος ἔδιν ἄριστα*. quicumque *alids sunt praestantissimi*. Inf. p. 24. Et hic, — *alids quidem tu non frequens ades hic*. Vide Iliad. σ, 386, 425.

90. — *εὶ τετελεσμένον ἔστιν.*] *εὶ φῶδιν ἔχει τοῦ δύνασθαι τελειωθῆναι, ἢ δυνατὸν ἔστι γενέσθαι*. Schol.

93. — *πέρασθε*—] Pro *ἐπέρασε*, à *κεράννυμι*.

94. — *ἦσθε*] *comedebat*; ab *ἔσθω*, quod idem est cum *ἔσθις*.

95. — *ἦραρε*—] pro *ἦρε*, *refecerat*. Non à praeterito med. *ἦραρε*, sed ab aoristo *ἦραρον*. CLARKE, ad Iliad. δ, 110.

19. 103. — *Διὸς—Ἀργύροιο*] *Aegidem habentis Jovis*. Sunt qui verunt, à *caprâ nutriti*. Vera autem prior interpretatio. *Idem*, ad a, 202.—l. 104. *παρξελθεῖν*, Wolfius, pro *παρξέ ἐλθεῖν*. P.

108. *Ἀθηναίην ἀλλέοντο*,] *peccârunt graviter in Minervam*. [*ἀλλέω* et *ἀλλέτω*, in aor. 2. m. *ἠλιτόμην*.] Cf. Aen. i, 39. *Pallam exurere classem*, &c. et quae ibi annotavit celeberr. Heynius.

110. — *ἀπεφθιθὸν*] *perierunt*. *ἀποφθίθω* est Ionicè pro *ἀποφθίνωμαι*, *pereo*.

111. — *πέλασθε*.] *appropinquare fecit, appulit*. Scriptum est cum duplici σ, quia fut. et aor. 1. *ἐπέλασα*, penult. corripunt.

118. — *ζηλήμονες*] Angl. *jealous*, à *ζήλω*, f. *ἦσω*. Scribitur et, teste Eustathio, *δηλήμονες*, ὅ *ἔστι βλαπτικοί*. Sed hoc frigidum.

119, 120. — *ἀγιάσθε*] *invidetis*. Occurrit *ἀγία* tantum in forma med. *ἀγιάσθε*, contractè *ἀγιάσθε*, duplicato a, *ἀγιάσθε*, more Homero. Sic infra, 122, *ἡγιάσθε* in imperf. *ποιήσες*, i. e. *ποιήσετε*.

123, 124. *Ἔως μιν*] Pronuntiabatur *ὄς μιν*. CLARKE. *Ὀρτυγῆ, τῇ Ἀθλῶν νῆσος δὲ ἡ Ἀθλὸς ἔστιν ἀνα μέσον τῶν Κυκλάδων*. Schol. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 46. n. 2.] — *Ἀρτεμις ἀρνῆ*. Hor. Carm. Lib. iii. Od. iv.—*et integrae Tentator Orion Dianae, Virginea domus sagittâ*. *κατέπεφνε*, à perf. med. verbi *φένω*, *occido*, oritur novum verbum *πεφένω*, per sync. *πέφνω*, undè in imperf. *ἐπέφνω*.

125, 127. *Ὅς δ' ὄπ' Ἰαδῶνι*—] *Ἀρηγήτηρ μὲν Ἰπλοῦτον ἐγείνατο, δια δειῶν, Ἰαδῶν Ἡρώ μιν εἰσ' ἐρατῇ φιλότῃτι*. Hesiod. Theogon. 969.—*ῶ θυμῷ εἰξάσα, tuo animo obsecuta*.—*Νειῶ ἐνὶ τριπέλω* Angl. in a *thrice tilled fallow*. Caeterùm apud Jasonem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Undè Ceres eum adamâsse dicitur.

129. — *ἀγιάσθε*.] Wolf. *invidetis*; contr. pro *ἀγιάσθε*. Aliter *ἀγιάσθε* ab *ἀγαμαι*. Vide supra ad v. 119.

130. — *περὶ τρόπιος βεβαῶτα*—] Angl. *riding on his keel*. Ab obsoleto *βίω*, venit in perf. med. *βέβωα*, in particip. *βεβαῶς*, in gen. *βεβαῶτος*, et *βεβαῶτος*. Vide Sam. Clarke, ad Il. v. 46. etiam Fragm. Gram. Gr. p. 18.

20. 132. — *ἔλασας*—] Per sync. pro *ἐλάσας*. Ita vulgò; sed amicus meus doctissimus Tho. Burgess, *ἔλασαι*, inquit, (quod Grammatici contractum esse aiunt ab *ἐλάσαι*) idem esse putem ac *εἴλαι*, sed antiquioris formae. Ab *ἔλω* nempe, sive *ἔλλω*, *ἔλσω*, *ἔλμαι*, ut à *πέλλω*, *πέλλμαι*, &c. Index iv ad Dawes. Misc. Crit. *καίτω*, *findo*, f. *πέφω*,

aor. 1 ἐκέαθα, et apud Hom. ἐκέασθα, ut sit penultima longa. Vide 20. suprâ ad v. 111.

133. *Ἐνθ' ἄλλοι*—] Hi duo versus, qui rem jam satis notam ex superioribus exprimunt, merito suspecti sunt Ernestio; nec sunt in comment. Eustathii.

139. *Ἐφρέτω*,] Angl. *Let him begone*, Ulysses scil. Mirum hoc cuiquam unquam ambiguum fuisse; uti Scholiastae apud Barnesium.

140. —*πέμνω δέ μιν*—] Non: *dimittam ipsum nusquam ego*: immo dimissura erat: sed *nusquam eum deducere*—*prosequi potero*, ut mox, et alibi. ERNESTI.

144. —*ἀσκηθῆς*—] *ἀσκηθῆς*. Idem ferè sensus atque sonus vocis Gothicae *scathe*. T. Y. Eadem vox benè nota apud Scotos.

150. *Ἢτ'*] i. e. *ἦτε, ibat*. Ab *ἔω*, et *εἶω*, pro quo *εἶμι, eo, vado*; est imperf. in usu apud Hom. *ἦτον, -ιες, -ις* et perf. med. *ἦτα, -ιας, -ις* quae formae saepissimè occurrunt.

152. *Δακρυόφιν τέρονον*—] *A lachrymis siccabantur. δακρυόφιν, i. e. ἀπὸ δακρύων. κατέθετο δὲ γλυκὺς αἰὼν*—*Ἐν δάκρυϊν ἦν αὐτῶ ὁ τοῦ βίου χρόνος, καὶ κατετήκετο*. Schol.

154. —*λαύεσθαι*—] Ionicè pro *laue*, ab *λαύω, respiro, dormio*: sic paulò infrâ *δερκέσθαι* pro *ἐδέσθαι*.

163, 164. —*ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι*—] Angl. *but make a close-compacted deck*—*τὰ ἴκρια sunt tabulata, quibus navis contegitur supernè. πῆξαι* propriè significat *compinge tibi met ipsum, vel tuo commodo*; ut planè indicat vox med. [Vide Vol. I. ad p. 37. n. 6.] *ἡεροειδέα ποντον, obscurum pontum*. Notandum: *ἀήρ, ἀέρος, ὁ, aër*: sed *ἀήρ*, vel Ion. *ἡήρ, -έρος, ἡ*, [undè *ἡεροειδέης*,] *caligo, nebula*.

170. *κρήναι*] Wolf. a *κραινω. κρήναι*, Vulg. *τελειώσαι*, Schol. P. 21

171. —*πολύτελας*—] Vide suprâ ad α, 1.

174. —*πέλειαι*—] Iambus est. Eadem synaloepha saepè occurrat. Sic infrâ p. 22. v. 215. *θεά*, p. 23. v. 231. *ἔξω*, quod potius sine diaeresi scribendum, p. 37. v. 283. *Νεία*, p. 39. v. 347. *κρέα*. T. Y. Idem saepe notatum à Sam. Clarke. Vide ad Illad. α, 18. β, 268. &c.

175. —*ἦτες ἔδαι*] sunt *naves utrinque aequales, vel aequales tibi ab utroque latere*, atque ita ad navigandum optissimae. Sic Schol. *ἔδαι κατὰ τοὺς τοίχους*. De—*περὶ αὐτῶν*, vide suprâ ad α, 25.

181. *Χεῖρ' ἐτέ μιν κατέρεξεν*,] Angl. *and she stroked him with her hand*. Idem versus saepe occurrat apud Homerum. *καταρέξω, blandè pulceo*. Vide Il. α, 361. Od. δ, 610, &c.

182. *Ἢ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί*,] *Τὸ—ἀλιτρός ἐσσί, καὶ οὐκ ἀπορέλεια εἶδός, ἀντὶ τοῦ ἦλιτος καὶ οὐκ εἰπας τὸ ἀληθές, καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ἢν ἀπορέλεια γάρ ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος*. EUSTATHI. " *Profectò improbus es, et non incauta sciens*. CLARKE P.

183, 184. —*ἐπιφραῖσθης ἀγορεύσαι*.] *induxisti in animum proloqui*. *φραῖσθαι, dico*; *φραῖσθαι*, in voce med. *deíbero*: *ἐπιφραῖσθαι, cogito, molior, induco in animum*; *ἐπιφραῖσθης*, aor. 1. pass. in sensu med. [Vide suprâ ad α, 2. item Vol. I. ad p. 7. n. 10.] *Ἰστῶ εἴν τὸδε Γαῖα*—Conf. Aen. xii, 176. *Esto nunc sol testis, &c*. Ibid. 181, 197, 316. ix, 104. x, 113. vi, 323.

195. —*ἀθίζεν*] *resedit*; subaudito scil. pron. recipr. nam *ἴξω*, vel *καθίζω* est *sedere facio*. *ἴξεν* paulò infrâ, *sedit*. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

205. —*ὅω δὲ χαίρει καὶ ἔμπης*.] *Τὸ ἔμπης, ὃ καὶ ἔμπα λέγεται*, 22. *ἐν σούτρῳ τῷ τάτρῳ, ὅπως θημάινει*. Schol. Quae si vera sit interpre-

tatio, sententia erit; *Quantvis discedere et me linquere paras, opto tibi nihilominus omnia bene cedant.* CLARKE F.

209. —*ἡμερόμενός περ*—] *quantumvis cupidus*—

224. —*μετὰ καὶ τῶδε τοῖσι γενέσθω.*] Ordo est: *καὶ τῶδε γενέσθω μετὰ τοῖσι.* Angl. *let this disaster happen among the rest.*

228. *Ἡμὸς δ' ἠριγένεια, &c.*] *Ἡμὸς, quando, cum;* conj. poetica, cui respondet, *εἴημος, tum, tunc.* *ἠριγένεια, epith. Aurorae;* est ex *ἠρ, ἠρος, τὸ, tempus matutinum, lux matutina, et γένομαι* et sign. vel tempore matutino nata, vel lucem matutinam gignens. Occurrit hic vers. Il. α, 477. et alibi apud Hom. *ροδοδάκτυλος, rosea-digito,* epith. laudatissimum Aristoteli. Virg. passim imitatus est versum hunc pulcherrimum. Vide Sam. Clarke ad Il. α, 477.

23. 244. *Ἐικόσι δ' ἔβαλε πάντα,*] *δένδρα scil. viginti arbores ipsas dejecit.* Angl. *He felled full twenty trees.* “De fabrica navis Ulyssae et navigatione lege Cl. Riccii Diss. Homer. xlix.” ERNESTI. Conf. Popil annotationem ad v. 311, lib. v. suae Versionis.

248. —*ἔνεικε τρέτρα*—] Angl. *brought twimbles, augers.*

248. *Γύμφοισιν—καὶ ἀρμονιῶσιν*—] Angl. *with large nails and saams;* *ἄρρηεν, ἄρρησι,* pro *ἠρην,* vel *ἠρε,* perf. m. verbi *ἄρω, ἄρτο.*

249. *Ὀδὸν τίς τ' ἔδαφος*—] *Quantumque quis faciet ventrem inum navis onerariae capacis bene periturus fabrilis artis vir, in tantum latam ratem confecit Ulysses.* *ἔδαφος νηὸς,* Angl. *the hold of a ship.*

252. *Ἰκρὰ δὲ στήσας,*] Vide supra ad v. 163.

253—256. —*ἀτὰρ μακρῆσιν ἐπηγεκνίδεσσι τελεύτα.*] caeterum longis asseribus perficiebat. *ἐπηγεκνίς, ἴδος, ἦ,* [unde *ἐπηγεκνίδεσσι,* dat. pl. Poëtica pro *ἐπηγεκνίδι,*] esse videtur id quod vocant Angl. *the gunnel.* *Ἐπηγεκνίδες,* inquit Eustathius, *οὐκίδες ἐκ πρώρας εἰς πρῆμαν τεταμέναι καὶ ἐπενηγεμέναι.*—*ἐπίκρυον, antenna; κηδάλιον, gubernaculum.*

256, 257. *Θράξῃ δὲ μιν ῥίπεσσι*—] Angl. *He fenced her with a border of wicker-worker all around.* *οὐδύνησσι,* dat. pl. Ion. pro *οὐδύναις,* ab *οὐδύνος, ἦ, ον, Salignus, ex salice.* Th. *οὐδύνα, salix.* *Κύματος ἔλλαρ ἔμεν* [i. e. εἶναι] Angl. *to ward off the waves.* *πολλὴν ἐπαχέατο ὕλην, he stowed in her abundance of ballast.*

260. —*ἑπέρας*] *Ἴπέραι, sunt funes, quibus antennae ad malum adligantur; vel, ut Caesar loquitur, B. G. iii, 14, destinantur.* ERNESTI. *κόλους, τὰ σθαινία, δὲ ὄν ἀναίγεται καὶ κατάγεται ἡ κεραία.* Schol. *Πόδες* sunt funes quibus anguli extremi velorum puppim versus ducuntur. ERNESTI. *Ἴπέρα, Angl. the rope at the upper extremity of the sail; ὁ ποῦς, the rope at the lower extremity: illa scil. extendit sursum à cornu antennae obliquè ad malum; hic deorsum ab angulo veli ad latus navis puppim versus.*

262. —*εἴ τ' ἐπέλεστο*—] *ei* [i. e. *ad eo*] *finita sunt*—

24. 266. —*ἦμα*—*ων, τὰ, viatica.* Hic pronuntiatur *ἦα, uti notavit Barnesius et Clarkius F.* “*ἦα, Wolf. ἦα, Allii. P.*

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.]* *Ex HOMERI ODYS.* Lib. VIII, 24—71. 485—583. 572—586. Alcinoüs Phaeacum rex, ignoto hospiti suo amicissimus, de ejus deductione conclonatur. Jussu regis, nautae navem in profundum deducunt. Interea instruitur convivium; introducitur Demodocus cantor amabilis; epulantur.

Rogatu Ulyssis, Demodocus *Equum ligneum* canit; et, mentione inductâ ipsius Ulyssis, lachrymae heroi oboriuntur. Quibus observatis Alcinous cantilenae finem imponit, atque Ulyssem interrogat, quisnam et unde gentium sit.

24. Ἀντάρ ἐπειθε ἤγεσθον.—] *Caeterum postquam convenerant,—*δ', ut dictum est *suprà*. CLARKE F. [*ἤγεσθον* pro *ἠγέρθησαν*, ut saepissimè:] Phaeaces scil. in cuius insulam, post tempestatem à Neptuno ei immissam, Ulysses, relicta Calypso, vix tandem pervenerat.

30. Πρωπὴν δ' ἐτρύνει.—] Angl. *He implores a safe conduct; and begs that his request may be ratified.*

35. Πρωτόπλοον.—] Angl. *of first rate speed.* κούρω δὲ δύο, καὶ πενήκοντα, i. e. secundum Sam. Clarke, [ad Il. ε, 182.] κούρω δύο, καὶ κούρω πενήκοντα, et κούρω δύο κρινάσθων, καὶ κούρω πενήκοντα κρινάσθων, Angl. *let two and fifty youths set themselves apart, ὅσα εἰδὲν ἄριστοι πάρος, who on other occasions distinguish themselves.* [De πάρος cum praes. temp. vide *suprà* ad ε, 88.] Caeterum eorum opinionem, qui putant optimos Scriptores Graecos duali numero pro plurali interdum usurpasse, vide eundem virum doctissimum Sam. Clarkium more suo, i. e. acutissimè, refellentem, ubi *suprà*. [item ad Iliad. α, 566. β, 288.] et alibi passim. Contra Clarkium tamen affirmat Ernestius [ad Il. α, 566.] exempla ita perspicua esse, ut nullo modo eludi possint. Verùm unum tantùm protulit è scriptis Homeri, ex Iliad. scil. δ, 452. ποταμοὶ—συμβάλλετον—infeliciter! Nam sermo est ibi de duobus fluminibus. Duo quidem alia citavit, alterum ex Arato, v. 1004. [rectius 1023.] βεῶντες κολαιοῦ alterum è poemate περὶ λίθων, Orpheo vulgò sed falsò adscripto, v. 77. ubi φυγέτην ponitur pro φύγον vel ἐφυγον ad quem locum ita annotavit vir eruditissimus Gesnerus, Ernestii amicus: “Hic quidem apertè dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupidè nimis negasse Clarkium ab Homero fieri, pulchrè jam monuit vir summus Ernestius, qui ad Il. α, 566. et hoc loco Orphico et Homeri ipsius pluribus prolatis ostendit, omninò etiam duali usos esse, ubi de pluribus ageretur.” Nihil tamen ejusmodi, nisi jam supra dicta, ex Homero, vel ullo alio auctore, protulit Ernestius. Addit quidem, “se talia exempla plura reperisse, quae notare omnia supersedit.” Nescio an hoc sit, quod Gesnerus vocat pulchrè *monuisse*. Ad istud autem Pseudo-Orphei quod attinet, ita annotavit vir egregius Thomas Tyrwhitt: “Numerum dualem pro plurali hic poni non inficiandum est; sed nollim ex hoc scriptore canonas grammaticos conficere.” [Vide edit. Th. Tyrwhitt. Lond. 1781.] Quae igitur de hac re protulit Ernestius non sunt magni momenti, nisi forsàn excipias exemplum ex Arato; quod notavit quoque Scholiastes his verbis: τῶ δὲ βεῶντες, διὰ τῆ ἀριθμῶ ἐχρήσατο ἀντὶ πληθυντικῶ τοῦτο γὰρ ἔθος αὐτῶ δ καὶ Ὀμηρος οἶδε. Sed quod ad Homerum attinet, hoc nimis temerè dictum videtur. Hujusmodi syntaxeos usum confirmare quoque conatur vir magno ingenii acumine Gilbertus Wakefield, [Sylv. Crit. par. i. p. 59.] exemplis nonnullis allatis. 1. Ex Pind. Ol. II. 158. γαριέτον,—de quo vide *infra* ad locum, p. 276. 2. Ex Orph. Arg. 818. Φορῶτεον, αἵτινες ἐστὲ—Sed Aëtes hic alloquitur Jasonem, qui—ἐν πάντεσσι μετέκρεπε,—et comites Jasonis in uno sodalitia. 3. Ex Hesiod. Op. et D. 183. [al. 186.] —Βάδοντ' ἐπέεσσι. Ibi sana lectio est βάζοντες ἐπέεσσι. Vide *inf.* ad loc. p. 73. 4. Arat. 968.—κρούσαντες βαρεῖη διδάξι φωνῆ—quod ad

rem facere videtur, nisi forsitan sermo sit de duobus generibus, corvis scilicet et graculis. Ad summam: major exemplorum copia adhuc desiderari videtur ad infirmendam differentiam inter dualem et pluralem numerum.

37. *Ἀράμενοι*—] Ordo est: *εὖ δὲ δηδάμενοι ἔρετρα ἐπὶ κληῖα πάντες ἐβητε* Quam autem bene ligaveritis remos ad transtra omnes ecite:—*ἀλεγνέτε δοῖν δαῖτα, subito parate convivium.*

25. 45. —*ὄπη θυμὸς ἐποτρύνῃεν*—] i. e. ὄπη θυμὸς ἐποτρύνῃ—*ut diciturque animus ipsum impellat.*

48. —*κρινθέντε*—] Ita rectè edidit Barnesius. Vulgati habent *κρινέντε*, quod primam necessariò corripit. Vide ad II. α, 309; et v, 129. CLARKE. De duali numero vide suprâ ad v. 35.

53. *Ἡρτάνοντο δ' ἔρετρα*—] *Ἀράμενιτε remos, ἐν τροχοῖς δερματινοῖς, strophis pelliceis.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 15.] *πάντα κατὰ μόραν, omnia rite. ἀνά δ' ἰστία, x. τ. λ. i. e. ἀναπέτασαν δὲ λευκά ἰστία.* Vide II. α, 480.

55. *Ἵπυὸ δ' ἐν νοτίῳ* 'Ορμίζεν ἕποδ ἐν νοτίῳ, scilicet ὄργῳ, est solentium è porta vel à littore, cùm navis deducta stat in aquâ altâ: at ὀρμίζεν ἕποδ ἐν ξηρῷ est appellentium, cùm navis, finito cursu, subducitur. ERNESTI.

56. *Βάν ῥ' ἴμεν*—] i. e. Ἰθάκην ἵμεν. Vide suprâ ad α, 441.

57. *αἰθουσαι*] *Δι πρός ἥλιον τετραμῆναι στοιαι.* Schol. ἔρακα, septa; Angl. the courts. δόμοι, triclinia, diaetae, oeci. ERNESTI.

59. —*δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρονδεν*,] Conf. Aen. i. 633. *Nec minis interea, &c.* Ubi ita notavit Heynkus:—"ex toto Homero satis constat, heroicis temporibus, hospitis adventu in domo statim sacrum fit, caeditur victima, et ex eâ epulo sacro hospes excipitur."

60. —*ὄνο δ' εἰλίποδας βοῦς*] Vide suprâ ad α, 92.

61. *ἀμφὶ δ' ἔπον*,] i. e. *τε ἀμφεπον, et curarunt. τετύκοντό τε δαίτ' ἔρατεινήν. apparatusque convivium amoenum. τετύκοντο pro ἐτύγοντο.* Vide II. α, 487.

62. —*ἐρήρον δαιδόν*] Heroicis temporibus semper *δαίδος* convivialis, quae ferè cum re divinâ erant conjuncta, aderat. HEYNE, ad Aen. i. 740. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, p. 113.

63. *Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐπέληθε*,—] Duo versus exquisitissimi. Sub personâ cantoris Demodoci quidam putârunt Homerum seipsum depictum voluisse; sed talis opinio nullis satis idoneis argumentis nititur.—*παριεφίληθε, valdè dilexist.*

67. *Καῖδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν*—] i. e. *κατεκρέμασε δὲ φόρμιγγα—ἐκ πασσαίου.*

68. —*ἐπέφραδε χερσὲν ἐλέσθαι Κήρυξ*] *Ἦτοι ἐσήμενεν, ἵνα ἀνέληται ταῖς χερσὲν ἢ τὰς χεῖρας ἐπέθηκεν, ἵνα γινῆ ἔνθα κέτται.* Schol. *ἐπέφρασε*, aor. 2, ab ἐπιφράζω, iudico, admonéo.

25. 485. —*ἐξ ἔρον ἔντο*,] i. e. *ἐξέντο ἔρον, exemissent desiderium*:—Vide suprâ ad *Odyss. α, 150.* [Conf. Aen. i. 280. 727. viii. 184.]

488. *Ἢ δέ γε Μοῦσ'*—] *Aut te Musa docuit*,—Vide Vol. I. ad p. 25. n. 4.

489. *Ἀγαιῶν ὄτον δαΐδας*,] *Achivorum fatum canis*,—Alludit ad priorem Demodoci cantilenam—*Νεῖκος Οδυσεύης*—x. τ. λ. hujus Libri ver. 75, sqq.

493. *τὸν Κκυῖος ἐποίησεν ὄν Αθήνη*,] *Instar montis equum, divi-*

ad *Palladis artem, Aedificant*,—Aen. ii. 15. et alibi passim. Vide celeberrimi Heynii Excurs. iii. et vii. ad Lib. ii. Aen.

508. *Ἡ κατὰ περσίων βαλτεῖν*.—Vide *Description of the Plain of Troy*, by M. Chevalier, p. 117. et Aen. ii. 31.

510. *Τῆ περ δὴ*.—Quid utique demum sententiā etiam postea peragendum esset. CLARKE F.

511. *Δῖδα γὰρ ἦν ἀπολλέσθαι*,] Jam Trojas sic fata ferebant. Aen. ii. 34. *ἐπὶν πόλις, κ. τ. λ. postquam urbs intra-se-conclusisset*—

519. *Κεῖθε δὴ*.—Ordo est: *φάτο δὴ [ἐκείνον—Οδυσεῖα nempē]* 27. *τολμήσαντα αἰνύτατον πόλεμον κεῖθε*.—Angl. *He sang that Ulysses having there risked a dreadful engagement, then too proved victorious*,—

523.—*φίλον κόβιν ἀμφιπεσοῦσα*,] *nummum amplexata*,—

527. *Ἀμφ' αὐτῶ γυμένη*.—*Ipsi circumfusa, λῆγα κοκύνει* striatule ejulat:—[Vide II. τ, 284.] Nihil amplius vult haec similitudo, quam quod Ulysses *ἐλευνά ἐκλαιεν*.—*οἱ δέ τ' ὀπίσθεν κοπτοντας δουρεσσι μετάρφρονον, κ. τ. λ. illi verso pondē [i. e. hostes] caedentes hastis tergum αἰγυε ἕμερος*[foeminae scilicet] *εἶραρον εἰδανάγονσι, ducunt eam in servitutem*.—*Εἶραρος, ου, ὄ, servitūs; ab εἶρω, necio*.

539.—*ἄραρε*] *se excoitavit, exortus est*,—aor. 2. act. pro ἄρα et hic subauditur *εαυτόν*. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

544. *τέτυκται*,] *parata sunt*, et paulō infra, *est*.—praes. scilicet perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

547.—*ὄσα ὀλίγον περ ἐπιμαίνει πραπίθεσσι*.] *qui scilicet vel minimum attingit mente*. Angl. *who possesses the smallest intelligence*. *Ἀπτεται τὰς φρεσίν*—*φρόνιμος ἐστί*. Schol.

556.—*επιτιθέμεναι φρεσὶ νῆες*.] *naves quas dirigunt se et continent ad propositum locum mentibus propriis*,—quasi rationales. DAMM. Haec et quae sequuntur de navibus Phaeacum, ad verbum sumpta, planè sunt fabulosa et incredibilia. Sed ex portentosa hac descriptione hoc, in genere, colligendum est, Phaeaces praestantissimos fuisse remiges, ut possent gubernaculo carere: eosque portentosis narrationibus delectatos fuisse.

563.—*ἐπι*.—] hic, ut alibi passim, pro *ἐκαστι*.

573.—*ἀπεπλάγχθη*] Vide suprā ad α, 1.

586.—*πεπνυμένα εἶδῃ*.] *res prudentes intelligat*. *πνύω, f. πνύσω, spiro, spirare facio; it. sapere facio; hinc pass. πνύομαι, sapio, habeo spiritus egregios: hujus verbi solum perfectum pass. per omnes modos, apud postam occurrit, πέπνυμαι, sapiens factus sum, valdè sapio, &c.* DAMM. Vide suprā ad α, 213.

* *ΤΗΣ ΤΟΥ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ 'ΡΑΨΟΔΙΑ, ἦ 29. ΓΡΑΜΜΑ, I.] HOMERUS ODYSSEAE LIB. IX. [Vide suprā ad p. 3. n. 1.] Ulysses se notum facit Phaeacibus; et historiam suorum errorum incipit. Narrat pugnam suam cum Ciconibus, quorum urbem Ithamarum evertit; adventum ad Lotophagos; deinde ad terram Cycloporum; ibique inclusionem in antro Polyphemi, undè non prius egreditur quam, sex sociorum ejus à Cyclope devoratis, ipsum Polyphemum vino somnoque gravatum excaecat.*

Ver. 5.—τέλος χαριώτερον.—] *rem gratiorem*.—“Est—familiaris
“ Ionicè scribentibus dictio τέλος, quae saepe nihil sonat aliud quam

29. "χοῆμα, res." CASARUBONUS, ad Athen. lib. ii. cap. 3.—*ἔχη κατὰ δῆμον*—i. e. *κατέχη δῆμον*—

12. —*θυμὸς ἐπετάπετο*—] Angl. *thy mind has a desire*—Sic Virg. *Sed si tantus amor*, &c. Aen. ii. ad init. "στυναζέω, Wolf. P.

17. —*ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα*,—] *ἐγὼ δὲ ἔπειτα, ὑποφυγῶν νηλεῆς ἡμᾶρ, καὶ καλῶν δώματα ἀπόπροθι, ἂν ἔω ξείνος ὑμῖν*. Angl. *And that I afterwards, when I have escaped the fatal day, and dwelling in my own habitation afar, may have a mutual intercourse of hospitality with you*.

19. *Εἴμ' Ὀδυσσεύς*—] Sic Virg. *Sum pius Aeneas*—*fama super aethera notus*. [Aen. i. 378, 379.] Notati hi versus, quod Aeneas egregie se ipsum commendat. Rectè, nostris moribus si rem aestimes; secus, si heroicis; ut ex toto Homero satis constat. Exempla aliorum v. ap. Pierson. Verisim. p. 206: adde Spencium [in *Essay on Pope's Odyssey*, P. I. p. 52.] Hic ipse versus ex Homero adumbratus Odys. i, 19. Ulysses apud Alcinoium: *Εἴμ' Ὀδυσσεύς Δαιτυτιάδης, δὲ καὶ δόλοισιν Ἀνθρωποῖσι μέλω*, (*carnus et honoratus sum propter sagacitatem consiliorum in re bellicâ*) *καὶ μὲν κλέος ὄρατὸν ἔει. fama super aethera notus*, ex poeticae orationis genio, nihil aliud quam simpliciter, celeser et inclutus. Inclutus autem ac notum se calamitatibus suis dicere, minus habet offensionis etiam nostris moribus, &c. HEYNE, Excurs. ad locum, XII.

21. —*εὐδέελλον*] *conspiciam*. *εὐδέλος*, resolutio *η*, *εὐδέελος*, inserto *ι*, *εὐδέελλος*.

23—25. —*ναιετάουσι*] *habitantur. vaietatio, habitio, frequentio*; signif. etiam, *sum frequens, habitio*.—*Δουλίχιόν τε*,—Vide supra ad α, 246.—*χθαμαλή*—vulgò redditur *humilis, depressa*; et *πανυπερέτη*, *omnium suprema*. Locum ab interpretibus minus rectè acceptum ita interpretatur vir ornatissimus Sam. Clarke, [ad Iliad. γ, 201.] ac si poeta dixisset, "non modò montem istum, ver. 21, sed totam insulam, etiam *χθαμαλήν*, etiam quibus in partibus *depressor* esset, comparatè tamen cum circumjacentibus insulis *πανυπερέτην* " *εἰν ἄλλ' κείθαι*." Cf. Cic. de Orat. Lib. i. 44. Hor. Epist. i. vii. "41. *Πανυπερέτη* reddi potest *extrema*, nempe occidentem versus, "quod voluisse videtur poeta." T. Y.

30. 28. *Ἦς γαίης*—] i. e. *ἰδίας γῆς*, Angl. *than one's native land*.

30. *Ἐν ἐπέσσι*—] Vide supra ad α, 15.

32. *Αἰαίη*—] *Aeaea*. Ita dicitur Circe ab *Αἶα*, quae urbs erat Colchidis. Erat mirum Circe soror Colchici regis; et insula ejus dicitur *νηὸς Αἰαίη*.

39, 40. *Κικόνες τε πέλαιδες, Ἰσμάρων*] idem valet ac *ἐπέλαδέ με Κικόνων πόλει Ἰσμάρων*. Erant autem *Κίκωνες* Thraciae populus. Trojanis auxilla tulerant; hinc Ulysses eos pro hostibus habuit. Vide II. ρ, 73.

42.—*ἀτεμβόμενος*—*ἴτης*.] Supple *μοίρας, fraudatus aequali portione*. *ἀτέμβω*, est, ut Dammius interpretatur, *εἰς ἄτην ἐμβιάζω, in labem et offensionem induco*. *ἀτεμβομαι* est, *εἰς ἄτην ἐμβαίνω*, hinc *ἀτεμβόμενος, fraudatus*.

43. —*διερῶ ποδῖ*—] *celeri pede*—*διερῶς* propriè significat, *qui humorem habet, qui rigatus est, recens*: inde metaphoricè *vegetus, vitius*; à *διαίνω, rigo*. Sunt qui putant *διερῶ ποδῖ* hic de navi intelligi; sed hoc simplicitatem Homeri minus redolet.

46. —*καὶ εἰλίποδας Ἐλικας βοῦς*.] Vide supra ad α, 92.

49, 50. ἀφ' ἱππων—μάρινασθαι,] non ex ipsis equis, sed à curribus pugnare, uti ex innumeris Illados locis liquet. SAM. CLARKE F. καὶ ὄθει χορὴ περὶν ἕντα, et, ubi opus est, pedibus, nam περὶν ἕντα idem sonat ac περὶν ἕντας.

54. Στηράμενοι δ' ἐμάχοντο] Στηράμενοι est instructà acie. ΕΚΚΗΣΠ. l. 57. ἀλεξόμενοι pro ἀλεξάμενοι, Wolf. P.

58. Ἥμος δ' ἡἷλιος μετενίσσοτο βουλυτόνδε,] Μετεπορεύετο μετὰ 31 τὴν τῆς ἡμέρας ἀβήτην δ' Ἥλιος κατὰ ὄραν βουλυτοῦ· δεῖ ἢ μεσημβρία ἕσθιν, ἢ ὄλιγον τι μετὰ μεσημβρίαν, ὅτα βόες λύνται τοῦ κάρνειν. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥΣ. Cum sol transiret ad eum locum coeli, in quo cum est, boves solvi solent ab opere. DAMM. Conf. Virg. Eclog. li. 66. et Gray's Elegy, ad init.

59. —κλίναν—] i. e. ἐκλίναν Ἀχαιοὺς· inclinârunt Achivos, sensu transitivo; pepulerunt Achivos.

60. Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης—] i. e. Numerus occisorum erat 72; sex scil. pro unaquaque nave, non sex ex unaquaque nave. Numerus navium Ulyssis erat 12. Vide infra ver. 159.

64. Οὐδ' ἄρα μοι—] Non hic supervacaneum est istud ἄρα· sed vim habet hujusmodi: Neque, uti iam properè fugientibus fieri verisimillimum erat,—Vel, Neque impediit trepida nostra fuga quin, priusquam ulterius progredieretur, &c. CLARKE F. πρὶν τρεῖς ἄσθαι ἕως ἐκάστον—priusquam ter vocassetis unquamque, &c. Ἀρχαῖον ἔθος (inquit Schol.) τῶν ἐπὶ ξένης ἀπολλυμένων τὰς ψυχὰς ἀνακαλεῖν τρεῖτον τοὺς περιλειφθέντας, ἐκὰν ἀπίωδιν οὐκαδέ· ἢ ἕνα καὶ εἰ τις εἴτι ἀποκίπυτο ἐν τῷ πεδίῳ, προσέλθαι. Conf. Virg. Aen. vi. 506.

66. —θγαθόντες.] trucidati. θηλωθέντες pronuntiabatur θγαθόντες, uti observârunt Barnesius et Clarkius F. Scripsit Wolf. P.

68. —ὄεν δὲ νεφέεσσι—] Conf. Aen. i. 92. lii. 198. v. 11.

70, 71. —ἐπικάρσσαι,] Vulgò redditur oblique: Eustathius autem, Ἐπικάρσσαι δὲ, (inquit) οὐ πλάγαι νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκάρσσαι, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλῇν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἰστίων πολλὴν ἔντασιν.—ἐφέροντ' ἐπικάρσσαι, Angl. plunged as it were headlong. cui interpretationi favet vocis etymon; est scil. ex ἐπὶ et κάρ.—ἰστία δὲ σφιν—Vela autem ipsis—ἰς ἀνέμοιο διεσχυθε τραχθαῖ τε καὶ τετραχθαῖ, vis venti discidit in tres quatuorque partes. Versus notissimus, cujus numeri optimè repræsentant vim ejus rei, quam poëta vult exprimere. Conf. Il. γ, 363. et quae ibi annotavit vir ornatissimus Sam. Clarke.

73. Ἀντὰς δ' ἕδονμένως—] Ipsas vero [naves scil.] festinantèr—προερίσσομεν [ἔρετμοῖς] ἤπειρόνδε, protusimus remis ad terram continentem. Vide Il. α, 435.

80. Μάλιαν,] Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Κύθηρα, -ων, τὰ νῆδος τῆς Λακωνικῆς. Schol.

83, 84. —ἐπέδημεν Γαίης Λωτοφάγων,] conscendimus terram Lotophagorum,—[quae scil. sita erat, non in Siciliâ, ut quidam putârunt, sed in Libyâ,] αἳ τ' ἀνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, qui florentem cibum edunt.

106. Κυκλώπων—] In singulari Polyphemus κατ' ἐξοχὴν voca- 32. tur Κύκλωψ. In plurali Κυκλωπες sunt populus, Sicilliae, in regione valdè fertili, αἱ Λεοντένοι postea dicti. Ulyssis aevo habitabant sparsim, quisque in agro suo: hinc credibile fit, potuisse Polyphemum pati ea quae passus est, utpote solus, extra societatem aliorum, et detestabilis sine dubio omnibus. Cave vero putes, poëtam Cyclopes omnes fingere μονοφθαλμούς· nescit omninò hunc Vol. II.

32. monstrosum μῦθον recentiorum, inepte et immoderate fingentium. Imo ipse Polyphemus fuit quidem unoculus; sed casu fortasse amiserat alterum: poeta enim dat ei βλέφαρα καὶ ὄφθαλας, nec certe siluisset hanc ἰδιότητα, si in mediâ fronte oculum unum habuisset. DAMM. Vide Eustath. ad ver. 187. qui hujus quoque sententiae est. ὑπερφιάλος vulgò redditur foedifragus, perfidus; item superbus, arrogantis; interdum vinosus; quasi ex ὑπερ et φιάλη, quia foedera per φιάλας fiebant. Alii deducunt ab ὑπερφυής, qui nimis excrevit, inde excellens. Potest igitur hic reddi ingens, ut ad staturam Cycloporum referatur. [Vide supra ad α, 134.] Caeterum in hujus vocis consonante φ latere Aeolicum digamma putat amicus meus doctissimus Episcopus Menenius, quasi olim scriptum esset ὑπερφιάλος; atque adeò vocem ipsam deducendam ab ὑπερφίω, super eo, supero, ut cognatum sit verbi ὑπέροω, ὑπερβαίνω, unde Latinum SUPERBUS.

111. —ἐριστάφυλον,] ἐκ τελείου καρπού τῆς σταφυλῆς γινόμενον. Schol.

116. —λάχεια] ας, ἡ, mollis, mollis solo. à λαχαίνω, terram fodiendo mollis.

120. —μιν εἶδοι χνεῦδι] ipsam ingrediuntur,—pro εἶδοι χνεῦδι ab αἰγνέω.

33. 125. —μιλτοπάροισι,] Μίλτω τὰς παρειὰς περιβιβάμεναι, τουτέστι τὰς πλάγας. Μίλτος δὲ πηλὸς ρουδιώδης. Schol.

128. —ὦδ' τε πολλὰ] Adverbialiter, veluti crebro.—

130, 131. Οἱ κέ σφιν—] Construe: Οἱ καὶ κε ἐκάμουντο σφιν ἐϋκτιμένην νῆσον. Angl. and who might cultivate for themselves the populous island. Οὐ μὲν γάρ [ἔστι] γέ τι κακῆ, for it is not by any means unfruitful.

134, 135. —μάλα κεν βαθύ—] Ordo est: κεν ἀμφοτέρω μάλ' ἀεὶ βαθυλῆτον ἀεὶν εἰς ὥρας. Angl. they might reap a very tall crop constantly at the stated season; ἐπεὶ οὐδας ὑπ' [ἔστι] μάλα πλαγὰ, since the soil underneath is very rich. οὐδας, τὸ, solum; in usu tantum in nominat et accus. πλαγὰ, τὸ, idem quod πλόν, pingue. "ὑπ', ὑπέσθι. Wolf. P.

136. —ἔν' οὐ χρεὼ κείματός ἐστιν,] ubi non opus est fume,—Conf. Virg. Aen. i. 168. Hic fessas non vincula naves Ulla tenent,—&c.

138. Ἀλλ' ἐπιπέλασαντας μέναι χρόνον,] Angl. but for those who arrive only to remain a while. ἐπιπέλλω, ἢ Aeolicè, —ἔλω, appello navem in litus, &c.

152. Ἥμος δ' ἠριγένεια—] Vide supra p. 22. ad ver. 228.

34. 159. —ἐς δὲ ἐκάστην] Conf. Aen. i. 193, &c.

162. —δαινύμενοι κρεὰ—καὶ μέθυ—] Vide infra ad Soph. Oed. Tyr. ver. 269. λαγχάνω, sortior, sonat etiam sorte contingere.

165. —κατωρυχέσθι λίθοισι,] Τὸς ἐν τῇ γῇ ἐνωρυγμένους, ὃ ἔστι τεθεμελιωμένους. Schol. κατωρυχῆς, —τος, ὃ, ἡ, reddit Dammius, infra infossus, sic ut inferior pars sit defossa, superior emineat.

167. —ἄνηρ ἐνίαιε πελάγιος,] Conf. Theocr. Idyll. xi. " Inf. p. 233

35. 190. —ἐτέτυκτο] erat. τέτυγμαί, συμ, ἐτετύγμην, gram, in hoc sensu saepe occurrunt apud Homerum. Sic, Ωκεανὸς γένεσις πάντεσσι τέτυκται, Oceanus nativitas omnibus est. Il. ξ, 246. ἀριστος ἐν Θρηάσεσσι τέτυκτο, erat praestantissimus inter Thracas. Il. ζ, 7. et alibi passim.

198. —ὃς Ἰμαρον ἀμφιβέβηκει,] Angl. who was the guardian of Imaerus? ἀμφιβέβηκα, I am the guardian. &c. Vide Il. α, 37. et quae ibi acutè annotavit vir ornatissimus S. Clarke.

199. Ὀθνεκά μιν—περιχόμεθ'—] Quoniam ipsum conservaveramus, 35.
—περιχόμεαι est, quasi dicas, Angl. I hold myself round; i. e. I protect.

202. Χρυσῷ—εὐεργέτος—] Auri bene elaborati et puri—

204. —ἀμφιφορεθεὶς δωδεκά παύει—] amphoris duodecim ipsis; —
non purioribus quàm duodecim. Vide ll. x, 560. et ibi Sam. Clarke.

209. Ἐν δέπας ἐμπλήσας,—] Unum poculum qui impleverat,
ἔχευ ἀνὰ εἰκοσι μέτρα ὕδατος, infundebat vicenas mensuras aquae:
nam ἀνὰ est hic distributivum.

210. —ὀσμῆ—ὀσάδει,] odor spirabat. ὄζω, est oleo, odorem emitto:
in perf. med. ὄσα et ὀσάσα, unde in plusq. ὀσάδειν. “Ista praete-
rita med. (inquit Damnius) saepe in notione praesentis et imper-
fecti ponuntur.” Vide suprâ ad v. 198.

212. —ἦα] ὦν, τὰ, viatica: hic enunttiatur ἦα. “Vid. sup. p. 24.
v. 266. P.

213. ἀντίχα γάρ—] statim enim mihi suspicatus est animus gene-
rosi, virum superventurum ingenti praeditum robore. CLARKE F.

219. Ταροῖ] Οἱ καλαθέοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι, καὶ ἐκτυποῦνται
αἱ τυροί. Schol. Angl. the strainers. σηκοί—Αἱ μείνθραι καὶ περ-
βολαί, ἐν οἷς συγκέλεισθαι τὰ θρέμματα. Id. Angl. the renns.

221. Ἐργασθ] inclusas erant: Ionicè pro εἰργμέται ἦσαν ab
ἐργω, vel εἰργω, includo.

222. —ἔρσαι.] Αἱ νεογαὶ καὶ ἀπαλαὶ καὶ δροσώδεις, ἀπὸ τῆς 36.

ἔρσης ἢ ἐνδεεὶς τῆ ἡλικίᾳ. Schol. Quia ros est ἀσθενῆς καὶ ἀδρανῆς
ὄμβρος, ideo rori comparantur quae sunt tenera et mollia.—Aeschyl-
lus quoque, in Agamemnone, δρόβους nominat teneros avium pullos.
—Sed primus omnium pater elegantiarum Homerus ἔρσην, id est,
rosam, tenellos agriculcos vocavit:—χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ
μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὐτ' ἔρσαι, quasi dicat, τὰ ἐρσώδη sive δροσώδη
πρόβατα. CΑΒΑΥΒΟΥΣ, ad Athenaeum ix, 8. citante Clarkio F.
—ὄρος—λέγεται, ἢ τοῦ γάλακτος ὕδατώδης ἐπόστasis. Schol. Angl.
mhey.

225. Τυροῦν αἰνυμένους] Sumtis caseorum nonnullis— Vide Vol. I.
ad p. 53. n. 3.

331. —αἰδάντες] Aliter πῆαντες.—ἐθύσαμεν ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Τυ-
ροῦν αἰνυμένοι φάγομεν. Ex parte nimirum sacra faciebant, partem
ipsi comedebant. CLARKE F.

245. —ὄπ' ἐμβρον ἦκεν—] Ἐπίθηκεν ἐμβρον. Ὀμηρος γάρ,
ἵπεναντίον τῆς συνθηκῆς, βρέφος μὲν λέγει τὸ κατὰ γαστρός· ἐμβρον
δὲ, νεογνόν, ἢ τὸ τέκνον. Schol.

246. —θρέψας] quum coagulasset—Nam τρέψω est coagulo; etiam
alo, patria. λευκοῦ—Conf. Theocr. Idyll. i, 58. “Infra p. 217.

252. Ω ξεῖνα, τίνας ἐστέ;] Conf. Eur. Cyclop. 89, 274. Aen. I,
369, item Od. γ, 71.

254. —ἀλλόωνται] errant. Vide suprâ ad α, 25. “τοῖτ' Wolf.

256, 257. —ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Δειδάντων—] 37.
Syntaxis postulat Δειδᾶσαι, ut concordet cum ἡμῖν. Sed hujusmodi
structura non infrequens est apud Homerum; [Vide ll. x, 137. ξ,
139. et alibi passim:] nam ut aequè dici potest φίλον ἦτορ ἡμῶν
δειδάντων, et φίλον ἦτορ ἡμῖν δεῖδᾶσαι, Poëta, sine scrupulo, usur-
pat φίλον ἦτορ ἡμῖν δεῖδᾶντων. Sin autem hoc displicet, potest
sumi δεῖδᾶντων in genit. absoluto.

262. —μητιάσθαι.] constitucere, Angl. to ordain; pro μητιᾶσθαι,
contractè μητιᾶσθαι.

286. —*ἡμεῖς δ' αὖτε κιχάνομενοι*—] nos venenosis supplicis acci-
dentes ad tua genia.—*κιχάνω*, vel *κιχάνομαι*, invenio, assequor.

280. *Ἢ ποῦ ἐκ' ἐργατιῆς, ἧ καὶ σχεδόν,*] Verte : utrum in remoto
aliquo abhinc loco, s. utrum longè hinc, an propè, ut ver. 117. *ὄτε
σχεδόν, οὐτ' ἀποτηλοῦ*. ΕΡΝΕΣΤΙ.

38. 289. *Σὺν δὲ δῶα μάχαις*,—] i. e. *συνμάχαις δὲ δῶα*—Conf.
Virg. Aen. iii. 623, sqq. *Vidi egomet*, &c. ad quem locum vide cele-
berrimum Heynium, in Excurs. xvi, poëtam tuentem contra repre-
hensionem Homil, viri ill. [*Elem. of Crit.* ch. xxi. sub fin.] Caete-
rùm hujusmodi descriptiones gigantum crudelium nauseam et
aversionem foeditate suâ non facere, probant, inter caetera, quae
Shakespeareus, peritissimus ille judex humanae naturae, Maorum
suum narrantem inducit de modo quo is Desdemonae, pulcherrimae
ac nobilissimae puellae, amorem conciliasset. [Vide *Othello*, Act. I.
Sc. 3. *Her father loved me*, &c.] Nec dubitavi hanc totam de Poly-
phemo historiam ex Odysseâ hic exhibere; quia tales summi poëtae
miras narrationes non solùm ingenuae juventutis nauseam et aver-
sionem non excitare, sed animum juvenilem valdè oblectare ani-
madverti. Res ipsae quae describuntur utcumque foedae sint et
horrendae, earum tamen à summis poëtis descriptiones animos
audientium mirè allicere et attrahere solent.

301. *Ὀυτάμεναι*—] Non ex *οὐτῶν*, indè enim fit *οὐτήμεναι*, vel
οὐτάμεναι, quod antepenultimam necessariò productit: sed, quæ ana-
logiâ ex *τίθημι* fit *τιθέναι*, ex *δίδωμι*, *διδόναι* eisdem ex *ὄντημι* fit
οὐτάναί, indèque *οὐτάμεναι*, quod antepenultimam necessariò cor-
ripit. CLARKE, ad Il. φ, 68.

319. Cf. *Cowper's* transl. Virg. de Polyphemo. Ovid. Metam
xiii. 782, 3. *Cowley* de Goliath. *Milton* de Satanâ. *Pope's* Ver-
sion. *Johnson's Works*, "Cowley," Vol. IX. p. 64. indicante J. T.

39. 325. —*ῥοῦν τ' ὄργυιαι*—] *Ἐκτεταμένων τῶν χειρῶν τὸ διαστή-
μα ὄργυιαι ἔστι*. Schol. Angl. a fathom. Vide Vol. I. ad p. 88.
n. 7.

327. —*ἔθώσθα*] acui. "ἀποξῆναι, laevigare. Cf. Vid. Od. ε, 269. P.

335 —*ἐλέγγυον*] Per Sync. pro *ἐλεγθῆμην*, vel *ἐλελέγγμην*.

347. —*τῆ*] Ionicè pro *ταῖ*, quod contractè pro *ταῖς*, accipe; à
τάω, f. *άσω*, capio, accipio.

40. 359. —*ἀπορῥάξ*] *ῥ*, *ῆ*, *αυλῆς*, &c. item substant. *portio*, *part*,
&c. à *ρήσσω*, *frango*. "Rivus, a stream. Vid. Il. β, 755. P.

366. *Ὀυτίς ἐμοῦ' ὄνομα*] "Ita Wolf." *Ὀυτίς*, *nemo*, habet in
accus. *οὔτινα*, non *οὔτιν*. Nec est *οὔτιν* hic per apocopen pro
οὔτινα, ut esse potuisset ante vocalem; sed exquisito artificio hic
ponitur ante consonantem, quò meliùs Cyclops, jam penè ebrus,
nomen id Ulyssis fuisse proprium crederet. Pòst autem ipse Poly-
phemus [ver. 369.] *Ὀυτίν ἐγὼ κύματον ἔσμαι*—inquit, id tanquam
nomen proprium hospitis intelligens, quod lector interpretari possit
οὔτινα, *neminem*, [*οὔτιν* scil. pro *οὔτιν'* ante vocalem.] atque exindè,
cognito jam Ulyssis consilio, Cyclopem irrideat, utpote re verè
neminem postea devoraturum. Caeterùm se ita appellari ideò præ-
sertim finxit Ulysses, quod providisset ambiguitatem indè oriri,
Polyphemo exitio mox futuram. Vide infra ver. 408, sqq.

372, 373. —*ἀποδοχμάσας*—] *Πλαγιάσας δοχμὰς γὰρ τὸ πλά-
γιον*. Schol. *Inflexa crassa cervicæ*. Conf. Aen. iii. 631. sqq. *Cervi-
con inflexam posuisti*, &c. *καθδὲ μιν*—*ἔρει*— i. e. *καθῆραι δὲ μιν*—

φάρυγος δ' ἐξέστυτο οἶνος, i. e. οἶνος δὲ ἐσέστυτο ἐκ φάρυγος, vinum à gutture erumperebat. Conf. Ovid. Metam. xiv. 211.

377. ἀναδύη.] Angl. *should finch.* ἀναδύω, *emerge ex aliqua re; refugere et detrectare aliquid.*

384. ἄνεον.] Angl. *I twirled it round.* τροπαῖ contractè pro τροπαῖα, à τροπαῖω, *terebro.*

386. —τὸ δὲ τρέχει ἐμμενές αἰετ'.] Angl. *and it spins incessantly.*

389. εὔθεν ἀὔτημη.] Angl. *the steam singed, &c.* εὔω, f. εὔσω, 41 *amburo.* ἀὔτημη, *spiritus, vapor.*

390. —σφαραγεῖντο] Ionicè pro ἐσφαραγοῦντο, à σφαραγέω, f. ἦσω, *sonum edo.* ῥίζαι δὲ [ὀφθαλμοῦ] σφαραγεῖντο πυρὶ, Angl. *and the roots of his eye crackled with the fire.*

394. Ὡς τοῦ ὄζ' ὀφθαλμοῦς—] De vi vocis hujus, ὄζε, ita Quinctilianus: "Minime," inquit, "nobis concessa est ὀνομαστοποιῖα. Quis enim ferat, siquid simile illis meritò laudatis, λίγξε βίος, et ὄζε ὀφθαλμοῦς, fingere audeamus?" Lib. I. cap. 5. sub finem, citante Clarkio F. "Vide II. δ. 455. P.

403. Τίπτε τόσον—ἔσθθας,] Τίπτε τόσον referendum ad ἀσημέριος, vertendumque non *cur*, sed *quid tantum laesus, tantoperè vociferatus* α: quid tibi mali tanti accidit, ut tantoperè vociferarère. ΕΡΝΕΣΤΙ.

404. —ἄμμε] Non est, ut quidam putant, dualis pro plurali; sed, ut Scholiastae, ἄμμε, ἡμῶς, Ἀιολικῶς. ad II. α, 59. τῆθηθα, etiam Aeolicè, pro τῆθης.

408. —Οὔτίς με κτείνει—] Vide suprà ad v. 366.

416. Χερσὶ ψηλαφῶν,] Angl. *groping with his hands,*—ψηλαφῶν, pro ψηλαφῶων. Vide suprà ad α, 25.

425. —ἕτες—] Dactylus esse videtur eadem ratione, qua ἀθάνα-42. ται choriambus. ΕΡΝΕΣΤΙ. Ita ἀκονέσθαι infrà v. 451: in ἕτες autem quibusdam viris doctissimis digamma non otiosum videri potest: id enim in ἕτες affuisse à voce Latinà, *ovis*, colligitur. T. Y.

426. —ἰσθνεφές εἶρος] Ὁ ἐστὶ μέλαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κείται. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥΣ.

427. Τοὺς ἀκίων σνέεργον—] Angl. *These I silently bound together with well twisted twigs*—Σύνεργεις αἰνόμενος, *taking three of them together.*

433. —λαδίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς,] villosum sub ventrem involutus—ἐλύω, f. ὑλώ, *involvo, curvo, &c.*

434. δάπτου θεσπεσίω] *lanae egregiae.* Vide suprà ad α, 443.

435. Νωλεμῶς στρεφθείς] *Firmiter implicitus*—ἐχόμεν τετληῖσσι [pro τετληῖσσι] θύμῳ, *haerebam constanti animo.* "sc. δάπτου. P.

438. —νομόνδ' ἐξέστυτο—] ad *passiva ruerant*—ἐκθεύω, *exagitō, ἐκθεύομαι*, in med. ruo, perf. pass. ἐκέστυμαι, per metath. ἐξέστυμαι, unde in plusq. ἐξεσθύμην, in med. sensu, *ruebam.*

440. —σφαραγεῖντα.] *distendebantur; pro σφαραγοῦντο σφαραγέω*, f. ἦσω, *sonum edo; item, ut hic, extendo, &c.*

441. ἐπεμαίετο—] *contractabat.*

442. Ορθῶν ἐσταῶτων] *Rectè stantium*:—ἔσταως, [in gen. ἐσταῶτος vel ἐσταῶτος,] id. quod ἐσταῶως, subintell. pron. recipr. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

445. Λαχμῶ στεινόμενος,] *Vellere denso gravatus,—et me multa cogitanti.*

447. —ἔσω—] Per metath. pro ἔσσω, et hoc pro ἔσσω, 2. sing. plusquam. pass. à ἔσω.

43. 459, 460. —καθδὲ ἐμὸν κῆρ Λωπήθειε—] i. e. δὲ ἐμὸν κῆρ καταλωπήθειε—quod est καταλωπήθαι, ut notum tironibus. Conf. Ovid. Met. xiv, 192—197. "καὶ δὲ κ'—Wolf.
467. γοῶντες.] Vide suprâ ad α, 25. "γαῶν, γαῶν, γοῶν. P.
468. ἀνά δ' ὄφραυε νεθόν—] i. e. δὲ ἀνένευον ὄφραυε, impercitionum natu prohibebam fieri—
473. ὄσον τε γέγωνε βοήθας,] i. e. quantum quis magnâ voce clamans audiri possit. γέγωνω et γεγωνέω, ita clamo, vel loquor, ut audiar procul. γέγωνε, sine augm. pro ἐγέγωνε.
- 475, 476. —οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάκλιθος ἀνδρός—] Angl. thou wast not, it seems, to eat the companions of a timid chief—Ἐθμεναί, per sync. pro ἐθμεναί, et hoc pro ἔθειν.
- 477, 478. Καὶ λήην σέ γε—] Ordo est: Καὶ λήην πακὰ ἔργα γε ἐμελλε κινήσεσθαί σε, Ἐὶ omninò mala facta assecutura erant te, Σχέλι': execranda; ἐπεὶ οὐκ ἄζου ἔθειν ξείνους ἐνὶ σφ' οἴκῳ quoniam non verebaris comedere hospites in tua domo.
485. —παλιφόθιον—πῦμα,] Angl. the refluxent wave. Pulcherrimè Miltonus: Μαῖ tanet urbs reflux quam Thameris alluit undâ. Eleg. i. 9.
44. 486. Πλημμυρίς ἐκ πόντου,] Uti inundatio ex mari, θέμασε δὲ χέρσον ἐκέσθαι, adegitque ut veniret prope terram. Ad verbum, legem quasi injungebat ναυί, terram versus ire. Nam, uti notavit Damnius, θέμασω, f. ὠσω, est cogo, legem praescribo et impono.
498. Σύν κεν ἄραξ'] i. e. κεν συναράξε—
499. Μαγμάρω ὀκρίθεντι βαλέων'] saxo aspero conjecto.
501. —κεκοτηότι θυμῶ'] irato animo. Pro κεκοτηκότι, à κέτω, similitatem foveo, Angl. I bear a grudge.
507. —με—ἐκάνει] εἰς με scil.
508. Ἔθειε] Ion. imperf. pro ἦν.
513. —δέδεγμην] expectaveram.—Pro ἐδεδεγμην, à δέχομαι, capio, expecto, &c.
45. 523. Αἶ γάρ δ' ἦ—] Εἶ [Poët. αἶ] per se solum, aliquandò sumitur pro εἶθε, id est, utinam. Vioçaus. Nunquam, quod sciam, per se solum, sed conjunctum cum particulâ γάρ. Ηοοοενκεν, ad locum; quem virum doctissimum vide de hac locutione plenius disserentem, in libro suo de Particulis Ling. Gr. p. 333. Vide etiam Vol. I. ad p. 70. n. 4. "Viger. VIII. vi. 2.
532. 'Αλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἔστι] Conf. Aen. iv, 612. Si tangere poterat, &c.
538. ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον] Angl. he exerted his immense strength. ἐπερίσειν, nitor, inaitor, &c. Ἴς, -νός, ἦ, nervus in corpore, viz. ἀπέλεθρος, οὐ, ὅ, ἦ, cujus magnitudo certâ mensurâ determinari sequit; inde, immensus: ex α privat. et πέλεθρον, jugerum.
540. οἴητον ἄκρον ἐπέσθαι'] supple εἰς. οἴητον, οὐ, τὸ, gubernaculum: idem quod πηδάλιον.
46. 558. —καὶ ἐπὶ κνέφρας ἠλθε,] i. e. καὶ κνέφρας ἐπῆλθε, Angl. and darkness came on. Vide H. α. 476.

* * In Polyphemi formâ ac robore—sunt multa, quae sibi repognant, multa absurda, si subtilius judicium adhibeas; sed phantasiae sensusque voluptati ista scripta, non philosophico acuminè.—Homerus multò atrocius spectaculum, et carnificinam veridè, exhibuerat; sed alios homines, aliud seculum, quod repiceret, habebat. Ovi-

dius ab omni atrocitate alienissimus non tamen horrendum hoc Polyphemus spectaculum, Metamorph. Lib. xiv. iterum exhibere dubitavit. Euripides autem in Cyclope Satyrici dramatis naturam tueri se potest.—Sanè Theocriteus Cyclops paullo humaniore cultu exhibetur, Idyll. xi. ΗΑΥΤΩ, Excurs. xvi. ad Aen. Lib. iiii. ubi vide plura.

* *Ἐκ τῆς 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.]* *Ex HOMERI ODYSSEAE LIB. XI. 1—43. 386—639.* Hic Liber Odysseae vulgò inscribitur *Νεκυία*, [interdum *Νεκρομαντεία*,] i. e. *πραγματεία κατά τοῦ νεκρού*, quandò de mortuis agitur, vel mortui agentes inducuntur; vel quandò manes evocantur, ut respondeant de futuris. Ulysses apud Circeam integrum annum moratus, illa monente, ad domum Plutonis proficiscitur, consulturus animam Tiresiae, vatis caeci, de iis quae sibi amplius eventura essent, antequam in patriam redire posset. Manè igitur cum sociis profectus, venit, cum sole occidente, εἰς ἔσθου, ubi unà nocte peractà, altero die ad Circeam reiectus est. Hanc Ulyssis ad domum Ditis profectionem imitati sunt multi alii poëtae: sed in hoc genere palmam omnibus praeripuit elegantissimus Virgilius, in Aeneidis lib. vi. “Virgilio,” ut verbis utar Heynii, “sanè omninò major laus inventa aliorum ornandi quam nova excogitandi convenit; inventis tamen alienis tam sollerter interdum usus est, ut aequalem cum primo inventore laudem mereatur. “Inter haec ponemus descensum Aeneae ad inferos. Homerum “haud dubiè ante oculos habuit; at ab Homericà Necyia quantus “artis et ingenii progressus ad Aeneidis librum sextum!” [Excurs. xiv. ad Aen. Lib. vi. Vide totum hunc Excursum, itemque caeteros quibus librum vi. Aeneidis, atque adeò totam hanc de *Νεκυίας* materiam, doctissimè illustravit vir egregius; ubi simul calamum primarii philologi facillè possis indagare.] Quoniam autem in hac parte operis sui Virgilius omnes aemulos procul à se reliquerit, insunt tamen in Homeri simpliciore *Νεκυία*, quaedam imagines et descriptiones planè admirandae; ideòque ante oculos ingenuae juventutis ponendae.

Ver. 6. —νεὴς κικλόμενον] κικλόμενον, nigricantem proram habens.

7. *Ἰκμενον ὄθρον ἔει πληστότιον,] Secundum ventum imminit implentem velum.—ἔει ἰδῶ, unde ἔημι, habet in imperf. ἔει, ἔει, ἔει, ἔει, ἔει, x. τ. λ.*

8. *Κίρκην] Circes pocula nostri; Quae si cum sociis stultus cupidusque bibisset, Sub domina meretrice fuisset turpis et excors; Virescit canis immundus, vel amica luto sus.* HOR. Lib. i. Epist. ii, 23. De iis, quae apud Circeam Ulysses sociisque sunt experti, expositum est in libro superiore. De Circes insulà, vide Heynii Excurs. i. ad Aen. Lib. vii. —“*αὐθιγία, ἡ περιβόητος, ἡ διαλέκτου ἀνθρωπίνης χρομένη.*” EUSTATHIUS. Fortasè per *αὐθιγία* hic intelligendum est *castu excellens*. CLARKE F. Od. x. 136. Rectè. Cf. Od. x, 221. et 227. item Aen. vii, 11.

12. —*θειώντες] Vide suprà ad α, 25.*

14. —*Κιμμερίων ἐσθρῶν—] Gens erat Cimmericorum, quae habitabat supra pontum Euxinum; sed per virus Cimmericos hic intelli-*

47 *gendus est populus Italiae prope Baias et lacum Avernum.* "Locus
 "(inquit doctissimus Heynius) apprimè erat idoneus ad hominum
 "animos religionum terroribus sollicitandos. Accedebant tamen
 "ad hanc locorum naturam priscae opiniones de extremo occidente,
 "adeoque de locorum inferorum aditu, quem aliquando in his locis
 "constituerant Graeci omnis terrarum occidentalium faciei procerus
 "ignari. Ad has opiniones mythos suos attemperavit Homerus;
 "Virgillii aevorum notitia satis magna vigeat, quam ut iis
 "inhaerere liceret.—Admodum probabile est—priscâ aetate ca-
 "ernas, quae ibi erant, hominibus pro domibus fuisse, donec ad
 "mellorem vitae cultum procederent, natamque hinc esse de
 "Cimmeriis fabulam, Od. λ, 13, sqq.; etsi tenebris illis perpetuis
 "silvae quoque continuae, quibus convalles montium obsitae erant,
 "majorem horrorem addere debuerunt." Excurs. ii. ad Aen. lib.
 vi. ubi vide plura: item Excurs. iii. Conf. Ovid. Metam. xi. 592.
Est prope Cimmeriae, &c. Tibull. iv. i. 64. Virg. Geor. iii,
 357.

18. οὐρανόθεν] *de coelo.* Saepè apud Homerum, ut hic, construi-
 tur cum praep. adeò ut ἀπ' οὐρανόθεν sit idem quod ἀπ' οὐρανοῦ.

26. —χοῆς χέμεν] *libamina fundebamus*— Vide Vol. I. ad p.
 31. n. 11.

27. μελικρήτηρ] *miluo; melicrēton, vel melicraton, est infusum
 et melle et lacte.*

29. Πολλά δὲ γουνοῦμην—] *multum autem supplicabam manibus
 inanibus personis, —γουνοῦμαι [unde γουνοῦμην pro ἐγουνοῦμην
 imperf.] est genibus advolutus oro: "nam," ut observavit doctissi-
 mus Damnius, "mos erat veterum genus superiorum, aut à quibus
 "opem rogabant, blandè amplecti aut tangere passis manibus." No-
 tandum autem hic exemplum syntaxeos Graecae: ἐγὼ ἐγουνοῦμην—
 κάρηνα νεκρῶν, supple ἀπισθοῦμενος, vel tale quid, Ἐλθὼν εἰς
 Ἰθάκην ῥέξειν στείραν βοῦν, ad verbum, ego supplicabam mortuis
 voveris, reversus in Ithacam, sacrificaturus esse, &c. i. e.—vovens me,
 reversum in Ithacam, sacrificaturum juvenecam quas nondum peperit.
 Hanc formam imitantur, sed rarò, Latini; sic Hor. iii. Od. 27.
 Uxor invicti Jovis esse nascis? στείραν βοῦν—Sic Virg. Aen. vi, 251.
 sterilem vaccam.*

31. —πυρήν τ' ἐμπλησμένον ἐσθλῶν] *pyramque impleturum bonis.
 ἐμπλησμένον, et ἐμπλησμένα, pro ἐμπλήσειν. Sic ἱερουόμενον pro
 ἱερουῦσθαι.*

34. Τοῦς δ' ἐπεὶ—] *Constructio est: Ἐπεὶ δ' ἐλλισάμην τοῖς ἐν-
 χολαῖς λιταῖς τε, [δηλονότι] Ἔθνεα νεκρῶν, Sed quando precatus sum
 hos votis precibusque—scil. gentes mortuorum,—εὐ δὲ μῆλα λαθῶν
 ἀπεδειροσούμην εἰς βόθρον, tum pecudes prehensas jugulavi ad fossam.
 Conf. Virg. Aen. vi, 306. "Sil. Ital. xiii, 438. "Ecce sumat variae
 species,—&c.*

37. —Ἐρέβους] *Pro Ἐρέβους, Ionicè; ab Ἐρεβος, -ος, τὸ.*

48. 386. Ἦλθε δ' ἐπὶ—] *i. e. ἐπῆλθε δὲ—ἀγγεράσθ', ante vocalem
 aspirat. pro ἀγγεράστο, quod Ionicè. pro ἡγαρμέναι ἦσαν, congregatae
 erant.*

388. —πότμον ἐπέσπον.] *fatum obierunt. ἐπέσπον, voc. 2. ab ἐπι-
 σπῶ, f. 2. ἐπισπῶ, oboe, sector, &c.* "Vid. sup. ε, 98. p. 18. P.

391. Πιτυνάς] *expandens; praes. part. à πύτνημι, quod idem est
 ac πιτυνάω. Vide Fragm. Gram. Gr. p. 43.*

222. *Ἄλλ' οὐ γάρ—*] *Sed frustra, nam non sperābis ei enat vis fieri, &c.*

401. *Βοῦς περιταμνόμενον,*] *Bovus tuo commode intercepturum et abigendum,—*Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς Κίκονας, καὶ ἀρπαγῆς ἐπέεπιχειρήσας, οὐκ εὖ ἀπῆλλαξεν, εἰκότως τὰ ὅμοια ὑποκτείνει πακυνθῆναι τὸν Ἀγαμέμνονα. *Schol.* Vide *Od.* 4, 45. sup. p. 30. et *Vol. I.* ad p. 31. n. 10.

409. *Ἐκτα,*] *πεῆμι, occido, idem quod κτείνω, habet in aor. 2. ἔκτην, ἔκτης, ἔκτη, pro quo ἔκτα.*

413. *Ὀὐ γὰρ—*] *Supple κτείνονται—εὐλακίῃ τεθαλίῃ, ἑρμῆς ἰσχυρίῃ.* Vide supra ad α, 226. p. 10.

417. *Ἄλλα κέ—ὀλοφθῆρα—*] *Sed miseratus asses—*Vide supra ad α, 49. 62. p. 5.

419. —*ῥῆν—*] *undabat—ῥῆν, furo, cum imperia feror; unde, metaphoricè, ut hic.*

422. —*αὐτὰρ ἐγὼ—*] *Oratio est: αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς γαίῃ δαίρων χεῖρας ἔβαλλον κατὰ φασγάνῳ ἀποθνήσκων. Angl. But I, while extended on the earth, raising up my hands, grasped my sword, dying as I was: ἡ δὲ ἀρνηθεῖς Ναστάρακα, but the abandoned woman retired, οὐδὲ ἔτλη καθέλειν χερσὶ ὀφθαλμούς μοι ἰόντι περ εἰς [δοῖμα] Ἄϊδου, συνερεῖσθαι τε στόμα. nor did she take the trouble to close my dying eyes, or my mouth, with her hands, &c.*

429. *Κουρέδιον—πόσει*] *Marito cui virgo nupsit—κουρέδιος est, ut interpretatur Dammius, [Lex. ad vocem,] epitheton quod datur uxori, quae virgo primum nupsit alicui; vel marito, qui conjugem virginem duxit. Quod autem tradit Euripides, Tantalum fuisse primum Clytaemnestrae maritum, eumque ab Agamemnone interceptum, de eo nihil noverat Homerus. Iph. in A. 1149. P.*

432. *Ἢ τε κατ' αἰδώς ἔχευε,*] i. e. *Ἢ τε κατέχευε αἰδώς, Sibi que offusivè ignominiam, et futuris in posterum Focmineis mulieribus,— καὶ [ἐκείνῃ] ἢ κεν ἔρην [i. e. ἦ] εὐεργός, etiam ei quae proba fuerit. ἦ τε, ab ὅς, ἦ, δ, pro α, sibi. α legit Wolf. P.*

435. —*εὐρύπια*] *Aktionans: nominat pro εὐρύπης, ut νερελη γερῆτα, μητιέτα, κ. ε. λ.*

436. —*γυναικείας διὰ βουλὰς,*] *Ἐνθα συννοητέον καὶ τὴν τοῦ Ἀτρείως γυναικᾶ Δερσπῆν, δι' ἣν καὶ αὐτὴν μοι χειθεῖσθαι ἐπὶ Θυάτου πολλα ἐγένετο δεινὰ. Εὐσταθίου.*

440. *Τῷ νῦν μήποτα—*] *εἶναι est, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperat. vel subaudiri potest θέλῃς. Sic infra πικρασκόμενον, quod pro πικραίσκων, et παθεῖν, et iterum εἶναι. Pro φημί, dicunt poëtae, παθεῖν, παθῶκα, et πικραίσκω.*

448. —*μετ' ἀνδρῶν ἴκει ἀριθμῷ,*] *Τοντέστι, συντιμάται τοῖς ἀνδράσι, ἢ ἐν ἀνδράσι τελεῖται τέτακται ἀξίηθεις. Εὐσταθίου.*

455. *Νῆα κατιάχμενα,*] *Navem appelle. κατιάχμενα, i. e. 50. κατιώχειν, infinit. uti supra, pro imperat.*

457. —*ζώντος,*] *Vide supra ad α, 25. ἦω pro ζῶ. P.*

465. —*Ἔσταμεν ἀχνόμενα,—*] *stamus dolentes. Nam ἔσταμεν, cum spiritu aspero, est pro ἔστακαμεν et ἔστακα, quod est praes. perf. saepe significat sto; et εἰστάκειν, stabam. Alii malunt spiritum lenem, ut sit ἔσταμεν pro ἔστημεν, aor. 2. στήσιμω. In haec autem omnibus subauditur pronomen reciprocum. Vide supra ad α, 442. p. 42. Vid. Butt. Gram. p. 176. Everett. P.*

466. —*Πηληϊάδω*] *Πηλείδης, ov. Ionicè Πηληϊδης, Πηληϊ-*

50. *ῥω*, et *Πηληϊάδω* et *ῥω* pronuntiatur tanquam una syllaba. [Vide *Ilad. a.*, 1.] Aeol. Gen. *Πηληϊάδω*. Caeterum Achilles ita dicitur, ut et *Πηλεῖον*, à patre Peleo; atque *Αἰανίδης*, ab avo Aeano.
473. —*μήθεαι*—] *molioris*— *Μήδομαι*, ἢ *μήσομαι*, *μήθεσαι*, *εἰσο* *θ*, *μήθεαι*, *post*, contractè, *μήθη*.
474. —*Αἰδέσθε καταθήμεν*,—] *ad inferos descendere*. Non liquidò constat utrùm Ulysses, sacris factis ad fauces Averni, uti mandaverat Circe, manes tantùm ad se evocârît; an intra ostium ipse ingressus esset. Quae hic dicta sunt ab animâ Achillis, et quae postea visa sunt ab Ulysse, posteriori opinioni; quae autem describuntur ab eo facta, initio hujus libri, maniamque turba quae evocata ad eum confluit, priori favore videntur. Sed de industriâ forsan à summo poetâ haec obscuritate sunt involuta, quò magis sublimem suam narrationem redderet. Vide *Burke on the Sublime*, &c.
475. —*βροτῶν—καμόντων* ;] *hominum defunctorum?*
477. —*Πηλεός*—] Pronuntiatur, duobus syllabis, *Pelyos*.
478. *Τειρεσίω κατὰ χρέος*,] *χρέος*, *χρέος*, *τό*, *debitum*, *officium*, item *oraculum*, *vaticinium*, &c. ut hic.
480. —*ἀμῆς*] Aeol. pro *ἡμῆς*, quod per syncopem pro *ἡμετέρης*. Vide *Il. x.*, 448. *π*, 830, &c.
51. 482. —*μακάριετος*] *μακαριώτερος*, *εὐδαιμονιότερος*. Schol. Superlativus scilicet comparativè positus. Nec insolita est apud Graecos talis graduum permutatio. Sic apud Anacr. *Od. xivi*, 3. *χαλεπότερον*, pro *χαλεπώτατον*.
485. —*τῷ μητι θανόν διαχίλιν*,] *quare neutiquam hinc quiddam mortuus sis*,—*διαχίλιν*, Ion. pro *διαχίλιν*.
488. *Βουλομένη*—] Ordo est: *κε βουλομένη ἐὼν ἐπάρουρος θητεύειν κατ' ἄλλω ἀκλήρω ἀνδρῶ*, *φ*, *κ*, *ε*. ἢ *malem rusticum existentem mercede servire alii inopri viro, cui, &c.* Quam sententiam vituperat Plato, de *Republ. lib. iii.* sub init. Et Lucianus ex eodem loco argumentum sumit Dialogi inter Antiochum et Achillem.
493. *εἰ τι πέπυσθαι*,] *si quid audieris*,—*πέπυσθαι*, *πέπυσθαι*, *πέπυσται*, perf. pass. à *πυνθάσθαι*, ἢ *πέπυσαι*, perf. *πέπυσμαι*.
501. *τῷ κέ τω στύξαιμι μένος*—] Sic construe: *τῷ*, *τῷ*, [i. e. *ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ*] *κε στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀέκτους*, *facerem robur et invictas manus meas horrendas*—[nam *στύξαιμι*, quod vulgò significat *horreo aliquid*, vel *odii*, hic transitivè sonat *horrendum vel odiosum reddo*] *τω* [i. e. *τω*, quod pro *τινι*] *οἰνίς* [eorum sch.] *οἱ κείνοι βιάονται*, [pro *βιάονται*, et hoc contractè pro *βιάονται*] *quis illum violent, ἐργασίην τ' ἀπὸ τιμῆς*, *arcentque ab honore*. Ubi notandum quàm pulcherrimè depingatur pietas Achillis in senecta patrem Peleum. " *στύξαιμι*, à *στύγω*. P.
506. *ἐκ Σκύρου*] *Σκύρος δὲ, πόλις Ἀολοπίας*. Schol.
52. 518. —*ὄν τὸν Τηλεφίδην*—] i. e. *ἐνομήνω τὸν Τηλεφίδην ὅς ἦν ἐν κατενήγατο*—*tantum nominabo qualis erat Telephides quàm interfecit*, &c. —*γυναικῶν εὐνεκα δῶρων* *muliebria propter dona*. Obscurus habetur hic locus ob defectum historiae. Alii aliter interpretantur. *Κήτειος* à quibusdam redditur, *ad magna marinis animalia pertinens*, unde *valdè magnus*. Aliis est nomen populi in Mysiâ. *γύναικα δῶρα* vulgò putantur *dona data à Priamo matri et uxori Eurypyhî*, ut ei persuaderent, ut cum multis auxiliis Troianos juvaret. Dicitur et Priamus unam suarum filiarum Eurypylo promississe.

532. —*ὄν καμ' Ἐπειός,*] Vide supra ad 3, 493. p. 26.
- 534, 535. —*ὄντ' ἄρ βεβλημένος*—] *neque opinis ictus acuto aere, neque comitis vulneratus.*
541. —*ἔλροντο δὲ κήδε' ἐκάσθη.*] *narrabant singulae acrimoniae suas.* *ἔλροντο* imperf. med. ab *ἔρω* vel *εἶρα*, quod est idem ac *ῥέω*, dico.
543. —*ἀφροσύνηκε,*] *absistebat.* Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.
546. *Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν*] Multo minore invidiâ ad Trojanos refertur hoc iudicium, quàm ad Graecorum duces et proceres, uti apud recentiores: *Considero duces, &c.* Ovid. Met. l. xiii. ver. 1. CLARKE F.
547. *Ὅς θεῖ μὴ ὄφελον νικᾶν*—] *Utinam sanè non vicissem, &c.* Vide infra ad Eur. Med. ver. 1.
548. —*γαῖα κατέσχευε,*] Vide *Chevalier's Description of the Plain 53. of Troy*, quàm nos Angl. fecimus: Index, voce *Ajax*.
549. —*δε περί μὲν εἶδος,*—] i. e. *δε μὲν περιέτευκτο* [*κατ'*] *εἶδος*, *δὲ περιέτευκτο* [*κατ'*] *ἔργα*, qui quidem *formâ praestantissimum erat et rebus gestis. περί* in comp. cum gen. saepe excellentiam denotat. [Vide II. a, 258.] De *τέτυκτο* vide supra ad 1, 190. p. 35. "*περί*, Edin. Cl. Oxon. Wol. Rom. Malim *περί*. Vid. Heyn. ad II. a, 258. P.
555. —*αἶδο*] *Supple ἔνεκα.*
559. —*τεῖν*] Ion. et Poët. pro *σοί. ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν*, i. e. *ἐπέθηξε μοῖραν.*
562. —*ὄ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο,*—] *Exquisiteatissimè, ut bene notum est, imitatus est hunc locum elegantissimus Virgilius; Aen. vi. 489. Illa solo faves oculos, &c. Vide Longin. § ix. " Vol. I. p. 307. P.*
564. —*ὄ μοῖς προσέφη*—] i. e. *μοῖς κε* [quod est *ἄν*] *προσέφη, tamquam ille me allocutus fuisset, &c.*
569. —*δίνας ἔλροντο*—] *causas dicebant*—Cf. Aen. vi, 431. et Heynalt Excurs. xi. " v. 568. *νέκυθεν*. Wolf. P.
572. *Θήρας ὀμοῦ εἰλεῦντα,*] *feras unâ cogentem et includentem. εἰλεῦντα* pro *εἰλοῦντα*, ab *εἰλέω*, [et *εἰλέω*,] *νοῦτο, includo.* De Orione vide Diodor. Siculum, Hist. Lib. iv. ad fin.
574. —*δαγίς,*] *δαγίς, ἔος, ὄ, ἦ, non fractus, non frangendus, ex a priv. et ἄγω, frango.*
575. *Καὶ Τιτυὸν εἶδον,*—] *Conf. Aen. vi, 505. Nec non et Τίτυον, &c. [Heyn. ad loc.] et Lucret. iii, 997.*
576. —*ὄ δ' ἐπ' ἐννεὰ κέτρο πέλεσθαι*] *Antiquo sermone ad corporis vasti speciem declarandam hoc valere potuit. Heyn.*
578. *Ἄστρον ἔσω δύνοντας*] *In viscera penetrantes.*
579. *ἦλας,*] *Propriè est rapuit, quod et Latini de eo dicunt, qui vim foeminae facit. Unde Horatio dictus Tityos raptor. " Od. iv. 6. 2." ERNESTI. " Ab ἔλας. P.*
584. *Στεῦθε δὲ δίψων,*] *Angl. He showed signs of extreme thirst, 54. —Nam, ut observavit Mericus Casaubonus, " est in isto verbo " [στέυθε scil. quod pro ἔστευετο] (ut alibi pluribus) animi gestientis, " et aliquid cupidè molientis, per externos gestus indicatio.—Hoc " igitur vult Poëta his verbis, eam fuisse Tantali, seu in pedes " erecti, sive alio quocunque gestu, (ut de pugilibus olim loqui " soliti,) προσβολήν, ut ardentissimam sitim prae se ferret." Conf. II. γ, 83. β. 597. 1, 241, &c. πίεσεν ὄ οὐκ εἶχεν εἰλεῖσθαι. but could get hold of nothing to drink. Vide Coll. Gr. Mia. ad p. 38. n. 2.*
585. *Ἰσάδαχ' ὕδωρ ἀπολλίσκετ' ἀναβροχύν*] *toties aqua peribit absorpta. ἀπολλίσκετο, Ionice pro ἀπόλετο. ἀναβροχύν, aqua, &c.*

84 part. pass. verbi: ἀναβρέχας, δαγλίαις, ἀεσθησ. Vide Od. μ, 240.

586. καταζήνασθε] Ionicè pro κατήζηνα, aor. 1. à καταζήνασθε, ασησαιο: ex κατά et ζήνασθε, aor. 2; quod ab ἀζω, idem signu.

593. Ἀΐαν βαρύνοντα π. a.] protrudentem ante se in altum procedere lapidem ingentem ambabus manibus. βαρύνω, in altum procedere facio, extollo; nam est à βάλω, ire facio. DAMN. Caeterum haec laboris Sisyphæi descriptio inter Criticos celeberrima est, ubi Poëta scil. versûs sui numeros, verborumque ipsorum sonum ad rei dicendae naturam miro artificio accommodavit. [Vide Sam. Clarke ad Il. γ, 363.] Dionys. Halicarn. Πῶς οὖν δηλώσει ταῦτα [τὰ κατὰ τὸν Σίσυφον] μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομασιῶν, ἄξιον εἶναι. Καὶ μὴν Σίσυφον εἰδείθω, Ἀΐαν ἀνω ἀθεύει κατὰ λόφον. Ἐνταῦθα ἡ σύνθεσις ἐστίν ἡ δηλωθῆσα τῶν γινόμενων ἐκαστον, τὸ βάρος τοῦ πέτρου, τὴν ἐπίκουον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν διερεσδόμενον τοῖς κύμασι, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄρθον, τὴν μέγιστον ἀποθουμένην κέερον. Παρὰ συνθ. § 20. Conf. Demetr. Phal. περὶ Ἑρμ. § 72. Pope hujus loci vera. cum ejus annot. item Campbell's *Philosophy of Rhet.* Vol. II. p. 239. "B. III. c. 1. s. 3.

596. —κραταιῖς] Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις. Schol. ἐκέφημα ἐστίν, ἀντι τοῦ κραταιῶς.—Γράφεται δὲ καὶ ἐν δύο λέξεσι, κραταί' ἴς, ἤκου ἢ κραταία ἰσχυρὰ τοῦ λίθου. ΕΥΒΑΤΑΤΗΥΣ. τότ' ἀποστρέψασθε [ἀπέστρεψε] κραταιῖς, Angl. then the imperious force of the stone recoiled upon him. Est et Κραταιῖς nomen proprium. Vide Od. μ, 124.

597. —λάας ἀναιδής.] lapis impudens, i. e. impetuosus, imparens. Mirâ felicitate in hoc versu summus poëta venustatem suprâ aptam assequutus est.

599. —ζονίη] vapor pulveri similia. Angl. a steam.

600. —βίην Ἡρακληίδην,] vim Herculeam; i. e. simpliciter Herculeam. [Cf. Il. σ, 117. γ, 105. et multa alia loca.] Sic Hor. *Perruptione Herculeis labor.* Lib. i. Od. iii, 36.

612. Μὴ τεργησάμενος,] Ordo est; Ὁς ἀνέστρεψε καὶ τὸν τελαμῶνα ἐξέτεργη, μὴ τεργησάμενος, [τι ἄλλο,] μηδὲ τεργησάμενος τι ἄλλο. Angl. He who had designed that thing by his art, never having executed, nor ever would he execute, such another. Erat nimirum unicum in suo genere.

55. 617. —ἠγηλάσας,] ἠγηλάσω, verbum Homericum, idem quod ἄγω, dico, fero, &c.

633. —Γοργεῖην κεφαλὴν δαιμόσιον κελώρου] idem quod Γοργόνος κεφαλὴν δ. κ. Gorgonis caput horrendi monstri.

56. * Ex τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.] Ex HOMER. ODYSSE. Lm. XXIII, 295—230. Penelope tandem agnoscit Ulyssem.

206. Ὅτι φάσιν] Sic dixit—Ulysses scil. qui Penelopem, antea dubitantem, certis indicibus se reverâ Ulyssem esse jam demonstraverat.

210—212. —πίπνυτο] prudens eras. Plusq. pro ἐπέπνυτο. [Vide suprâ ad §, 586. p. 28.] Θεοὶ δ' ἄπασι δίδωσι, Dii autem dabant aequanimita, Ὅς πάντων ἀγαθῶν, qui vobis invidentur, [πάν] μέναντε κατὰ ἀλλήλους καρπῆναι ἴδους, nos una invicem manentes delectari jumentis, καὶ ἐξέσθαι [αἰς] οὐδὲν γέρας, et persequere ad limes amicitia.

316. —ἀπαύρας] Aor. 2. opt. med. ab ἀπαύρα, pro ἀπαύρα, decipio.

320. —Εἰ ἦδη,] Dicit nimirum Penelope, “Nequaquam Heli-
“nam viro se dedisse alieno, si praevidisset tot ac tanta mala inde esse
“sortitura.” CLARKE F.

326. Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ'] Signa ocul. per quae Ulysses
suum Penelope agnoverat: uti in hoc libro suprâ expositum est,
ver. 183 et seq.

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ*—] *Ex HOMERI ODYS. 57.*
Quaedam COMPARATIONES ac DISCRIMINATIONES Selectae.

† 1. *A.*—] 1. LIB. IV, 333—340. Proci in domo Ulyssis com-
parantur à Menelao hinnulis in specu leonis à matre cervâ depositis.

333. Ω πέποι.] Occurrit haec exclamatio saepissime apud Hôme-
rum, et notat vel luctum, vel indignationem, &c. quasi à particulâ
ω, gementis voce, cum repetitione τοῦ π.—ἦ, verè. “Adjicitur et
“μᾶλα confirmationem adjuvans, quare Hesych. ἦ μᾶλα explicat
“δυνως λίαν.—Confirmationi cumulus additur, quando tria haec
“junguntur, ἦ μᾶλα δὴ), quorum usus est in summâ admiratione.”
Hoesenian. " p. 493.

334. Ἐβλεπον ἐνδοθῆρας.] Angl. they wish to die, &c. nam praes.
tempore nos utimur, ubi Graeci interdum imperfectis; ut ἦν pro
ἔειπ, et ἔκλεπον, i. e. ἐπέλετο, pro πέλεσαι, ut notum. Latini que
que usurpant interdum erat pro est.

335. —ἔυλόγη] Συνδένδρον κόρυ, κοίτη θηρέων. Schol. Ἐυστάθου
δὲ, λάνκος ἔυλογος, ἄε αἰκίς αἰκῆ, κοίτη, κόρυς, θραυγὴ κατάδυος.
ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ. Angl. in the den.

337. Κρημακὸς ἐξερέθη.] Angl. she roams the mountain sides—ἐξερέθη-
αι, pro ἐξέρη. Ἐξέρω, ἐξέρω, et ἐξέρω, elegor, interrogo, item ex-
quirō, investigo.

338, 339. —ἔτην εἰδήθησθαι ἐνδὴν,] Angl. enters his lair—ut reddi-
tur aor. in sensu maxime indeterminate. Ἀμφοτέρωσι δὲ νεύει,
et cervas scil. et hinnulis. κείνοισιν, i. e. ἐκείνοισι, proeis scil. Penel-
opeis.

* * Occurrit eadem comparatio ρ, 124.

† 2. *E.*—] 2. LIB. V, 391—396. Ulysses, quum diu in fluctibus
nataisset, tandem conspicatus terram, comparatur liberis lactis ob
bonam patris restitutam valetudinem.

392, 393. —στυγερὰ δὲ οἱ ἔχραυ θάψμων,] ἔχραυ, ἐπέδκησεν, ἢ
ἐπεδάρησεν, ἢ μετὰ βλάβης ἀπέληθεν. Schol. χράας, propriè est in-
gruo, adorsior et invidio violentior. Tandem significabat standum do-
et oraculum ido. χράσμαι est ater, ut notum tironibus.—καπέτησος
ἐλυσάν, à morbo liberant.

398. Ὀδισῆ δόνασθόν ἐσίκατο γὰρ καὶ ἔλη.] Ulyssi dulces appa-
ruit terra et sylva. Sic Virg. Triste lupus stabulis, Ecl. iii, 80.
“Legitur et Ὀδισῆ, quod malo.” T. Y.

† 3. *Z.*—] 3. LIB. VI, 102—109. Nausicaa inter ancillas com-
paratur Dianae inter Nymphas.

198. *Ὀψὲ δ' Ἀρτέμις εἶδεν*—] *Qualis autem Diana incedit de monte sagittis-gaudens.*—Conf. omnino hanc exquisitissimam similitudinem cum ejus admirandâ imitatione Virgilianâ, *Aen. i, 498—504. Qualis in Eurotas ripis, &c.* et vide praestantissimi Heynii *Excurs. xx. ad locum.* Suprà [δ, 121, 122.] *Helena quoque comparatur Dianae: Εὐ δ' Ἑλλήνη θαλάμοιο θυάδεος θυοφόροιο Ἠλυθεν, Ἀρτέμιδι χροῦθη λακκάτω εἰκυῖα.*

58. 106, 107. —*γέγηθε δὲ τε φρένα Λητώρ*] *gaudet verò mens Latona, intuens filiam Dianam.*—*ἦγε ἔχει κόρη ἠδὲ μέτωπα ὑπὲρ πάσσων, ἴψα tenet caput et frontem super omnes, κόρη, τῶ, indecl. μέτωπον, ου, τῶ.* Sed poëtae saepe utuntur pl. num. *γέγηθε* est praes. perf. med.

108. *καλαὶ δὲ τε πάσαι*] *pulchrae verò et omnes, i. e. tametsi omnes suae Nymphae sunt pulchrae.*—*παρθένος ἀδμήτῃ* *Virgo intacta, seu iuniora;* ut rectè Ernestius.

* 4. Ζ,] 4. *Lib. VI, 229—235.* Ulysses, lotus et unctus, vestes indutus, et pulcherrimus à Minervâ factus, comparatur argento auro incluso.

230. —*καθὲρ κόρητος*] *Ordo est: καθῆκε δὲ οὐλοσ κόμας [ἀπὸ] κόρητος, demisit autem crispas comas à capite.*

232. *Ὡς δ' ὄρε τις, &c.*] Apparet ex his ipsi locis talem argenti auriq; in uno opere consociandi usum ac morem viguisse et placuisse Homeri saltem aetate. Talis erat calathus Helenae ex Aegypto appertatus *Odyss. δ, 132. τάλανον Ἀργύρεον χροῦσθ' ἐπὶ χρύσεια κερκιδαντα.* Talis erat crater *ibid. v. 615.* Omnino varis metallis vas vel utensile exornandi morem fuisse declarat v. c. *lectus Ulyssis Od. ψ, 200. Ηὐνεκ, Excurs. xxii. ad Aen. Lib. i. ubi vide plura.* Conf. quae nos annotavimus ad *Chevalier's Description of the Plain of Troy, p. 150, sqq.*

235. *Ὡς ἀρα τῷ*—] *Ulyssi scil. Conf. hujus loci imitationem Virgilianam, Aen. i, 588, Restituit Aeneas, &c.*

† 5. Κ,] 5. *Lib. X, 407—417.* Ulyssis Socii, eum laeti excipientes redeuntem à Circes domicilio, comparantur vitulis excipientibus Matres.

407. *Βῆν δ' ἔναι*—] *Perrexi autem ire—vel Statim profectus sum.* *βῆν*, pro *ἔβην*, saepe autem invenitur hoc modo constructum apud Hom. Vide *Il. x, 73, et 273, ubi βῆν δ' ἔναι* est pro *ἔβην δ' ἔναι.* *Od. γ, 160, βῆ δ' ἔμην*, quod est *ἔβην δ' ἔναι.* et alibi saepissime. Vide suprà ad α, 441. p. 16.

410. *περὶ βόθῃ ἀγέλαϊς*] *circa vacuas armentales—πάσαι &c. omnes simul salient obviam factae.*—*πόρτες* enuntiatur tanquam duae syllabae. " *πόρτες*, Wolf. *κόπος* pro *mandra*. P.

415. *Δακρυόεντες ἔχοντο*] *Danubius reddit. effundebantur mihi obvia lacrimabundi, prae gaudio tristitiae commixto.*

416, 417. —*ἔμην*] pro *ἔναι.*—*ἰκοῦντο*, pro *ἔχοντο.*—*ἔραρον*, pro *ἐπαρήσαν.* " *ἔραρον* Rom. et Gramm. *ἐράρον*, C. W. E. O.— P.

† 6. Η,] 6. *Lib. XVI, 15—21.* Eumaeus fidelis subulcus excipiens Telemachum reducem comparatur patri excipienti filium dilectum post diuturnam absentiam.

15. *Κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε,*] *Oculatus est eum caput—Eumaeus*

scil. Telemachum redueem à peregrinatione, [*καρλήν τε—supple καυά,*] καὶ ἄμφω φαέα καλά, et ambo lumina pulchra.

18. —*ἔξ ἀπέης γαίης*] à longinquâ terrâ, secundum Hesychium; 59. sed Etymol. Magnum exponit; ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου.

19. *Μοῦνον, ἐηλύγετον,*] Unicum, dilectissimum. [*ἐηλύγετος* propriè est natus cum pater jam senex est, Angl. a Son born to one in his old age; unde, a favourite Son. Vide plura in Lexicis.] ἐπὶ τῶ, ὑπο- ubi accouit, &c.

20. —*δῖος ἄφορδός*] Quem paulò supra δῖότιν appellaverat, eundem hic vocat ἄφορδόν, quod eodem redit. In antiquissimis nimis temporibus neuiquam erat inhonestum negotium pascere et curare suæ. Eumæum autem δῖον appellat ob egregiam ejus in dominos fidem et pietatem.

21. *Πάντα νύθεν περιφύς,*] Totum osculatus est circumplexus,—Mos erat oscula figere in caput, oculos, manus, &c. ut supra potuisset notari ad v. 15.

* 7. T,—] 7. Lm. XIX, 515—524. Penelope comparatur lusciniae. Ipsa Penelope loquitur.

516, 517. —*πυκινὰ δέ μοι*] Ordo est: *πυκινὰ δὲ ἄξεται μελεδῶναι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ μοι ἐπίθουσιν* [ἐμὲ] ὄδυρομένην, crebrae autem acutae curas circa intimum meum cor laeessant me lugentem.

518. —*Πανδαρέου κόρη,*] Aëdon filia Pandarei Milesii nupsit Zetho fratri Amphionis, atque ex eo peperit filium Itylum, quem insipiens interfecit. In lusciniam, vel, secundum alios, in carduelam, mutata, casum filii deplorat, eumque lugens saepe nomine vocat.—*ἴαρος νέον ἰσταμέναια,* vere recens orto.

* * Conf. Virg. Geor. iv, 511. *Qualis populus moerens Philomela,* &c. et quae ibi notavit praestantissimus Heynius.

† 8. X,—] 8. Lm. XXII, 299—309. Duplex comparatio: priore, Proci trepidi et confusi assimilantur bobus armentalibus agitatibus asilo: posteriore, Ulysses et socii vulturibus, qui minoribus avibus insilliant.

299 *Οἱ δ' ἐπίθοντο*—] *Is vero trepidabant,*—Proci scil.

300. —*αἰόλος αἰότρος*] *celer asilus*—Virg.—*cui nomen asilo Romanum est, cestron Graeci veritèr vocantes;* Geor. iii, 147, ubi vide quae annotavit Heynius.

302. *Οἱ δ'*] Ulysses scil. cum sociis—

304. *Ταὶ μὲν ε'*—] *Has quidem in campo, lenvae* [eis] *νέφρα πτόσσουσαι,* volant ad nubes perterritae.—' v. inf. p. 326.

306. *χαίρουσι δὲ ε' ἀνέρες ἄγρη*] Viri intelligendi pastores vel rustici, spectantes illam quasi venationem et capturam, delectantur hoc spectaculo. ERNESTI. Melius Poplus, qui ἄγρη de praedâ intelligit. T. Y. " *νέφρα,*—*δεικτικὸν αἰδός,*—ΕΥΣΤΑΤΗ. P.

309. —*αἵματι θύεν.*] sanguine undabat. *θύω* est furo; cum im petu feror, &c. *θύεν,* i. e. *φαντασίαν εἶχα τοῦ θύειν.* Vide ad Od. λ, 419. supra p. 49.

* 9. X,—] 9. Lm. XXII, 381—389. Proci jacentes trucidati comparantur piscibus extractis reti et in littore jacentibus.

381. *Πάπτηνεν δ' Οδυσσεύς*] *Circumspexit autem Ulysses*—*πάπτηνε* pro *ἐπάπτηνε*, à *παπταίνω*.

60. 364. Περσεύεως] Colaptes—περσεύεως onomatopoeia: syllabis.

365, 366.—πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης, &c.] canum extra mare [i. e. ad littus—] reti extrahunt multiforme.

368. Τῶν μὲν—] Et horum quidem sol lucens aufert animam.

† 10. X,—] 10. LIB. XXII, 401—406. Ulysses, prociis interfectis, comparatur leoni qui pastus venit de bove agresti.

401. Ἐβρεν ἔπειτ'] Invenit deinde Ulysses—Euryclea scil. "πτομένοις νέκυσδεν, Wolf. Item supra p. 53. λ, 568. Vid. Clark. P.

† 11. Ψ,—] 11. LIB. XXIII, 233—239. Ulysses venit optatus Penelope tanquam terra naufragis.

237. —πολλῇ δὲ περὶ χρόν ἑτέροπον ἄλμη] multa verò circa eorū accrescit salugo. ἑτέροπον, perf. med. [et est praes. perf.] à τρέπω, quod propriè est coagula, condenso. Ἀδριάει δ' ἐπέσαν γαίης, Laeti verò concedunt terram; ἐπέσαν pro ἐπέσσαν, concesserunt; et, paulò suprà, ἐξέφυγον, effugimus. De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

61. * 1. B,—] 1. LIB. II, 1—13. Telemachus manè surgens et ad conclonem proficiscens.

1. Ἥμος δ' ἠργένεια—] Vide suprà ad p. 22. v. 228.

2. —ἐννήθην] pro ἐνήθης poetice.

5. Βῆ δ' ἔμεν—] pro βῆ δ' ἔμεναι, perrenitque ire, vel extempèrivi. Vide suprà ad α, 441. p. 16.

13. —θηεῦνε.] pro ἐθηεῦνε, imperf. ab Ion. verbo θηίμαι, quod idem est ac θείμαι.

† 2. B,—] 2. LIB. II, 420—434. Initium navigationis prospetae.

420, 421. Τόθην—] Telemacho scil. cum socia Ξε, imperf. Ξον, Ξεε, Ξεε, contract. Ξονν, Ξεε, Ξεε, ab ἔξω, quod id. ac ἔγωγε, πῖσις—Ἀκραῆ, opportunum—ἀκραῆς, ἔος, ὅ, ἡ, purè spirans; quasi ex a priv. et κρῶσις, miscra. Eustathius tamen: Ἀκραῆ δὲ λέγει, τὸν ἀκρως ἔντα, ἦτοι πνέοντα. agnoscit et priorem etym.

424. —μεσόδμης] Μεσόδμη δὲ, ἡ ὄπη δι' ἧς ὁ ἰσθμὸς ἐπέσταν λεχθεῖσα οὖνα, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομηθεῖσα. Schol. "Clarke.

428. —ἐὐστρέπταισε βοεῖδεν.] bene-tortis ioris. Βοῆας καὶ βοεῖς λέγει τοὺς ἐκ βοείων ἑμέντας κάλωας. Schol.

428. —νηὸς ἰσθμῆς.] Angl. while the ship was on her way. Occurrunt hi tres versus II. α, 481.

429. διακρήσουσα κέλευθον.] Angl. performing her voyage. ἐκπερῶσα, Ion. διακρήσουσα, conficere.

431. —ἐπιστέφειας ἀνοιο.] plenus vini ἐπιστέφης, ἔος, ὅ, ἡ, plenus usque ad labra. Angl. brum full. ἐπιστέφειν κορηθῆσαι, coronari pocula; implere summo tenui.

62. * 3. A,—] 3. LIB. IV, 71—75. Menelai Regia.

71. Ὠράξω, Νεστωρίδη,] Observa, Nestoride,—Alloquitur Telemachus Pisistratum Nestoris filium comitem itineris sui à Pylo ad Spartam.—καθδάματα pro κατὰ δάματα, ἡγήθηνα, Angl. resound-
ing; inde, grand, magnificent.

75. 'Ὅσα τὰ δάματα πολλά.] Angl. *What immobles variety there is* &c. *τὰ δάματα*, ex a priv. et poetice δάμα, dico.

† 4. E, —] 4. LIB. V, 291—296. Tempestat.

291. 'Ὁς εἶπεν, —] Neptunus scilicet infestus Ulyssi. Conf. Aen. i. 81. *Haec ubi dicta, — ac venti, velut argente facta, Quae data porta, rursus, &c.* Ubi Heynius, "simplicior" inquit "Homerus Od. ε, 291, — sq. nec tamen minus sublimis."

294. ὄρῳσι δ' οὐρανόθεν νόξ.] *ingruit autem à caelo noc. ὄρῳ*, in perf. med. ὄρα et ὄραρα, unde nov. verb. poet. in praes. ὄρῳσι. Σὺν δ' Ἔβρος—Sic Virg. supra. *Unde Eurusque Notusque rursus—Ad quem locum—*"Sequitur," inquit Heynius, "tempestatibus descriptio omnium" *scilicet post Virgilium poetarum imitatione nobilitata, in qua obser-* "vandum, quomodo omnia sint ad terrorem et admirationem nar-
"rata." Ubi vide plura: et conf. ejusdem Excurs. iii. ad Aen. Lib. i. ubi vir eruditus miratur absentiam Aquilonis; eoque magis, quod cum caeteris ventis *Βορέης αἰθρηγενέτης* ab Homero memoratus sit. Caeterum Homericæ hæc procellae descriptio magnopere laudatur à Dionys. Halicarn. *Περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως. § θ.* *Hem. Vita, in Opusc. Myth. &c. T. Gale, p. 314.* Virgilium autem in hæc Homero longe superiorem contendit Scaliger; qui, iniquo et absurdo judicio, merita Homeri ubique ferè extenuare conatur. Poeticè passim.

† 5. Z, —] 5. LIB. VI, 41—46. Deorum sedes.

42. —ὅτε φασὶ θεῶν ἔδος.] Hunc locum felicissimè imitatus est Lucretius: *Apparet Divum numen, sedesque quietae; Quas neque concitant venti, neque nubila nimbi Adspargunt; neque nix acri concreta pruinâ Cæna cadens violat; semperque in nubibus aether Integrit, et longè diffuso humine ridet.* Lib. iii, 18, sqq. quos versus exquisitissimos idèd apposuimus, quòd *Poëma de Rerum Naturâ* Studiosæ Juventuti vix unquam præstò adit.

44. ὅτε χιῶν ἐπιπύναται.] *neque nix eò pertingit; àλλὰ μάλ' αἰθρη πέπταται ἀνερέπλος, sed omninò caeli serenitas expanditur innu-* *nis nubium,* [Conf. Aen. vi, 640. *Largior hic campus aether, &c.*] *λευκῆ δ' ἐπιπέτρουμεν ἀγλή candidâsque ambit splendor. δέδρομε,* perf. med. et est praes. perf.

‡ 6. Z, —] 6. LIB. VI, 149—161. Ulysses in ignotâ terrâ alloquitur Nausicaam.

149. Ἰννοδμαί σε, θεῶσσι.] *Supplex te oro, ô regina! γονυθμαί, à γόνυ, est propriè supplex oro tangens genua; quod facere, apud veteres, solebant supplices. Sed γονυθμαί quoque significabat simpliciter supplex oro; et ferè idem erat quod λέσσομαι, ut hñ. θεός γύ τις, &c.* Conf. Aen. i, 327. *O, quam te memorem? &c.* et vide Heynium ad locum.

157. —χορὸν εἰσοχνεύσαν.] *choream ingredientem: ubi ponitur 63.* particip. in gen. fem. quâ sermo sit de Nausicaâ. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 103. v. 16.] *εἰσοχνεύσαν, pro εἰσοχνεύσαν, ab εἰσοχνεύω, ingredior. Pro λευθόντων syntaxis postulat λευθόντων, ut observavit Eustathius. Sed ejusmodi constructio non infrequens est apud Hom. Hic genitiv. absolutus est.* "Vide ad p. 37. v. 256, 257. P.

158. Κελῶς δ' αὖ, &c.] Ordo est: 'Ὁς βρέτας ἐβρόντο ἀγλήρησιν

63. *de εὐκένδῃ.* Qui, praepotentior aliis prociis sponsalibus, duxerit te domum. *βρῦθα, gravis sum*; item praepotens, sum potentior. *ἀγάγηται, vocis med. duxerit* tanquam sibi propriam.

* 7. H. —] 7. LIB. VII, 81—132. Regis Alcinoi regia et hortus.

86. —*ἐλληλάδατ'*—] pro *ἐλληλαμένη ἦσαν*, vel sine circumlocutione, *ἐλλήλαντο*, plusq. pass. ab *ἐλαύνω*, vel *ἐλάω*. Hanc lectionem Barnesius restituit ex Scholiaste, pro vulgari *ἐρηγέδατ'*, quod pro *ἐρηγεσμένοι ἦσαν*, et quod occurrit infra v. 95.

87. —*περὶ δὲ θρυγχεὺς κυκλῶντο*] Angl. and an azure-coloured cornice went round them.

89. *Ἀργύρεα, &c.*] *Argentae autem postes in aereo stabant limine, ἀργύρεον δ' ὑπερῶπιον ἐπὶ*—Angl. and a silver lintel upon them, *χρυσῆ δὲ κορώνη, and a golden architrave. κορώνη, cornice*; sumitur etiam pro curvo manubrio vel annulo, quo janua attrahitur; ut α, 441. Sed, ut H. Steph. observat, pro quavis summitate poni quoque videtur.

89. *Ἀργύρεα δὲ σταθμοὶ*—] In hac lectione prima in *σταθμοὶ* est corripienda. *ΕΛΛΕΣΤΙ*. Malè; nam δὲ ante *σε* corripitur non potest: potius ejiciendum *α*, *σταθμοὶ* v. Neque hoc numerosum. Nimis autem audax *σταθμοὶ δ' ἀργ.*—Barnesii. T. Y. Sed qua ratione per synaloepham efficitur *κέλευ* dissyllaba, et *ἔατ* vel *πρῆα* monosyllaba, eadem ferè—pronuntiarī posset—*μοὶ ἐν*. Vide supra ad p. 21, v. 174.

92. —*ἰδυήθῃ πρακίδεσσι*.—] Angl. with exquisite skill *ἰδυήθῃ*, vel *εἰδυήθῃ*, pro *εἰδηκνύαις*. *πρακίδεσσι*, pro *πρακίαι*, à *πρακίς*, ἡ *pectus*, in pl. αὶ *πρακίδες*, *praecordia*. Eadem locutio occurrit alibi saepe, et de Vulcano.

95—97. *Ἐν δὲ θρόνοι, &c.*] *Intus verò solia ad parietem acclinata erant utrinque*, [Vide ad v. 86.] *in loca interiora à limine usque: ἔνθα πέπλοι λεπτοὶ εὐνηται ἐμβεβλήτατο*, [Ion. pro *ἐνεβέβληντο*] *ἔθι περὶ* [foran tapetes vel pulvinaria] *tenues bene-neti instrati erant.*—

99. —*ἐπησανθὸν γὰρ ἔχεσκον*.] *avidè autem epulabantur*; i. e. epulis delectabantur.

64. 100. *Χρῶσειοι—ποῦροι*] i. e. *Auratae statuæ juvenum*—

106. —*ὧὰ τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείρω*] *tales qualia folia proceras populi*; quae scil. perpetuò moventur.

107. *Καιροσέων δ' ὀθονέων, &c.*] *Bene-textis autem à linteis distictis humidum oleum*; i. e. tam bene texta erant lintea, ut liquidum oleum texturam penetrare nequiret, sed deflueret. Alii aliter interpretantur; has interpretationes ita enumerat Schol. *Ἦεν οὕτως ἦσαν πυκναὶ, ὡς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν διελεῖν ἢ ἔξωθεν ἢ ἔλαιον ἰστίλλων, διὰ τὴν λευκότητά ἢ τρυφερὰ ἦσαν, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀπορρῆν ἢ οὕτως ἀποστῆλθαι τὸν μέτον, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποβάλλειν*. Caeterum *καιροσέων* est pro *καιροσέων*, à *νομιαταὶ καιρῆς, &c. bene contextus licio*; à *καίρος, licium*.

109. —*ὧς δὲ γυναιχες*] *Intellige ex superioribus, αἰδὲν ἰδμες, &c. peritas sunt in talia texendā.*

113. *Τετράγυος*] *Quatuor jugorum. τετράγων γυῖν γῆ δὲ μέγρον γῆς γεωργικόν*. Schol.

114. —*περὺναι*] *crescunt* [*περὺνω* verbum nov. poet. à *περὶ* verbi *φύω*.] *τηλεθῶντα, virentes. τηλεθῶν, idem quod ἄλλα. τηλεθῶσα, τηλεθῶσα, &c. pro τηλεθῶν, τηλεθῶσα, &c. Vide supra ad α, 25.*

117. *Τάων*] Acol. pro τᾶν, i. e. ἐκ τᾶν. "ἀκολάτου, Wolf. Rom. P. 64.

122—126.—*ἀλωή ἐφέζονται*] vinea plantata est. Τῆς μὲν ἔσ-
ρον [μέρος δὲ] *Θυλάπεδον ἐνὶ λειρῷ χωρῷ τέρβεται ἡλιῶν* Huius
quidem altera pars, quae est apricum solum in lato loco, siccatur sole:
δ' ἄρα τε τραγιάδι ἐτέρας [σταφυλάς,] δὲ τραπίουτιν ἄλλας, et qui-
dem τινάσκειαν αἰῶς υἰας, αἰῶς ἄλλας ἄλλας ἄλλας: παίρουθε δὲ τε, &c. et
coram eis in conspectu sunt υἰας immaturas, flores dependentes, αἰῶς
ἄλλας ἄλλας ἄλλας.

127, 128. *Ἐνθα δὲ, &c.*] Ibi ἄλλας excolitae areolas ad extremum
οὐρανὸν οὐρανὸν οὐρανὸν consitas sunt, perennē florentes.

131.—*ἔθεν, &c.*] ἄλλας ἀγυῶνται εἰς. Τοῖς ἄρ' ἐν *Ἀλεινίῳ*
[νῆσῳ] ἔσαν pro ἦσαν, &c. Notandum neutr. plurale hic construi
cum verbo quoque plur. Caeterum ad hanc poëticam descriptionem
alludit Miltonus, doctissimus poëta, de suo Paradiso loquens: *Spot*
more delicious! than those gardens feign'd Or of reviv'd Aonia, or
romew'n'd ALCIQUO, host of old LAKATES' son. LAM. IX. 439.

* 8. *M.*—] 8. LIB. XII, 39—62. Sirenes. Circe Ulyssē allo-65.
quitur.

39. *Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφ' ἔσαι,*] subauditur εἰς. *Sirenum*
voce, et Circes pocula potiti. Hor. Epist. ad Loll. l. II. 23.

42.—*πῶ δ' οὔτι γυνή, &c.*] huic nouquam uxor, &c. Conf. *Gray's*
Elegy: For them no more the blazing hearth shall burn, &c.

45.—*ἄσπερον*] hic pro ἄσπερον.

47. *παρὲς ἑλλάων*] praesternavigato. ἑλλάων pro ἑλλάων. subauditur
ἔρα, vel tale aliquid; ut alibi, quando infinitivus pro imperat. poni
dicitur. "l. 51. *πάρων ἀνήσθων funes alligentur.* CLARKE. P.

† 9. *M.*—] 9. LIB. XII, 85—107. Scylla et Charybdis. Circe
Ulyssēm alloquitur.

85. *Ἐνθα δ'—*] *Ἐπέλλη ἐνναίαι, &c.* Hic autem Scylla inhabitat,
horrendum vociferans. "Apud Homerum, à quo primū Scyllae
"speciem declaratam habemus, mythum omnino simpliciore et
"rei declarandae magis consentaneum videmus, Odyss. μ, 85—
"100. Scopulus est, cum antro, cujus fundo illa pedibus suis adnata
"adhaerescit: undē *πόδες δώδεκα πάντες ἄωροι* ei tribuuntur v.
"89, saltē illa pedibus suis insistere nequit; itaque medio tantū
"corpore ex antro prominet, et sex sua capita late exerit, ut pisce-
"tur, undē vivat, belluas marinas, *Ἀελφίνας τε, κύνας τε, καὶ*
"*ἑπὶ μετ' ὄνυχον ἑλθὼν Κήτος.* Vox porro ejus est qualis catuli v. 86.
"τῆς ἦται φωνῆ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς, *Γίνεται.*" HEYKE, ad
Virg. Bucol. Excurs. iv. Conf. Aen. iii. 420. sqq. et quae ibi notavit
idem vir egregius.

89.—*ἄωροι*] immitiles ad movendum, quasi ex a priv. et ἄωροι, es-
cito. Alii aliter interpretantur.

95. *Ἀπὸ τοῦ δ' ἑλθὼν*—] Illic autem piscatur, scopulum circumnavigans
ἑλθὼν, piscor, in 3. pers. *ἑλθὼν, contr. ἑλθὼν, Poët. ἑλθὼν. παρ-*
μαμάουσα, idem quod παραμαμάουσα, cupidē quaerens.

100.—*νεῖς κυανοκράοιο.*] Subauditur ἐκ vel ἀπὸ. ἰ *ναοο* castru-66.
λαον habentis program. "ἔξ in compos. P.

101.—*ἡθαμαλώτερον*] humiliorem. *πληθίον, supple εἰδί.*—*καὶ γὰρ*
διασπτεύσασαι, et inter hos jaculum posses transmittere, i. e. distantia
ejus à Scyllā non major est jactu sagittae.

96. * 10. Νῆ.—] 10. Lib. XIII, 96—112. Portus Phorcynia.

96.—98. Φόρκυνος δὲ τίς—λιμὴν,] Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμένε Φόρκυνος ἴσται ἰσθμὸν τοῦ θαλασσοῦ θαλάμου. Schol. —ἐν θήμῳ Ἰθάκης, i. e. ἐν Ἰθάκῃ. δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀποφύγας, duo verò projecta in ipso Littora abrupta, λιμένος ποσειπετησία, [idem quod προσπετωκυία] portui adjacentia et cum ventis inchoantia es. Προσπετωκυία πρό τοῦ λιμένος, καὶ εἰς σκέπην οὐδαὶ τῶν ἀνέμων. Εὐσταθ. Conf. omninò amoenissimam illam descriptionem hujusmodi portus, Aen. i. 159. Est in recessu longo locus, &c. [quae me puerum, bene memini, mirè delinivit.] Primae ejus lineae, ut observavit ad locum Heynfus, petittae sunt partim ex Odys. ε, 404, et 411, sqq. ubi Ulysses enatat naufragio in Phaeaciam, partim Odys. ν, 96, sqq. ubi in Ithacam escendit. De toto loco vide ejusdem eximii viri Excurs. vi. ad Lib. i. Aen.

99. Αἶε' ἀνέμων, &c.] Quae à ventis rouscis defendunt magnam fluctum ab alto. "An, Quae defendunt extra [excludunt] magnos fluctus ventorum graviter flantium: i. e. fluctus a ventis talibus impulsos? F.

101. —ὅταν ὄρμον μέτρον ἴκωνται.] cum portus spatium intraverint. Vel, ut Schol. ἔταν πρός τὸ ὀρμισθῆναι ἀπέκωνται.

106. —τιθασιώσασαί—] ἀποτίθενται τὴν βέβον, ὃ ἴσται το μέλι. Schol.

107. Ἐν δ' ἴσται λίθων περιμήτες, &c.] Angl. And within likewise were long extended beams made of rock; and there the Nymphs wear their purple vestments,—

109. Ἐν δ' ἴσται—] Ἰθάκῃ primam ancipitem habet. T. Y.

110. —αυταίβαται ἀνθρώπων,] permeabilis hominibus.

H. NOTAE IN HESIODUM.

* Ex Ηαηραο.] Hesiodus poeta fuit antiquissimus et celeberrimus, Ascræus vulgò dictus, [Vide Virg. Geor. ii, 176. et Ecl, vi, 70.] ab Ascrâ Boeotiae vico, ad radices montis Heliconis: sive ibi natus, seu educatus tantum, postquam pater è Cumâ, Aeolicarum urbium unâ, quae hujus patria erat, Ascram migrasset: de qua migratione Hesiodus ipse nobis narrat. [Egy. καὶ Ἡμῆρ. v. 633, seq.] Patris autem nomen Dios, Matris Pycimede fuisse dicitur. Scripta ejus remotissimam redolent antiquitatem; sed incertum adhuc est quo tempore potissimum vixerit. Auctor Marmoris Arundeliani eum 37 annis facit antiquiorem Homero; alii eos aequales fuisse, alii Homerum Hesiodo longè vetustiorum affirmant. Ἐν δὲ Ὀμηροῦ, inquit Suidas, κατὰ τινὰς, πρεσβύτερος· κατὰ δὲ ἄλλους, ἀγχιώτερος. Προφύριος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι νεώτερον ἑκάστων ἐμμαντεῖν ὀρέζουσι. Non nostrum est hic loci tantas lites componere conari. Eorum opinioni, qui Homerum seniolem Hesiodo statuunt, quae, teste Joan. Ger. Voessio, [De Poëtis Gr. cap. ii.] plurimum est, potius acquiescamus; ita tamen ut hujus juvenus in illius senectatem incidere potuisset. [Vide supra ad p. 3. et Fab. Bib. Gr. Vol. I. p. 96. edit. Harles.] Ad hanc tamen rem tuendam nullum argumentum derivari debet à quodam libello, qui hodiè extat, cui titulus, Ὀμήρου καὶ Ἡσίοτου ἀγὼν, quem Graecè primus edidit celeberrimus Henr. Stephanus, [an. 1673, in 8vo.] et qui continet narrationem certaminis, quod Hesiodus cum Homero inisse dicitur, in Chalcide coram Panide rege, qui primas Hesiodo detulit. Verisimile enim est universam hujus contentiois historiam à praeicis Grammaticis fuisse confictam. Nec majorem fidem meretur istud de hac re epigramma in Anthologia: [edit. Wechel. p. 890. et Brunck. Analect. Vol. iii. p. 180.] "Anon. 151.

Ἡσίοδος Μοῦσαις Ἑλικωνίαι τόδ' ἀνίδηκον,
 Τρωφὸν νικῆσας ἐν Χαλκίδι θεῶν Ὀμηρον.

Cujusdam quidem non absimilis certaminis mentionem facit ipse Hesiodus; [Egy. καὶ Ἡμῆρ. v. 654.] apud de Homero à se victo ne vel unum verbum profert: nec quidem credibile est Hesiodum unquam in tali contentione ab incomparabili Homero victoriam reportasse. Quanquam autem Hesiodus, in omnibus virtutibus, quae summum poetam constituunt, Homero longè sit inferior, non tamen desunt et sua merita Ascræo vati; de quo Quinctilianus, "Rare," inquit, "assurgit Hesiodus, magnaue pars ejus in nominibus est occupata. Tamen utiles circa praecepta sententiae, lenitasque verborum, et compositionis probabilis: daturque ei palma in illo medio genere dicendi." [Lib. x. cap. 1.] Jucundâ dictionis simplicitate praecipuè commendabilis est Hesiodus: sin autem Fabius eum nunquam assurgere affirmasset, ad lectores Τίανωννυχίας, quae tantâ sublimitate in Theogoniâ describitur, potalessemus provocare. Quae extant Hesiodi sunt Egea καὶ Ἡμῆραι, Θεογονία, et Ἀσκήσις Ἡρακλέους. Nonnulli tamen dubitant an Scutum Ἡρακλέους re verâ sit è manu Hesiodi: atque id multi ab eo prorsus abjudicant. Opera

67 et *Dies* vulgò putantur primam exhibuisse adumbrationem ejus generis poematis, quod nos hodiè nuncupamus *didacticum*; cujus perfectionem videmus in carmine illo *faceto et molli*,—Georgicis elegantissimi Virgillii. Negat autem praestantissimus Heynius *Hesiodi de opere rustico* carmen à Virgilio imitatione esse expressum; cui opinioni ipse Virgilius ansam dedisse videtur, dum se *Ascracum carmen* Romana per oppida canere ait. [Georg. ii, 176.] “Vix enim,” ut affirmat idem vir egregius, “in tribus aut quatuor locis Georgicón Hesiodeae sententiae sunt expressae.—Quod autem Ascracum carmen appellat suum opus Virgilius, id eò pertinet,” eodem Heynio iudice, “quòd in simili forè genere versatur, non quòd ex Hesiodo petitum aut transcriptum aut ad ejus formam est compositum.” [Prooem. in Geor. sub fin. ubi vide plura.] Caeterùm quod ibidem observatur, “comparatione Virgillii ad Hesiodum institutá, nihil exilius, jejunius et aridius Hesiodo, nihil copiosius et plenius esse Virgilio,” in eo eximius criticus quibundam forsàn videri posset Ascraco seni paulò iniquior, si nescirent quae ab eodem observata fuerint de loco sublimi in Theogoniá. “Ex his,” inquit, “et similibus locis postarum antiquissimorum character constituendus est, quo assurgere illis liceat; nam simile quid seniorum poetarum ingenia non protulere; et piget, Hesiodorum ingenium non tam ex hoc ac similibus in Herculis Clipeo, sed ex his partibus aestimari, quae tenuiora sunt et ex placido ac moderato cri genere.” [De Theog. ab Hesiod. conditá. Commentat. Soc. R. Gotting. Tom. II. 1779. p. 151.] Ubi obiter notandum *Clipeum Herculis* Heynio videri opus genuinum Hesiodi. In *Theogoniá*, carmine apud veteres longè celeberrimo, nullum traditur systema religionis Graecorum; sed fabulosa deorum generatio exponitur, ita ut narrationibus alioquin jejunis poetica subindè accedant ornamenta. Quod ad morem vitae attinebat, traditum est Hesiodum raris et otii fuisse amantissimum. “Vir fuit,” inquit Velleius Paterculus, “per elegantis ingenii, et mollissimá dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus.” [Hist. Lib. i.] Musarum alumnus, quod poetis solenne est, se fuisse, agnos pascentem sub Helicone divino, ipse testatur. [Theog. 32. Oper. et D. 662.] Ad provectam senectutem pervenisse, atque morte violentá tandem perisse perhibetur. Sed de hac auctores minùs consentiunt, nec ullius eorum narratio prae se fert vel specimen veritatis. De vitá Hesiodi scripsere Suidas, aliique veteres; atque è recentioribus Fulvius Ursinus, Lilius Gyraldus, Ger. Jo. Vossius, et omnium copiosissimè Operum ejus Oxoniensis editor Th. Robinson, qui Dissertationi suae inserendum curavit calculum Astronomicum de aetate Hesiodi, qui auctorem habet Josephum Atwell, S. T. P. Vide Fab. Bib. Gr. ubi suprà; item Vol. I. p. 567, sqq. edit. Harles. “L. I. c. xiii. II. c. viii.

HESIODI EDITIONES PRINCIPVAE.

1. Hesiodi Opera et Dies; uná cum Orationibus laocraticis 18, et Epyllis Theocriti. *Mediolani*, 1493. in fol. [Quae est Edit. princeps.]
2. Hesiodi Theogonia. Ejusdem Scutum Herculis. Ejusdem Georgicón libri duo; uná cum Theocriti Eclogis 30. &c. &c. *Venetiis*, apud Aldum, 1495. in fol.

3. Hesiodi Ascræi Opera et Dies. Theogonia. Scutum Hercu-67.
lin. Venetiis, anno à partu virginis, 1537. in 4to. [Haec est edit. Fr.
Trincavelli.]

4. Hesiodi Ascræi quae extant, cum Scholiis Graecis, &c. cum
Indice copiosissimo. Gr. Lat. Operâ et studio Dan. Heimii. *Ex*
Officina Plantiniana Raphelengii, 1603. in 4to. "In 8vo. 1613. 1622. P.

5. Poëtas minores Graeci. Hesiodus, &c. Edit. Radulphi Win-
tertoni, Gr. et Lat. *Cantabr.* 1635. in 8vo. [*Ibidem et Londini saepius*
repetita. Optima est Lond. 1739.]

6. Hesiodi Opera omnia ex recensione Jo. Georgii Graevii, &c.
Gr. Lat. *Amstel.* 1667. in 8vo.

7. Hesiodi Ascræi quaecunque extant, Gr. et Lat. ex recensione
Iohannis Clerici, &c. cum Indice Geor. Pasoris. *Amstelod.* 1701. in 8vo.
[Clerici animadversiones, quae sunt copiosissimae, non magni aesti-
mantur ab eruditis. Tam absurdis somniis refertas esse putat Hey-
nius, ut eas in recentioribus editionibus repetitas videre molestum
sit.]

8. Hesiodi Ascræi quae supersunt, cum notis variorum. Gr. et Lat.
Edidit Thomas Robinson, S. T. P. *Oxon.* 1737. in 4to.

9. Hesiodi Ascræi quae extant Opera, cum notis selectis, accedit
Pasoris Index studio Schrevelli, ad editionem Robinsonii recensuit
notasque suas adiecit Jo. Tob. Krebsius. *Lipsiae*, 1746. in 8vo.
et 1778.

10. Hesiodi Ascræi quae extant, cum notis variorum, &c. curante
Chr. Frid. Lössnero. *Lipsiae*, 1778. in 8vo.

11. Theogonia Hesiodæ, textu subinde recto, in usum praelec-
tionum scorum edita à Frid. Aug. Wolf. Graecè. *Halae Saxon.* 1783.
[Huic edit. accedunt quaedam praestantissimi Heynii.]

* * Plenam edit. enumerationem vide apud Fab. Bib. G. Vol. I.
p. 596, seqq. edit. Harles. "L. II. c. 8. s. 20.

† *Ἐκ τῶν 'ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑἸΚΡΑΙΟΥ Ἔργων καὶ Ἡμετέων.*
I. e. *Ex HESIODI ASCRAEI Operibus et Diebus.* [1—201.] *Ἔργα καὶ Ἡμέ-
τεας, Opera et Dies*, est poëma didacticum, in quo cum agri colendi
rationem tradit, tum in primis fratrem Persen ab ignavia et volup-
tate ad virtutem et diligentiam revocare studuit. HARLES.

Vers. 1—10. Μοῦσαι, &c.] Decem primos versus, qui continent
invocationem Jovis et Musarum, auctorem non habere Hesiodum
affirmant Pausanias, Tzetzes, aliique: et doctissimus Brunckius, in
sua Gnomiorum Poëtarum editione, eos omisit. [Vide Fab. Bib. Gr.
Lib. II. c. 8.] *Προφάνθεν—ἐκ τῆς Πιερίας. δειδῆναι—καὶ τῶν θεμετέων
μελαδίας. κλείουσαι—δειδῆναι τοὺς ἀνθρώπους.* Schol. κλείω, est
colubro, alicui gloriam concilio. Post κλείουσαι rectè intelligit Mos-
chopoulos *ὅτι δὲ ἰδέληται. Δεῖτε δὲ—Agite quiesce. ἐνέπειτε ἀναλ-
οῦσαι rectè exponit Graevius ἐνέπειτε, ut ἀρχαίων ἐφόρει pro ἤρα-
τες, πρόμαρτες ἔχουσι pro ἔκρυπται, &c. 3. 'Ὅν τε δὲ, &c. Sic
construe et distingue, ut bene vidit Gronovius: *τε δὲ δὲ βροτοὶ ἀνδρες*
[αἰδῶν] ἀρετὰ τε φατοὶ τε [αἰδῶν] τε ῥητοὶ τ' ἀρῆται ἔχουσι μεγαλο
ἀώς. Angl. through whom mortal men are obscure or renowned: and
they are noble or ignoble, according to the will of mighty Jove. Simplicitatem
quandam habent hae repetitiones, quae antiquitatem redolet.
ἔχουσι, est volente alicui. *Ἐπειάσ ἔχουσι, Mæcenii voluntate*—*Odyss. 6,**

318, linc. 5. 'Ρεθε μὲν γὰρ βραχέα, facillè enim extollit, βεθε δὲ χιλιάρια βραχέστα, [supple εαυτὸν,] et facillè deprimit extollentem ca. 6. ἄβηλον εἶπει, obscurum augeat, h. e. evehit, ornat. 7. κάρρπει, attenuat. 9. Κλυθί, linc. ad Jovem refertur. Τύνη δὲ Ἰθυνη Δέμωτας [ἄν] δέσπ, linc. Tu autem Jupiter regis judicicia justè; ego verò Perceas verè dicam.

11—13. Οὐκ ἄρα μόνον ἔην ἐρίδων γένος,] Non sanè unum est contentionum genus, i. e. duo sunt contentionum genera. ἔην pro ἦν, quod hic idem ac ἔσσι. Neo insolitum est εἶναι pro εἶσι apud Latinos. [Vide Viger. de Idiōtismis, C. V. s. iii. r. 11. fin.] 12. νοήσας est hic prudens, sapiens, vir intelligens. διὰ δ' ἀνδρα, linc. et δαίνδρα δ' ἔρασι θυμῶν. Angl. and they are of a different disposition. "Quid verò miri," inquit Grævius, "Pœtam ἐρίδων tribuere animam, "quam inter deas referantur et hic et in Theogoniâ?"

68. 14—16. —ἄβέλλαι,] αἰθέριαι. σχετλή—χαλεπή βαρεῖα. οὐτος—οὐδαίε, τήννη—καύτην. Schol. ἀλλ' ἄκ' ἀνείργης, linc. sed necessarè immortalium consiliis litem cohunt gravem.

17—19. Τὴν δ' ἐτίρη] τὴν καλήν. προτίρη—τῷ γόνῳ. ἐγένατο—ἐγέννησε. νύξ—ἡ. ἐρεκεννή—αἰστανή. ἀθάνα—ἐθῆκε ἐπὶ τῷ οὐ. μιν—εἰς τὴν. —ἀμύλγος—δ' ἐν τῷ ὕψει ἔχων τὴν καθέδραν. αἰθέρι—ἐν τῷ. ναίων—εἰκῶν. Schol. Ἔθῆκε δὲ μιν πολλὸν ἀμείνας, scilicet ἔραν, Κρονίδης ἐν γαίης ῥίζῃσιν καὶ ἀνθρώποις. Ροσὶς ἔλλαμ longè meliorem in terræ radicibus, [hoc est, in terrâ,] et inter homines. ἔν ἀπὸ κοινοῦ repetendam. GRÆVIUS. Caeterùm hæc ἔρεβ bona nihil aliud videtur quam æmulation. "V. 20. ἀπολαμὸν, Brunck. P.

22. —δε] εἶτα, πτωχός. Inert, inquit, videns alium labore divitiis invenisse, et ipse eadem ratione opes quaerere studet. GRÆVIUS. ἀρόμμεναι—ἀροῦν. ἠδὲ—καί. Schol.

27. Ὡ Πέρση,] Alloquitur fratrem, et jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: οὐμque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infeliciter circa eas versatur, cui singulis temporibus sui proventus actu adfuerint. Στρισσοῦν. τερῷ—τῷ σῷ. ἐκινάεθρο—ἐκινάεθρου. κακόχαρτος—ἡ ἐπὶ τοῖς μικροῖς χερσίν. νύκτι—ἄπικεῖναι—πρὸς μόνους φιλονεικίας θεωροῦνται. Schol. ἀγορῆς ἐπακουθὸν ἔόντα, concionam audiatorem factum. Ἀγορῆς ἐπακουθὸν εἶναι Plauto est foro operam dare; Terent. lites sequi; ut observavit eruditissimus Grævius.

30—36. Ὡ γὰρ ε' δέλω γέλευται—] Cura enim parva esse ἀρετα, linc. Nam πέλευται est hic pro πέλευσθαι δεῖ, ut vidit Grævius ἄπειμι μὴ βίος, linc. ei cuiuscumque non est victus domi in annum repositus; ἀρετος, avaritia collectus, ut interpretatur idem vir magnus. Ἀμύλγος ἀπέρη, Cereris κικῆς; τερῷ κε πορεσάμενος, i. e. εἰ πορεσάμενος, Angl. with which when thou hast amply supplied thyself, ἀβέλλοις νείμας καὶ δ' ἦρην ἐπ' ἀλλοτρῶσις κτήμασι. then deal as much as thou hast a mind in strife and contention about the goods of other people. Est scil. concessio ironica. δ' οὐκέτι ἔσται σοὶ δευτέρων ἔρεβων εἶδος: however it shall not any longer be in thy option to do so to me; ἀλλ' εὐθε, linc. but afterwards let us decide any controversy that may be between us by fair trials, which proceed best from Jove. [Vide Iliad. α., 239.] Ἰθαίρη Ionicè pro ἰθαίης, quod idem ac εὐθαίης.

37—39. Ἐθῆ—ἐδαθείμεθ'.] Jam—divisimus inter nos: ἀλλὰ εἰ καλλέ—Loqe, cum. Guiste, probante Robinson, ἀλλὰ εἰ καλλέ,

καὶ πλείω. Hereditatem, inquit poeta, divisimus, (aequaliter scilicet) tu vero ambitu et donis καὶ πολλὰ, majorem partem rapuisti. — βασιλῆας δαροφάγους, — erant hi judices ac senatores, potius quam reges, qui, ut videtur, adeo corrupti erant, ut non solum publicè exigenter aliquid donum mercedis loco, sed et privatim à litigantibus munera acciperent. [Vide Herodotum de Dajōze, L. I. 96. et Odys. 3, 40, 41.] οἱ τῆνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσαι, qui hanc vitam volebant iudicare. Scaliger notavit ἐθέλουσι hic positam pro ἤθειλον. Sed simul notasse debuit auctores Graecos hoc modo tempore praecauti solere, quippe qui tempus respiciant, quo res narratur. [Vide Vol. I. ad p. 122, n. 6.] δικάσαι, reduplicato δ, pro δικάσαι; quod, à δικάζω veniens, necessariò penultimam corripit: ut ἐθακάμεθα supra, pro ἐθακάμεθα, à δάζω.

40—43. — ὄσφ πλέον ἤμισθον παντός,] Hic propriè docet fratrem poeta, omisis litibus, praestare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quaerendam, praesertim si parca vivas. GRAEVIVS. Simul quoque, sine dubio, perstringit iudices, τοὺς βασιλῆας supra dictos, qui suis indulgent cupiditatibus, et à vitae frugalitate transiunt ad πλεονεξίαν injustam. Οὐδ' ὄσφον, &c. victis frugalitas hic commendatur. Sic Hor. Me paucant otiosa, Me cichorea, leveque malva: [Lib. I. Od. 31.] Κρήναντες—Ἰχθυόων— I. e. ἔχθησαν—βίον, vitam, I. e. vitae methodum. Πηδῆως γὰρ κεν—ἐργασίαι, Verte, cum Graevio: Facile enim uno die tantam quaerivimus, — nam ἐργασίαι hic est, labores parare, acquirere, subintellecto βίον. " Vide Prax. Sol. xv. 16, 17. xvi. 8. xvii. 1. Ecol. iv. 6. ἐργασίαι, Gaisford. R. 45, 46. Αἰψὰ καὶ πηδάλιον, &c.]. Statim gubernaculum quidem in fumo poneret; I. e. Statim ad finem labores perduceret: Est nempe metaphora desumpta ab eo quod facere solebant veteres, quum hyeme, post navigationem, naves erant subductae. Suspendebant nimirum clavos in fumo, quo credebantur indurari atque à putredine servari. Sunt qui πηδάλιον pro στίβω accipiunt, stivamque pro aratro, quod rustici, finito opere, solebant super fumosa laquearia itidem collocare. Undè hunc versum ita exponit Scaliger: non curat neque navigationem, neque agriculturam. In hunc locum multus est eruditissimus Graevius, quam videas.

47, 48. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε—] βίον scilicet veram atque rectam optimamque vivendi methodum.—Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, Prometheus voratus, qui filius erat Japeti et Asiae vel Clymenae Nymphae, fratrem autem Epimethei. Is, post hominem à se à lato formatum, Minervae auxilio in coelum ascendisse dicitur, ignemque, admodum ferulà ad rotam solis, furatum esse, atque ex hoc igne coelesti hominem suum animasse. " Vide Aeschylī Prometheum; 239, &c. P.

50—52. Κρύψε δὲ πῦρ—] Locus obscurus, quem intactum et sub silentio praeterierunt interpretes. Ordo, interpunctiones mutata, videtur esse: εἶς δὲ καὶς Ἰανπετοῖο ἔκρυψε ἐν κόλπῳ νόσθημι πῦρ, τὸ μὲν ἔλαμψε αὐτῆς ἀνθρώποισι παρὰ μητιδεντος Διός, λαθεὶν ταρπιέρανων ἄφα. Filius autem egregius Japeti abscondidit in caris ferulà ignem, quem quidem furtim abstulit, hominum gratià, à prudente Jove, clam Jovem fulminibus gaudentem. κλέπτω αὐτῆς est furtim retrò! fero, furtim aufero, vel ἀποστέφ. Appositè Horatius: Ἰανδαξ Japeti γένος Ἰγνάν fraude malà gentibus intulit. [L. I. Od. 3.] Caeterum ignem in ferulae medullà asservare, inventum Promethei fuisse tradit Plinius. Lib. xii. c. 59. " Ζεὺς ἔκρυψε πῦρ. Vid. Theog. 563. P.

60. 54. —[κίρι] περισσώτερον. μήδεα—βουλεύματα. εἶδαι—γινώσκει. Schol.

60. 'Ἐφραϊστον δ' ἐκίλευσε—] Sequitur jam descriptio formationis Pandorae primae mulieris, quam dli deaeque, collatâ operâ, amabilem finxere.

65. —[ἀμφιγυῖαι] Idem quod ἀμφιγεύσαι. [Vide Vol. I. ad p. 54. n. 4.] Conf. Il. γ, 54, sqq. —καὶ πόθον ἀργαλέον, et desiderium vehemens, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας. "κορεῖν, inquit Graevius, est κορμῆν, "καλλωπίζειν. Hesych. κορεῖν, κορμῆν, καθαρίζειν. unde et νεωκόρος, "qui templum ornat et tuctur, αειδῶνας.—Γυιοκόροι μελεδῶνες sunt curae, "quae totae in ornando corpore sunt occupatae. Mulieres verò quo studio magis tenentur, quàm comendi et excolendi corporis, quibus, "ut Plautus ait, nulla satis ornandi satietas est?" Hanc tamen interpretationem respuit vir doctissimus Dav. Ruhnkentius, qui pro γυιοκόρους legit γυιοκόρους μελεδῶνας γυιοκόρους, curas quae membra consumunt: et hanc lectionem exemplis confirmat: quam et Proclus et Tzetzes vidisse videntur, hoc modo interpretantes: φροντίδας ἐθέουσας τὰ μέλη. "μελεδῶναι, Branck. Lips. n. γυιοκόρους, à κέρω, Guiet. P.

67. Ἐν δὲ θέμεν κόνειον τε νόον] i. e. ἐπιθεῖναι δὲ τε κόνειον νόον, iudere vero et imprudentem mentem, καὶ ἐπικλοπον ἦθος, et fallacem mores:—διακτορον Ἀργειφόντην, internuncium Argivicidam; notum Mercurii epitheton. Sic Il. β, 103. φ, 497. &c.

70, 71. —[ἀμφιγυῖαι] Est δ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυῖς γυῖς, utroque crure: et est epitheton Vulcani, non πεκτώς seu sensu vituperatorio, sed χαρακτηριστικῶς κατὰ τινα ἰδιότητα hinc et addi solet κλυτὸς, περικλυτὸς, ut appareat non ignominiae causa positum, sed ob personalem Vulcani characterem. DAMM. Lex. Hom. Παρθένω αἰδοίῃ Ἰακλον,—Subintellige κόνημα, κλάσμα Ἰακλόν τι κλάσμα, Ἰνδαλμα, αἰθάλων. Guicetus. Ἄφρονίτω δια βουλάς, Σαυρακί σκίι συνέλιθι. δέω δια, dactylus. Cf. Il. α, 1. et Clarkium ad locum.

79. —[Ἐν δ' ἄρα φωνήν] φωνή hic est ὄνομα, ut apud Il. γ, 161. ubi φωνῆ perperam παρέλκειν docent, et exponunt voces. GRAEVIVS. φωνή si idem valeret ac ὄνομα, dicendum fuisset ἐπέθεχε neque in loco Homeri citato eum sensum habere videtur: distinguendum levius post βαρυκτόπου, plenius post κήρυξ. T. Y.

70. 82. —[πῆμ' ἀνδράσιν ἀληθεύειν.] detrimentum hominibus inducitur. ἀληθεύει, Ion. pro ἀληθεύεις, ab ἀλέω, invenio.

96—98. —[ἐν ἀρήκταισι δόμοισιν] in non fractâ pyxide—[ἀμοι enim, ut notavit Graevius, quodvis receptaculum, et vas notat.—πρόσθεν γὰρ ἐπέβαλε πῶμα πῖθου, prius enim injectis operculum vas]—Pandora scil.

102. ἐφ' ἡμέρη—] Legendum censet Graevius ἐφ' ἡμέραι. Hor. Post ignem aetherid domo Subductum, Macies et nova Febrium Terris incubuit cohors; &c. Lib. i. Od. 3.

106, 107. —[ἐκπορεύσθω] ἐξ ἀρχῆς λέξω. Schol. ἐκτελέσω. in συντόμοις ἐπῶ, λέξω; Guicetus. —ὅδ' ὃ ἐν' ἑσέ βάλλες σῆσεν. in vero in precordiis tuis conde. Locutio quae saepe occurrit apud Homerum.

108. 'Ἄς—] ἴσθι, ὅτι. ὁμῶθεν—ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. γεγάσθ—ἐγένοντο. Schol. Hic incipit celeberrima enarratio diversarum hominum aetatum.

111—116. Ὅ μὲν ἐπὶ κέρων ἦσαν,] si quidam qui temporibus

Zeterna erant, &c. οὐρανῷ ἐμβαδύλευεν cum in caelo regnaret: ἔσ τε θεοὶ δ' ἔζων, [dele δ' et lege simpliciter ἔζων, vel cum Graevio (ἔσζων,)] et ut dei vivebant, securo animo praediti, νόσφιν ἄτερ τε πόσων καὶ δίζυος scorum sine laboribus et aerumnâ: ["ἄτερθε pro ἄτερ τε, Brunck. Gnomici. Ὡστε θεοὶ δ' ἔζων, Ed. Lips. nota. P.] — αἰεὶ δὲ [κατὰ] πόδας καὶ χεῖρας ὄρατοι, semper autem similibus [i. e. sine mutatione] pedibus et manibus gaudentes, [hoc est, ut recte Quietus, semper integris membris, non senescentibus,] τέρποντο [pro ἐτέρποντο] ἐν θαλάσῃ—delectabant se in conviviis, &c. Ἀφνειὰ μῆλουσι, abundantantes pomis, vel fructibus, &c. Hunc versum ex Diodoro Siculo restituit Graevius. "μῆλα hic non sunt greges. Id. P.

119. — πολλόν—] à nominativo regulari πολλός, πολλή, πολλόν. 71. καλῶς flectitur etiam regulariter, apud Homerum et nostrum; gen. κάλειος, in dat. pl. καλέεσσι, pro κάλεισι, ut in versu 120.

121. — ἐπειδή] Legendum videtur ἐπεὶ δή, nam neq. hic locum non habet. T. Y. "ἐπειδή, Brunck. Gnom. Lips. pro ἐπεὶ κεν. P.

125, 126. *Ἥρα ἰσοάμενοι,] Ἄερα ἰνδύει, — ἰσοάμενοι, reduplicato ε, poetice pro ἰσάμενοι, part. aor. 1. med. verbi εἶναι, ἐννύω, vel ἐννυμι, ἰνδύω.— Πλουτοδοῦναι—πλουτίζοντες τοὺς ἀνθρώπους. Schol.— γέρας βασιλῆου— Cur autem daemionibus tribuitur regius honor, hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν πρὸ εὐ ποιεῖν. GRAEVIVS.*

129. — οὔτε φνὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.] Verbe: neque corporis habitus similes, neque ingenio. φνὴ hic non est sola statura et proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formae, ut rectè Graeci magistri doceant. Νόημα est ingenium. Glossae MS. Vossianae: νόημα, φρόνησις. Hom. φρόνες, ll. α, 115. Id.

130, 131. *Ἄλλ' ἕκατόν μὲν, &c.] Sed centum annis puer apud matrem sedulam nutriebatur—Incepat Hesiodus mollem istam et effeminatam educationem, quae, ut ait Quinctilianus, nervos omnes et mentis et corporis frangit. ROBINSON. ἀτάλλων μέγα νήπιος φ' ἐνὶ ἀτρ. crescens valde rudis in domo mat. " Vld. Gen. i—xi. Is. LXV, 20. 22.*

132. καὶ ἥδη μέτρον ἔκοιτο,] et ad pubertatem ἔκοιτο. Poëtis ἥδη μέτρον nihil aliud est quam ipsa ἥδη. GRAEVIVS. Haud abe-mile est istud Homeri: τέλος θανάσιου, quod est ipsa mors.

136—138. — ἔρδειν—] est hic sacrificare. Sic Virg. Cum faciam vitula. [Ecl. iii, 77.] et Princeps poetarum: φέσαι ὑπὲρ Λαυαῶν. [Iliad. α, 444.] Ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἦθεα. Ut justum est hominibus in sedibus eorum conuictis; nam ἦθος interdum significat locus conuictus ad commorandum. Cf. infra v. 167. item ll. ζ, 511. Ζεὺς Κρονίδης ἔργου—supple τῆ γῆ.

141, 142. *Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι—] Haec est verborum συνίκανω. Τα μὲν μάκαρες θνητοὶ καλλίονται δευτεροὶ ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet daemones: hoc est, secundi gradus, inferiores illis daemionibus, qui ex aerei saeculi θνητοῦσιν sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἔμπερη τιμὴ καὶ τοῖσιν ἀπρηλ. sunt tamen et hi in dignitate constituti.— Καλλίονται verò hic est ἀδύ. GRAEVIVS.*

145. *Ἐκ μελιῶν,] Has voces interpretes reddunt, de fraxinis, quasi ianuisset poëta hoc genus hominum durae firmaeque texturae fuisse. Eadémne autem generatio et aenea fuit et fraxinea? Ἐκ μελιῶν δεινόν τε καὶ θυραῖμον verito, Hastis terribilis et validum. Τὸ μελιῶν est genit. plur. Dor. pro σοῦ μελιῶν Ἀλλία autem non*

soldm pro *fraxine* usurpatur, sed metaphoricè etiam ab Homero caeterisque poetis pro *hasid*. [Vide II. β, 542.]—Obiter notari potest, Ovidium, qui in quatuor aetatum descriptione ad Hesiodum respexit, aeneum seculum per armorum studium ab aliis distinguere: *Tertia post illas successit aenea proles, Saviour ingenis, et ad horrida promissior arma.* THEOBALD, apud Robinson. "Metam. i. 125.

72. 148, 149. *Ἀπλόστοι*.] Latinis sunt *inconditi*, qui moribus sunt inculti. *Τζετζες ἄγριοι*. Cic. *vasti et agrestes*. GRAEVIVS. *μεγάλη δὲ βίη*—supple *ἦν αὐτοῖς*, erat autem illis magna vis; *καὶ χεῖρες ἀακτοὶ ἐπέφυκον ἐξ ἄμων ἐπὶ στίβαροῖς μελέεσσιν.* et manus invictae super valida membra nascebantur ex humeris.

153. —*ἐς εὐρώεντα δόμον κρουαοῦ Αἰδαο,*] *εὐρώεις* hic est *squalidus*, ab *εὐρος*, *ritus*, *squalor*: ut Virg. *loca cœnta situ dicit*: aut *tenebriocous*. Glossa MS. Vossii: *εὐρώεντα, σκοτεινόν*. Suidas: *εὐρώεντα, σκοτεινὸν, ζοφώδη*. Sic et Hesych. et Etymologicum Magnum.—*Κρουαός* verò non est meo iudicio *frigidus*, sed *dirus, illacabilis, horrendus*. Hesych. *Κρουαόν, φοβικόν, μισητόν, ἀναίδες, φοβερόν, ἔλεεινόν, ἀτρόφον, δεινόν, χαλεπόν, πονηρόν, παύον, δυσχερές*. GRAEVIVS.

154. *Νώνυμοι*.] (pro *Νώνυμοι*) Vide supra ad Odyss. α, 222. p. 10.

160. —*πρωτέρῃ γενεῇ*.] Verte: *priori aetate*, non *generatione*, ut vulgò. GRAEVIVS.

161. *Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπτακύλῳ*] Intelligit non tantum *τοὺς ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις* dictos, sed etiam eos qui *Ἐπίγονοι* dicebantur, i. e. τῶν ἐκ τῶν ἐπὶ Θήβαις filios. Utrique Thebas adorti sunt. *Ἡκίπαια* Priores quidem argumentum subministrarunt Aeschylò nobilissimae tragoediae ejus nominis; posteriores verò pulcherrimi poematis Epici, cui titulus: *The Epigoniad*; quod auctorem habuit summi ingenii et eruditionis virum, Gul. Wilkie, S. T. P. "*μήλων, σσίμων, &c.* pro *οπίδων*. P.

167. —*καὶ ἦθε' ἀπέσθας*] et *sedes tribuens*. Vide supra ad v. 37—39, et 136—138.

169. *Τηλοῦ ἀπ' ἀθωνάτων*] Hunc versum ex MS. reposuit Graevius.

171. *Ἐν μακάρων νήσοις*.] Haec *νήσοι μακάρων* decantatae erant apud veteres poetas. Cf. Odyss. δ, 563, sqq. Pind. Olymp. ii, 109—149. Scollon Callistrati: *Ἐν μύρτου κλαδίῳ* π. τ. λ. infra p. 275. 290. Aeneid. vi, 638, sqq. et quae ibi annotavit doctissimus Heynius: item Plin. lib. vi. c. 32.

174. *Μητίεν' ἔπειτ' ἀπειλον, &c.*] O utinam ego quinto non interirem *Hominiūm* genus. Vide infra ad Eur. Med. v. 1. p. 165.

73. 181, 182. *Ἐστ' ἄν, &c.*] *γεινόμενοι* sunt *τεχθέντες*. Sic autem verte: *Quum vis nati canescant; hoc est, senescant, quum vix postquam lucem aspexerunt senio conficiantur*.—*Οὐδέ πατρὸν παίδεσσιν ὁμοίως*. Non haec referenda sunt ad *ἰδέας ὁμοίωσιν*, sed ad *γινώσκεις*. Loquitur de discordia et dissentione animorum. GRAEVIVS.

185—188. *ἀτιμῶν πελοῦσι, κοτυμηλία* afflicti *καλαρῶν*, et *μέμφομαι* est *μέμπεσθαι φιλοῦσι*. et v. 189. *Ἄλλοι δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει*, est *ἐξαλαπάξιν εὐθεῖα, solet expugnare, &c.* IIad. α, 80. *ὄτε γέσσωσιν ἀνδρῶν χέρη* quando irasci solet vitò inferiori: et sic *σπερὰ Ἰάσον*. Angli interdum: utitur futuro eodem ferè modo: *when he shall be enraged against a man of inferior degree*. [Conf. Vices. de Idiotism. C. V. iii. 11. n. 99. Zeunli.] *βαζοντ'*, quod *βαζοντες*, est. h. e. ut docent nonnulli, dualis pro plurali *βαζοντες*

[Vide quae vir ornatissimus Sam. Clarke annotavit, ad *Illiad.* α, 566. 73. et vide supra ad *Odyss.* θ, 35. p. 24.] Vera lectio hic est: *βάζοντες* *θεσθε* atque ita legisse videtur Moschopolus. *οὐδέ θεῶν ὄψιν εἰδότες* neque deorum vindictam veriti: Nam *ὄψιν* non est oculus, ut quidam putant, sed poena, vindicta divina, &c. Sic *Illiad.* π, 588. *θεῶν ὄψιν οὐχ ἀλέγοντες* deorum ultionem nihil verentes. [Conf. *Odyss.* φ, 28.] *οὐδέ μὲν ὄψε ἀποδοτέον* [*ἀποδοίησαν*] *θραπέτηρια γηγεύεσσι* [*γήρασι*] *τοκεσθῶν*, neque hi sanè senibus parentibus educationis praemia reddere volunt. "*γήρημι, γηράνας, γήρας*,—*αὐτός*; P.

191. ὕβριν] *ὑβρεστέην*. Schol. abstractum schi. pro concreto.

194. —*ἐπὶ δ' ὄρον ἐμείμαι*] i. e. per tmesin pro *δ' ἐπομείμαι ὄρον*. "An pro *δ' ἐπίορσαν ἐμείμαι, προσηυτέ?* P.

199, 200. *Αθανάτων μετὰ φύθ' ἴτην*,] *Αθανάτων φύλα* sunt *Δῖα*. Sic superius *φύλ' ἀνθρώπων* sunt *homines*, *φύλα γυναικῶν* *mulieres*. *Γραεινός*, *προλιπόντ'* pro *προλιπούσα* nominative dual. feminino. Ostendit Brunckius, [ad *Soph. Antig.* v. 920. et 986. atque ad *Oedip. Col.* 1676. item ad *Electr.* 977.] prænomen seu participium plurale masculini generis de femina adhiberi posse; ita etiam masculinum duale: sed in singulari numero id nunquam obtinere. *Ἰδεσθε τάδε. ἀντί τοῦ τάδε*. inquit Schol. [ad *Electr.* 977.] *ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις λέγρηται, ὅπερ ὀνήθηες Ἀττικοῖς. τῷ χειρὲ γδρ φασί. καὶ Ὀμηρῶς* (*Il. s.* 778.) *τῷ δὲ βάζτην ἐρήρασι πελειάσιν ἰθυσθ' ὁμοῖαι*. Ad quem locum *Illiadis* quae annotavit Clarkius Brunckio valde sunt improbata. *τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ*—*relinquentur autem dolores graves*—*λείπεται*—*καταλείβησθαι*. Schol. Vide Vol. I. ad p. 90. n. 1.

* *Ἐκ τῆς ἙΣΙΟΔΟΥ ΔΕΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.*] h. e. *Ex* 74 *HESIODI ASCRAEI THEOGONIA, sive Deorum Generatione.* [617—306/] Qui in hoc poemate aliquod systema religionis Graecorum traditum putant, nae illi vehementer errant. "Constat enim Hesiodum non id egisse, ut fabulas à se congestas ad philosophicam rationem aut excuteret aut argute componeret, sed spectasse hoc, ut pro poetici ingenii modulo qualicumque ordine diversas fabulas in unum carmen contexeret, easque poetici ornamentis commendaret."— uti ostendit celeberrimus Chr. G. Heyne, in *Dissert. sua de Theogonia ab Hesiodo condita*, [in *Commentat. Soc. Reg. Scient. Gott.* 1779, Vol. II. p. 125, sqq.] ubi totam Theogoniam Hesiodicam enucleatè enarravit vir ille praestantissimus, cui alias multas debemus veterum Scriptorum explanationes, iudicio tam subactò cum summâ doctrinâ conjuncto prolatus, ut inter primarios, qui in hac palæstrâ sudarunt à renatis usque literis, meritò censendus sit. Ad dissertationem igitur quam indicavimus lectorem relegere visum est; nam instituti nostri brevitatis partem aliquam Theogoniae hic tantùm exhiberi patitur: atque *Titanum pugnam Tartarorumque descriptionem* eo consilio selegimus, ut non solum simplicitatis Hesiodicae exemplum, quod ex *Operibus* et *Diebus* jam dedimus, sed etiam sublimitatis, quâ Hesiodus excellens non vulgò creditur, cum ingenus Juventute communicaremus.

Ver. 617. *Ὡς Βραδρεφ τὰ πρώτα*—] Hesiodum consarcinatus sua

74. à pluribus carminibus, iterùm intelligitur ex his, quibus Titanum pugnam persequitur, multò copiosius et ornatius quam reliqua tractatis. Redit primùm ad id quod suprâ jam [v. 501.] attigerat, tres Centimanos, Briareum, Cottum et Gygen, fuisse à Jove vinculis solutos, quibus, virium vastarum metu, à Crono in Tartaro tenebantur: tum narratur bellum, nullâ expositâ causâ quâ esset confiatum, nec disertâ satis commemoratione eorum qui illud gesserunt: pugna autem magnâ cum poëticâ vi et gravitate memoratur, ut habenda sit haec particula, unâ cum sequente loco de Tartaro, inter potiora vetustioris poëseos specimina. *HEXNE.* 'Ως Βριάρεω τὰ πρῶτα— Παντὴ Κρόνος hic intelligitur. Lectio vulgata est: Βριάρεω δ' ὡς πρῶτα— Sed cum omnibus aliis locis poëtarum utriusque linguae Βριάρεω duabus primis brevibus sit, doctissimus Editor Wolfius levem hic mutationem fecit metri causâ "V. Th. 154.

626. *Γαίης φραδμοθύνην*— Terrae consiliis, &c.—*ἀπὴ γὰρ κατέλεξέ σφιν ἅπαντα διηνεκέως, ἴψα enim narravit illis omnia discretè; ἀρέσθαι σὺν κείνοις νίκην, &c. se cum illis victoriamque et splendidam gloriam reportaturum.*

630. *Τιτῆνες τε θεοί,*—] Titans intelligendi sunt veteres illi Uranidae, inter quos minor natu Cronos ipse: cui deorum et mythorum ordini antiquiori successit recentior ille. *HEXNE.* Sunt igitur *Τιτῆνες θεοί* Cronus unâ cum fratribus, qui et dii prioris aetatis: Dii vero posterioris sunt orti Saturno. "Croni autem ipsius," ut observavit Heynius, "nulla fit mentio; ut ex poëtae mente bellum hoc factum videri debeat post Cronum jam regno à Jove dejectum, cum Titans adversus novum principem seditionem movissent. Infrâ tamen [v. 851.] cum Titanibus in Tartarum dejectis "Cronus memoratur."

633. —*δοτῆρες εἰδών.*] *datores bonorum. εἶς, εἶσα, εἷ.* Ion. ἦσι. genit. *εἶος* et *ἦος.* *bonus, pulcher.* genit. pl. *εἰδών,* Aeol. *εἰδών.* [cf. *Odyss. β, 325, 335.*] Versum sequentem unciis circumscripsit Wolfius, quia repetitus videri potest ex v. 625.

75. 636. *Συνεκέως ἐμάχοντο, &c.*] Quod decem annos continuatum est bellum, donec pugna illâ memorabili [quae narrata est] finiretur; potest id ornatu poëtico tribui; potest tamen tempus forte continuorum terrae motuum designari, donec erumperet intestina elementorum discordia. *HEXNE.* Idem tamen vir egregius censet orationem hâc fore expeditiorem si cum v. 634. abessent quoque 635—6.

639. —*ἴσον δὲ τέλος τίνατο πολέμοιο.*] *aequali adhuc fortunâ in pugnis usi fuerant. τέλος πολέμοιο pro πόλεμος* notum est ex Hom. dui et ipse saepe sic loquitur. Aliâ est: *θεὸς ἴσον ταῖναι πολέμου τέλος,* vel, *μάχη ἐπὶ ἴσα τίνατο.* Rationem translationis optimè discas ex *Il. ε, 410, sqq. coll. simili loco μ, 433.* V. sq. *κείνοισι* Centimanos designat, quos ut benevolos sibi et audaces reddat, bona fercula iis apponit Jupiter. Nam hunc ad *παρέσχεθε* extrinsecus intelligimus. *WOLF.*

642. *Ὡς νέκταρ*—] Additamentum alienae manus hoc esse putant Goulet et Heyn. Mihi quidem versus nunc ferendus videtur. *Idem.*

643. *Ἠή τότε τοῖς*—] Intellige Briareum, Cottum et Gygen, s. Gygen: nam v. sqq. eos alloquitur. *HEXNE.*

651. *Μνησάμενοι φιλότητος ἐνῆος,*] *Memores placidae meae amicitiae, ἐξ ἧς scil. ὄσα παρόντες, &c. quantis beneficiis affecti in lucem iterum venistis, &c. ἐνῆος, à nominat. ἐνήης, δ ἦ. ex ἐν et εἶς, uti suprâ v. 633.*

656. *ἔτι περὶ μὲν κραπίδας, &c.*] Corr. *πέρι*. Guet. emend. *περὶ σοι κραπίδας*. Malui pro *ἔτι* scribere *ἔσσι*, quod magis Homericum est. WOLF. Si *περὶ δ' ἔσσι νόημα* ex iudicio correctum legitur, necesse erit refingere quoque *κραπίδας*. ΗΥΡΝ. "*πέρι μὲν κραπίδας, πέρι δ' ἔσσι* v. Wolf. in corr. Vid. sup. p. 5. v. 66. P.

657. —*ἀρης*—] Vulgò putatur Ion. genit. ab *ἀρα*, *dirus, damnum*: [et sic Scut. Herc. 29, et 128,] in quo, ut observavit Wolfius, prima syllaba ab antiquioribus intenditur, quae brevis contra est in *ἀρης*. Reponendum igitur censet *ἀρως*. Vide D'Orvillii Crit. Vannum, p. 390. et Clarkium ad Il. ξ, 485. σ. 213.

658. *Σῆσι δ' ἐπιπροσθνήσειν*—] Vulgò *Σῆσι δ' ἐπιπροσθνήσειν*.

666. —*μάχην δ' ἀμύγατον ἔγειραν*] pugnam arduam excitaverunt; ubi Dammius putat ad verbi etymologiam respici, *eis μέγας αἶρας*, cum α intensivo. Caeterum, ut rectè observat Robinsonus, "Ex hac descriptione praelii Deorum et Titanum satis constat Poëtam nostrum non solum, ut vult Quinctilianus, in mediocri illo dicendi genere excelluisse, sed etiam ad summum Poëticae fastigium assurgere potuisse. Nihil certè grandius occurrit in descriptione illà Homericà τῆς θεομαχίας, quae aded à Longino celebratur." S. 9.

669. —*Ἐρβέουριν*—] Per paragonem poëticam pro *Ἐρβέου*, et 76 hoc pro *Ἐρβέου*, a nominat. *Ἐρβέου*, eos, τδ. Et τδ εἰ subintelligitur, ut notavit Guetius.

675. *Πέτρας ἠλιθάτου*—] Vide Vol. I. ad p. 98. n. 2.

681, 682. —*ἔνοσος*—*ποδῶν*,—] videntur jungenda; ita melius procedunt reliqua, quae subjiciuntur. ΗΥΡΝ.

688. *Ἐἴθαρ μὲν μένος, &c.*] *Ἐθῶς*, *εἰθῶς*, *εἰθῶς* et *ἰθῶς* cognata, quibus adde τδ *εἴθαρ*. —*ἐν δὲ τῷ πῶσαν φαίνε βῆν*, i. e. *ἐξέβαινα*. Guetius. "l. 687. οὐ δ", Wolf. Edin. οὐδ", Rob. οὐδ", al. P.

690. —*οἱ δὲ κεραυνοὶ*] *fulmina autem*—*ἄμα* [σὺν] *βροντῇ τε καὶ ἰστραπέῃ* *ἕκταρ ποτῆντο ἀπὸ στυγαρῆς χειρὸς, τῆς τυρπίης εἰλυρόωντες* *ἰερὴν φλόγα* *ἠὰ οὐμ* *τενίστῃ* *et fulgure* *e caestropio volabant à robustâ manu, et crebra contorquentis sacram flammam*. De *ἕκταρ* ita Schol. *εἰθῶς*, *ἐκ τοῦ σύνεγγυς*, *ὡς ἀπὸ τοῦ ἰνωσμαι*, *ἕκταρ*, *ἕκτατος*, *ταχέως*: *ἢ ἀπὸ τοῦ ἕγγυς*, *ἐκ τοῦ παρεχομένου*, *ἐπειδὴ δ' ἀρκενομήνος ἕγγυς γίνεται*. *χρῶνται δὲ οἱ Τραγικοὶ ταυτῇ τῇ λέξει*. Erit sic idem, quod antiè *συννοχῶδόν*. Conf. Hesych. h. v. ibique Intpp. WOLF. *εἰλυράω* est *contorqueo*. Vide supra ad Od. α, 25.

697. *Τιτῆνας χθονίους*—] Id est, Terrae filios. Guetius.

698. —*ἔσσι δ' ἀμερῆς*—] *ἔσσι* per apocop. pro *ἔσσει*. Et in Lex. Homericò ita Dammius: *ἀμερῆς*, f. *σῶ*, notat propriè *ἀποστέρω μερῆς*, *privo aliquem portione ei debita*, ab α priv. et *μερῆς*, non attribuit in divisione partem: in specie est, *privo aliquem facultate videndi, &c.*

700. —*Χάος*—] Notabile quod in hac particulâ *χάος* alio modo quam in theogoniis dictum pro immenso aëre; et quod v. 732, *Tartaro πύλας ἐπέθηκε Ποσειδῶν χαλκίας*, non Hephaestus—*ἔδωκε* (*ἔδοξε*) δ', (*ἔσσει*) *ἄντα οἱ ἰδεῖν*, ἢ δ' ο. ο. *ἀνοῦσαι*, *ἀντας*, *ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρῆς ὑπερθεὶν κίλιντο τοῖς γαίῃ, &c.* *ad aspectu et auditu, videbatur res ita se habere, ac si coelum et terra miscerentur: talis enim ingens fragor futurus esset, si inter se corruerent*. Ita accipienda haec; alias *γῆρ* κα vitiosum esset. *ἀρῆς* κα pro *ἄν* mox *ἀέρας* ὑπὸ in ed. Trincav. et ed. Paris. 1544. In hac quoque v. 725, *ἤκα*. Versus autem 705. prorsus ex superioribus confictus, et otiosus est. ΗΥΡΝ. "Chaos propriè, puto: *ἀῖρ*, v. 697. P.

77. 720. *Τόδ' αὖ ἐπιπέτ', &c.*] Sic Apollodorus — *τοδοτῶν ἐπὶ γῆς ἔχον διδαστήρια, τόδ' αὖ ἐπ' οὐρανόθεν γῆ*. Biblioth. ad init. Sequens versus merito rejectus est à Ruhnkenio, approbante Wolfio. Conf. Il. 3, 13, sqq. item Aen. vi, 577, sqq. "Vide Milton, P. L. VI. passim. P.

727. — *κατὰ δαιμόνην*] circumscripta. Sic intelligo. Loquutio alias mihi nondum obvia fuit. Wolf. Mos Hesiodicus postulat *δαιμόνην κῆρ*. Caeterum quae inde à 729, *ἔνθα θεοί*, ad v. 745, sequuntur, passim à superioribus rhapsodis amplificata esse suspicari licet. Cohaerent inter se tantum illa: quòd *Tartarus muro aeneo cinctus est, ejusque pinnacula tenebras obident, supra cum verò terras et maris fundamenta sua radices sunt* — 728. *eodemque in loco Noctis domus*. 744, 5. Nam mera repetitio è superioribus est in vsa. 729—733, 736—744. In ultimis *καὶ Νυκτὸς ἐρ. οὐκία δαιμόν' ἔστηκεν* parum commodè dictum est, cum saltèra repetitum esse deberet *ἔνθα*: *eodem quoque in loco Noctis aedes sunt*; ut 753, *eodem in loco Somnus et Mors demos habent*, et 767, *Hades et Proserpina et Styx*. Caeterum ex his ad intelligendum in praesenti est, *Tartarum* antea locum *Hades* obtinuisse, cui mox *ομηρ* successit. Virgilius *Tartarum* ab *Elysio* sejanctum in locis inferis collocavit, *sceleratorum* sedem: Aen. vi, 548, sq. et in Excurs. p. 658. HERRN. "Exc. viii.

728. — *περὶνάσι*] Scrib. *περὶνάσι*, ut editt. Trincaev. Staph. &c. exhibent. *Περὶνάσι* antepenult. productam haberet. Wolf.

732. — *πύλας δ' ἐπέσθηκε Πλοσιδῶν*] Quòd Neptunus dicitur *Tartarum* munivisse portis, quae exitum Titanibus praeccluderent, non Vulcanus, rectè mireris. Causam commentì unam hanc video, quòd hoc tempore, de quo nunc sermo est, Vulcanus ex Hesiodi mente nondum natus fuerit, quem tum deum, cum Jovis imperium jam stabilitum erat, prodire videmus v. 927. *Idem*. Vide supra ad v. 700.

78. 736—742. *ἔνθα δὲ*] In sequentibus dubito an omnia ab Hesiodo sunt et satis sana. Partim haec jam antea dicta, partim versus ab Homero mutati sunt, ut statim v. 739. ex Il. v, 65. V. 741, *malit Quietus ἴασι' εὐ-γένειο*, *εὐά* per. sed forte *τις* intelligi debet. Tum constr. *θυσία θυσίῃ προφίρῃ ἐν ἔνθα καὶ ἔνθα*. Vide Il. 5, 346, Od. v, 63. *Una ex alià procella cum modò huc modò illic abriperet*. *Idem*. "736. Hinc novum quasi exordium factum. Vide Wolf. P.

745. *ἔστηκεν*, —] *Stat*; et paulo post, *ἔστηκε*, pro *ἔστηκεν*, *stans*. Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

749. — *εὐμαρόμεναι μ. σν. γ*] *altioris vicibus subcenset magnam limas aeream*.

750. — *καταθήσεται*] *Quietus* corr. *καταύεται*. Sed futurum à Graecia saepius pro aor. poni solet. Wolf. *καταθήσεται* potius novum videtur esse praes. idem quòd ad formam ac fut. 1. med. Vide Clarke ad Hom. Iliad. 8, 109. ubi vir ornatissimus hoc novum praes. *καταθήσεται* non agnoscit; quanquam analogià non dissimili per seaspè usurpare visus est Homerus verbum *διδόμαι*, *δύω*, *εἰδύω*, &c. Occurrit quoque in vulgatis editt. Hom. *καταθήσεται*, quòd Clarkius legit *καταθήσεται*, in aor. Sed et invenitur *καταθήσεται* [Il. 8, 382.] usurpatum tanquam tempus praes. quòd vir acutissimus videtur non observasse.

754. *Μένει τῆν, &c.*] *Expectat tempus sui itineris, donec venerit*, t. e. per notum Graecismum, *Μένει donec tempus sui itineris venerit*.

Præter quoque bene Latine dici potest. Tres sequentes versus Heynio et Wolfio inserti videntur alienâ manu.

759. —οὐδέ ποτ' αὐτοῦς] Conf. Od. λ, 15, sqq. "supra p. 47

766. —ἐχθρὸς δέ, &c.] Hoc ita intellige, ut Θάνατος dicatur invisus esse vel illis, quorum tamen vita in ejus potestate non est, diis immortalibus. WOLF.

767. —θεὸς χθονίου] χθονίος h. l. est pro κενυχθονίος. Idem δόμοι ἤχθοντες. Angl. resounding swansons. —ἐκείνῳ, pro ἐστὶν αὐτῷ, stant. Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

778. —ἀμφὶ δέ—] ex more rudis sermoneis pro: κενυχθονίος καὶ 79. ἐστρηγμένα κόνιν. ΗΕΥΝΕ.

780. Παιῖρα, &c.] Hi 4 versus, si sensum diligentius spectes, ita inepti sunt, ut nihil supra. WOLF. "Παιῖρα, Ρασά, adv. Interp. P.

781. Ἀγγαλίης] sc. Ἐνεα, nec mutandam in ἄγγαλίη. Στῆς autem dea fontis et fluvii putanda est, eodem modo ut Νυμφία aliqua. Incolit illa antrum, è quo fons scaturire putandus est, mox loca infera subiturus. Primò honor habitus dece, ut per eam juraretur, postea solennius factum, ut per ejus equam juraretur: quæ adeò afferri ad deos narrat postea, quoties jurandum est. In 783, Trincav. ὅς τε μεύθηται, Edit. Par. ὅς σε ψεύθηται, melius quàm vulgò. ΗΕΥΝΕ.

789. Ωκεανοῦ κέρα] Κέρα fluvii pars est vel brachium, quo sensu etiam Latini cornu dicunt. WOLF.

793. —τήν—] Intellige δαίτην Στόμα. In ἀπολείπας ut consonam duplicarem non necessarium erat. In compositione enim, etsi rarius, particulae ἀπό, παρά, ἐπί præsertim sequente à postrema producunt vocalem. Pronunciando tum literam geminasse videntur. WOLF. Si ἀπολείπας est à λέω, ἵβαν simpliciter significat. Sin à λέπω, redde, cum Wolfio, fidem dædaron: qui ἐπέωρον adverbium putat. Heynius aut ἐπίωρον scribendum censet cum Guieto, aut ἐπίωρον ἐποπέωρη jungendum, qui peioraverit.

798. —ἐπὶ κῆμα καλύπτει.] i. e. κῆμα ἐπικαλύπτει αὐτόν.

801. —ἀπομείρεται—] Occurrit sanè et in Epp. 578, sed ibi est 80 vindicat sibi, sortitur. At h. l. est ἀποκεράριαι, quod est ἀπομείρεται. V. Etymol. et Hesych. h. v. "Et sic ed. Trincav. Par." ΗΕΥΝΕ. "Eustath. non sensu, sed scriptura modo hæc verba differre putat, ad Il. φ. 394. p. 1243. l. 23. Vide Wolf. addenda: Item Soping. et Alberti ad Hesych. P.

804. Κίραϊς] costibus: idem quod ἱράϊς. Correctio est Rahnkemii, pro vulgato Είραϊς. Putat Heynius, quòd εἰράϊς non minus locum habuisset, respectu alterius ἐς βουλῆν.

805. Ωγάρον,] ἀνείραον—Nam jungitur cum ἔδαρ ἀραται, et non cum ὄρον, u. rectè Wolfius.

III. NOTAE IN APOLLONIUM RHODIUM.

81. * Ex Apollonio Rhodio.] Apollonius, poeta heroicus, Sillei, vel, ut quidam volunt, Illei filius, Alexandrinus fuit genere: sed quia apud Rhodios per aliquod tempus Rhetoricam professus esset, et ab illis jus civitatis acceperat, *Rhodium* vulgò dicebatur. Floruit circiter A. M. 3770. Olymp. cxxxvi, 3. ante C. N. 234. Rhodo Alexandriam reversus, Eratostheni successit in praefecturâ Bibliothecae Alexandrinae, sub rege Ptolemaeo Euergetâ. Callimachi discipulus fuerat; sed ei postea factus est invisissimus, quia, ut vulgò creditur, scripta ejus sive contempserat, seu sibi arrogaverat.

Scriptâ in libris Argonautica, seu de Expeditione Argonautarum, qui celeberrimâ nave Argo vecti, hortante Pellâ, è Thessaliâ in Colchidem navigabant, *Aureum Vellus* asportaturi. Egregium inter poëtas veteres argumentum, et quod tractavit Apollonius, judice Quintiliano, *aequali quadam meliœritate*. Idem ferè judicium de Apollonjo tulit Longinus, qui eum appellat *ἀπρωτον, vitio carentem*; hoc indicare volens plus studii et curae in eo fuisse quàm ingenii. Proximus tamen ab Homero fuit in heroico genere Apollonius: quamvis longe quidem intervallo cum ingenii tum aetatis. Verùm poëma ejus diligenter legenti judicium illorum criticorum plus justo severum esse interdum videbitur: nam et non rarò assurgit Apollonius, atque in imaginum veritate et efficacâ ipsi Homero vix impar censi potest. "Itaque" (inquit Biblioth. Criticae auctor) "Virgilius, qui solus ex Antiquis proximè accessit ad Homeri praestantiam, quique ejus exemplum, cùm in descriptione argumenti, tum in ornamentis et omni carminis cultu, secutus est; multas tamen easque elegantissimas imagines ex Apollonio assumpsit." Vol. II. Part. ii. p. 27. Amstelod. 1783. Ubi vide plura. Item Fabr. Biblioth. Gr. Vol. iv. p. 262. sqq. Edit. Harles. "L. III. c. 26. (olîm 21.)

EDITIONES APOLLONII RHODII.

1. Apollonii Rhodii Argonautica, Graecè, cum Scholiis, litteris quadratis, s. capitalibus, per Laur. Flor. de Alopa, 1496, in 4to.—al. 1498. [*Florentinam* hanc appellant.]

2. ————— Graecè, cum Scholiis, in aedibus Aldi et Andreae soceri, curante Francisco Asulano, 1521, in 8vo. [*Aldinam* vel *Venetam* appellant.]

3. ————— Graecè, sine Scholiis. Parisiis, 1541, in 8vo. [*Parisina*.]

4. ————— Graecè, cum Indice et Scholiis, ex offic. Petri Brubachii, 1546, in 8vo. [*Francofurtensis*.]

5. ————— Graecè, cum Scholiis; item Eadem carmine heroico Lat. translata per Valentinum Rotmarum Salisburgensem, cum annotationibus. Basileae, 1572, in 12mo [*Basiliensis*.]

6. ————— Graecè, cum Scholiis; et annotat. "brevis" Henr. Stephani, 1574, in 4to. [*Genevensis*.]

7. Apollonii Rhodii Argonauticorum Libri iv. ab Jeremia 81. Hoelzliano in Latinum conversi; commentario et notis illustrati, &c. *Lugd. Bat.* 1641, in 8vo.

8. ————— Edidit, novâ ferè interpretatione illustravit, &c. Joannes Shaw, A. M. *Oxon.* 1777, ii vol. 4to. *mej.* [Eadem edit. *ibid.* repet. 1779, in 8vo.]

9. ————— è scriptis octo veteribus libris, quorum plerique nondùm collati fuerant, nunc primùm emendatè edidit Rich. Fr. Phil. Brunck, *Argentor.* 1780, in 8vo, et 4to. " *Lips.* 1810.

* * E plurimis, qui post Homerum Epico carmini scribendo ingenium applicuere, solius Apollonii integrum ad nos pervenit opus *Argonauticorum*, eo saltem nomine, sed et alias praeclaras ob dotes, idonei editoris curâ dignissimum. Neglectum quidem non omninò fuit, quum illius septem prodierint editiones.—Sed illotis adeò manibus semper contrectatum fuit, ut collecto per longam barbariem squalore ad hunc usque diem infuscatum remanserit. Sant enim editiones illae omnes mendosissimae.—Tenebrosam versionem adjecit Hoelzlinus, quam nemo intelligere possit, nisi sensum è Graecis hauriat, *puídoque commentario pòtàm oneravit, hominum futilissimus*; quod verum judicium de eo tulit *David Ruhnkönigius*.—In editionum censum referri non meretur *Batavae* repetitio, quae *Oxonii* prodiit curâ Joannis Shaw, A. M.—Verum est profectò, Homerum Apollonio faciliorem esse. Sed quum salebrae pleraeque, in quibus haerebant lectores,—complanatae sint, futurum confido, ut qui semper doctissimus habitus est Poëta, idem deinceps mollior suaviorque videatur. ΒΑΥΣΚ.

† ΕΚ ΤΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ Α.] l. e. *Ex APOLLONII ARGONAUTICORUM LIB. I, 1—233.* Invocatio, Argumenti Propositio, Catalogus.

Ver. 1. *Αρχόμενος δέο, Ποῦδα,*] Solennis hic est Poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. *Homerus*: *Μῆνιν ἀειδε, θεά,*—et *Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα,*—*Hesiodus*: *Μοῦσάων Ἑλικωνίδων ἀρχόμεθ' αἰδέειν.* *Aratus*: *Ἐκ Διὸς ἀρχόμεσθα*—Ab Apolline unum è suis pœmatibus exorsus fuerat *Megarensis Theognis*:

Ὡ ἄνα, Ἀητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε βεῖο
 Λήθομαι ἀρχόμενος, οἷδ' ἀνακαυόμενος·
 Ἄλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισιν
 Λείβω. ΒΑΥΣΚ.

Αρχόμενος δέο, [l. e. ἀπὸ σοῦ,] *Inscipiens à te,* [De ἄρχω et ἀρχεσθαι, —vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] —*καλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι,* —*εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν Ἀργοναυτικῶν ἔργα.* *Schol.*

2, 3. — *Πόντωιο κατὰ στόμα,*] *Bosphorum Thracium* intelligit, *Pontum Euxinum* versus. De *πέτραις Κυανέαις*, quae et *Συμπληγάδες* vocantur, vide infra ad *Eurip. Med. init.*

4. *Χρῦσειον μετὰ κῶας—ἤλασαν Ἀργῶ.*] *Angl. in quest. of the golden Fleece.* [Cf. *Eurip. Med.* 6. et *Theocr. Idyll.* xiii. 16.] Dicitur *κῶας, ατος, τῶ, vel κῶος, εος, τῶ, vellus.* De *Ἀργῶ* vide infra ad *Eur. Med. init.*

6, 7. *Μοῖρα μένει—*] *Fatum maneret—*[De praesenti temp. hoc

modo Graecis usurpato, vide Vol. I. ad p. 122, n. 6.] Quae sequuntur sic construe: —*δαμῆναι ὅπ' ἐννεόθυτι* [ἐννεόθυσ] τοῦδ' ἀνδρός, ὄντιν' ἴδοιτο οὐλοπέδιλον δημόθεν, Angl. *to be* [i. e. *that he would be*] *overwhelmed by the devices of the man from among the people, whom he should see having only one sandal.*

8. —*δεῖν*] idem quod *θεῖν*, hic pro vulgari *τεῖν*, est ex felici emendatione Gisberti Cuperi, approbante Brunckio his verbis: “*Invocatio desinit in versu 4. tum incipit narratio: Poëta nec Apollinem, nec Pellam alloquitur; proinde εὐ τεῖν minimè stare potest.*” Caeterùm *βαῖξ*, à *βαῖξω*, loquor, hic sumitur pro *oraculo*.

9. —*Ἀναφρου*] Hic, et lib. iii, 67, nomen est perennis fluvii. Apollodorus p. 48, [54, edit. Heyn.] *διαβάτων δὲ ποταμὸν Ἀναφρον, ἐξῆλθε μονοπόδιλος, εὐ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥέθρῳ πέδιλον.* Vide Th. Munckerum ad Hygini fab. xii. Βαυσκ.

10. *Ἄλλο μὲν ἐξεδάσσειν ὅπ' ἔλδος,*] *Alterum quidem serpsit, postquam esset sub limo, i. e. è limo.*

12. 15—17. —*ἐφράσασσο*] cum duplici σ, ad syllabam longam efficiendam, ut bene notum Homerus legentibus; *φράζω*, dico, aliis ostendo, *αμάρρο*; sed *φράζομαι*, in voce med. *mecum reputo, delibero, consilium inco.* *ἐφράσασσο*, *secum reputavit, καὶ οἱ ἄεθλον ἐντυε ναυτιλῆς πολυπηδός*, atque ei certamen instruxit navigationis laboriosissimae, i. e. *postquam secum reputasset, ei certamen, &c. ἤε κεν—ὀλέσθη*, *κεν*, quod est ἄν, constructum cum *ὀλέσθη*, ὅφρ' ἄν ὀλέσθη. Pro *κεν* vulgò *καὶ*, malè, uti ostendit Brunckius.

18, 19. —*ἐπιλείουσιν*] Absurdè vulgò legitur *ἔτι κλείουσιν*. Illud è v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaste confirmatam revocavimus. Βαυσκ. Ordo est: *οἱ δαῖδά μὲν ὄν πρόσθεν [γίνονται— vide infra ad init. Soph. Oed. Tyr.] ἐπιλείουσιν Ἄργον καμῆειν νῆα ὑποθημοσύνησι Ἀθηναίης. Vires quidem prætiae perhibent Ἄργον fabricasse navem consilii Μίνερος.* De fabricator navis Ἄργος non consentiunt auctores, neque de etymologia nominis. Vide infra ad init. Eurip. Med. Sed plena sunt omnia Lexica ejusmodi historici.

25, 26. —*ὄκουῆς Πιμπληδος ἄγγι*] *prope speculam Pimphae— Πιμπλη*, unde *Πιμπληῖς*, mons Boeotiae, Musis sacer.*—*Ἄνταρ*, &c. cf. Hor. Lib. i. Od. xii. Unde vocalem temerè insecutae, &c. et Od. xxiv. *Quod si Threicio blandius Orpheo, &c. item Congreve's Mourning Bride: Music hath charms, &c.* Thraciac?*

29. —*τηλεθάσσαι*] pro *τηλεθάουσαι*, *florentes*: vide suprà ad Od. α, 25. Sic *σειχῶσαι* pro *σειχάνουσι*.—*ἄς δ' γ' ἐπιπρὸ*, *quas ille longo tractu, θαλαμῆτας, delimitas*, ut vulgò reddunt: Sed observandum est verba Latina carere participio praes. temporis in voce passivâ, quod valdè est incommodum; et interpretes Latinos cogit ad participium perf. recurrere, quod interdum sententiam auctoris prorsus extinguit. Vide Il. α, 410, ubi *πτενομένους* redditur ab interpretibus *caesos*; quod absurdum est. “*Ζώνη* nomen est loci proprium. Βαυσκ. *Ἐξείης σειχῶσαι ἐπήνημοι*, *Ordine stant conferti.* P.

39. —*ἀπόπροθι εἰς ἐν ἰόντες*.] Vulgò legitur *ἀπόπροθεν*, sensu diverso. Sed illud praestat. *Longo tractu eodem fluentes atque, scil. usque in eum locum, ubi a Peleo recipiuntur.* Conf. iv. 135. Βαυσκ.

40—44. —*ἐπὶ τοῖσι*] i. e. *ἐπὶ τοῖσιν*, Angl. *next to them.* *ἐπιθιπέων Λαπιθαίων*, supple *ἐπὶ*, *tempore praepotentium Lapitharum.* Erat scil. hicὸς Πολύφημος non Cyclops ille; de quo suprà in Ody-

σεά, sed unus è Lapithis. [Vide Iliad. α, 264.] ἀπλότατος, ab ὄπλον, telum, est propriè armis instructor, unde junior; ἀπλότατος γενεῆ, natus minor. [cf. Il. β, 707. γ, 108.] βαρῦθέσκε, Ion. imperf. à βαρῦθω, quod idem est ac βαρύνομαι, molestiâ gravi afficior, ingravesco [conf. Iliad. κ, 519.] ὡς ποταμός πορ, sicut antea. Vide Odys. β, 305. ζ, 31. et alibi. "Supra p. 24. Item Il. δ, 325. P.

48. Πηροῦνη καὶ κῆδος] Πηροῦνη affinitatem notat, τὴν ἐξ ἐπι- 83
γαμίας συγγένειαν κῆδος autem τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα, quae acceptio è lexicis nota. Βαυκκ.

49. —εὐρήνοσιν]. Poëticè pro εὐρησι, à nominat. εὐρησι, -νος, abundans pecoribus, et εὐ et ἄρε, agnus; legitur et εὐρησος, -η, -ου. In quibusdam libris scribitur cum duplici ρ, sed perperam, ut ostendit Brunckius.

51, 52. —πολυλῆσι. Ῥωμαῖο νότιοι,] παυλοῖσι δῖοιτις Mercurii filii. —Ῥωμαῖο, Aeol. genit. ab Ῥωμῆας, quod idem ac Ῥωμῆας, ου, contractè Ῥωμῆς, οῦ. εὐ δαδαῶτε δόλους, bene dasti dolos. Δατοῖ, disco, intelligo, &c. in perf. med. δέδαα, unde in participio, δεδωκῆς, -ωσα, -ας. quae methodus flexionis apud poëtas utilitissima est. Sic Odys. ρ, 519. δεδωκῆς ἔπε' ἡμερόντα, dactyl. carmina delectabilia. "Ἐδασ, docuit; ἐφέη, didicist. P.

53. —νισσομένησιν] Vera scriptura hujus verbi est νίσσομαι, in f. 1. νίσσομαι, antepenult. longâ, ut rectè ostendit Brunckius. ἐπὶ δὲ τοῦτο—νισσομένησιν, Angl. and went to them while they were setting out, &c.

60. Κενταύροισιν δόλοσθαι,] à Centauro perisse,—

63, 64. —ἐδύσατο] Barbaram et Graecitatis incognitam verbi formam exhibent editiones, ἐδύσατο. Vero proprius Homari Scholiastes, ἐδύσατο. In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia u per se longum est. Vide Clarkium ad Hom. Il. ε, 592. λ, 16. In sup. v. ἀγχιλίαι pro vulgato ἐγχιλίαι dedit idem Schol. τῷ ἀγχιλίαι deicere opponitur ἀκαμπτος, ut ἀρρήκτος opponitur τῷ δαδῆσαι. ἐγχιλίαι notat ἀκαμπτος, in fuga vertere. Faciè hæc composita commutantur. ΒΡΥΚΚ. Conf. Ovid. Metam. xii, 496. —manet impero fœtus ad omni, &c. ἐδύσατο νειδίη γαίης, κρηῖσι αἰών τερραῶν νειδίη, in ipso, per sync. pro νεισιτόθι, à νεισιτος.—Φεινόμενος σπιθαροῦ ἐλάττησιν καταλῆθην, ictus νειδίησιν ἀβυσσῶν. cum imperio corrumpentibus. καταλῆθην, adverb. à καταλῆθω, corruo.

67, 68. —ἀγχι δὲ λίμνης Ἐνναίδος—] Ἐνναίς λίμνη τῆς Θεσσαλίας. Κτιμένη πόλις κῆς Θεσσαλίας. Δολοπήδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν εἶπε. Δόλοπος γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. Schol. νεισιτάστω, Ion. pro νεισιτάτω, habitabat, à νεισιτάτω. cf. Il. λ, 672. ρ, 308. "Il. ε, 480. P.

69. —Οπόμενος—] à nominat. Οπόμενος, contractè Οποῖος, εὐνοσος, quae urbs celebris Δακρυῶν Επικυρημίδων.

75. Ἐφοχος ἠναρέην,] Subauditur κατὰ. Εὐ δεδωκῆς, vide suprâ ad v. 52.

81. Πλαγθέντας] παγασος— Vide ad Odys. α, 2. δηροῦσθαι, 84. interfici, à δηρῶ, interficere: "pro δηρῶν P.

82, 83. —κακὸν μηχανῶν ἐκαυροῖν,] Sic in quatuor codd. quam lectionem agnoscit et exponit Scholiastes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακόν, οὐ μὴ ἐκαυροῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακὸν nullum sensus elici potest. Nihil aptam refert, utrum ἐκαυροῖν, an ἐκαυροῦν legatur. Vide Graevium ad Hesiodi. Eog. 240. et nos ad Aeschyl. Prom. 28. ΒΑΥΚΚ. In hac autem Scholiastæ interpretatione,

84 quae Brunckio adeo arridere videtur, nequeo, quae est mea caecitas, videre sensum poetae: nec ullum accepi lumen à doctissimo Graevio ad locum indicatum: et quae Brunckius ipse notavit ad Aeschyl'i Prom. mihi videre non contigit. In verbis poetae deside ro iteratam istam Scholiastae particulam negativam, et dubito an μήκιστον hinc possit sumi pro μέγιστον, quanquam non ignoro Atticos poetas interdum dicere μάκιστος, pro μέγιστος. [Vide Soph. Oed. Tyr. 1301. et Phloct. 849.] et μάκιστος, in chori cantilenis, ubi voces Doricae admittuntur, potest esse pro μήκιστος. Construo et interpretor hoc modo: *ὡς ἐπαυρῆν κακῶν*, [vel κακῶν, nam hoc verbum invenitur constructum interdum cum accusativo, interdum cum genitivo,] *οὐκ [ἔστιν] ἀνθρώποισι μήκιστον, adeo attingere mala, vel plecti malis, non est hominibus res longissimè remota, — ἔπαυρῶ, est attingo, gusto, fruo; et sumitur in utramque partem. Sic Illad. λ, 572. κῆρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρῆν, antequam corpus candidum attingeret. Loquitur Poeta de jaculis. conf. ο, 316. δ, 302. Item ψ, 340. ubi construitur eam genitivo. Invenitur etiam in voce med. apud Homerum, Illad. α, 410, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος ubi observandum βασιλῆος regi ab ἔνεκα subaudit; ut omnes reipis fruatur, — sibi met ipsis placeant, propter regem: vel sine ἔνεκα, ut omnes fruatur suo rege. Ironice scil. dictum. Sed Graevius reddit: ut omnes plectantur propter regem. cf. Od. δ, 106.] — *ἀπόθε ταρχύσαντο ἐκείνου καὶ ἐνὶ Λιβύῃ* — eiquidem eos sepeliendos curaverint etiam in Libyâ, *τόσον ἐκὰς [ἀπὸ] Κόλχων, ὅσον τέ περ δίδεις τε καὶ ἀνατολαὶ ἡέλιου εἰσπαρόνται* [vide supra ad v. 29.] *μεθῆγης*. Locutio poetica ad magnam distantiam denotandam. Hunc verò locum difficilem ita reddendum proponit T. Y.: *Ne malis quidem diu frui hominibus licet. "Socii sepelierunt—P.**

87. *Εὐρύτου υἱες,*] Vide Odys. φ, 226. *τόξον* autem in seq. v. ut Eustathius adnotat ad Il. α, 441. *οὐ τὸ σκευὸς θημαίνει, ἀλλὰ τὴν κοίτην τέγγην.* ΒΑΥΚΑ.

101—104. *Θηρία δ', — Πειρώθω*] Legitur *Πειρώθος, ου, et Πειρώθους, ου, ὁ.* De Theseo et Pirithoo, vide in Propr. nom. Lexicis. Vide etiam Virg. Aen. vi, 618. et Hor. Lib. iii. Od. 4. ad fin. et quae ibi annotarunt viri doctissimi Heyne et Jani. Pro vulgato *κενήν*, vel *κενήν ὁδὸν* reposuit Brunckius *κοινήν ὁδὸν, communem expeditionem.* Sic autem construe: *ἀθῆλος δὲ δεσμός ἔρκε ἐπὶ Ταυναρίην γῶνα Θηρία, δε εἰκάστο περὶ πάντας Ερεχθίδας, ἐσκόμενον κοινήν ὁδὸν [ὁδὸν] Πειρώθω. ἢ τε ἀμωω κεν ἔθεντο ῥητέρον τέλος καμάτωι πάντες ὁδὸν.* exitiale autem vinculum cohibebat sub Tauriarid terra Theseum, qui celebris erat supra omnes Erechtheidas, cum communem expeditionem prosequeretur cum Pirithoo. Ambo certe improuissent faciliorem exitum laboris omnibus—Argonautis scil. si eos comitati essent. "ἀθῆλος, ἀθῆος, ex α et ἔλω, non videt. P.

105—112. *ΤΙΘΤΕ*] Celeberrimus navis Argus gubernator. conf. Virg. Eclog. iv, 34. *Alter erit tum Τύρην, &c.—ἀστέρι,* Ursa major sic dicta κατ' ἐξοχήν. Ex hoc loco apparet veteres cursum navium solere dirigere observatione solis et stellarum. *ὁδὸν δὲ αἰ, et cum iped,* [nam αἰ, à nominativ. ὄς, est omnium generum,] *Ἄργος*— vide supra v. 19. — *κεῖνης ἐποθημοσύνης,* sic Virg. divina Palladis arte. Aen. ii, 15. et vide Odys. φ, 493. supra p. 26.

85. 119. — *ὄς τίσε Πηγά]* Vide infra ad Theocrit. Idyll. iii. v. 43. p. 228. cf. Propert. ii. 3, 51.

122. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βέη—] βέη Ἡρακλῆος est ipse Hercules, ut notum. [Iliad. 6, 117. cf. γ, 105, &c.] Sic Horat. *Herculeus labor*. [Lib. i. Od. lii. in fin.] quod est Homericum βέη Ἡρακλῆειη. Il. 2, 689. et alibi. Ἀλλ' ἐπεὶ, &c. Angl. ad verbum: *But when he heard the report of the assembling of the heroes, soon after he had passed from Arcadia to Argos, once reigned over by Lynceus, on the journey when he carried the bear alive, who used to feed in the forests of Lampria, along the extensive marsh of Erymanthus: him, bound in fetters, he laid down from his immense back, at the entrance of the forum of Mycenae; and set out, himself of his own accord, without the knowledge of Eurymachus.* Caeterum historia et labores Hercules etiam pueris notissima.

138. —ὁς πέρε πάντας, &c.] Ordo est: ὁς περιεκαίνοτο πάντας ναυτιλήτοι, qui vincebat omnes arte navigandi.

141. —μή οί, &c.] Ordo est: μή δ' ἦμος ἀγάσασθαι οί [ἔνεκα] ἐν-κλείης, ne populus ei invideret propter gloriam. Nam ἀγάσασθαι non solum significat admiror, sed, cum dativo junctum, invideo. [Vide Iliad. ρ, 71.] "Item, indignor, &c."—ἐτήρημον, adverbialiter verè.

145. —ἐμπίρα δῆματα] vocantur signa, quae πυροσκόποι in vic-86. timis ardentibus observabant, ut omen futurorum inde captarent. ΚΥΣΤΕΑ, ad Suidam.

147. —ἄρσεν—] In hac voce et in similibus, ubi Brunckius et Wakefieldius [Vide Distr. in Eur. Hec. p. 5. 25, &c. et Syll. Crit. I. p. 81.] putarunt *N. ἄρσεντιπῶ*, ut vocant, non opus esse ad syllabam longam efficiendam in Anapaesticis scilicet et Iambicis, quando pes terminat in ε vel ι; et in Heroicis quando pes ab aliqua ex hisce literis incipit, sequente consonante simpliciter; nos, monente amicissimo Tho. Young, in hac editione istud *N.* à Brunckio omissum, libenter revocavimus: [Vide infra p. 87. v. 183. p. 88. v. 217.] Cujus rei in Tragico senario rationem quicumque requisiverit, eum com muni sensu planè carentem pronuncia vit clarissimus Gr. Ling. Prof. Cantabrigiensis Ricardus Porson; qui hanc quoque litteram finalem in Tragoediis Euripideis nuper à se editis, etiam ubicunque subse quens vox incipit à muta ante liquidam, (quae quidem syllabam natu-ram brevem patiuntur brevem manere,) constanter retinuit: sic Orest. 64. —παρέδωκεν τρέφειν,— ubi vide quae vir ille acutissi- mus ulterius observavit. "V. 217. Κλείουσι, βτα: Κλείουσιν, priores. P.

149, 150. Τηλυγέτους] *charos, dilectos*,—[sed significationes hujus vocis, Homero usitatissimae, dabunt Lexica. Vide ad p. 59. Od. π, 49.] —οὐδ' ἀπίθησε νισσάμενοις. Angl. *nor was she averse from their going; γὰρ μήδετο ἐνάξια λέντων Ζητός.* for she thought of their performing deeds worthy of the progeny of Jove.

151. —ΑΥΓΚΕΤΣ] Vide Coll. Gr. Min. p. 23.

159, 160. —ἢ δ' ὅ τι κεν ἀρήσασθε Μαρτυμένους,] et quodcumque cuperet inter pugnandum, τὸ πέλεισθαι, id fieri, ἐν ξυνοχῇ πολέμοις. Angl. *in the brunt of the war.* i. e. ei dedit potestatem sui in quam- cumque vellet formam mutandi. Cf. Ovid. *Metam.* xii, 556.

166. —ἀμύβλην] i. e. ἀνὰ κόβην—ἔπασθε, pro ὄνασθε, comitem dedit.

168. —ἄρκτου δέρος] non pendet à sequenti verbo πάλλων, sed ab alio suppresso verbo. Вавук. Vide hoc schema infra illustratum ad Soph. *Oed. Tyr.* v. 269. p. 221.

172, 173 —δν δὴ φάτις Ἡλλῶιο Ἐμμεναι] i. e. δν δὴ φάτις [ἔσται] εἶναι [υἶδν] Ἡλῶν.—χυδιῶν— vide supra ad v. 29.

176—178. —ΑΜΦΙΩΝ] Hic Amphion diversus fuit ab Amphi-

me, Jovis et Antiope filio, conditore Thebarum, de quo Horat. Lib. iii, Od. xi. —ἐπ' ἄρουσιν αἰγιαλοῦ. in oris elatioribus littoris nam ἄρουσιν, *supercilium*, significat quoque, *prominentia terrae, litto arduum.*

87. 183, 184. —οὐδὲ θεοῦ βαῖπτεν πάδας.] Locus notabilis adumbratus ex Il. v. 226—229. ubi poeta describit equos Erichthonii: cf. Virg. Aen. vii. 808. de Camillâ: *Ille vel intactas, &c. et Pope's Essay on Crit. Not so when swift Camilla, &c.*—ἀλλὰ τεγγόμενος ἄρουσιν ἴχθειν ὄσον, [i. e. ellipticè, pro κατὰ τοσοῦτο ὄσον ἐστὶ τεγγόμενος, tantum quantum est madefieri, vel quantum vocari possit madefieri,] πεφόρητο διαρῆν κελεύθω. Angl. *but just dipping the soles of his feet, he skinned along the watery way.* ἴχθειν, non solum *vestigium*, sed interdum, ut hic, *planta pedis.* διαρῆν, qui *humorem habet, humidus.* πεφόρητο, pro ἐπεφόρητο, plusquamperf. pass. in med. sensu. Vide Vol. I. ad p. 58. n. 1. 2. et ad p. 48. n. 2.

188. Παρθενίην.] Perperam vulgò Παρθενίης. Ordo est: ὁ δ' Ἀγαθος νοσφιδεῖς Παρθενίην, ἔδος Ἰμβρασίης Ἥρας. Hac emendatione nihil certius: nominandus erat locus, unde Ancaeus veniebat. Cf. Il. 872. Insulae Sami antiquum nomen est Παρθενίη. Vide Callimach. Hymn. in Delum, 48. Βαυκκ.

203. Λέρον ἐπίκλησιν, &c.] i. e. κατὰ Λέρον κατ' ἐπίκλησιν, γὰρ μὲν κατὰ Ἠρακλέους κατὰ γενεάν.

204. —πάδε] Vulgò πάδα. Illud dant codd. quatuor.—Patrem suum reserebat, quam utroque pede claudam fuisse fabulantur: ideo Poëtis ἀμφιγυμῆς dicitur. —εὐπλοῦς autem hic πηρὸς, βεβλαμμένος notat: alias significationes apud Hesychi vide, et Eustath. ad Il. 5, 142. p. 972. Βαυκκ.

88. 219. Τοὶ μὲν ἐκ' ἀφροσύνης, &c.] Tota haec descriptio fratrum Ζήτων et Καλαῖος est admodum poetica; non autem explicata diffusilla. Adi propr. nom. Lexica. " τοῖς σφραγῶς. Schol. P.

231. εὐχετόωντα ἑμμεναί:] i. e. εὐχετόοντο εἶναι, gloriabantur se esse. Vide supra ad v. 29.

492—558.] Orphai Cantilena, Argis Profectis.

492—495. —προτέρω—] Omnibus ad Argis profectioem paratis, Argonautae, sole in vespertinam caliginem declinante, super toris foliorum ad littus stratis discumbentes, genio indulgent epulis ac vino. Orta lis est inter duos ex heroibus, Idam Idmonemque, qui conviciis se invicem prosciudant;—προτέρω δὲ κε νεῖκος ἐτύχθη, ulterius verò lis processisset, [Vide Illad. ψ, 490.] Ἢ μὴ ἑταῖροι ὁμοκλήσαντες [καταρτίων] δηριόωντες, αὐτὸς ἑ' Ἀιδονίδης καταρτίωνται σοκίῃ τίς certantibus interminati cohibeσκονται, ἰπρίσque Jason cohibεσκονται: ἐν δὲ καὶ [αὐτοῖς] Οἰφρεῖς, ἀνασχόμενος κίβαρον λάσῃ [χειρὶ] κείρατον δαυδῆς: atque inter illos Orpheus, laevâ manu sustollens citharam, tenet cantilenam.

496—500. Ηἰδε δ' ἐς γαλα, &c.] Cf. Virg. Eclog. vi, 31. Namque canebat, &c.—τὸ πρὶν συναρηθῆσα ἐκ' ἀλλήλοισι μῶν μορφή, prius conjuncta inter se sub una facie vel formâ, [cf. Ovid. Metam. L. i. 5. Anta mare et tellus, &c.] δὲ ὁμοῖοι νεῖκος διακρήθησαν ἑαυτοῖς ἀμυῖς, ἢ pernicioῦς lite discreta erant singula à se invicem. —ηελίου κίλευθα. Sic Virg. Aen. vi. 797. Extra anni Solisque vias—

89. 505. —ὁ μὲν Κρόνον ἔκαστε τιμῆς:] his quidem Saturno cedebat honoris causâ,—nam τιμῆς regitur ab ἔνεκα subandito. " Vid. Vol. I. p. 80. 2. P.

506 — *Ὀρρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος,*] Sic Juvenalis Sat. vi. 15.—*Ἰουε 89.*
nondum Barbato,—sed more Satyrico, diverso scil. ab Epico.

512—514. *H,*] Per aphaeresin pro φῆ, ut saepe apud Homerum, et hoc pro ἐρη, dicitur. —*ἄμοτον, insatiabiliter. μοτὸν est linteam conscriptum, quo vulnera expleri solent à chirurgis: unde ἄμοτος, ου, ὀ, ῆ, qui expleri non debet vel potest. [cf. Iliad. δ, 440.]—ἡρεμέοντες ἐπ' ὄσασιν ὀρθοῖσιν κηληθμῶν quiescentes auribus erectis ad oblectationem. " ἄμοτον προῦχοντο—insatiabiliter protendebant—P.*

515. —*τοῖσιν ὄσιν ἐνέλλικε θαλαττῶν δαιδῆς.*] *tale in ipsis blandimentum cautius relinquebat.* Ita ex MSS. quibusdam restituit Brunckius, pro vulgato *θέλλικτιν δαιδῆν.*

516—518. —*Ὀὐδ' ἐπι δῆν μετέπειτα*] *Neque diu post, παρασάμενοι [reduplicato σ, ut saepe apud poetas] λουβῶς, misto libamine, ῆ [i. e. ἐν τῇ ὀδῶ ῆ] θέμις ἐστὶ, prout fas est, tētos τε χέοντο ἐπὶ αἰδομέναις γλώσσησι, donac quoque profundebant in linguas ardenies, [Libatio ista postrema, ut observavit Brunckius, super victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Hom. Od. η, 136. γ, 332.] δὲ ἐμνῶοντο [pro ἐμνῶοντο] ὕπνου διὰ κνέρας. et somni recordabantur per noctem. Optimo verò jure suspicatur H. Stephanus, ut notavit T. Young, particulam δῆ pro διτ irrepsisse. " τέως, tunc. P.*

523. *Βαινόμεναι*] et *βαινόμεν*, idem quod *βαίνεν* ἐπιβαίνεν νῆα, *Angl. to go on board, &c.* " 521. *ἀνραι, nummularum undarum. P.*

525. *Πηλιάς—Ἀργῶ,*] *Peliaca Argo.* Vide infra ad Eur. Med. 3.

526, 527. *Ἐν γὰρ οἱ ὄδῳ θεῖον ἐλήλατο,*] *In ea enim trabs divina impacta erat, [ὄδῳ, hostile, item tota hasta, proprie est, ut hic, lignum longum, cortice spoliatum, trabs,] τό ῥα [ἐκ] Δωδωνίδος φηγοῦ Ἀθηναίῃ ἤμιουε ἀνα μέδσθην στελεραν. quam à Dodonaed quercu Minerva adaptaverat medias carinae. φηγός, fagus, item quercus: Dodonaeae quercus, scil. vocales erant.*

528. —*ἐπίσχερῶ*] *continua serie, à σχερός, vel σχερόν, series, cohaerentia. —εὐαδῶμως—ἐδριόοντο, ordine sedebant.* Vide supra ad v. 29.

531. —*μέγα τε θένος Ἑρακλῆος*] Vide supra ad v. 122. *ἄγγι δὲ 90 οἱ ῥάπαλον θέτο, prope se autem posuit suam clavam—Hercules scil.*

532. —*καὶ οἱ ἔνερθε*] *atque ei sub pedibus (altius) immersa navis carina. T. Y.*

538, 539. —*ὁμαρτῆ—πέδον ῥήσθωσι πόδεσδιν*] Ex Homero, II. 6, 571. —*τοὶ δὲ ῥήσσαντες ὁμαρτῆ Μολπῆ τ' ἰγυμῶ τε, ποδὶ σκαίροντες ἔιοντο.* Brunck.

540. 541. *Ῥς οἱ ὕπ Ὀρφῆος*] Ita, monente Dorvillio, [Miscell. Observ. IV, p. 194.] reposuit Brunckius, pro vulgato, *Ῥς ὕπ Ὀρφῆος*, claudicante versu. Caeterum quisnam est qui non admiratur hanc imaginem? Argonautas plangentes undam remis ad citharam Orphe! —*ῥόθια δ' ἐπικλύζοντο fluctus autem fremebant: —apud Homerum invenitur ῥόθιος, ἰα, ἰον, fremens, strepens, &c. sed τὸ ῥόθιον, fluxus, est recentiorum poetarum.*

542. *Ἀρῶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα, &c.*] Talis qualis hic et sequens versus ab Homericâ sublimitate non multum distare videtur. Tantum non sunt: *Ὀἴα Τρώαϊ Ἰπποί, ἐπιπτάμενοι πεδίω, Κραυπνὴ μὲλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν, ἠδὲ φέβεσθαι.* II. 2, 222. Sed qui sequuntur, ad v. 559, ipso principe poetarum non sunt indigni. Eorum autem pulchritudines discipulis suis particulatim enarrare peritū est Magistri inter praelegendum. *ἐκῆτιεν, salūt.* Vid. II. η, 262. P.

90 545. Τεύχεα.] Schollastes: ἄρα εἰσβάσει τιθέναι κατὰ τὴν ναυ κομμοῦντες αὐτήν. Virg. Aen. viii, 91. *Labitur undae vadis abies mirantur et undas, Miratur nemus inuictum Fulgentia longe Scota virám.* ΒΑΥΚΚ. Schollastes verò sensum poetæ hic minus rectè cepisse videtur: nam νηὶς ἰούσης [Angl. *while the ship was on her way*, cf. Iliad. α, 482.] est genit. abs. et τεύχεα non sunt ornamenta navis, sed arma Argonautarum. Reddas igitur sic: Eorum autem arma, nave progrediente, fulgebant sub sole, tanquam flamma. Sedebant nimirum, [ut supra v. 530.] armis juxtà positis.

546—552. Ἀτραχὶς] est semita directa, via ex qua non est declinandum, ex α priv. et τρέπω—εἰδομένη διὰ, etc. —ἐθαμβεῖον εἰδορῶσαι—[pro εἰδορῶσαι, ut saepissimè supra,] admirabantur iuvenes opus Minervæ Itoniæ.—Ἰτων, ἄνος, ἡ, et Ἰτώνη, urbs Molossiae, ubi Minerva colebatur, indè dicta, ut hic, Ἰτωνίς. ἐπιχευόμενος ἐπευμά, vibrantes vel impellentes remes. * Thessaliae?

554. Χείρων—] Φιλόρας καὶ Κρόνου υἱός, εἰς τῶν Κενταύρων, magnus inventor in arte Medicâ: magister Aesculapii et Achillia. —ἀγῆ est litus, ab ἀγω, frango, quia ibi franguntur fluctus. καὶ πολλὰ βαρεῖα χειρὶ κελεύων, Angl. *and giving them many exhortations, accompanied with the motion of his huge hand, ἐπευφήμησεν ἀκηόια νόστον κούδομηναι, he prayed for a safe return to them as they were setting off.* —παράκοιτις, κωρ scil. Chironis, cui nomen erat Chariclo. —φίλα δεῖδίσκετο πατρί. porrigebas cum suo patri, Peleo scil. jam proficiscenti cum caeteris Argonautis. δεῖδίσκομαι, interdum redditur propino: vide Odyss. γ, 41. σ, 120. Pulcherrimè excogitata—haec de centauro Chirone et infante Achille.

91. * Ex τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Β.] E Lxx. II, 178—310. Phinei Historia. —Post varies casus et discrimina Argonautae tandem appellant ad oram Bithyniae; ibique, Amyco rege Bebryclorum à Polluce in certamine caestus interfecto, cum Bebrycils pugnant, victoriamque reportant. Indè profecti ad oram adversam, Boepphorum ingrediuntur, et ad terram Phinei perveniunt.

178. Ἐνθάδ' ἐπίκειτον οἶκον, &c.] Ibi ad litus domum habuit, &c.

181—185. οὐδ' ὄσον ὀπίετο] neque ullam reverentiam observabas — [ὄσον, i. e. κατὰ τοσοῦτ' ὄσον ἐστὶ τι. vide infra v. 190.] καὶ χρεῖων ἀτρεκέως ἀνθρώποισιν ἱερῶν νόον Διὸς αἰτοῦ. et exponens ἰσπερὶδὲ hominibus sacram mentem ipsius Jovis. [χρέω, vel χρεῖα, idem quod χρεῖα, oraculum edo, vaticinor.] Τῷ καὶ ἐπιάλλῆν οἱ θηναῖον μὲν γῆρας, quapropter ei immisit [Jupiter nemp] porphyriam quidam senectutem,—οὐδὲ εἴα γίνεσθαι ἀχειρόβωδιν ὀνείαδιν, neque gaudere patiebatur copioso victu. ἀχειρόβωδος strictè signif. infinitus, immensus. &c. βρακάρ, ατος, τῆ, in genere, inquit Damnius in Lexico, notat πᾶν εἰς ἄνησον ἐπιτήθειον, omne quod juvat et prodest, et quo frui possumus: in specie est cibus.

188—190. Ἀρπυκίαι—] Vide supra: ad Odyss. α, 241. p. 10.—ἔν τῶν ἀνάγειτο. ut vivens cruciatus subiret.

191—193. —οὐδὲ τις ἔτλη] nec quisquam hunc [foetidum odorem scil.] sustinere posset, μὴ ὅτι φορευόμενος λευκανίηνδε, necum reliquias illas gusturi admovens, ἀλλὰ μὴδ' ἴστας ἀπὸ τῆλοδ' sed ne quidem stans procul. Quae ferè est interpretatio Brunckii; qui pro vulgato μὴ κατὰ reposuit μὴ ὅτι, non solum non, necum: quibus par-

ticulis, ut hic, negantibus, subjungitur semper in altero membro, 91. *ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδέ* ut bene ostendit doctissimus Hoogeveen, [Doctr. Particul. Ling. Gr. p. 741, seq.] *ἔστως* participium est, inquit Brunckius, formae Ionicae, dissyllabum. *τοῖόν αἰ ἀπέκνευε λείψανα θαιεῖς*. adeo ei exhalabant reliquias epularum. De hac foeda imagine vide praestantissimi Heynii Excurs. vii. ad lib. iii. Aen. sub fin. et Excurs. xvi.

195, 196. *Τοῖσδ' ἀπέκνευε παραόντας ἐπήϊδεν,*] *Πλοῖ ἴππος* [Argonautas scil.] *adesse sensit, ὃν ἰόντων, quibus venientibus, θέσπερόν αἰ ἦεν ἐκ Διός, consilio Jovis ei constitutum erat, ἀπένανθαι* [per sync. pro ἀπονήσασθαι] *ἔης ἔδωδ ἦς. se suo cibo fruiurum.*

197—199. —*ἀπήριον ἦσ' ὄνειρον,*] *vanum tanquam somnium. ἀπήριος est non animatus, animā privatus, mortuus. —ἀμπαράων, idem quod ἀμπαράων, contractans, vox Homericā.—ἄψα, membra, ἄψος, eos, τὸ, junctura membrorum: deinde membrum quaedam. " ῥιχνός, macilentus. P.*

201. —*μνοὶ δέ, &c.*] Ordo est: *μνοὶ δὲ μῦθον συνέργον ὄστια. pellis vix continebat ossa. " Ἐσκήληται, a σκλήω. arca, durus sum. P.*

" 203, 204. *παῖρος*] "*Veteris species. Apollonius, Fortigo.*" Const. Lex. *γαλάν δὲ πέριξ, κ. τ. λ. Videbatur, vel putavit, terram circummagi ex imo, vel subitū. E Schol. P.*

205. *ἀδληγροῦ δ' ἐπὶ κόματι κέκλιτ' ἄναυδος.*] Angl. and without 92. *speaking, he was disposed to languid sleep, i. e. in silence he exhibited a drowsy languor. " ἔξ ὑπάρτου στήθεος, e summo pectore. P.*

220—222. *ὃ δ' γὰρ μῦθον, &c.*] *nam non solum Eriasmus extrema pede invasit oculos mihi; quod nihil aliud esse videtur, quàm quod violenter eum privasset humanæ,—καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλκω. i. e. secundum Brunckium, καὶ ἔλκω γῆρας, ὃ ὃ ποτε μέλλω εἰς τέλος μηρῶσθεσθαι. Scilicet voces εἰς τέλος, ut notavit idem vir acutissimus, non cum verbo ἔλκω, sed cum nomine ἀμήρυτον connectendae. " μηρῶν, glomero, to wind up.—Αἰξ, calca. P.*

231. *Ὀδὲ εἰ αἰ ἀδαίμαντος ἐλολαμένον κίαρ εἶη.*] *Ne si ei ex adamante ductum esset cor. ἐλαύνω, quod varias habet significationes, redditur interdum, ducor, ductile opus facio: ἀδάμας, pro ferro, vel chalybe interdum sumitur; atque ita Schol. ἀδάμας—καὶ στερεοῦ ὀδύρου εἶδος. Homini autem audacissimo, durissimo et planè effero ascribere solebant veteres ὀδύρουον ἦτορ vel θυμὸν, &c. Vide Ik γ, 357. α, 205, &c. Hor. Lib. i. Od. 3. *Plū robur et aēs trāplex Circa pectus erat.*—Ubi vide quas notavit doctissimus Jani.*

232. *Ἀλλὰ με κίρη δῆτα κατέσχευε θαιεῖς ἀνάγκη*] Ita demum, ut dedimus, restituit hunc versum Brunckius, qui affirmat alium non esse in hoc toto poemate, qui pejús à librariis vexatus fuerit. Sed non operae pretium foret nobis hanc rem hic loci recoquere.

234. *Ταῖς μὲν—*] *Quae verè vel has tend—Harpurias scil.*

236. *Ἐἴδῃ ἐγὼν ὃ κέρν, &c.*] *Siquidem ego alium aliquandò, &c.*

240. *Ἰσθον Ἀγηνορόδης.*] Sic dicebat. *βίωσ Ἀγενόρις*:—apud Hom. 93. *ἰσθω, est visio, fingo, assimilo: potèis recentioribus dico.*

244. —*ἐμυγρόταρον—*] Sic rectè emendavit Rhunkenius, Epist. Crit. ik p. 56. *Vulgò ἐμυγρόταρον. Β. εἰ νυ ταί τόσα κῆρδ' ἀτήσται;*—Homu habet *Τράσσει δὲ κῆρδ' ἐφήσται. Il β, 15.*

260: *ὃ μῆδ' ὄδε θαιεῖται*] Subauditur *μολ.* "*ὄδε, ἐπιόρατος. Sch. P.*

263. —*κίρη ἴσθη*] Ion. pro ἐτερόνηστο, instructurunt—

281. *Ἀμρη ἐν γαστέρι—*] *extremis maxillæ frustrà frondens 94.*

dentibus. [De aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] *conf.* Aen. xii. 753. et Ovid. Met. i. 533. item Statil. Theb. v. 165.

283. *Τάων, &c.*] i. e. *ἤλιθα ἐπέχραον εὖν ἀποστάταις χερσὶν* frustra invocabant eas extremis manibus. Ubi notanda vis temporis imperf. *ἤλιθα* invenitur apud Homerum et signif. *satis, abunde, effusa, valde*; quasi ab *ἔλις*. Ab Hesychio exponitur [ut observat H. Steph. in voce] non solum *μάτην, εἰκῆ*, sed etiam *χυθῆν, ἀθρόως, δαυιλῶς. ἐπιχράω*, cum impetu hostili invado, ingruo, ut saepe apud Homerum.

288. —*Βορέας,*] *Βορέας, ου, ὄ.* Ion. genitiv. est *βορέας*, à nominat. *βορέας*, Ion. *βορέης*, contractè pro *βορέας*. Aeol. genit. est *βορέαο*, uti supra.

291, 292. —*λαβῆν Στυγὸς ἀμοδεν,*] cf. Il. α, 37. Aen. xii. 816.

—*τίτυκται, est.* Vide supra ad Od. β, 544. p. 27.

296. —*Στροφάδας*] Vide Aen. iii. 209. sqq. et quae ibi notavit praestantissimus Heynius. "*διέτμαγεν*, vid. inf. p. 108. v. 1147. P.

300. —*μεταχθονή*] Probant hoc pro vulgato *μεταχρονή* H. Steph. et Brunck. *μεταχθῶνως* significare videtur, *qui posthabet terram, qui reliquit terram. μεταχθονή* hic sonat *posthabita, vel relicta terrâ.*

95. 308. —*ἰγρήδοντες.*] Verbum poeticum, *vigilantes*. Sic Il. λ, 550. ρ, 660.

* *Ex τῷ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.*] E Lrs. III. 1—5. Invocatio ad Erato. In fine libri secundi narratur quomodo Argonautae in terram Colchicam et fluventia Phasidis tandem pervenerunt. Novam rerum seriem ingressurus poeta, librum tertium orditur ab invocatione ad Erato, Musam nempe quae praestit amoribus. In sequentibus enim exponitur amor Medae, cujus ope Jason aureo vellere potiturus erat.

3. —*ὄν γὰρ καὶ Κύπριδος, &c.*] tu enim et *Veneris officium sortita es, ἀδμήτας—παρθενιαίς—innuptas puellas.*—Appositè Ovidius, *Nunc mihi, si quando, Puer et Cytherea, favete: Nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.* De Arte amandi, li. 15.

299—339, 367—471.] Conditions obtinendi Aurei Velleris. Medea Jasonem deperit.—Inter herons convenerat oratores mittere ad aulam Aetiae regis Colchorum. Eò proficiscuntur ipse Jason, Augeas et Telamon, comitantibus quatuor Phrixii filiis. Nam post interitum Phrixii, à quo vellus illud aureum advectum fuerat Colchida, et qui à rege in matrimonium acceperat ejus filiam Chalciopen, hi filii Phrixii et Chalciopae, ut patris fatum, qui jussu Aetiae tandem interfectus fuerat, vitarent, Colchidem reliquerant, et in Graeciam navigantes naufragium fecerant ad insulam Martis. Ibi Argonautis obviam facti, cum his reverti fuerant Colchida. Eorum nomina erant Argus, Melas, Phrontis et Cytiseros. Tenendum tamen est Argum Phrixii filium non illum esse Argum, navis Argis fabricatorem, sed alterum ejusdem nominis. Hi, ut jam dictum, Jasonem, Augeam et Telamonem, ad aulam regis comitantur. Illi primum visus est Jason Medae, regis alteri filiae, quae eum statim, sic volentibus Junone et Minervâ, auxiliantibus Venere et Cupidine, amore deperit. Oratores, à rege hospitio excepti, lautè epulantur. "Apollonius dicit, Phrixum mortuum esse in domo Aetiae,

ejusque filios, jussu patris morientis, profectos esse navi Colchicâ, ut Orchomenum irent, ibique haereditatem reciperent; atque ita naufragium passos. L. II. v. 1094, 1151. P.

299. —σφιν] pro σφῶν, ipsis— oratoribus scil. quos jam memoravimus, " cum fillis Phrixi. P.

302. Ex δὲ τοῦ—] i. e. ἐκ δὲ τούτου τοῦ χρόνου, dehinc.

306—308. —ἢ τίς ἄτη] ἐνέκλασεν μεθ' ἡγῶν ὁσωμένους; vel quid *makum* interpellavit in medio vos servantes vosmet? Pro vulgato ὁσωμένοις praeulerunt H. Steph. et Brunck. ὁσωμένους: activum enim est, inquit hic, verbum ἐνικλᾶν, significans ἐμπροδίζειν. ὁσωμένους reddi potest *proficiscentes*; nam Hesychio ὁσώνω est ὁρμῶντο, ἤρχοντο. " Recte." οὐ μὲν πείθεσθε ἐμεῖο προφέροντος, &c. non quidem mihi parvistis ostendenti, &c. " Genitiv. reg. Vid. sup. p. 16. v. 414 P.

311. Κίρκην] Vide supra ad Od. λ, 8. p. 46.

96.

321. —αὐτοῦς δ' ἔπο δούρασι πεπτηῶσας, &c.] nos ἴππος αὐτῶν τραβίδος ἰλλαρῶς ἰνουλᾶς Μάρτιος ἀορατῆς ἐρεῖται ὑπὸ, &c. πεπτηῶσας pro πεπτηῶστας. " An, πεπτωκῶς, πεπτωκῶς, πεπτεῶς, πεπτεῶς? P.

332. Χρεῖω δ' ἦν ἐθέλης ἐξίθμεναι.] *Rationem autem ei vis cognoscere.* χρεῖω et χρεῶ, ὄος, contractè, οὐς, ἦ, idem quod χρεῖα, μιλίας, πους, necessitas, &c. —ἴθμεναι, est ab ἴθηναι, in infin. ἰθάναι, Ionicè ἰθάνμεναι, per sync. ἴθμεναι et ἴθμεναι, unde ἴθμεναι.

333. Τόνδε—] *Huno— Jasonem scil. τις βασιλεὺς περιώδιον ἔμενος ἐλαῖδα ἀπάνευθεν πατρὸς καὶ κτεάτων, quidam rex impense cupiens abigere longè à patriâ et possessionibus. περιώδιος, qui circumspiciat; quasi à περιανῶ, circumsono. indè περιώδιον, adverbialiter, valdè, impense.*

335. Σφοδρῆρον] hic signif. οὐδ: etsi σφοδρῆτερος, à σφῶν, propriè sonat *vester*, de duobus: [atque ita Hom. II. α, 216.]—πέμπει νέεσθαι δεῖρο, mittit huc ire, ἀμήχανον, sine consilio.

336. —οὐδ' ἠπαλῶξεν] Ordo est: οὐδὲ σθεσθαί γενην Αἰολιδέων ἠπαλῶξεν θυμαλγᾶ μῆνιν καὶ χόλον ἀμειλίχτου Διὸς, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, τε ποινᾶς Φοῖβου, πρὶν κῶας ἰκέσθαι ἐς Ἑλλάδα. στεύται, per sync. pro στεύεται, promittit. Vide supra ad Od. λ, 583. p. 54.

375. —δμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα;] Ordo est: πρὶν τινα θμῶν 97 λευγαλέον δέρος καὶ λευγαλέον Φοῖβον ἰδεῖν, ἀντίχ' δμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα, sensu perspicuo. Est autem formula iratis et minitabundis apta, hodièque vulgi sermone satis trita. *Maturate fugam, ni quis vestrum velius et Phrixum in Graeciam reportare velit, quae nunquam vidisse optaverit.* Scilicet his verbis significat Aetes, eos, ni properè abeant, subito hisdem suppliciis plexum iri, quae mox dicit se de illis statim sumtutum fuisse, ni hospitali mensâ fuissent à se excepti: et sic exsectis linguis et amputatis manibus vellus in Graeciam, et Phrixum reportassent satis tristificum. Brunck. δμαρτήσαντε, pro vulgari δμαρτήσαντες, è duobus codd. extractum fuit à Brunckio. Refertur autem iste dualis ad δέρος et Φοῖβον. Sed dubito an vir acutissimus sensum poetæ rectè ceperit. In vulgatis pro ἐφ' Ἑλλάδα scribitur ἀφ' Ἑλλάδος: ponatur igitur punctum interrogationis post ἰδέσθαι, et comma post Ἑλλάδος: atque retineatur participium in nominat. plur. ut ad Phrixi filios referatur. Reddas jam Angl. *Won't you begone, before any one behold a woful fleece [a fleece to his cost]—and a Phrixus too?—You! who joined them on their way from Greece, not on account of the fleece, but &c.* Judicent periti. Locus est difficilis. " Vide Hom. Od. ρ, 448. P.

386. —*ὄχλο μοι τῶδε στολῶν*] μοι, ut saepe, redundat; et ante τῶδε subauditur *καρῶν*. *moderare (scipsum de hac expeditione. ὄχλο, idem quod στέλλω, vel σχοῦ, ut tironibus notum.*

388. —*τίς δ' ἄν τόσον*—] Conf. Od. ε, 100. supra p. 19.

98. 397. *Διχθαδῆην*] Conf. Il. α, 189, sqq.

399. *Ἢ ὄγε*—] Vide Clarkium ad Il. γ, 409, aut ille periculum faceret vis eorum.

406. *Ὡς αὐτοί, &c.*] Hic alludere videtur ad Peliam, de quo supra ad v. 333. Intell. *μεγαλῶρειν*. P.

408—410. *Τόν δ' αὐτός περιέειμι χερσῶν,*] i. e. *κατὰ τόν δ' αὐτός, &c.* quo ipse supero manibus, δλοῦν *καρῶντα*, periculosum quantum sit. *δοῦν ταύρω χαλκῶποδῶ μοι νέμονται ἑμφί &c.*

411—417. *Τούς ἐλάω, &c.*] quos jugatos impello per duram novale Martis quatior jugerum, τὴν αἰψα ταμῶν ἐπὶ τέλῶν ἀρότρων, quod cum statim ad finem exaraverim, οὐ βάλλομαι ἀκτῆν Ἀηοῦς ἐν ὀλισθίῳ σπόρον, non injicio fruges Cereris sulcis tanquam semen, ἀλλ' ὄδοντες δεινοῦ ὄφιοσ μεταλήθοντες ἀνδράδῃ τευχησθαῖς ἔδμασ· sed dentes horrendi serpentis generantes hominibus armatis corpus: seu hominum armatorum corpora: τούς δ' αὐθι δαΐζων χείρων ἰά' ἐμῶ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόοντας. quos ibi dissecans interfectio circumcirca meā hauri obnoxiā euntes.

419. —*ἀποῦσαι ἐς βασιλῆος*] οἶκον scil. ad domum regis Peliae.

426. —*καρδαλιόειν.*] ἔπεισι scil. astutis verbis.

427. —*μῦθα τοί με δέχη, &c.*] valde admodum circumcludis me, sed meritō.

99. 430. *Ῥίγιον ἀνθρώπος γε, &c.*] Hanc lectionem ex MSS. restituit Brunckius, pro vulgari, *Ῥίγιον ἀνθρώποις κακῆς ἐπιθήσει ἀνάγκης*, atque ita reddidit: *Non enim alio magis horrendo communiabit homo duram necessitatem, quas me huc adegit.* Id est: nihil mihi gravius accidere poterit ipsa necessitate, quae me huc adegit. Mavult T. Young vulgatam lectionem.

453. *Προκρῶ δ' ἄρ, &c.*] *Ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῆ ἀνειδωλοποιούσαν τῶ νῶ ἐμφαίνουσι. Καί παρ' Ὀμήρῳ, προκροκινδόμενος. Schol. "Il. γ, 221." Conf. Aen. iv. init. et vs. 83.*

100. 466, 467. —*ἢ μὲν ὕπερβεν ἀκήριος ἐξαλλάσθαι.*] *utinam sine damno effugiat!* [Vide infra ad Eur. Med. init.] —*πότνα θεῶ Περσῆ, Περσῆδα τὴν Ἐυάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα. Τινὲς δὲ αὐτὴν φασὶ Αἰδὸς εἶναι καίθεα. Schol. "Πέρσης, Hes. Θ. 400. 377. P.*

471. —*ἔολητο*] In uno cod. Reg. Brunckius scriptum reperit *αἰόλητο*, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. *ἔολητο, ἐκεῖνητα, καὶ ἑτεράρακτο. γραφεται καὶ διὰ τῆς αἰ διαφθόγγου. Hesych. Ἐόληται, τετάρρακται, ἐπέθηται, ἀδύνηται.* Ibid. n. *ἔολητο* pro ἰολητο, ab αἰολία. Sic ξερὸν pro ξηρόν, supra p. 96. l. 322. P.

744—766. 828—843.] Status Medene descriptio.

744—751. *Νυξ μὲν ἔπειτ'*—] Omnino cum hac descriptione conferatur Virgilliana illa ejusdem generis, [Aen. i. 522.] *Nax erat, &c.* quae, ut pulchrè meminī, dulcedine sua me puerum mirè captabat. Inventorem tamen Graecum, Brunckio iudice, non assecutus est imitator Romanus. Vim somni quantum meliùs exprimunt ista Apollonii.

— καὶ τινὰ καίθεον

Μητέρα τεθνήσκων ἀδόντων κατὰ καὶμ' ἐπέλιπτον

quàm Virgilli *peudes*, frigidaque, licet verbis ornatissima, *volucrum* enumeratio! Haec ille: nec temerè quis inficias iret totam descriptionem Graecam quidem simpliciolem esse ac sublimiorem; Romanam verò suaviorem atque ornatiorem. Verum καί τινα, &c. sic construe: καὶ ἄδινδν κῶμα περιεκάλυπτεν τινα μητέρα τεθνεώτων παιδῶν et *alissima quies circumtegebat aliquam matrem mortuorum liberorum*: αἰγὴ δὲ ἔχεν μελαινομένην ὄρηνην. *silentium autem tenebat nigrescentes tenebras*. cf. infrà Theocr. Idyll. II. 38, 39. p. 222.

756. *Ἡελίου ὡς*—] Vide comparisonem in Aeneide, hinc desumptam, viii, 22. et quae ibi notavit praestantiss. Heynius.

761—765. —*ἔνδοθι δ' αἰεὶ*] Ordo est: δ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς αἰεὶ ἔταρε ἔνδοθι, et dolor exurens per corpus semper conficiebat eam intus, τὸ ἀμφὶ ἀραιὰς Ἰνας, καὶ ὑπὸ νεύατον ἰνὸν κεφαλῆς ἄχρῃ, ἐνθ' ἀλεγμνότατον ἄχος δύνει, ὀππότε' ἀδάματος Ἐρωτες ἐνδοκίμωσαν ἀνίας προκαλέσθων. et circa teneros nervos, atque sub intum occipitium capitis penitens, ubi accerrimus dolor subit, quando invicti amores infingunt molestias praecordii.

830. *Ἄν οἱ ἀτημαλλή, &c.*] quae ei negligenter demissae pendeant, 101 —*κατακείμεναι*, idem quod *καθειμέναι*, ἂ *καθίημι*, demitto: *ἠερέθοντο*, imperf. ab *ἀερέθομαι*, quod interdum, ut hic, significat *pendea*. Vide H. Steph. Thes. in voce *ἀερέθω*.

" 833. *ἀρηράμενον*] A praeterito medio *ἄρηρα* [scil. ab *ἄρω*] formatur verbum *ἄρηραμαι*, participium *ἀρηρόμενος*: aoristus *ἀρηράμην*, participium *ἀρηράμενος*. BRUNCK. I. 787. P.

835. *Ἀργυρέην*.] *albam*. Ita, pro vulgari *ἀργυρέην* ē sex codd. et Florent. edit. reposuit Brunckius.

837. —*ἄλλα τ' ἐμellen ἀεξήσασθαι ὀπίσσω*.] et alia vel nova oriatura erant in posterum.

838. —*δωκαίδεκα πᾶσαι*] non pauciores quam duodecim, duodecim ipsae. Vide Clarkium ad II. π, 560.

919. *Ἐνθ' οὐκω*—] Paratis medicamentis Medea ad templum Hecates, comitantibus ancillis, curru vehitur. Eò quum pervenisset, dimissis ancillis, ingreditur. Interim Jason, hortantibus Argo et Mopso, illam sequitur. Ad colloquium venit in templo solus cum solâ.

923. *Ἡμὲν ἔσονται ἰδεῖν, &c.*] seu coram spectandus, seu compellendus foret. Cf. omnino Virgillum de suo Aeneâ similiter gloriantem. Aen. I. 586—594. IV. 141—150. J. T.

926. *Ἀμπυλίδης*.] *Filius Ampycis*, Mopsus scil. vates. " Ampyci, Sch.

948. *Οὐδ' ἄρα, &c.*] *Nec animus quidem Medae convertet sese ad alia consideranda, quantumvis canentis*; [ομοῦς, tamen, eam hic, ut opinor, habet vim ac si dixeris—tamen, inquam, non convertet sese, &c.] *πᾶσαι δὲ [μοῦσαι,] ἦν τινα μολπὴν ἀθύρα, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανόν τε ἐπιδάσθαι. et omnes cantilenaë, quaecumque modularetur. non diù placebant ei, adeo ut delectarent.* Hujusmodi autem constructio, ubi relativum ὅστις ponitur in numero sing. post antecedens in plur. non insolita est. Sic, Xenoph. de Cyr. Inst. Lib. iii, sub fin. *πάντας ὅτω*—ubi vide quae annotavit Th. Hutchinson; qui alia exempla indicavit. " *ἀθύρα, καίτοι*. Schol. P.

954. *Ἐθαμὰ δὴ σθητέων ἐάγη πιαρ*.] Certè crebè in praecordiis eor agiatur est. *ἐάγη*, pro *ἤγη*, aor. 2. pass. ab *ἄγω*, frango.

959. —*μήλασι, &c.*] Sic construe: δ' ἐνήκεν ἄσπετον αἶδιν μήλασι. et immittit ingentem aerumnam pecori. Aor. in hoc sensu studiosis jam notus. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

982. *Ἐκ δ' ἄρα, &c.*] Descriptio quàm vigore plena!

973. *Γνώ δέ μιν Αἰσονίδης, &c.*] *Sensit autem Aesonides ipsam implicitam esse malo divinitus immissio, — ἐπιπεπρωμένην, pro ἐμπεπωκυμένην, perf. part. verbi ἐμπίπτω. Vide supra ad Od. γ, 96—96. p. 66. "Apoll. γ, 321. p. 96. P.*

977—979. *ἐνναυετασθον,]* In quibusdam libris legitur disjunctim *ἐν ναυετασθον. ἥα est Ion. pro ἦν. τῶ—quare ne coram me nimis erubescas—ἦ τι παρεξερέσθαι, ὅ τοι φίλον; ἢ τι φάσθαι. quo minus perconteris, quodcumque placet, aut dicas.*

103 983, 984. —*ἐπεὶ τὸ πρότερον ὑπέσπης]* quoniam ab initio pollicita es sorori, te mihi grata medicamenta daturam. Chalcioepae enim id promiserat Medea.

986. *ὁς ξείνους, &c.*] Vide Vol. I. ad p. 10. n. 3. " Vol. II. p. 37. v. 270.

990—993. *Σοὶ δ' ἄν ἐγὼ, &c.*] Tibi vero ego referam gratiam postea ob auxilium, qua fas sit, sicut decet seorsum habitantes, tibi scil. nomen et pulchrum comparans decus; sic et alii quoque heroes celebrant te, &c. " ὄλλοι, Edm. Shaw. Steph. ὄλλοι, Brunck. P.

995. *Ἡμέας ἠβνεσθῖν ἐφεζόμεναι γοοῦσι.]* Sic Poëta eximius, mihiq; amicissimus, in exquisitissimâ suâ Tragoediâ, cui titulus *Douglas: Ye Dames of Denmark! even for you I feel, Who sadly sitting on the sea-beat shore, Long look for lords that never shall return.*

1002—1004. —*φιλαντο]* pro ἐφίλαντο, imperf. med. à φιλῆμι. vel, aut alii volunt, pro ἐφιλήσαντο, à φιλῶ. μέσῳ δέ αὖ αἰθέρι τέκμαρ ἀστεροῦς στέφανος, τὸν τε κλείουσ' Ἀριάδνης, ἐλλίσσεται πάννηχος οὐρανίουσιν εἰδώλοισιν. eique in aethere medio signum, scil. sidera corona, quam et vocant coronam Ariadnae, votivitur per noctem inter coelestia simulachra. Alludit ad coronam septem stellis ornatam, quam Ariadne, à Theseo destituta, dicitur à Baccho amatore accepisse, qui istam coronam postea in astra retulit. Notandum est Jasonem de industriâ silere de Thesei in Ariadnen crudelitate. " φιλαντο, vel aor. 1. med. à φίλομαι, prima longa. Vide infra p. 303. v. 58. et Lex. Hed. &c. P.

1006. —*ἦ γὰρ ἔοικας, &c.]* etenim certè videris, quantum judicare liceat à formâ, blandis moribus ornata esse.

104. 1013—1016. *Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα]* Et statim manu non parca —*&c. Καὶ νῦν καὶ ἀφύσασα πᾶσαν πυγῆν ἀπὸ στήθεων, ἀγαλλομένη κεν ἔγγυδ' ἕξεν ὃ χατέοντι.* Nihil hoc potuit expressius dici.

1018—1021. *Στραπτεν]* στραπτεω hic transitivum est, cuius neutralis tantum significatio lexicographis observata fuit. BRUNCK. Ordo est: *Τὸς Ἐρως ἀπέστραπτεν ἠδῆσαν φλόγα ἀπὸ ξανθοῦ καρήματος Αἰσονίδαο &c.* talis amor emittebat dulcem flammam— i. e. talem dulcem flammam amor emittebat à flavo capite Aesonidis, et oculorum Medaeae splendorem auferabat. [conf. Ovid. Am. iii. 11. et li. 19.] *ὄλον τε ἔκρηή τήκεται περὶ ροδέουσιν ἰαυομένη ἠφροῦ φαέουσιν.* vobis quoniam ros dissolvitur circa germina rosarum calefactus matutinis radiis. Pro vulgato *ροδέουσι*, Brunckius è quatuor codd. protulit *ροδέουσιν*, quod positum putat pro *ροδέῃσι* è dialecto; quia Dores η in ee mutant. Idem tamen addit quae sequuntur: " Hanc lectionem qui non probârît, per me licet reponat *ροδέουσιν*. Est autem *ροδέη* " seu *ροδέῃ*, τὸ φυτόν, frutex rosas producens." Conf. li. η, 597.

1025. *Ὀυὲ δὲ δῆ τόλοισι—]* Supple *ἔπειθ*. *Vix tandem verò talibus verbis cum blandè compellavit virgo.*

1026. *Ἐπίθεο νῦν,*] *Attende animum nunc,*—Vide infra ad Theocr. Idyll. ii. v. 69. p. 223.

1029—1034. *Ἀγέ τότ᾽*—] *tunc sanè observatâ mediâ nocte aequis portionibus divisa, postquam te laveris undis perennis fluvii, solus seorsum ab aliis, in vestibus atris, foveam effodias rotundam; inque eâ mactes agnam, et integram crudam pyrae imponas, quum risè aggresseris pyram in ipsam foveam.* Conf. Aen. vi, 253. ubi praestantissimus Heynius observat, diis inferis fieri *holocausta*.

1035. *Μουνογενῆ,* &c.] Ordo est: δὲ μειλίσθειο [pro Ion. μειλίσθρα,] *Ἐκάτην μουνογενῆ Περσηίδα, et places Hecaten unigenam Persae filiam,*—Vide supra ad p. 100. v. 467. P.

1039. —*ἄρρητι μεταστρεφθῆναι ὀπίσθω,*] *impellat te retrò converti.* ἄρρω, excito, impello, fut. Aeol. ἄρρω; undè aor. 1. ind. ἄρρα, subj. ἄρρω, ἄρρης, ἄρρη, Ion. ἄρρητι.

1040. *μη πως τὰ ἑαυτὰ κολώσας,*] *ne quo modo singulis imperfectis relictiis.*—*κολούω, imminuo, retundo, irritum reddo.* P.

1042. *Ἡρι* *Μανῆ,* ab ἥρ, ρος, τὸ. ὁ ἄρθρος, *tempus matutinum.* *μυθῆνας,* “ubi humectaveris.” Interp. *having moistened, or softened.* P.

1046. *Πρὸς δὲ,*—] *Supple τούτοις, praeterea. καὶ αὐτῷ δουρὶ*—105. *supple σύν.*

1056—1060. —*νεῖστο*] i. e. *διὰ νεῖστο, per novale. λάβρη ἄρες στιβαρώτερον λαῶν* Angl. *secretly throw among them a heavy stone* οἱ δὲ ἐπ’ αὐτῶ, *and they on account of this, ἄν ὀλέκοιεν, &c. καὶ δ’ αὐτὸς ἐπέγειον ἰθύσαι* [διὰ] *θλιότητος, et tu ipse festina tuere per ardentem pugnam.*

1061. —*νίβθεο δ’ ἔμπης,*] *attamen abi,*—ἦ [i. e. ἐν τῇ ὁδῷ ἐν ἡ] *φιλον* [ἔστι σοι,] *quo libeat, ἢ ἐὰν ἐν σοι ἀφορηθέντι νέεσθαι. quocumque placuerit tibi, quum profectus fueris, ire.*

1065. —*ὄτ’ ἔμελλεν*] *πλάγξασθαι ἐπὶ πόντον πολλὸν ἀπόπροθι ἔειτο* [i. e. οὗ] *quod erraturus erat per pontum longissimè à se.*

1069. —*Μνάσο*] Ion. imperat. ἂ μνώμαι, *quod idem ac μνάομαι, recordor, &c.*

1083. —*εὐάδε*] et supra, v. 1062. *ἐαδε, pro ἦδε, perf. med. verbi* 106. *ἦδω, delecto.* Vide infra p. 253. v. 7. p. 338. *Αγ. II. v. 4. P.*

1086. —*ἔβρειτός*] Vulgò *ἔβρρητος, dives onium. ἔβρειτος, quod praetulit Brunckius, est vox insolita significans hic, ut ille putat, πολλοὺς ἔχουσα βρειτοῦς.* Hi autem *βρειτοῖ* fuisse videntur *ἀκτεῖ* quidam [Angl. *canals*] ex aquâ salsa; aestuaria interdum vocant, quae scil. aquâ implentur accessu maris aestuantis, ejusdemque recessu vacuantur; unde videntur cursu fluvii similia. Quod innuit Pausanias in Atticâ, L. i. c. 38. Vide etiam Thucyd. Lib. ii. c. 19. Hesych. in voce *βρειτοῖ*, et Etymol. Magnum in *βρείτης*, p. 703. Sed nimis “insolita” est vox *ἔβρειτος*, solenne autem *πολύβρηνες πολυβούσαι*: quare mavult J. T. *ἔβρρητός τε καὶ εὐβοτός.* Apud Scholiast. *fluvius et pascuis abundans. Βρειτοῖ*, prop. nom. in Attica. P.

1100. *Ἄθε γάρ,*—] Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4. *Utinam, ut tunc Minos amicitiam iniit cum Theseo de illa, sic nobis pater tuus esset amicus.*

1109. *Ἄλλ’ ὄλον*—] *Sed tantum*—

1115. *Ὀφρα σ,*] Ordo est: *ὄφρα, προσφέρουσα ἐλεγχέας ἐν ὀφθαλμοῖν, μνήσω σε πεφυγμένον ἐμῇ ἰότητι.*

1127. —*ἄδην ἐδάωθεν*] *plene servati fuerint—ἐδάωθεν, pro ἐδάω-*

θησαν. —δὲ πορβανίεις ἡμέτερον λόγος ἐνὶ κορυδαίνῃ θαλάμοις
ornabīs autem nostrum lectum in thalamis, ubi te virginem uxorera
daxero. πορβανίεις pro πορβανίει, fut. 1. à πορβαίνω, augeo, orno, &c.
sic suprā [v. 1124.] πορβανίουσιν.

108. "1145. ἀβολήσομεν] *Abolēō, occuro, obuius fio, d'παντᾶ.* Apoll. γ.
1145. ἀβολήσομεν, Interp. συντευξόμεθα. Constantini Lexicon. P.

"1147. διέτμαγον] Ita scripsi pro διέτμαγον, secundum Heynii
notam ad Iliad. α, 531. scil. aor. 2. pass. pro διετμάγησαν. Vide
supra ad p. 94. v. 298. P.

"1152. Ἀττομάτοις δὲ πόδασι] *Pedibus utro se mouentibus ;* scil.
animo aliorum attento. P.

1157, 1158. Ἢ δὲ καλιντραπήθειν ἀμήχανος] illa uerò animi agi-
tationibus perplexa—λελήητο, pro ἐλελήητο, perf. pass. à λείω vel
λιδάω, quod idem ac λιλαίω, atque, ut deponens, λιλαίωμαί, curio.

1161. —πορφύρουσα] *aspiciē cogitans qualis mali facinoris particeps
esset suo consilio.* —ξυνώσατο idem quod ἐκoinώσατο, à ξυνός, quod
idem ac κοινός, communis.

* * Atque ex Apollonii Rhodii Argonauticis haec, in praesentia,
satis sunt; quibus sedulo excussis, studiosus diligens, sine dubio,
totius poematis parlegendi cupidine flagrabit. In sequentibus Jason
pugnat, vincit, aureum vellus aufert; et cum sociis, conscensâ ite-
rum Argo nave, itineris comita Medea, Thessalam tandem, multis
exantlatis laboribus, per novam quidem ignotamque viam reuehitur.

" Omissum supra p. 65. Hom. Od. μ, 87. *πέλωρ κακόν* Wolf. Rom.
πέλωρ κακός Edin. Oxon. Clark. P.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA TRAGICA.

APUD Graecos antiquissimos mos erat laudes Bacchi vindemiae tempore celebrare. His festis, cantores in choris dithyrambos, sive hymnos in Bacchi honorem, canere solebant, peruncti ora minio vel vini rubri faecibus. [Tibull. Eleg. II. 1. 55. Horat. Art. P. 275, sqq.] De tenui hac origine crevit Tragoedia; sic dicta ἀπὸ τοῦ τραγίου καὶ τῆς φθῆς, quasi hirci cantilena; sive istud animal daretur in praemium cantoribus, seu tanquam hostis vinearum Baccho vindemiae tempore immolaretur. Ut verò cantores in hisce choris tempus aliquod interquiescendi haberent, vir quidam, Thespis nomine, unicum actorem vel histrionem introduxit, qui fabulam auditoribus interim narraret. Ex fabulis Thespidis, qui histriones suos plaustro circumvexisse dicitur, nihil nunc extat. Post hunc venit Aeschylus, poeta longè nobillior. Is, pro uno Thespidis interlocutore, duos substituit, dialogum et actionem dramaticam invenit, cantus chori breviores reddidit, histriones larvis et syrmate instruxit, atque cothurno elevavit, formamque veram Tragoediae dedit, qualem videmus in ipsius septem dramatis quae adhuc supersunt. “Tragoedias” [verba sunt Quintilliani] “primus in lucem Aeschylus protulit, sublimis et gravis, et grandiloquus saepè usque ad vitium, sed rudis in plerisque et incompositus.—Sed longè clariùs illustraverunt hoc opus Sophocles atque Euripides: quorum in dispari dicendi vià uter sit poeta melior, inter plurimos quaeritur.” [Lib. x. 1.] Aeschylus clarus virtute bellicà, clarior ingenio, natus est Olymp. LXX. 4. ante Chr. N. 525. Tragoediarum ejus speciem hic dare prohibet instituti nostri brevitatis, quae nos non sinit, nisi unam Sophoclis, alteramque Euripidis proferre. Eandem ob causam non possumus hic longiùs excurrere in historiam Poëseos dramaticae Graecorum; neque disserere de naturâ Tragoediae, deque Theatro Atheniensium. Multi auctores multa super hac materiâ scripsere. Praeceptoris diligentis est talia perscrutari, eorumque summam disciplulis suis vivâ voce enucleatè tradere. Ad hanc rem auxilium derivare potest ab Aristotelis de Poëtica Libro, iisque qui in hunc annotationes et commentarios composuere. [Vide Vol. I. ad p. 277. n. 1.] Adeat praesertim *Aristotle's Treatise on Poetry translated with Notes by Thomas Twining, M. A. Lond. 1789.* in 4to. ubi multa doctissimè sanòque admodum judicio prolata inveniet: et *Mason's Elfrida, and Caractacus, Dramatic Poems written on the model of the Ancient Greek Tragedy; with Letters to Dr. Hurd.* Extant cum *Poems by W. Mason, M. A. 1764.* 8vo. Item *Le Theatre des Grecs, par Brunoy, nouvelle edition, Paris, 1785,* in 13 voll. in 12mo. *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece,* ch. lxxix. Alios indicatos videbit in Fab. Bib. Graec. Vol. II. p. 162. L. II. c. 16. Edit. Hartes.

1. NOTAE IN SOPHOCLEM.

111. * E SOPHOCLE.] Sophocles Sophili filius, Atheniensis, poeta tragicus sublimis, natus est Olymp. LXXI, 2. ante Chr. N. 495; post Aeschylum 31; ante Euripidem 15; cum quorum utroque tragoediis postea certavit. Studiis liberalibus eum pater diligenter instituendum curavit. Musicam et saltandi artem, Lampro praepatore, didicit; atque Poëticam ab Aeschylo edoctus, ingenio suo tragoediae provinciam magnoperè auxit et ornavit. Formâ corporis pulcherrimâ fuisse praedicatur, quod nonnihil decoris addidit excellenti ejus ingenio, cujus maturè dedit documenta. Nam post victoriam Salaminiam, vix annos 16 natus, epinicion paeana praelusit citharâ et desaltavit Atheniensibus. Viginti quinque annorum fuit, quum tragoediam suam primam edidit, magistrumque suum Aeschylum in tragico certamine vicit. Viginti ferè victorias ejus generis peperisse dicitur. Ex multis, quas scripsit, tragoediis septem tantum supersunt, quae omnes in suo genere sunt exquisitissimae. Formam theatri mutavit, scenae ornamentum et picturas adjecit, atque tres histriones colloquentes induxit. Ingenii quidem sublimitate Aeschylus par erat: judicio autem et accuracione longè superior. Princeps Graecorum Poëtarum tragicorum ab aliis habitus est: alii palmam tantum cum Euripide participare, vel eo etiam inferiorem esse contendunt. Majorem laudem gravitatis ac sublimitatis, fabularumque structurae artificiosae certè meretur Sophocles: in affectibus moeroris et misericordiae commovendis Euripides, sine dubio, primas obtinere debet. Sophocles quidem personas, quales esse oportet, finxit; Euripides verò, quales sunt. [Aristot. de Poët. p. 98. a. 46. Tyrwhitt.] Sed uter in universum alteri anteponendus sit, unicuique pro sensu suo liceat determinare. Sophocles, ut refert Cicero, in libello suo de Senectute, ad summam senectutem tragoedias fecit. Nonaginta quidem annos natus obiisse dicitur; scilicet Olymp. xciii. 3. ante Chr. N. 406. eodem quo obiit Euripides anno, qui tamen suam septuagesimum quintum vix attigerat. Non tamen omnem suam operam in studio poëseos posuerat: Reipublicae quoque consuluerat. Annos enim 55 natus, septimo ante bellum Peloponnesiacum, unâ cum celeberrimo Pericle, adversum Anaeam Samiorum civitatem dux missus fuerat. [Vide Brunckii notas in Vitam Sophoclis; ubi pro Ol. LXXXIV, lege LXXIV.] De illis, qui plura de Sophocle scripserunt, vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. II. p. 193. sqq. L. ii. c. 17. edit. Harles. "Rectè, Ol. LXXXIV, 4. P.

SOPHOCLES EDITIONES PRAECIPVAE.

1. Sophoclis Tragoediae septem, cum commentariis. Gr. *Venetis, in aedibus Aldi Romani*, mense Aug. 1502. in 8vo. [Praestantissima (inquit Brunckius) omnium haec editio est, quae majorem quam ceterae omnes auctoritatem habet.] "Commentarii—promissi ab-sunt. Fab. et Harles. P.

2. _____ cum interpretationibus vetustis et valdè utilibus. Gr. *Florent. per haeredes Phil. Juntae*, 1522. in 4to [Quae repetita est, 1547.]

3. Sophoclis Tragoediae septem, Gr. cum Graecis Demetrii Triclinii Scholliis seorsim; apud Adrianum Turnebum, typis regii. Paris. 1552. in 4to. [Haec edit. maximi habita est ab omnibus editoribus usque ad Brunckium, à quo valde vituperatur, et prae Aldinâ principe nihili aestimata.]

4. ————— una cum omnibus Graecis Scholliis et cum Latinis Joach. Camerarii. Gr. Annotationes H. Stephani in Sophoclem et Euripidem, seorsum excusae, simul prodeunt. Anno 1568. in 4to. [Edit. rara.]

5. ————— Gr. in quibus praeter multa menda sublata, carminum omnium ratio hactenus obscurior, nunc apertior proditur: operâ Gul. Canteri. *Antwerp. ex officinâ Christ. Plantini, 1579.* in 12mo. [Edit. rarissima.] "Repet. Lugd. Bat. 1593. P.

6. ————— Gr. 4to. Eaedem cum vers. Lat. Additae sunt lect. variantes, et notae viri doct. Thom. Johnson in 4 tragoediis: n tom. in 8vo. *Apud Foulis, Glasguae, 1745.*

7. ————— Gr. et Lat. novâ versione donatae, scholliis veteribus, &c. notisque perpetuis et variis lect. illustratae. operâ Thomae Johnson. *Londini, 1746,* in tom. in 8vo. "Antè, 1705—8—22. Pœst, saepius. Fab. et Harles. P.

8. ————— cum interpretatione Latina et scholliis veteribus ac novis. Editionem curavit Joannes Capperonier, regiae Bibliothecae custos, &c. Eo defuncto edidit, notas, &c. adjecit Jo. Franciscus Vauvilliers, regius lector et Gr. L. Professor. *Parisiis, 1781.* n tom. in 4to. [Haec editio, quae complures annos sub prelo erat, et nimiam expectationem excitaverat, votis eruditum non satisfacit. Atque hoc ipse eò magis dolebam, quod Capperonierum olim noveram, virum certè doctissimum, benevolentissimum atque optimum, et in exteros Bibliothecam regiam Lut. Parisiorum visitantes officiosissimum. Quod equidem lubens agnosco, quippe qui beneficentiae ejus particeps essem. Hujus editionis merita rectè aestimari videntur in Bib. Crit. Amstel. Vol. ii. Par. ii. p. 38, sqq. Vauvillierius, qui, etsi inter primarios criticos non numerandus sit, non tamen contemnendus erat, in nimis acrem reprehensionem acutissimi Brunckii incurrit.]

9. Sophoclis quae supersunt omnia; cum veterum Grammaticorum Scholliis, &c. ad optimorum exemplarium fidem recensuit, versione et notis illustravit, &c. Rich. Franc. Phil. Brunck.—*Argentorati, 1786.* n Voll. in 4to. [Edit. pulcherrima, et omnium longè optima. Prodiit quoque, 1786, n tom. in 8vo; et, 1789, Scholia &c. in tertio Vol. "al. tom."] Pleniorē vide enumerationem edit. inter alia multa de Soph. Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 219. edit. Harles.

"Sophoclis Tragoediae septem; cum scholliis veteribus, versione Latina et notis: [omissis Triclinii scholliis, et recentioribus.] Ex nova recog. splendida forma, 250 exemplaria suis sumtibus edidit Brunck. *Argent.* 1788 vel 9. in Tom. maj. 8vo. Fabr. et Harles. Haec editio nitide repetita est, (cum indice et praef. ex Ed. I.) &c. *Oxonii, 1808.* n Tom. 8vo. [Lexicon Sophocleum omnes habent.] P.

"10. ————— Denuo recensuit, et R. F. P. Brunckii annotatione integra, et aliorum et sua selecta illustravit Frideric. Henr. Bothe. *Lipsiae, 1806.* n Tom. 8vo. [Multa mutavit. Scholia omisit.] P.

"11. ————— Emendavit, varietatem lectio-

111. nis, scholia notasque tum aliorum tum suas adiecit Carol. Gottl. Aug. Erfurd. Accedit Lexicon Sophocleum et Index—. Lipsias. vi Vol. 8vc. ab 1802—ad 1811, recepitimus. [Nondum omnia; non Oed. Col. nec Lexicon.] P.

* * Has annotationes in Sophoclis Oedipum Tyrannum et Euripidis Medeam visum est exordiri à brevi expositione metrorum praecipuorum, quibus usi sunt Poetae Graeci Tragici; metrorum scilicet Iambici, Trochaici, et Anapaestici, quam expositionem Tattus meus iterum a se accuratius descriptam mecum amicissime communicavit.

In conficiendis quae infra traduntur in usum tironum rei metricae regulis, ex Porsoni ad suam Hecubae Praefationem Supplemento, thesauro verè aureo, quodcunque ad nostrum propositum pertineret, libere sumebatur; quod factum vir ille egregius plane et Graecis literis adornandis natus lubenter condonabit duabus causis quibus id impulsus fecimus.

Primum ergo neque Hecubae iterum editae neque Supplementi seorsum impressi datur ulla optantibus copia; nec auditur quicquam de novae editionis consilio. Deinde; si vel maxima exemplarium facultas suppeditaret, aliunde statim oporteret quam ex chartis tam singulariter eruditus novos et imperitos discipulos primis elementis imbui; quos tamen cum solos tutelae nostrae duximus, fieri certe nolumus ut post inventas fruges glande vescantur. Propterea, ex acervo Porsoniani veniae securi tantum hausimus, quantum sit necessarium ad alumnos in praesens sustentandos, qui mox in ipsius disciplinam fidemque se tradituri sunt. Porsono autem a nobis quicquid eo nomine debetur, id quantum quantum est, summâ religione notis apposis acceptum referimus; quod si qui volent ita moniti Supplementum consulere, invenient ex regulis inde sumptis unam et alteram totas cum ipsis verbis usurpatas, caeteras partim verbis leviter immutatis, partim denique ad sententiam Porsoni et auctoritatem, non ad verbum exactas. De reliquis quae dantur praecepta, nihil hic attinet curiose loqui; docti ultro intelligent.

[R. P. cum numeralibus monstravit loca SUPPLEMENTI PORSONI.]

I.

DE METRO IAMBICO.

1. Versus Iambicus trimeter, sex constans pedibus, apud Tragicos Scriptores, in locis omnibus Iambum amat; qui pes in omni praeter ultimum loco potest in Tribrachyn dissecari.

Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.

2. Idem versus in locis imparibus, primo, tertio, quinto, etiam Spondaicum admittit; qui pes in primæ loco vel in Dactylum vel in

Anapaestum, in tertio tantum in Dactylum, in quinto neque in Anapaestum neque in Dactylum, dissecatur. [R. Porson. Supplem. ad Hec. Praef. xix.]

Ἀλλ', ὃ κρατύων, Οἰδέκους, χάρας ἐμήε.

3. Tum in primum, tum in omnes praeter ultimum locos, licet Anapaestum proprii nominis recipere, ista lege tamen, ut Anapaestus in eadem voce totus contineatur. [R. P. xxi.]

4. Caesurae, qua versus in medio pede dividitur, duo sunt praecipua genera; alterum post penthemimerim quod usitatae, alterum post hepthemimerim reperitur. [vide R. P. xxiv. xxv.]

5. Est et aliud certa lege Caesurae genus quae *pausa* nominatur, nempe, si versus concludit pes creticus orationis intervallo quamvis brevi distinctus, locum penultimum rarissime Spondaeus obtinet: Sin verba aliter cum verbis conjuncta incedunt, paulam interest qui pes sit in quinto.

Στάντες τ' ἐς ὄρθον καὶ πεόντες | ὕστερον.

Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος | οὔτε ναὺς.

Ἔδωκ' ὀλίγοι δ' ἄφαλον | τῆδ' ἡμέρα.

Ἡμεῖς τοιοῦδ' ἐφύμεν, ὡς μὲν σοὶ | δοκεῖ.

[R. P. " xxx. xxxi.]

6. Est et alia senarii divisio, quam si non caesuram, *quasi-caesuram* liceat nominare. Ea est, cum tertius pes elisionem patitur, sive in eadem voce, sive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

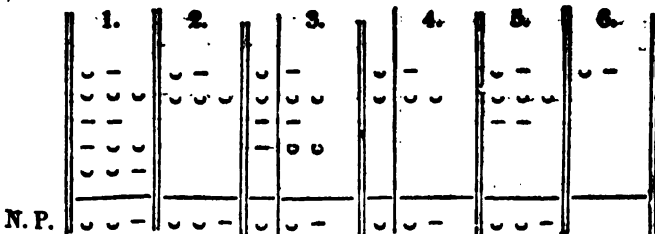
Ὀμοὶ τάλας· ἕκκ' ἐμαντόν ἐς ἀράς.

Μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφήε, ἐπέε.

Ἄνηρ γὰρ ἐν δεικνοῖς μ' ὑπερπληθθεῖς μέθηε.

[R. P. xxv.]

Iambici Trimestri apud Tragicos. Tabula.

Uterque caesurae locus denotatur lineâ simplici.

II.

DE METRO TROCHAICO.

1. Versus Trochaicus Tetrameter Catalecticus, septem pedibus

111. et una constans syllaba, apud Tragicos scriptores, in locis omnibus Trochaicum amat; qui pes potest ubique in Tribrachyn dissecari.

Ἀντιτάξομαι πτενῶν σε. Καμὲ τοῦδ' ἔπος ἔχει.

2. Idem versus in locis paribus, hoc est, in 2do, 4to, 6to, etiam Spondaicum patitur; qui pes ubique in Anapaestum dissecatur.

Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὸς, αἶ σε δάξουσιν θανεῖν.

3. In omnes sedes praeter 4tam, et 7mam, licet Dactylum recipere proprii nominis; qui tamen vel in eadem voce ante ultimam syllabam totus continendus est, vel ita certe distribuendus, ut duae breves syllabae priorem nominis partem efficiant.

*Πάντες Ἕλληνες. Στρατὸς δὲ Μυρμιδόνων οὐ σὶ παρῆν;
Σύγγονόν τ' ἐμὴν Ἰκλαδίην τε τὸν ταῖδε ξυνορῶντά μοι.*

[R. P. xxiii.]

4. Trochaici Tragicis caesura una est, qua versus post quatuor pedes absolutos dividitur, ad finem integrae vocis, quae nec articulus nec praepositio sit oportet. [R. P. xliiii.]

5. Quicquid de *pausa* ante finalem Creticum in Iambico Senario dictum est, idem nominibus modo mutatis de Trochaico Tetrametro dictum puta; quippe et res ipsa et ratio rei in utroque est eadem.

6. In pedibus dissolutis, illud unum cavetur, ne Spondaeo (sive Anapaesto) in 6ta sede Tribrachys in 7ma subjiciatur; cuius rei vel apud Comicos rarissimae hoc est exemplum,

Οὐτε γὰρ ναυαγὸς, εἴν μὴ γῆς λαβῆται φερόμενος.

[R. P. xlv.]

Trochaici Tetrametri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.
	- u	- u	- u	- u	- u	- u	- u	-
	u u	u u	u u	u u	u u	u u	u u	-
	-	-	-	-	-	-	-	-
	-	-	-	-	-	-	-	-
N. P.	- u	- u	- u	- u	- u	- u	- u	-

Linea simplex locum caesurae notat.

III.

DE METRO ANAPAESTICO.

1. Legitimum Anapaestorum systema ex dimetris constat, quibus interponitur aliquando monometer; et versu catalectico qui Paroemiacus dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito, claudatur necesse est.

2. Vel Dactylus vel Spondaeus creberrime pro Anapaesto adhi-

habet, nullo fere discrimine, nisi quod rarissime Dactylo Anapaestus 11). subjicitur. [R. P. xlvj.]

3. Sicubi hiatum Tragici relinquunt, is fere est vel in vocali longâ vel diphthongo, quae tum necessario corripitur: ut, *μοῦθα καὶ ἡμῖν, λέκεται ὕμῶν.* [R. P. xlvj.]

4. Systematis Anapaestici ea lex est, quae *διάρρημα* dicitur, ut nulla sit ad finem singulorum versuum communis syllaba, sed totum systema scansione continuâ cohaereat.

Nempè, hic versus,

Εἰς ἀσθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλόνητά,

non esset probus, ni ad syllabam naturâ brevem positione producendam sequeretur statim

Σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἤξει.

nec hunc versum

Ὡ μεγάλα θέμι καὶ πότνι Ἄστει,

recte exciperet vel vocalis propter hiatum, vel duae consonantes quae quidem syllabam naturâ brevem non manere paterentur.

Verum sequitur *Λεύθεθ' ἀπὸ πάγῳ, κ. τ. λ.*

5. Metra sive dipodiae tum maxime numerosos versus efficiunt, cum in integras voces desinunt; praeterquam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit, cum hexametri dactyllici finem constituet. Nonnunquam vero et is Dactylus admittit in primo loco, ut,

Ὀδὲ ἀπόμοσθον εὐ θυναικῶν.

[R. P. xlvj.]

6. Eorum qui caesurâ carent versuum, gratissimus hic ad aures accidit, cujus altera dipodia post Anapaestum brevi syllabâ in alteram abundat.

Παργύων ἐρατμοῖδιν ἐρεσόμενοι.

IV.

DE ICTU METRICO

[Qui in singulis dipodiis prior duplici, posterior simplici notâ accentûs acuti hic indicatur.]

In versu Trochaico et Iambico.

1. Cum Trimeter Iambicus, primo semipede subducto, numeros praeterquam in caesurâ [vid. supra, l. 4, 6. li. 4.] eosdem habeat ac Tetrameter Trochaicus, cui prima sit subducta dipodia; qui leges lectûs in hoc versu tenebit, idem in utroque intelliget. Vid. Harsleup et Bentleyum, utrumque in suis ad Terentium *προλεγόμεναις*.

<i>ὄσπερ θνητῶν</i>	<i>ὄντ' ἐκείνην</i>	<i>τὴν τελευταίαν</i>	<i>ἀν' ἰδέειν.</i>
<i>ὡς</i>	<i>εἰπερ ἄρξαις</i>	<i>τῆςδε γῆς ὡς</i>	<i>περ κρατεῖς</i>

111. 2. In metro Trochaico, Tribrachys Trochaei, Anapaestus Spondaeï temporibus par est; quorum quatuor pedum in primas omnium syllabas ictus pariter cadit.

*Καὶ σὺ, μήτηρ; Οὐ θέμις σοι μήτηρος ὀνομαζέειν παρὰ.
Σὲ κόλις. Μολὸν ἐς Ἄργος ἀνακαλεῖ Δαρφίης ὕδωρ.*

3. Sin Iambica quis scansione uti malit, sciat Iambum et Spondaeum in ultima, Dactylum et Tribrachyn in mediâ percuti,

Προῦτ' ἐν μεν ὄροφω πτέρυγα περίβαλλει πεπλάν.

In versu Anapaestico.

1. Ut spondaeus proxime cum anapaesto conjunctus duos pedes anapaesticos, ita cum dactylo dactylicos efficit.

2. Proinde in singulis dipodiis metri quod Anapaesticum vocatur, anapaesti in ultimam, dactyli in primam, spondaeï prout anapaesti vel dactyli vicem sustinet, nunc in primam, nunc in ultimam, ictus cadit.

*Ἄλλα σὺ δὲ Μάϊας * πομπὰς ἀνδρῶν
καλαστί' εὐδοκίης,
ὅν τ' ἐπινοῶν * σκευδὸς καταχρῶν.
πραξείας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
ἄλγος, κατὰ κράτος δεδασθήσαι.*

[Haec nota * in tirónum usum Ideo apponitur, ut numerorum ex Anapaesticis in Dactylicos, et versâ vice ex his in illos conversio manifestius appareat.]

113. * ΟΙΔΙΠΟΤΕ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.] OEDIPUS TYRANNUS seu REX inscribitur haec Tragoedia, ad differentiam *Oedipi Colonei*. Caelserum, (ut notavit Dammius, Lex. Hom. voce *Εχετος*,) “vox *Τύραννος* Homeri aëvo omnino nondum in usu erat: post recepta haec “vox in bono sensu designabat principem; donec malis tantum “principibus tribueretur τὸ τυραννεῖν, relicta justis principibus “appellatione, *Βασιλεὺς, ἄναξ*.” Erat autem Oedipus filius Laïi Thebanorum regis, et Jocastae; quem pater, quum ex Apollinis oraculo à se de prole consulto, intellexit fore ut à filio suo interficeretur, recens natum pastori armentorum suorum occidendum tradidit; qui misericordiâ commotus, ne spem omnem vitae auferret, parvuli pedibus gladio perforatis et vimine trajecto, eum ex arbore suspendit, tanquam inedia moriturum. Sed Phorbas Polybi Corinthiorum regis pastor, illac iter faciens, quum vagitum audivisset, ad locum accurrit, puellum servavit, laetusque ad Meropen uxorem Polybi, liberis carentem, detulit; à quâ, tanquam filius de coelo missus, summâ curâ susceptus est, atque a pedum tumore, *Oedipi* nominatus. Adolescens factus fortè audivit se filium Polybi et Meropes non esse. Statuit igitur Delphos clam adire, ut oraculum consultaret de veris parentibus. Ibi ei consulenti hoc tantum responsum Apollo dedit: “Fore ut ille cum matre concumberet, patremque, qui eum genuisset, occideret.” His auditis, fugere decrevit, donec eò perveniret, ubi scelera tam infanda nunquam admittere posset. Per Phocidem iter faciens Laïo ignoto rhedâ vecto, cum aurigâ, fortè obviam factus, orto de viâ certamine, utrumque interfecit. Sede regiâ hoc modo vacuâ factâ, Thebani inte-

rea valdè vexabantur à Sphinge, monstro quodam horrendo, quod, 113
 ex virgine, leone et aquilâ compositum, scopulo viae imminenti
 insidebat, et aenigmata sua difficillima transeuntibus proponebat;
 quae quum solvere non possent, ex improvise veniens alis et
 unguibus ad se in rupem trahebat. Oedipo quoque, qui hâc præ-
 ficiſcebatur, hoc aenigma proponebat: "Quodnam animal manè
 "quadrupes, meridiè bipes, vesperi tripes esset?" Cujus locutionis
 nodum Oedipus dissolvit, respondendo,—“Hominem esse,—qui
 "nimirum in infantia manibus et pedibus repens, quadrupes est;
 "factus vir, ut qui nullo alio quam pedum adminiculo nititur, bipes;
 "et in senectute, viribus deficientibus, assumpto scipioae, tripes.”
 Quam solutionem Sphinx tam aegrè tulit, ut statim se de saxo præ-
 cipitaverit. Oedipus verò, qui filius Polybi regis Corinthiorum ha-
 bitus est, acuminis ingenii mercedem regnum Thebarum et Jocas-
 tam reginam in matrimonium obtinebat; secundum fidem publicam
 ei datam qui hoc modo civitatem Sphinge liberaret. [Vide Eur.
 Phoen. ad init.] Thebis igitur per aliquot annos jam regnaverat,
 liberosque ex matre suâ Jocastâ susceperat, quum Thebani, gravis-
 simâ pestilentia oppressi, oraculum Apollinis consultum miserunt,
 quid potissimum facerent. Respondit deus, necesse esse ut de auc-
 tore caedis Laï supplicium sumerent. Oedipus ipse, tale facinus à
 seipso posse admitti nunquam suspicatus, summâ ope nititur ne sce-
 leris patrator diutius lateret. Ad agnitionem, sive, ut vocat Aristo-
 teles, ἀναγνώρισιν, progressum, et quae inde evenerunt, Tragoedia
 ipsa nobilissima docebit.

Ver. 1. Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,] τροφή, à perf. med. verbi
 τρέφω, alo, vulgò sign. vivendi ratio, victus: sed hic proles, progenies.
 Κάδμου τοῦ πάλαι, scil. γενομένοι frequens est hujusmodi dictio
 elliptica: ut observavit Burtonus. Vide inf. v. 268.

2. Τίνος καθ' ἔδρας τὰθδ' ἐμοὶ δοῦξτε,] Ad verbum, Quamnam tan-
 dem sessiones has mihi sedetis? h. e. Quamobrem quaeso hic ita sedetis?
 Hujusmodi locutio solennis est apud Græcos scriptores, ubi scil.
 vox cognata sequitur suam verbum; sic λέγω λέγον, γράφω γραφῆν,
 et similia. [Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Nec insolita est eadem
 phrasis apud Latinos: Nam etsi vix benè Latine sit sedere sessionem;
 dici tamen potest pugnare pugnam, dormire somnum, et similia.
 Caeterum δοῦξω est idem ac Homericum θαλάσσω, vel δάσσω, pono
 me in sedem, sedeo. Utraque vox derivari videtur à θέω, unde
 τῶθμι, pono. Omnino displicet opinio viri doctissimi H. Stephani
 verbum δοῦξεν à θεός deducentis, et conjunctis posse δοῦξεν
 exponi celeriter (i. e. θεός) in sedile insilire; quod nullo modo con-
 venit cum hoc Sophoclis loco. Occurrit δάσσει infra v. 161. "ἔδρα
 saepe est sessio supplicum ad aras, vel focos. Vide Soph. Oed.
 Col. 1158. 1163. ad. Br. Hom. Od. η, 153. sqq. et Tragicos passim. P.

3. —ἐξεστραμμένοι,] ἀντί τοῦ κεκοσμημένοι. Schol.

8. Ὁ πάσι κλεινός—] Confer Hom. Odyss, ι, 20. supra p. 29.
 et Virg. Aen. i, 378.

9. —ἐπεὶ πρόπων ἐφυσ—] ἐφυν, aor. 2. à φύω, φύμι, saepe reddi
 postulat sum. πρόπων ἐφυσ, idem hic est ac πρόπει σοι. Sic infra
 v. 587. οὗτ' ἀπὸς μείρων ἐφυν, neque ipse cupiens sum, i. e. neque
 ipse cupio: et Eur. Phoeniss. 133.—παῖς μὲν Οἰνέως ἐφυν, filius qui-
 dam Oenei est. Vid. etiam Eur. Suppl. 292. et quae ibi notavit vir-

113. doctus Jer. Markland. Item Viger. de praec. Gr. dict. idiotism. p. 209. edit. Zeunil. "C. V. s. xiv. r. 7. n. 71. P.

10. —*τίνι τρόπῳ καθέστατε;*] *τίνι τρόπῳ, quo modo, est, quare, quomodo:* ut Sophocl. Oed. Tyrann. ver. 10. MARKLAND. ad EUT. Suppl. 147. *καθέστατε*, per sync. pro *καθεστήκατε. quare ita estis?*

11. —*στέφαντες;*] Sic, pro vulgari *στέξαντες*, restituit Brunckius ex uno MS. Reg. quam lectionem agnoscit Scholiastes, male expositam per *καθόντες. Στέργειν*, inquit Brunckius, hic valet *petere, cupere, orare;* ut Oed. Col. 1094. et reddit *δειδαντες, ἢ στέφαντες; numquid metuentes, cupienter?* Eandem lectionem ante Brunckium probaverat Burtonus.—*ὡς θέλοιμι, Angl. Since I should choose*—[Vide Vol. I. ad p. 86. n. 6. et ibid. ad p. 87. n. 2.] *προβαρκεῖν [κατὰ] πᾶν, to assist you by all means.—δυσάλητος, Angl. unfeeling, hard-hearted.* "De Burtoni Pentalogia vide infra ad p. 163. Notitiam. P.

16. *Βωροῖσι τοῖς σοῖς.*] *Non aris tibi dicatis; sed uris pro foribus tuarum aedium possitis.* Veterum hic mos notus. BRUNCK. l. 17. *πέσθαι, ἐπέτομην*, aor. 2. à *πέτομαι*. Vide infra ad p. 165. v. 1. Eur. P.

18. *Ἰερῆς,*—] Brunckius restituit Atticismum *ἰερῆς*, pro vulgari *ἰερῆς*.—Idemque rescripsit *ἦθῶν* pro *ἦθῶν*. Quam lectionem suffulsit auctoritate Valckenarii, qui in Eur. Phoen. 952. edidit *ἦθεος*. Eustathium quoque in partes suas traxit, ad Iliad. σ, 593. p. 1166. 35. "*Ἰερῆς ἔ' ἔγω*—BOITH. P.

20—21. —*πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς,*] *Ἄπο ἰερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἴδονται τῇ Ἀθηνᾷ, τὸ μὲν Ουγκάϊας, τὸ δὲ Ἰσμηνίας. Schol. μαντεία σποδῶ.* Dictio poetica: *σποδῶ*, pro *βωμῶ* per Metonymiam. Juxta Ismeni flumen stetit Apollinis ara, ubi per cineres et flammam fiebant vaticinia. Vide Pausan. Boeotic. p. 730. edit. Kuhnii. Βωκτον. *τὸ δ' ἄλλο φύλον, caetera autem multitudo, ἔξεδετ' μένον, ramis supplicibus ornata, Daniel [ἐν] ἀγοραῖς, sedet in fora.* *πρός τε Π. δ. v. Palladisque ad gemina delubra, τὸ ἐπι μαντεία σποδῶ Ἰσμηνοῦ, et ad fatidicum focum vel aram Ismeni; vel Ismenii Apollinis, i. e. Apollinis qui apud Thebanos juxta flumen Ismenem colebatur. Caeterum de μαντεία σποδῶ ita Krebsius: "Usitatissimum Graecis est duo substantiva ponere, ita ut alterum munus "adjectivi sustineat.—Oed. Tyr. 21. μαντεία σποδῶ pro μαντικῇ."* Ad Hesiod. Oper. et Di. 191.

22, 23. *ἄγων ἤδη σαλεύει,*—] *Angl. now fluctuates exceedingly; και οὐκ ἔτι οἶα τε [ἔστι] ἀνακονοῦμαι κἀρα [ἐκ] βυθῶν φοινῆς αἴλου and is no longer able to raise its head from the depths of a bloody tide.* Genus nempè locutionis metaphoricum, à rebus marinis desumptum. Caeterum quod ad *οἶα τε* attinet, vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

114. 25—28. *Φθίνουσα μὲν καλυξιν ἐγκάρποις χθονός,*] *Angl. wasting away with the fruits of the earth unripe: [καλύξ est proprie, flos rosae nondum apertus; inde folliculus quovis, Angl. the husk of any fruit; καλύξ ἐγκάρποις, an husk with fruit in it: βοῦνομος, est à bobus depastus; sed βοῦνόμος, cum accent. in penult. (ut observ. H. Stephanus ad vocem,) est βοῶν θρεπτικός, bobus pascendis accommodatus. at ἀγέλας βοῦνόμοις, hic tantum significat, (notante eodem Stephano,) bobum gregibus, vel bobum more pascendis gregibus.] τόκοις τε ἀγόναις γυναικῶν, Angl. and with the productions of women abortive, nam ἀγόναις est, secundum Scholiasten, male natis.—ἐν*

δ' ὁ πυρφόρος, &c. constructio est: ὁ δὲ πυρφόρος θεός, ἐχθρὸς 114. λοιμός, ἐνόσησας, ἐλαύνει πόλιν, ignifer autem Deus, pestis scilicet interrima, ingruens, exagitat urbem.

31—34. Θεοὶ μὲν νυν, &c.] νυν sine accent. idem quod οὖν, igitur. Sic autem construe: Εγὼ νυν, οὐδ' οἶδε παῖδες ἐξόμεθ' ἐπέσται, κρήναις θε οὐκ ἰσοῦμενον μὲν θεοῖσι, πρῶτον δ' ἀνδρῶν ἐν τε συμφοραῖς βίου, ἐν τε ξυλλαγαῖς δαιμόνων—Ego igitur hucus pueri conседimus ad fores tuas, te censentes non quidem diis parere, primum autem inter homines, et in vitae calamitatibus, et in deorum interventibus. Nam, “in συμφοραῖς βίου” [verba sunt Brunckii] “intel- lige quicquid sponte sua hominibus in vitā evenire solet; ταῖς “ἐπιτυχίαις, τοῖς συναντήμασι in δαιμόνων ξυλλαγαῖς, quicquid “numen deorum invehit praeter solitum, quicquid fit deorum “interventu.—Infra, 960, Oedipus quaerit num Polybus mortuus “fuerit νόσον ξυλλαγῇ, morbi interventu. In Oed. Col. 410. “πόδας φανεῖσθης ξυλλαγῆς; οὐμνησθαι intertextu?” Porro ob- servandum idioma Graecum duplicem negationem [οὐδ' οὐκ] pos- tulare, quarum alteram respuit linguae Latinae ratio.

35. Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστν—] Non est quod constructio difficilior exquiratur, sc. ἐξέλυσας τοῦ δασμοῦ δν δασμὸν παρείχομεν,—cum sententia simplicior rectè interpuncta satis pateat: sc. adveniens urbem Cadmeam exolvisti illud Sphingis vectigal;—nempe Sphingem interficiendo. BURTON. Non immeritò tamen priorem istam Syntaxin, quam difficiliorē vocat Burtonus, tanquam unicè veram calculo suo comprobavit Jacobus Tate, A. M. in literis ad me datis; ut sit: πολῶν [εἰς] ἄστν Καδμεῖον ἔλυσας [ἡμᾶς] ἐκ [τοῦ δασμοῦ] σκληρᾶς ἀασοῦ, δν δασμὸν παρείχομεν et observat constructionem ejusmodi apud Eur. Med. 12. “πολιτῶν ὄν—in ed. Musgravi, &c.” Vide etiam Vol. I. ad p. 86. n. 4. et Porson. ad Eur. Orest. 1645. (Hanc constructionem calculo meo haud comprobare possum; omnino similis est sequenti ad γ. 100—ἢ φόνον φόνον κἀλιν λόντας. Ubi φόνον regitur a λόντας eodem modo quo δασμὸν ab ἐξέλυσας. G. D.)

37. Καὶ ταῦθ—] Angl. And that too—Phrasis quae effertur Graecè plurali numero. “λέγει, νομίζει, pass. ind. praes. 2. s. Att. P.

40. —Οἰδῖπου κάρνα,] Oedipi caput, pro ipso Oedipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Aeneas de Ascanio, Aen. iv, 354. Capitisque injuria chari. BURTON.

42. —εἶτε του θεῶν—] του pro τινος. ἀσθδ που, ποσὶ quoquo modo. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

44. Ὅς τοῖσιν ἐμπειροῦσι—] Unus enim peritis video felici quoque even- tu consilia maximè vigere. ВУРТОН. Ita interpretes: sed συμφορὰν pro eventu consilii sumi posse non credo; ea enim νόκ fortuitum aliquid semper innuere videtur: hic autem potius in primitivo sensu sumi, locusque adeo totus ita reddi potest: Sicubi alicujus deorum vocem audivisti, vel etiam à mortaliū quotunque quicquam acceperis; vides enim apud prudentes expertosque viros etiam collationes consilii maximè in usu esse. Ipsius sapientiam suprà laudaverat; jam etiam alios consultasse posse addit: qui sensus vulgato multò melior videtur; otiosum enim aliàs foret καὶ, neque tota sententia loco suo digna. T. Y. Esto ut ξυμφορὰ aliquid fortuiti semper innuit. Hoc ipsum est quod quaerimus. Sensus loci esse videtur, Sapientia Fortuna juvat. Cantab. Anon. “ξυμφορᾶς, eventus, τόδας, vigentes, florentias. P.

48. —τῆς παρος προθυμίας.] ἔνεκα scil.

49. —*μεμνῶμεθα*,] Vide Vol. I. ad p. 27. n. 7. et ad p. 108. n. 5. Sententiam autem sic reddidit Burtonus: *Sakutis olim tuis sub auspiciis partes recordatio parum proderit, siquidem ad breve tempus erecti postmodo demum excedamus.* "μεμνῶμεθα, optativ. Erfurd. P.
- 51—53. *Ἀλλ' ἀβρααλεῖα τήνδ' ἀνδροθόον πόλιν*] *Ilaque restauratam urbem in tuto colloca.* Βρυσηκ. γάρ τότε παρέδωχε τήν τύχην ἡμῖν, tum enim fortunam exhibuisti nobis, αἰδῶν δρῆνθι, secundo omnia, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ, et nunc sis similis tui. τανῦν. i. e. κατὰ τὰ πράγματα γὺν ὄντα.
54. —*εἰπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς*,] Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.
116. 58. —*γνωτὰ, ποῦκ ἀγνωτα*—] Pleonasmus frequens apud Homerum. Vide *Iliad.* ξ, 333.
60. —*νοσοῦντες*,—] Nominativ. absolutē usurpatus, ut saepè fit Angl. *distressed though you be.*
- 66, 67. *Ἀλλ' ἴστε πολλὰ*—] Angl. *but be assured that I have indeed shed many tears.* *δακρῶσαντα*, participium ubi Latini utuntur infinitivo. *ἔλθόντα δὲ [εἰς] πολλὰς ὁδοῦς [ἐν] πλάνοις φροντίδος*, and have wandered many ways in a labyrinth of care. Pro *πλάνοις*, vulgares Editt. habent *πλάνας*, quod eodem redit.
70. —*ἐμαντοῦ γαμβρόν*,—] Graecis *γαμβροὶ* appellantur quicumque per nuptias adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti. Βρυσηκ. ἐμ. γαμβ. Angl. *my kinsman.*
73. *Καὶ μ' ἤμαρ ἦδη ξυμμετροῦμενον χρόνον*—] Constructio videtur esse: *καὶ ἤμαρ ξυμμετροῦμενον χρόνον ἦδη λυπεῖ με, τί πράσσει.* Angl. *And the present day, when calculated by the time of his departure, already begins to make me uneasy about what he is doing.* τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα, *for unreasonably, &c.* "beyond probability. P.
78. *Ἀλλ' εἰς καλόν*—] Nempe juvenes, ex scenae parte exteriori prospicientes, opportunum Creontis adventum Sacerdotibus significavit. ΒΥΡΤΟΝ. Vide Porson. ad Eur. Med. 863. "sc. *ὄυ τ', ὄυ τοι.* P.
80. *Ὡ "ναξ Ἀπολλων, εἰ γάρ*—] *εἰ γάρ, utinam.* [Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.] gl. *εἴθε δῆ.* Librorum omnium lectio est *ἐν τύχῃ γέ τῳ*, quam agnoscit Enstathius p. 1154. 27. et alibi: et retineri poterat. Nihilominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in notā ad Eurip. Suppl. 1145. *τοῖς*, cui respondet in proximo versu *ὥσπερ*. Βρυσηκ; qui ita reddidit: *O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut hilari vultu adest.* *σωτήρη* vicem supplet adjectivi. Sed respuit is'ud *τοῖς* Jac. Tate, tanquam Ionismum ignotum Iambicis Euripidis. *ἐν τύχῃ γε τῳ*, Edin. 5ta.—*τοῖς*, Aj. 840. Aesch. S. Th. 485. 639. Βα. *τῳ* pro *τινι*. Erf. P.
82. *Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν*,] Sub. *ὡς ἔστιν εἰκάσαι.* —*ὄυ γάρ ἄν*—ellipticè; si enim aliter res se haberet, non utique —[*κατὰ*] *καρα πολυτέφης*— ΒΥΡΤΟΝ. *ὄυ γάρ ἄν κára.*—Coronati enim soli domum redibant, quibus laetae sortes obtigerant. Quocirca bene in Scholio additum *ἐπὶ τινι αἰδῶν*. Quibus verò vel tristitia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, li coronas depohebant. Βρυσηκ; apud quem vide plura.
- 84, 85. —*ξυμμετρος γάρ ὡς κλύειν*,] *propè enim satis adest, audire ut nos possit.* —*ἐμόν κήδευμα*, pro *ἐμός κήδεσθής*. Sic Eur. Orest. 479. *Ὡ γάρτε καὶ σὺ, Μενέλειος, κήδευμ' ἐμόν.* 1237. *Ὡ ξυγγένεια πατρός ἐμοῦ.* et Phoeniss. 298. *Ὡ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων.* pro *ὡ ξυγγενές*. Et sic saepè res pro personâ, seu, ut barbarè loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infrâ, 128. *τιραν*

νόδος οὕτω παρόδης, pro ταραίνου οὕτω παρόντος.—Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore iii. 42. Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur BRUNCK.

87. —λέγω γάρ καὶ τὰ δύσφορ, —] Aenigmatica responsio dubiam injiciens sollicitudinem, obscure innuens quod postea disertè indicat, videlicet salutem publicam per homicidae poenam esse restituendam.—κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, — sub. τέλος, vel simile quiddam: ut interpretatio sit haec —etiam adversa, modò vid rectà ad exitum perducantur, et à proposito non aberrant, in fortunam bonam cedere—nempe εἰ τὰ ἀγνωστα γνωσθεῖη—τίς ὁ Λαίου φονεύς. BURTON.

92. Ἐτοιμος—] Sub. εἰμί. Id.

116

99. Πῶς καθαροῦ; —] Cum nominatim designaretur nemo, nec adhuc certa expiationis methodus praeciperetur, plures impatiens subdit interrogationes. Id.

100. Ἀνδρηλατοῦντας, —] extra fines abigentes—respondet scil. Creon ad priorem Oedipi interrogationem.

101. ὅς τὸδ' αἷμα χεμάζον—] Accusativus absolutè positus pro genitivo schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. BRUNCK. (ἔστι potius subintelligendum est. Since blood is deluging. Constructio Graecis usitatissima, et quâ nos Angli etiam utimur ad notandum meliùs tempus, quod praesens ritè nuncupatur. G. D.) "Libri omnes τὸδ' αἷμα. Ba. Ipse τήνδ'—κόλιν. Erf. τὸδ'. Quos vide. P.

114, 115. Θεωρός, —] Est qui ad oraculum consulendum peregrè proficiscitur. BURTON. Θεωροὶ λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι. HÆR. SUID. Ἀπῆλθεν—ὁ Λαῖος εἰς Ἀπόλλω, ζηρούμενος περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδός, εἰ ἄρα ζῆν. Schol. ὡς ἀπεστάλη—nempe non rediit domum saluus, undè exierat saluus. BURTON. Caeterum ἀποστάλλω, in voc. med. est quasi dicas mitto me ipsum, i. e. eo, proficiscor; et aor. 2. pass. saepe sumitur in sensu medio. Sic Eurip. Med. 666. τί δ'—ἐστάλης; quare verò iuisti—? Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.

117. —ἔτι τις ἐμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;] Constructio est: ἐξ ὅτου [Atticè pro οὕτινος] τις μαθὼν ἄν ἐχρήσατο, Angl. from whom one having learned the fact, might make the proper use of his knowledge.

118. Θνήσκουσι γάρ,] γάρ refertur ad aliquid subauditum—Nullus est nuncius, &c.—moriuntur enim omnes praeter, &c. ubi observandum praeterea, tempus, quod est praesens imperfectum indefinitum, [Θνήσκουσι, they die,] poni pro praesenti perfecto definito, [τεθνήκασι, they are dead.] Sed scriptores Graeci praesens illud saepissimè usurpant de re praeteritâ indefinitâ loquentes, i. e. pro aoristo. [Vide Vol. I. ad p. 85. n. 2.] et interdum ut videtur, pro hoc praesenti definito, i. e. pro praesenti perfecto.

120. Τὸ ποῖον; —] i. e. ποῖόν ἐστι τὸ ἐκεῖνο ἐν; Angl. of what sort is that one circumstance? γάρ μαθεῖν ἐν ἄν ἐξεύροι πολλὰ, for the knowledge of one circumstance might lead to the discovery of many. εἰ λάβομεν, x. τ. λ. if we could obtain, &c.

122. —μῆ ῥάμη—] idem quod τὸ ἐνὸς ἀνδρός ῥάμη. BURTON.

124. Πῶς οὖν ὁ ληστής, —] Sic construe: πῶς οὖν ὁ ληστής ἄν 117 ἔθῃ ἐς τόδε τόλμησῃ, εἰ μὴ [κατὰ] τι ἐπράσσειτο ἐνθένδε ξὺν ἀργύρῳ; Angl. How could the robber have proceeded to such a pitch of audacity, if he had not been tampered with [bribed] from hence? i. e.

117. by some citizen here. Quomodo et Brunckium locum expressisse video, [nisi oblato ab aliquo cive praeiudicio incitatus fuisset:] eumque suffultum à Scholiaste: *εἰ μή τις τῶν πολιτῶν διεφθέρειεν αὐτὸν, γρημαδί πείδας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνου φόνον.*

128. *Κακὸν δὲ ποινὴν ἐμποδῶν,*] Sup. ὄν. — *τυραννίδος οὕτω πειούσης,* abstractum pro concreto. Vide supra ad v. 84.

130. *Ἡ ποικιλῶδες Σφίγξ—*] Disquisitionis intermissae causa verisimilis. BURTON. — *τὰ πρὸς ποδὶ σκοπεῖν,* &c. Sic celeberrimus Drydenus, notante Jac. Tate: *And present cares soon buried the remote.*

134. — *τὴνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῆν*] *curam hanc suscepistis.* BRUNCK.

138. *Ἄλλ' αὐτὸς αὐτοῦ,*—] Scil. *ὕπερ αὐτοῦ τοῦτ' ἀποκεδῶ υἱός.* sed neapte causâ hoc amovebo scelus. *ἀποκεδῶ,* Attica futuri forma pro *ἀποκεδάω.* Idem.

142. — *βαῖθρον ἴστασθε,*—] gl. *ἀνίστασθε, ἀνάστητε ἀπὸ τῶν καθ' ἑδρῶν.* Sedebant enim ad aram pro supplicum more. Vide Oed. Col. 1158. Id. " Et supra v. 2. P.

146. — *ἡ πεπτωκότες.*] Haec locutus exit e scenâ Oedipus, mox rediturus, ingrediente populo Thebano, quem ut statim convocaret modò aliquem jusserat; interea manet senex sacerdos Jovis cum suis, quos quatuor versibus his sequentibus alloquitur.

147. *Ὡ παῖδες, ἰστώμεσθα.*] Cum comitatu consurgit sacerdos, quum ea impetraverant, quorum gratiâ supplicantes convenerant— *ὃν δὲ ἐξαγγέλλεται,* ea quae hic palam jam promittit— *τὸ δὲ* eodem casu refertur ad *ταῖνδε,* Atticè. BURTON. Non autem è scenâ decedunt, uti quidam putant; exsurgunt tantum ab aris, mutantque suam positionem, quo partibus Chori meliùs fungantur; quas quidem per totum drama sustinere videntur, incipientes à sequente cantilenâ, seu interludio pulcherrimo, quo quidem cantando tempus occupatur, donec populus in scenam ingrediatur, redeatque Oedipus. Quare nodum in scripro quaerere videntur viri docti, qui de chori personis in hac Tragoediâ disputant. Vide Hist. Acad. Inscrip. Tom. II. p. 173. " III. p. 108. 4to. 1723. P.

151. *Ὡ Διὸς ἀδνεπῆς παῖτι,*—] *O Jovis dulcisona dictio*—Quae ab Apolline veniunt oracula, ad Jovem ultimò referuntur; quia ille vaticinantium pater habebatur: quo volente et jubente data erant responsa. BURTON. *ἀδνεπῆς,* vocativus Doricè. Cantiones tragicæ Doricam dialectum solent usurpare. *τίς ποτε ἔβας* [*εἰς*] *ἀγλαῖς θήβας* [*ἀπὸ*] *εἰς πολυχρόσον Πυθῶνος,* — *ἔβας, τᾶς,* Dor. pro *ἔβης, τῆς.* Constituit hanc cantilenam Brunckius ita ut priores sedecim versus efficerent Strophè et Antistrophè; reliquì autem essent monostrophici. Caeterae Editiones hoc carmen totum exhibent monostrophicam.

153—166. — *ἐπέταμαι φοβερὰν φρένα,*—] Sup. *κατά.* Angl. *my fearful mind is on the rack,* [Vide Vol. I. ad p. 55. n. 5.] *δείματι πάλλων,* *trembling with alarm,* [Observat Porsonus, ad Eur. Orest. 316. simplex *πάλλω* medio sensu occurrere Electr. Eur. 438. M.] *Ἰήτε, Δάλια Παιών!* *O healing, Delian Apollo!* [*Ἰήτος* cum spiritu leni derivatur Hesychio ab *ἰάομαι, sano,* quia scilicet Apollo Medicorum deus · cum spiritu autem aspero, ab *ἰημι, mīto,* quia scilicet mittit sagittas ex arcu. Alii hanc vocem deducunt ab *ἦ,* quod

118. Apollini Pythonem interficienti acclamabatur.] *ἀτόμενος* [*τὰ*] *ἀμφὶ σοί,* *regarding with profound veneration whatever is connected with thee.*

[Nem tamen ignoro Triclinium referre ἀμφὶ σοὶ ad πᾶλλον, sed 118.

minus rectè, ut mihi saltem videtur. Vide Iliad. α, 21.] Sit punctum post ἀζόμενος et comma tantum post χρόος, idemque post Φάμα, ut constructio hoc modo procedat: ὦ ἀμβροτε Φάμα, τέκνον χρυσέας Ελληνίδος, εἰπέ μοι, τί χρόος ἐξανύσεις, ἢ νόον, ἢ πάλιν περιτελλομένους ὄρας, μοι πρότα κεκλωμένῳ σε, ἀμβροτ' Ἀθάνα, θύγατερ Ἄθε, τε Ἀραξην ἀδελφεὴν γαίδορον, εἰ δ' ἄσσει εὐκλέα κυκλόντα θρόνον ἀγοῶς, — καὶ Φοῖβον ἑκατόβλον, — ἵα τρεῖσθε προφάνητέ μοι ἀλαξίμοροι, — εἰ ποτε καί, προσήκας ἄτας ὑπερορνυμένας πόλει, ἠνύσαστε φλόγα πῆματος ἐκτοπῆν, ἔλθετε καὶ νόον. Fama immortalis, filia aureae Spei, dic mihi, quam rem conficiis mihi, vel novam, vel rursus volentibus anni impetantibus venientem, primùm invocanti te, immortalis Minerva, filia Jovis, et Dianam sororem terricolam, quae insidet throno splendido rotundo fori, et longè jaculantem Phoebum, — ἵα! tres vos adverte mihi, malorum depulsores; — si quando, priore noxâ civitati impendente, exterminatis incendium tantae cladis ex hac regione, etiam nunc venite. Ubi notandum, Brunckium ex Aldo et plerisque codicibus, pro vulgari κεκλωμένος, reposuisse κεκλωμένῳ, ut concordet cum proximo μοι, quod sine dubio bona fuisset lectio, si punctum post χρόος in comma mutâset. Sed et altera lectio ab eodem viro docto non debuisset contemni, quanquam suffulta fuerit ab Eustathio rationibus non satis idoneis. Est re verâ nominativus absolutè positus, ut saepè sit apud Atticos scriptores, κεκλωμένος, Angl. while I invoke. Rectè autem Burtonus explicat, ἀμβροτε Φάμα, divina vox oraculum reddens; idemque notat poeticae dictionis figurativae elegantiam in χρυσέας τέκνον Ελληνίδος et “εὐκλέα, “ αἴ, pro εὐκλεῆ, ἢ puro, more Attico, in α mutato.” More Dorico potius; et observat Porsonus ad Eur. Phoen. 1307, “hunc Doris-“ mum non obtinere, nisi ubi terminatio vocalem sequitur.” Sed εὐκλέης in nominativo est contractè εὐκλήης, undè regulariter in accusativo εὐκλέα, ut Ἡρακλήης, contractè Ἡρακλήης, in accus. Ἡρακλέα, et similia. “ἀζόμενος, ἢ φοβούμενος, τί ἐξανύσεις. — προφάνητέ μοι κεκλωμένῳ. ΒΑΥΝΚ. veritas, quam rem mihi conficies. τί χρόος. P. 169. — πρόπας στέλος,] στέλος est aerevitus, expeditio; item popularis, ut hic.

170. Οὐδ' ἐνι φροντίδος ἔγχοι,] ἐνι cum accentu acuto in penult. est pro ἐνέσσει, ut ἐνι pro ἐπέσσει, &c. Angl. nor is there any force of mind, ad verbum, power of thought; “metaphora,” inquit Burtonus, “ab hastâ, quae in defensionem corporis adhibetur.”

171. — ὄσσε γὰρ ἔχονα, &c.] neque enim maturerunt inchoatae terras fruges. Nempe arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terrae obesse, fetûsque animantium perdere, donec placarentur, expleto scelere. ΒΑΥΝΚ. Caeterùm αὔξεται est praes. med. ab αὔξω, vide Frag. Gram. Gr. p. 9.

173. — ὄσσε τόκασι, &c.] Syntaxis videtur esse — ὄσσε γυναῖκες [ἐν] τόκαις ἀνέχουσι [ἐαυτὰς ἐξ] ἔχων καμάτων, neque mulieres parturientes surgunt ex lacrimosis doloribus. Angl. nor do women in child-birth survive their rueful throes. ἀνέχω est sursum tollo; et pronemine reciproco subintellecto, (quod saepè requirunt ejusmodi verba in sermone Graeco,) significat surgo. Ἰήλοι καματοί sunt dolores ubi Apollini Ἰήλι, i. e. Medico, vel Dianae, vota fiebant. Vide suprâ ad v. 154. (Ἰήων dedi metri gratiâ. Vide librum, cui titulus est, Prosoedia Graeca, p. 81. Ed. 2da. G. D.)

177. *Κρείσσον αμυμακέτου πυρός*—] Vulgò reddunt: *oculus ignis indefesso*—de etymologiâ vocis *αμυμακέτος* lexicographi non consentiunt. Secundum quosdam est ex *a* intensivo et *μυμᾶς*, cum *impeu curio ei feror in aliquid*: sed alii aliter. Vide H. Steph. Thesaur. App. Ind. in voce.

178, 179. —*ἐσπέρον θεοῦ*,] τοῦ Ἄδου. Schol. Ὦν πόλις—sub δι' ὄν—πόλις pro incolis—scil. tanta erat morientium turba, ut vix numerari posset. BURTON.

180. *Νηλέα δὲ γένεθλα*—] *νηλέα* neutrum plurale adverbii vice. ВУРСК. —*γένεθλα* neut. pl. cum quo concordat *νηλέα*. Vide infra v. 1425 J. ΤΑΤΕ. " *νηλεᾶ*, ВОНЕ. P.

183. *Ἐν δ' ἄλοχοι, &c.*] i. e. *ἄλοχοι δὲ ἐν [τῇ πόλει] τε ποιεῖ ματέρες ἐπ' [αὐταῖς]*—*Uxorcs autem ibi, et juxta illas canas matres, ἐκτῆρες ἄλλαι ἄλλοθεν, supplicite alias alibi, ἐπιστοναγοῦσι ἀτὰν παραδῶμιον, clamorcm lamentabilem edunt prope altaria, [ἔνεκα] λυγρῶν πόνων, propter tristia mala.* Sed *ἀτὰν* est ex conjecturâ Musgravii ad Euripid. Heracl. 44. quam, tanquam egregiam, laudavit Brunckius, et in textum recepit. Nescio tamen annon vulgaris lectio, *ἀτὰν* scil. *παρὰ βῶμιον*, sit potior; quae ita construi et reddi potest, ut *παρὰ βῶμιον ἀτὰν* sit idem ac *παρὰ ἀτὰν τῶν βωμῶν*, ad litus altarium, metaphoricè scil. pro *prope altaria*: nisi potius *παρὰ βῶμιον ἀτὰν* sit ad litus vel marginem fluminis—*Ismeni* scil. ubi altare Ismenii Apollinis constructum erat. Judicent eruditi, qui benè nôunt, quàm sit difficile genuinum sensum poetarum Tragicorum ubique in hisce chori cantilenis exprimere.

119. 187. *Παῖν δὲ λάμπει*,—] Elegans à visu ad auditum transitio; Poëticè admodum familiaris. Sic infra v. 473. BURTON. Angl. *The Paean sounds aloud.* Vide Bacchyl. infra p. 280. ὕμνοι φλέγονται. " Sic ferè *ἔλαμψε*, infra v. 473." Anon. *Cantab.* " *εὐώπα ἀλπᾶν*, Erf. P.

190—197. *Ἀρεὰ τε τὸν μαλερόν, &c.*] Sic construe: *τε* [supple δὲs—ut Schol. videtur] *νωτίσαι [κατὰ] δρᾶμημα παλιόθυτον τὸν μαλερόν Ἀρεὰ, δὲ νῦν ἀχαλκὸς ἀσπίδων* [scil. *ἀνευ χαλκίου ἔχουσι καὶ ἀσπίδος*]. locutio poëtica durior quidem illa et involuta; sed non infrequens. Sic Eur. Phoeniss. 336. *ἀπεπλοσ φαρίων, &c.* BURTON. οὐ χρομέουσι ὅπλοις—Schol.] *φλέγει με ἀντιάζων περιβόητος, [δὲs νωτίσαι] ἀπουρον πάτρας, εἴτ' ἐς μέγαν θάλαμον ἀμφιγρίτας, εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον Θρηάκιον κλύθωνα.* Quae sic Angl. reddi possunt—and do thou cause to retire, by a retrograde course, this pernicious God of war, who now, though unarmed with sword or shield, destroys me, while he advances with a tremendous noise;—cause him, I beseech thee, to retire far away from the bounds of my native country, either into the capacious bed of Amphitrité, or into that inhospitable station for ships—the Thracian sea. " *Παλιόθυτον δρᾶμημα νωτίσαι*, gl. *παλιόθρο*

" *μῆσαι*. Supplendum est *δὲs*, quod in glossâ etiam notatum. Est " autem haec ellipsis in precibus maximè solennis. Vide Comicum, " Thesmoph. 286. Ran. 886. quo quidem intellecto, liquet copulam " *τε* in v. 190. neutiquam delendam esse. *Πάτρας ἀπουρον*, gl. *τῆs* " *κατρίδος τῆs ἐμῆs θηλαδῆ μακράν*. Sic membr. et tres alii co- " dices, cum Aldina editione; optimè sanè. Altera lectio *ἔπουρον* " planè mendosa est." ВУРСК. *Ἀπόξενον ὄρμον*, Pontum Euxinum scilicet. Aeschylò similiter (apud Lycophronis Scholiasten ad Alex. v. 1286.) *ἐχθροῦξενον*, uti et ipsi Lycophroni Aeschylum secuto *καπόξενον*, appellatum propter immanem accolarum feritatem,

φαί, teste Apollodoro, (apud Strab. p. 458. edit. Amst. 1707.) hos- 119
pites immolare solebant. Postea, cum istarum gentium mores
Graecorum commercio emolliri coepissent, Pontus Εὐρένος et
Εὐξείνους dicebatur. Vide Ovid. Trist. L. iv. el. 4. v. 55. Pomp.
Mel. l. i. c. 19. Ammian. Marcell. l. xxli. c. 8. *Ἀρσὴ τε τὸν μάλε-*
ρὸν, catachresticè, pro morbo hostiliter grassante. ΒΥΡΤΟΝ.

198. *Τέλει*—] Angl. *at its conclusion.*

200. *Τὸν*—] *illum*, illum Martem, scil. Morbum, quem hoc nomine
appellat. "*ἀστραπαῖν*, gen. pl. Doric. pro *ἀστραπαῖν*. P.

203.—215. *Ἀνκεῖ ἀναξ, &c.*] Constructio est: *Ἀνκεῖ ἀναξ, ἂν*
θέλωμι ἐνδατεῖσθαι τε τὰ ὄα ἀδάμαστα βέλεα ἀπὸ χρυσοστόρων
ἀγκυλῶν, προσταθέντα ἀρωγί, τε τὰς πυροφόρους ἀγύλας Ἀρτέμιδος,
ξὸν αἷς διείσσει Ἀνκεῖ ὄρα: Lycias rex Apollo, utinam possem dis-
tribuere tela tua invicta ab aureo. arcu, ad opem ferendam directa; et
igneos Dianae splendores, [i. e. splendida Dianae spicula,] cum buibus
Lycios montes peroustrat: [Dea scil. venatrix.] *τε κικλήσκω τὸν χρυ-*
σομήτορα οἰνωτα Βαχχὸν εἶδον, ἐπάνυμαι ἐέσθε γὰρ, ὁμόστολον
Μασσαίδων, φλέγοντα ἀγλαδίαι πέπυρα, κλεισθήναι ἐπὶ τὸν θεὸν ἀπό-
τιμον ἐν θεοῖς. et inuoco aurea decorum mitra. purpureum Bacchum
Εὐνίην, cognominam hujus terrae, [Bacchum Thebanum scil.] Μασ-
σαδίην comitem, flammantem splendidâ caedâ, ut appropinquet contra
hunc deum infamam inter deos. Θεὸν, Pestis pro Deo habita, ut ob-
servavit Burtonus, propter potestatem nocendi. ἀγκυλῶν, genitivus
pluralis nominis ἀγκύλη, notante Brunckio, qui in textum recepit
ὁμόστολον ex duobus codd. pro vulgari μονόστολον. Glossae: ὁμο-
δίαυτον συνόμιλον, συνοδοιπέρον. Caeterum idem vir acutus, et de
Literis Graecis optime meritus, mihi videtur minus accuratè sensum
poëtae cepisse, qui reddidit ἂν θέλωμι ἐνδατεῖσθαι τε τὰ ὄα ἀδάμαστα
βέλεα, utinam distribueres tela tua invicta; quod utique debuisset esse
—utinam ego distribuere, vel distribuere possem, tela tua invicta, uti-
nam mihi praesto essent tua invicta tela, &c. quae distribuere. Nam
Brunckii interpretatio necessariò postulasset se ante ἐνδατεῖσθαι.
[Vide Coll. Gr. Min. ad p. 20. n. 4.] *ἐνδατοῦμαι* est verbum depo-
nens. "Vide infra v. 250. P.

216. *Αἰτεῖς*—] *Petis adhuc*—Angl. *You are still imploring; [καθ']*
ἃ δ' αἰτεῖς, but with respect to the object of your requests,— In scenam
scil. rediens Oedipus, ita alloquitur chorum, cujus verba proxime
prolata jam audierat, praesente nunc populi multitudine.

219. *Ἄ γὰρ ξένος, &c.*] *quae ego dicti hujus factique hactenus in-* 120.
scius proferam. τοῦ λόγου, τοῦ πραγθέντος reguntur à *περὶ* subintel-
lectâ, notante Burtono. *οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἔγχευον αὐτὸς*, refertur
istud γὰρ ad aliquid subintellectum: Quae cum ita sint, opus est
mihi vestro auxilio,— *neque enim ipse investigando longè procederem*
nullum habens indicium. μακρὰν, sc. κατὰ τὴν μακρὰν ὁδόν, ut ob-
servavit Burtonus. μὴ οὐκ in unam syllabam coalescunt, notante
Brunckio.

222. *Νῦν δ', ὕστερος, &c.*] *Nunc autem,—* *μῆτιρ* enim civis censor
apud vos sives.—ἀντί τοῦ, inquit Schol. πεπολιτογραφῆμαι, καὶ ἄρτι
αὐτὸς ἐνομιθῶν ξένος ὢν, καὶ ἐβαβίλευσα. J. ΤΑΤΕ. Eur. Bacch.
822. *εἰς γυναῖκα ἐξ ἀνδρὸς τελῶ. Pollux L. II. s. 19. εἰς ἐρήθους τε-*
λεῖν. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

227. *Κεῖ μὲν φοβεῖται*—] Subaudiendum *σημαινέτω* ut ita locus
vertatur: *Alique etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se*

120. *supprimens*, declaret tamen. Quasi dixisset: Καὶ εἰ μὲν δαὶ φόβον τις ἐδ' ἐπέκλημα καθ' ἑαυτὸν αὐτὸς ἀπελαύσει, σημαίνετα. Idem enim voluit poeta φοβεῖσθαι ἀπεφελὼν dicens, ac si dixisset φοβέμενος ἀπέβλη. ΗΕΑΤΗ. Καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη ὁ πράξας, καὶ φοβεῖσθαι λέγειν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, τὸν φόβον ἀπεφελὼν λεγέτω ὁδὸν γὰρ δεῖνδν κείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσθε γῆς ἀπικλήξεσται. Ita Schol. sed Heath interpungit comma post φοβεῖσθαι, et refert τὸ ἐπέκλημα ad τὸ ἀπεφελὼν; non ad φοβεῖσθαι: ut sententia sit—atque etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se subtrahens vel dissimulans, nihilominus omnia indicare jubeo—repeti enim hoc debet, ut constat ratio hujus clausulae, κείσεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀσφαγίαι οὐδὲν πρᾶκτορ ἐπιβίαισι νηὶν ὀμνῶν ἀποκτ. et crudelis patietur. BURTON. J. T. haec 'etiam sic vernacale reddidit: *And if he hath, from fear of punishment, hitherto kept back a confession of guilt, in which his own secret is involved,—let him come forward and avow it now without fear—for this is the only harm he shall suffer—he must quit the country, but no injury shall be done to his person.* Idem addit:—De hoc ἀναρτοποδότηρ notissimo, vide Sam. Clarke ad Il. α, 135, 136. Quin poteris ἀπέδοθεν hic quaesitam ex ipso Sophocle suppeditare, Trachin. v. 457. in oratione tamen dissimili, sic disertis, Καὶ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβᾷς.

229. —ἀπειδὴν] gl. ἀπελευθερία. Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

235. 'Α' x τῶνδε δράσαι, —] Constructio est; γρη κλίσειν [εἴ] ἐμοῦ, εἰ δράσω ἐκ τῶνδε. ἐκ τῶνδε, Angl. *after these things,—nam.* Sophocli valde frequentatum, ut observavit Brunckius.

236. —ἀπανθῶ—] refertur ad τὸ τινά infra: scil. interdicō ac quis Thebanorum hominem istum quisque fuerit, &c. ΒΥΡΤΟΝ.

240. —χέρουδας νέμειν] Quid sit χέρουδας νέμειν docebit Athenaeus, cujus haec sunt verba L. ix. 18. p. 409. Ἔστι δὲ ΧΕΡΝΙΨ ἕδωρ, εἰς δ' ἀπέβαπτον θαλὸν ἐκ τοῦ βαμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσιάν ἐπέτελλον καὶ τοῦτ' ἀπαραινόντες τοῦς παρόντας ἡγνίζην. ΒΥΡΤΟΝ.

241. Ὀδὸν δὲ] i. e. καλῶν, Ellipsis scil. verbi *contrariae* significationis. Quem usum illustrant Valckenarius ad Herodot. vii. 104. Forster Ind. n. Plat. et, puto, Dorvill. ad Chariton. *Anonym. Cantab.* Vide infra ad v. 269—271.

246. Κατεύχομαι δὲ τὸν δαδραπέτ', εἴτε τις εἴς ὦν λέληθεν,] *Excipior autem caedis auctoritas, sive is sit unus ignotus, &c.*

248. Κακὸν κακῶς νύ—] Ingravescit jam excretionum violentia. Nihil magis tragicum spirat, quam haec Oedipi oratio; quid enim horribilius, vel miserabilius hac dirarum commemoratione, quas in suum ultro imprudens caput devocat? BURTON. Caeterum, pro ἀμαρῶν, lubens hic reposui ἀμαρῶν, jubente viro eruditissimo R. Porson, ut vitetur Anapaestus, quem optimo jure è tertio loco excludit. Vide praef. ejus in Eur. Hec. p. x. et vide supra ad init. harum Nott. in Oed. Tyr.

250. —γέναιτο μὴ ἐδ' ξυνειδέσθαι,] Sic optime Marklandus ad Eurip. Suppl. 390. Vulgò legitur prorsus absurdè ἐν τοῖς ἐμοῖς γέναιτο ἐμοῦ θυνειδέσθαι. At nulla causa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem ipse comperisset secum domi suae habitare: illum statim expellere poterat, aut quovis supplicio multare. Quod sequitur καθεῖν, ad interfectorem spectat, si quis fortè in Oedipi domo nocentis versetur; non ad ipsum Oedipum, ut ineptè somniant

interpretetes. ΒΑΥΚΚ. Mihi omnino non absurda videtur vulgaris lectio; neque quicquam facilius quam ut, quae aliis imprecatus esset Oedipus, eadem in se, si noxius fuisset, imprecaretur. T. Υ. Quae interpretatione et censurâ Brunckii neciens concurreit J. T. qui dubitat an *ἐπιύχομαι παθεῖν* aliquid aliud significare possit, quàm imprecationem contra loquentem. Certè idioma Graecum omnino postulat, ut *ἐπιύχομαι παθεῖν* significet—*precor ut ego patiar, ἐπιύχη παθεῖν, precaris ut tu patiaris, &c.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.] Exempla tamen occurrunt ubi Latium idioma usurpatur. I. Vera videtur Brunckii objectio. Neque enim haec in se imprecaretur Oedipus, quasi ipse noxius esset; nam in hoc temporis articulo, quam maximè purum se putat: sed si noxium apud se retinisset. Quod si valuisset Sophocles, haec verba varui 272 subjunxisset. H. *ἐν τοῖς ἙΜΟΙΣ οἴκοις ἙΜΟΙ Τ. ζυνοῦσθός.* Tam jejuna repetitione usum esse Sophoclem! III. Ego olim dubitabam, utrum subaudiri posset *αὐτόν* ante *παθεῖν*. Sed vide nunc haec faciat Oed. Tyr. 1179. Bar. Orest. 1054. *οὐδ' εἴπ' ἐπέθου, μὴ θανάτῳ [σε] σκουθῆν ἔχων Μανίλαος;* Soph. Antig. 1102. *καὶ ταῦτ' ἐπινοεῖς, καὶ δουεῖς παραμυθεῖν [ἐμέ;] Canteab. Anea.* Vide supra v. 205. P.

258. —*νῦν δέ γ' ἐπιπυῶ τ' ἐγὼ.* Nunc vero auctor sum ipse quo- 121
que,—Sic liquidò scriptum est in codice chartaceo regio. ΒΑΥΚΚ.

260. —*καὶ γυναιχ' ἐπάσπερον.*] et ejus conjugum consortem in pro-
ordanda eobole, te *κοινὴ κοινῶν παιδῶν* [idem ac *κοινὴ παῖδες*]. *ἂν*
—*εἰ γένος ἐπέλας μὴ ἰδυσυγγένου—ἂν ἦν ἐπιπυῶσθός τε ἐπιπυῶσθός τε*
cum eo liberi suscepti fuissent mihi, si proles ejus non fuisset infelicit.
Ubi notandum voculam *ἂν* praesentiam esse verbi, eandemque nã
cum suo verbo repeti; ut saepe fit. Vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

264. *ἄνθ' ἂν ἐγὼ τοῦδ'.*—] Verba sic ordinanda sunt: *ἄνθ' ἂν*
ἐγὼ μαχοῦμαι ἐπὶ τοῦδε, ὄπισθε [ὄπισθ] τοῦ ἐμοῦ πατρὸς.—In vul-
gatis, pro *τοῦδ'* legitur *τοῦδ'*, quod et ferri potest. Ceterum fatalis
haec circumstantia, ut bene observat Burtonus, ab Oedipo insciente
saepè memoratur; et solerter sanè hoc est à Poëta consultum, ut sub-
indè vehementer et horror et misericordia audientibus ingeneretur.

267. *τῷ Λαβδακείῳ παιδί.*—] idem ac *τῷ Λαβδάκῳ παιδί*, vel
τοῦ παιδὸς Λαβδάκῳ nam aequè dici potest *τὸν ἀδελφεὸν τοῦ*
πόρου τοῦ παιδὸς et *τῷ παιδί*. Atque similiter Homerus Dativo
utitur, ubi potuisset esse genitivus; observante doctissimâ Dacierâ;
Hic. α. 24. Quod autem ad vocem *Λαβδακείῳ* attinet, est adjec-
tivum possessivum pro casu possessivo, vel genitivo nominis: valet
quam Latine dicimus *Epistolae Ciceronianae*, pro eo quod est *Ἐπι-
στολαὶ Ciceronis*. Sic Hic. β. 54. *Νεστωρήν παρὰ νῆϊ Πυλῆντιος*
βασιλῆος ubi *Νεστωρήν*, quod est idem ac *Νέστωρος*, construitur cum
βασιλῆος in genitivo. Vide etiam Hic. ε. 741. Ubi Eustathius enar-
rans hoc Syntaxeos genus, citavit hunc locum Sophoclis, uti notavit
Burtonus, et post eum Brunckius. Veram ellipsis hic loci ita sup-
plenda est—*τῷ Λαβδακείῳ παιδί ὄντος* [nam *Λαβδακείῳ* est idem
ac *Λαβδάκῳ*, ut *Νεστωρήν* pro *Νέστωρος*]: *τοῦ παιδὸς Πυλῆντιου,*
τε Πυλῆντιου ὄντος τοῦ παιδὸς τοῦ Κάδμου γονομένου πρόθε, αἴτις
ita porro.

269—271. —*εἴχομαι θεός.*—] Constructio est: *εἴχομαι θεός*
μήτε γῆν ἀτινάω ἀποταῖς ἐνὶ ἄστρον, μήτ' ὄντ' παῖδας γυναικῶν
precor deos ut terra proferat eis ultra incrementum, hactenus rectè

121. procedit sententia; sed quid est, μήτ' ὄν γῆν ἀνέναι αὐτοῖς πατ-
 ρας γυναικῶν; nam haec plena syntaxis postulat—*nesci* igitur terra
 proferat iis sobolem mulierum, vel ex mulieribus. Sine dubio haec
 locutio inter eas numeranda est, quae passim inveniuntur apud auc-
 tores utriusque linguae, ubi verbum duobus vel pluribus substantivis
 adhibetur, quod eorum tantum uni proprium est. Pro ἀνέναι
 igitur aliud verbum ex analogiā substituendum est; e. g. ἐρέπειν,
 vel tale aliquid; quod et notavit Brunckius: ut sensus sit, *nesci* igitur
nutriat iis sobolem ex mulieribus, Angl. *and therefore may not*
nourish any children to them by their wives: [quippe Terra jure ap-
 pellatur *παμβώεις*, et *κουροτρόφος*.] Sic *Iliad. a.*, 532.—*ἡ μὲν ἔπειτα*
ἔἰς ἄλα ἄλτο βαθείαν δι' αἰγλήεντος Ολύμπου, Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς
δῶμα. Ubi Thetis recte dicitur *desilire* [ἀλλεσθαι] in mare profun-
 dum, non itidem Jupiter in suam domum, sed redire, vel venire in
 suam domum. Ad hunc locum ita Eustathius—*ἴσκειν* δὲ ἐν τῷ—
ἔξ ἀναλόγου νοητὸν ἔβαθεν ῥῆμα, ἵνα ἡ, ὡς θέτις μὲν ἤλατο εἰς
θάλασσαν, Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον δόμον ἦλθε. Atque *Iliad. γ.*, 327.
Ἴπποι δερσέποδες, καὶ ποικίλα τύχε' ἔκειτο. Ubi in Schollis vete-
 rum Grammaticorum ad *Iliada*, Venetis nuper editam à doctissimo
 Villoisono, ita notatur—*το ἔκειντο οὐκ ἐστὶ κοινὸν ἐπὶ τῶν ἰππῶν,*
ἀλλὰ προδυνακουμένον το ἔστασαν ὡς ἐπὶ τοῦ, Που δε οὐ ἐντεα κειται
ἀρηια, που δε οὐ ἰπποι; x. 407. Vide etiam *Odys. γ.*, 289. et Eustath. ad
 locum: item *Soph. Electram*, 435. et quae ibi observavit Brunckius:
 nec non *Virg. Aen. vii.*, 187. annotante Heynio. Verùm de hoc
 schemate omnium plenissimè disseruit vir eruditissimus D'Orvilleus,
 ad *Charitonem*, p. 394, et sqq. Operae pretium erit inspicere
 etiam quae vir admodum Reverendus Richardus Hurd, nunc *Vigori-*
niensis Episcopus, olim de hac re scripsit, in notis suis in *Horatii*
epistolam ad Augustum, v. 97. ubi eruditissimum *Batavum* acerrimè
 reprehendit ob quaedam ab illo temerè effutita in viros elegantiss-
 mos *Addisonium* et *Popium*.—*ἀλλὰ τῷ πόντῳ τῷ ὄν*— Pestem
 intelligit, quā tum *Thebani* affligebantur.

276. Ὅσον μ' ἀρατὸν ἔλαβες,—] *Since you have involved me in*
this execration, ὅδε—ἐπεὶ thus will I speak: γὰρ ὅτ' ἔτανον—par-
 ticula γὰρ referri hic videtur ad aliquid subintellectum—*Et possum*
loqui facillidè—ego enim non interfeci, ὅτις ἔχω [δύναμιν, i. e. δύνα-
 μαι, uti benè notum etiam *trionibus*] *δειξάι τὸν κτανόντα* neque
possum indicare interfectorem.

278. — τὸ δὲ ζήτημα—] *Nominativus solutus; non verò qui vice*
genitivi est, et Latinorum ablativo absoluto respondet; sed per
Quod attinet explicandus.—Aliter hic locus expediri etiam potest,
sublatà distinctione post ζήτημα, ut constructio sit: ἦν δὲ τοῦ κέμ-
ψαντος Φαῖβου τὸδε τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταὶ ποτε.
Vel adhuc, transposità sequenti distinctione, ἦν δὲ τοῦ κέμψαντος
Φαῖβου τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις ποτε εἰργασταὶ τὸδε. Prima ratio
 omnium videtur optima. Бранк. "εἰπεῖν τὸδε, ὅστις.—Erf. P.

282. Τὰ δεύτερά ἐκ τῶνδ'—] Hic pulchrè officio fungitur *Chorus*,
 quid facto opus sit opportunè suggerens, atque *Tiresiae* jam in sce-
 nam prodeunti praemuniens viam.—*τὰ δεύτερά ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ',*
ἃ μοι δοκεῖ sententia est: *siquidem, quod primum est, Apollo mentem*
suam apertè declarare recuset, at liceat id, quod secundas habet partes,
suggerere *Burton.* Angl. reddi potest:—*I might mention what ap-*
pears to me to be the next resource. Respondet *Oedipus* cum animi

impetu—*εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.* If you have still a third, by no means omit to mention it. “λέγοιμ' ἂν ἢc est “λέγω. v. Br. ad Aj. 88.” *Anonym. Cantab.*

284. —*ταῦθ' ὀρώωντ'*] Id est τὰ ἀντὰ, ut rectè scriptum et expositum reperi in uno cod. Perperam vulgò ταῦθ'. Brunck. Caeterum Tiresias vocatur ἄναξ propter excellentiam artis planè divinam. ἄναξ est communis appellatio Apollinis.

287. *Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.*] Neque hoc negligenter faciendum curavi.—*ἐν ἀργοῖς*, idem ac ἀργός: et ἐπραξάμην in sensu remotiore vocis med. *faciendum mihi curavi.*

290. *Καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα—*] Enimvero caetera, quae vulgò feruntur, nihil sunt et inanes rumores. Brunck. Perstringit Chorus rumores, qui de Laii morte jactabantur, incongruos quidem illos et parum sibi constantes: quo magis necessarium videbatur Tiresiam consulere, ex quo solo veritatem possent exquirere. Burton. *κωφὰ, gl. ἀνυπόστατα.—παλαιά; σαθρά.*

295. *Τὰς θὰς ἀκούων—*] gl. τὰς θὰς ἀκούων τοιαῦθ'ε κατάρας οὐχ ὀπομενεὶ αὐγῆ φυλάττων. Br.

297. *Ἀλλ' οὐδέλεξων αὐτόν ἐστιν.*] gl. ὁ φανερόσων αὐτόν. Chorus nimirum observat Tiresiam caecum Vatem appropinquantem, à quibusdam in scenam inductum.

305. —*εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων.*] si fortè id non jam audisti ab his nuntiis, qui te huc deduxerunt. Brunck. “κλύεις, Libri. Erf.

310. *Σὺ δ' οὖν,*] Sic Aldus et codd. omnes. Perperam Triclinius οὖν mutavit in οὐ, putans fortè negationem cum φρονήσας requiri, quae jam adest in geminato μήτε. Idem. Angl. *Do thou then, without being a niggard of thy skill in augury, or of any other mode of divination with which thou art acquainted,—*

314. *Ἐν σοὶ γὰρ ἐσμην*] in te enim sumus: id est, in te omnis posita est spes nostra. Brunck. Vide Valck. ad Phoen. 1256. J. T.

316—318. *Φεῦ, φεῦ φρονεῖν ὡς δεῖνόν,*—] Haec et quae sequuntur sic possunt reddi Anglice: *Alas! alas! What a daleful thing is wisdom, ἔθθα μὴ λυτεί τέλη* [i. e. λυστετελεῖ,] *where it availeth not its possessor! γὰρ ἐγὼ καλῶς εἶδῶς ταῦτα διώλεσα*: for though well acquainted with this maxim, I forgot it—did not recollect it;—*οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἐκόμην.* otherwise I would not have come hither.

328, 329. —*ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε Τάμ' ἐξενείπω,*] Sic reposuit 123 Brunckius, pro vulgatâ—*τάμ' ὡς ἂν εἶπω.* Sensus loci sic exprimitur in glossâ: *οὐ μὴ ποτε εἶπω τάμα, ἦγουν τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφανήσω, ἦγουν φανερά ποιήσω τὰ σοὶ κακὰ.* qui quidem è vulgatâ quoque lectione deduci posse videtur: *ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε ἂν εἶπω τάμα,* [i. e. uti in gl. τὴν ἐμὴν μαντείαν] *ὡς μὴ ἐκφῆσω τὰ σοὶ κακὰ.* Angl. *never will I declare the truths which I possess from my skill in divination, that I may not expose thy disasters.*

332. *Ἐγὼ οὐτ' ἐμαντόν,*] Ita Brunckius pro vulgatâ, *ἐγὼ τ' ἐμαντόν, x. τ. λ.* quam suam lectionem invenit apud *Athenaeum* l. x. 20. p. 453 et in duobus codicibus. Nimirum *ἐγὼ οὐτ'* rectius respondet sequenti *οὐτε σ' ἀλγυνῶ* et passim occurrit *ἐγὼ οὐ* dissyllabum, uti monstravit idem vir doctissimus ex Oed. Col. 939. Antig. 458. et aliundè.

335. —*ὀργάνειας,*] gl. εἰς ὀργὴν κινήσεως.

336. *Ἀλλ' ὄσ' ἀτεγυκτος κατέλευθτος φανεί;*] Angl. *But will thou show thyself so harsh and obstinate? ἀτεγυκτος,* gl. σκληρός, ἀμεί-

123. *λικτος, ἀτελεστος, ἀχαρκος, ἀκαμπής.* Angl. *inflexible.* Ceterum *φανεί* est Atticè pro *φανή*. et lectio est Eustathiana. Eodem modo *βούλομαι, εἶμαι*, in 2dâ personâ *βούλει*, et *εἶμι*. et *ἔπειτα, ἔπειμαι, ἔπει*. Sed vide Porson. ad Eur. Hec. praef. pp. 1v. v.

337. *Οργὴν ἐπέμνω τῆν ἐμήν*] Angl. *Thou findest fault with my temper.* Nam *ὄργη* hic ita significat.

341. *Ἔξει γὰρ αὐτά.*] γὰρ refertur ad aliquid subauditum.—Ni hil opus est ut taceam de his, *apparebunt* [gl. *παραγενήσεται, φανήσεται*] enim ultra.— De *αὐτές* in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 204. n. 2. "Obseruent tirones, in hujusmodi responsionibus Anglicè "reddendis, suppleendum esse particulam *may* vel *yes*. For aut ex "primi potest, aut non, sicut res postulet et auris patiatur. Hic "autem locus ita reddi potest Angl. *May*: [you need not be so "angry at my silence; for] *the secret will find its own way to light, "let me be ever so silent.* In multis exemplis (infra vv. 1000. 1017. "1029. &c.) ubi ex responsione oritur alia interrogatio, idioma Angl. "glicum postulare videtur them." J. T.

342. *Οὐκοῦν, ἄ γ' ἤξει.*—] Ergo, quae manifesta futura sunt, a te mihi per est dicere. Βαυσεκ.

343. —*πρὸς τὸδ'.*] Proinde— *θυμὸς δὲ ὄργης, ἤ τις [ἔπειν] ἀγρωτάτη, καὶνὶ ἰρακύνδι ἀστροκισμῷ.*

345. —*ὡς ὄργης ἔχω.*] gl. *ὡς διακίμαι ἔνεκα ὄργης*: alia—*ὡς δυνάτος εἰμι ἐγγύθεσσα*. Neutralitèr adhiberi *ἔχω* cum genitivo ostendi ad Comici Lysistr. 173. Βαυσεκ. Hoc est post adverbis, *ὡς, ὅπως, πῶς, οὕτως, εἰ, καλῶς*, et si quae similia. [Vide Viger. C. V. vii. 9.] Non puto *ἔνεκα* vocem esse hic suppleendam, quippe quae in tali locutione nunquam appareat. Syntaxis potius eadem est *ὡς τὸδ' ἀπορίας—ποῦ γῆς,—ἐν εἰ πακοῦ.*—Angl. *to this pitch of difficulty—to what place of the earth?—in what a state of evil you are!* So *ὡς ὄργης ἔχω*,—*considering the degree of passion in which I am!* Vel brevius—*such is my present anger!* *Τόδε, καί,* et *ἔνε* tanquam nomina haberi possunt. J. T. (*ὄργης* mihi videtur non ab *ὡς* regi, sed ab *οὐδέν*, μέγος subintellecto. Conf. Herod. L 114. *ὁ δὲ Ἀρταμίδης ὄργη, ὡς εἶχε.* G. D.) "Adv. reg. gen. cum *ἔχω*, vel seorsum. P.

346. —*ἴσθε γὰρ δοκῶν ἐμοί*—] Constructio potest suppleri hoc modo: *ἴσθε—δοκῶν ἐμοί—εἰργάζεσθαι τε [κατὰ ταῦτα κατὰ τὸν] ἴσον [καί] μὴ χαρὰ καίνων [δύναται λέγεσθαι εἰργάζεσθαι τοῦτα.] Idem.*

350. *Ἀληθές;*] gl. *εἰρωνικόν.* *ἴσθαι* verò? Βαυσεκ.

124. 355. —*καὶ πού*—] Sic scribendum. Encliticum hic est *πὺ*, non adverbium loci quo, ut malè vertit Johnson. *Idem.*

360. —*ἢ ἀκαμφοῦ λέγειν;*] *λόγων* est lectio Brunckiana, pro *υἰατὰ λέγειν. aut: sermone meum tentas? i. e. experiri me an iterum eadem tibi sim dicturus?* Nullus tamen dubitat Brunckius, quia Sophocles scripserit: *Οὐχὶ ξυνήκας; πρὸς τί μ' ἐκαμφοῦ καλεῖν;* Formam tamen vulgata est vera lectio: *an tentas me loqui ulterius?* " *λόγων* praefert Bothe. *λέγειν*, Erfurdt. P.

361. *Οὐχ ἴσθε γ' εἰπεῖν γνωστόν*] Ad priorem partem interrogationalis respondet Oedipus, *οὐχὶ ξυνήκας;* schilicat *ξυνήκα μὲν, ἀλλ' οὐχ οὕτως, ἴσθε εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνήκα.* Βαυσεκ.

362. *Φονία σε φημί τάνδρος,* ad *ζητεῖς κυρεῖν.*] *ὄδ* relativum refertur ad antecedens *φονία*, non ad *άνδρος*, et regitur in genitivo à *κυρεῖν*. Vel forsitan, ut putat T. Young, non minus rectè interpretabile vulgare, *ais te interfectorum esse quis viri, ojus interfectorum, quare.*

363. *Ἄλλ' οὐ τι χαίρων*—] *χαίρων* est *impunitus*: uti *γεγηθώς*; infra 124. v. 368. Sic Longin. sect. xvi. *Χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεὴ κέαρ*. Ubi vide quae annotavit vir doctus Joan. Toupius. *πημοναῖος*, gl. *λαϊβορίας*. "Vide infra p. 178. Eur. Med. 399. P.

365. —*ὡς μάτην εἰρήσεται*.] *ὡς μάτην*, gl. *ἐπεὶ ἀκαίρως*. In usu sunt apud Homerum et alios Poëtas *ἔρω* et *ἔρω*, *dico*, unde in fut. 2. *πᾶς. εἰρήσομαι*. Vide Iliad. *ψ.* 795. In usu sunt etiam *ῥέω*, *ἔρῳ*, et *εἰρέω*, unde in fut. 1. med. *εἰρήσομαι*.

366, 367. *Δελθῆναι σε φημί—ὄμιλοντ'*,—] *Διο* te non animadvertere te consuescere, vel, *αἰο* te incertum consuescere. [Vide Vol. I. ad p. 87. n. 1. etiam Vigerum de Gr. Dict. Idiotism. C. V. s. viii. r. 3.] *ὄν τὸς φιλοτάτοις*. Plurali numero unam matrem innuit. Sic "infra 1184. Oedipus ait: *ξὺν ὧς τ' οὐ χρῆν μ' ὄμιλων, οὐς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει πατιών*. quorum hoc ad solum patrem, superius ad "solam matrem refertur. Est hoc schema Tragicis valdè usitatum, "de quo videndus Gatakerus Opp. T. i. p. 351." BRUNCK. *ἔν' εἰ κακοῦ*— quo in statu miseriae positus es! Hic et passim *τὸ ἔνα* denotat tam statum, quàm locum. *ΒΥΡΤΟΝ*. "ἔνα, ubi, adv. reg. gen. P.

374. *Μῆδ'ς τρέφει πρὸς νυκτός*,] Id est, *μία* σε *νύξ* τρέφει. gl. *διόλου ἐν τῷ σκοτεινῷ διατρέβεις*, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat, quantum frequentat Sophocles verbum *τρέφειν* sensu τοῦ *ἔχειν*, quâ de re videndi Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. *ὥστε μῆτ' ἐμῆ, μῆτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ἔρα, βλάψαι ποτ' ἄν. ἴα ut nec me, nec alium, qui lucem videat, laedere possis*. BRUNCK. In vulgatis legitur *βλάψαι*, errore typographico ortum, ut videtur. In omnibus codd. teste Brunckio, legitur *βλάψαι*. Quod autem Tiresias respondet in vulgatis editionibus, iudice eodem Brunckio, planè contrarium est illius, quod respondere debuit: *οὐ γὰρ με μοῖρα πρὸς γε σοῦ πεθεῖν*. Immo, inquit hic, *οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεθεῖν*. In istis γὰρ refertur ad suppressam sententiae partem, facilè supplendam: *οὐδ' ἄν σε βλάψαιμ' οὐ γὰρ μοῖρα ἴσθι σὲ πρὸς ἐμοῦ πεθεῖν*. Facilè, imperitis describentibus libraribus, pronomen commutari potuerunt. *ταῖδ' ἐκπράξαι*, gl. *ταῖδε τιμωρήσαι*. Quid verò? *Scelus, cuius auctorem investigas, quodque te ipsum patrâsse ignoras*. Obscurè loquitur Tiresias, ita ut quod is cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Hactenus Brunckius. Sed textum sine necessitate, imò cum magno sententiae detrimento, ab eo hîc mutatum feliciter ostendit J. T. in literis ad me datis; qui hoc modo sensum poetæ enarravit: *OED. Thy blindness alone protects thee from harm, from my hand, or from any other's, who enjoys the blessing of sight. We pity thy wretched state, and in that pity thou art safe. ΤΙΣ. Nay; pretend not to make me the object of thy pity—and therefore claim credit for not injuring me. I fear thee not. My skill in prophecy assures me thou canst do me no harm.* (v. 448. *οὐ γὰρ ἐσθ' ὄπον σὲ γέ μ' ὀλέσθαι*.) *Apollo is all-sufficient to protect his servant—or to avenge him. Thou darest not harm me. Quod ad ταῖδ' ἐκπράξαι—attinet, τὰ κατ' ἐμὲ ἐκδικῆσαι—inquit Scholiastes. Eodem modo (vv. 402—3.) denunciat el Oedipus quid ipse facturus esset, nisi Tiresias senex fuisset et caecus, adeoque tutus ab injuriâ sub praesidio naturalis misericordiae. In hoc totius dialogi cardo vertitur; (v. 363.) *Ἄλλ' οὐ τι χαίρων*— (v. 368.) *Ἢ καὶ γεγηθώς* &c. deinde sequitur comminatio acerbissimè*

prolata; (v. 374.) *Μιάς τρέφω*, &c. denique, (v. 402.) — *εἰ δὲ μὴ θόκυεις γέρον* &c. “Acute et eleganter J. T. Sed non video cur “in ultimis à Brunckio discesserit. *τὸ δ’ ἐκπράξαι, hæc tua scelera*, “de quibus tam diu jurgamur, *πνῖσι*. Vide Brunckii notam.” *Cantab. Anon.* (Nemo est qui mentem tenori Dialogi adhibeat, quin sententiam Brunckii veram putet. *μιάς νυκτός* ad *εὐφλός* τὰ *ε’ ὄτα, τόν τε νοῦν, τὰ ε’ ὄμματα’ εἰ*, certissime refertur, et *βλάψαι* ad miseras, quas Oedipo mox futuras esse Tiresias innuit. Hoc modo igitur interpreteris: OED. You are involved in one continued night of darkness, so that you can never injure me, nor any one, who sees the light. TIRES. No; for it is not fated that you should perish by me, since Apollo is sufficient, whose concern it is to punish your crimes. G. D.)

380. — *καὶ τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα*] *et tu ars* [vel sapientia] *ista mea, quæ artem* [sapientiam] *aliorum hominum superas*—[alludit ad artem suam, quæ aenigma Sphingis explicasset,] *ἐπὶ πολυζήλω βίῳ*, cum vitæ genere conjuncta, quod magno studio exprimitur, subauditur scil. *ὄν*, [vitam regalem intelligit,] *ὄσος* &c. Angl. *what a store of envy is laid up with you!*

125. 390. *Ἐπεὶ*,— *ἀλίουρι, εἰ secus est*. gl. *εἰ δὲ μὴ, ἄγε εἰπέ*. BRUNCK.

391. — *ραμφρός κύνων*,] *perplexi carminis inventrix canis*. Dirisima quæque monstra canes appellant Graeci poëtae Eurip. Herc. Fur. 1275. *τήν τ’ ἀμφίρανον καὶ καλιμβλαστῆ κύνᾳ* ‘*Ἰθραν φονεὸς* &c. Harpyias Apollonius, ii. 289. appellat *μεγάλου Διὸς κύνᾳς*. BRUNCK. “Supra p. 94. P.

402. *Ἀγῆλατῆσειν*] Sententia est—*videmini sane tum et tu, et ille qui hæc unâ confixisti*, [nempe Creon,] *non sine damno vestro aggressuri me tanquam piaculum regno expellere*. BURTON. *ἀγῆλατῆσειν*, gl. *ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φονεὶα εἶναι*. Plerisque in Codd. ut in Aldinâ edit. tenui spiritu notatur. At melius asperatur. Eustathius ad *Odys.* l. 617. p. 1704. *τὸ ἀγῆλατῆν παρὰ Σοφοκλέ. ἐπεὶ μὲν τοὶ καὶ δασθνεταὶ παρὰ τὸ ἄγος*. BRUNCK. Ita Grammatici, et forsitan rectè; sed vulgo etiam ἄγος cum leni spiritu scribitur. T. Y.

404. ‘*Ἡμῖν μὲν*—] Observa hęc Chori opportunè moderantis officium: quale describit Horat. Art. Poëtic. v. 196. *Ille bonis faventque, et consiliatur amicis, et regat iratos*. BURTON.

408. — *ἐξιδωτόν τὸ γούν*] Constructio est: *τὸ γούν ἀντιλέξαι ἰδὼ ἐξιδωτόν ἐστὶ μοι*: quæ Brunckius benè reddidit: *aequum tamen mihi jus dictis tuis paria referre: τοῦδε γὰρ, κ. τ. λ. hoc enim ego etiam polleo*.

411. ‘*Ὄστ’ οὐ Κρέοντος πρόστατον γεγράψομαι*.] *quocirca nec Creonæ patrono opus mihi erit*. BRUNCK. Nimirum alludit poëta ad veterem apud Athenienses morem, quo omnes inquilini, *μέτοικοι*, sibi sumere debebant *patronum*. Vide Hesychium ad vocem *προστάτου*, Vol. II. c. 1051. edit. Alberti.

415. — *καὶ λέληθας ἔχθρός ἐν*] *Non animadvertis te inimicum esse* [Vide supra ad v. 366.] *τοῖς σόδειν αὐτοῦ νέρθε, τῶν ἱππίων ἀπὸ τῆς ἐσφραγίδος, &c.*

126. 417. — *ἀμφιπλήξ*—] *ἢ ἀμφοτέρωδε πλήττουσα ἔκ τε τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς*. *Schol.* “BURTON.

418. *Ἐλᾶ*—] *Moeris Atticista in Dictionibus Atticis: ἐλᾶ, Ἀττικῶς: ἐλάω, Ἑλληνικῶς*. Sic in Oedip. Col. v. 373. *βιβᾶν*, pro *βιδάων*. v. 398. *κατασκιάσει*, pro *κατασκιάδουσι*. BURTON. Vide Dawesii Miscellan. Critic. edit. Burgess. p. 77. et Villosen. ad

Longum, p. 248. quem locum integrum protulit Burgessius in suis 126. ad Daweslum doctissimis annotatt. p. 371.

420—423. Βοῆς δὲ τῆς θῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν;] *Tui autem clamoris qualis non erit portus—vel receptaculum? i. e. uti reddidit Brunckius; Quo autem non pervenient ejulatus tui? ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὲ τάρχα [ἔσται] δὴμῶνος [σοῦ,] ὅταν καταβῆθῃ τὸν ἀνορμον ὑμῶναιον, εἰς δὲ ἐκλευσῶς [ἐν] δόμοις, τυγῶν ἐδπλαίας; Quis Cithaeron questus tuos brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenaei, cujus in importunam stationem domi tuae appulisti, secunda navigatione usus? Κιθαιρῶν, inquit Burtonus, pro monte quovis. Hic autem praecipuè nominatur Cithaeron, ut prae caeteris maximè conscius malorum, quae Oedipo acciderant.*

425. Ὅσ' ἐξιδῶσαι—] Sic rectè Marklandus ad Suppl. 594. Vulgè ἄ σ' ἐξιδῶσαι σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἄ σ' ἐξιδῶσαι τοῖς σοῖς τέκνοις. Verum ἄ σ' ἐξιδῶσαι σοὶ absurdum mihi videtur. ἐξιδῶσαι hic neutrum est, ut παραβῶσθῃ apud Comicum in Vespis, 565. Βαυσκ.

426. —καὶ τοῦμὸν στόμα προκηλάκιζε:] *et mea verba contumelid afficias. Ubi observandum στόμα pro verbis vel sermonis saepe apud Sophoclem usurpari. [Vide inf. 871.] προκηλακίζω est luto aspergere, inde contumelid afficio. Vide Vol. I. ad p. 205. n. 4.*

428. Κάκιον ὄστις—] Jac. Tate legendum proponit Ὅστις κακίων—auctoritate munitus Porsoni monentis—"tutissimam corrigendi rationem esse vocularam, si opus est, transpositionem." Atqui non hic videtur opus esse; nam sensus optimè exprimitur per κακίων hic adverbialiter sumtum: nec penultima vocis canonem illum violat, quem, labore tantum non improbo, deque cunctis doctoribus benè merito, nuper stabilivit scriptor quidam doctissimus anonymus, in his rebus apprime sagax—[ἐν εἰκοσὶ πᾶσι μάθους νιν.] *Monthly Review. Aug. 1799. p. 427. "Adjectiva nimirum comparativi gradus in ἸΩΝ habere istud I penultimum breve in dialectis "Ionicâ et Doricâ, sed longum in Atticâ."*

431. —ἀπει;] εἴμι, eo, cum suis compositis, in formâ praes. saepissimè habet fut. signif. [Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. et p. 101. n. 1.] Confirmat quidem Dawesius verba ista apud Atticos re verâ futura esse. *Miscell. Crit. p. 82. edit. Burgess.* Pleonasmus vehemens. P.

433. Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσουτ',] γάρ refertur ad ἐπαλεῶσθε, vel tale aliquid, subauditum:—Vocavi te, non enim noveram te stultia locuturum. Caeterum ἤδη, pro vulgari ἤθειν, est ex conjecturâ Brunckii, qui hanc formam Atticam ubique retinuit: Nam ἤδη est per contractionem ex Ionico ἤδεα. Solent enim Attici [verba sunt H. Stephani, Append. c. 138.] plusquamperfecta Ionica desinentia in εα, factaque ex communibus terminatis in εν, resolutione diphthongi, contrahere, et pro πεποιήσα, dicere πεποιήκη, itidemque ἤδη pro ἤδεα. Est autem hoc ἤδη prima persona singul. praet. plusquamperf. med. ex themate εἶδω. Vide Aristoph. Nubes, 329. et quae ibi annotavit idem vir doctus Brunckius, in suâ praestantissimâ poëtae Comici editione. ἤδη etiam Valckenaer ad Eur. Hippol. 792.

434. —ἐπεὶ σχολῆ γ' εἴν—] *alioquin aegrè te domum meam arcessivissem. ἐπετελάμην, gl. μετετετελάμην. Simplex pro composito. στέλλειν et στέλλεσθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 860. Oedip. Col. 298. Antig. 165. Phil. 60. 495. Βαυσκ. "Σχολῆ γ' εἴν—Suidas, Erfurd, γ' pro σ. P.*

NOTAE IN SOPHOCLEM.

436. —[*ἔμφορονες*.] gl. *φρόνιμοι*. Pro *εὔφορονες* Brunckius restituit ex omnibus codd. vet. et Aldinâ edit. *ἔμφορονες*.

438. —[*φύσει σε*.] gl. *δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης*.

440. *Οὐκ οὖν σὺ ταῦτ'—*] Sarcasmus malignus, per quem alludit ad Oedipi sollertiam in solvendo Sphingis aenigmate. De voce *ἔφρος* vid. suprâ ad v. 9.

441. *Τααῦτ' ἐνείδιζ', ὡς ἐμ'—*] Angl. *Do—reproach me with that, in which thou shalt find my greatness consists*.

442. *Ἀβτη—ἡ τύχη—*] gl. *αὔτη ἡ εὐδοκίμησις*.

444. *Ἀπειμι—*] Vide suprâ ad v. 431.

445. —[*ὡς παρὼν τὰ γ' ἐμποδῶν ὀχλεῖς*.] Angl. *since thy presence disturbs the business in hand, [τὰ ἐμποδῶν, i. e. τὰ ἐν ποδί,] θυθεῖς τ' ἄν,—οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον. and being gone, thou wouldst give us no further trouble. ὀχλεῖς, gl. ταραττεύεις. θυθεῖς, πορευθεῖς. Caeterum de voculâ ἄν tanquam verbi praenuntia, ejusdemque cum ipso verbo repetitione, vide Vol. 1. ad p. 166. n. 2.*

448. —[*πρόσωπον*.] gl. *ἀξίωμα*. Atque ita reddidit Brunckius, dignitatem scil. Forsan οὐ δειδῶς τὸ σὸν πρόσωπον posset reddi Angl. *not afraid of thy look; thy frown. Οὐ γὰρ ἐστ' ὅπου μ' ὀλεῖς for it is not in thy power to destroy me.* "ὄλω, fut. 2. vel vid. sup. 418. P.

127. *Σχήπτωρ προδεικνύς,*] Intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνύς ἐαυτῷ τὴν ὁδόν. BRUNCK. Angl. *groping his way with a staff*.

459. —[*καὶ τοῦ πατρὸς δημοπόρος*.] gl. *ὀμογάμος*. Angl. *both a sharer of his father's bed, &c.*

462. —[*Πάσκειν*.] Infinitivus pro imperativo, ut loquuntur Grammatici. Infin. potius per ellipsin τοῦ *κελεύω σε*, vel *ἐξέτασαι*, vel cuiusvis ejusmodi.

463. *Τίς, ὄντιν—*] *Τίς ἐστίν, ὃν λέγει ὁ Ἀπόλλων—τίς οὗτος ἐστίν, ὄντινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; Schol. Pulchrè quidem exprimitur in hâc ode animi anxietas quâ laborat Chorus, orta ex praesenti rerum statu dubio ac difficillimo.*

465. *Ἀρρήτ' ἀρρήτων—*] *maximè nefanda; ut in El. 849. δειλαῖα δειλαίων, miserrima; et alicubi ἔσχατ' ἐσχάτων κακὰ, mala plusquam maxima. BRUNCK. "Superlativus orientalis, uti servus servorum. Gen. ix. 25. P.*

467. *Ἦρα νιν ἀελλοπόδων ἔπων*] Quum quintus hic Strophæ versus, qui, in omnibus codd. et libris editis pro *ἀελλοπόδων* habet *ἀελλοπόδων*, neutiquam par esset, uti debuit, quinto sequentis Antistrophæ, qui Aldinâ editione sic se habet: *Φοιτᾷ γὰρ ὄπ' ἀγρίαν ἕλαν* cum quo consentunt omnes codices, excepto chartaceo Regio, qui exhibet *ὄπαι*, pro *ὄπ'*, et hoc *διὰ τὸ μετρῶν*, secundum Triclinii notam superscriptam; [Turnebus autem mutavit istud *ὄπαι* in *ἀγέρ*, ut videtur, sine ullâ auctoritate;] idcirco Brunckius, ut hanc in concinnitatem tolleret, in textu suae praestantissimae editionis versus hosce duo sic constituerat:

Ἦρα νιν ἀελλοπόδων ἔπων.

Φοιτᾷ γὰρ ὄπαι τ' ἀγρίαν ἕλαν.

Quum autem idem vir doctus postea incidisset in lectionem Hesychianam prioris horum versuum, quae exhibet *ἀελλοπόδων* [Vide Hesych. Lex. I. c. 110. edit. Alberti:] hanc quidem in notis adoptavit,

posterioris verò Aldinam et manuscriptorum restituit : et nullus dubitat quin Sophocles reliquerit :

Ἦρα νῦν ἀελλάδων ἱππων.

Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρῶν ὕλαν.

Hanc igitur utriusque versùs lectionem, tanquam viro illi doctissimo unicè probatam, nobis visum est in textum hujus nostrae editionis recipere. " Sic Br. in ed. 3." Caeterum ἀελλάδες ἱπποι sunt equi velocissimi sicut procella. Vide Henr. Steph. Thes. t. 1, c. 1129. f.

472. —ἀπλάκητοι,] Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀναμπλάκητοι. Triclinius et Scholiastes ἀναπλάκητοι. Ad metri rationem legendum omninò ἀπλάκητοι, quae vox extat Trach. 120. ΒΑΥΝΣΚ. ἀπλάκητον, ἀναμάρετητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. ΗΕΣΥΧΙΟΥ.

473. Ἐλαμψε γάρ—] Illustis enim nuper emissa est nitoso è *Paraso dictio*, latitantem ut quisque virum investiget : namque agrestibus addit se sitivis,—ΒΑΥΝΣΚ. χηρεύων, viduus, i. e. solitarius, sine vaccarum armento.

480. Τὰ μεσόμυαλα γὰς—] edita terrae ex umbilico oracula ut 128. effugiat : ΒΑΥΝΣΚ. Apollinis intellige oracula è templo ejus, quod Delphis erat, edita : quam urbem in medio orbis terrarum sitam esse fixerunt veteres. BURTON. Vide Eur. Med. 666.

481, 482. —τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποῦται.] illa vero semper vigentia circumvolant. ΒΑΥΝΣΚ.

485. Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποράδονθ'.] Angl. while I neither give him credit, nor contradict him : ὅ τι λέξω δ' ἀποραῖ. but am at a loss what to say : πέτομαι δ' ἐλλπίδων, and I flutter on the wings of expectation, οὔτ' ὄραίν [τὰ] ἐνθάδς, οὔτε [τὰ] ὀπίσω. seeing nothing clearly either respecting the present or the past.

489—497. Τί γὰρ ἦ Λαβδακίδαις,—] Haec et quae sequuntur ad finem Strophae nonnihil difficultatis habent ; quae hoc modo expediri potest : γὰρ ἔγωγε οὔτε πρότερότ' ἔμαθον πάραθεν, οὔτε [μανθάνω] τανῦν, τί νεῖκος ἔκειτ' ἦ Λαβδακίδαις ἢ τῷ [ὄψ] Πιλούδου, Angl. for never either at any time before did I learn, nor do I learn now, that any difference subsisted between the race of Labdacus [Laïus viz.] and the son of Polybus, [Oedipus viz. who was so reputed,] πρὸς ὅτου χρησάμενος δὴ βαδάνω, from which having derived any solid argument, [βάθανος, proprie lapis Lydius, quo aurum probatur : sed sensu latiori, pro quovis indicio, vel argumento, quo aliud probatur. BURTON.] εἰμ' ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν [κατ'] Οἰδιπόδα, I may be thereby induced to give credit to this domestic oracle [the oracle viz. of Tiresias] respecting Oedipus, and thus lend my aid in avenging the secret murder for the son of Labdacus. Ubi observandum : 1. vocem χρησάμενος in versu undecimo hujus Strophae ibi repositam esse à Brunckio, petitam è veteribus scholiis, versùs integritate sic postulante, ut congrueret cum eodem versu antistrophico : 2. εἰμι, vel ἔπειμι, futurum esse Atticum. Vide suprà ad v. 431. " Locus universus, inquit T. Young, corruptus esse videtur : minùs impeditus foret sensus, si v. 493. non χρησάμενος, sed μεμφόμενος reponeretur :—πρὸς ὅτου βαδάνω εἰμι ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν, μαμφόμενος Οἰδιπόδα, Angl. on the evidence of which I should agree with this new opinion, in condemning Oedipus. " Οἰδιπόδα, gen.

500. —ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] Angl. but that a prophet among men advances further in knowledge than I, there is no certain way of judging.

506, 507. μεμφομένων, ἄν καταφαίην.—] i. e. οὐκ ἄν κατεπιταίην τῶν μεμφομένων τὸν μάντιν. Non contradicerem illis, qui vatem incusdrint,—floci fecerint. Hesych. καταφαίην, κατεπιτείν. πρὶν ἴδοιμ ὀρθὸν ἔπος, priusquam videro dictum eventu comprobatum. Brunck. Brunckius mihi videtur sensum hujus loci malè cepisse. In proximè sequentibus sermo planè est de Oedipo; undè concludi licet, praesertim quoniam αὐτῷ usurpatur, sermonem in proximè praecedentibus quoque fieri de eodem Oedipo. Atque ita Schollastes: ἔγω δὲ οὐκ ἄν ποτε ἐπαινέσοιμι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα, (inter quos vates priorem tenet locum,) —οὐδ' ὀρθὸν ἄν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἴδοιμ σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόδειξιν. Lego igitur et interpungo hoc modo:

Ἄλλ' οὐποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ',
Ὀρθὸν ἔπος μεμφομένον
ἄν καταφαίην.

Nec mihi apparet verbum *κατάφημι* unquam, quemadmodum *κατηγόρεω*, construi cum gen. personae. Apud Aristotelem affirmationem denotat; et derivativum ejus *καταγορευτός* apud Scholiastas planè opponitur τῷ *ἐπιγορευτός*. Simplicior certè haec interpretatio, et seriei sententiae convenientior: Angl. *One man may surpass another in attainable, i. e. in human wisdom: but till I see, till I have sensible evidence in the case, never will I affirm that they are in the right, who accuse the king. For well did he approve himself the friend of this country in a crisis of danger before, &c. J. Tate. "Allter tentavi. P.*

129. 508. πετρόεσσ'—πόρα—] Sphingem intelligit.

509. καὶ σοφὸς ὄρθης,] et sapiens ille [Oedipus scil.] visus est, [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 14.] τὰ βασιλῆος ἡθυπολις. certaque probatione civitati dilectus. τῷ οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν δὲ ἐμᾶς φρονός. *quare, quantum ego judico, nunquam dignus erit qui malus habeatur. De verbo ὀφλησάμεν, vel ὄφλειν, vide Vigerum de praecip. Gr. Dict. Idiotism. annotante Zeunio, p. 265. "C. V. a. ix. r. 2. 3.*

513. θεὸν ἔπη πεπυμένους κατηγορεῖν μου—] ut audire regem Oedipum contra me atrocía verba loqui. μου scil. regitur à praep. κατὰ in compositione. "Vel à verbo accusandi. P.

517. εἰς βλαίην φέρον,] i. e. εἰ φέρον εἰς βλαίην, Angl. *any thing tending to injure him.*

519. Φέροντι τήνδε βάζιν,] Angl. *while I am charged with this accusation. γὰρ ἢ ζημία τούτου τοῦ λόγου οὐ φέροι εἰς ἄπλοῦν μοι, ἀλλ' ἐς μέγιστον, for the injury done me by this language does not lead to what is trivial, but to what is of the utmost importance, if viz. I am at once to be called a traitor in the city, &c. De phrasi φέροι εἰς ἄπλοῦν, et φέρον εἰς βλαίην, paulò supra, vide doctissimum Marklandum, ad Eurip. Suppl. 295.*

525. Ἰπὸς τοῦ δ' ἠράθη,] Undenam apparuit, [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] —τοῦ pro τίνος.

528. Ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν—] *Oculis rectis, rectaque mente hos erimen proferebatur contra me? οἱ γὰρ ἄωφρονες καθέστησός ἔχουσι τὸ ἄμα, οἱ δὲ μαινόμενοι παρατετραμμένοι. Schol. "Sec. Erfurd. P.*

531. Ἄθος δ' ὄδ' ἦδη—] Chorus, cum Oedipum jam adesse cerneret, nihil ultra respondet. Βυζανκ.

532. —εὐσύνδ' ἔχεις τόλμη πρόσωπον,—] ἦρον εἶδε θρασυῆ καὶ ἀναίδης εἶ; Βυζανκ.

534. ταῦτε τῆνδρός.—] Id est ἐμοῦ. qui palam me periculis.—Saepe ἀνήρ ὅδε nihil aliud valet quam ego *δεικτικῶς*, ut apud Latinos *Comicos hic homo*. Sic in Trach. 305. Deianira se ipsam indicat his verbis, τῆσδέ γε ζωῆς ἔτι, *me adhuc vivente*. Βρυκκ. Vide. infra 815. et ad Eur. Med. 1334.

538. Ἡ—ὡς οὐ γινώσκουμι—] Ista non amplius ad verbum ἰδῶν. referri possunt, sed aliud ex analogiᾷ adsumendum est, ὑπολαβῶν, ἐλπίζων. *Idem*.

539. —κατὰ ἀλεξιομην μαθῶν ;] ἦγον καί, εἰ μάθοιμι, οὐ δυνήθειν ἀποδοῦναι, ἀμύνεσθαι. *Idem*.

543. Οἶδ' ὡς ποιήσον ;] Dedit Brunckius ποιήσον, pro vulgari ποιήσον, secundum formulam poetis Atticis familiarem. De quā. videndus est idem vir doctus ad Aristoph. Aves, 54. item Muretus Var. Lect. L. iii. c. 12. et R. Bentleyus, qui, in Emendationibus in Menandri et Philemonis Reliquias ex nuperā editione Joannis Clerici, [sub nomine Phileleutheri Lipsiensis,] pag. 126. edit. alterius, Cantab. 1713. haec habet : “ Οἶδ' ὅτι ποιήσον—Scio te facturum—Inepta haec scriptura est, ne Graeca quidem. Vera lectio est, Οἶδ' ὅ, τι ποιήσον, Scio [lege Scis] quid facies. Ratio autem constructionis est, quia inverso ordine est accipiendum, *Fac scis quid : ut Latini dicunt Faciam nescio quid.*” Vide etiam *Gibb. Keen.* ad Gregor. de Dialect. s. 2. qui inter alia plura hoc profert : “ Constructionis verè Atticae difficultas, quae primo intuitu subesse videtur, evanescet, si οἶδ' ὅ, τι ποιήσον ; οἶδ' ὅ δράσον ; cum similibus perpaucis posita accipiantur pro ποιήσον, δράσον, οἶδ' ὅ ; “ *fac scis quid ?*” Cf. Porsonum ad Eur. Hec. 229. “ ἀντί τοῦ ποιήσει. *Schol. P.*

545. —μαρθάνειν ὃ ἔγω πακός—]—οὐ μετὰ εὐνοίας σοῦ ἀκῶος διὰ τὴν δυσμένειαν. *Schol.*

547. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν—] i. e. κατὰ τοῦτ' αὐτὸ—quod ad hanc ipsam tuam accusationem attinet, audi quomodo respondeam.

555. —ὡς χρείη] Aldus ὡς χρῆα. Cod. August. ὡς χρῆ. Reliqui omnes χρῆτ' ἢ, quae omnes scripturae perindè mendosae sunt. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 332. Βρυκκ. In quo Dawesii loco, haec inter alia habet vir doctus : “ Nempè ab aoristo indicativo “ ἔχρην notissimā fluunt analogiᾷ χρῆ, χρείη, χρῆναι.” p. 324. edit. Tho. Burgess : ubi vide plura, et quae editor doctissimus mihi quae amicissimus ibi notavit. “ τὸν δεμνόμεντιν— ἐν εἰρανεῖα. *Schol. P.*

557. —νῦν ἔβ' ὡς εἰμι τῷ βουλευματι.] i. e. νῦν εἰμι ὃ αὐτὸς τῷ β. et nunc idem eam sententiā. h. e. nunc eadem cum sententiā, vel, nunc mea sententiā eadem est. Haec lectio ἔβ' ὡς εἰμι, pro vulgari ἔβ' αὐτὸς, probata est Valckenario ad Phoen. p. 340. et in textum à Brunckio recepta. Cf. Porson. ad Hec. 299.

566. —ἔρηναι—ἔχετε ;] gl. ζήτησιν ἐποιήσατε.

567. πῶς ὃ οὐχί ;] Angl. and why should we not ?

570. Τὸ σὸν δέ γ' οἶδα.] quod ad te attinet, vel, quod est propriū tuum.—Innuit vatis subornationem, qui Oedipum accusaret. Βρυκκ. Pro Το σὸν δέ— Porsonus ad Eur. Med. 461. legit Τὸ σόνδε.—

572. 'Οὐ οἴνεκ'—] Sophocles pro οἴνεκα significante Quia, dixit ὅθ' οἴνεκα in Ajace [123. edit. Brunckii.] H. STEPHANUS. Atque ita in hoc loco. 'Ο μάντις, εἰ μὴ ἐλάμβανε δὲ καινονδν τοῦ βουλευματος, οὐκ ἂν ἐμὲ ἔρη τοῦ Λαῖον φονέα. *Schol.* “ Hic pro ὅτι, puto. *P.*

574, 575. —ἔγὼ δὲ σοῦ μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ',—] Ego autem te per. 131.

131. *contari cupio itidem, ut tu me modò. ταῦθ', i. e. κατὰ τα αὐτά.* Vulgò malè rursus exhibetur ταῦθ', ut suprâ, 284. BRUNCK.

576. ἀλώδομαι.] *deprehendar.* fut. 1. med. in sensu pass. ut saepe observare est, apud Graecos scriptores. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 1.

577. —γῆμας ἔχεις;] Atticè idem ac ἔγημας. Angl. *Have you married*— Sic infrâ 699. στήσας ἔχεις, pro ἔστησας, et 701. βεβούλευκός ἔχει, pro βεβούλευκε. Item in Oedip. Colon. 1140. θανάμβας ἔχω. ubi Scholiastes, ἀντί τοῦ θανάμβαδα, Ἀπτικῶς.

578. Ἀρρησίς οὐκ ἐνεστὶν ἂν ἀνιστορεῖς.] Pro οὐκ ἐνεστὶν Τουπίου [Emend. ad Suidam in not. ad fin. Part. ii.] legendum conjicit —οὐκ ἂν ἔσται—*negari non potest.* Ubi vide plura. Haec autem viri acutissimi conjectura nullo modo admitti potest: nam, ut rectè affirmat eruditissimus Porsonus auctor *Notarum brevium ad Toupii* Emendat. [Vol. iv. p. 462. edit. Oxon. 1790.] “*vocula ἂν praesenti* “*indicativo nunquam jungitur.*”

579. Ἀρχεῖς δ' ἐπειγὴ ταῦτά,—] *Et regnas pariter cum ea, γῆς ἴσον [μέρος] νέμων; terrae equalem portionem administrans?* Angl. *And do you reign with the same power, and over the same extent of dominion with her?* “*ταῦτά, τὰ αὐτά, regit dativum. P.*

580. Ἄν ἢ θέλουσα,—] i. e. ἂν ἢ θέλουσα, quod idem est ac ἂν [vel ut Schol. ἄτινα ἂν] θέλη.

581—583. Οὐκὼν ἰσοῦμαι ὁρῶν ἐγὼ δύοιν τρίτος;] *Nonne ego, qui tantum tertius sum, me aequalem arbitror vobis duobus?* Quare hic ita arbitratur, infra enucleatè ostendit. Oedipus interea, qui minus rectè Cræontem intelligit, temerè respondet, ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.—*subauditur καλῶς εἶπας, ad quod refertur γάρ.* [Vide Hoogeveen Doctrin. Partic. L. Gr. p. 183.] Pulchrè dixisti, *Nam in hoc quidem te etiam planè ostendis malum amicum.* Οὐκ ἂν φαινομένην κακὸς φίλος, εἰ δευτεροῦ λόγον διδώης, ὡς ἐγὼ ἔμαυτῶ δέδωμι. [Sic enim ellipsis è Schol. suppletur, à Burton.] *Non [inquit Creon] me malum amicum ostenderem, si tecum rationem iniurus esses, uti ego tecum. διδόναι λόγον ἕαυτῶ est secum ratiocinari, argumentari.* Locutionem ferè ejusmodi videre est Eur. Med. 1077. sqq. 868. Nec multum absimilis est ista, quam notavimus in Herodoto; Vol. I. ad p. 26. n. 3. “*Hic enim ambulationem prodis. P.*

588. —τύρανα δρᾶν,] gl. βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶναι, ὥσπερ αὐτὸς ἔχω νῦν. Primitivum pro possessivo.—*quae regis sunt facere.* BRUNCK.

592, 593. Πῶς δῆτ'—] Constructio est: πῶς δῆτα τυραννίς ἐφυ ἠδίων ἐμοὶ ἔχειν—*De ἐφυ in praes. temp. vide suprâ ad v. 9.*

598. Τὸ γὰρ τυχεῖν—ἀπαντ'—] ἐν [i. e. ἐνεστὶν.] ἐστὶν αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἦγον ἐν ἐμοί. *Omnia quae cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt. τυχεῖν* cum quarto casu constructur. *Exempla passim obvia.* BRUNCK.

600. Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.] *Qui de felicitate sua tam rectè sentit, non est quod ille tibi invidet vel insidietur.* BURTON. “*Mens recta sapiens prava consilia nunquam agitaerit.* BR.

601. Ἄλλ' οὐτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἐφυν,] *Sed neque amator sum hujus consilii, [de regnandi aucupio loquitur,] ὅσπε ποτ' ἂν τλαίην [εἶναι] μετ' ἄλλον δρῶντος, neque unquam potui tolerare, ut essem particeps talis incepti cum alio agente.*

603. Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν,—] ἔλεγχον, supple ἐπί. τοῦτο μὲν, Angl. *in the first place.* [Vide Vol. I. ad p. 6. n. 4.]

Alii aliter legunt et distinguunt, sed omnium optima videtur haec lectio Brunckiana. "Ελεγχον in casu ncm. nullibi invenitur. "Quare usurpandum est hic in accus. subintellecto εἰς. Sic εἰς "καιρὸν, vel καιρὸν, simpliciter." J. T. "Ελεγχον neut. nominat. in Eurip. Herc. Fur. v. 59. ed. Musgrave.—ελέγχον τοῦτο μὲν particip. hic in Oed. Tyr. Bothe constituit. P.

608. Γνώμη δ' ἀδήλω—] *incertâ autem suspitione ne me privatim* 132. *accuset.*

616. Καλῶς Ελεξεν—] [σοι] εὐλαβουμένῳ πεθεῖν,— *Pulchrè locutus est, si tu caves ne labaris.—*

624. Ὅν ἐστι τὸ φθονεῖν.] Gl. in uno codice regio chartaceo optimè hoc exponit: ὁὗς ἐστὶν ὁ ἐμὸς πρὸς σὲ φθόνος. *quum primum ostenderit, quae mea sit erga te invidia.* BRUNCK. "Jealousy? P.

626. —τὸ γοῦν ἐμόν.] Glossa supplet, συμφέρον εἰς φρονῶ. *Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον ἐξέβου δει φρονεῖν σε. Idem.*

628. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν ;] *Quid si rem non intelligas? Pro vulgari ξυνίης Brunckius reposituit ξυνίης, 2. sing. praes. ind. à ξυνίτω. Antiqua est forma, quâ saepissimè utitur Homerus. 2. pers. imperf. scribitur ξυνίεις contractè pro ξυνίεις. [Mavult Porsonus, ad Eur. Orest. 141. ξυνίης.] Ἀρχτέον γ' ὅμως. Nihilò tamen minùs impergram est.*

629. Οὐ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος—] Creontis sermonem abrumpit Oedipus: sententiam ille absoluturus erat, *ἀπεικτέον, vel simile quid.* BRUNCK.

632, 633. μεθ' ἧς τὸ νῦν κ. τ. λ.] *cujus operâ rixam hanc componi oportet.* BRUNCK.

637. —εἰ—] gl. πορεύθη. Vide supra ad v. 431.

133.

640. —δουὶν ἀποκρίνας κακοῖν,] *è duobus malis alterum eligens. Utrum è duobus malis rex eligeret, non dicit Creon ; sed boni omnis, ut videtur, gratiâ, obscure significat, quod supra Oedipus apertè dixit: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.—Caeterum observanda rara synaloephe in δουὶν, quod hic monosyllabum est.* BRUNCK.

643. Τοῦμόν σάμα] i. e. με. *Idem.*

644. Μῆ νῦν θλαιμην,] Angl. *May I not now prosper.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 9.] νῦν, *now, in this life.*

647. —τόνδ' ὄρκον—θεῶν,] *hoc iurandum, cujus testes deos advocat.*

652. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,] *Hunc neque unquam antea stultum, νῦν τε ἐν ὄρκῳ μέγαν, et nunc sanctitate juramenti munitum. "Magna erat apud veteres jurisjurandi religio, quique eâ se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Vide Eur. Hippol. 1047."* BRUNCK.

656. Τὸν ἐναγῆ φίλον—] Constructio est: *μη ποτε βαλεῖν ἐν [vel ἐμβαλεῖν] αἰτιά τὸν ἐναγῆ φίλον σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἀτιμον. Sententia est, Anglicè expressa: never to condemn and dishonour your friend, who is under so sacred an obligation, without clear evidence.*

660. Οὐ τὸν—] pro οὐ μὰ τὸν— *Saepissimè μὰ sic supprimitur, ut infra 1088.* BRUNCK.

662. Ἐπεὶ ἄθεος,—] Constructio est: *ἐπεὶ ὀλοῖμαν [καθ' ὃ τι 134. [ἐστὶ] πύματος, ἄθεος, ἀφίλος, εἰ κ. τ. λ. Sed miserriamè peccat, àἰς hominibusque invidis, si &c.*

667. —καὶ τὰδ—] idem ac καὶ ταῦτα— Angl. *and that too,— and especially, εἰ τὰ κακὰ πρὸς σφῶν προσάψει, [malè in quibusdam ἱβρις προσπαύσει,] si mala à vobis orta accedant, &c.*

134. 669. —[ἴτω, —] ἀπαθῆτω, ἔτω ἐλεύθερος, ἀπολαύσθω. Schol.
 671. Τὸ γὰρ σοῦ, —] γὰρ ἐποικταίρω τὸ σοῦ ἐλευθὸν στόμα, οὐ τὸ τοῦδα. Angl. for my pity is excited by your lamentable expressions, not by what he has said. Vide supra ad v. 426.
 673. Στυγνὸς μὲν εἶχον δῆλος εἶ.] Fortasse vertendum: Te horum precibus constat cedere irato, infenso etiamnum, animo: hujus autem irae poenitebit, (ita enim accipio βαρὺς δ', ἔση,) cum sedatus fueris. Brunck. δῆλος εἶ ἀηδῶς εἶχον ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθης τῆς ὀργῆς, τότε βαρῶς οἴδεις τὸ πρᾶγμα. Schol. (Βαρῶς, nunquam, ut opinor, significat gravis sum mihi ipsi, sed alteri. Significatio forsitan haec est: You evidently yield with a bad grace, and your harsh temper is seen when you go to the extremity of your passion, i. e. when you give the reins to your passion. Saepe vis substantivi in verbo latet et suum casum regit. G. D.)
 677. Σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνώστος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.] Ad verbum: te expertus mei nescium, quum sim apud hos aequalis. i. e. Idem ac antea fui eorum existimatione. Bene Scholiastes: σοῦ μὲν μὴ ἐπισταμένου τῆν ἐμὴν προκαίρειν, ὡς ἠγνοηκότος με παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν καὶ πρόσῃν εἶχον περὶ ἐμέ. "En sententiam moderatè simul, et severè dictam, et hominis innocentiae et dignitatis conscientiae consentaneam!—haec locutus Creon exit—neque "rursus, nisi in fabulae Exodo, in scenam regreditur." Brunck.
 680. Μαθοῦσά γ' ἦτις ἡ τύχη.] Glossa: κομίσω, γνοῦσα τίς ἐστὶν ἡ κατέχουσα αὐτοὺς τύχη, ἦγουν ἡ μάχη. Angl. I will conduct him in, when I have learned the nature of this calamitous incident.
 681. Ἀόκησις ἀγνώσις λόγων] Angl. A strange suspicion arose from certain things that were said, καὶ δὲ τὸ μὴ ἐνδίζον δάπτει, and what is unjust is also provoking. Minus distinctè in his et quae proximè sequuntur loquitur Chorus, nolens culpae arguere vel Oedipum vel Creontem.
 686. —ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.] ubi desit contentio, ibi subsistere. Brunck.
 687. Ὁρᾶς ἐν ἦχεις, —] Angl. Dost thou see to what a length thou art come? honest as thou art in meaning, thus to abate and blunt the edge of my spirit. Καρδία non significat understanding, sed courage, spiritus: sic Med. καρδία γὰρ ὀλεται. v. 1038. Vid. ibid. v. 98. De ἀκαμβλύνω, vid. Valck. ad Hippolyt. Ἐπτά ἐπὶ Θῆβ. v. 715. Glasg. edit. J. T. Rex Coryphaeum alloquitur, propterea stomachatus, quòd hunc nimis favere paribus Creontis suspicatur: quam suspicionem ut à se amoveat Chorus, suam fidem involabilem erga regem in proximè sequentibus obnixè profitetur. Haec omnia cupidiorè reddunt Jocastam in causam contentionis inter Oedipum et Creontem inquirendi: undè oritur sequens iste dialogus inter Oedipum et Jocastam, in quo poëtae ars exquisita mirè elucet.
135. 690. ἴσθι δὲ—] gl. ἴσθι δὲ δεδεχθῆαι με παραίφρονα, ἀτυχή ἐπὶ τὰ συνετὰ, εἰάν σε παραλογίζωμαι, ὅστε τῆν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόντοις ἀμηχανοῦσαν εὐδωδῶσαι. Burtonus reddit: παραφρόνιμον, ἀπορον ἐπὶ φρόνιμα—omni sapientia destitutum, ita ut ad sanam mentem nulla restet via. Vide Vol. I. ad p. 4. n. 3.
 694. Ὅς τ' ἐμὴν γῆν φίλαν—] qui caram meam patriam, ἐ calamitatis fluctibus emergere non valentem, prospero cursu direxisti. Brunck. ἀλλοῦσαν ἐν πόντοις est vagantem in laboribus, Angl. when tossing or driving on a "sea of troubles." αὐρίζω, est secundo vento provello; ab:

οὔρος, *ventus secundus. οὐρησας*, quod quidam libri editi exhibent, 135
versum jugulat; et praeterea, si vocis genuinam significationem
respicias, est planè absurdum. Vide οὐρέω in Lexicis: et, si plura
vis, adi Brunckium ad Aristoph. Ranas, 94.

699. —*σθησας ἔχεις.*] gl. *ἔστησας.* [vide suprâ ad v. 577] *ἰσθάναι*
μῆνιν, nihil aliud est quàm *μηνίειν*, quemadmodum Tragicl
dicunt *ἰσθάναι βοήν* pro βοῆν. Brunck. Caeterum ὅτου πράγματος
reguntur ab ἔνεκα subintell.

700. *Ἐρῶ — σέ γάρ κ. τ. λ.*] *Dicam*— (tibi enim à me major quam
ab istis [Chorum intelligit] habetur reverentia,) *περὶ Κρόντος*—de
Creonte, qualia in me machinatus est.

702. *Δέγ', εἰ σαφῶς*] Constructio est: *λέγ', εἰ ἀρεῖς σαφῶς ἐγκαλῶν*
τὸ νεῖκος [ἐκείνῳ]. Angl. *Say,—if you are to speak as laying the cause*
of the quarrel directly to his charge. Or, *Say, whether you are to charge*
him directly with the cause of the quarrel. "σαφῶς, manifestè, evi-
denter. P.

703. *Φονέα με—καθεστάναι.*] *me esse peremptorium*— Nam *καθ-*
έστακα saepè redditur *sum.* Vide suprâ v. 10.

705, 706. —*ἐπεὶ, τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῦ στόμα.*] ὅσον
κατὰ τὸ ἑαυτοῦ—μέρος, [vel, *κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν*,] ὁ μάντις
πᾶσαν κατοχυρίαν λόγων ἀκρατῶς κινεῖ. Schol. *στόμα* hic, ut centies
alibi, *sermonem* significat. *πᾶν ἐλευθεροῦ στόμα*, idem est ac *κατὰ*
πάντα ἐλευθεροστομεῖ. Aeschylus Prom. 180. *ἄγαν δ' ἐλευθεροστο-*
μεῖς. Brunck. Reddi potest Angl. *Since he*, [viz. the prophet,] *with-*
out restraint, never fails to babble in a most licentious manner. Ob-
servent tirones *ἐλευθεροῦ* esse praes. ind. contractè pro *ἐλευθεροῦαι.*

707. —*ἀρεῖς ἑαυτὸν, ὧν λέγεις περὶ,*] *omissâ omni de istis, quae*
dicere institivisti, curâ,— Brunck.

708. —*οὔνεα' ἐστὶ σοί.*] De σοί, quod in hujusmodi locutionibus
redundare dicitur, vide Vol. I. ad p. 56. n. 5. "οὔνεκα pro ὅτι. P.

716. —*ἐν τριπλαῖς ἡμαξίταις.*] *in quodam τρίτιο. καλῶς δὲ τὸν*
τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ἀνάμνησιν ἀγάγη τὸν Οἰδίποδα. Schol.

717. *Παιδὸς δὲ βλαστᾶς,*] Subauditur *κατὰ.* Angl. ad verbum,
And as to the birth of the child, οὐ διεσχον ἡμέραι τρεῖς, καὶ ἐκεῖνος
ἐν ζευξας νιν [κατ'] ἄρθρα ποδοῦν, three days did not pass from that
time, until his father having bound him by the ankles, &c.

724. *Ἐν ἐντρέπου σὺ μηδέν.*] *quarum rerum tu nullam rationem* 136
habeas; [sic Hom. Il. α, 160. *τῶν οὔτι μετατρέπη.*] Quae proximè
sequuntur, eorum difficultas, quam agnoscit etiam Brunckius, forsan
expediri posset Anglice hoc modo: *γάρ θεός αὐτός ἑαυτὸς φανεῖ*
[τὰ πράγματα], ὧν χρεῖαν ἐρευνᾷ, for the deity himself will easily
manifest those things, whose utility he pursues, i. e. for wherever the
deity has any useful purpose in view, he will himself make things mani-
fest.

728. —*ὑποστραφεῖς.*] gl. *τῆς προτέρας ἐνστάσεως.* Id est: *ὕπο*
ποιὰς φροντίδος στραφεῖς ἀπὸ τῆς προτέρας ἐνστάσεως τοῦτο λέγεις;

731. *Ἡδᾶ το γάρ ταῦτ',*] γάρ refertur ad id quod reticetur:
ἤκουσας, audivisti; haec enim dicebantur, οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει. [i. e.
ἔληξε. Vide suprâ ad v. 699.] Angl. *nor has the report yet ceased.*

738. *Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι.*] Ne utravis caesura omninò exulet,
versus hic scribi debet—*Ω Ζεῦ, τί δρᾶσαι μου, κ. τ. λ.* Vide suprâ
ad initium notarum in Oed. Tyr. J. T.

740. —*φύσιν*] gl. *τὸν τοῦ σώματος ὄγκον* In fine seq. versus

libri omnes habent *ἔχων*, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum ἦν vel *ἐτύχωνε*, quod prorsus est absonum.—Verbum *ἔχε* duobus substantivis sufficit; sed requiritur adverbium, quo quaestio ad definitum tempus restringatur. *Quid erat aetate τῆς, quando civitati renuntiatum fuit, eum in trivio occisum fuisse?* BRUNCK.

742. *Μέγας*.—] Angl. *tall, γνοῶζων ἄρτι [κατὰ] λευκανθές κάρα, having his head already silvered o'er with white hairs.*

744. —*ἔοικ' ἔμμαντόν*.—] Ordo est: *ἔοικα οὐκ εἶδέναι ἀρτίως προβάλλον ἔμμαντόν εἰς δεινὰς ἀράς*. Constructio apud Graecos scriptores usitatissima: *videor mihi inscientem modo objecisse meipsum atrocibus execrationibus*. Ejusdem syntaxeos exemplum occurrit supra v. 658. Sed hoc etiam tironibus satis notum. Vide Zeunium ad Vigerum, p. 197. C. V. ill. 2. et D'Orvillium ad Chariton. p. 52.

749. —*ἄθ' ἂν ἐξη, μαθοῦσ' ἐροῖ*.] Angl. *but what you shall ask, I'll tell, if I know it.*

137. 760. *Ἐξικέτευσθε*.] Notent tirones *ε* in *ἐξικέτευσθε*, ob augm. temporale, produci. T. Y. Vide Moor. Element. Gr. L. p. 129.

761. —*σφε*.—] Idem saepè apud poëtas pro *ε*, vel *αὐτόν*.

765. *Πῶς ἂν μόλοι*.—] Lat. diceret; *utinam hic adesset*—quae vis particularum *πῶς ἂν* et passim occurrit et satis patet unde gignatur. Vide infra Med. v. 96. J. T. (Simplicius et rectius, ut opinor, quomodo hic adveniret. G. D.)

766. *Πάρεσθιν*.—] *Licet, Datur, Facultas est*. H. STEPH. Thes. T. I. c. 1136. c. gl. *δυνατόν ἐστὶ τοῦτο*. Schol. interpretatur *ἐπίσθαι* —*ἐπιθυμεῖς*, et *ἐντέλλη*. Si intelligitur *ἐπίσθαι* posteriore sensu, lectio rectè habet; sin priore, qui verior videtur, *τοῦτο* admitti non potest. Sed facilis mutatio in *τοῦθ' ἐπίσθαι*. J. ΤΑΥΤ. (*τοῦθ'*, certissime, nam *ἐπίσθαι* regit genitivum. G. D.)

769. *ἀξία δὲ που μαθεῖν*] Ordo est: *δὲ καὶ ἐγὼ [εἰμι] ἀξία που μαθεῖν τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόροις ἔχοντα*. gl. *βαρέως διακείμενα*.

771—773. *ἐς τοσοῦτον ἐλπιδὸν ἐμοῦ βεβῶτος*.] Angl. *when I am arrived at such a pitch of dreadful expectation. τῷ γὰρ ἂν λέξαιμι μείζονι ἢ σοί, cui enim potiori indicarem quam tibi, ἰὼν διὰ τοιαύδε τύχης; quam hanc fortunam expertus sim? seu potius, quam in tali discrimine verser. διὰ τύχης εἶναι idem est, quod ἐν τύχῃ εἶναι*. Sic frequentant tragici *δι' ὀδύνης βαίνειν*, in dolore esse, dolore adfici: *διὰ φόνου χερσεῖν*—*necem intentare, dare: διὰ πόθου, διὰ φόβου εἰθεῖν, desiderare, formidare*. Atque alia hujus generis multa. BRUNCK.

777. *Θαυμάσαι μὲν ἀξία*.] *admiratione quidem digna*, [vide Coll. Gr. Min. ad. p. 6. n. 5.] *ὅπουθ' ἤς γε μέντοι x. τ. λ. non tamen mediantâ sollicitudine digna*.

780. *Καλεῖ*.—] *Lege Βαδλεῖ*.—Nam, ut affirmat Dawesius, “sermonis Attici ratio verborum augmenta praetermitti vetat.” Conf. Porsonum in Praef. ad Eur. Hec. v.—*πλαστός; πεπλασμένος ὕδς, ἦγον ὑπόβολιμαῖος*. Schol. “Praes. pro praeter. ΒΟΤΗΕ. P.

138. 788. *ὄν μὲν ἐχόμεν, ἀτιμον ἐξέπεμψεν*.] Subauditur *περὶ*. Angl. *dismissed me without honouring me with any response respecting the purpose of my coming:—*

791. —*χρεῖη*.—] Vide supra ad v. 555.

794. —*τὴν Κορινθίαν*] *τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπιλοιπον δι' ἄστρον μετρούμενος, ἦγον μακρόθεν βλέπων, καὶ δι' ἄστρον συμβάλλον αὐτὴν, ἀπεδήμουν*, x. τ. λ. Schol. *Corinthiae terrae valedicens, solisque ex astris posthac conjecturam factururus, quam longè ab ea recessit*

susum, fugere decrevit, donec eò peruenirem, &c. ΒΡΥΝΚ. Ubi videtur vir doctus vocem ἐμμετρούμενος usurpasse ut particip. fut. 2. med. vel fut. 1. med. Atticè pro ἐμμετροσόμενος. "De positu. P.

805. —πρὸς βίαν] gl. βιαίως.

806. τὸν τροχηλάτην.] gl. τὸν ἠνίοχον.

808. —μέσον κάρα—] gl. κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς.—Ordo est: τρηθῶας, καθικετό μου διπλοῖς κέντροις κατὰ μέσον κάρα.—καθικνεῖσθαι sensu ferendi semper cum genitivo constructur. ΒΡΥΝΚ. διπλοῖς κέντροισι· ἢ δύο πληγαῖς—ἢ μάστιγι δύο κέντρα ἔχουση. Schol. Trichini.

810. Οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτιδεν] gl. ἴσῃν δέκην ἀπέδωκεν, ἀντέτιδεν. "Sed plus aequo. P.

813. —τῷ ξένῳ] gl. τῷ φρονεθέντι. homini illi, mihi incognito. Gallicè diceremus *cet inconnu*. ΒΡΥΝΚ. Angl. *if any relationship subsists between this stranger and Laïus, &c.*

815. —τοῦδ' ἄνδρός—] gl. ἐμοῦ· ut suprâ, 534. et mox, 829. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοῦ. ΒΡΥΝΚ.

817. Ὡ μὴ ξένων—] Constructio est: ᾧ μὴ ἔξεστί τινα ξένων ἡτ' ἀστῶν δέχεσθαι [με] δόμοις, μηδὲ τινα προσφωνεῖν, κ. τ. λ. Mavult tamen Brunckius ut sit per hypallagen pro ὄν μὴ τινα ξένων ἔξεσσι δόμοις δέχεσθαι. Quod absurdum est.

824. —μὴ ὄσσι—] Hanc lectionem è duobus MSS. protulit Bruncki- 139 us, quae certè multo melior vulgatâ μήτε. εἰ με χρῆ φυγεῖν, καὶ μὴ ἔσσι μοι φυγόντι ἰδεῖν τοὺς ἐμοὺς, Angl. *since I must become an exile, and in that situation debarred of the sight of my friends, μὴτ' ἐμβατεύειν* [pro ἐπεμβατεύειν] πατρίδος· *and not suffered to revisit my native land; or I must, &c.*

828. Ἀφ' οὗκ ἀπ' ὁμοῦ—] Sic construe: ἀφ' οὗκ ἂν τις, κρίνων ταῦτα [εἶναι] ἀπ' ὁμοῦ δαίμονος ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', [i. e. ἐπ' ἐμοῦ, vide suprâ ad v. 534.] ἀνορθοῖη λόγον; quae Brunckius ita reddidit: *Nonne, qui ab inimici daemone haec mihi destinata iudicaret, rectè sentiret?* Simplicius autem erit, iudice T. Young, si intelligas ἀνορθοῖη λόγον ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ'.

833. Κηλῖθ—ξυμφορᾶς—] Ἀντιστροφῶς, συμφορὰν κηλίδος καὶ μαλυσμοῦ. Schol.

847. —εἰς ἐμέ φέπον.] Ita rectè dedit Brunckius. Nam imperitè Triclinius substituerat ἡμᾶς pro ἐμέ, omninò sine ulla necessitate: ἐμέ ante ὅ Iambus est. Nam "sermonis Attici" [ut rectè observavit doctissimus Dawesius, *Miscell. Critic.* p. 160. edit. Burgess.] "est proprium, omnibus omninò verbis à ὅ, prout hodie scribuntur, "incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam conferre." Haec a Dawesio paullo temerius edicta esse me monuit J. T. qui provocat ad Simonidem, infra p. 312.

849. —ἐκβαλεῖν πάλιν] gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν, vide Toupium ad Suidam iii, p. 4. (16.) ΒΡΥΝΚ.

855. Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε Κατέκταν',] *Atqui* 140 *cum misellus ille neutiquam occidit,*—ΒΡΥΝΚ. De suo filio loquitur, quem interemptum putat infantem in τῷ ἀβάτω ὄρε. Vide suprâ v. 719. "Ibi, ἀβατον εἰς ὄρος. Bothe. Erfurd. P.

857. Ὡστ' οὐχὶ—] Constructio esse viastur: ὥστε ἐγὼ οὐχὶ ἂν βλέψαιμι οὔτε τῆδ' ἂν, οὔτε τῆδ' ἂν ἕστερον, οὔνεκα μαρτυρίας γε. Angl. *I would not look this way or that, from respect to an oracle.* Hoc est impietas quam execratur Chorus. *Anonym. Cantab.*

140. 860. —[ὄταλοῦντα,] gl. μετακαλεσόμενον, κομμούμενον, μεταβι-
λοῦντα.

863. *Εἰ μοι ξυνηή*— *Ei idem quod εἶθε, utinam*; et constructio est: *Εἶθε μοῖρα ξυνηή μοι φέροντι* [i. e. φέρειν, ut rectè Burtonus] *τῶν εὐσεπτον ἀγνεῖαν πάντων λόγων τε ἔργων, [περὶ] ὧν κ. τ. λ. Angl. May fate assist me [or may it be my happy lot] to preserve the venerable sanctity of all those words and deeds, respecting which the sublime laws are ordained, which have their origin in regions of celestial air, &c.* Horror scilicet animum Choro subit, propter nefandam Jocastae audaciam, quā debitam deorum oraculis fidem elevare conata esset. Ipsius igitur impietatem perstringit in hāc sublimi cantilenā, eā qua decuit dignitate. Nam officium erat Chori à partibus stare virtutis et sanctimoniae. Vide Horatii Art. Poët. 193. et quae ibi disseruit vir admodum Reverendus Richardus Hurd.

867. —[Ὀλυμπος] Olympus mons Thessaliae altissimus: undè pro coelo apud poetas haud rarè accipitur. Hic autem metonymicè *Olympus* vocatur Olympi habitator, i. e. Deus. ΒΟΥΚΟΝ.

873. [Ἔβρις φυτεύει τύραννον.] Velle videtur Brunckius hoc dictum per hypallagen pro ἡ τυραννὶς φυτεύει ἕβριν. Sed hoc non ferendum. [Vide Clarkium ad Iliad. α, 566. et ζ, 396.] Minor Scholiastes locum sic interpretatur: *ὕπερηφανία, καταφρόνησις ἀξάνει, ἐκάλει ἐν ταυτῇ τὸν βασιλέα. Ἔβρις, ἦν ποτε, ὁ τύραννος δηλονότι, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῆ μάταιως, ἃ μὴ συμφέροντα αὐτῷ, ἀναβιδάδα εἰς ἀκροτάτην ἀπορροῖαν, ἔβριμεν ἐκεῖθεν εἰς δυστυχίαν, ἐνθα οὐ πορεῖα συμφερούση καὶ ἀρελλίμων χρῆται.* Unde Brunckius verba poëtae ita reddidit: —*Rex ubi temerè multis se exsatiavit, quae nec opportuna nec utilia sunt, illum Injuria, summo et abrupto in fastigio impositum, in exitium impellit, undè frustra conatur aufugere.* Post ἀρωγὴν, quod Aldus, omnesque veteres codices exhibent, inseruit *iv.* “Pronomen,” inquit, “quod inserui, non mihi nūc ad sententiae quàm ad versūs integritatem necessarium est.—” *Solus Triclinius ex conjecturā ἀνώρουσεν, pessimè. ὀρούειν hīc transitivum est, ut praec. γ. εἰσαναβάσ.*” Sed utinam vir doctus exempla protulisset horum verborum in sensu transitivo. Nam non sufficit auctoritas Scholiastae, qui intransitivum *εἰσαναβάδα* per transitivum *ἀναβιδάδα*, et intransitivum *ἀρωγὴν* per transitivum *ἔβριμεν* interpretatus est. [Vide Vol. I. ad p. 168. n. 5.] Revocanda igitur lectio Tricliniana, et locus ita enarrandus: *Insolentia cum contumeliā* [nam ἕβρις ita significat] hominem ei addictum *tyrannum* facit: i. e. facit eum multò magis *κακὸν καὶ ἀνομον* quàm antehac. Sed finem respice hujus Ἔβριως, quo *τύραννος* quoque necessariò implicatur;—loquitur quidem Chorus paulò obscuriùs, non ita tamen ut non possimus hanc rem satis distinctè intelligere, saltem tam distinctè quàm ipse Chorus voluit;—sed respice finem ejus,—(ut verbis utar Jac. Tate, qui opem suam ad hunc locum difficillimum expediendum benignè contulit.)—*It gluts its appetite with every deed of folly and wickedness, and in the madness and blindness of its passion, rushes up to the highest and craggiest steep of destiny, where one false step, easily made, plunges it into irretrievable ruin.* Reddas igitur ab initio *Antistrophes* hoc modo: *Insolentia cum contumeliā conjuncta hominem facit tyrannum: hujusmodi Insolentia, ubi temerè multis se exsatiaverit, quae nec opportuna sunt neque utilia, postquam in abruptum verticem [ἀκροτάτην supple πέτραν] ascendit, pra-*

ceps *vel* *in exitium inevitabile*, [ubi *ut* *pede non utitur*, i. e.] *vel frustra conatur aufugere*. Triclinius haec recte cepisse videtur: *ὄφρα καὶ ἀνομοί, ὅποια ἢ Ἰουδᾶτη, ἀβήθηντες εἰς ἄκρον, ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνδραγῆν πίπτουσιν, ὡς δυστυχῶς καὶ ἀθέως τὸν αἰῶνα διαίχυν.*—Sed haec omnia eruditi praeceptoris iudicii sunt. "Ὄν ἔρουνεν pro *ἔρουνεν* *νιν*, cum Bothe. P.

879. —*κάλαισμα*] *ἤρουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόβου τοῦ Λαῖου*. gl. ab Ant. Francino Scholiis addita. Jusserat Apollo, ut Laïi occisor investigaretur. Ex Jocastae verbis timere poterat Chorus, ne ab hac investigatione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. Ba.

883. —*ὑπέροπτα*] gl. *καταφρονητικῶς*. Neutrum plurale vice ad 141 verbii. *Idem*.

888—895. *Δυσπότμον χάριν χλιδᾶς*,—] Constructio est: *εἰ, χάριν δυσπότμον χλιδᾶς, μὴ περδανέῃ τὸ κέρδος δικαίως, εἰ, propter infaustas delicias, justis non studebit lucris, καὶ τῶν ἀθέπτων ἔρξεται, nec à rebus impiis abstinēbit, ἢ [εἰ] ματᾶζων ἔρξεται [περὶ] τῶν ἀθέπτων, αὐτὸς εἰ domens haerebit non tangendū. Τίς ἀνήρ, [ὄν] ἐν τοῖσδ', ἔτι ποτὲ ἔξει [i. e. δυνήσεται, vel ἔξει τὴν δύναμιν. In vulgaris scribitur ἔρξεται, error manifestò ortus ex vicinis vocibus, refragantibus sententiā ac metro. Brunckius dedit ἔρξει ex emendatione Heathii: postea autem vidit scribi debuisse ἔξει, (praeunte tamen amico meo eruditissimo Burgessio,) quod in textum igitur rectpi debuit.] ἀμύνειν βέλη ψυχᾶς θυμῷ; Quis enim homo, qui totus in his est, ab animo suo conscientiae stimulos unquam arcere poterit? "*—*propter infaustas delicias, cum antecedentibus construo*. P.

898. *Γᾶς ἐπ' ὀμφαλόν*—] Vide infra Eur. Med. ad v. 686.

899. —*Ἀβαιῶ*—] Abae (quae et Abantia) urbs Phocidis juxta Paraessum, Apollinis oraculo clara. Βυρων.

901. *Εἰ μὴ ταῦτε χειρόδεικτα κ. τ. λ.*] nisi haec oracula opibus mortalibus probabuntur. Βυρονκ. "*χειρόδεικτα, manifesta*. P.

903. —*εἰπερ ὄρθ' ἀκούεις*,] si rectè audis, i. e. si rectè vocaris—

906. *Φθίνοντα γάρ*—] γάρ ἤδη ἔξαιρούσθιν *καλαυθέρματα Λαῖου φθίνοντα*, Angl. *for they are now subverting the credit due to the oracle rendered formerly to Laïus, as if it were failing*.—

911. *Χώρας ἀνακτες*,] Non soli reges, sed cujuscunque civitatis primores veteribus appellabatur *ἀνακτες*. Βυρονκ. Sed honorifica haec appellatio potiori jure Sacerdotibus congruere videtur, quam Thebanis senibus quibuscunque. Βυρονκ. Thresias supra, 284. vocatur *ἀναξ*. De personis Chori vide supra ad v. 147.

914. *Ἰγού γάρ*—] *Oedipus enim tenet animum nimis altè superponum omnigenis curis; neque, ut virum cordatum decet, nova ex veteribus colligit*.—" hoc id ipsum erat, quod suadere voluit *Jocasta*; ut haec sit "argumenti vis: cum vaticiniis praeteritis nulla habeatur fides, nulla "itidem et his recentibus haberi debet." Βυρονκ.

919. —*Λύκει' Ἀπολλων*,] Apollo Lycius dictus est à Lyceo juxta Athenas, quod primūm ejus templum fuisse credebatur, uti refert Pausanias, [Lib. i. c. 19.] vel à Lyciā in Asiā inferiore, ubi apud Pataram sex mensibus hiemalibus agere solebat, ut responsa daret, sex autem aestivis apud Delum maternam. [Vide Heynii Excurs. ii. ad Lib. iv. Aeneides.] Apollinem Lyctum vel Lyceum quoque dictum fuisse testatur idem Pausanias, [Lib. ii, c. 9.] ex eo quòd Sicyonios docuit quo modo lupos, [λύκους,] qui ovilia tantopere vexabant, ut nullus ex illis fructus capi posset, interimerent. [Vide etiam

Pausan. Lib. ii. c. 19. item Schütz ad Aeschyl. Septem adversa. Thebas, v. 144—147.] Caeterum Lyceus mons erat Arcadiae, Pami Deo sacer; quod tirones meminisse debent. —ἀγγίσιος γὰρ εἰ, *proximus enim es*, i. e. tuum enim templum proximum est.

924. Ἀρ' ἂν παρ' ἑμῶν, —] *Jocastae ad templa deorum properantis orationem abruptim inopinata Nuntii à Corintho venientis in scenam ingressio.* ΒΥΡΟΥΚ.

936. —τὸ δ' ἔπος—] *subauditur κατά.*

143. "943. ὃ γέρον; *Et μη λέγω—*] Erfurdt et Bothe, et Canter. fere. P.

949. Πρὸς τῆς τύχης—] *Angl. in the common course of nature. gl. ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου, by a natural death.*

959. —θανάσιμον βεδηρότα.] *Suppl. ἰδόν.*

960. —νόσου ξυναλλαγῆ;] *Vide supra ad v. 34.*

963. Καὶ τῷ μακροῦ γε κ. τ. λ.] *Ita sanè, et longo, quod vivendo emensum est, tempore.* ΒΥΡΟΥΚ.

966. —ἄρνις,] *contractè pro ἄρνιαις, ab ἄρνις, -ιος, vulgò ἄρνιθις.*

968. —ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε ἄψικτός ἐρχομαι] *at ego, qui hęc cum, onsem in eum non stringi.* ΒΥΡΟΥΚ.

144. 977. —ὃ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ,] *Angl. of whom fortune is the sole director.*

982. —ἀλλὰ ταῦθ—] *Ordo est: ἀλλὰ [ἐκεῖνος] παρ' ὅτῳ ταῦτά ἐστιν οὐδέν, φέρει κ. τ. λ. Vide Ciceron. de Divin. Lib. i. c. 29.*

Sic construe: ὅτῳ ταῦτα παρὰ οὐδέν ἐστιν, cui talia nulli curae

ἔστι. Hesych. παρ' οὐδέν. εὐκολον, εὐχερές. Eur. Orest. 562.

παρ' οὐδέν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις. Soph. Antigon. 35. 466.

"H. Steph. Thea. T. liii. c. 45. c." Cantab. Anon.

987. Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμός—] *Angl. And indeed your Father's death throws great light upon this. "μέγας ὀφθαλμός, malè quod ad*

"quantitatem; μέγας γ'—Porson ad Phoen. 1638. notante J. T."

993. ἢ οὐχὶ θεμετῶν—] *Pro vulgaris ἢ οὐ, quae apud poetas At-*

ticos semper sunt monosyllaba, (quod et agnoscit Triclinius,)

Brunckius reposuit ἢ οὐχί. rectè, ut opinor; nam media in θεμετῶν nullo modo produci debet, ut putat Triclinius. Scandas igitur hoc modo: Ἡ ὄη- Spond. τόν; ἢ οὐ- Iamb. χί θεμ- Tribrach. &c.

1005. —ἄπος—εὐ πράξαιμί τι.] *Sic Aristoph. Plut. 341. Pace*

215. Eurip. Herc. Fur. 729. His omnibus in exemplis, quorum

similia passim obviam, πράττειν sensu τοῦ πάσχειν adhibetur. ΒΥΡΟΥΚ.

145. 1007. Ἀλλ' οὐ ποτ' εἶμι—] *Sed nunquam ibo in eundem locum cum parentibus. De εἶμι et suis compositis in sensu futuro vide supra ad v. 431.*

1008. —καλῶς εἰ δὴλος οὐκ εἰδῶς—] *Notus Graecismus. Angl. it is plain that thou knowest not what thou art about.*

1014. Πρὸς δίκης] *gl. μετὰ δίκης. Jure, meritò.* ΒΥΡΟΥΚ.

1017. —οὐ γὰρ Πόλυβος—] *Angl. Was Polybus then not my father? Vide supra ad v. 341. J. ΤΑΤΕ.*

1018. Οὐ μᾶλλον οὐδέν τοῦδε τάνδρός,] *Non magis quam ego, [vide supra ad v. 534.] ἀλλ' ἴσον, sed aequè.*

1021. —καὶδ' αὖ μ' ἀνομάζετο;] *vi verbi reciproci planè idem est, quod ἀνομάζε με δν καίδα.* ΒΥΡΟΥΚ.

1035. Λεινόν γ' ἄνευδος ἀπαργάνων ἀνελεθμην.] *Σπάργματα sunt Latine fasciae; item sponomentia, crepundia; Angl. tokens, badges.*

quae et interdum vocantur γνωρίσματα. Nam, (ut observavit Lindenbrogius ad Terent. Eunuch. iv. 6. 15.) "infantes antiquitatis cum

"alienae misericordiae exponebantur, moris erat *ἐπιθήμους* quibusdam donis muneratos eos relinquere: quae Graeci *γωνιόματα*, "Latini *crepundia* vel *monumenta* vocant." Ubi vide plura. Brunckius, qui solus interpretum sensum hujus loci rectè cepisse videtur, ita reddidit: *Monumenta sanè illa nactus sum, quibus non est quod glorier.* Angl. verò reddi potest: *I was sadly disgraced by my tokens, or badges.* *παργάνων* regitur ab *ἀπό* suppressâ.

1036. 'Ὄστ' ἀνομιέσθης—] *Οἰδίπους* scil. quod ex *οἰδέω* et *πούς*.

1037. —*πρὸς μητρός, ἢ πατρός*;—] *ἔπαθον* τούτο, τὸ διατηρηθῆναι τὰ ἄρθρα; *Schol.*

1052. —*καμάτευες*] Attica *crasis* pro *καὶ ἐμάτευες*. Βαυσκ. 146.

105δ. —*τὰ δὲ φηθέντα*—] Ordo est: *μηδὲ δὲ βούλου μεμνηθῆσαι τὰ φηθέντα μάτην.*

1062. —*οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης*—] Vide Musgravium ad Eur. Andromach. 637. qui citans alia hujuscemodi exempla haec addit: "Indicant haec, ultimam apud Graecos ignobilitatis notam fuisse, si quis à tribus retrò aetatibus ignobilis esset." *Ὀλεται δὲ τὴν Ἰσαάστῃν δυσγένειαν αὐτῷ συνειδυῖαν ἀποκρύπτειν, καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.* *Schol.* Quae confirmantur per ea quae Oedipus dicit infra, 1070, et 1078. sqq.

1072. —*ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.*] Haec locuta exit è scenâ Jo-147 casta nunquam reditura.

1074. *Ἀξάσα*] Perperam Aldus *ἀτξάσα*, Turnebus *ατξάσα*. Βαυσκ. "Atticè, *ἄσσω*, pro *ἀίσσω*. P. à Ba.

1076. 'Ὅποια χρήζει φηγνῶτω'] Angl. *Let what will break forth.*

1082. *Τῆς γάρ*—] Rectè gl. *ταύτης*. Articulus δ̄ pronominis vicem sustinet, pro *οὗτος*, quod quidem in feminino genere vitasse poëtas Atticos Marklandus credidisse videtur ad Suppl. p. 251. Sed falsum eum fuisse hic locus ostendit, et infra v. 1466. *ταῖν μοι μέλεισθαι*, id est *τούτων*. Βαυσκ. Vide etiam ad v. 1457.

1083. —*διώριθαι.*] gl. *ἔταξαν*. Angl. *The congenial Months ordained me to be great as well as mean.*

1086. *Ἐλπὲρ ἐγὼ μάντις*—] En plenum anxietatis intervallum *Ἀναγνώρισιν* praecedens, quae jam illicò erat perficienda! totum hoc commodè occupat Chorus, qui, uti semper, in Oedipi favorem pronior, rei adhuc incognitae exitum felicem comprecatur. Βυρων. *ἰκονοῦσιν οἱ κατὰ τὸν Χορὸν χρηστότερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίποδος, οἱ θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπὸ τίνος τῶν ὀρέλων Νυμφῶν.* *Schol.* *κατὰ γνώμην Ἰδρις, ἐμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, ὃ ἔστι συνετός.* *Idem.*

1088. *Ὁδὸν τὸν Ὀλυμπον.*] *Ὁδὸν μὰ τὸν Ὀλυμπον, ἄπειρος οὐκ ἔσθ, ὃ Κιθαιρῶν, κατὰ τὴν αὖριον πανσέληνον ἡμέραν, ἦγον πάνιν λαμπραίν, τοῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἦγον τιμᾶν σε, ἡμᾶς δηλονότι, καὶ δημοδαίτον τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τροφόν, καὶ μητέρα, καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπέραστα φέροντα τοῖς ἐμοῦ βασιλευσίν.* *Schol.* *Ὁδὸν ἔσθ ἐς τὴν αὖριον ἀπειρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε, ὡς τροφόν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίποδος.* Alter *Schol.* *Non te, Cithaeron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar, [ut rectè Brunckius. Nam πανσέληνος est ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, et σέλας, fulgor, lumen, jubar. Mirè omnia turbavit in notâ suâ ad hunc locum Vauvilliers.] nos extollere te tanquam popularem, et altorem, et parentem, Oedipi; teque à nobis nostris chorsis celebrari, utpotè quae regibus nostris gratum feceris. ἀπείρων. "Diversae formae," inquit*

Brunckius, "sunt ἀπειρος et ἀπειρών, ut ὄμαιρος et ὄμαιρων, aliaque "multa." ἐπίηρα φέρειν τινὶ, est morem gerere, gratum facere alicui. Vide Hom. Iliad. α, 572." Negativa hic abundant Graecè. P.

1094. Mirè grassatur Brunckii audacitas. Quantò rectius hic, qui "nil molitur ineptè," ad Eur. Orest. 614.

Ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
Ἰήλε Φοῖβε, σοὶ
Δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἶη.
_____ναί

ὦν ἐπ' ἄκρων ὄρων
Ἐβρημα δέξαιτ' ἔξ του
Νυμφῶν Ἐλικωνίδων,
Αἷς κλειῖστα συμπάττει.
Anon. Cantab.

1098. Τίς σε, τέκνον,] In re incertâ relinquitur conjecturae locus: et fictio poetica facillè aliquem Deorum, τῶν μακραιώνων, constituit Oedipi parentem, Pana, vel Apollinem, vel Mercurium, vel Bacchum. ΒΥΡΤΟΝ.

148. 1100. —ὄρεσθιάτα] Doricus genitivus, et redupl. σ, pro ὄρεσθιάτου.

1102. —Θυγάτηρ] non semper relativè *filiam* significat: sed quandoque, ut hic, absolutè *puellam*. Sic ἀλογοὶ supra 183. absolutè *mulieres*. [Vide etiam Musgravium ad Eurip. Helen. 1321. Androm. 1039.] τῷ γὰρ, i. e. τοῦτω, τῷ Απόλλωνι, cujus proximè praecessit mentio, quique passim Νόμιος appellatur. Perperam in glossis τῷ Πανί. Brunck. Constructio est: ἄρα τίς θυγάτηρ προπελασθεῖσά που [suppl. ἔγγυς. Vide Eur. Med. 100, ubi hoc adv. exprimitur cum genitiv. post κελάζειν, vulgò enim hoc verbum habet post se dativum.] Πανός ὄρεσθιάτα, ἢ Δοξέτω, [ἔτιτε] γέ σε; τῷ γὰρ κ. τ. λ.

1104. —ὁ Κυλλάντας ἀνάσσων,] Ὁ Ἐρμῆς. Cyllene autem mons Arcadiae, ubi natus esse dicitur Mercurius. ΒΥΡΤΟΝ.

1111. Ἰπρόθυ,] vulgò πρόθυεις.—Chorum quum adloquantur tragicæ personae, numero singulari haud minus saepe utuntur quam plurali, ut supra 658. 667. infra 1321. passimque in quibuscunque dramatis. Hoc librarius quum minus perspexisset, πρόθυεις intulit. Brunck. Μη συναλλάξαντά που, τουτέστι, μὴ συντυχόντα, μὴ κοινωνήσαντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὀμιλίαν ἐλθόντα. Θεαδόμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν προσβύτην ἐρχόμενον, ὃν μετεπέμψατο, στοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήρωσ, καὶ τῶν ἀγόντων ὀκειτῶν τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ Χορῷ ἀνατίθησι. Schol.

1112. —ἐν τε γὰρ μακροῦ γήρα ξυνάδει,] Praepositio ἐν hic, ut saepe aliàs, abundat. Suprà 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo est: τῷ μακροῦ γήρα ξυνάδει, καὶ ξύμμετρος ἔστιν ἀνδρὶ τῷδε, nempe τῷ Κορινθίῳ ἀγγέλῳ. Scribi etiam potuisset, nec fortè deterius. τῷδε τάνδρῳ, sublatâ distinctione post ξυνάδει. Brunck.

1113. —τῷδε τάνδρῳ σύμμετρος] Lege σύμμετρος. Vide Personum ad Eur. Hec. 347. Canonem apud *The British Critic*, Dec. 1797. sic correctum do: "Quum versus Iambicus in fine trisyllabus est, [vel quasi trisyllabus, ut ὥστε μὴ κλίον] pes penultimus rarissimè Spondaeus est."—Facili negotio emendari potest Ionis versus initialis: Sic, Ἀτλας ὁ νότοις χαλκίωσιν οὐρανόν. J. TATE Vide ad init. notarum in Oed. Tyr.

1120. Ἢ τόνδε φράζεις;] Angl. Dost thou mean this man?

1121. —φώνει βλέπων—] Nos Angli exprimimus: *look up at me and tell me.*

1130. —ἢ ξυναλλάξας τί πω ;] *aut aliquid cum eo habuisse commercii?*—Continuatio est praecedentis interrogationis: ἄρ' οἶσθα τοῦτον τὸν ἄνδρα τῆδέ που μαθὼν, ἢ ξυναλλάξας τί πω ; *Meminit' ergo hunc virum illic cognovisse, aut aliquid, &c.* Perperam in impressis ἦ. BRUNCK.

1133. —Ἄγνωτ' ἀναμνήσω νιν—] *non τὰ ἄγνωτα— sed ἀγνωτα* 149. *ab ἀγνώσ, ignarus:—faciam sc. ut ignarus ille reminiscatur.* BURTON.

1136. *Ἐπληρίαζεν—*] Sic legendum esse meridianā luce clarius est: οἶδεν ὀπρητικά κατὰ τὸν Κιθαιρώνα ἐπληρίαζεν ἐμοί— [vulgò *ἐπληρίαζον.*] Versus praecedens totus est διὰ μέσου, seu in parenthesis: supplendum vel σύν, vel ἐπιστατῶν nominativi sunt absoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ'— BRUNCK.

1136-7. —τρῆς ὄλους—ἐμμήνους χρόνους—] i. e. *per tres Menses Junium, Julium, et Augustum. εἰς ἀρκτούρον, usque ad sidus Arcturi:* quod, Plinio dicente, (lib. ii. § 47.) undecim diebus ante aequinoctium autumnii exoritur; h. e. ut ille alibi (lib. xviii. § 74.) seipsum explicat, *pridie Idus Septembris.* BURTON.

1144. —τοῦτο τοῦπος—] *hanc rem.* Hoc sensu ἔπος apud Homerum frequens. BRUNCK. Sic Hebraicè. P.

1145. —ὦ τάν,] Compellandi formula Poëtis et Oratoribus Atticis familiaris. Moeris in Diction. Attic. Ω τάν, *Ἀττικῶς ὦ σὺ, Ἑλληνικῶς.* BURTON. H. Steph. in Thes. Voc. *Ἐτης, Socius,* exhibet ἔταν ut Doricus Vocativus pro *ἔτα.* T. I. c. 1282. e. Ubi vide plura: vide etiam, Vol. I. ad p. 186. n. 6.

1146. Οὐκ εἰς ὄλεθρον ;] *οὐκ εἰς φθοράν, ἀπει δηλονότι ;* Schol. οὐ διαπήσας ἐοίε ; ἐοίε Atticè pro vulg. ἐση et διαπήσας ἐση pro διαπήσεις.

1158. Ἄλλ' εἰς τόδ' ἦξεις,] Angl. *But at any rate thou shalt come to this, μὴ λέγων γε τοῦδικον, if thou dost not tell the truth.* Nam, ut observavit Brunckius, τὸ ἐνδικον est *justum, id est verum.* Hesych. *ἐνδικον, ἀληθές.*

1160. —ἐς τριβάς ἐλάω.] Angl. *has recourse to delays, to procrastination.* ἐλάω, idem quod ἐλαύνω, sumitur hic, ut saepè, in sensu intransitivo. Vide Vol. I. ad p. 88. n. 5.

1163. —ἐδεξάμην δέ του.] *του pro τινος, Atticè ; et regitur ab 150. ἀπὸ subintellecto.*

1167. Τῶν Δαΐου τοίνυν τις—] *Ergo quidam erat ex familia Δαΐ.* BRUNCK.

1168. Ἡ δοῦλος, ἢ κείνου—] *Num servus, aut quis erat ex illius genere? Idem.*

1169. —πρὸς αὐτῷ γ' εἰμι τῷ δεινῷ λέγειν.] Angl. *I am on the point of (speaking) what is dreadful to speak.—And to me (it may be dreadful) to hear.* gl. καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ εἰμι τῷ δεινῷ ἀποδεῖν. Vide Valck. ad Eur. Phoen. p. 140. T. Y.

1174. Ὡς πρὸς τί χρείας ;] gl. ὡς ἐπὶ ποία χρεῖα.

1178. —ὡς ἄλλην χθόνα—] Constructio est: ὡς δοκῶν [αὐτὸν] ἀποδέειν [τὸν παῖδα scil. εἰς] ἄλλην χθόνα, *ἔθθεν αὐτὸς ἦν.* “ὡς hic non valet εἰς, quandoquidem ab Atticis eā potestate non adhibetur, nisi rei animatae junctum.” BRUNCK. Vide Vol. I. ad p. 86. n. 3. Item supra, τ. 251. 205. P.

1181. —*ἴσθι δόσποτος γεγώς.*] Nota Syntaxis Graeca. Scito te infelicem esse.

1184. —*ξὸν αἶς τ'*—] i. e. *τε κέρασμαι ὀμιλῶν σὺν ἐκείνοις, σὺν αἶς οὐ χρῆν μ' ὀμιλεῖν.* Ubi notandum numerum pluralem poni pro singulari, ut saepissimè fit apud Poëtas; Oedipumque de matre sua loquentem usurpare genus masculinum, ut in ejusmodi phrasibus, ubi sermo generalior est, interdum etiam fit apud Poëtas. Vide Eur. Alcest. v. 384. et quae ibi annotavit Barnesius.

1186. *ἰὼ γενεαί*—] Choricum hoc canticum in duas strophas et totidem antistrophas, undenum singulas versuum, dividit Heathius quod si absque ulla interpolatione fieri posset, lubens admitterem. Sed eò minus à codicum fide discedere volui, quò minus intelligo, quid nostra intersit monostrophicane an antistrophica haec sint. BRUNCK.

151. 1191. *Ἡ τοσοῦτον*—] Constructio plena videtur esse: *ἡ τοσοῦτον ὅσον αὐτὸν δοκεῖν εἶναι εὐδαίμονα*, Angl. *just as much as that he may seem happy, καὶ δόξαντ' ἀποκλίνει*, and *that, having seemed so, he may then fall ἀποκλίνει, πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν.* Schol.

1195. *Οἰδιπόδα,*] Vocativ. Dor. ab *Οἰδιπόδης*, -ου, 1mae, quod saepius legitur *Οἰδιππος*, -οδος, 3tae, vel *Οἰδιπος*, -ου, 2dae.

1196. *Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,*] *ὑπερβολικῶς ἐντυχῆσας. ἐκρατήσας, ἐκρατῆς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα ἐντυχοῦς μακαριότητος.* Schol.

1198. *Ὡ Ζεῦ,*—] *φεῦ δια μέσου. γαμψώνυχα, τὴν ἀγκύλας ἔχουσαν ὄνυχας.* Schol. *ἦτοι τὴν Σφίγγα. ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ Σφίγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, ὄμμα κυνός, πτερά δρυιδος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος.* Scholia Triclinii.

1204. *Τανῦν δ' ἀκοεῖν τίς ἀθλιώτερος;*] Angl. *But now who is to be heard of more wretched than thou?*

1205. *Τίς ἐν πόνοις,*—] *τὸ ἀθλιώτερος* supra ad singula sententiae membra adhibendum revocatur. BURTON. "Vel gradus compar. P.

1208. —*λιμὴν ὠτῶς*] Perperam vulgò *αὐτῶς*. Glossa supplet δ, ut sit δ *αὐτῶς*. Vide v. 557. BRUNCK. *Cui idem portus [ὄτι μὴ τηρ ἦν καὶ γυνὴ Ἰοκάστη, ἣν λέγει λιμένα. Schol.] sufficit ut in eum sponsus ingredereris, qui filius eras et pater.*

1210. —*αἱ πατρώαι—ἀλοχες*] *paterni vulci*, quae possunt reddi *paternus lectus. ἐς τοσόδε—supple χρόνον, tamdiu.*

1214. *Δικάζει τὸν ἀγαμὸν γάμον πάλαι*] *damnat inauspicatas priorem nuptias genitoris simul et geniti.* BRUNCK. *δικάζει, gl. καταδικάζει* Caeterum *ἀγαμός* hic est *κακόγαμος*.

1218. *Ὀδύρομαι κ. τ. λ.*] *Te enim vehementer deploro magnis ejulatioibus. Ἰαχάων*— Sic optimè codex regius bombycinus. Nomen est adjectivum *ιαχάος* ab *ιαχή* derivatum. In uno codice regio chartaceo *αχέων*. In reliquis *ιαχέων* cum gl. *φωνῶν*. BRUNCK. *ὡς περιάλλα, περιάλλως, ὑπερβολικῶς.* Schol. "Κατεκοίμισα, Br. P.

152. 1223. *Ὡ γῆς*—] In scenum intrat *Ἐξάγγελος*, ipse Nuntius extraordinarius, ea palam narraturus, quae in scenâ sibi aperte exhiberi pudor vetat atque operis lex: nempe *Jocastae* exitium suspendio vitam finientis, et *Oedipi* manu sibi injectâ oculos effodientis. BURTON.

1225. —*ἐγγενῶς*—] *γυνήϊως. ἐντρέπεσθε, ἐπιτρέφεσθε, ἐπιστροφήν ἔχετε.* Schol.

1228. *Νίψαι καθαροῦ*—] *ἀποκλίνει δια καθαρίσεως.* Schol. Sic

ferè decus illud Angliae Gul. Shakspeare:—*Will all grea Neptune's Ocean wash this blood Clean from my hand? No.*—ΜΑCΒΕΤΑ, Act ii. S. 2.

1231. —αἴ"ν φανῶσ' ἀνθαίρεται.] Nempè *Jocastae* suspendium et *Oedipi* excaecatio. ΒΥΡΤΟΝ. Pro ἀνθαίρεται legendum censet doctissimus Hemsterhusius ἀντάγρεται ad Callimach. Frag. cxx. "à Bentleio collecta. P.

1232. Λείπει μὲν—] Constructio est: οὐδ' [i. e. τὰ κακά,] ἃ πρόσθεν ἤδειμεν, λείπει μὲν τὸ μὴ οὐκ εἶναι βαρύτερα. *Nihil deest malis, ne illa quidem quae antea noveramus, quo minus sint luctuosissima.*

1234. 'Ο μὲν τὰ χίστος τῶν—] *Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis. εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν.* gl. εἰς τὸ εἰπεῖν ἐμὲ δηλονότι, καὶ εἰς τὸ μαθεῖν ὑμᾶς. BRUNCK.

1237. —τῶν δὲ πραχθέντων—] Angl. *But the most grievous circumstances of this direful scene are wanting; ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα, for no one had an opportunity of beholding them. πάρα pro παρέστι.* Nam non solum Tragicis, sed Historicis, praesens tempus saepe usurpant de praeterito verba facientes.

1239. 'Ομοῦ δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἐνι,—] Angl. *Nevertheless, as far as my memory serves,—* [ἐνι pro ἐνεστί,] πένθει, thou shalt hear—Attic. pro communi πένθει.

1241. —ὄργῃ χρωμένη—] ὄργῃ, ἀντι τοῦ λύπη. Schol.

1243. —ἀμφιδεξίους ἀκμαῖς—] *unguibus utrinque dextris, id est, eadem vi exsertis ac si utraque manus dextra esset.* HEALTH. Exponit tamen Scholiastes simpliciter ἀμφιδεξίους, per ἀμφοῖν χροῖν.

1244. —ἐπιφύξασ', ἔσω,] ἐπιφύξασω est cum fragore obdo. Sic Hom. Iliad. ω, 454. 456.

1246. Μνήμη ἡ παλαιῶν—] antiquorum congressuum memoriam reperetas, unde ἱς ortus, a quo periiisset ipse. BRUNCK. δὲ λείπει τὴν εἰκτοῦσαν [εἰς] σύστικνον παιδουργίαν τοῖς ὄσιν αὐτοῦ, reliquisset autem ipsam, quae pepererat, ad infelicem procreationem liberorum suo ipsius filio—*Laïi scilicet filio; quod Graeca dant sine ambiguitate; sed pluraliter, ut saepe fit, ubi sententia numerum singularem requirit.*

1250. Εξ ἀνδρός ἀνδρα,] gl. ἐκ τοῦ Λαῖου τὸν Οἰδίποδα. In quibusdam codicibus et libris impressis legitur ἀνδρας, quod eodem redit. Mavult ἀνδρας J. T.

1252. —εἰσέπαιδεν—] irrupit.

1256. Γυναικά—] gl. δηλονότι ἐξαιτῶν ἀπὸ κοινοῦ. Possis etiam extrinsecus arcessere verbum ex analogiâ: ἐξαιτῶν ἡμᾶς πορτεῖν οἱ ἔγχεος, καὶ δεικνύειν ὅπου κίχου—BRUNCK.

1261. Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ',—] *geminas fores insultat calcibus, funditusque evellit cava claustra, atque in cubiculum irruii.* BRUNCK. κληθρα, aliter κλειθρα.

1263. Οἷ δὴ κρεμαστὴν—] Conf. omninò Aeneid. xii. 595. sqq ubi Poëta, summo cum judicio, mortem Amatae, rebus leviter per strictis quae aliquid offensionis lectoribus parere possent, depingit. J. TATE.

1264. —ἑώρας ἐμπεπλεγμένην.] δεδεμένην, ἐγκεκλωσμένην κρεμασθραῖς. ἑώρα, διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ μετέωρον, κρεμάθρα, δι' οὗ κρεμᾶ τις τι. Schol. tortilibus suspendiis implicatam.

1266. —ἐπεὶ δὲ γῆ—] Vulgata lectio est: ἐπεὶ δὲ γῆ ἔκειτο τλημάτων, δεινὰ δ' ἦν τανθὲνδ' ὄρα. Mutatio Brunckiana ingeniosa est: ἐπεὶ δὲ γ' ἡ κ. τ. λ. Sequor Bothe, et fere Erfurd. P.

153. 1268. *Αποβάδας*—] Constructio est: γὰρ ἀποβάδας ἀφ' εἰμῶ των αὐτῆς χρυσηλάτους περόνας, αἷσιν ἐξεστέλλετο [τὰ εἴματα scil.] Namque auribus ab ipsius vestimentis aureis fibulis, quibus ornata erant, —ἀρας—iis sublatis, feriit nervos oculorum suorum. De περόναι, quae et πόρπαι dicebantur, [vide Eur. Hec. v. 1160. edit. Porsoni.] ita Daclerius: L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes; mais le mauvais usage, qu'elles firent de ces agraffes en quelque rencontre, obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir sur cela Herodote, liv. v. s. 87, 88.

1271. —'Οὐδ' οὐνεξ'] ἀντί τοῦ ὅτι. Schol. ὅτι οὐκ ὕμνωτό νιν ὅα ἐπασχεν, quodd nunquam visuri forent cum qualia passus esset, i. e. quodd nunquam visuri forent qualia ipse passus esset; [genus est locutionis scriptoribus Graecis perquam familiare, nec Latinis inusitatum.] —ἀλλά τὸ λακόν ἐν σκοτῶ ὀμοίαν [ἐκείνους] οὐς μὲν οὐκ ἔδει [δραπεσθαι,] sed in posterum visuri forent in tenebris [i. e. non omnino visuri forent] eos quos non oporteret videre, [liberos suos scil.] δὲ οὐ γνωσίοιαν οὐς ἐζηρῆεν [γνοῖναι.] nec agniture forent quos cuperet agnoscere. "Vide supra v. 419. P.

1275. —ἐφρυνῶν,] ἀνομώων. Schol.

1278. ἀλλ' ὁμοῦ μέλας] Vulgata lectio est: ἀλλ' ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάξης αἵματος ἐπέγγετο sensu, ut opinatur Brunckius, nullo, aut pravo, et metro vacillante. Duplex igitur remedium metri proposuit idem vir doctissimus, vel per verbum compositum ἀπεγγετο pro simplice; vel inserendo voculam γ' [non τ', uti in uno MS. male] ante verbum simplex. Quorum tamen prius ille praetulit: et praeterea pro χαλάξης dedit χαλάξης, dativ. scil. plur. pro χαλάξαις, quod quidem in quibusdam membranis invenit vir solertissimus. Sic autem verba ordinavit: ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ὁμοῦ χαλάξαις αἵματος ἀπετέγγετο. "Diversa sunt, inquit, μέλας ὄμβρος, humor ex oculis manans, et χαλάξαις αἵματος, grandines sanguinis, i. e. crebrae sanguinis guttae: opponuntur haec ταῖς μυδιῶσιν οὐσιν φόνον σταγῶσι, quae minus quid significant: Nec lentam tibi saniem emittebant, sed largifluo lacrimarum imbri mistae sanguinis grandines decidebant. Venustum est hoc schema, quo res augetur minoris negatione. Sic in A. 628." Haec ille: Sed non, ut videtur, cum solitâ suâ felicitate. Atque displicere hanc interpretationem tum quibusdam ex doctis meis amicis, tum erudito cuidam Cantabrigiensi anonymo in literis ad me nuper datis, invenio: multoque magis textûs mutationem et explicationem quas olim proposuerat Gilbertus Wakefield, ὁ μακαρίτης, Sylv. Crit. P. i. p. 81. et quas in primâ hujus vol. edit. citaveram. Caeterum omnium interpretum in hoc loco vexatissimo expediendo felicissimus mihi videtur amicus meus eruditus T. Young. "Sine tantis ambagibus," inquit ille, "legi potest cum codice, —αἵματος τ' ἐπέγγετο, quod is facillè intelliget, cui oculi humores distillantes videre contigit: grandinis enim cum sanguine mistae satis exactè speciem ferunt." Vide M. R. Jul. 1799. p. 313. 324. "An, μέλας ὄμβρος χαλάξης αἵματος τ'—ater imber grandinis et sanguinis, i. e. grandinis sanguineae? Vide Vol. I. p. 66. n. 11. et infra, p. 172. v. 220. P.

1280. —δυσὲν—] Atticum pro δυνόν. Adhiberi autem solum in casu genitivo docet Phrynichus p. 34. edit. Nunnesii. Βυρτων ἐφρυνεν—κακὰ· exorta sunt mala. Βρυτσκ.

1296.—ὄν καὶ ἀτυγοῦντ' ἐπαικτῶσαι.] gl. καὶ τὸν μισοῦντα ἐλεῆσαι, 154.

1298.—ὄσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἦδη.] Resolvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὄσα ἐγὼ ἦδη ἔκυρσα. Hesych. προσκύρει, προσεργίζει. BRUNCK.

1301. μακίστων] Dorica μάσσων, μακίστος, adhibent Tragici pro μείζων, μέγιστος. Sic Noster, Phil. 848. Eurip. Hippol. 826. τὰ μακίστ' ἐμῶν κακῶν, &c. BRUNCK. πρὸς θῆ κ. τ. λ. Subauditur ἐπέθηκε, vel tale aliquid. (Tragici nunquam μάσσων, μακίστος, pro μείζων, μέγιστος, adhibent. μάσσων a μάσος, Doricè pro μῆκος, formatur. Vid. Blomfield. Gloss. in Pers. Aesch. v. 444. qui tamen ignorasse videtur Scapulam in Lex. μάσσων et μακίστος a μῆκος derivare. G. D.) "ὁ κηδῆσας μέσσων—qui insultavit diris dirissimis.

1310. πέτεται φοροῖν ;—] Vox mihi quoniam avolat in auris sub-
lata? BRUNCK. In aliis διαπέταται, repugnante metro.

1311. Ἰὼ δαίμον, ἐν' ἐξήλιν ;] O fortuna, quoniam coaristi? BRUNCK.

1313. Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπώτροπον.] O tenebrarum mearum
eadem detestabilem, ἐπιπλόμενον ἄφατον, [ἐπερχόμενον ἀφῆτον,
Schol.] quae me insolvit infandum, ἀδάμαστέον τε καὶ δυσουρίστον,
indomabilem et interminatam!

1326.—τῆν γε θῆν ἀσθὴν ὅμως.] Ab ὅμως, similis, idem, venit 155.

adverbium ὅμως, similiter, pariter, aequè: Sic Il. α, 196. Ἀμφὸς ὅμως θυμῷ φιλέοντα—utrumque ex animo pariter amans—Scribitur et ὅμως, et vulgò redditur per conj. adversativam, tamen, attamen, &c. Nam cum ex duobus modis, in quibus res aliqua evenire potest, alter illi eventui plus quam alter, vel ei omninò, faveat; et ubi tamen, non negato posteriore eventus modo, affirmatur rem, de qua sermo est, eventuram esse, vel jam evenisse, pariter ac in priore; inde fit ut ὅμως rectè reddi possit tamen, attamen, &c. Sic, Nubila tempestas est, tamen ille veniet.—ὅμως ἐκεῖνος ἐλεύθε-
ται, ille veniet pariter ac si esset serena. Quod linguâ vernaculâ dici potest, The weather is cloudy, but he'll come ALL THE SAME, [as if it were clear]—he'll come notwithstanding—for all that he'll come—he'll come nevertheless—in spite of that, &c. Vide Hoogev-
veen de particulis, voce ὅμως. JAC. TATE.

1332.—νιν] Dor. idem quod μιν, pro ἀπτόν, ἀπτήν, ἀπτό. Usur-
patur etiam interdum pluraliter ut hic: nam hic ad ὅψεις refertur.

1336. Ἦν ταῦθ',] idem quod ταῦτά ἐστι. Nam ἦν passim vi-
dere est pro ἐστί. Sic Horat. Lib. i. Od. 37. Tempus erat—pro
tempus est. Vide Vigerum de Idiotism. "C. V. s. vi. r. 7.

1347. Δεῖλαι τοῦ νοῦ—] Subauditur ἔνεκα. Vide infra ad Eur. 156
Med. v. 95.

1349. ὃς ἀπ' ἀργίας πέδας νομάδος—] quicumque me liberavit sacro
vinculo quod in raris pedes meos ligavit. πέδας est gen. Dor.

1364.—τι πρεσβύτερον—κακοῦ κακόν,] Angl. any one evil more
inveterate than another,— "antiquius, gravius. P.

1373.—ὄν ἐμοί—] Constructio est: ὄν διὸν ἐγὼ ἐστὶν εἰργασ- 157
μένα μοι κρείσσον' ἀγχόνης quorum sensum ita rectè dedit minor
Scholiastes: πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεποιημένα
κρείσδονα ἀγχόνης, ἧγουν μείζονος κακοῦ ἄξια ἢ ἀγχόνης, πνιγμονῆς.

1374.—ἀγχόνης εἰργασμένα.] Notandum, per vocem ἀγχόνη,
non hic intelligendum poenam lege sancitam, sed supplicium quod
noxius de seipso sumit, ceu quod Jocasta fecerat, animum intole-
rabili miserâ aut noxâ liberandi gratiâ. Conf. Eur. Alcest. v. 229,

157. sqq. Bacch. v. 246.—Acute Scholiastes: —*ἀγχόνης ἐπικρατέστερα* ἄπερ οὐκ ἦν ἰσθθαί οὐδὲ ἐν θανάτῳ. διὰ τούτου οὖν ἀπολογεῖται, ὅτι μᾶλλον κακὸν διεκράξατο εἰς ἑαυτὸν, ἢ εἰπερ ἦν τελευτήσας. JAC. TATE.

1376. —*Βλαστουῦς ὅπως ἐβλαστῆ,* εἰς φῶς φανεῖσα, ὅπως ἐφάνη. Schol. " ἤρουν, ἢ τῶν τέκνων θεωρία. Tri. i. e. ἡ ὄψις. P.

1379. —*τῶν δὲ παντλήμων ἐγὼ*] Ordo est: τῶν ἐγὼ δὲ παντλήμων εἰς ἀνήρ τραφεῖς ἐν ταῖς Θήβαις γε κάλλιστα ἀπεστέρηθ' ἐμαυτὸν, quae Brunckius sic reddidit: quibus miserrimus ego, solus virorum qui Thebis versantur, meipsum pulcherrimè privavi.—" Pessimè Brunckius. Verte, quibus miserrimus ego, unus apud Thebas (ante hac) optimè fortunè usus, [κάλλιστα τραφεῖς,] memet privavi. Deplorat scil. Oedipus fatum suum, qui πτωχὸς ἀντὶ πλουσίον " [v. 455.] factus sit." *Cantab. Anon.*

1389. —*τὸ γὰρ*] γὰρ τὸ τὴν φροντίδ' αἰκεῖν— Schema verborum Graecis Scriptoribus usitatissimum.

1394. —*καὶ τὰ πατέρα λόγῳ παλαιᾷ δόμαθ',—*] et paterna, et dicta es, antiqua domus, ὅσον κάλλος ἀρεῆ ἐξεθρέματέ με ὑποῦλον κακῶν, qualem pulchritudinis speciem me enutrivisti abdita tegetem mala!

1400. *Ἄ τοῦμόν—*] τοῦμόν αἷμα πατρός, est τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ πατρός.

1401. —*ἄρ' ἐμοῦ μέμνηθ' ἔτι,—*] num mei adhuc meministis, quale facinus apud vos patraverim? i. e. num adhuc meministis, quale facinus ego apud vos patraverim. Quae est forma locutionis Graecis Scriptoribus usitatissima. [Vide suprâ ad ver. 1271.] ὕμιν, gl. παρ' ὕμιν. " ὕμιν, vel ὕμιν, ult. brevi. P.

138 1403. —*ὃ γάμοι,—*] Vide Longin. de Sublim. § xliii. ubi criticus ille hunc locum citat et laudat.

1405. *Ἀνεῖτε*] 2. plur. aor. 2. e in es mutato, pro ἀνετε. BRUNCK. Nam ἔημι retinet vocalem brevem imperf. in aor. 2. ut bene nōrunt tirones.

1416. *Ἄλλ' ὧν ἐπαυτεῖς—*] Ordo est: ἀλλ' ὅδε Κρέων πάροστιν ἐς δέον, [εἰς] τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν, [περὶ] ὧν ἐπαυτεῖς. Sea ipse Creon adest opportunum ad agendum et consultandum de iis quas petis. ἐς δέον, εἰς τὸ ἀρμόζον τοῦ χρόνου, συντέστιν εἰς καιρὸν, εὐκαιρῶς. Schol.

1420. *Τίς μοι—*] Τίς πόστις ἐνδίκος φανεῖται μοι—scil. παρ' ἐπέινον; Angl. *What credit can I reasonably expect to have with him?*

1427. —*οὔτω δεικνύναι,—*] Angl. *when you thus expose—*

1430. *Τὸς ἐν γένει—*] Ordo est: γὰρ ἔχει εὐδεδῶς τοῖς μόναις ἐν γένει μάλιστα ὁρᾶν τ' ἀκοῦειν τὰ ἐγγενῆ κακὰ.

1434. —*πρὸς σοῦ γὰρ,*] è re tua, non mea. Dicam quae tua magis quam mea intertū fieri. BRUNCK.

159. 1438. —*εὐ τοῦτ' ἰσθ' ἄν,*] Vocula ἄν emphasis gratiâ repetitur, subaudito, ex praecedente, ἔρασα.

1442. —*ὄμως δ', ἴν' ἔσταμεν χρειᾶς,*] attamen, ut praesens est rerum nativ. BRUNCK. ἔσταμεν, per syncopen pro ἐστήκαμεν.

1445. *Καὶ γὰρ σὺ νῦν—*] Subauditur μάλιστα, maxime: etenim praesens tua fortuna facit ut deo fides habeatur.

1449. *Ἐμοῦ δὲ μήποτ'—*] Ordo est: δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε πατρῶον ἄστν τυχεῖν ἐμοῦ οἰκητοῦ ζῶντος. ἀξιωθήτω scil. sumitur impersonaliter.

1451. —*ἔθα κλήζεται—*] ubi hic Cithæron meus celebratur.

1453. —ζῶντι] Sic bene Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. 144. 159. Libri omnes mendosè ζῶντε. BRUNCK. ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον, proprium sepulchrum mihi viventi constituendum curarunt, ἵνα θάνω ἐξ ἐκείνων, ἃ ἀπολλύτην με, ut moriar ab illis, qui me perdebant, i. e. qui necem meam moliebantur. Nam ea est vis temporis imperf. "Nescio an temp. imperfecti solius. [Vide Brunck.] Valck. Phoen. "miss. [1406, ubi vide plur.] Quivis Scriptores antiqui conantibus "effectum tribuunt." *Cantab. Anon.*

1456. —οὐ γὰρ ἂν ποτε—] Ἐνηθῶν γὰρ ἂν, ἤγουν, ἐξ ἔθνηθον γὰρ, οὐ μήποτε ἂν ἐφυλάχθην ἐπὶ τινι τοιούτῳ δεινῷ κακῷ. Schol. Mihi hic videtur poeta ad rumorem aliquem alludere de morte Oedipi modo extraordinario eventurâ, post ipsius secessum in Furiarum nemus: quam quidem rem Sophocles argumentum postea selegit postremi illius, sed non admiratione indignissimi, suorum dramatum. [Vide Cic. de Senect. c. vii, 22.] Minimè hic repræsentatur Oedipus tanquam omninò gnarus futuri sui fati: consequens tantùm, quod sibi videbatur verisimile ex rebus maximè portentosis anteaetæ vitæ, deducit;—nimirum, quoniam non vixerat, ita nec moriturum esse, quemadmodum caeteri mortales. Sensus totius loci à v. 1451. ita potest exprimi Angl. *Allow me to dwell on my own Cithæron;—my father and mother designed it to be my living tomb.—Yes. Allow me to inhabit that mountain, that I may at length find that dissolution which they intended for me. However, whether I die on Cithæron or not, one thing is certain, that neither disease nor any common cause will destroy me; for surely I should never have then been snatched from such imminent death, had I not been reserved for some signal disaster at last.* JAC. TATE.

1458. —ἔπηπερ εἶδ'.] Lege ἔπηπερ, ut Porsonus monuit. Sic ἐμποδοῖν, quod est ἐν ποδοῖν. JAC. TATE. quocumque ibit, Angl. *whithersoever it will.* Vide suprâ ad v. 431. ἔπη, Porson. Eurip. Ed. Lips. Vide Indicem. P.

1463. Αἶν οὐ ποδ' ἢ μὴ—] Ordo est: αἶν ἢ ἐμὴ τράπεζα βορᾶς οὐ ποτ' ἐστάθη χωρὶς ἀνευ τοῦδ' ἀνδρός, [i. e. ἐμοῦ. Vide suprâ ad v. 534.] quibus mensa mea nunquam apposita fuit eorūm à me.

1466. Ταῖν μοι μέλεσθαι.] Sic bene scriptum in cod. Reg. chart. Glossa τούτων. Aldus et reliqui codd. mendosè αἶν. Vide suprâ ad 1082. BRUNCK. Sed et ταῖν pro αἶν hic legendum felici conjecturâ jampridem proposuisse doctissimum Burgessium invenio. Caeterum μέλεσθαι regitur ab ὄρα, vel tali aliquo subaudito; sive est, ut loquuntur Grammatici, ἰσθῖν. pro imperativo.

1472. Οὐ δὲ κλύω σου,] ἀσθάνεται τῶν θυγατέρων παροισῶν. 160. τῶν μοι φίλων δακρυρροοῦνται, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων δέον δὲ εἰπεῖν δακρυρροοῦσαι, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν. Ἔστι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ, μὰ τῷ θεῷ, καὶ τῷ χεῖρε. Ita Scholiastes. Potest hic autem subintelligi τέκνοι. "τοῖν φίλων neutro genere dici "videtur, ut, verbi causâ, Oedipus ille Coloneus, v. 1110. has ipsas "filias τὰ φίλτατα vocat. Vide plura apud Valck. Phoen. p. "162. b." *Cantab. Anon.* "Et hic v. 1474. P.

1475. Λέγω τι;] Angl. *Am I in the right? Λέγεις, You are.*

1477. —ἢ σ' εἶχεν κάλαυ.] Sic scriptum reperit Brunckius in duobus MSS. Vulgata lectio est, ἢς εἶχες, quam probam censet Burgessius, subintellecto, non διὰ, ut Heathius, sed ἐξ. In quibusdam scribitur ἢν εἶχες.

160. 1478. —*τῆσδε τῆς ὁδοῦ*—] *καί σε ἔνεκα ταύτης ὁδοῦ, ἥς ἔσπυμας δηλονότι τάς κόρας. Schol.*

1479. —*φρουρήσας τύχοι*] idem ferè quod *φρουρήσαι*. Vide suprà ad v. 699.

1482. *Ἀπὸ τοῦ φουτουροῦ*—] *αἱ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύδαντος ὑμᾶς, οὕτως ὁρᾷν, ἤγουν τυφλώττειν, προξένησαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα. προξένησαν, εἰργάζαντα, αἰτίαι ἐγένοντο. Schol. Vide Porson. Supplement. ad praef. in Eur. Hec. p. xxxiv.*

1490. —*κεκλαυμένοι*] *defletas*—*ἀντὶ τῆς θεωρίας, vice spectaculi*— i. e. Vos ciebitis lachrymas populi sedentis in theatro vice tragoediae quam scena exhibuerit;—quo modo intellexerunt Heathius et Brunckius. Scholiastes autem aliter: *ὄθεν οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμένοι ἀντὶ τῆς ἀπὸ θεωρίας τέρωπος*; i. e. *undè non reversuræ estis domum lachrymis obrutæ pro voharitate spectaculi?* Rectè, ut opinor; nam *κλαίω* est non *solum fleo*, sed *lachrymas moveo*, *facio ut quis fleat*. Sic Plato in Phaed. sub fin. Vide Vol. I. ad p. 256. n. 1. et Viger. de Idiotism. C. V. s. i. ad fin. "Aeschyl. Choë. 455. 729. ed. Glasg. *κεκλαυμένος, flens*; 685, *defletus*: ubi quidem Schutz post Stanley commendat *κεκλαυμένον*. P.

1493. *Τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρέψει, τέκνα.*] Hic et sequentes duo versiculi omnium, quos continet hoc drama nobilissimum, mihi videntur expeditu difficillimi. "Pessimè," inquit Brunckius, "vertit "Johnsonus, *Quis ille erit, qui ita abjiciet liberos? τέκνα* vocativus "est, et *παραρρέψει* neutraliter adhibitum, ut ferè solet *ἀναρρέπτειν*, "subaudito *κίνδυνον*." idemque reddit, "*Quis ille erit, quis audebit, ὁ γναταί,*—" *ἀναρρέπτειν* quidem est *sursum* vel *in sublime jacere*, et cum *κίνδυνον* constructum, ut saepè fit, tunc sonat *periculum temerariè adire*. [Vide H. Steph. Thes. ad vocem; ubi vir celeberrimus multus est etiam in explicatione phrasium *ἀναρρέψαι κύνθον*, et *ἀναρρέψαι μάχην*.] Potest et *παραρρέπτειν κίνδυνον* idem significare ac *ἀναρρέπτειν κίνδυνον*, quanquam exempla vix occurrunt. Hactenus igitur non malè processisse videtur Brunckius. Sed quum idem vir doctus nullum rectum sensum invenerit in duobus quae proximè sequuntur versibus, quae in omnibus impressis, et codd. sic se habent, *τοιαῦτ' οὐείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς Ἰονεῦσιν ἔσται σφῶν δ' ἰμοῦ δηλήματα*; de suo substituit,— *ἃ τοῖς ἐμοῖς ἔσται, γονεῦσι σφῶν x. v. λ.* atque ita reddidit,— *tot et tanta suscipere dedecora, quae generè inhaerent meo, parentibus vestris vobisque simul exitiabilia?* "Poëtae," inquit, "manum restituisse mihi videor, et "sensum adsecutus fuisse: *ἃ τοῖς ἐμοῖς ἔσται*, nempè *πράγματι*, "vel *ἔγγενέσι, γονεῦσι σφῶν δ' ἰμοῦ δηλήματα*, pro *γονέων καὶ "σφῶν*. Dativus pro genitivo, quod frequens est." Sed hic, ut alibi interdum, [Vide Coll. Gr. Min. not. p. 81. 107.] nimis videtur audax vir egregius. Sensum non aspernandum è vulgatà lectione mihi videor elicuisse ope Scholiastae, cujus verba haec sunt: *τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναικας, ὃ τέκνα, παρόνεται τοιαῦτα οὐείδη, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ἰμοῦ ἔσται δηλήματα, ἤγουν βλάβαι, ἀτιμίαι*. Ordo igitur sit: *τίς ἔσται*; *τίς, τέκνα, λαμβάνων [ὑμᾶς] παραρρέψει τοιαῦτ' οὐείδη, ἃ [ἦν] δηλήματα τοῖς ἐμοῖς γονεῦσι*, [Schol. explicat *γονεῦσιν ὑμῶν, vestris parentibus*. Sed *ἐμοῖς γονεῦσι* satis rectè se habet: nam per *οὐείδη* Oedipus seipsum intelligit, qui certè exitio erat tum Laïo, tum Jocastae.] *ἔσται τε [δηλήματα] σφῶν ἰμοῦ*; Angl. *Who will be the man? who, by marrying you, will*

overlook such infamy, [or, a connection with such an infamous person,] as proved the ruin of my parents, and will also prove yours? Γονεῶν ἐστὶ scripsi secundum Erfurdt. not. Meis parentibus et vestrum sc. parentibus—Brunck. Oxon. ubi supra, “ παραβάλλεσθαι, et ἀναφάπτειν.” P.

1501. —ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φθαρήναι—ὑμᾶς χρεῶν.] sed pro- 161
fectō vos virgines innuptasque contabescere necesse erit. χέρσους, παρ-
θένους. Schol.

1505. —μὴ σφε περιῶδης] Certissima est Dawesii emendatio, quem vide, [p. 265. edit. Burgess.] περιῶδειν est spernere, negligere, quod flagitat sententia. Depravatē libri omnes παρῶδης, claudicante versu, nec satis benè ad sententiam. BRUNCK. Affirmat tamen Porsonus, “Tragicos nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, putat, “Anapaestos legitimos περὶ admittere ante vocalem.” Et in hac suā doctrinā stabiliendā, [ad Eur. Med. 284.] addit paulò post: “Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Soph. Oed. Tyr. “1505. μὴ σφε περιῶδης pro μὴ σφε παρῶδης. Quod περιῶδειν tam “saepe occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non “licere. Nisi statuere mavis, παρῶδης genuinae vocis esse inter- “pretamentum, lege, μη παρὰ σφ’ ἰδης.” Vide infra ad Eur. Med. v. 284.

1512. —τοῦτ’ εὐχθεθε μοι,] i. e. σὺν ἐμοί. hoc tecum vovete, ut vivatis semper, ubicunque opportunum sit, atque ut transigatis aevum, &c.

1517. Οἶσθ’ ἐφ’ οὗς—εἴμι,] nostin’ quibus conditionibus ibo? Praes. verbi εἴμι, eo, saepe sumitur sensu fut. Vide suprā ad v. 431. Sic Alcest. v. 382. [ut observavit J. Tate.] Ἐπὶ τοῖσδε, on these terms, παλῶας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.

1519. —ἐχθιστός ἦκω.] idem quod ἐχθιστός εἰμι. —Τοιγαροῦν τεύξει τάχα. Quarè voti forsitan compos fiet. τεύξει, Att. pro communi τεύξη. Vide suprā ad v. 1239. et Porsonum in Praef. ad Eur. Hec. p. iv.

1520. Φῆς τὰδ’ οὖν;] Angl. But sayest thou so? γὰρ οὐ φιλοῦ, subauditur μάλιστα. Yes: for I am not accustomed, &c.

1523. Καὶ γὰρ εἰ κρᾶτησας,—] i. e. εἰ ἐκρᾶτησας— Nam quae obtinuit antehac, te per vitam non comitabantur. Planè persuasum habet Porsonus, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. [Praef. ad Eur. Hec. p. v.] Neque hoc exemplum contradicit canonī; nam εἰ ἐ pronuntiatur ut una syllaba.

1526. Ὅστις οὐ ξήλω—] ὅστις, κράτιστος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ 162
εὐδαιμονία πολιτῶν καὶ εὐτυχίας θαρσύνων, ἀλλ’ ἐπὶ τῇ, εἰαυτοῦ δηλο-
νότι, ἀρετῇ. Schol.

1528. Ὡστε θνητὸν ὄντ’,—] ἐπισκοποῦντα ἰδεῖν, &c. est is, puto, qui expectet videre, qui nondum viderit, ultimam illam diem. Locum ita verto, Quarè mortalem, qui ultimam illam diem nondum viderit, neminem felicem judices, priusquam, &c. BURGESS. Rectè, ut opinor. Ante ὀλίξειν subauditur δεῖ σε, vel δεῖν σε. vel tale ali- quid. Caeterum inter alios, qui hanc sententiam commendaverint, ita Ovidius, Metam. iii. 135.

Ultima semper

Expectanda dies homini: dicitque beatus

Ante obitum nemo supremaque funera debet.

II. NOTAE IN EURIPIDEM.

163. * Ex EURIPIDE.] Euripides, Mnesarchi et Clitūs Atheniensium filius, celeberrimus Poëta Tragicus, natus est Olymp. LXXV. 1. ante Ch. Nat. 480. in insulā Salamine, eo ipso die quo Athenienses inclytam victoriam navalem Salaminiam de Persis reportarunt, non longè ab Euripi ostio: undè et Euripides nomen suum adeptus fuisse dicitur. Non solùm pater, sed et mater ejus, illustri erat familiā Atheniensi: uti testatur Philochorus, Suidas, alique. Apud Aristophanem quidem [Thesmoph. 387.] Euripides olerum venditricis filius vocatur; sed hoc more comico effutitum, nullo respectu veritatis habito. Eum pater vitae Athleticae assuefaciendum, Grammaticae rudimentis imbuendum, atque Musicae, Picturaeque studio excolendum maturè curavit. In Rhetoricis Prodicum Chium; in Philosophiā Anaxagoram audivit. Anno autem aetatis decimo octavo ad Tragoedias docendas animum applicuit: atque tantum profecit, ut victoriam in Tragico certamine saepiùs reportaverit. Studium tamen Philosophiae minimè negligebat: undè Tragoediae ejus morum praeceptis excellentissimi generis abundant; et ipse *Philosophus Scenicus*, sive 'Ο ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος passim appellatus fuit. Inter eum et Socratem, summum illum philosophum et optimum virum, arctissima intercedebat amicitia: ex quo apparet eum non nisi purissimae Philosophiae fuisse amatorem. 'Ο δὲ Σωκράτης, inquit Aelianus, σπάνιον μὲν ἐπεφότα τοῖς θεάτροις· εἶποτε δὲ Εὐριπίδης, ὁ τῆς Τραγωδίας ποιητῆς, ἠγωνίζετο καινοῖς Τραγωδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιοὶ δὲ ἀγωνιζόμενον τοῦ Εὐριπίδου, καὶ ἐκεῖ κατήει· ἔγαιρε γάρ τῷ ἀνδρὶ δηλονότι διὰ τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετὴν. [Var. Hist. Lib. ii. c. 13.] Multò major numerus dramatum Euripidis, quàm Aeschylī, vel Sophoclis, ad nos pervenit. Eorum enim novendecim adhuc supersunt; ex quibus merita Euripidis faciliùs aestimārunt eruditi. Vituperat in eo Aristoteles malam aliquot fabularum oeconomiam; idem tamen fatetur omnium poëtarum Euripidem esse *τραγικώτατον*. 'Ο Εὐριπίδης, inquit, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ βίονομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. [De Poët. s. 26. edit. Tyrwhitt. Vol. I. p. 291. h. op.] De Tragoediā loquens Quinctilianus, "Sed "longè," inquit, "clariùs illustraverunt hoc opus Sophocles atque "Euripides: quorum in dispari dicendi viā uter sit poëta melior, "inter plurimos quaeritur. Idque ego sanè, quoniam ad praesentem materiam nihil pertinet, injudicatum relinquo. Illud quidem "nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparant,

† Salaminem et Euripum Euboicum Attica interjacet. Ad Artemisium in Euboea, non ita prope Euripum, at de Euripo, Persis Graeci navibus obstiterunt, priusquam eosdem ad Salaminem profigarunt. Nomen Euripi de aliis maris angustiis et similibus communiter usurpatur. Nescio an fretum angustum inter Salaminem et Atticam aut ab antiquioribus aut a recentioribus Euripum nominatum sit. Fabricium, Harles. Barnes. &c. Dalzel non procul sed prope sequitur. Vide Herod. VIII. 11. 84. de proeliis. Pausan. Lacon. c. 14. Arcad. c. 30. &c. de Euripis. P.

“utillorem longe Euripidem fore. Namque is et in sermone (quod 163, “ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior) magis accedit oratorio generi: et “sententiis densus; et in iis, quae à sapientibus tradita sunt, paenè “ipais par; et in dicendo et respondendo, cuilibet eorum, qui fuerunt in foro disertis, comparandus. In affectibus verò cum omnibus mirus, tum in iis, qui miseratione constant, facile praecipuum.” [Inst. Orat. Lib. x. c. 1.] “Cum Sophocle igitur” (verbis nunc utor doctissimi Harlesii) “Tragoediam Graecorum perfecit Euripides; “atque illi dumviri id, quod Aeschylus prudenter auspicatus erat, “feliciter sapienterque ad perfectionem perduxerunt.” [In sua edit. Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 238.] Propter odium in foeminas, quod Euripides in tragoediis, et praesertim in suo Hippolyto, expressit, dictus fuit à veteribus *Μισογύνης*. Sed affirmat Sophocles, apud Athenaeum, [Lib. xiii. p. 557.] Euripidem non nisi in scenâ ita adversus muliebre genus affectum fuisse; quod et ostendit Barnesius in vitâ Euripidis. [§ xix.] Unam quidem, alteramque deinceps uxorem habuisse fertur; sed utraque nuptias infelices expertus est. Aristophanem aliosque poëtas comicos obtrectatores habuit infestissimos. Maledicta tamen, quibus isti eum prosequébantur, nullam fidem apud aequos rerum aestimatores meruerunt. Tandem, circiter septuaginta annos natus, in Macedoniam concessit ad regem Archelaum, doctorum hominum egregium patronum, à quo munera antea acceperat, et apud quem in magno honore habitus erat. In Macedoniâ aliquot annos commoratus luctuosâ morte periit, canibus regis infelici quodam casu discerptus; septuagesimo ferè quinto aetatis anno, Olymp. xciii, 3. eodem quo et Sophocles nonaginta annos natus obiit. Rex Archelaus Euripidis interitum summo moerore prosequébatur, atque ossa ejus, repetentibus Atheniensium legatis, ut in patrio solo tumularentur, Athenas mittere volebat: sed in Macedoniâ ei magnificè parentandum, sepulchrumque nobilissimum extruendum curavit. Cives verò sui, quum cineres ejus obtinere non possent, magnificum coenotaphium ei condiderunt: quod Pausaniae tempore adhuc durabat, atque hoc distichon exhibebat:

Ὁ δὲ σὸν μνημα τὸδ' ἔστ', Εὐριπίδην, ἀλλὰ σὺ τοῦδε.

Τῆ σὴ γὰρ δόξῃ μνημα τὸδ' ἀμπέχεται.

[Brunck. Analect. Vol. iii. p. 264. " 536. Anon.]

Refert idem Pausanias statuas Euripidis et Sophoclis in theatro Athenis positas fuisse. [In Atticis, c. 2. 21.] Vitam Euripidis Graecè scripsere Manuel Moschopolus, Thomas Magister; et Latine Josua Barnesius. Vide Fabr. Bib. Gr. L. ii. c. 18. Vol. ii. p. 234, sqq. edit. Harles. et *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece*, ch. lxix.

EURIPIDIS EDITIONES PRAECIPVAE.

1. Euripidis Medea, Hippolytus, Alcestis, Andromache, Graece Florentiae, apud Laurent. Franc. de Alopa; in 4to. [à Jano Lascari sub finem saec. xv. curata, litteris majusculis, neque tamen sine accentibus, descripta. Haec est edit. omnium antiquissima, sed quae non nisi quatuor tragoedias continet.] " Aldina, 1503, et exinde Hervagianae parum emendatae habentur. P.

2. Euripidis Tragoediae xix. in quibus praeter infinita menda

163. sublata, carminum omnium ratio hactenus ignorata nunc primum proditur: operâ Guil. Canteri, Ultrajectini, Graecè. *Antwerpiae, ex officinâ Christoph. Plantini, 1671. in 12mo.*

3. Euripidis Tragoediae quae extant. Cum Latinâ Guil. Canteri interpretatione: et cum Scholiis Graecis, "in VII Tragoediis," ab Arsenio Monembasiae Episcopo collectis. Accesserunt Jo. Brodaei, Guil. Canteri, Casp. Stiblini, Aemyl. Porti annotationes. Excudebat Paulus Stephanus, *Genevae, 1602. 3 Vol. in 4to.*

4. ————— quae extant omnia, &c. "cum Scholiis in VII priores—ab Arsenio &c."—Operâ et studio Josuae Barnes, S. T. B. *Cantabrigiae, 1694. in fol.* [Haec edit. olim maximi habitata erat; sed nuper merita ejus rectius à viris doctis, qui in edendis operibus Euripidis sudârunt, aestimata sunt: neque tamen negandum Barnesium multa praestitisse.]

5. ————— quae extant omnia. Tragoedias superstites, &c. recensuit:—interpretationem Latinam—reformavit: Samuel Musgrave, M. D. *Ozonii, 1778. 4 Vol. in 4to.* [Edit. omnium splendidissima, nec sine laude ab eruditis excepta.]

6. ————— quae extant omnia. Gr. et Lat. *Lipsiae, 1778—1788. 3 Vol. in 4to.* [Exhibet haec edit. Barnesianam recusam, sed ita, ut in duobus posterioribus tomis omnia, quae praestiterat Musgravius, et optima quaeque, quae protulerant singularum tragoediarum editores, possint inveniri, magnâ cum diligentia collecta et edita à viro doctissimo Chr. Dan. Beckio. Accedit index verborum copiosus et accuratus. Est igitur haec edit. omnium, quae adhuc lucem viderunt, longè utilissima.]

"7. ————— Tragoediae et Fragmenta. Recensuit, &c. Augustus Matthiae. *Lipsiae. VII Tom. 8vo. recepimus, 1813—1823. In I. II. III. Textus est XIX Trag. IV. V. Scholia ad VII priores: VI. VII. Notae ad X. scil. ad fin. Iph. Taur. Caetera desiderantur. Interp. promissa est, et Indices. Danaës frag. inter caetera "locum habebit."*

Singulae Euripidis Fabulae, vel earum quaedam selectae, saepe à viris doctis editae sunt: quarum vel magnum numerum hic recensere nimis foret longum. Optimae notae sunt sequentes. 1. Medea et Alcestis; cum interpret. "metricâ" Geor. Buchanani Scoti. *Edin. 1722. in 12mo.* 2. Hecuba, Orestes et Phoenissae: à Jo. King. *Cantab. 1726. in 8vo.* 3. Eaedem; curante Th. Morell, qui Alcestin adjecit. *Lond. 1748. 2 Voll. in 8vo.* 4. Phoenissae, cum interpr. Hug. Grotii. Edidit Lud. Casp. Valckenaer. *Franeq. 1755. in 4to.* 5. Hippolytus, cum interpr. "lat. carmine" Geo. Ratalleri. Edidit Lud. Casp. Valckenaer. *Lug. Bat. 1768. in 4to.* 6. Tragoediae quatuor; Hecuba, Phoenissae, "Hippolytus," et Bacchae. Curavit R. Fr. Ph. Brunck. *Argent. 1780. in 8vo.* 7. Supplices Mulieres. Edidit Jer. Markland. Accedit de Graecorum 5tâ Declin. imparisyllabicâ, &c. quaestio grammatica. *Lond. "Exoud. Gul. Bowyer. 1763. 4to."* Edit. altera, 1775. *in 8vo.* 8. Iphigenia in Aulide, et Iphigenia in Tauris. Recensuit et notulas adjecit Jer. Markland. *Lond. 1771. in 8vo.* 9. Burtoni Pentalogia: sive Tragoediarum Graecarum Delectus: Editio altera; cui observa-

stones, &c. adjecit Th. Burgess. *Oxon.* 1779. 2 *Voll.* in 8vo. ["Nempe, Sophoclis Oedipus Tyrannus et Coloneus, Antigone; Euripidis Phoenissae; Aeschylli Septem contra Thebas. Omnes de Thebis. P.] 10. Hecuba, ad fidem MSS. emendata, et brevibus notis, emendationum potissimum rationes reddentibus instructa. In usum studiosae juventutis. Edidit Ricardus Porson, A. M. Litt. Gr. apud Cantabrigienses Professor. *Lond.* 1797. in 8vo. Secutae sunt Orestes, 1798, et Phoenissae, 1799. et nuper, Medea, *Cantabr.* 1801, atque nuperrimè. Hecuba, iterum; cum Supplemento ad Praefationem, quod continet doctissimi editoris expositionem praecipuorum metrorum Tragicorum. *Cant.* 1802. ["Hae IV Tragoediae à Porsono, cum Supplemento, iterum editae sunt in I Vol. 8vo. à Schaefero. *Lipsiae*, 1807, et prius. P.]—Vide plures enumeratas, in Recensione Edit. Stio tomo edit. Lipsiensis praefixâ: et in Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 258, sqq. edit. Harles.

"Euripidis Medea. Recensuit et illustravit Petrus Elmsley. A. M. *Oxonii*, 1818. 8vo. P.

"Medeae Tragoedia ex editione Musgravii primum in his Collectaneis inserta est. Ad hanc Notae conscriptae sunt. Verum postquam Textus Porsoni receptus est, eadem fere notae manebant, etiam in versuum citatorum numeris. Idcirco saepius erant prorsus absonae, studia fallentes. Haec, ut potui, in editione priori corrigere studui, opere parum facili aut felici, verba ipsa potissimum tenens, at saltem "parce detorta." Forsan nonnulla in praesenti tentavero, si ratio operis admiseric. Quaedam ex editionibus Matthiana et Elmsleiana recepi. P.

* *MHAEIA.*] *MEDEA*, filia Aeëtae, regis Colchorum; ex Idyia conjugè, foemina apud veteres poëtas celebratissima; à quibus describitur ut venefica, et incantatrix insignis. Jasonem ex Thessalia cum Argonautis profectum amavit, eumque docuit, quo modo draconem aurei velleris custodem interficeret, ipsoque adeò aureo vellere potiretur. [Vide suprâ in Excerptis ex Apollonio Rhodio, p. 81, sqq.] In Graeciam cum eo clam navigavit; ubi postquam ei nupsisset, cumque eo complures annos vixisset, et ex eo aliquot filios suscepisset, visum est Jasoni illam repudiare; atque Glaucum, sive ut alii vocant Creusam, Creontis Corinthi regis filiam ducere. Medea repudiata, "ferox invictaque," nil nisi ultionem spirat. Hujus ultionis modus argumentum dat sequenti eximiae Tragoediae; in qua poëta personam Medeae depingit tantâ ingenii vi, ut in scenâ vel veteri, vel recentiori vix aliquid excellentius invenire possit. De historâ autem Jasonis et Medeae consuli potest Diodori Siculi Biblioth. lib. iv. 40. sqq. Apollodori Biblioth. lib. i. c. 9. et in eam doctissimus Heynius. Item Hygini Fab. xxi, sqq. Ovid. Epist. Medeae Jasoni; et Metamorph. lib. vii. 1. sqq. atque Propr. Nominum Lexica.

Ver. 1, 2. Εἴθ' ὄφελ' Ἀργούς—] Constructio est: *Εἴθ' ὄφελ' σκάφος Ἀργούς μὴ διαπτάσθαι κυανέας Συμπληγάδας ἐς αἶαν Κόλχων.* *Ultimam navis Argo non volasset per Cyanæas Symplegades in terram Colchorum.* Ubi notandum: 1. Aor. 2. verbi ὄφελω, *debeo,*

165. usurpari ad votum exprimendum, vel solum, vel cum εἶθε, αἶθε, aut ὦς. Sic, εἶθ' ὄφελον δλέσθαι, utinam perissem! εἶθ' ὄφελος δλέσθαι, utinam perissem! &c. [Vide Vigerum de Idiotism. edit. Zeunii, p. 267. C. V. ix. 4. 5.] 2. Aequè rectè dici σκάφος Ἀργούς, ναῦς Ἀργύς, et σκάφος Ἀργῶ, ναῦς Ἀργα. Erat autem Argo navis illa celeberrima, quâ Jason cum suis herolibus, qui inde Argonautae dicebantur, è totâ Graeciâ delectis, navigavit in Colchida ad auferendum Aureum Vellus; sic dicta forsân ab adjectivo ἀργός, *velox*. [Vide Virg. Eclog. iv. 34.] Κυνένας, scil. πέτραι, quae erant parvae insulae saxosae in mari Euxino haud longè à Bosphoro Thracio, parvòque distantes spatio; ex eo Συμπληγάδες dictae, quòd navigantibus nunc disjungi, nunc collidi [συμπλήττεσθαι] viderentur. [Vide Apoll. Rhod. Argon. in ipso exordio, et ii. 317. Herodot. iv. 85.] πλαγκταί vocantur ab Homero, qui eas in Siculo mari collocat, cùm sint in Euxino. [Vide Odys. μ, 61.] Caeterùm διαπτᾶσθαι, inf. à διαπτᾶσθαι, *peruolo* sumitur hîc metaphorice. Negat tamen Porsonus existentiam verbi πτόμαι, πτόμαι, et edidit cum Kustero, cui accedunt Lascaris et Eustathius, διαπτᾶσθαι, ut sit aor. 2. mediae. Attici, ut ille arbitratur, in praes. adhibent πέτομαι, πέταμαι nunquam verò ἴταμαι, in praes. sed ἰπτάμη, in imperf. et ἐπτάμη, in aor. 2. undè in inf. πτάσθαι. Hanc occasionem arripuit vir doctissimus usum accentuum iuventuti studiosae commendandi. "Et ἐπτόμη, πτίσθαι, à πέτομαι. Vide supra ad p. 113. v. 17. P.

3—6. Μηδ' ἐν νάκαισι—] Ordo est: *πέυκη δὲ τηρηθεῖσα ἐν νάκαισι Πηλίου μή ποτε πέσειν, et pinus secta in salibus Pelii mentem cecidisset, μηδ' ἐρετμῶσαι χεῖρας ἀνδρῶν ἀρίστων, neque remis [vel remigando] exegerisset manus virorum praestantissimorum, [nam ἐρετμῶν est remis instructio, vel remigando exerceo; (sive ut Porsonus, remigare cogere, remigio applicare: ἐρετμῆσαι, est remigare:) atque ita videtur vocem intellexisse Scholiastes, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὄφελε μή ἐρετμῶσαι ἢ Ἀργῶ (potius ἢ πέυκη) τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας. Malè igitur interpretes Latini, neque manus remigassent.] οὐ μετήλθον τὸ πάγχυρον ἄρος Πελία, Angl. who went in quest of the golden fleece for Pelias. Vide supra ad Apoll. Rhod. i. 4. p. 81.*

7, 8. —πύργους—] Supple *αἷς*. *θυμόν*, supple *κατὰ*.

11. 12. —ἀνδάνουσα μὲν φυγῆ—] Sic Construe: [ἐν] φυγῆ μὲν ἀνδάνουσα καλίταις, [εἰς] χθόνα ὧν [πολιτῶν] ἀφίκετο, in exilio quidem placens civibus, quorum in terram pervenerat: vel ut optimè interpretatus est poetarum sui saeculi facilè princeps Georgius nostras Buchananus: —*gentis cuius exul incolit Solum, favorem demereri sedula. Pro φυγῆ legendum φύσει, [indole, naturâ, moribus,] conjicit doctissimus Frid. Jacobs in Animadversionibus in Euripidis Tragoediae, quas ad me nuper è Germaniâ misit vir humanissimus, mihiq; amicissimus, Car. Aug. Boëttiger, qui has, omnesque adeo politiores Literas, Vimarise ornat. Eandem quoque conjecturam in mentem venisse invenio eradito auctori Biblioth. Crit. Amst. Vide ejus operis Vol. ii. p. 40. "Si necesse esset textum mutare, "facilius esset hîc φυῆ quam φύσει, ut apud Pindarum, σῶφός δ "πολλὰ εἶδός φυῆ: simili enim mendâ in quibusdam Hesychii "editionibus, pro φυῆ, φυγῆ legitur: dubitari potest an satis tragi- "cum sit φυῆ. H. Steph. autem in voce Euripidem citat." T. Youss. "Vide infra p. 276. v. 154.—P.*

13. *Αδτη δέ*—] proponit Jac. Tate pro *αδτη τε*, ut ritè respondeat ad *ἀνθάουσα μὲν* suprâ. Sic Elms. P.

19. —*δς αἰθυμῶ χθονός.*] *qui princeps est hujus terrae.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

21, 22. —*ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς*] Lego cum doctissimo Jortino, *ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς Πίωτιν μεγίστην*, ut *δεξιᾶς* sit genitiv. sing. quem regit *Πίωτιν μεγίστην*. Angl. *and invokes the mighty faith of his pledged right hand.* Quod et Porsonus probavit et edidit.

24. *Κεῖται δ' ἄδικος,*] Pulcherrima sanè descriptio! atque ad 166. commovendos affectus aptissima.

26. —*ἦσθετ' ἠδικημένῃ,*] Egregius Graecismus, ubi participium pro infinitivo ponitur; et nominativus participii usurpatur quando sermo, ut hic, manet in eadem personâ: *animadvertit se injuriâ affectam.* [Vide infrâ v. 36, 38, 495, et 548.] Quum autem transitus fit ab unâ personâ ad alteram, participium cum alterâ hac personâ ponitur in accusativo: Sic *ἦσθετ' αὐτὸν ἠδικημένον*, *animadvertit illum injuriâ affectum.* Vide Vigerum de Idiotiam. p. 330. edit. Zeunii. C. VI. l. 13. 16.

"30. *Ἦν μήποτε*—] *Nisi quando.* BARNES. MUSGRAVE. *Nisi quod.* BUCHANAN. 35. *ἀπολείπεσθαι*, privari. ELMSLEY: sine apostropho. P.

33. —*δς οὖε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.*] Sic Angl. *who now has disgraced her.* Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 577. p. 131.— Versum in priore editione 41, [*Σιγῇ δόμουσ εἰσβάσ, ἐν ἔστρωται λέχος,*] cum Porsono hâc ejeci. Matthiae versum restituit. Restitutum uncinis inclusi. Repetitur quidem in v. 381. et sic etiam v. 40. in v. 380. In utroque loco novam nuptam indicare mihi videtur, et hic loci necessarius esse. P. Elms. omisit. *τύραννον*, *the princeps*, 40. *liberos* intelligit.

43, 44. —*οὔτοι θαδῶς*—] Ordo est: *τις συμβαλὸν ἔχθραν αὐτῆ ὄδοι ἄσεται καλλίνικον, αἰκίω, suscepto cum illâ odio, nequaquam praeclaram victoriam celebrabit.* Olim credidi poetam, per *οὔτοι καλλίνικον ὀδεται*, (vulgarem lectionem,) intellexisse, *non quidem feret se pulchrum victorem, seu nequaquam praeclarus victor evadet:* sed statim sentiebam Linguae Gr. rationem, ut hoc rectè exprimeretur, necessariò postulare *καλλίνικος*. Barnesius, quamvis hic vulgarem lectionem probavit, et reddi posse credidit *καλλίνικον*, *victoriam insignem*, ostendit tamen [ad Herc. Fur. v. 681.] *καλλίνικον αἰδέειν* notam esse locutionem, pro *victoriam quamvis reportare*, subintellectâ voce *μολπήν* aut *δοιδήν*. Muretus igitur hic legendum proposuit *ἄσεται*: quod observo Porsonum edidisse et ingeniosè tuitum esse.

53, 54. *Χρηστοῦδο δούλαις*—] Sic construe: *τὰ [πράγματα] δεδ-167. ποτῶν κακῶς πιτυοῦντα [ἔστι] συμφορὰ χρηστοῦδο δούλαις, καὶ ἀνθάπτεται φρενῶν* *res adversae dominorum calamitatibus sunt servis fidelibus, et tangunt ipsorum mentes. ἄπτω, necto; ἄπτομαι, in voce med. necto meipsum cum aliquo, i. e. tango: ἀθάπτομαι, vicissim tango;* et habet post se gen. per notam syntaxin.

56. —*μ' ὑπήλθε*—] *μ'* pro *μοι* in priore editione cum *μολούσῃ* concordabat: *ὑπέρχομαι* vulgo habet post se accusat. interdum dativum. Verùm dubitat Marklandus, ad Iph. A. 492. ubi hujusmodi constructio occurrit,—*Ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπωροῦ κόρης Ἐδῆλθε, συγγένειαν ἐννοούμενον*,—an *μ'* poni possit pro *μοι*: quare proponit *ἐννοούμενον*. Et si verus est canon Dawesianus, [Vide Misc. Crit. edit. Burgess. p. 266. 472.] "Poëtis scil. Atticis

167. "non licere ullam diphthongum elidere," μ' , i. e. $\mu\epsilon$, hinc necessario postularet $\mu\omicron\lambda\omicron\upsilon\delta\alpha\nu$, quo modo et Porsonus edidit ex uno MS. &c. quamvis vulgatam putat confirmare videri Philemonem, Athenaei vii. p. 288. et exemplum illud ex Iph. A. Rectè conjecerat Jac. Tate, in literis ad me datis, ante editam à Porsono Medeam, critica cum illum eximium $\mu\omicron\lambda\omicron\upsilon\delta\alpha\nu$ praelaturum. "Nam cum," inquit idem J. Tate, "dativus nominis praecedit, sequi potest accusat. "adjectivi aut participii, ut infrà, v. 811, et 884, et 1233—35. at non "vice versâ." Quod quidem verum est tum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores. Caeterùm— $\mu\epsilon\alpha\iota\mu\eta\tau\alpha$, ut ait Scholiastes, $\tau\omicron\upsilon\delta\epsilon$ $\epsilon\nu$ $\mu\alpha\gamma\epsilon\lambda\alpha\iota\varsigma$ $\delta\upsilon\sigma\tau\eta\chi\lambda\iota\alpha\iota\varsigma$ $\epsilon\zeta\epsilon\tau\alpha\zeta\omicron\mu\epsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$: $\omicron\delta\tau\alpha$ $\gamma\alpha\rho$ $\sigma\omega\pi\lambda\acute{\alpha}\nu$ $\tau\alpha\iota\varsigma$ $\sigma\upsilon\mu\phi\omicron\rho\alpha\iota\varsigma$ $\mu\eta$ $\delta\upsilon\sigma\tau\alpha\mu\epsilon\upsilon\alpha\iota$, $\kappa\alpha\iota$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\upsilon\iota$ $\alpha\theta\eta\rho\omega\tau\alpha\iota\varsigma$ $\phi\omicron\beta\omicron\upsilon\delta\omicron\mu\epsilon\tau\omicron\iota$, $\omicron\upsilon\delta\rho\alpha\upsilon\phi$, η $\eta\lambda\lambda\eta\varsigma$, η $\gamma\eta$, η $\theta\epsilon\omicron\delta\epsilon\varsigma$ $\alpha\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$, $\delta\iota\eta\gamma\omicron\upsilon\eta\tau\alpha\iota$.

59. Ζηλώ σ.] $\mu\alpha\kappa\acute{\alpha}\rho\iota\omicron\varsigma$ $\epsilon\iota$ $\tau\omicron\iota\alpha\upsilon\tau\eta\eta$ $\delta\iota\alpha\tau\omicron\iota\alpha\nu$ $\epsilon\chi\omicron\nu$. Άλλως $\delta\alpha\nu$ $\mu\acute{\alpha}\iota\omega$ $\delta\epsilon$, $\kappa\acute{\alpha}\theta\epsilon$ $\omicron\sigma\kappa$ $\epsilon\gamma\theta\omega\kappa\alpha\iota\varsigma$. Schol. Vide Valck. ad Eur. Phoen. p. 150. "Ω μῶρος, Atticè. P.

64. — $\pi\rho\delta\epsilon$ $\gamma\omicron\nu\epsilon\delta\epsilon\upsilon$.] Mos erat antiquissimis temporibus, ut supplices, quibus supplicabant, eorum alterà manū genua, alterà mentum vel barbam prehenderent, [Vide Iliad. α, 501. β, 371. z, 454.] unde hinc, ut videtur, nutrix paedagogum per barbam obsecrat.

67. $\Pi\epsilon\delta\delta\omicron\delta\epsilon$] Rectè interpretatur Scholiastes de loco, ubi aleatores convenire solebant. MUSGRAVE. [Vide Gesneri Thes. Ling. Rom. Voce *Calculus*.] $\pi\epsilon\delta\delta\omicron\delta\epsilon$ non est nomen loci, ubi talis luditur, sed sunt columellae saxae, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saeueus, cingebatur. REISKE. Se tamen optime tuetur Musg. in notâ sequente: et auctores habet disertissimos, magnum Casaubonum ad Theophr. xiv. et quem citat Piersonum, "ad Moerid. v. *Σήσαμα*, p. 351." *Canab. Anon.*

72. — $\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$.] Hic sanè $\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$ praetulerim, ut vitetur homoeöteleuton. PORSON. " $\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$ scripsi pro $\tau\omicron\delta\epsilon$, post Elms. P.

84. $\tau\iota\varsigma$ δ' $\omicron\delta\chi\iota$ $\theta\eta\eta\tau\omega\eta\eta$;] supple $\gamma\iota\gamma\omega\delta\iota\kappa\epsilon\iota$ $\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$; Quisnam mortalium hoc non novit? $\acute{\alpha}\rho\tau\iota$ $\gamma\iota\gamma\omega\delta\iota\kappa\epsilon\iota$ $\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$, jam dudum tu nosti— &c. Lectio vulgata est: $\tau\iota\varsigma$ δ' $\omicron\delta\chi\iota$ $\theta\eta\eta\tau\omega\eta\eta$ $\acute{\alpha}\rho\tau\iota$ $\gamma\iota\gamma\omega\delta\iota\kappa\epsilon\iota$ $\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$,— quam Tatius hoc modo posuit Anglicè, You find this out now, it seems. But where's the man, who does not by this time know this plain truth, that every man loves himself better than his neighbour, (some it is true in many cases justly enough, others basely for their own interest, violating every tie of duty and honour,) since even Jason our master can find in his heart, for the sake of marrying with a princess, to abandon these his poor innocent children—to the bleak mercy of the world. " $\acute{\alpha}\rho\tau\iota$, jam nunc primum, now first. P.

168. 86. $\text{Οἱ μὲν δίκαιος, \&c.}$] Janus Gullelmus legendum putabat $\delta\iota\alpha$ $\kappa\lambda\epsilon\tau\omicron\varsigma$, *glorias causa*, [Verisim. I. c. 16.] Mihi versus intercidisse videtur. Quare manum abstinco. MUSGRAVE. Idem tamen, ut observavit auctor doctissimus Bfb. Crit. Amst. [Vol. II. p. 44.] acutam et speciosam proposuit correctionem, in Supplem. Tom. III. p. 341. $\text{Ὁδ μὴν δίκαιος ὀδὲ Κῆρυδος χάριν, Atque pudici matrimonii nullam Medeam gratiam refert Jason, si quidem susceptorum liberorum amor novo matrimonio minuitur.}$ Brunckius autem hunc versum spurium esse judicat. Sed nihil mutandum nec rejiciendum, modò ponatur comma post $\chi\acute{\alpha}\rho\iota\nu$, in v. 86. Sensum rectè vidit vir magnus Hugo Grotius, qui locum ita reddidit: *Adeone morem seculi igno vas, sibi Ut quisque cupiat esse melius quam alteri, Pars jure, part*

privata dum inhiant commoda, Quando iste sobolem posthabet lecto 168
pater. Excerpt. ex Trag. et Com. Graec. p. 190. Caeterum de
 hoc versu 86. ita Porsonus: "Mihi videtur sententiam prioris
 "versus quodammodo mollire voluisse Euripides."

89. *Σὺ δ' ὣς*—] E Florent. edit. rectè, ut opinor; nam nihil est
 in praecedente versu ad quod *τε*, quod Brunckius habet, referri
 potest; δὲ verò refertur ad *μὲν* subauditum, ut saepè fit; quasi
 esset *Τμεῖς μὲν—Σὺ δὲ*—JAC. TATE. Atque ita Porsonus edidit.
 —*ἐρημώσας ἔχε*, idem quod *ἐρημώσων*. Vide suprâ ad v. 33.

95. *Ἰὰ, δύστανος ἔγω*] Doricè pro *δύστηνος*. "Doricæ formas
 "in impressis receptas non agnoscunt membranae in his Anapaestis."
 BRUNCK. In Anapaestis neque nunquam neque semper Doricâ dia-
 lecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi formâ MSS. consen-
 tiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Doris-
 mum habet, Dorismum reposui. PORSON, ad Hec. v. 103. *μελέα τε*
 [*ἐνεκα* vel *διὰ*] *πόνων*.—Medea scilicet exauditur, scenam nondùm
 ingressa; quod ad animos audientium commovendos exquisitè est
 excogitatum. Carminis genus simul mutatur ex Iambico in Ana-
 paesticum; quod terrorem auget." 95. Elmsleius praefixit *Ἰὰ*, ex
 Codd. 8.—96. *πῶς ἄν*—Vidè supra p. 137. v. 765. P.

101—103. —*ἀλλὰ φυλάσσεσθ'*—] *sed cavets è saevo impetu et hor-
 ribili naturâ animi contumaciis.*

105. *Ἀήλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρούμενον*] Et hunc versum per figuram,
 quam Rhetores vocant *ἀναστροφὴν*, constituit Porsonus, et versum
 1105. —*Σώματα δ' ἤβην εἰσῆλθε τέκνων*, propter numeros sedem
 praepositionis mutans, et *ἀναστροφὴν* faciens. "Ubi vide. P.

"110, 111. *Αἰ, αἰ, ἔπαθον*—] Ita Elmsleius duos versus in unum
 reduxit, ut similis sit versibus 95. 144. 294. &c. Auctores habuit.
 Exclamationes saepe sunt extra versum, ut in his locis. P.

119—121. *Λεινὰ τυράννων λήματα*,—] Pulchrè emendavit vul- 169
 garem hujus sententiae interpretationem vir ornatissimus Sam.
 Clarke; [ad II. α, 82.] *Terribiles sunt regum animi; quippe raro
 admodum cedere, plerumque dominari soliti, difficulter iras deponunt.*
 Nimirùm *ἄρχω* in voce act. Lat. sonat *princeps sum*; *ἀρχομαι* autem
 in voce pass. *subditus sum*. [Vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] *Ὀλέα*,
rarò, πολλά, multum, usurpantur adverbialiter.

122—130. *Τὸ γὰρ εἰδέσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοιςιν*] δ' ἀρ' Porsonus cum
 Brunckio. [Vide suprâ ad p. 86. v. 147.] Sic autem construe et in-
 terpretare: *εὖ γὰρ εἰδέσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοιςιν κρεῖσσον* Angl. *And*
after all, the habit of living upon a footing of equality is preferable:
εἰη ὄν μοιγε—may I then for my part be permitted—εἰ μὴ μεγα-
λωσ, ὄχρως γε, καταγῆράσκειν, to grow old, if not in magnificence,
at least in security. Quod nimirùm est aureae mediocritatis. *γὰρ,*
πρῶτα μὲν, εἰπεὶ τοῦνομα τῶν μετριῶν νικᾷ, &c. Angl. *For in the*
first place, the very mention of the name of a moderate condition has a
superior charm; and the experience of it is far the best state for mortals.
τὰ δ' ὑπερβάλλοντα δύναται βροτοῖσι οὐδένα καιρὸν immoderata us-
tem nullo tempore efficacia sunt mortalibus; ἀπέδωκε δὲ μέγλους ἀτας
ὀλοος, ὅταν δαίμων ἐργασθῆ. afferunt autem [τὰ ὑπερβάλλοντα scil.]
maiores calamitates familiis, quando deus irascitur. [Aor. in hoc sensu
 tironibus notus.] Doctissimus Frid. Jacobs pro *ὀλοος* proponit *ὄ-*
λοος, ut sensus sit: *gravior instat magnis et elatis rebus à fortunâ per-*
nicies. Quam conjecturam eruditè tuetur. [Animadversus in Eur.

169. Tragoed. p. 23.] Cf. Horat. Lib. ii. Od. x. "καιρός significat, quodcunque opportunum, commodum est.—οὐδένα καιρὸν δύναται, nihil, quod commodum et bonum sit, efficere potest. MATTHIAE. P.

138. *Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.*] Quia minimè amica facta sunt. Ita Brunckius, Beckius et Porsonus. Musgravius habet *Ἐπεὶ μὴ φίλι' ἄ κέκρανται.* Vulgaris lectio est: *ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται, quoniam res infestae sunt inimicitiae.* Sensus est: *Mihi nequaquam arident dolores domūs, praesertim flagitiis inquinati. κέκραται per Sync. pro κεκέρασται, à κεράννυμι, misceo.* "At κέκρανται à κραινω, perficio, perf. pass. 3. sing. P.

139, 140. *Ὀὐκ εἰδὶ δόμου—*] Optimè ad numeros, non prorsus ex conjecturâ, hos duos versus restituit acutissimus Porsonus, sic:

*Ὀὐκ εἰδὶ δόμου· φρουδα γὰρ ἦδη
Τὰδ' ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων*

Quicumque verò has literas amat, leget cum voluptate Porsoni annotationem ad hunc locum; ubi vir egregius ansam arripiens ex repetitione *τοῦ γὰρ* intra tantillum spatium, (scil. *γὰρ ἦδη*, et, in versu sequente, *γὰρ ἔχει*,) aliquot exempla profert, ubi eadem particula itidem repetitur. Tum, nihil majus se habere quod agat, atque otio frui proficiens, (quod de me utinam ex animo et ego possem praedicare!) longè, sed admodum eruditè, digreditur, ut ostendat, quàm non paucis Poëtarum fragmentis ita citari acciderit, ut in hunc usque diem inter Scholiastae verba latuerint. "*φρουδα τὰδ' ἦδη. ὁ μὲν γὰρ—Vulgo. χὼ μὲν γὰρ—Matt. τὸν μὲν γὰρ—Elms. uterque ex conjectura. Hic etiam δῶμα. P.*

144. *Αἶ αἶ—*] Vox Medae scenam nondùm ingressae adhuc auditur; id quod ad animos audientium commovendos mirè est accommodatum.

146. *θάνατον καταλυαίμαν,*] *morte dissolvat—*Conf. Shaksperium, *Hamlet, Act I. Scen. ii.*

170. 151. *Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου—*] *ἔρος ἀπλάστου κόιτας* pro *ἀπλάστος ἔρος κόιτας*: atque sic reddidit Buchananus: *Quod tandem immoderatum Thalami desiderium—?* In textu reponere *ἔρος.* "*Τίς σοι ποτὲ*, omnes fere. P.

153. *Σπύσει—*] *τὸ—σπύσει θανάτου τελευταῖν, αἰτί τοῦ ἐπιέξει, καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον.* Schol.

157. —*μὴ χαράσθου—*] *ne irascere, μὴ ὀργίζου.* Hesychius, *πεχαραγμένος, ὀργισμένος.* Herodot. vii. 1. *μεγάλως πεχαραγμένον τοῦτο Ἀθηναίωσι.* Verum vix aequum erat à Medea, ut ne omninò irasceretur, exigere. Legendum igitur: *Λεινὸς τοδὶ μὴ χαράσθου, ne nimis vehementer ab hoc irascaris. τοδὶ pro τὸδς metri causâ.* Sic ταντι Supplic. 156. τὸδὶ Her. F. 667. MUSORAVE. Legendum putat Brunckius: *Κεῖνω λίαν μὴ χαράσθου.* Cujus proximè ad mentem corrigit Porsonus, *κεῖνω τόσον μὴ χαράσθου.*

158. *συνδικάσει.*] Fut. 1. à *συνδικάζω*, quod penult. corripit. "Sensus est: in ulciscendâ hâc injuriâ Jupiter ipse feret opem." ВУСК. "Alias Dor. pro *συνδικήσει*, à *συνδικέω*, *patrocino.* Alii *συνδικήσει.* P.

160. *Ἀγομμένα σὸν ἐννήταν.*] Sic Porsonus edidit pro *Ὀδυρομένη σὸν ἐννήταν.* Vide ad Hec. edit. nov. 734. Eustath. ad Il. β, 269.

p. 28, 19. (165, 20.) εὐρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδυρεσθαι ὀδυρεσθαι. Deinde εὐνήταν Brunckius.

170. Θέμιν ἐδικταίαν—] *quae vota et imprecationes effectu carere non sinit.* Firmat hanc interpretationem ὀρκίαν θέμιν, quod mox legitur, v. 211. MUSGRAVE.

172. —ἐν τινι μικρῷ] *Λέπει κακῶδ' ἀλλὰ δηλονότι μέγα καταπραξαμένη κακὸν παύσεται τῆς ὀργῆς.* Schol.

184. —πρὶν τι κακῶσαι τοὺς ἴσω] *κακῶω duplicem accusat.* 171. habet post se.

190. Καίτοι τοιαύτος δέσγμα—] *Λέπει τὸ ἔχουσα. καίτοι, φησὶν, ἡ δέσποινα δεινὸν ὄρα τοῖς τολμᾶσιν αὐτῇ πλησιάζειν, ἔχουσα λεαίνης τετοκυίας τὸ βλέμμα, καὶ ὕμως, οὕτως ἔχούσης αὐτῆς θυμοῦ, εἰς σὴν χάριν εἰσδεδούμαι.* Schol.

193—206. —Ἐκαίους δὲ λέγων,—] *Elegans locus, quem sic vertit celeberrimus Hugo Grotius: [Excerpt. ex Trag. Gr. p. 192.]*

*Nūl me peccet iudice, si quis
Proavos multum sarpuisse neget,
Placuit thalamos quibus et festas
Ornare dapes carmine, lastas
Quod mulceret molliter aures:
At multifidis nemo Camoenis
Docuit Stygios sistere luctus,*

*Unde et mortes et fimesti
Casus totas vertere domos.
Atqui potius debuit istis
Musa mederi: nam quid coend
Ridente juvat tendere vocem,
Cum res per se sit grata satis
Dulcis mortalibus esca?*

Quae et pulchrè reddidit Geo. Buchananus; sed Grotium in hâc parte praesert Barnesius. Tentavit et hunc locum non infeliciter celeberrimus Sam. Johnsonus. Vide *Johnson's Works, published by Murphy*, Vol. I. p. 161. ubi est etiam parodia Anglica horum versuum, haud pari successu facta. Conf. *Anecdotes of distinguished Persons*, Vol. IV. p. 182.

208. Λιγυρὰ δ' ἄγεα—] *Ἀντὶ τοῦ λιγυρῶς καὶ ὀξέως τὰ ἄγεα,* 172 φησὶν, ἡ μογερά Μήδεια βοᾷ. Schol.

211. Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν θέμιν,] *τὰν scil. θυγατέρα Ζηνὸς—Themidem, filiam Jovis, custodem iurijurandi.* [Vide suprâ ad v. 170.] "Τὴν Ζηνὸς (γυναίκα.) Themis Coeli et Terrae filia, Jovis pellex. "Vide Apollodor. L. I. c. 3. et Bos. ellipsa. voce γυνή." *Cantab. Anon.* "Conjux apud Hesiod. Theog. Prima Metis, 886. secunda Themis, 901. postrema Juno, 921. P.

212. Ἄ νιν ἔβαθεν] *quae ipsam ire fecit—Meminerint juniores Doricum ἔβαθεν pro ἔβηθεν habere penultimam longam. α scil. in Dorico pro η semper longum. "ἔβηθε, aor. 1. saepe transitivum est apud poetas. P.*

214. —ἄλα νόχιον—] dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quam interdiu navigabant. Val. Flac. viii. 175. *Indè diem noctemque volant.*—*πόντου κληῖδ'.* Sic Theodorides, Antholog. H. Steph. p. 253. [Brunck. Analect. Tom. ii. p. 44. Epigram. 15.] *Κληῖδες πόντου σε, καὶ ἐρχατιαὶ Σαλαμῖνος.* κληῖς utroque loco portam vel claustrum significat, planè, ut apud Dionys. Perieg. v. 1036.—Intelligendum autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod claustrum erat Euxini. Hac enim Medea—à Colchis Thessaliam venit. ἀπέραντην interpretari licet, qui claudì non potest. παραίνειν enim claudere, obserare sonat Orest. v. 1584. MUSGRAVE. Ingeniosa est et forsan melior interpretatio Brunckii: *per mare occidentale*

172. *ad difficile transitu Bosphori claustrum.* "Pontus—nebulosus. Pomp. Mela, i. 19. Val. Flac. iv. 729. *Mare nigrum?* P. Caeterum Porsonus hos tres versus ita dispertivit, quem ego hac editione secutus sum.

*Δὲ ἄλα νύχιον, ἐφ' ἀλμυρὰν
Πόντου κληῖδ' ἀπέραντον.*

216. *Κορίνθιαὶ γυναῖκες,*] Tandem in scenam progreditur Medea; cujus tota haec oratio est pulcherrima, et poetam sapit superioris ordinis. Prope exordium tamen quaedam difficultia occurrunt; erant nempe à poetâ exquisitiùs elaboranda, ut Medea, quo meliùs amicitiam captaret Chori, eidem se ostenderet gravem et sententiosam *Corinthiae*, inquit, *mulieres, exivi è domo, ne in aliquòd re me reprehenderetis.* "Antequam," inquit Jac. Tate, "sequentis loci difficulti limi conemur interpretationem, notandum est, locutionem *δημάτων ἀπο* posse usurpari sive de iis, qui aliquo ministerio publico peregrè funguntur, seu de iis qui domi in studiis se abdiderunt. De hisce posterioribus non potest hic intelligi, quia hi postea indicantur per *τοὺς δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός.* Nil igitur significare potest nisi exercituum et classium praefectos, aut qui legationes publicas agunt apud externas gentes. Vocem quoque *θυραῖος* credo posse sumi de personis publicis; sed ab iis omninò diversis, qui domi manent è conspectu civium remoti; et eos denotari qui in forum prodeunt, atque in consiliis et concionibus coram populo rempublicam tractant. Eorum utrique generi *οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός* opponuntur; illis scilicet, quia nullo publico munere funguntur peregrè profecti; his autem, quia quamvis in civitate degant, nunquam in publicum prodeunt, neque rempublicam omninò gerunt. Construe igitur hoc modo et interpretare: *οἶδα γὰρ πολλοὺς [μὲν] βροτῶν—τοὺς μὲν δημάτων ἀπο, τοὺς δ' ἐν θυραῖος, ἀμεινοὺς γεγῶτας. τοὺς δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός τὴν δύσκληϊαν τῆς βαθυμίας κτηθαμένους.* [Sine scrupulo resolvi *οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός—ἐκτῆσαντο*, quae per se est integra sententia, in *τοὺς δὲ—κτηθαμένους*; quia, ut notum, exempla hujusmodi *ἀνακολούθιας* apud Graecos scriptores, et apud scriptores in omni lingua, praesertim in sententis longiusculis, saepenumèrò occurrunt.] *Ναὺν βενε νοὺν οὐλοὺς quidem mortalium ex eo quod personas publicas, sive domi seu foris, gesserint, dignitatem et honorem sibi metipsis peperisse; eos autem, qui vitam clam, privatisque studiis deditam, transegerint, inque publicum minus prodierint, sibi comparasse infamiam iocordiaeque crimen: sed iniquissimè; namque aliquam damnare, ingenio ejus atque indole parùm perspectis, numma certè est injuria.*" Hujus loci, quem valde difficilem et intricatam agnoscit etiam Porsonus, alii alias interpretationes excogitarunt: sed omnium rectissimè sensum Poëtae cepisse, ut suprâ, videtur J. Tate; qui porrò observavit "Euripidem priam personam, potius quam Medae, hic loci sustinuisse; atque, ut alibi interdum, oblitum fuisse proprietatis temporum, hominum et locorum, dum eos perstringere studet, qui minus rectè sentiebant de studiis philosophiae et poëseos, quibus ipse fuerit addictus. Vide infrâ vv. 296. 303. vide et Hec. 257. Iph. A. 339. 345. et multa alia id genus loca ethici nostri Poëtae, *σοῦ ἐπὶ τῆς σκητῆς φιλοσόφου.*" [Vide plura in Biblioth. Crit. Amst. Vol. ii. p. 51. ubi auctor doctissimus protulit versionem Ennil, quae laudatur à

Cicerone, Ep. ad Diversos, vii. 6. adjunxitque interpretationem H. 172 Grotii.] (Neque mentem Poëtae neque verborum constructionem, ut nibi saltem videtur, cepit *Ἰακ. Τάτε τοὺς μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν* et *τοὺς δ' ἐν θυραίοις* aequè ad πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας referri debent, et sub verbis quoque *αἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδοῦ* comprehenduntur. Duo genera hominum hic tantum indicantur, diversis quidem conditionibus; unum e conspectu degens, (eorum scil. qui rare in publicum prodeunt,) alterum domi versans (i. e. muneribus et officiis privatis fungens,) utrumque autem placidam et minus ambitiosam vitam exercens, eoque *δύσκληϊαν ἐκτῆσαντο καὶ φαθυμίαν*, quippe qui, sibi conscii recti, nunquam hominibus sese commendare sedulo studeant. Ne sibi eandem invidiam pariat, Medea e domo prodit et causam diserte apud Corinthias mulieres dicit. G. D.) Caeterum Chori officium optimè depingit Horatius, Art. Poët. 193. ad quem locum vide virum admodum Reverendum Rich. Hurd, nunc episcopum Vigorniensem; item ad v. 200. ubi vir doctus ingeniosè admodum disserit de ipso hujus Tragoediae Choro. "Sic redderem: *Multos novi, qui honesti erant, (respectable,) alios e conspectu, alios in publico; quieti autem et secreto degentes, (but those of silent and retired walk,) sinistrae famam nacti sunt ignaviae. δύσκληϊαν καὶ φαθυμίαν*, pro *δύσκληϊαν φαθυμίας. ἐν δια' δυοῖν*. Vide Vol. I. p. 15. n. 7. p. 66. n. 11. P.

221. *Δίκη γὰρ οὐκ*—] Quae sic construe: *γὰρ δίκη οὐκ ἐνεστὶν ὀφθαλμοῖς [τινι] βροτῶν, ὅστις, κ. τ. λ. Justitia enim non in oculis alicui mortalium, quicumque, &c.*

222. —*ἐμαθεῖν*—] *ἐμαθεῖν*, Eustath. ad Il. γ, 279. p. 415, 12 "Rom." 314, 48. "Basil." 895, 5. Flor." Utraque lectio proba. Saepè enim *πρὶν* cum subjunctivo jungunt Tragici, omissa *ἔν*, quod in sermone familiari semper requiritur. Porson. "ὅστις, Transitiō a plur. ad sing. et vice versa, frequens est, quod Eustath. notat. P.

228. —*ὄχομαι δέ*,] *Angl. and I am fast going.*

230. —*γινώσκει καλῶς*,] pro *γινώσκειν καλῶς*. Res enim ejusmodi est, de qua ad testimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet *γινώσκω καλῶς*, Reiskio *γίγνωσθαι καλῶς*. Musgrave.— *γινώσκειν καλῶ* edidit Brunckius. Simplificissimam Musgravii emendationem recepit Porsonus.

234. —*χρημάτων ὑπερβολή*—] *χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φερνήν. τούτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει. αἱ δὲ ἥρωες οὐκ οὕτως ἐπόρουν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοῦ εἰδύσαν καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρόρθησι καὶ Ὀμηροῦ. [Iliad. λ, 244.] Πρῶθ' ἐκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια— ἔστι δὲ ἀναχρονισμὸς· αἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. Schol.*

236. *κακὸν γὰρ τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν Κέν κ. τ. λ.*] quae vulgata lectio est a Porsono approbata. *Γὰρ* refertur ad aliquid subauditum: Quare autem hoc dico: *ΝΑΜ adhuc gravius malum est hoc malo, &c.* Vide infra ad v. 254.

239. *οὐδ' ὀν τ'*—] Vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

248. *Ἡ πρὸς φίλον τιν'*—] "Ubi," inquit Porsonus, [ad Orest. 64.] "verbum in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla "indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur." Qui Canon ne hic loci violetur, cavet Porsonus, pro *ἤλικα*, *ἤλικας* scribens; et scriptionem suam ita ingeniosè tuetur:—"Euripides, quo

173. " iudice, unus amicus *μυρίων κρείσσων δμῶν*, (Orest. 796.) amico "aequalem non opponeret. Dedi igitur *πρὸς ἡλικας*, ad aequalium "costum, ut Phoeniss. 1761. *πρὸς ἡλικας φάνηθι βᾶς*." Caeterum pro *φίλων* Brunckius è duobus MSS. *φίλον*, atque ita Porsonus.

250. *Ἄγουσι δ' ἡμᾶς*,—] Notus Graecismus: ad verbum, *Dicunt autem nos, quod periculorum inopinem vitam agamus*, &c. Melius Latinè; *dicunt nos agere* &c.

254. *Ἄλλ' οὐ γάρ*—] i. e. *Ἄλλα διὰ τί οὕτω λαλῶ; γάρ οὐ κ. τ. λ.* Pro *αὐτός*, scribe cum Daweso et Porsono *αὐτός*, nam est *ὁ αὐτός*. "Vide Porson. ad Hec. 299. Sic scripsi *αὐτός*, Oed. Tyr. 458. ubi *αὐτός*, Br. *ὄστος*, Er. Melius *αὐτός*. Elms. P.

259. *Οὐ μητέρ'*,—] Ordo videtur esse: *οὐκ ἔχουσα μητέρα κ. τ. λ. μεθορμύσασθαι [ἀπό] τῆσδε θ. non habens matrem*, &c. qui portum mihi praebant ex hâc calamitate. "Vel, voc. med. apud quos mihi portum inveniam—*ἴδστε*, vel simili part. intellectâ. Vide infra v. 443. P.

264. —*ἦν τ' ἐγγήματο*,] Quum *γαμεῖν* de viro, *γαμεῖσθαι* de feminâ vulgò dicatur, conjicit Porsonus, ut sarcasmo utatur Medea, legendum *ἦν τ'*, (quod facillè in *ἦν τ'* transire posset,) i. e. *ἦ τ' ἐγγήματο*, et illam cui ille *ἠψρίτ*,—eodem modo quo Martialis: *uxori nubere nolo meas*. VIII. 12. Non negat tamen Porsonus benè etiam legi posse, *ἦ τ' ἐγγήματο*, ut mox 290, *τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην* ut sit, et illam quae *ἠψρίτ* ei. Quod autem ad *γαμοῦσα* attinet, quod de se usurpat Medea, infrâ 606. id mihi videtur ab illâ dictum, dum animo reputaret infandum facinus, quod in eam patraverat Jason; et proprietatem sermonis oblita, eum indignabunda interrogat: *Τί δροῦσα; μῶν γαμοῦσα*,—*Quid faciens? Num alteri feminae nubens*—cum dixisse debuit—*Num alteri viro nubens*, ut tu alteram feminam matrimonio duxisti? "Sarcasmm esse utrumque innuit Porson. P.

265. *Σιγᾶν*.—] ut *taceas*: hoc est scil. quod à te consequi cupio. Alloquitur Chorum in sing. num. quod solenne apud poëtas Tragicos

269. *Ἀράσω τὰδ' ἐνδίκως γάρ*—] Vide Hurd. ad Hor. Art. Poët ubi suprâ " ad v. 216.

174. 277. *κοῦκ ἄπειμι—πάλιν*,] neque revertar— De *ἄπειμι* in sensu fut. vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

280. *Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶθι πάντα δὴ κάλων*,] *Num profectò inimici expediunt omnes funes. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐροδρομούντων καὶ χαλόντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρτέμονας*. Schol. *ἐξιᾶσι* pro *ἐξιῶσι*, ab *ἐξίημι*, *emitto*, Atticè. BARNES. *κάλων*, accus. à nom. *κάλω*, *rudens*, gen. *κάλω*, dat. *κάλω*, more Attico. In usu est etiam *κάλος*, *ου*, *ὀ*. [Vid. sup. Od. ε, 260.] Utrumque significat *funis nauticus*—praesertim quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur. Idem proverbium occurrit apud Aristoph. Equ. 756. Edit. Brunckii: *νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίεναι θεαντοῦ, nunc funes omnes tuas movere te oportet*; i. e. ut Dammius explicat, [in suo lex. voce *κάλος*.] *jam omnis conatus est tentandus*.

281. *Κοῦκ ἔστιν—ἐκβασις*.] *Non est littus, in quod effugiam*. Comparet se alicui in pelago versanti, inque hostis vel piratae manus jamjam incidere metuenti. MUSGRAVE.

284. *Ἀέδοκά σ'—μη δράσης*—] Vide suprâ ad v. 250. —*περιαυλάχειν* Ald. et omnes editiones Brunckianam praecedentes, exceptâ Læsc. quae *παραμπέχειν* habet. *παραμπέχειν* A. Flor. *παραμπέ*

ἰδμεν B. D. E. *περαμπέχειν* Lib. P. *παραμπέχειν* rectè Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Ad-dend. ad Theocrit. xxi, 26. cum putet idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wytttenbachius p. 55. anapaestum fortassè in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapaestos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant MSS. eos certè ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Praeterea Tragicì nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapaestos legitimos *περὶ* admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imò ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; rarò admodum adjectivum vel adverbium. Porson. Tum ingeniosè, ut solet, huic doctrinae, quae officere videantur, tollere pergit vir egregius; quem vide. "Wytttenbach. p. 55. Vol. ii. Bib. Crit. P.

288. *Δυπέτ—ἔστερημένη.*] Sic Porsonus dedit pro *λυπη—ἔστερ.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 31. n. 12.—"infra v. 351. 452. &c.

296. —*ῥότις*] Subauditur *ἐκεῖνον ἀνδρα* ut antecedens. Vide suprâ ad v. 221. 222.

297. *Παιδας—ἐκδιδάσκεισθαι—*] *Liberos edocendos curare—*Nam ita interdum significat vox media.

298. —*ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,*] Pro *ἀργίας*, ingeniosè admodum legendum conjicit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. ii. p. 56.] *αἰτίας*, ut sensus sit: *Nam praeter aliam, in quam incur-runt, reprehensionem, invidiam sibi contrahunt.* "Posses," inquit Porsonus, "legere *αὐτῆς* pro *ἄλλης*. Sin hoc displicet, sumen-dum est *ἄλλης πλεοναστικῶς*, quod in locis quibusdam apud "Nostrum videor legisse." "Forsan *αἰτίας* intell. Vide supra v. 220. P.

300. *Σκαιοῖσι μὲν—*] *δόξεις σκαιοῖσι πεφονκέναι ἀχρεῖος κ. τ. λ.* 175. *videberis stultis nequam esse, &c.* De voce *ἀχρεῖος* et similibus, vide virum acutissimum Sam. Clarkè, ad Iliad. β, 269. *πεφονκέναι, naturâ esse.* Sic *πέφονκας*, v. 287.

321. *Ῥφῶν φυλάσσειν,*] *φυλάσσειν, est observare, ut rectè interpre-tatur D'Orvillius ad Chariton. p. 442. ubi vulgatum abundè contra Dawesium defendit. MUSGRAVE. Vide Dawes Miscell. Crit. edit. alter. p. 99. et eruditissimum Th. Burgess ad locum. p. 389. Vide etiam Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. ubi quae observata sunt, benè hic illustrantur à Schollaste: *φυλάσσειν, inquit ille, ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆ-ναι καὶ τηρηθῆναι ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικῶν τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικῶς.* Angli, in quibusdam vocibus, utun-tur ex aequo activâ et passivâ formâ: *easy to watch, or to be watched. φυλάττομαι, in voc. med. est caveo, uti etiam tironibus notum.* "Ita supra v. 317. *μαλθακ' ἀκούσθαι.—εἶδω φρονῶν* i. e. *σῶν.* P.*

322. —*μὴ λόγους λέγε,*] Pro *λέγε*, Valckenarius ad Phoen. p. 181. proponit *πλέξε.* Sed nihil opus.

323. *Ὡς ταῦτ' ἄραρε,*] *Quoniam stat sententia. ἄρω, apto in perf. med. ἤρα, Atticè ἄρηρα.* Porsonus, cum Ald. &c. *ἄραρε*, quod se-cundum producit. Vide quae idem vir egregius de hoc Dorismo dixit ad Orest. 26. 1323. Conf. Valckenaer ad Eur. Hippol. 1090. "*ἄραρε, fixed.* P.

325. *Μὴ πρὸς θε γονάτων,—*] *Per genus quaeso, perque desponsam recens.* BUCHANAN. *θε* regitur à *λίδομαι* subaudito. Lectio in "Por-soni edit. *μὴ πρὸς θε γόνων* est. *γονάτων, Matt. Elms. vindicant.* P.

328. —*ἄβρους ἀναλοῖς*] verba consumis. ἀναλοῖς, contractè pro ἀναλόεις, ab ἀναλόω, pro quo vulgò ἀναλόω.

327. *λίτας*;] *λίτας* ? i. e. *preces*. Προδωποποιῖα. Respicit Homeri locum Iliad. i, 498. *Καὶ γὰρ τε Λιταὶ εἶσι Λιδὸς κοῦραι*, &c. ΒΑΡΒΗΝ.

328. *Φιλῶ γὰρ*] Supple *μάλιστα*,—ad quod refertur γὰρ—

330. *Πλὴν γὰρ τέκνων*,—] Sensus est: Non equidem miror te patriae recordari, nam praeter liberos patria mea est mihi saltem charissima. Fortius autem Cicero: [De Officiis, Lib. i. 17.] “Cari sunt parentes, cari liberi, propinqui, familiares; sed omnes omnium caritates patria una complexa est; pro quâ quis bonus dubitet mortem oppetere, si ei sit profuturus?” Caeterum pro πολὺν, Brunckius et Porsonus è tribus MSS. πόλις.

176. 332. *Ὅπως ἂν, οἴμαι*—] *οὔτος δὲ φησὶ μὴ καταμέμφου σὸς ἔρωτας*. *ἔσθ' ὅτε γὰρ ἀγαθὸν τι ποιούσιν, ἔσθ' ὅτε δὲ κακὸν, ὡς ἂν ἡ τύχη παραγένοιτο*. Schol.

335. *Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρημέθα*;] *Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamur? πόνος* subaudito ἐστὶ, ut *κίνδυνος*, Androm. v. 86. MUSGRAVE. Lectio vulgata, *πονοῦμεν ἡμεῖς, καὶ πόνῳ κεχρημέθα*, non debuit sollicitari. Rectè Buchananus: *Curae premunt me, nec ego curis novis*. Sensus est; Tu jubes me liberare te curis meo exilio; sed ego opprimor curis, non tu: nec opus est mihi aliis, quas scilicet exilium secum afferet. *Χράομαι* interdum significat *indigeo*: sic, Odys. a, 13.—*νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός, rediῖς ἰνδigentem αἴμας υιοῦς*. item ρ, 421. τ, 77. et alibi; ubi notandum, et in Eur. et in Hom. verbum in hoc sensu construi cum genitivo. Porsonus dedit et laudat, quam vocat certissimam Musgravi conjecturam; non, opinor, cum solito suo subacto iudicio. “Tuis exemplis addo Eur. Cyclop. “88. 98. Verum hic usus participii *κεχρημέτου* proprius esse videtur. Vide H. Steph. iv. c. 580. b. et Damm. qui, auctoribus “Eustathio et Budaeo, ἀ γρηῖζω deducit.” *Cantab. Anon.* “Sup. p. 3.

336. *ὠθήσει*—] Ita Porsonus pro *ὠθήσει*, secundum orthographiam, quam in hujusmodi secundis personis constanter servavit. Sic infra, 340. *βιάζει, ἀπαλλάσσει*. 352. *τεύξει*. 355. *ἴανει*. &c. Vide Praef. ad Hec. p. iv.

339. *Φευξόμεθ'*] More Dorico, atque, ut videtur, Attico, pro *φευξόμεθα*. Vide infra v. 342. et 347.

349. —*ἔρι*—] *est*. Vide supra ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113.

350. *Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα*.] *Quin saepe damno mihi meus pudor fuit*. BUCHANAN.

351. —*ὄρω μὲν ἐξαμαρτάνων*,] *equidem video me errare*. Vide supra ad v. 288. “ et v. 26. infra v. 452. P.

356. —*ἔφ' ἡμέραν*—] Ita Porsonus pro *ἔφ' ἡμέραν*.

359. —*τῶν σῶν ἀχέων*.] Supple *διὰ*. Vide supra ad v. 95.

177. 363. —*κλύδωνα—κακῶν*] Sic incomparabilis Shaksperius: *a sea of troubles*.

365. —*Κακῶς κέπραται πανταχῇ*] Cf. Thomson's *Tancred and Sigismunda*, Act iii. Sc. 3.

366. *Ἄλλ' οὔτε ταῦτα ταῦτα*.] Rectè Musgravius: *Sed non sic haec abibunt*, i. e. *ταῦτα πράγματα οὐκ ἀποδίδεται ἐν ταύτῃ ὁδῷ*. Conf. Valckenaer. ad Eur. Hip. 41.

373. —*ἔξεν αὐτῷ*—] *cum ipse posset*. *ἔξεν*, particip. ab *ἔξει*, *licet*, absolute sumitur. Sic *παρὸν*, infra v. 449.

381. Σιγῆ δόμου—] Vide suprâ ad v. 33. de v. 41. Valckena-rius ad Phoen. p. 433. et hunc et versum 41 delet.

384. γέλων.] Accusat. à γέλωρ, ω, more Attico. Vulgò in gen. γέλωτος.

385. —την εὐθείαν,] i. e. κατὰ τὴν εὐθείαν ὁδόν. "Κρατίστια pl. pro κρατίστον ἔστι—vide infra p. 266. v. 82. P.

386. Σοφαί—] Meminerint tirones Dawesiani canonis: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem. Porson, ad Hec. 515. Quod hic non oblitus est vir accuratissimus, quippe σοφαί ille de toto feminarum genere intelligit: Tatus meus, cui et ego assentior, mallet σοφαί, de unâ Medeâ dictum, proponere. Sed vide infrâ ad v. 849.

387. —καὶ δὴ τεθνήσκει.] et jam mortui sunt. τεθνήσκει per sync. pro τεθνήκασι. Angl. and now suppose they are dead. Vide Her-man. ad Vigerum, "not. 331. ad C. VIII. vii. 14. P.

390. Οὐκ ἔστι.] Quàm mirè elucet per totam hanc orationem feròx quaedam sublimitas, quae optimè convenit cum personâ Medae.

399. Χαίρων—] ἰμπρῆ. Vide Toupii Notas ad Longinum, p. 178. 318. edit. in 8vo. ubi vir acutus hanc significationem tue'tur multis exemplis, ex quibus est hicce locus Euripidis. "Long. S. xvi. Haec παροιδεῖ Eupolis apud Longinum—ELMSLEY. Vide supra ad p. 124. v. 363. P.

402. —φείδου—βουλείουσα] Vide suprâ ad v. 351. Caeterùm Medea, per pulcherrimam apostrophen, seipsam alloquitur.

406. Τοῖς Σισυφρείαις,] i. e. Creonti et illius familiae; is enim erat filius praedonis Sisyphi: per contemptum autem vocat eos *Sisyphios*. BARNES.

408. Επίστασαι δέ:] Perita es ipsa. πεφύκαμεν, ita naturâ comparatae sumus ut, &c. "πρὸς δέ, praeterea. P.

411. Ἄνω ποταμῶν ἰερῶν—] παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων. κέχρηται καὶ Διόγυλος καὶ Εὐριπίδης. HESYCHIUS. οὐκέτι—δόλαι εἶδιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες. Schol. Conf. Hor. Lib. i. Od. 29. v. 10.

412. Χωροῦσι—] Porsonus, cum Heathio, in secundo antistrophe primâ, dedit λήξουσ' αἰοιδᾶν. Idem è duobus versibus in Strophe primâ, scil. octavo et nono, fecit unum; nec non in Antistrophe primâ. Atque tertium in Strophe secundâ incipere fecit à διδύμοις, eundemque in Antistrophe secundâ à μένει pro μίμνει. Cujus in v. primo, pro οὐδέ τ' αἰδώς, dedit οὐδ' ἔτ' αἰδώς.

414. Θεῶν δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε.] Nec pacta fides Diis sat certa est. BUCHANAN. Porsonus ἄραρε, pro vulgata ἄρηρε, ut antea, v. 323.

416. Τὰν δ' ἐμὴν εὐκλειαν] Haec ita construi possunt: δὲ φάμαι στρέφουσι τὰν ἐμὴν βιοτὰν ἔχειν εὐκλειαν. *Fama autem convertit vitam meam [i. e. muliebrem] habere [i. e. ita ut habeat] gloriam. φάμαι plur. pro sing. num. ut saepè apud poëtas.*

421. Μοῦσαι δέ—] Ordo est: Μοῦσαι δέ, ὑμνεῦσαι [Dor. pro ὑμνοῦσαι] τὰν ἐμὴν ἀπιστοσύναν, λήξουσι παλαιγενέων αἰοιδᾶν [Dor. pro αἰοιδᾶν.] *Musae autem, quae solebant celebrare meam [i. e. mulierum] perfidiam, desinent priscorum carminum.* [Sic Hor. desine querelatum. L. ii. Od. 9.] Conjicit Musgravius poëtam hic alludere ad poëmata Archilochi, qui Euripidi παλαιγένης, licet non Medae.

179. 424. *Ὁδ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα—*] γὰρ refertur ad id quod subauditur: Nobis mulieribus non datum est memoriae prodere perfidiam hominis, nam— Caetera benè explicantur à Scholiaste: οὐ γὰρ ἐν ἡμετέρα γνώμη τὴν τῆς λύρας θέσπιν αἰδοῖν ἐδωρήσατο Ἀπόλλων, οὐ δυναταὶ ἐσμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ποιήματα γράφειν ἐπεὶ τάχα ἂν αἱ γυναῖκες ἀντεκωμόθουν τοὺς ἄνδρας, τὴν δὲ ἑαυτῶν φύσιν ἐπήνουν, κατὰ τὸν τοῦ λέοντος μῦθον. Λέων γὰρ ἰδὼν λέοντα ὑπ' ἀνδρός ἀγχόμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ἤθειμεν γράφειν, ἢ πλάσσειν, ἐμπαλιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἀγχόμενοι ὑπὸ λέοντων. Caeterum ἀντάχῃσ' ἂν est ἀντάχῃσα ἂν, prim. pers. ut monuit vir egregius Th. Tyrwhitt. In quibusdam editt. malè scribitur ἀντάχῃσαν. " Ἀντηχέω. v. 424. ἐν abundat. Vide supra ad p. 148. v. 1112. P.

433. *Ἀιδύμονος ὀρέσασα πόντου πέτρας—*] ὀρέσασα ἀντὶ τοῦ διαστειλάσασα καὶ διεξεληθοῦσα τὰς Συμπληγάδας· ἦτο διαπλεύσασα καὶ διεληθοῦσα. Schol. [Vide suprâ ad v. 1, 2.] Ex hoc versu collato cum Aeschylî Supplic. 555. (542.) crediderim ὀρέζειν idem aliquando significare quod περᾶν. MUSGRAVE. " Ab ὄρος. Angl. coasting, legere oram, vel litus? P.

435. —*τὰς ἀνάδρον κόττας δλέσασα λέκτρον,—*] Tales pleonasmî apud tragicos abundant, et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit *Θρήνων ὄδυρμοί*. Sic *κόττας λέκτρον* Med. 436. (442.) *λέκτρον κόττας* Alc. 946. Porson; ad Hec. 302. Angl. *having lost thy bed, or the enjoyments of thy bed, now widowed*.

439. *Βέβακε δ' ὄρκων χάρις,—*] Perit reverentia jurjurandi. BUCHANAN.

442. *Ὁδ δ' οὔτε πατρός δόμοι—πάρα,*] Tibi autem non est pater-na domus, misera, μεθορμύσασθαι μόχθων, in quam ceu portum fugias à curiis, τῶν δὲ λέκτρον ἄλλα κρείσσων βασιλεία ἐπέστα δόμοις. hoc autem thalamo alia potentior regina praeest huic domui. ἄλλα, Dor. pro ἄλλη, uti Heathius notavit. Porsonus οὔτε, non οὐδέ, et πάρα, (i. e. πάρεισι) pro παρὰ, et τῶν δὲ pro τῶνδε. "Nihil," inquit, "in textu mutavi, praeter accentus et distinctiones; totum verò "locum ita legendum puto: *Σοὶ δ' οὔτε πατρός δόμοι, ἴσστανε, μεθορμύσασθαι Μόχθων πάρα, σῶν τε λέκτρον Ἄλλα βασιλεία—* "πάρα Lasc. μεθορμύσασθαι genitivum regit, ut suprâ 260. Alc. 809." Felicissima quidem emendatio! "Item, ἄλλα pro ἄλλᾳ. At vix asse quor. Musgravius interpretatur: conjugio regnum potentius. P.

447. *Ὁδ νῦν κατεῖδον—*] Notus Graecismus, quasi dicas Latine, Non nunc primum animadverti asperam iram, quàm intractabile malum sit; pro eo quod est: non nunc primum animadverti, quàm sit intractabile malum aspera ira. Vide suprâ ad v. 250. "ἀμήχανος, inops consilii. P.

180. 449. *Σοὶ γὰρ παρὸν—*] Tibi enim cum liceret,—Vide suprâ ad v. 373.

452. *Κάμοι μὲν οὐδὲν πράγμα—*] ἐστὶ scil. Et mea quidem nihil refert; μή ποτε παύσῃ λέγουσ', ὡς, x. τ. λ. nunquam dicere desinas, &c. αὐτὸ δ' εἰς τυράννου ἐστὶ σοι λελεγμένα, elegans locutio, quâ et Latini interdum utuntur: *dicta sunt tibi*, i. e. *dicta sunt à te*: πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγή. omne id lucrum esse putes te exilio tantum puniti. Hic usus participii post verbum, ubi Latini infinitivo utuntur notus est Hellenismus. Sed notandum, participium post verbum poni tantum in casu nominativo, ut hic, quum sermo in eadem per

sona manet; quum autem sit transitus à personâ ad personam, casus participii mutatur; sic, ἡγοῦ αὐτὸν ζημιούμενον, *putes eum puniri*. [Vide Vigerum, p. 330. edit. primâ Zeunil. VI. l. 13.] Caeterum Porsonus retinuit vulgatam lectionem—οὐδὲν πρᾶγμα· μή κ. τ. λ. quam Musgravium sine causâ immutasse putat: "sic, πρᾶγμα, ἃ μή κ. τ. λ. P.

460. Ὀμως δὲ καὶ τῶνδ'—] *Attamen ne ex his quidem defessus amicis, venio, &c.* Quae sic bene vertit Geo. Buchananus: *Nec ista amicos me movent ut deseram. Adsum, tuisque commodis, mulier, vaco, Ut ne recedas hinc inope cum liberis, Egensae rerum. του, pro τινος, Atticè. Pro τὸ δὲν γε, Porsonus, τούτῳδε. "τὸ δὲν δὲ admisi cum Elmsley. P.*

466. —τοῦτο γὰρ εἰπεῖν ἔχω—] Ordo est: γὰρ ἔχω εἰπεῖν οὐ γλώσση τοῦτο μέγιστον κακὸν εἰς ἀνδρῶν. Sensus est: *Nam nihil aliud possum facere nisi lingua proferre hoc maximum convicium in tuam ignaviam.* "An, εἰπεῖν οὐ. P.

470. Φίλους κακῶς δρᾶσαντ'—] *Angl. To look in the face friends whom thou hast injured.*

475. Ἐκ τῶν δὲ πρώτων—] *Conf. Aristot. Poet. cap. 1. Vide et Iph. T. 1060. et Iph. A. 1148. 1194. 1392. et 349. Jac. Tate.*

476. Ἐσώδα σ', ὡς Ἰσάδιν—] *Crebra repetitio literae σ in hoc versu Euripidem Comicorum risui fecit obnoxium. Vide Mureti V. L. i. 15. Transact. of the R. S. of Edinb. Vol. ii. p. 140. Lit. Cl. et Porsonum ad hunc locum.*

486. Ἠέλιον τ' ἀπέκτειν',] *Vide Ovid. Met. vii. 4. v. 297.* 181.

488. Καὶ ταῦθ' ὕφ' ἡμῶν—παθὼν,] *His tamen beneficiis à me affectus. De verbo πάθω vide Vigerum, Cap. V. Sect. ix. Reg. 10.*

491. —τοῦδ' ἐρασθήναι λέγους.] *quod hunc amasses lectum. Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.*

495. ξύνουσα γ'—οὐκ εὐοχος ἄν.] *Vide suprâ ad v. 26.*

500, 501. Δοκούσα μή τι—] *Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam. μή τι recepi ex MSo in Biblioth. Reg. Paris. Vulgò μὲν τι. Musgrave. Ὀμως δ'. Veruntamen: supple κοινέσομαι, repetitum à v. 499. Vide suprâ ad Oed. Tyr. 1326.*

507. Ἐχθρὰ καθέστηχ'.] *invisa sum; invisa constituta sum. Nam ita sonat καθέστηχα in perf. Act. Vide autem Vol. I. ad p. 130. n. 3.*

511. —ἡ τάλαιν' ἔγω,] *Tolle, cum Porsono, plenam distinctio- nem post ἔγω, et pone imperfectam; et in sequente versu scribe γε, non δέ: atque plenè distingue post μόνους, v. 513. et ita demùm sensum multò meliorem efficias.*

516. Ω Ζεῦ, τί δῆ—] *Exclamatio admiranda! et ad personam loquentis egregiè accommodata. Sic Shaksperius, notante Jac. Tate:*

————— *There is no art
To know the mind's construction in the face.*

Macheth. I. iv.

522—525. Δεῖ μ', ὡς εἶπε—γλωσσεύειαν.] *Haec sic Latine red- didit celeberrimus Geo. nostras Buchananus: Me, ut video, oportet eloquendi esse haud rudem, Verùm gubernatoris instar callidi Effugere nunquàm lintersorum margine Loquacitatem, mulier, istam futilem.* [Conf.

182. Aesch. S. C. Th. 62.] *Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυρροῖς χάριν, Ἐγὼ* *verò, beneficium quandò nimium exaggeras,— πυρροῦ, — ᾧ, πυρροῦς,* *πυρροῖς.*

526. *Ἐγὼ δ',—* Sic lege è MSS. cum Porsono, pro *Ἐγὼ γ',—*

529. —*νοῦς λεπτός.*] hinc non reddi debet *mens subtilis*, sed *animus levis*. Exprobratio enim est merita Medae erga se minuentia. HEATH. Angl. *a fickle mind. ἀλλ' ἐπιφθόνος [ἄν εἴη] λόγος διελεῖν, sed invidiosus foret sermo percurrere, &c.* Negat tamen Jac. Tate vocem *λεπτός* id hinc posse significare quod est *levis, fickle; sed acutus, subtilis*. Nam Jason nec potuit nec voluit Medeam *levitatis* vel *inconstantiae* postulare; sed hinc, et saepius alibi, id ei laudi vertit, si laus est, quod ea summo ingenii acumine praedita esset. Idem vir doctus arbitratur inesse in hac parte orationis Jasonis confusionem illam ac perturbationem, quae semper eum comitatur, qui se aliquid sibi conscire sentit: atque hunc locum ille ita Angl. bene reddidit: *Since you thus exaggerate the service you did me, I must tell you at once, I believe myself more indebted to the love you felt for my person, than to any other cause. 'Tis true you are a subtle arguer, and speak well for yourself. But were it not for the odium of attempting to disparage a service performed, I could show by detail of argument, it was the love of me, which you could not withstand, that impelled you to prostrate my life for your own sake. However to let that pass—as it is an ungrateful subject—the service you did me was not amiss. But then, I have more than repaid it since, &c.*

531. *Τόξους ἀφύκτους*] Edit. Ald. *πόνων ἀφύκτων*. “Alia le-
gitur *τόξους ἀφύκτους*. Vide Schol. sed et nostram lectionem
agnoscit: quae certè longè potior. Et *πόνων* respicit ad *Draco-*
nem et *Taurus* flammivomos, et armatorum segetem, à quibus
Veneficiis suis *Medea Jasonem* eripuit. Sin *τόξους* legatur, ad
*Ἐρω*s referendum.” BARNES.

538. —*μη̄ πρὸς ἰσχύος χάριν.*] Pro *χάριν* Reiskius legit *λαβεῖν*, non per violentiam aliena extorquere, ut barbari faciunt. “Sed *μη̄ πρὸς ἰσχύος λαβεῖν* non est Graecè loqui. Proba est vulgata lectio: “Angl. *to be governed by laws; not to let mere strength prevail.*” JAC. TATE.

540. —*εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἰσχύους*] Sic Waller: *Song to a Rose*.

*Tell her, that's young
And shuns to have her graces spy'd,
That hadst thou sprung
In deserts, where no men abide,
Thou must have uncommended died.*

Conf. Gray's Elegy:

Full many a flower is born to blush unseen—Idem.

542. *Ἐπὶ δ' ἔμπαυε—*] Conf. Tyrtaeum, Coll. Gr. Min. I. 1. et Theocritum, infra p. 231. Idyll. viii. 53.

183. 548. —*δέξω—σοφὸς γυναικ,*] monstrabo me prudentem fuisse. [Vide supra ad v. 26.] Hanc quidem locutionem Latini interdum imitantur. Sic Virg. Aeneid. ii. 377. *Senoit medios delapsum in hostes.* Ubi vir celeberrimus, Chr. G. Heyne. “*senoit delapsum, ἤσθη*

“ἐμπεδόν, ut notum, ad formam Graecam, intellexit se in hostem
“ incidisse.”

550. —[*ἀλλ' ἐχ' ἤθυχος.*] Vide supra ad v. 33. 89.

555. —[*ἐχθαίρων λέχος.*] *ἐχθραίων* vulgò, sed *ἐχθαίρων* Brunckius
ex A. Fl. Jam monui ad Orest. 292. Tragicos semper *ἐχθαίρω*,
nunquam *ἐχθραίω* dicere. Porson.

564. *Εἰς ταῦτό δέειν,*] *unum genus facerem.* ταῦτό est τὸ αὐτό.

566. —[*λύει*] Hesychius: *λύει, λύειτελεῖ.* Phavorinus: *λύει,*
ἀντί τοῦ λύειτελεῖ. Conf. Sophocl. Oed. Tyr. v. 317. ejusdem
Electr. v. 1005, &c. MUSGRAVE. "Infra 1109. 1369. P.

573. —[*γῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βροτοῦς*] Hujusmodi sententiarum
frequens repetitio [Conf. Hippolyt. 621.] videtur, nec immeritò, in
causâ esse quare Euripides dictus esset veteribus *Μειδογῆνης.* " γὰρ,
Elms. Matt. uti supra, v. 122. P.

577. —[*καρὰ γνώμην*] *praeter voluntatem, Angl. with reluctance.* 184

580: *Ἐμοὶ γὰρ, —ὀφλισκάνει.*—] *Mihi enim quisquis injustus cum
rit, est tamen sapiens in dicendo, dignus est in quem saeviatur.* De
verbo *ὀφλισκάνειν*, adl Viger. de Idiotismis, Cap. V. Sect. ix. reg.
2. sqq. Conf. Sophocl. Oed. Tyr. supra ad v. 509. p. 129.

592. *Πρὸς γῆρας*—] *Cur πρὸς γῆρας; Credo, quia aetate pro-
vecti non amore, sed ambitione, ducti solent.* MUSGRAVE.

607. *Ἀρὰς —ἀρωμένη.*] *imprecationes —imprecans.* [Vide supra
ad Oed. Tyr. v. 2. p. 113. item Vol. I. ad p. 31. n. 11.] *Καὶ [ἔγω]
τυγγάνω οὐδα ἀραία σοῖς δόμοις. Et ego diris deoseor in tuis aedibus.*

625. *ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,*] *cum deo autem dicitur. εἰρήσεται,* 185.
sub formâ med. passive significat: quod et aliis verbis usu venit,
uti notavit doctissimus Kusterus, de vero usu Verb. Med. Sect. iiii.
Vide etiam Vol. i. ad p. 99. n. 1. et Porsonum ad Med. 336.

627. *Ἐρωτες,*—] *Medeae violentia ansam Choro praebet hujus
cantillena pulcherrimae. Strophe prima sic Latine redditur à
celeberrimo Hugone Grotio: Quicumque modum non servat Amor,
Hunc et Virtus et Fama fugit: At si veniat moderata Venus, Nulla
est aequè pulchra dearum. Parce, auratos, dea, parce, precor, Arcus in
me tentare tuos: Parce indomita stringere tela, Desiderii tincta vene-
no. ἐπ' ἐμοῦ, est propter me, mei causâ. [Sic infra, ἐτέρους ἐπὶ λέκ-
τροις.] χροῖάν τῶν, supple ἀπὸ, ab aureo tuo arcu.*

629. *Οὐδ' ἀρετὰν κ. τ. λ.*] E duobus versiculis feci unum hexa-
metrum hic, [*Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν εἰ δ' ἄλις εἶθι*—]
et infra 637. [*Μηδέποτε ἀμφιλόγους ὀργαῖς, ἀπόρεσά τε νείκη,*—]
Objici quidem potest non rectè in tertio loco tertii versus Strophici
positum esse dactylum, cum spondeus sit in tertiâ Antistrophici
sede. Sed hanc legem sibi natam negant Tragicì, praesertim in
vulgatis versuum generibus: vide Androm. 135. 141. Deinde, ἐν
interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur ἐν ἐν.
Quam facillè syllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere.
Porson.

634. —[*ἄροιστον οὐδέν.*] *οὐδέν* est dissyllabon, ut semper apud
Atticos. Vide egregiam Piersoni notam ad Moerin. p. 275. *Idem.*

637—639: *Μηδέποτε ἀμφιλόγους*—] Ordo est: *Μηδέποτε δεινὸν* 186.
*Κύπρις προσβάλοι [μοι] ἀμφιλόγους ὀργαῖς, τε ἀπόρεσά τε νείκη, ἐκ-
πλήξασα θυμὸν ἐφ' ἐτέρους λέκτροις, κ. τ. λ. Nunquam potens Venus
infricat [mihi] ambigias iras et incastabiles rixas, animum percillens
propter alium lectum; pacata autem conjugia colens, (amans,) saevas*

judicet de lectis mulierum. Pro Προβάλοιμ', &c. Porsonus, è quibusdam MSS. dedit,

Προβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
πτολέμους δ' ἐθνὸς σεβίζουσ',
Οξύφρον χρόνοι κ. τ. λ.

"Aptius," ait, "forsan metra congruerent, si legeremus, ἀλλ' ἀπο-
λέμους ἐθνός."

645. —ἀμνηχανίας] Supple ἔνεκα, ob consilii inopiam.

652. —ὅκτι ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φραδασθαί.] Angl. *we have not to tell it to each other from hearsay.*

655 Φακίθεν—] Ita Porsonus ex conjecturâ Musgravii. Mox πάρεστι et ἀνοξάντα membranae.

658. —καθαράν ἀνοξάντα κληῖδα φρενῶν.] Conf. *The progress of Poetry*, sublimem Oden poëtae celeberrimi Thomae Gray: *Thine too these golden keys, immortal Boy!* &c.

187. 666. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς—] *Quare ad umbilicum terrae fatidicum iuvisti. ἑσπάλης, aor. 2. pass. in med. sensu, ut saepè fit, μινυσι τειρῆμα, i. e. iuvisti.* [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10. Significationis autem verbi στέλλω investigationem vide apud Vigerum, edit. i. Zeunii p. 303. V. xii. 6.] Caeterum antiquissimi homines crediderunt oraculum Delphicum terrae umbilicum vel mediam partem esse. Vide supra ad Soph. Oed. Tyr. v. 898.

677. Ἄκου' με τὸν προὔχοντα—] Oraculum hocce vel Davus explicare posset, neque opus esset Oedipo. Qui doctam ejus interpretationem, modestam non item, videre cupit, is adeat *M. Ant. Mureti Var. Lect. Lib. iii. c. 14.*

684. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ] h. e. ὁ ἀνὴρ. Nusquam ἀνὴρ priorem producit, nisi ubi ἀνέρος in genitivo facit. Cum verò ἀνέρος Attici nusquam in senariis, trochaicis vel anapaesticis usurpent, priorem vocis ἀνὴρ semper corripiant necesse est. Porson. ad Phoen. 1670 Vide etiam Phoen. 903. "ἀνὴρ, Elmsley. P.

685. —δορυξένων.] οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Schol. "Vera mihi videtur Brunckii sententia, δορυξένους apud tragicos esse simpliciter ξένους. ELMSLEY. Et sic alia. P.

687. —ὄδε;] pro adverb. ὄδε. "Vel ὄδε χροῖς, hic color, nempe "tuis color." T. Youko. συντέτηχ' ante vocalem asper. pro συντέτηξε, perf. med. contabuit.

694. —πρὸ τοῦ] est πρὸ τοῦτου, supple χρόνου. Vide Vol. I. ad p. 129. n. 7.

188. 695. —ἐρασθείς,] captus amore alterius.—Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.
696. Μίγαν γ' ἔκρατα:] supple ἐρασθείς. Vide Coll. Gr. Min. a p. 36. n. 12. et ad 37. n. 1.

702. —καὶ πρὸς γ'—] scil. τοῦτους, et praeterea.

"706. καρτερῆν—] tolerare—ironicè. Vide Elms. Matth. P.

707. —πρὸς γενεάδος,] Vide supra ad v. 64.

725. —Ἀυτή—] Hic, et infra, v. 727. significat *tu ipsa, i. e. ultrò, sponte tua.* Vide inf. ad Theocriti Idyll. xi. v. 12. p. 233. et Vol. I. ad p. 204. n. 2.

189. 731. Μῶν οὐ πέποιδας;] *Annos confidis?* Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

734. —*μεθεῖν ἄν*] Porsonus cum Brunckio et nonnullis MSS. 189. dedit *μεθεῖν ἄν*, quod est *μεθεῖο ἄν*—pro *μεθεῖς ἄν*. *Μεθίημι* in voce act. accus. *μεθίεμαι* in med. cum genit. conjungi jamdudum monuit Dawesius, [Misc. Crit. p. 398. (236.)] confirmavit Valckenarius [ad Phoen. 522.] itemque Porsonus, qui Scholiasten laudat, ita hunc locum explicantem: *ἀγούσιν ἐμὲ ἐκ γαίας οὐκ ἄν μεθεῖο, ἐμοῦ* subauditō. Ubi vide plura. Ingeniosum est quod addit idem vir egregius. “*Illud,*” inquit, “*etiam observatu non indignum, non variis esse lectiones μεθεῖσαν, μεθεῖς ἄν, sed veram lectionem leviter depravatam. Si enim plenis literis scribas ΜΕΘΕΙΟΑΝ, videas quam facillē in ΜΕΘΕΙCΑΝ transmutetur.*”

735. —*ἀνώμοτος,*] Ita, pro vulgari *ἐνώμοτος*, reposuit Musgravius ex conjecturā Mureti, duobus MSS. confirmatā: et in ver. 737. pro vulgari *οὐκ*, idem legendum proposuit ex propriā conjecturā *οὐκ*, i. e. *οὐκ*. et locum ita reddit: *Λόγους δὲ συμβαίς, κ. τ. λ. Verbis verò compositionis factā, et diis iurejurando non obstrictus, amicus fortē illis fias, et legationibus facillē obtemperes*:—Lectionem autem vulgarem sic reddit ac tuetur Heathius: *Cum verò et verbis discretis promiseris, et deorum iurejurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum, Creontis scil. et Peliadum domūs, et simul legationibus me repentibus non obtemperabis*: hoc est, non necesse erit tibi. amicitiam, quam cum illis coluisti, abrumpere, honestum habenti praetextum me non tradendi. “*Οὐκ ἄν πθώοι* MSS. edd. Sed cum,” inquit Porsonus, “*negativa particula sensul noceat, varias conjecturas proposuēre Viri docti. οὐκ* Musgravius, sed hoc ne in melicis quidem, nedum in senariis apud Tragicos comparet. *οὐκ ἄν* Brunckius edidit, quod et nimis emphaticum est, et Aegeum ceteris hominibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, “*Bib. Crit. Vol. ii. p. 87.*” [*τάχ' ἄν πθώοι*] edidit, ut verisimillimum. Ne Aegeum offendat, timorem suum isto fortasse moderatur Medea.”

739. —*ἐλεξας, ὃ γύναι,*] Valckenarius proposuerat *ἔειπας* pro *ἐλεξας*. Porsonus ipse edidit *ἐλεξας, ὃ γύναι,* pro *ἐλ. ἐν λόγους. P.*

743. *Τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον.*] *Εἰ tua res magis stabilis est. τὸ τὸν, supple πρᾶγμα.* Porsonus *ἄραρε*, ut suprā, v. 323. *τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεοῦς, ἀντὶ τοῦ ἀνόμαζε τοῦς θεοῦς, οὗς βούλει με ὁμόσαι.* Schol. Sic Iph. T. 743. *Ὀμνν σὺ δ' ἔξαρχ' ὄρκον, ὅσους εὐσεβής.* atque ita porrò. JAC. TATE.

747. *Μήτ' αὐτός—ἐπαλεῖν*] Nominat. cum infinitiv. more Graeco, ubi Latini accusativo plerumque utuntur: *Te nequus me objecturum, &c.*

751. —*ἐμμένειν, ἃ σὺ κλέω.*] i. e. *μενειν ἐν τοῦτοις, ἃ κλέω ἐκ σοῦ.*

757. *Ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας κομπατος ἀναίξ—*] *ὁ Μαίας—Ἐομής* scil. *ὁ υἱὸς Μαίας. πελάσσει,* ad verbum, *faciat te appropriare.* Vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.

761. —*δεδόχησαι.*] *vivus es.* perf. pass. regulariter à *δοῦέω.* fre-19C. quentiùs *δέδοξαι*, ab obsoleto *δόκω.* Vide infrā ver. 818.

766. —*ἀνήρ—*] Vide suprā ad 684.

767. —*πέφανται*] *apparuit.* Perf. pass. in med. sensu.

768. *Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεθα προμνήτην κάλον,*] *Ex hoc suscipiemus rudentem purpura—metaphoricè. ἀναψόμεθα,* pro *ἀναψόμεθα,* ut saepe apud poetas. Vide Iliad. α, 140. Theocr Idyll. xvii. 1, &c.

775. *Ὡς καὶ δουεὶ*—] Interpunctionem imperfectam à medio ad finem hujus versûs removit Porsonus, et omninò delevit versum qui sequebatur, quique abest à Flor. teste Valckenario ad Phœa. 124.
776. —*ἐγνωσμένα*] vulgò *εἰρησμένα*.
779. —*καθυβρίσαι*,] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. Versum 791 in priore editione cum Porsono delevisi.
788. —*κατακτενῶ*] Porsonus semper mavult *κτενῶ* in fut. Vid. ad Orest. 929. 1599. (1602.) et infra 1059.
791. *Ἐξίμε γαίας*,] *Exibo ex hac terrâ.* Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.
191. 796. —*ἐξελέμπανον*—] Vide Frag. Gram. Gr. p. 14. not.
808. *Σὲ τ' ἀπαλεῖν*—] Vide *Hurd's Commentary, &c. on Horus's Art of Poetry*, Vol. I. p. 138.
819. —*γυνή τ' ἴσως*.] *et mulier es.* Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113. “Hoc non ad Chorum dicitur, ut putat vir admodum Reverendus R. Hurd, sed ad nutricem.” JAC. TATE.
820. *Ἐρχοῦσθαι*—] Chorus ab Athenarum Rege arripit occasionem Athenas à Sapientiae et Poëticae studio commendandi; et Medeam à caede liberorum obnixè dehortatur. ΒΑΡΝΚΑ. Hoc simul argumento, quod non potuit non jucundum esse Atheniensibus, poëta eximius artificiosè suorum civium benevolentiam captat. *Ἐρχοῦσθαι*,—ita appellantur Athenienses à veteri suo rege Erechtheo.
192. 822. *Ἰερᾶς χώρας*—] Constructio est: *ἀπ' ἱερᾶς τ' ἀπεσθίης χώρας φερόμενοι*— à sacra terrâ invictâque deprecantes illusterrimam sapientiam. Athenienses *ἀντόχθονας* se esse jactabant. [Vide Vol. I. ad p. 32. n. 6.]
825. —*λαμπροτάτου—αἰθέρος*] Idem observat Aristides in Panathenæico. ΜΥΣΘΑΝΕ.
827. *Ἐνθα πῶθ' ἀγνῶς*—] *Ubi castas quondam Pieridas Fama novae reperitissae Narrat fluvium Harmonien.* ΒΥΣΙΑΝΑΝ. *Ἐθίλονε δὲ Ἀθηναίου καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Ἐλισσθῶν, καὶ Μουσῶν βρωμῆς ἐκ ἀσπῆ ἔστιν Ἐλισσθιάδων.* ΡΑΥΣΑΝΙΑΣ. [Lib. i. 19. p. 45. edit. Kuhnii.] *ξανθῶν.* Ex hac voce colligitur, *Ἀρμονίαν* nomen proprium esse. ΜΥΣΘΑΝΕ. Est nimirum pulchra *προδιαποκοίτα*.
831. *Τοῦ καλλινίου*—] Constr. *τε κληζουσι τὴν Κύπριν ἐκ τοῦ καλλινίου Κηριβοῦ βοᾶς ἀφυσθαμένην πνεῦσαι μετρίας ἠδυνήσους αἴφας κατὰ χώρας.* Sic autem initium hujus antistrophes constituit Porsonus:

*Τοῦ καλλινίου τ' ἀπὸ Κηριβοῦ βοᾶς
Τὴν Κύπριν κληζουσιν ἀφυσ-
θαμένην, χώρας καταπνεῦσαι, &c.*

et observat in notâ: “*τοῦ* omittunt edd. pleraeque, habent A. Schol. “Deinde *ἀπὸ* ex A. Brunckius, ut et *βοᾶς* ex ejusdem superscriptâ “lectione. (832.) Duplicavi σ, quod in choricis licet.” “*ἐπι—βοᾶς*, vulgò. *βοᾶς*, acc. plu. Porson. Quidam *βοᾶς*, gen. sing. P.

842. *Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις*—] *Quomodo igitur sacrorum fluviorum aut urbe, ἢ χώρα φέλων, aut regio amicorum,* [Athens intelligit, quae alluuntur à sacris fluvils Cephiso et Ilisso, et regionem Atticam,] *πόμπιμος ἔξει σε, deducens excipiet te, τὴν παιδοῦτιραν, τὴν οὐχ ὀβίαν; interfectorum liberorum et impiam? εὐθύς*

μετ' ἄλλων πλαγῶν τεκτων, *considera und cum aliis caedem liberorum, &c.* Ingeniosè conjicit doctissimus Frid. Jacobs pro μετ' ἄλλων scribendum μετ' ἀστῶν, ut jungatur cum ἔξει, et sensus sit, *quae regio civibus suis te ascribere poterit?* Animad. in Eur. Trag. p. 25. Hanc Jacobelli conjecturam observatu dignam putavit Porsonus.

848. —αἰρεῖ.] αἰρεῖ dedit Porsonus pro αἰρηῖ secundum quem αἰρωῖ est fut. 1. per crasin pro αἰρωῖ vel αἰρωῖ ex αἰρωῖ quae contracta sunt in αἰρω, s. ἀρωῖ suscipio, &c. αἰρεῖ, fut. 1. med. 2. pers. sing. Elmsley praefert αἰρει, praes. ind. med. 2. pers. sing. Att. ab αἰρω, αἰρωμαι quod Porson tolerat; et recepi. P.

849. —πάντες] Vide canonem Dawesianum (ut benè exprimitur a Porsono ad Hec. 515.) citatum suprâ ad v. 386. Barnesius idem ferè observârat ad Eur. Alcest. 384. (390.) Vide Brunckium quoque ad Soph. Antigon. 926. 986. et ad Soph. Electr. 399. Conf. quae idem vir acutus disseruit de masculino duali, quum sermo est de feminis, ad Soph. Electr. 977. Quod autem ad πάντες vulgatae lectionem attinet, pro eo J. Tate legendum proponit πᾶσαι et Porsonus, qui observavit πάντες πάντως vulgò, et in tribus MSS. πάντως πάντες, edidit bis πάντως, ut duplicatur θανάτῳ suprâ 648. (655.) uterque, puto, ut vitetur violatio canonis Dawesiani. Sed mihi vix ulla hic videtur violatio. Notum est primariam Chori personam, quae apud Tragicos vulgò loquitur, loqui indifferenter vel plurali vel singulari numero, sive Chorus ex viris constet, seu ex feminis; nam Chorus spectatur nunc ut una dramatis persona, nunc ut plures: et, si ex feminis constat, spectari potest nunc ut una femina, nunc ut plures. Totus igitur femininus Chorus loquens, tanquam una femina, de se, si usurpat pluralem numerum, usurpet masculinum genus necesse est. "πάντες πάντως, Edin. 5ta. et Elms. et Matth. P.

852. Πῶς δὲ θράδος—] Admodum explicatu difficilis est haec 193. Antistrophe; nec placent ullae, quas viderim, criticorum hariolationes. Conemur aliquid et nos. "In re desperatâ," ait Porsonus "paullò plus audaciae condonandum est." Vulgaris lectio sic forsitan ordinanda: Πῶς δὲ ἡ θράδος φρενός [ἔσται σοι,] ἢ [πῶς] λήψει τέκνον ἀέθην χειρὶ τε καρδίᾳ, προσάγουσα θεινὰν τόλμαν; Quomodo verò aut animi confidentia erit tibi? aut quomodo prehendes liberos tuos manu, atque ex animo, infandam adhibens audaciam? Πῶς δὲ—προσβαλοῦσα ἄματτα τέκνους—σχήσεις ἀδακρον μοῖραν φόνου; Et quomodo, oculis in filios conjectis, tenebis sortem caedis lacrymarum expertem? Παιδῶν πιτυόντων ἱκετᾶν, οὐ δυνάσει τλάμονι θυμῷ ἐγχεῖ χεῖρα φωνίαν i. e. ἐν φόνῳ. Libèris supplicibus cadentibus,—non poteris audaci animo tingere manum caede. Pro Σχήσεις; φόνον—Porsonus dedit Σχήσεις φόνου; quod certè multò melius. "μοῖραν φόνου, ut μοῖραν θανάτου, infra v. 983. P.

863. Οὐ τ' ἂν ἀμάρτους τοῦδ' ἔγ,] Ita Porsonus edidit, scil. τ' pro ται, non ut possit elldi diphthongus in ται, sed per crasin vocalem in ἂν longam efficit.

866. —ταῖς δ' ἐμαῖς ὀργαῖς φέρειν Εἰλός σ,] Ita Brunckius dedit.

867. —σπείρωσθαι—] praestita sunt—Hoc verbum, vulgò deponeas, sumitur hic sensu passivo.

873. Γήμας τύραννον,] ducens puellam regiam. τύραννος, δ, ἡ.

876. —οὐδα δὲ χθόνα φεύγοντας ἡμᾶς,] Angl. I am sensible that we fled from the Thessalian land.—Ita Barnesius et Musgravius.

Malè, ut opinor. De se solâ loquitur Medea, et in plur. masc. [Vide suprâ ad v. 849. et 386.] Veritas igitur: *Novi autem me fugere hanc terram, et indigere amicis.* Vide infrâ ad v. 930.

878. —*ἡθόμην—ἔχουσα,*] Vide suprâ ad v. 26.
194. 885. —*ὄσον ἐσμέν, οὐκ ἐρῶ κακόν,*—] Sic Virg. Aen. iy. 569. *Varium et mutabile semper femina.*
900. *Χρόνον*—] *tandem, post longum tempus*—
902, 903. *Καμὸι κατ' ὄσων*—] Constructio est: *Καὶ χλαρον δάκρυ καθωρμήθη [δπ'] ὄσων μοι. Et tenera lachryma erupit ex oculis mihi. Καὶ μὴ προβαίη—*Atque utinam non evadat majus malum, quam nunc est! 'κατ' ὄσων. P.
905. —*ἀργὰς—ποιεῖσθαι*—] *iras concipere*— [Vide Vol. I. ad p. 130. n. 4.] *πόσει γε παρεμπολῶντι ἀλλοίους γάμους, in maritum salidum qui alienas nuptias comparat.*
907. —*μεθόσθηκεν*—] Tempus quod vocant praes. perf. et subauditur pron. reciprocum. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.
908. —*ἀλλα τῷ χρόνῳ,*] *sed serò.*
195. 918. *Ἀὔτη,*] Reiskius; quod recepit Porsonus.
924. *Γυνή δὲ θῆλυ, καπὶ δακρύοις ἔφυ.*] *Mulier verò est naturâ molle aliquid, et ad lacrymas proclive.* MUSEGRAVE. Vide suprâ ad v. 885. et ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113.
929. —*μεμνήσθωμαι.*] Hâc formâ hujus verbi, ab Homero etiam adhibita Il. γ, 390. semper utuntur Tragici, *μνησθήσθωμαι* nunquam. Idem dici potest de *κληθήσθωμαι* et *κεκλήσθωμαι*. Sed *βληθήσθωμαι* et *βεβλήσθωμαι* promiscuè usurpant. Porson. "*μνησθήσθωμαι, mentionem faciam,*—unice huic loco convenit. MATTHIAE. P.
930—933.] Constructio est: *Ἐπεὶ δοκεῖ τυράννοισ γῆς ἀποστῆλαι με, κατ' ταῦτε [scil. τὸ ἀποσταλῆναι ταύτης τῆς γῆς] ἐστὶ λῶσά μοι, ὅπερ γινώσκω καλῶς, καὶ τὸ μὴ ναίειν ἐμποδῶν σοὶ τε, τοῖς τε καιραίοις χρόνοις, [ἐστὶ λῶστα,] κ. τ. λ. JAC. TATE.*
943. —*ἂ καλλιστεύεται*—] h. e. *ἂ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ καλλιστά ἐστί.* VALCKENAER.
197. 977-8. *Θῆσει*—] Porsonus edidit, *Θῆσει τὸν Ἄϊδα κόσμον αὐτὰ γ' ἐν χερσὶν λαβυῖσα.* "*Αἰδης vel Ἄδης, δου, Ἄιδας vel Ἄδας, δα,* Dor. P.
980. *Χρυσότευκτον*—] Hic versus non omninò cum strophico congruit. Scio quàm periculosum sit nova verba confingere, sed analogiae conveniret *χρυσόπλεκτον.* Porson. "*χρυσότευκτόν τι*—Elmsley. P.
982. —*ἔρκος*] *reie.* Hom. Od. γ, 469, &c. MUSEGRAVE.
984. *Προσλήψεμαι*—] Porsonus dedit:

*Προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐκ ὑπεκδραμεῖται.*

"*ὑπεκφεύξεται* edd. MSS. quod," inquit, "*metrum apertè vitiat*
"*Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud Euripidem.*
"*Alterum facitè pro interpretatione irrepere potuit."*

988. *Παιδὶν οὐ κατείδως*—] Dixerat Jason, v. 562. se ideò Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medea genitis lautioris vitae subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitum versurum erat, meritò hic exclamat Chorus: *at tu nescius Pueris exitis*

les facultates paras. βιοτάν, *opes, facultates*, ut βίωτον v. 1098. et v. 1104. MUSGRAVE.

991. —μώρας ὄσον παροίχει.] *quantum calamitatis ignoras!* "i. e. praeteris. P.

1000. —τάχειθεν] *indè, i. e. κατά τὰ πράγματα ὄντα ἐκείθεν.*

1002. Τί συγχυθεῖς ἔστηκας,] *Angl. Why dost thou stand con-* 198.
founded?

1004. —Τὰδ' οὐ ξυμφάδα—] *Angl. These things do not accord with, &c.*

1005. —Μῶν τιν'—] *Constructio est: μῶν οὐκ οἶδα ἀγγέλλων τινὰ εὐχην, δ' ἐσθλὴν δόξης; An aliquem casum inciens nunciavit, et opinione frustratus sum? οἶδ' ἀγγέλλων, Graecismus tironibus satis notus. ἐσθλὴν, εἰρηνί, frustratus sum, aor. 2. pass. in sensu med. σφαλῶ, ὑπρίπτο: σφαλῶμαι, in voc. med. erro, titubo. δόξης—scil. τοῦ ἐμὲ εἶναι εὐάγγελον. Vide Vol. I. ad p. 24. n. 2.*

1011. —κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἐτι.] *Pulcherrima est conjectura Musgravii, qui, pro κρατεῖς τοι καὶ σὺ, proponit κατάξῃ καὶ σὺ—i. e. Bono es animo; reducta eris et tu in patriam à liberis. Nam ita esse sensus hujus verbi apparet ex Thucydeio aliisque Historicis. Laudat Musgravii conjecturam Porsonus; sed edidit—κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἐτι. Certè redibis ab exilio olim à liberis tuis deducta. Et observat, voces κατεῖναι, κατέρχεσθαι hoc sensu saepissimè usurpari. "κατάξω hic est ad inferos deducam. Porson. Aliter, in patriam, vel locum, reducam. P.*

1015. Ἀράσω τὰδ'·] *Locutionis formula apud poetas Tragicos usitatissima ad denotandum obsequium loquentis. Vide suprà v. 187. et alibi passim.*

1037. Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλον;] *Cur arridetis ex-* 196
tremo risu? [Vide suprà Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Caeterùm hic in personâ Medae repraesentandâ summi poetae ingenium mirè elucet.

1040. Οὐκ ἂν δυναίμην.] *Non possem consilium meum exequi: "χαίρω—valeant, abeant, consilia—P.*

1045. Καί τοι τί πάσχω;] *Angl. And yet what is my situation?*

1047. —ἀλλὰ τῆς ἐμῆς ἀκχης,] *Sed meae erat ignaviae, etiam animo protulisse molles sermones. "ἀκχη, substant. ignavia, &c. P.*

1049. —ὄτῳ δὲ μῆ—] *Cuicumque verò non licet adesse meis sacrificiis, ipse viderit: non autem dextram meam habetabo. [Ad verbum:—dextram meam non corruptam misericordiâ; ut pulchrè vidit et interpretatus est Musgravius.] Atrax autem mulier statim misericordiâ movetur, et animum suum alloquens haec addit: μῆ δῆτα, θυμέ, κ. τ. λ.*

1059. Ἡμεῖς—ὄπρω] *De seipsâ loquens utitur plur. masc. ut expositum fuit suprà, ad v. 849. et 386. De Oedipo loquens Euripides, Phoen. 34. hac phrasi utitur:—τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων, parentes explorare valens. Ad quem locum ita eruditissimus Valckenarius, "Parentes," inquit, "plus semel Sophocli, sed apud Euripidem, quod meminerim, alibi nusquam vocantur φύσαντες. "pater ipsi φύσας, mater nunquam φύσασα dicitur vel φυντεύσασα. "hujus appellationis honorem μιογύνης cum muliere communicatum noluit; quae secundum Euripidem tanquam huiusmodi concidebatur, &c." Lectionem igitur praefert à Strabone conservatam, xvi. p. 1105. c. τοὺς τεκόντας. Sed, "Me quidem," inquit Porso-*

nos, "ne hoc reciperem, deterruit locus Med. 1059. (1071.) ubi "Medea de se solâ verbum *ἐξεφύσαμεν* adhibet." At si Medea de se verba faciens adhibet genus masculinum, (quod necessariò facit plurali numero utens,) quidni etiam adhibeat verbum, quod maribus solùm conveniat? Immo genus hoc locutionis id omninò postulare videtur.

1063. *Ἄλλ', —εἰμι γάρ—*] i. e. *Ἄλλα δια τί οὐ; γάρ, &c.* Sed cur non? *ego enim vadam miserissimam viam,*—

200. "1069. *ἀλλ' ἐκεῖ*"] *sed illic*: i. e. apud mortuos. At v. 1054. in *ἄξιλλο*. P.

1072. *—οὐκέτ' εἰμι—*] *ὅσα τε προσβλέπειν ἐς ὁμάς,*—Vid. Vol. I. ad p. 5. n. 6.

1075. *Θυμὸς δέ—*] *Sed ira est potentior, &c.* "i. e. ut intelligo causa, quae movet et regit. P.

1077. *Πολλάκις—*] Chorus de incerto liberorum in hac vitâ successu agit, conjugilique et coelibatûs commoda inter se confert. BARNES.

1079. *—ἦ χρῆ—*] Ita optimè 1 MS. Bib. Reg. Par. Caeteri, ut vulgò, *εἰ χρῆ*. Saepè jam per subtiliores sermones *ἔτι, et ad certamina majora veni, quàm quae convenit genus muliebre investigare.* MURGRAVE. *ἀλλὰ γάρ ἐστιν Μούσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ Σοφίας ἔνευεν sed enim est et nobis Musa, quae nobiscum versatur Sapientiae causa: πάσαισι μὲν οὐ omnibus quidem non versatur: γάρ παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖς ἰσως ἂν εὔροις τὸ [γένος δηλονότι] γυναικῶν οὐκ ἀπόμοιρον. namque exiguum sanè numerum in multis forsan invenies— numerum scilicet mulierum— non alienum à Musis. " γάρ ἐστιν, Med. Porson. et inde Edin. quae non pauca de encliticis habet à vulgatis diversa. P.*

201. 1097. *—θρέψουσι—*] *θρέψουσι* ediderunt Brunckius et Porsonus. Vide Dawes. Misc. Crit. pp. 227. 228. " *pro θρέψουσι. P.*

1104. *Καὶ δὴ γάρ ἄλις βίωτόν ᾿ εἶδρον,*—] *Esio enim, victum affatim invenierunt, et corpora liberorum ad pubertem aetatem pervenerunt, et hi frugi facti sunt: et δὲ οὗτος δαίμον κυρήσει—θάνατος προῦδος προφέρων σώματα τέκνων ἐς Ἄιδαν. si autem hicce daemon occurrat, Mors scilicet, et evanidus ferat corpora liberorum ad Plutona. Πῶς οὖν λύει, [i. e. λύει τελεῖ, ut suprâ v. 566.] θεοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπιβάλλειν θνητοῖσι τήνδ' ἔτι ἀναροτάτην λύπην ἔνευεν παιδῶν; Ubi notandum πρὸς cum dat. significare Angl. in additione *to.**

1105. *Σώματα ᾿ κ. τ. λ.] Σώματα ᾿ ἦβην εἰσῆλθε τέκνων.* Propter numeros sedem praepositionis mutavi et *ἀναστροφὴν* feci, qualis est suprâ 105. Porson. " *Pro εἰς ἦβην ἦλθε. P.*

1114. *Καρδοκῶ τάκεθεν, οἱ προβήσεται.]* *Anxiè expecto ab illâ parte, quò evanura sint. δέδορα, praes. perf. Angl. I see.*

1116. *—πνεῦμα τ' ἠρεθισμένον.]* Mutavi distinctionem, et pro *δείκνυσι δ' dedi δείκνυσιν.*— Porson.

1120. *Λιπούδ—*] Quid sibi velit *λιπούδα*, non video. Forsan *αἰπούδα, reiens.* Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. JORTIN. Stare potest *λιπούδ, nec omisad navi, nec currui*: nisi enim omnigenis vehicalis opus fore. T. YOUNG. " *ναῖαν ἀπήνην, navalem currum, i. e. navem. Interp. P.*

202. 1127. *—τυράναν ἔστ' ἂν ἠκισμένη,]* *quae cum injurid afficiendos curaveris lares regio. ἠκισμένη, perf. part. pass. in sensu med. ut*

saepe fit apud Scriptores Graecos. Sic Xen. Cyr. Lib. vi. haud longè ab init. c. i. 14. ἀνακεκομμένοι εἶδέν εἰς ἐργατα, ea [τὰ ἐπιτήδεια scil.] in munitiones subvehenda curarunt. Ibidem lib. vii. p. 529. Edit. Hujch. in 4to. c. v. 29. ἤδη ἐστηκότα αὐτόν καὶ ἐσπαθμένον ὄν εἶχεν ἀκινάκην εὐρέσκουσι. Angl. and they find him now standing, and having drawn his scimitar which he used to wear. Vide Kuster. de Verbb. mediis. l. 56.

1131. Λέξον &c.] Scribendum è codice Flor. Λέξον δ' ὅπως pro λέξον δὲ πῶς. VALCKENAER; quod recepit Porsonus.

1137. —νεκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.] diremisse priorem vestram discordiam. σπένδω, liba, σπένδεσθαι, in voce med. libare inter se: quod facere solebant foedus mutuo initari; inde significabat id quod est Latine, foedus inire, icere, vel ferire; item paciisci, amicitiam inter se contrahere, &c. νεκος σπένδεσθαι est item vel discordiam dirimere, quasi mutuo libando. Perf. autem pass. hic sumitur in sensu med. uti supra.

1140. Στέγας—] Suppl. εἰς.

1142. —τέκνων δῶν—ξυνωρίδα,] Suprà v. 1133. dicuntur τέκνων δίπτυχος γοπή, tuorum liberorum gemina soboles. Et eadem phrasis extat Phoenias. v. 1092. (1101.) Συνωρίς autem par quodvis sonat. BARNES. "par tuorum liberorum. Interp. P.

1152. —ἐμὴν χάριν.] Suppl. εἰς in meam gratiam. Exempla occurrunt passim.

1154. Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα.] Sed assensu est viro in omnibus. καὶ πρῖν πατέρα καὶ παῖδας σέθεν ἀπεῖναι [κατὰ] μακρὰν [ὄδον,] —Syntaxis nota tironibus.

1161. —παλλεύκῳ ποδί,] Pedem album dixit Eur. de pede albis 203. calcels ornato. Erant autem albi calcei mulieribus proprii, teste Polluc. vii. 92. Arnald. Animadvers. p. 20. Edit. Lips. 1788. "Somniasse videtur Arnaldus: nam ut caetera taceam, Pollux non mulieribus sed meretricibus albos calceos tribuit." T. Youna. "τένων, cervix, Musgr. pes, Elms. Vide Phoen. 42. Bacch. 933. Cycl. 399. P.

1166. —καὶ μόλις φθάνει—] μὴ πεθεῖν γαμαί, Angl. and with difficulty prevents herself from falling on the floor, [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8.] ἐμπεσοῦσα θρόνῳ, by falling into a seat. "λεχρία πάλιν χωρεῖ, obliqua retro cedit. Interp. P.

1169. —Πανός ὄργας,] Hinc Πανικά δέματα. BARNES. [Vide Vol. I. p. 330.] ἢ τινος θεῶν, hoc est, ἢ τινος ἄλλου θεοῦ, ut loquuntur optimi Scriptores. ARNALDUS.

1171. —ὀμμάτων τ' ἀπό—] Est hoc loco tmesis, pro ἀποστρέφουσαν τε κ. ο. et pupillas oculorum retorquentem. HEATH.

1173. Ἐπ' ἀντίμολπον—] Angl. then she [γρηαῖδ' scil.] uttered a dreadful lamentation responsive to her former shriek. "ἀντίμολπος, sono diversus. Interpretes. P.

1174. —εὐθὺς δ' ἢ μὲν—ἢ δὲ—] Statim autem alia quidem—alia verò—

1177. —δρομήμασιν.] Scripsi cum Porsono δρομήμασιν.

1178. Ἢδη δ' ἀνέλικων—] Ordo est: Ἢδη δὲ ταχὺς βαδιστής—ἀνέλικων κῶλον ἂν ἤπτετο τερμόνων δρόμον ἐκπλήθρον. Jam verò velox cursor tollens pedem metam cursus stadialis [stadii, sex plethrorum,] attigisset. "Vulgò, κῶλον ἐκπλήθρον. Porsonus et alii, ἐκπλήθρον δρόμον nempe ut spatium temporis definiatur." Scholiastes: Ἢδη δὲ καὶ ταχὺς βαδιστής τὸ ὑπέριμετρον ἔαντῷ κῶλον ἀνέλικων,

τῶν ταρμόνων τοῦ ὄρου ἀνθήκετο, ὡς ταχὺς βαδίστης ἔπος τουτέστιν ἤδη ἢ ταχέα νόδος ἔξῃ καὶ ὑπέμετρον ὑπερβαίνοντα τῶν μυελῶν αὐτῆς ἀνθήκετο ὁ δὲ νοῦς, ἤδη δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν ὀστέων ἀνθήκετο, ὡς ταχὺς βαδίστης ἔπος ταχέως ἀφίκεται εἰς τον καμ-
τῆρα.—πλήθρον δὲ ἔστιν μέτρον γῆς· ἔκπλεθρον δὲ, μέγα πῆδημα, καὶ ὑπερβαῖνον πλήθρον μέτρον. "ἀν Ἑλλων—ἀνθήκετο. ELMs. P.

1180. 'H δ' ἐξ ἀναύθου καὶ μύσαντος ὄμματος—] Non opus est ut cum Barn. legatur ὄμματα. "Aequè enim dicitur μύει ὀφθαλμός ac "ἄνθρωπος τὸν ὀφθαλμὸν μύει. Hom. Iliad. ω, 637." HEATH. Illa autem ex mūtā, et clauso oculo. Angl. after being for some time silent, with her eyes closed.

1184. —ἴει—] Ab obsoleto ἴτω, pro quo ἴημι, μῦθο, est in usu in imperf. ἴσον, ἴεσε, ἴει· contract. ἴων, ἴεις, ἴει· uti in τιθέω, et aliis ejusmodi.

204. 1189. —ἀλλ' ἀραρότως—] Sed aurum [i. e. corolla auro intexta] firmiter tenebat redimiculum.—] Vinculum. P.

1193. Πλὴν τῷ τεκόντι—] Sensus est: Pater ipse vix potuisset dignoscere suam filiam, adeo scil. transformata erat.

1198. Γναθμοῖς δὲ ἄλλοις φαρμάκων—] Ita varii MSS. quae Reiskius sic reddidit: mandibulis, h. e. dentibus, invisibilibus, s. corrosione oculis non observandā venenorum reliquebant. Ed. Ald. γναθμῶν δὲ ἄλλοις φαρμάκοις, i. e. ἀπέφθον γναθμῶν, δὲ ἄλλοις φαρμάκοις. "Ed. Lase. γναθμοῖς δὲ ἄλλων φαρμάκων. P.

1206. —γέροντα τύμβον] Alias unico verbo vocant τυμβογέροντα. BARNES. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἶσι τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. Schol. Quis me hunc senem capularem u orbat?

1218. —ποθεινῇ δακρύοισι—] Angl. a fit subject for tears. Difficilem vocat Porsonus et impeditam sententiam.

1219. —τὸ μὲν σὸν] Supple σῶμα· vel, ut Schol. τὸ σὸν ἀντι τοῦ σῶ.—Sic autem corpus tuum longè à meo sermone. i. e. Tu autem statim discedas procul à me. Extemplo capresse fugam. Finita naratione, quam, rogante Medeâ, percurrerat, undè exorsus fuerat, eò regreditur. Μήδεϊα, φεῦγε, φεῦγε, x. τ. λ. Γνώσει γάρ— Et nihil opus est, ut ego tibi locum ad perfugiendum monstrem; nam tu ipse, &c.

205. 1224. μεγίστην μαρτίαν ὀφλισκάνειν.] Angl. —are guilty of the greatest folly. Vide suprâ ad v. 581.

1225. Θνητῶν γὰρ οὐδείς—] Locus communis: Sic Iph. A. 161—163. Oed. Tyr. 1528—30. JAC. TATZ.

1226. Ὀλοῦ δ' ἐπιφύεντος.] Opibus verò affluentibus,—Notandum ἐπιφύεντος part. aor. 2. pass. in sensu med. [et in verbis intransitivis vox act. et med. saepe usurpantur sine discrimine,] à verbo obsoleto ὀύω, pro quo ὀύω, fluo. Aor. 2. formâ pass. à ὀύω, saepe occurrit. Sic Herodot. viii. 138. ποταμὸς ἐφύη. συφύεται occurrit in plusq. act. Xen. Anab. p. 362. edit. Hutch. 4to. V. ii. 3. εἰς τοῦτο πάντες ὄνεφύηκεσαν,—confluxerant. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8. et de Aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. et ad p. 7. n. 10.

1236. —φονεύσαι—] interficiendos— Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. "Viger. V. iii. 4. 7. P.

1236.] Delevi cum Porsono e Valckenarii sententia duos versus, qui sequebantur. ex praecedentibus 1058. 1059. repetitos.

1237. *Τί μέλλομεν—μη πράσσειν—*] quid cunctamur facere? μη abundat Atticè. Vide Vol. I. ad p. 43. n. 4.

1241. —μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,] ὡς φίλταθ' [ἐστὶ σοί,] l. e. μηδ' ἀναμνησθῆς ὡς φίλτατα τὰ τέκνα ἐστὶ σοί. [Graecismus thronibus notus.] Angl. *Nor do thou remember how thy children are to thee the dearest of all things, ὡς ἔτικτες, since thou didst bring them forth.*

1246. *Ἰὼ Γᾶ τε*] Musgravius hanc Strophē et Antistrophē, partim ex MSS. partim conjecturā, ita constituendas visum est, ut sibi invicem convenirent.

1252. —Ἐλαστέν—] Dawesius canonem paullò temeriùs, ut 206 solet, statuit, nullam syllabam à poētā scenico corripì posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Haec regula, plerumque vera, nonnunquam ab Aeschylō, Sophoclē, Aristophanē violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. (1266.) si tamen sanus est, Choricæ licentiæ concedendum Ἐλαστέν. Porson. Hec. 302. —Ἐλαστέν—τέκνα scil. Aliter tamen censet Heathius, et putat Medeam ipsam, non liberos, hīc intelligi; sed, ut videtur, rationibus nimis argutis.

1256. —Ἐρινύν ὑπ' ἀλαστόρων,] *furiam à malis daemonibus agitatam. Medeam scil.* Angl. *this frantic fury!*

1259. —κικνεῖν—] Dor. genit. Vide supra ad v. 2.

1262. *Δειλαία, τί—*] Pro vulgari *δειλαία, τί—* lego, sublatā interrogationis notā, *δειλαιὸν τι. Miserum quiddam tibi accidit gravis haec ira. Juvat autem metrum non mihus quam sensum haec emendatio. MUSGRAVE.* Metri nihil interest, producitur enim illud a. T. YOUNG.

1265. *Χαλεπὰ γάρ—*] Ordo est: *γάρ ὁμογενῆ μιδδματα χαλεπὰ [ἐστὶ] βροτοῖς. Nam scelera caedis cognatorum dira sunt hominibus; ξυμφάδ' ἄχθ' θεόθεν πιτυοῦντα ἐπὶ γαῖαν ἐπὶ δόμοις ἀντοφόνταισι. justis (consoni) dolores caelitibus cadentes in terram in domus intersectoribus (intersectorum.)* [" Fors. nominat. absol. Gr."] Porsonus edidit:

Χαλεπὰ γάρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιδδματ'.

*Ἐπὶ γαῖαν ἀντοφόνταισι ξυμφά-
δα θεόθεν πιτυοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχθ'.*

ξυμφάδ' reddendum videtur, *εἰκότα, δίκαια.* Porson. P.

1268. —*Οἶμοι τί δράσω;*] Pueri audiuntur exclamantes extra scenam. *Ne pueros coram populo Medea trucidet.* Hor. Art. Poët. 185.

1272. *Παρίθω δόμοις;—*] Mallet sine interrogatione: *accidam in aedes. Let me go, &c.*

1276. —ὡς ἄρ' ἦθα πέτρος,] *quidam es saxum. ἦθα, vel ἦς, idem hīc quod εἶς.* Vide Vigerum, Edit. i. Zeunii, p. 210. 232. V ill. 11. vi. 7. Confer Hor. Lib. i. Od. 37. prope init. ubi erat occurrit pro est.

1277. —ἄ τις—] *quae prolem, quam peperisti, parricidatī modo occides. Nam ἄροτον τέκνων est proles.*

1280. *Γυναῖξ'—*] Porsonus effecit versum qualis est 1271. sic, 207. *Γυναῖξ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις.*

1281. *Ἰνώ μανείδαν—*] Variè narratur Inēs historia. Sed hoc loco Poēta eam sequi videtur, quae est apud Apollodorum, Lib. iii. c. 4. MusGRAVE. Conf. Ovid. Met. Lib. iv. 416—529.

1283. —*φόνος τέκνων δυσδέβει,*] caede liberorum impiā, i. e. dum liberos impiē trucidabat, *τείνασα πόδα ὑπὲρ ποντίας ἀπτήης,* pedem supra marinum litus extendens— Vel, uti reddidit Buchananus, *progressa litus ultra, in aequor decidens.*

1294. —*αἰθέρος βάθος,*] Sic celeberrimus Tho. Gray; *Progress of Poesy*: —*the azure deep of air.*

1299. *Κεῖνην μὲν,*—] *Plam quidem, quos laerit, punient. Ἐδραβεν,* supple *κακῶς.* Ἐξέουσιν pro ῥέξουσιν, à ῥέξω, *facio.* δρᾶς, vel ῥέξω *τινά κακῶς, laedo vel punio aliquem.*

1301 *Μή μοι τὲ δρᾶσω οἱ προσήκοντες γένει,*] i. e. *μη οἱ προσήκοντες γένει [τῆ νόμῳ scil.] δρᾶσω τι [αὐτοῦς—καὶδας nempē.]* —*μοι autem dicitur à grammaticis παρέλκειν Atticè.*—[Vide Vol. I. ad p. 56. n. 5.] *ἐκπράσσοντες ἀνόδιον μητρώον φόνον, vindicantes impiam caedem à matre eorum patritiam.*

208. 1318. *Τοιόνδ' ὄχημα*—] Haec referenda ad fabulam, quae Medeam, junctis ad currum draconibus, ex avo Sole patri Aeëtae datis, per aërem aevctam aufugisse narrat. ΒΑΡΝΗΣ. *ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντείσι ἄρμασιν, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.* Schol.

1334. —*ἀνδρὶ τῷδε,*] *huic viro.* Seipsum intelligit. Vide supra ad Oed. Tyr. v. 534. p. 129.

1340. *Σκύλλης*—] Vide supra ad p. 65. v. 85.

209 1344. —*πᾶρα*—] Hic pro *πᾶρσσι.*

1348. *Μακράν γ' ἄν*—] Ita Br. et Pors.

1351. *Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες—διάξειν*—] Angl. *Thou wast not to lead*— Vide Vigerum, de verbo μέλλω, Cap. V. Sect. viii. Reg. 7.

1359. —*λύει δ' ἄλγος,*] *λύει* pro *λυσιτελεῖ.* Vide supra ad v. 566. “Interpretantur Viri docti per *λυσιτελεῖ,* neque ego repugno. “Potest tamen etiam significare, *μικυτ, λευατ meum dolorem, si tu “non irrides.”* PORSON. qui mox edidit *μη γγελᾶς.*

1363. —*νεοδηῆτες γάμοι.*] *νεοδηῆτες* Ald. *νεόδημοι* Lasc Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quàm hoc in illud mutatur. Dicunt Attici sine discrimine, *αμβλωψ, αμβλωπός, γοργώψ, γοργωπός, φλογώψ, φλογωπός, ἀδμής, ἀδμητος, ἄζυξ, ἄζυγος, νεόζυξ, νεόζυγος,* (quin et *νεόζυγής,*) *εὐκράς, εὐκρατος,* et similia. PORSON.

1368. *Οἶδ' εἰδίν, ὀμοι,*—] *Capiti imminuebunt vindices umbræ tuo.* BUCHANAN.

210. 1376. —*Ακραιας θεοῦ,*] *Ἥραια πένθος ἑορτή παρα Κορινθίαις Ακραια δὲ εἴρηται παρα τὸ ἐν ἀκραπόλει ἰδρῶσθαι. τέλη δὲ λέγει τα μυστήρια καὶ τὰς τελετάς.* Schol. “Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acraeam,—LIVIVS, xxxii. 23. ELMLEY. P.

1381. —*εἰμι*—] Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

1384. *Ἀργούς κᾶρα σὸν λειψάνῳ*—] *Ἰστορεῖται Ἰάδων τέλει τοιούτων χρησάσθαι κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆν Ἀργῶ κατασκαπειῶσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσόν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. Ἀργούς—λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργούς.* Schol. *λειψάνῳ Ἀργούς,* Angl. *with a remnant or fragment of the Argos.*

1389. —*ξείναπάτα;*] Dor. gen. pro *ξείναπάτου,* à nominat. *ξείναπάτης,* *hospitum deceptor.*

1393. *Ὀβῶ θρηνηεῖ μὲν καὶ γήρασκ'.*] Proponit Brunckius *Ὀβῶ θρήνηι γήρας σε μὲν.* “Vulgatum *θρηνηεῖ,*” inquit, *minùs*

“commodum sensum praebet, et clausula *μένε καὶ γῆρας* [lectio in “priori editione] metro adversatur.” Nimirum *ας* brevis est et *την ἀνάφειαν* violat. [Vide supra p. 89. Notarum.] Sed *ὄπω θρήνει* non est Graecè loqui: *οὐ* negat, *μη* vetat et prohibet. Est quidem ubi *μη* vicem particulae *οὐ* videtur obtinere; sed id non potest esse hujus loci, et purus sermo postulasset, ut Brunckii conjectura esset, *Μὴ ποὺ θρήνει γῆρας σε μένει*. “*γῆρας*, edd. MSS. contra metrum. “Copulam ejicere vult Heathius, sed paroemiacus malè adhiberetur, “ubi personae singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primò “edidit, *ὄπω θρήνει*, qui soloecismus est: deinde *γῆρας σε μένει*, “quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam, [*μένε καὶ γῆραδκ*. “*mane et senesce.*] Subauditur talis sententia, *καὶ τότε θρηνηθεῖς.*”

PORSON.

1395. —*ἔκτας*;] Dor. pro *ἔκτης*, ab inusitato *κτῆμι*, *interficio*.

1396. —*φιλίου χρήζω στόματος—προσπτύξασθαι*.] i. e. ut Porsonus, *ὥστε προσπτύξασθαι*, vel ut Jac. Tate, *είς τὸ π*. Angl. *I long for that dear mouth, to kiss and embrace*. Mirum est hanc constructionem torsisse atque elusisse Brunckium.

1405. —*πάρρα*,] ut suprà ver. 1344.

1410. *ἄφελον*,—] *quas utinam Nunquam ego genuissem, abs te ut 211. caesos Cernere cogeret*—BUCHANAN. Vide sup. ad v. 1. “*ἄφελον*, pro *ἄφελον*, Elmsley, ob metrum: qui et *Πρὸς σοῦ* restituit, cum Matthiae. P.

1412. *Πολλῶν ταμίας Ζεὺς*—] Hac sententiâ, satis quidem tritâ, Chorus pulcherrimum hocce drama concludit; quae est itidem conclusio Alcestidis, Andromaches, Baccharum, et Helenae; uti observavit Barnesius. Vide etiam Iph. A. 1610, 11.

AD

EXCERPTA EX POETIS BUCOLICIS.

I. NOTAE IN THEOCRITUM.

215. * Ε ΤΗΟΚΡΙΤΟ.] Theocritus, filius Praxagorae ac Philinae, et princeps Poëtarum, Bucolicorum, natus est, ut vulgò putatur, Syracusis in Sicilia; et floruit temporibus Ptolemaei Philadelphi Aegypti regis, qui regnare coepit circa Olymp. cxxiv. ante Chr. N. 283. Tradunt tamen nonnulli eum filium fuisse cujusdam Simichi aut Simichidae; vel ipsum potius Simichidam, quia simus erat, interdum dictum fuisse. Sed hoc nullis firmis argumentis nititur. [Vide Argum. Idyll. iii. et Fab. Bib. Gr. edit. Harles. Vol. iii. p. 766.] Neque eum Coum fuisse, ut alii volunt, nec Chium, ut alii, magis verisimile est: Sed Syracusanum esse confirmatur Epigrammate notissimo, Idylliis ejus plerumque praefixo, quod alii Theocrito ipsi, alii Artemidoro Grammatico adscribunt:

*Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, δευτὰδ' ἔγραψα,
 Ἐξ ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίῳν,
 Τίος Πραξαγόρου περικλειεῖς τε Φιλίνης·
 Μυῦθον δ' ὀθνεῖν οὔποτε' ἐφελκυσάμην.*

*Alius est [Theocritus] Chius: ego autem Theocritus, qui haec scripsi,
 Unus ex plebe eum Syracusanâ, Filius Praxagorae et inclytas Philinas:
 Musam verò alienam nunquam attraxi.*

De vitâ Theocriti admodum pauca memoriae prodita sunt. Praeceptores, Philetam Coum Elegorum, et Asclepiadem Samium Epigrammatum poëtas, habuisse fertur. Κατ' ἐξοχὴν ὁ βουκόλος veteribus dictus, quippe in hoc genere omnium praestantissimus habitus est. Non tamen semper Bucolicus est: nam ex triginta quae reliquit Idylliis decem tantum rustici sive pastoritii generis habentur. Caetera sunt varii argumenti; sed omnia poëtam indicant superioris ordinis. Supersunt quoque quaedam elegantissima Epigrammata, quae auctorem habent Theocritum. Scripsit dialecto Doricâ recentiori, et interdum Ionicâ, ut in Idyllio xii: quod tamen doctissimus Daniel Heinsius à Theocrito abjudicat. De Dorismo autem Theocriteo uberius disseruit Harlesius in commentatione editioni suae praefixâ. Praeter Theocritum, apud Graecos quoque scripsere quaedam pastoralia carmina venusta et festiva Bion et Moschus,

quae ad nos pervenerunt. Apud Romanos autem imitatore[m] nactus 215. est Theocritus elegantissimum Virgillum in Bucolicis; de quorum meritis eruditi homines judiciis diversis solent disceptare. Sed de hac re omnium rectissimè iudicium tulisse videntur duo cultissimi ingenii viri Thomas Warton et Chr. Got. Heyne; dum uterque, de carmine Bucolico disserens, plus quidem artis in Virgilio, plus verò ingenii et naturae in Theocrito invenit. "Virgilio," inquit Heynius, "elegantiae laudem, dignitatis et doctrinae nemo invidet; sed simplicitate et naturali aliquâ venustate rerumque copiâ et varietate non minùs cedit Theocrito, quàm ars naturae, quam vincere quidem illa operosè in singulari aliquâ re potest, sed in summâ rei iners et vana habenda est." Et paulo post: "Hoc unum monebo, nisi memineris, in Virgilio plus artis, in Theocrito plus nativæ elegantiae, esse, non mirari non poteris, cum videas, etiam praestantissimos ex hoc genere poëtas recentiorum temporum Virgillum maluisse sequi quàm Theocritum. Artis scilicet semper facillior imitatio; naturalem venustatem difficillimè assequare." [De Carmine Bucol. Eclogis Virg. praefix.] Sic autem elegantem suam Virgilli cum Theocrito collationem claudit Wartonus: "Ut dicam paucis quod sentio. Similis est Theocritus amplo cuidam Pascuo, per se satis foecundo, herbis plurimis frugiferis floribusque pulchris abundant, dulcibus etiam fluvijis uvido: similis Virgilius Horto distincto nitentibus areolis; ubi larga florum copia, sed qui studiosè dispositi, curaque meliore nutriti atque exulti diligenter, olim huc à pascuo illo majori transferebantur." [De Poësi Bucol. Graec. edit. suae Theocriti prefix. ubi vide plura.] Caeterùm de poësi Bucolicâ multi scripsère. Est hoc quidem argumentum inter criticos satis tritum. Qui in eo versari cupit, praeter has ingeniosas Warton et Heynii dissertationes, adire potest *Rapin de Carm. Pastoral. Dissert. sur l' Eclogue par Fraguier; Memoires de l' Acad. des Insc. Tom. II. p. 132. [128. sqq. 4to.] Pope's Discourse on Pastoral Poetry. The Rambler, No. 36. and 37; auctore Sam. Johnson. Postea autem hicce vir celeberrimus se iniquissimum ostendit in hoc genus poëseos in libro suo jucundissimo, The lives of the English Poets, ad fin. Vitae Joan. Gay; et alibi passim. De ipso Theocrito vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. p. 764, sqq. edit. Harlea. "L. iii. c. 16. olim 17.*

THEOCRITI EDITIONES PRAECIPVAE.

1. Theocriti Eidyllia xviii: una cum Hesiodi Oper. et Diebus, et Orationibus Isocratis. *Mediolani, 1493. in fol.* [Edit. princeps, quae est rarissima.]

2. ——— Eclogae xxx.—Sententiae septem Sapientum.—Theognidis sententiae.—Aurea Carmina Pythagorae, &c. Curâ et studio Aldi Manucii Romani. *Venet. 1495. in fol.*

3. ——— Eidyllia xxxvi, et Epigrammata xix, &c. edita à Zachariâ Calli ergo. *Romae, 1516. in 8vo.* [Vulgò vocatur Editio Romana, et particulatim describitur à Reiskio in praef. suae edit. p. xii. sqq.] "Item, *Florent. in aed. Phil. Juntae, 1515. 8vo. P.*

4. ——— Idyllia, &c. inter Principes Poëtas Graecos Heroici Carminis, ab Hen. Stephano. *Paris. 1566. in fol.*

5. ——— aliorumque poëtarum Idyllia: ejusdem Epigrammata:

215 Simmiae Rhodii Ovum, &c. cum. Interp. Lat.—Excudebat *Henricus Stephanus*, 1579. in 12mo.

6. Theocriti, Moschi, Bionis, Simmii, quae extant: Gr. et Lat. cum Graecis in Theocritum Scholiis: Omnia operâ et studio *Danielis Heinsii*. Accedunt *Jos. Scaligeri*, *Is. Casauboni*, &c. Notae et Lectiones. *E Bibliopolio Commeliniano, Heidelbergae*, 1604. in 4to. [Utilis quidem editio. Notandum est priorem *Dan. Heinsii*, 1603. erroribus scaterere; ideoque suppressam fuisse.]

7. ——— Reliquiae, utroque Sermone, cum Scholiis, et Commentariis integris variorum virorum doctorum. Curavit hanc editionem—indicesque verborum Theocriteorum addidit *Jo. Jacobus Reiske*. *Viennae et Lipsiae*, 1765. 2 Voll. in 4to. [Multa fecit acutissimus *Reiskius* in hac edit. sed eorum non pauca nimis audacter. Vide Vol. I. ad p. 192. n. 7.]

8. ——— Syracusii, quae supersunt, cum Scholiis Graecis, &c.—Accedunt editoris et variorum Notae perpetuae. Epistola *Joannis Toupli de Syracusis*, ejusdem Addenda in Theocritum, &c. Edidit *Thomas Warton*, S. T. B. Coll. SS. Trin. Socius. *Oxonii*, 1770. 2 Voll. in 4to maj. [Edit. omnium splendidissima; et celeberrimâ *Academiâ Oxon.* non indigna. Mihi juveni tam felici esse contigit, ut clarissimum editorem, nunc defunctum, noverim, ejusque erga me benevolentiam expertus fuerim. Vir erat summae modestiae; sed inter amicos lepidus, facetus, jucundus: sive in soluto seu adstricto sermone scriptor elegantissimus: in venustatibus *Siculi* aliorumque poetarum sentiendis et enarrandis tantum *Toupio* et *Valckenarii* antefereendus, quantum viris hâc doctissimis in investigandis et dijudicandis veris veterum *Scriptorum* lectionibus posthabendus.]

9. ——— decem *Idyllia*, Latinis pleraque numeris à *C. A. Wetstenio* reddita, in usum Auditorum cum notis edidit, ejusdemque *Adoniazusas* uberioribus adnotationibus instruxit *L. C. Valckenaer*. *Lugd. Bat.* 1773. in 8vo. [Adnotationes hae in *Adoniazusas* amplam messem profundae eruditionis, etiam post curas *Touplianas* in hoc quoque *Idyllium* impensas, continent.]

10. ——— Reliquiae, Graecè et Latine; ex recensione et cum animadversionibus *Theophili Christophori Harles*. *Lipsiae*, 1780. in 8vo. [Utilissima sanè editio: sed dolendum est sequentem *Valckenarii* editionem non nisi seriùs in manus venisse *Harlesio*; hujus enim textus, ut constitutus fuit ab editore, est, sine dubio, omnium praestantissimus.] "Cum obs. botan. &c. *Schreberi*. P.

11. ——— *Bionis*, et *Moschi* Carmina *Bucolica*. Graecè et Latine. Latino carmine pleraque reddita ab *Eobano Hesso*, nonnulla à *G. E. Higtio* subjecit, Graeca ex *Edd. primis*, *Codd.* et aliunde emendavit, variisque lectionibus instruxit *L. C. Valckenaer*. *Lugd. Bat.* 1781, in 8vo. "1779." [Editio est haec merè critica; et in genuinis lectionibus constituendis ferè solum versata. At in hoc genere vix aliud invenies praestantius.] Editionum autem *Theocriti*, quarum magnus fuit numerus, amplam enumerationem invenire licet praefixam editioni *Harlesii*; vel in *Fabr. Bib. Gr.* Vol. iii. edit. *Harles*. ubi supra.

"12. *Theocriti*, *Bionis* et *Moschi* Carmina, Graecè, cum Commentariis integris *L. C. Valckenarii*, *R. F. P. Brunckii*, *J. Toupli*. Edidit *L. F. Heindorfius*, adjuvante *Buttmanno*. *Berolini*, 1810. in Vol. 8vo. Textus est *Valckenarii*. P.

"Eorundem Carmina edita sunt in Poetis Minor. Graec. a Radul. 215. pho Winterton. Gr. Lat. Cantab. 1628. 1635. et deinceps. 8vo Item a Brunck. Gr. in Analectis Vet. Poet. Graec. Argent. 1772. 8. T. I. p. 263. P.

† *Ἰδύλλιον α.*] *Idyllium I.* Ἰστίον ὅτι *Ἰδύλλιον* λέγεται τὸ μὲν πρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ *Ἰδός*, ἢ *θεωρία*: οὐκ *Ἰδύλλιον* παρὰ τὸ *Ἰδω*, τὸ εὐφραίνειν. Ἄλλως. *Ἰδύλλιον* λέγεται, ὅτι *ἰδός* ἐστίν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκομιστικῶς λέγεται *Ἰδύλλιον*. Schol. *Eclogae* quidem nomen, ut *Idyllia*, haud dubiè Grammaticis debetur. HEYNE. Insignes Venereas, omnesque ferè quas Musa prae se fert Bucolica, complectitur hoc *Idyllium*. Varietate praecipuè, nec solummodò pastoralium imaginum suavitate, sed et affectuum veritate, commendari videtur. WARTON. In pangendis versiculis cavisse videtur Theocritus, ut pes quartus esset dactylus; ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum Tetrametrum fiat.—Cujus constructionis sunt omnes *Idyllia* primi, exceptis viginti et septem. Omnes etiam secundi, praeter novem. Ex hac circumstantiâ concludit Heinsius, illa carmina esse mera Bucolica: cum longè alius sit carminum cursus in Ptolemaeo, verbi gratiâ, et Charitibus. Hac de re ita etiam statuit Valckenarius, in eruditâ epistolâ ad M. Röverum: "Versum dactylicum dici debere Bucolicum, si, duobus pedibus postremis recisis, remaneret tetrameter, qui clauderetur dactylo, terminante partem orationis, atque aded Alcmænicus." Porro laudatur Bucolicum carmen, certè numerosius erit, si primo loco sit dactylus, et pedem absolvat. *Idem*, in *Diss. de Poës. Bucol.* p. 36.

Ver. 1. Ἀδύ τι τὸ— Ordo est: *Αἰπόλε, καὶ τήνα ἃ πέτραι, ἃ μελιόθεται ποτὶ ταῖς παραλτοῖς, [ἐστὶ] τι ἀδύ [κατὰ] τὸ ψιδύρισμα* &c. *O pastor caprarie, et ista pinus, quae modulatur juxta fontes est jucundum quid quod ad susurrum:— vel, habet quandam jucundum susurrum: ut tu quoque suaviter fistula canis.* In *Idyllia* Theocriti diligenter observent tirones dialectum Doricam: Sic, *ἀδύς*, &c. pro communi *ἡδύς*: ἃ pro ἡ. Nam *Dores* saepissimè mutant *η* in *α*. *Τήνος, τήνα, τήνα*, pro *ἐκεῖνος, ἐκεῖνη, ἐκεῖνο, ille, &c.* *ποτὶ*, pro *πρός*. *παραλτοῖς*, pro *πηγαῖς*, ἃ *παρά, ἄς, ἃ*, pro *πηγή, πηγῆς, ἡ, fons.* *μελιόθεται*, pro *μελίθεται*, 3. sing. praes. ind. med. verbi *μελίθω*, Dor. *μελιόθω*. Solenne est Doribus ponere *σδ* pro *ξ*. τὸ ἐστ pro comm. *οὐ* [indè Lat. *tu*] item pro *σέ*, in accus. sed hoc rarò. *Συρίδες*, pro *συρίζεις*. Ubi notandum in 2. sing. praes. ind. act. Dor. terminationem esse *εις* pro *εις*. in praes. quoque infin. *ι* eliditur, sic *συρίσθεν*, pro *συρίζαν*. Vide infra ad *ver. 13.*

4. *Αἰνα τήνος ἔλη*—] i. e. *εἶλε*, vel, sequente vocali, *εἶλεν*, 216 [quod poëticè pro *εἶ ἄν*] *ἐκεῖνος ἔλη*, &c. *ἐς τὸ καταφθεῖ Ἀ χίμαρος*. Angl. *the kid devoted to thee.* "ἐς τὸ, ab Apollonio Dyscolo lectum: ἐς τὸ, usitatus Theocrito, praetulit Brunck." VALCKENARI. *Μοχ, ἔστα, donec*, et *χ*, quoniam *κε* sive *κεν* à poëtis pro *ἄν* usurpatur, regit conjunctivum. HARLES.

7. —ἡ τὸ καταχέεις Ordo est: ἡ τὸ τήνο [nam τήν pro τήνο, quod Dor. pro ἐκεῖνο] *καταχέεις* [Dor. pro *κατηχέεις*] ὕδωρ καταλαμβάνεται ὑπόθεν ἀπὸ τᾶς [τῆς] πέτρας. "Sensus est: Carmen tuum, ὁ pastor, dulcius est, quam aqua illa, quae cum sonitu per saxa defluit ex alto monte." HARLES. Atque ita Scholiastes Grae-

216. *cus*: ἡδύταρον, ὃ ποιμήν, τὸ δὸν μέλος, ἢ ἐκαίνο τὸ ὄδιον, ὄκρον ἐπὶ-
θεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. Unde Virg. *Tale*
tuum carmen nobis, divine ποῖα, Quale sopor fessis, &c. Ecl. v. 45. et
—*nec quae Saxosae inter decurrunt flumina vallis.* Ecl. v. 84.

9. —οἰδα— οἶς, οἶδος, idem apud Theocr. ac ὄς, ὄτος, ἡ,
οἰς. Μῶσαι, Dor. pro Μοῦσαι.

10. Ἀρνα—θαλίταν] θαλίτας, α, ὄ, Dor. pro com. θηλίτης, οἰ, ὄ,
epithetum agni apud Theocritum.—Ἀρνα τὸ θαλίταν λαμπή γέρας
Agnem tu saginatum, [vel pinguem,] accipies dono. Graecus Inter-
pres ita scribit: θηλίται δὲ ἄρνες, οὓς ἐτι γάλακτος δεομένους οἰ
νομεῖς τῶν μητέρων χαρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίᾳ θηρῶ
κλείουσι· θηλίται agni vocantur, quos lactis adhae indigentias à matri-
bus separant pastores, separatim pascunt, et in proprio stabulo claudunt.
ΑΕΜΥΛ. PORTI *Lex. Dor.*

12. Ἀῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν,] *Vis, per Nymphas*—ποτὶ, Dor.
pro communi πρός, cum genitivo posita, serviens obsecrationibus, et
obtestationibus. ΑΕΜΥΛ. PORTUS. λάω, λάω, वोла, λάεις, contractè λᾶς,
pro quo λῆς, uti in ζῆω, σίω, διωτάω, σίτω, &c. Caeterum τῶν
Νυμφῶν est Dor. gen. plur.—τῆδε καθίζας, hic assidens. τῆδε,
Poët. Ion. et Dor. pro com. ἐνταῦθα, hic. καθίζας, Dor. pro καθίζας,
à καθίζω, *sedere facio*: in voce med. *sedeo*; sed ita interdum reddi-
tur vox act. subintellecto scil. pron. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλορον,] ὡς intelligendum est εἰς
aut πρός, non solum ubi animatis sed etiam inanimatis rebus ὡς ad-
ditur. Vide Erasmii ad Xenoph. Mem. ii. 7. 2. et Klotz ad Tyrtaeum
p. 81. (119.) ΗΑΙΛΕΣ. "Vide supra ad p. 150. v. 1178." Γεώλορον
δὲ, ὃ ἐν τῷ ὄμαλῳ πείθῳ ὑπερανθετηκὸς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνός καλεῖ-
ται. Schol. Ὡς τὸ, &c. Angl. *near this sloping bank, ἧ τε μυρταί,*
supple εἰδί, *where the tamarisks are.* ἧτε, Dor. pro ἦτε, ubi, i. e. ἐν
τῇ χώρῃ ἐν ἦτε—Conf. Virg. Eclog. iv. init. Συρίσθεν, vide su-
pra v. 1.

15. —τὸ μεσημβρινόν,] Dor. pro τὸ μεσημβρινόν vel μεσημέριον,
hic scil. adverbialiter sumto, Angl. *at noon.* Est idem ac κατὰ τὸν
μεσημβρινόν χρόνον. ἄμμυ et ἄμμυν, Dor. pro ἡμῖν.

16. —τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες,] Angl. *We are afraid of Pan.* Nam
δεδοίκαμες, Dor. pro δεδοίκαμεν, est temp. quod ritè vocant *praes.*
perf. [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.] Quidam legunt δεδοίκαμες, pro
δεδοίκαμεν, 2. plur. praes. verbi δεδοίκαω, quod formatur à perf. *scil.*
δεδοίκα: [ut πεφύκαω, à φύω, πεφοίκαω, à φοίδαω, à perfectis *scil.*
activis: et πεφοράδω, κεκλήγω, ὀρώρω, à perf. mediis verborum
φοράω, κλάω, et ὄρω.] Sed nihil opus. "Caeterum, meridiei
"quietem," ut observavit T. Warton, "Veteres attribuere solebant,
"quippe qui somnum tunc temporis capere deos arbitrabantur."
Haec autem et quae proximè sequuntur, ita enarrat Scholiastes:
Ὁ πρόπον ἐστίν, ὃ ποιμήν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῷ οὐραγγί
χρησθῆναι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ κικρός ἐστίν, ἐντὶ
τοῦ βαροῦς καὶ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας ὀχολάδας ἀνακαλύπεται,
κεκοπιακῶς, ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ δεῖ πρός τῇ βυνὶ αὐτοῦ—δριμῖα
χολῆ καθῆσθαι· εὐτεῖσσι, καὶ δεῖ ὀργίλος ἐστίν. Veteres nimirum
sedem irae in naribus collocarunt. ἐντὶ [Dor. pro ἐστὶ] γε κικρός,
Angl. *he is peevish, or choleric.*

21. —τῷ τε Πριήτῳ] Dor. gen. pro τοῦ τε Πριήτου, i. e. sta-
tuae Priari, καὶ τῶν Κρηναίων, Dor. pro τῶν Κρηναίων, et statuis

Deorum fontium, hoc est, Naiadum. κατεναντίον, è regione, ἔπει, 216: ubi, &c.

23. —*αὶ δὲ κ' αἰθέης,] ἐν δὲ αἴθρῃ, ὡς περ ἦσας ποτὲ ἐρίων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιθάθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Αἰθύης, ἀγὰ τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμείλξαι αὐτήν· ἦ τις δὴ ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλξεται, καὶ ἀμειχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δὲ ἀγγελὸν ἢ κίλλα. λέγεται δὲ οὖτω καὶ ἡ μέλαινα. Schol. ποταμέλξεται, i. e. προσαμέλξεται, patietur, praeter illud lac, quo nutrit duos haedulos, aliud adhuc sibi detrahi, quo duae mulctrae impleantur. REISKE. Praeterea mulgebitur in duas mulctras.—Scholiastes rectè interpretatur ἀμειχθήσεται. Apud Atticos quidem frequentius, sed et apud quosvis Scriptores futura media quorundam verborum pro passivis adhibentur: Herodotus, Thucydides, Xenophon astatim dabunt exemplorum; Xenophon prae ceteris. VALCKENAE. Vide supra ad Med. Eur. 625. Item Vol. I. ad p. 99. n. 1. Conf. Virg. Ecl. iii. 30. Bis venit ad mulctram, &c.*

27. —*κισσύδιον,] Luculenta sanè descriptio κισσύδιου, quod fuit amplissimi vasis pastoritii genus, quo illi se lacte, vino, aut quocumque alio potu ingurgitabant. Capacitatem ejus licet colligere ex caelaturae multiplici argumento. CASAUBON. Κισσύδιον poculum pastorale ex hederæ ligno primùm confectum: deinde pro quolibet poculo ligneo usurpatur.—Überior autem hujus poculi descriptio non ideo culpanda ob nimium, qui videtur quibusdam, ornatam. HARLES.*

28. —*ἐκ γλυπέναισ ποτόσθον,] sculptoris manum, sive caelum, h. e. sculpturae instrumentum, adhuc redolens. Idem. ποτόσθον, Dor. pro ποτόσθον. κεκλυσμένον, an, polium, sc. cerâ? κλύθω, lavo, &c. P.*

29. *Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ—] Τῷ dat. vel τῷ, Dor. gen. pro τοῦ, quod pro οὔ, et ordo est: περὶ μὲν χεῖλῃ τοῦ—κισσός μαρτύεται ὑπὸ, Angl. around whose brim the winds aloft,—Hanc autem descriptionem respexit Virgillus, [Eclog. iii. 36.]—*pocula ponam Fagina, caelatum divini opus Alcimedontis; Lenta quibus torno facili superaddita vitis Diffusus edera vestit pallente corymbos.* Ad quem locum vide quod annotavit vir egregius mihi quae amicissimus Chr. G. Heyne; cujus annotationis haec est continuatio:—*Erat in his ante oculos Maroni locus Theocriti i. 29. sqq. quem h. l. illustratum dabo: Ibi in cissybil, quod majus vas erat pastoritium, superficie tres sunt areae: quarum prima mulierem sedentem inter duo amatores cum ipsâ amatorie exostulantes exhibet, in alterâ piscator rete trahit mari, in tertiâ vinea est cum puero custode. Totum poculum ambit acanthus flexibus suis: ad summam oram hedera et helichrysus sunt: implicatae inter se mutuis nexibus: ex his expressit illa Maro: Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρτύεται ὑπὸ κισσός, ambit oram vasis hedera, κισσός ἐλιχρύσῳ κεκλυσμένος, flore helichryso (de quo quomodo dubitare possunt qui Idyll. ii. 78. legerant?) vestita, implicita. αὐτὴ δὲ ἔλιξ ἀγαλλομένα καρπῷ προκέντι εἰλεῖται κατ' αὐτόν, hederas autem racemuli, corymbi diffusi hedera, fructu croceo seu baccis ornati (conf. Bentl. ad Horat. Ep. i. 19, 10.) volvantur circa illum (helichrysum,) florem cum implicanti. HEYNE. Ἐλιχρύσος, -ον, est Gnaphalium stoechas Linn. Angl. shrubby Everlasting: Sic dictus ab ejus flore, qui aureum habet colorem. Vocabatur, teste Dioscoride, ab aliis χρυσάνθεμον, ab aliis ἀμύραντον, quia non exarescit; atque adeò in usu fuit ad ornandas statuas deorum. A quibusdam, sed**

216 incertâ auctoritate, sumitur pro Auripigmento, *Orriment*; quod Dioscoridi semper est *ἀσενικόν*, quem secutus est Plinius. *Κισσός*, seu *κιστός*, est *Hedera helix* Linn. Angl. *common Ivy*. Magna erat hujus apud veteres varietas, à frondium colore orta, viridi, albo, vel utroque commixto, vel viridi flavoque commixto; quae tamen varietas ad unicam speciem à neotericis refertur. Ejus autem praecipua distinctio est modus crescendi. Nam quando arboribus, muris, &c. adhaerescens ascendit, caulem crassiorem acquirit, cum foliis ovatis sive rotundioribus, editque racemos seu *corymbos*; tum quidem propriè *κιστός* vocabatur. Quum verò humi serpit, caules ejus graciles sunt et lenti, folia tripartita, nec fructum edit; tunc *ἐλιξ* nominabatur: quae vox igitur propriè sonabat *Hederae viticula*, Angl. *a tender shoot of the Ivy*. *Ἐλιξ* quoque interdum denotabat *capreolum*, sive *claviculam*, [Angl. *the clasper*, or *tendrill*,] per quam vitae, aliaeque id genus plantae aliis robustioribus adhaerentes sustentantur.—Haec autem, aliaque infra ad rem Botanicam Historiamque naturalem pertinentia, debeo humanitati collegae mei Danielis Rutherford, in hac Acad. Med. et Bot. Prof. dignissimi, viri omnigenâ Scientiâ non leviter tincti sed penitus imbuti; multisque aliis nominibus mihi maximi faciendi, tum etiam quòd veteris doctrinae cultoribus egregiè favet, ejusdem et ipse cultor eximius. "*κεκαυδμένος*, num, *conspersus helichryso flore*, Angl. *sprinkled*, i. e. *mingled, twined*? P.

32. —*γυνή—τέτυκται*,] *Mulier sculpta est, τὴ δαίδαλα θεῶν, exquisitum quoddam opus deorum!* Poëtice dictum. *Ἀθηγητή*, ἡ τεκομένη κέλευθρον, τούτου ἐν δυνάμει, καὶ περιεφραλαία, τούτου γὰρ τὸ ἄμικτι. Schol. Caeterum in plerisque codd. et primis edit. scriptum legitur *Ε. δὲ γυνή τις, θεῶν δαίδαλα, τέτυκται*. Praestat alterum. VALCKENAER. "*θεῶν pro θεῶν*. Id. P.

217. 34. *Καλὸν θειραζόντες*—] *Ἦγουν, κόμην τρέφοντες κομῶν γὰρ καὶ θειραζέιν τ' αὐτὰ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομῶν ἐστὶ κοινόν, τὸ δὲ θειραζέιν ποιητικόν*. Schol. Scribendum videtur *θειραζόμεντες*: quod recepit Brunckius. VALCKENAER.

35. —*τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς*.] *Ταῦτα δὲ, ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσι, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὐταὶ καὶ ἐριδες, ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἄπτονται*. Schol. Pictura vero probabilitatem poëticam et ingenium pictoris a. sculptoris mihi quidem videtur superare. HARLES. In hac quoque censurâ consentiunt ὁ μέγας Casaubonus, [Lect. Theocr. c. i.] et doctissimus T. Warton, cui videtur omnino oblitus Theocritus se poculi caelaturam describere. Atqui, pace tantorum virorum, aequè absurdum foret credere vel poëtam oblitum esse se caelaturam tantum describere, vel voluisse sculptorem arte suâ posse eandem exhibere figuram nunc huc nunc illuc volutantem oculos, vel positionem suam mutantem. Nam hoc omninò superare artem tam sculptoris quam pictoris bene notum est. Sed ars poëtae hic, ut alibi apud veteres Scriptores, venit subsidio sculptori; et Theocritus inducit caprarium suum plenius describentem id quod sculptor non nisi singulis figurarum positionibus repraesentare potuit. Quod quidem omni tempore iis usu venire solet, qui picturae vel caelaturae argumentum ignaris enarrare velint. Vide Ceбетis Tab. passim.

36. *Ἄλλ' ὄχα*—] Sic scribendum cum Heinsio, pro *Ἄλλοια*, Brunckius ostendit. VALCKENAER. *Ἄλλοια μὲν πρός ἐκεῖνον βίβλια*

ἄνδρα γελᾶσα ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥέπει τὸν νοῦν, ἤγουν ἐρέπει. 217.
Schol. ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται.

38. κυλοιδιῶντες] κυλοιδιάω, et κυλοιδιάω, habeo cavitates sub oculis tumentes: à τὸ κολόν, aut ἡ κυλᾶς, cavitas illa sub inferioribus oculorum palpebris. DAMM. Lex. Homer. [κυλοιδιάων, contractè κυλοιδιών, et, reduplicato dimidio τῶν ω, quod est ο, κυλοιδιών, quae mutatio solennis quoque Homero. Vide suprâ ad Od. α, 25. p. 4.] ἐτάσια καὶ μάταια μοχθίζοντι· ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν, μοχθῶ, κοινόν. Schol. ἐτάσια, scil. adverbialiter sumitur.

41. —κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εἰκόσως.] Sic Virg. *Illum indignanti similem, similemque minanti, Aspiceret.*—Aeneid. viii, 649. T. WARTON. "τὸ καρτερόν, adverbialiter. P.

42. —γυίων—ἔσον σθένος—] pro κατὰ τόσον σθένος, ὅσον γυίων ἔστί. h. e. omnibus membrorum viribus. HARLES.

43. —Ῥδέ—] Idem quod οὔτως, —ἔνες οἱ φέδηκанти [Dor. pro φέδηκασί] πάντοθεν κατ' ἀχίνα, καὶ περ ἔόντι πολυῶ. Ἄδὲ venae ip̄i tument undique in collo, quamvis cano.

45. Τυτθὸν δ' ὄσον ἀκωθεν] i. e. κατὰ τοσοῦτον διαστημα ὄσον ἔστιν ὄλλγον, ad tantam distantiam quanta est parva, exinde, h. e. non procul ab, &c.

47. —ἐφ' ἀμαδιαῖσι—] Angl. near an hedge, "or wall. P.

48. —ἀ μὲν ἀν' ὄρχως Φοιτῆ,] i. e. ἡ μὲν φοιτᾷ ἀν' ὄρχους, Angl. the one is in the attitude of going up and down the rows of vines, βινουμένα τὰν τρώξιμον [τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρώσιν ἐπιτησίαν. Schol.] injuring the ripe grapes. Conf. Cantic. Salomonis, ii. 15.

51. —πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.] ἀκράτιστον hīc significat τὸν μηδενὸς ἔγκρατῆ, et derivatur à κρατέω, ut rectè interpretatur H. Stephanus, Thesauri Tom. II. col. 136. b. BRUNCK. τὸ ξηρόν est, secundum eundem H. Steph. [Ibid. c. 1142.] locus siccus, seu loca sicca. Ernestius autem, [ad Callim. i. 253.] ξηρόν cibi vacuitatem exponit. Hunc igitur locum, qui valdè vexavit editores, ita construe et interpretare: *πρὶν ὅσθ' ἀνήσειν τὸ παιδίον, aut se prurum non relicturnum, πρὶν πρὶν ἢ καθίξῃ [αὐτὸν] ἐπὶ ξηροῖς ἀκράτιστον, priusquam ipsum sedere fecerit ad loca sicca, [i. e. cibo vacua, nihil prouidentem. Locutio, sine dubio, proverbialis, pro eo quod est, donec ipsum jentaculo vel prandio spoliaverit. Vulgò quidem redditur ἀκράτιστον, sine jentaculo. " Sic Edd. priores." Verùm, praeterquam quod ἀκράτιστος in hoc sensu [ab ἀκρατος, merus, scil.] antepenultimam habeat longam, ideoque in versu hīc stare nequeat; analogia linguae, ut sensus sit sine jentaculo, ἀνακράτιστος postulat. [Conf. Toupius in Epist. de Syracusis, ad v. 147. ubi vir acutissimus quaedam rectè vidit, quaedam non.] Quod autem ad ἀνάριστον, impransum, attinet, quod in uno codice repertum dicitur, ejus itidem antepenultima longa est. [Vide Sam. Clarke, ad Il. x, 299.] Huic autem male, monente quodam amico, medetur doctissimus Wartonus, legendo—πρὶν ἢ νάριστον quod non improbat magnus Valckenaerius. Verum utrovīs modo interpretatus fueris, sensus eodem redibit. "ἀκράτιστός, jentaculum, ab ἀκρατος, merum. P.*

52. —ἀνθέρικεσσι] Ἀνθέρικῆ est caulis asphodeli; ἀνθέρικος vel ἀνθέρικον ejus fructus vel flos, testibus Scholiast. Theocr. et Nicandr. nec non Dioscor. Asphodelus verò, qui hīc intelligitur, is esse videtur, quem *Asphodelum ramorum* Linnaeus nominat.—Quomodo verò ex his ἀνθέρικεσσι locustipulas suas construxerint veterum

217. Graecorum pueri, nos jam latet. ΣΧΗΡΕΚΑ. Theocritus pro culmo frumentique calamo à radice ad summam usque spicam exporrecto sumit.—Homerus [Iliad. v, 227.] accipit pro spicarum summitatibus. Conf. V Aeneid. vii. 809. ΑΕ. ΠΟΡΤΥΣ. Scholiastes in Theocritum significationem vocum *ἀνθήριξ* et *ἀνθήρικος* minùs accurate exposuisse videtur. Ad Idyll. i. illam pro caulì, hanc pro fructu *τῆς ἀσφοδέλου* sumit. Ad Idyll. vii. ver. 68. per posteriorem disertè caulem intelligit: *Ἀσφοδέλος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθήρικος*. Hae vocès reverà usurpatae videntur ad denotandum sine discrimine non solùm caulem, sed alias quoque partes, et totam interdum stirpem. Theophrastus et Hippocrates per *ἀνθήρικον* caulem tantùm volunt, isque Plinius adstipulatur. Veterum *Ἀσφοδέλος* vel *-ον*, est *Aphodelus ramosus* Linn. Angl. *Silver-rod*, vel *King's spear*. Latinis erat *hasta regia*, quia sceptro similis est florescens. A nonnullis etiam *albucum* nominabatur. Radix ejus constat ex plurimis oblongis massis carnosis; et non dissimilis est raphanorum crassorum et curtorum fasciculo. Radix à veteribus credebatur contrita cum ficibus ad moderandam, ut verisimile est, ejus acrimoniam. Semina quoque pro victu in usu erant; sed utraque, quod verisimilius quoque est, pro medicamentis adhibebantur. Ejus autem caulis tenax est, fractùque, vel sectu falce, difficilis; et siquando eo opus esset, tanquam linum radicitus evellere necesse erat. Undè *ἀνθήρικα θροῖζειν* idem sonabat ac *operam perdere*, vel *absurdum aggredi*. Ad varios usus, tanquam vimina, fissus scil. et sole siccatus, olim adhibitus fuisse videtur, e. g. ad *navas* conficiendas. Suedet etiam Hippocrates ut manducetur, ad indicandum rosione indè oriturà utrum ossium capitis ulla sit necne fractura. *Ἀπρίς*, undè *ἀπριδοθήρα*, est *Locusta* plerisque; *Gryllus* Linn. Angl. *Grasshopper*, or *Locust*. RUTHERFORD.

55. Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας] Virg. *Et molli circum est ansas amplexus acantho*. Ecl. iii. 45. Per *ἀμφὶ δέπας*, pro quo substituit Virgilius *Ansas*, videtur noster intelligere *oras* sive *marginem* poculi. Totum *vas* intelligunt Scholiastae.—*Υγρὸς* est *flexibilis*. WARTON. Vide infra ad Pind. Pyth. I. 17. p. 277. *Ἀκανθος* est *Acanthus mollis*, Linn. Angl. *Acanthus*, or *Bear's breech*: cujus folia saepè sculpturè imitabantur; et praecipuum quidem ornamentum sunt capitelli Corinthiaci. RUTHERFORD. "*Acanthus*, or *Bear's foot*. P.

56. Αἰολικόν τι δάημα:] Rectè, quoniam nauta sive mercator, à quo suum illud poculum emerat aliquandò, tantum artis admirandae prodigium, ut *Thyridis* illud mentem stupefaceret, fuit Calydonius sive Aeolicus. Vide Schol. Casaub. et interpretes ad h. l. atque Hesych. sub. h. v. ibique Alberti.—*τυ* (Dor. pro *σε*) *θυμόν* (*τῆν σὴν διαίνοιαν* explicat Scholiastes) more Homeri aliorumque poetarum dixit Theocritus. HABLES. *δάημα*, Dor. pro *δέαμα*. "*ἀτίξαι*, opt. *τυ* [*κατὰ*] *θυμόν*. P.

57. *Τῷ*—] Dor. pro *τοῦ*, quod idem est hic ac *τούτου*, et substituitur *ἀντι*, quod vulgò fit in locutionibus emendi ac vendendi.

58. —*τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος*] *τυρόεις* est adjectivum, et supplendum *ἄριστος*: *τυρόεις γάλακτος* igitur non est *caseus lactis*, sed *placenta ex caseo et lacte mixtis confecta*. v. Valcken. HABLES. *τυρόεντα*, ἀντι τοῦ *τυρόν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ*. Schol. quae superior videtur, quia simplicior, interpretatio.

59. *Ὀδὸ' ἔτι* *quia ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγην*,—] i. e. *Ὀστέπευ ἔτι*

προέθιγεν ἐμὸν χεῖλος, &c. Ad verbum ferè Maro: *Necdum illis 217*
labra adponi, sed condita seruo. Ecl. iii. 43. Hanc lectionem alteri,
 Οὐδέ τι πῶ, praetulit Valckenarius cum H. Stephano aliisque. κα
 Dor. pro πη.

60. —τῷ κέν τυ—] τῷ καὶ τυ praeserunt aliquot Codices MSS.
 mihi placet lectio vulgata: τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεταίμαρ
 quo tibi dono libentissimus gratificer. In hunc sensum verbo ἀρεταί-
 σθαι aliquoties utitur Homerus. VALCKEN.

61. Δίκεν μοι τὸ—] Ordo est: εἰ τὸ φίλος κεν [quod est ἄν]
 ἀείσῃς μοι τὸν ἐπίμερον ὕμνον. *Επίμερον ὕμνον, carmen pastoribus*
amabile, sive, ut Niclas, qui hanc lectionem defendit, probante
Reiskio, vertit, hymnum amatorium, desideratum. HARLES. Τὸν
 ἐπ' Ἰμέρα ὕμνον emendat D. Heinsius, i. e. carmen bucolicum de
 infortunato Daphnidis amore prope Himeram, fluvium in Sicilia,
 primùm cantatum; vel quod ab Himeræo poëtâ primùm cantatum
 fuit. Quae lectio Heinsiana valdè arridet doctissimo Valckenario.

62. Κοῦτοι εἰ φρονέω] Casaubono placuit: Κοῦτοι εἰ φρονέω-
 ῖς ne inuideas hoc carmen, quod à te peto recitari. Genuinum videtur
 quod legitur in Schol. in aliquot Codd. et Editt. primis, Κοῦτι τὸ
 κροτούμεν nec sane haec dico tui irridendi causa. VALCKENAEER. —πότ-
 αῖ, ὃ γαθὲ i. e. πρόβατος, ὃ ἀγαθὲ age, ὃ bone, vel huc accede, ὃ
 bone vir. AE. PORTUS. "Nec tibi inuideo: i. e. πρόφρων δώσω, αἰκεν
 ἀείσῃς. Vide supra p. 98. v. 405. οὔτε μεγάρω. p. 122. v. 310. Item
 Hom. II. δ. v. 54. 55. P.

63. —εἰς Αἴθαν γε τὸν ἐκλελάθοντα] ad Plutonem qui oblivionem
 inducit. ἐκλελάθω est novum verbum à perfect. med. λέλαθα verbi
 λαθέω formatum; uti a κέλληγα, κεκλήγω; à πέλληγα, πεπλήγω, à
 κέφραδα, κεφράδω et similia. Vide supra ad ver. 16. "ἐκλελαθόν-
 τα, aor. 2. Valck. ἐκλελαθοντα, praes. Br. P.

64. Ἀρχετε βοκολικᾶς,] Hinc Virgil. *Incipit Maenalius, &c.* Ecl.
 viii. passim.

65. —ἄδ' ἂ φωνά.] i. e. ἤδε ἐστὶν ἡ φωνή.

66. Πῶ ποκ' ἄρ' ἦθ',—] i. e. Πῶ ποτε ἦτε, ὅτε ἄφρων ἐτήκετο; 218
Ubi tandem eratis, quandò Daphnis tabesceret? "Utrum ἦθ' an ἦσθ'
 "scribatur, nihil interest. Nam ἦσθ' non est pro Aeolico ἦσθα, eras,
 "sed pro ἦσθε, eratis, in imperf. med." BRUNCK. Conf. Virg. *Quae*
memora, &c. Ecl. x. 9, sqq. et Miltoni Lycid. *Where were ye, nymphs,*
&c. item Pop. Past. et Dom. Lyttleton Monod. Fuit autem Daph-
 nis in vetustis carminibus pastoritiis celeberrimus; et heroici loco
 inter pastores habitus; uti notavit doctissimus Heynius, [Virg. Ecl.
 v. Argument. quod vide.] "Addixerat se Daphnis" [verba sunt
 Brunckii, ad Anal. Vet. Poëtar. Graec. Vol. iii. p. 67.] "Nymphae
 "Echenaïdi, cui juraverat se nunquam in alterius foeminae amplexus
 "iturum. Irritum juramentum fecit regiae cujusdam puellae fraus,
 "quae, quum pastorem deperiret, vino eum obrutum libidini suae
 "morigerum habuit. Comperto furto Echenaïs in furorem acta
 "amorem odio commutavit. At Daphnis, qui datam Nymphae fidem
 "non sponte violaverat, ab ejus amore non destitit, cujus vi tandem
 "contabuit et periit. Haec est Cantici summa, quod canit Thyrsis."
 Eandem ferè historiam dedit Wartonus ex Aeliano: atque ex ejus
 notitiâ pendet sequentis cantilenae intelligentiâ. Qui de Daphnide
 plura velit, adeat Servium ad Virg. Eclog. viii, 68. Diodor. iv, 84.
 Aelian Var. Hist. x, 18. et Dorvillii Sicilia, p. 27.

218. 67 *Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα.*—] Construe: ἡ [ἦτα] κατὰ καλὰ τέμπεα Πηνειοῦ, ἢ κατὰ [καλὰ τέμπεα] Πίνδου; An eratis apud pulchra tempe Penei, vel apud pulchra tempe Pindi? i. e. apud pulchra tempe quae sunt ad fluvium Peneum, vel ad montem Pindum. Tempe in Thessaliâ, vallis amoenissima ad quam Poëtae saepissime alludunt. [Vide ejus descript. ab Aeliano Vol. I. p. 346.] Ejus medium Peneus perfluit. Pindus, mons inter Epirum et Thessaliam, Apollini Musisque sacer. "Nomen Tempe a valle Penei ad alias similes valles transferri videtur. P.

68. *Ἀνάπω,*] Dor. genitiv. Anapus, fluvius Siciliae juxta Syracas. Acis quoque amnis Siciliae.

71. *Τῆνον μὲν θῶες,*—] *Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λῆροι αἰρῦσαντο, ἦγον, αἰρῦμενοι ἐθρήνησαν.* Schol. *Θῶες*—Mihi, collatis inter se veterum Scriptorum locis compluribus, verisimillimum videtur, per nomen *θῶς* intellectum fuisse *Canem aureum* Linn. Angl. *the Jackall* RUTHERFORD. "Vide Lexica. P.

72. *Τῆνον γῶ'x δρυμοῦ*—] i. e. *Ἐκεῖνον καὶ ὁ ἐκ δρυμοῦ.*

74. *Πολλὰ οἱ παρ' ποσὶ βόες,*] i. e. *Πολλὰ βόες παρὰ ποσὶ αἱ*—Virg. *Stant et oves circum,* &c. Ecl. x, 16.—Quanto contractiora illa et frigidiora Virgillii, qui duntaxat unum genus animalium memorat, oves scilicet, quas tantum dixit "stare circum?" Descriptioni certè et vis et pathos accessit ex enumeratione plurium diversorum animalium. WARTON; qui Theocritum contra Scaligerum [Poët. v. 5.] hinc benè defendit.

77. *Ἦνθ' Ἐρμῆς πρῶτιστος ἀπ' ὄρεος,*] i. e. *Ἐρμῆς ἦλθε πρῶτιστος ἀπ' ὄρεος,*—Virg. *Venit et upilio,* &c. Ecl. x, 19. sqq.

80. *Ἦνθον τοὶ βῶται,*—] i. e. *Ἦλθον οἱ βῶται*—*Βούκαι* sive *βουκόλοι, bubulci*, honestissimi habebantur pastores: *αἰπόλοι, caprarii* fuerunt minimae dignitatis. Medium inter illos, secundum quorundam sententiam, tenuerunt *ποιμένες, opiliones*.—Obtinuerat tamen usus, uti cel. Heyne ad Donati vitam Virgillii, xx. monet, ut *βουκόλοι* eodem modo, quo *ποιμένες*, omninò de quocunque pastorum genere dicerentur. Adde Schol. item Warton in diss. de poësi bucolicâ, &c. et Hardion de pastoribus Theocriti, in Mem. de Literat. de l' Acad. des I. et B. L. Paris, 1746. pag. 534, sqq. HARLES." Vol. IV. 4to. p. 534. 1723. P.

81. —*ἀνηρώτευν*—] Pro communi *ἀνηρώτουν*, 3. pl. imperf. indic. ab *ἀνερωτέω*, ᾧ, Ion. et Dor. pro *ἀνερωτάω*, ᾧ, interrogo, *inquiro*.—*ἦνθ' ὁ Πρίαπος, Κῆφα,* i. e. *ἦλθε ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη. τί τῦ τάκειαι;* i. e. *διὰ τί σὺ τῆκη;* *τῆκομαι, iabesco,* [a *τῆκω, iabefacio,*] *τῆκεσθαι, eliso σ, τῆκειαι,* et postea contractè *τῆκη,* Dor. *τάκειαι.*

82. —*δ δέ τε κόρα*—*Ζαλοῦσ'.*—] Hemsterhusii lectionem cum Brunckio nunc caeteris praefero. In codd. leguntur *Ζατεῦσα Ζατοῦσα Ζατεῦσ' ᾶ Ζατοῦσ' ᾶ.* Helmsio placuit *Ζατοῦσ' ᾶ.* VALCK. Mihi placet conjectura Wartonii et Hemsterhusii *Ζαλοῦσ' ᾶ*—[*ζαλοῦσ' pro ζηλοῦσα, à ζῆλῶν.*] quae, aemulatione capta, suspicium habuit amatores: quam Brunckius quoque rescripsit. HARLES. *Ζατεῦσα,* vel *ζατοῦσα,* Dor. pro communi *ζητοῦσα, quaerens.* Sed "non quaerebat "Nympha Daphnin, in quem erat infenso animo, sed ut ejus aspectum vitaret, longè à locis, in quibus degebat pastor, per montes et "sylvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hinc solitas suas habitat sedes, "Aetnam, ut ex cantici initio manifestum est. Ibi ad eum facile "Nympha accessisset, si eum revera quaesivisset, ut ei amoris in-

“constantiam—exprobraret, nec illi per avia montium et sylvarum 218.

“discurrendum fuisset.” ΒΑΥΣΚ. Scholiastes tamen legit ζατεῦσα, et putat ironice dictum, quippe non Nympha Daphnin, sed Daphnis ipse Nympham quaerebat; vel Daphnin consolandi gratiâ dictum. εἰρωνεύεται δὲ ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης· ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος.— παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει. δύσερός τις ἄγαν εἶ, ἤγουν, οὐκ εἶδός ἐράν, οὐ καλῶς διακῆσαι τὸν σεαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγουν, ὅπ' οὐδὲμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. Ita Schollastes; qui et notavit sequentia: τινὲς δὲ φασιν ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρεῖται. Quae forsitan verissima loci sententia: adeoque revocandum ζατεῦσα. Caeterum ἀμήχανος est Dor. pro ἀμήχανος, et redditur ab Harlesio, cuius inconstantia nullo modo mutari potest. Mirum autem est haec et sequentia verba à doctissimo D. Heinio aliisque Nymphae tribui. “Sunt,” ut verbis utar acutissimi Bruçckii, “ipsius Priapi, cuius personae maximè conveniunt, quae sequuntur, φπόλος ὅπ' ἐσσηῖ. “Qui in animum inducit talia Nympham locuturam fuisse, is neque Δρυάδα, nec Ναυάδα, sed Πορνειάδα, Nympham è lupanari, sibi “ fingit.” ἀμήχανος, inops consilii. P.

86. Βούτας μὲν ἐλέγου.] Dor. pro βούτης μὴν ἐλέγου. Vide suprâ ad v. 80.

92. Τὸς δ' οὐδὲν ποτελέσασθ' ὁ βουκόλος, &c.] i. e. ὁ βουκόλος ἐλέξατο οὐδὲν πρὸς τοὺς. Vel, ut Schol. πρὸς τοὺτους δὲ, οὐστίναις ἀνοθεν εἰπομεν, ἦτοι τοὺς βούτας, τοὺς παιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πριάπον, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὐδὲν ἐφθέγγετο ὁ βουκόλος, ἦτοι ὁ Δάφνις· ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέβαινε, καὶ διήνυε μέγχι καὶ τῆς μοῖρας. Valckenaer ita interpretatur:—Sed num tolerabat amorem acerbum, atque, in illo fortiter ferendo, viam ad finem usque transigebat.

95. Ἡθὲ γε μὲν ἀδεῖα—] Ἡθὲ γε μὴν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἠδεῖα γελῶσα, λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τούτεστιν, ἀναδεεγμένη. Schol. ἦθὲ γε μὲν, &c. Venit tamen etiam suavis Venus ridens, λάθρη, &c. occulte quidem ridens, [risumque dissimulans,] gravem iram spirans, vel prae se ferens, graviter irata. AE. PORTUS. Pro vulgari λάθρη, quod est λάθρα, Valckenarius dedit λάθρα, quod eodem reddit. ἀνέχουσα, sursum tollens, prae se ferens: num hic, ostentans, simulans iram, risumque dissimulans? P.

97. Κῆπε, τὸ θῆνη—] Καὶ εἶπε· σὺ δὲ, ὦ Δάφνι, κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὐχου, ἐκαυχῶ, λυγίξεν, ἤγουν λυγίσειν, κατακαλαίσειν τὸν ἔρωτα. Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθη; Schol. Veneris amarulenta irrisio: Gloriabaris nullum in te fore Cupidinis imperium: coëgit te tamen ad alios amores. ΒΑΥΣΚ. Λύγος, οὐ, ὅ, vimen, ex quo torto vincula fieri solent: hinc, λυγίξω, f. ὦω, vel ξω, viminibus, sive vimineis vinculis, ligo, vincio; et simpliciter ligo, indè supero, vincio, &c. κῆπε, &c. et dixit, tu sanè gloriabaris, Δάφνι, fore ut amorem vinceres: An non ipse à grati amore victus es?

102. Ἢδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.] Hic locus 219. mirè exercuit interpretes. Lectio nostra, quae est Valckenariana et aliorum, sic reddi potest: Odiosa Venus, Venus mortalibus infesta; γὰρ ἤδη πάντα φράζει ἥλιον δεδύκειν ἡμῖν omnia enim jam indicant solam nobis occidere: i. e. viam meam ad finem jam appropinquare.

219. Δάφνης ἔσται κακὸν ἄλγος ἔρωτος καὶ ἐν αἰδέα. *Daphnis erit malus dolor amoris etiam apud inferos. Vel ut Brunckius παραφράζει: "Moritur Daphnis, et apud inferos etiam gravi dolore Cupidinem uret. "Scilicet videbit Cupido me etiamnum apud inferos Echenaidem amare, "quam revera amare nunquam desii. Quam enim in me fraudem machinatus est, cuiusque eum nunc ex matris Veneris verbis auctorem "intelligo, ea regiam quidem puellam voti sui compotem fecit, sed animum meum a Nymphâ non alienavit: non est ergo quod triumphum "aget."* Idem vir egregius dedit, post Toupium, [Animadverss. in Scholia, l. 1.] praeunte Scholiaste, Ἐδη ΓΑΡ φράσσει πάνθ' ἄλιος ἄμμι δαδύκει Δάφνης, — *Odiosa Venus, tui enim pueri malas artes admoto lumine mihi patefacit Sol, quem nec tua furta scis olim latere siviisse. Moritur Daphnis, &c.* Opinantur viri hi doctissimi, Daphnidem tangere hic Veneris cum Marte commercium, cujus Sol index fuit. Denique, elegans est conjectura Wassenbergii, quam protulit Valckenarius: Ἐδη γὰρ (nempe ἔξεστι) φράσσειν πάνθ' ἄλιος ἄμμι δαδύκει. Δάφνης κεν αἰδέα κακὸν ἔσεται ἄλγος ἔρωτος.

105. Οὐ λέγεται—] *Abi ad montem Idam, ubi Anchises Venerem scil. tentasse, et cum illâ rem habuisse dicitur.* HARLES.

106. —τήνει οὖρες, ὄδε χύπυρος,] Duo vocabula τήνει [Dor. pro ἐκεί,] et ὄδε non sunt inter se disjuncta, non ibi et hic significant; sed utrumque idem dicit, ibi, ibi, apud Anchisen puta, in monte Idâ. Locus est similis Idyll. v. 33. ΡΕΙΣΚΕ. Κύπυρος probabiliter *Cyperus longus* Linn. Angl. *long Cyperus*; stirpibus affinis gramineis seu junceis in locis paludosis crescentibus. RUTHERFORD.

107. —βομβεῦντι κατὶ θμάνεσσι—] *innuntiant ad alvearia. βομβεῦντι pro βομβεῖσι, à βομβία. κατὶ θμάνεσσι, Dor. pro πρὸς θμάνεσσι.*

109. Ὁρατος γ' Ὠδωνίς,] i. e. καὶ ὁ Ἀδωνίς ἔστιν ὄρατος. Virg. *Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.* Ecl. x, 18. Toupius legendum conjicit Ὁρατος γ' Ὠδωνίς. *Sed Anchises bubulcus, sed Adonis pastor, et uterque montes colebat.* "De Syracus. Ep. ad v. 113. P.

112. Ἀδὴς ὕπνος στασθή—] *Ἀδὴς ὕρα ὕπνος ἰσίδα στασθή κληρίαν τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνην νικῶ τὸν βουκόλον ἀλλὰ σὺ μάρανε, καὶ μάχου μοι.* Schol. Venerem scilicet perstringit propter vulnus, quod olim ad bellum Trojanum acceperat à strenuo Diomede. [Vide Iliad. ε, 335, sqq.] Caeterum, uti notavit Harlesius, ἰσίδα cum alio verbo junctam, contentionem, studium, festinationem, significat: sic alia verba. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

113. —ἀλλὰ μάχην μοι.] Acerbissimo joco Venus, quia bubulcum Daphnim superaverat, laeta nunc dicitur ad Diomedem, quem ante fugerat, accessura propius, et dictura, *quin tu nunc tecum pugna.* Pro μάχην μοι, sincerâ scriptione, Juntae Florentina dat Ed. μαχεῦμαι.—Monuit D. Heinsius p. 305. b. hoc in versu et paulò post v. 116, ut essent bucolici, syllabam in Δάφνην à Poëta correptam. A Graecis sic Poëtis corripuntur syllabae in τέγγη λάγγη ἀκμή τέκνον πότμος σταθμός ῥυθμός ἀριθμός ἑρετός: à Latinis etiam in Procne, Daphne, Tectessa, similibusque. VALCKENAER.

118. —Θύμβριδος] Fluvium Siciliae hic designari, veteres grammatici suspicantur. Casaubonus tamen, Toupius et Valckenaer montem hic intelligendum esse arbitrantur. HARLES. "Tiberis est Thybris. Virg. Heyn. Aen. vii. 242. et Excurs. li. fin. iii. init. Θύβρις et Θύμβρις, Graecis. Plutarch. Vit. Rom. init. Θύμβρα,

campus et oppidum, *Θύβριος*, amnis, prope Trojam. Steph. Byz. 219. de Urb. ad voc. Strabo, L. xiii. Vol. ii. p. 893. (598.) Chevalier, Plain of Troy, p. 66. Hom. Il. 2, 430. Heyn. ad Virg. Geor. iv. 323. &c. Forsan nomen translatum est in Siciliam. Vids supra ad v. 67. et p. 163. not. P.

120. *Δάφνις ἐγὼν ὄδε τῆνος*,] Quos versus, cum multò majorem simplicitatem habeant, mireris Virgilianis posthaberi. *hinc usque ad sidera notus*, epicum est, nec in pastoritio carmine satis placere potest. HENNE; ad Virg. Eclog. v. 43.

125. — *Πύλον*,] Omne quidem promontorium dici potest *ῥιον* hoc verò loco accipiendum esse de *Rhio*, promontorio in eâ orâ Peloponnesi, ubi Helice fuit, jam monuit Casaubon. C. ii. Lect. Theocr. *Helice* autem urbs fuit Achaiae, littoralia ad sinum Corinthiacum Peloponnesi. Idyll. xxv, 165, 180. Cf. Spanhemium ad Callim. H. in Delum v. 100, sqq. HARLES.

126. — *Λυκαονίδαο*,] Maenali, filii Lycaonis, à quo mons Maenalius. Schol.

127. *Ἀήγετε*—] Virg. *Deiue Maenalius*, &c. Ecl. viii, 61.

128. *Βῆθ', ὃ' ἄναξ*, [*Πῶν*,] *ἔλθε, καὶ φέρε τῆνος καλήν σφύγγα ἐξ εὐπλάκτου κηροῦ μελιπνοῦν*, *Ἔνοι, rex, et cūfer hanc pulchram fistulam ex corâ benè compactâ factam, quae mactem edis sonem*, [Schol. uti notavit anonymus Cantab.] *ἔλιπετῆν περὶ χεῖλος, circa labrum curvatam*. [Vide infra ad Idyll. viii, 18. p. 230.] Eleganti judicio observat Wartonus, et ipse poeta eximius, quàm mirâ hic suavitate, nec minùs *παθητικῶς*, fistulae suae valedicat pastor moriturus.

130. — *ἐς Αἶδος*—] *δόμεν* scil. ut nôrunt etiam tirones.

132. *Νῦν τα μὲν*—] Virg. *Nunc et oves ultro*, &c. Ecl. viii, 52, 220. sqq. "Nomen cum verbo in 2. pers. P.

133. — *νάρκισθος*—] *Narcissus poeticus* Linn. Angl. *Narcissus*. *ἄρκειθος*, *Juniperus communis*. Linn. Angl. *Juniper*.

134. — *ἄχνας ἐνείκαι*,] *πίρα ferat*. *ἄχνη* propriè est *pirus sylvestris*. conf. Odyss. vii, 115, 120. Hic *πίρα* in genere intelligi videntur. SCHREBER. "Supra p. 64.

135. — *ἔλαφος*] i. e. ὁ *Ελαφος, ceruus, ἔλκις, trahat captivus*; vel potius, uti vertit Harlesius, *distrahatur et laeretur*.

136. — *σκόπεος*—] *ululus*. Prae aliis id nomen eam indicare creditur, quae à Linnaeo *Scirix Scopae* appellatur. SCHREBER.

139. — *λίνα πάντα λελοῦται*] Defecerant omnia fila, quae nempè, nascente Daphnidè, neverant *Parcae*. *καὶ ὁ Δάφνις ἔβη ῥόον, et Daphnis transiit flumen Acherontis*. WARTON. "Ἔα, adiit? P.

147. *ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα*—] *ἰσχάς, ἄδος, ἡ, carica*, Angl. *dried fig*. Caricae autem Atticae, ex pago Aegilo, veteribus magni habebantur. Atque ita Schol. — *ἀπ' Αἰγίλω εἶθε πρόγονος ἰσχάδα ἠδεται, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς*. *Αἰγίλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις*. Cf. Athenaeum Deirnos. xiv, 18. p. 652.

148. — *τίττιγος ἐπιεί τὴν γὰ φέρτερον ἄδεις*,] *quoniam tu mactis canis quam cicada*. *τὴν γὰ*, Dor. pro *ὅν γὰ*. Sonus cicadae veterum auribus gratissimum erat; ut benè notum. "Τίττιξ, Cicada veterum est, ut verisimile videtur, *cicada ornî* Linn. Angl. *the Bohm* "Cricket. Una ex majorum horum insectorum speciebus communis est in regionibus Europae australibus et alibi, cujus mares, per duas tenues membranas sub pectus collocatas et vi resiliendi prae-

“ditas, quas ad libitum agitare vel vibrare possunt, sonum istum argutum edunt, ob quem tam celebres sunt apud poetas.” RUTHENFORD. Vide Iliad. γ, 151. et alibi passim.

149. Ἡνίδε ται τὸ δέπας.] Ἡγουν, ἰσοῦ τὸ δέπας, θέαται, φιλος, ὄπως καλὴν ὀμίην πέμπει. Schol. ἦνίδε, Dor. pro ἰσοῦ, em, ecce. θέαται, pro θέαται.

150. Ὠρῶν πεπλῦσθαι νιν—] Λοκαθεῖς, ἦγουν ὄξεις, νομίδεις πεπλῦσθαι αὐτὸ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὠρῶν οὕτως ἐστὶ δηλονότι ἔφατον. Schol. Elegantissima quidem phantasia; sed à pastoritio scribendi genere non aliena. Caeterum, uti observavit doctissimus Wartonus, omnibus rebus ornandis adhibentur HORAE: omnibus gratiam atque elegantiam conciliare dicuntur. [Vide Idyll. xv, 104.] Hinc ὄρα est pulchritudo; ὄρατος, pulcher. Vide suprâ vera. 109.

151. —Κισσαίθα,] Cissaiθα, nomen caprae, quae ter erat mulgenda Thyrsidi.

291. * ΦΑΡΜΑΚΕΤΤΡΙΑ.] -ας, ἡ. Venefica, sive saga. Idyllium II. Ita hoc Idyllion inscribitur, quia in eo inducitur mulier quaedam, Simaetha nomine, quae magicis incantationibus, animum viri, à quo spernabatur, ad sui amorem revocare conatur. Ob hanc quoque causam Virgilius Eclogam suam octavam eodem titulo insignivit, cujus nimirum pars posterior in simili argumento versatur. Ad nos autem ideo praecipue commendatur hoc carmen Theocriteum, quod multas res continet de superstitione veterum, quas nobis operae pretium sit cognoscere.

Ver. 1. Πᾶ μοι ται δάρναι ;] Ubi mihi sunt lauri? affer Thestylî; ubi verò sunt philtra? Πᾶ Dor. pro Πῆ; quâ vid, item, ubi? ται pro αι. φίλτρον est proprie, poculum amatorium; inde in genere sumitur de omnibus iis quae amorem conciliant.

2. —τῶν κελύβαν—] κελύβη, pila in qua aliquid pinsitur. WARTON Angl. a mortar. φοινικέω αἶς δάστω, praestantissimâ ovis lana. ἄστων proprie flos, deinde translâtè, pro quovis optimo et praestantissimo; —h. l. lana egregia, ut Homer. II. v, 599.—v. Graevium ad Hesiod. Theog. 499. et Lambert. Bosil Observat. miscell. c. 19. HARLES. Virg. molli cinge haec altaria vittâ. Ecl. viii, 64. "Supra p. 17. v. 443.

3. Ὡς τὸν ἐμὲν βαρὸν εὖντα—] ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere sacris magicis experiar. VALCKENAE. εὖντα, Dor. pro ἔντα. καταθύομαι, non fat. ut putat Harlesius; sed pro καταθύωμαι, aor. 1. subj. m. atque ita Scholiastes, ὀφειστικὸν ἀντὶ ἔκτακτικῶς, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἶδομεν ἄμφω. Hom. Iliad. α, 363. Verum displicet interpretatio Valckenariana uni ex doctis meis amicis, Thomae Falconer, A. M. qui hunc locum ita reddi debere arbitratur: ut virum dilectum, nunc mihi gravem, immolem, vel mactem, vel deo alicui offerendum curem. Quem sensum et veram significationem vocis καταθύομαι postulare, et sequentem narratiunculam firmare censet. "When any person supposes himself highly injured, it is not uncommon for him to repair to some church dedicated to a celebrated saint, as Llan Ffian in Anglesea, and Clynog in Caernarvonshire, and there, as it is termed, OFFER HIS ENEMY. He kneels down on his bare knees in the church, and offering a piece of money to the saint, utters the most virulent imprecations, calling down curses

"and misfortunes upon the offender and his family for generations to 221
"come." Bingley's Tour round N. Wales. "Vide contra v. 9. 10.
17. &c. 159. 160.—*ἐμὶν Dor. pro ἐμοί. P.*

4. 'Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,] δωδεκαταῖος, eleganter hic, et v. 157. et pari modo v. 119. pro δώδεκα ἡμέρας εἶσι. HARLES. Sed haec idem valent, ac si diceres in solutâ oratione, ὅς ἦδ' ἡ δώδεκα ἡμέρας ἀπ' ἐμοῦ ἀπέστει· τοσαῦται γὰρ εἶδεν, ἀφ' οὗ πρός με οὐδέ ποθ' ἦκει. AZ. PORTUS. Caeterum—*λας* in *τάλας* hic brevis est, at Doricè; uti ostendit Magnus Bentleius, in admirandâ illâ de Phalaridis Epistolis Dissertatione, p. 136, sqq. ubi de Anapaestis disputans Boylaeum ad incitas redegit.

6. —*ἦ βάλ' οὐ ἄλλα—*] Ordo est: ὁ τε Ἔρως ἔχων ταχινὰς φρένας αἰ, αἶ τε Ἀφροδίτη, φῆγετο ἄλλη [ἰδὲ]. h. e. *Amor et Venus habentes lesem ejus animum abibant alicò.* Pro ἔχων, D. Heinsius legendum proponit ἄγων, quod probat Valckenaer. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

8. *Βασεῦμαι ποτὶ—*] Dor. pro βήσομαι πρός—

10. —*μὲν ἐκ θυέων καταθύσομαι.*] *ἱερὴν magicis sacris incantabo.* Virg. *Conjugis*, &c. Ecl. viii, 66. Vide suprâ ad v. 3.

11. —*τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄβουχα,*] Dor. pro σοὶ γὰρ προβαεῖσομαι ἦβουχα, tibi enim carmina mea canam quietè. Caeterum Lunam vel Hecaten praesesse rebus magicis bene notum est.

12. —*σχύλακες τρομέοντι—*] Egregia quidem pictura Hecates illius infernalis; quam canes etiam pavent, cujusque aspectum fugiant, quoties incedit, horribili ritu, per mortuorum sepulchra, nigrumque sanguinem, sive tabum. Itâ mirè veneficiis suis horrorem poëta noster conciliat. WARTON. Ejusmodi horrorem feliciter assequutus est quoque nostras Allanus Ramsay in Dramate suo pulcherrimo, cui titulus *The Gentle Shepherd*, Scotticâ dialecto conscripto: *Here Mousy lives, a witch that for sma' price*, &c. Act. II. Sc. ii. Conf. quoque veneficas Shaksperianas, in dramate *Macbeth*, passim. [Vide D'Orvillium ad Chariton. p. 376. 378. et II. x, 298. 492.] *τρομέοντι Dor. pro τρομέουσι. ἡρά, sepulchra.*

14. *Χαῖρ' Ἐκείνα δασπλήτι,*] *δασπλήτης, -ῆτος, ὅ, et δασπλήτις, -ος, ἡ, graviter et vehementer approprians et percutiens.* Est à πλήσσω, praepositâ particulâ intensivâ *δα*, inserto *σ* ob euphoniâ. DAMM. *Salve Hecate! terrorem incutiens.*

17. *Ἰνυξ,*] Propriè est avicula, quae *torquilla* vocatur, Angl. *wry-neck.* Hoc nomine quoque dicitur omne id, in quo est aliquid ἐλκυστικόν, [uti observavit Salmasius ad Solinum p. 662. c. 45. ubi vide plura;] vel quod animum ad desiderium et amorem pelliciat, quoniam veneficae eâ aviculâ usae sunt ad irretiendos animos. Denique, uti notavit Harlesius, ponitur, ut hoc loco, pro *rhomb*o seu *trocho*, quem veneficae versare solent ad amasios ad amorem inflammandos, quia aut avicula illa, aut ejus viscera, rotulae adligata, carmine quodam magico adhibito, circumagebantur. [Vide Ernest. ad Xenoph. Memor. iii. 11, § 17.] Virgilius, in suâ hujus loci imitatione, adhibuit *mea carmina* in genere: *Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnin.* Ecl. viii, 68. "Ἐλπε τὸ τῆνον τὸν ἄνδρα ποτὶ ἐμὸν δῶμα. P.

18. *Ἀλοῖτὰ τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται*] *τὸ τάκεται ἐπὶ κηροῦ 222 καὶ χιόνος καὶ τῶν τοιαύτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλίσκουμένων. ἐνταῦθα δὲ ἀπλοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται καὶ φθείρεται. Schol.*

32. Ab hoc versu, qui exordium est et inchoatio rei magicæ, (reliqua enim fuerunt τῆς προλογιζομένης Σιμαίθας,) usque ad illum, ver. 33. quatuor proponuntur simulationes. Prima constat ex sale, quod spargitur; secunda ex lauro, quae uritur; tertia è cerâ, quae liquefit; quarta ex trocho, qui torquetur.—Res similes sunt ἄλες, δάφνη, κηρός, ῥόμβος qui assimilatur, Delphis. D. HEINSIUS. Sparsum salem, sive molam, cuius etiam mentio fit infra, v. 21. non omisit Virgilius: *Sparge molam*, Ecl. viii, 82. Quin et laurum, ceramque adhibuit, ut postea videbimus. WARTON. Denique ἀλλ' pro ἀλλὰ, quis age, bene tuetur Casaub. habet enim vim hortandi, ut suprâ v. 10. Vide Lamb. Bos. Observ. Miscell. c. 19. qui reddit quæ.

HARLES.

19. —πῆ τὰς φρένας ἐκπεπτόταται;] Subaud. κατὰ—Quo animi quod ad mentem? i. e. Quo mens tibi avolat? ἐκπεπτόταται est perf. pass. ab ἐκποτόμαι, -ώμαι.

20. Ἡ ῥα γέ τοι,—] Ah verò, scelerata, tibi quoque ludibrio sum? εἶν pro σοί Dor. τέτυγμα [perf. pass. à τυγχάνω, τεύξομαι,] sæpe redditur simpliciter sum: est scil. præs. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

21. Πάσθ', ἄμα καὶ—] Elegans est conjectura D. Heinsii, qui legit: Πάσθ' ἄλα, καὶ λ. Vulgatam præfero. VALCKENAE.

23. Ἀέλιος ἐμ' ἀνάσθων] Virg.—Fragilis inopide bituminis lauro sic. Ecl. viii, 82.

24. —χ' ὡς αὐτὰ λακεὶ μέγα, κακκυρίθασα,] et sicut illa ardens valde crepat, —χ' ὡς αὐτὰ λακεὶ, Dor. pro καὶ ὡς αὐτὴ ληκεὶ. κακκυρίθασα, pro κατακυρίθασα, ex κατὰ et κυρίθω, ardeo. "Pro κακκυρίθασα, forte legendum κακκυρος εἶδα. VALCK. P.

25. Κήξακίνας ἄφθη,] i. e. Καὶ ἐξακίνης ἤφθη, Et subito conflagravit, καθὲρ σποδὸν εἶδομεν αὐτὰς. i. e. καὶ οὐδὲ σ. εἶδομεν αὐτῆς.

26. —ἀμαθῆνοι.] ἀμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσει· ἀμαθος γὰρ ἡ κόνη. Schol.

28. —σὺν δαίμονι—] bono cum deo, auxiliante deo; quae obvia significatio, nec cum Heinsio sollicitanda. Virg. Lanius ut hic durescit, et haec ut cera liquescit, &c. ibid. 80.

30. —ῥόμβος] Vide suprâ ad v. 18.

31. —πὸς ἀμετέρῃσι θύρασιν.] Dor. pro πρὸς ἡμετέρας θύρας.

33. —τὸ δ', Ἀρτεμι, —] Sensus videtur esse: Tu autem, ὦ Diana, vel Luna, [Nam, ut rectè Schol. Ἀρτεμις ἢ αὐτὴ τῆ Σελήνη] καὶ ἡ κινήσεις τὸν ἀδάμαντα ἐν ἔδῃ, et cum apud inferos, qui inuenerunt ibi est, [Plutonem scil.] flectitis, καὶ αὖ τί περ ἄλλο ἐστὶν ἀσφαλῆς, et siquid aliud ibi durum est. Vel, et siquis praeterea alius ibi sit durus et severus. Nam, uti notavit Harlesius, ἀσφαλῆς est σκληρός, durus: tum ἄλλο h. l. neutrum adjectivi designat homines. Caeterum, ἀδάμας, Hesychio non solum est ὁ λίθος, Latine quoque adamas; sed ἀγνώμων, improbus, malignus, illachrymabilis; ἀπειθής, contumax; ἀδαυθής, impravides; ἰσχυρός, validus: ex α priv. et δαυδω, domo. Rectius, inquit Valckenarius, illud ὄ omitteretur. Plutonem designavit per τὸν ἐν ἔδῃ ἀδάμαντα.

38. Ἄ θεὸς ἐν τριόβασιν.] Diana Trivia adest. Ita scilicet dicta est Diana, quod trivialis praeeset, propter quod tres facies habere fingebatur, quae etiam ad triplicem illius personam pertinent, quod Luna s. Phoebe in coelo, Diana venatrix, et apud inferos Hecate est, s. Proserpina. Γρακερ. ἡξέιν h. l. significat ictu, percussu, conquestu.

satione ad tinnendum impellere. Sub deas verò adventum, uni-
versim præsentibus diis, aut summis poëtis carmina decantantibus,
ex sententiâ veterum, mare et ventus silere, loca à Valckenario
adscripita abundè testantur. HARLES. Caeterum canes Hecatam ulu-
lantes comitari dicebantur. Notum illud Virgilii:—*visæque canes
uulnare per umbram, Adventante deâ.* Aeneid. vi, 257. ad quem locum
vide præstantissimum Heynium: item ad Tibull. l. 2. 52. 54. " Apoll.
iii. 1040 supra p. 104. P.

38. —*οἰγᾶ μὲν πόντος, οἰγῶντι*—] Conf. suavissimam atque
notissimam descriptionem: *Nox erat, &c.* Aeneid. iv, 522. et quæ
ibi annotavit Heynius. [Vide suprâ ad Apoll. Rhod. l. iii. v. 744. p.
100.] *οἰγῶντι*, Dor. pro *οἰγῶσι*.

41. —*ἤμεν*,] pro *εἶναι*. Dorum est *εἶμεναι*, vel *εἴμεναι*: undè
ἤμεν, *εἴμεν*, et *ἤμεν*.

48. [*Ἰππομανῆς*] Vox *Ἰππομανῆς* plantam denotans non invenitur
apud ullum veterem scriptorem Botanicum vel Medicum, nisi in
uno loco Theophrasti, [Lib. ix. c. 15.] ubi, si sana lectio est, quod
tamen dubitant optimi interpretes, denotare oportet partem aliquam
vel præparationem plantae *Tithymalli*, Angl. *Spruce*. Si Theocritus
reverâ de plantâ loquitur, quod admodum dubium est, species ejus
nunc non potest indicari. Nonnulli recentiorum in fraudem, ut
videtur, inducti à Schollaste, per *Ἰππομανῆς* hic intellexerunt *Datu-
ram stramonium* Linn. Angl. *the Thorn apple*; quod tamen à veteribus
semper alio nomine insignitur; neque ei unquam tribuitur portentosa
illa vis, quæ *Ἰππομανῆς* hic inesse dicitur; alioquin non prætereunda
fuisset Plinio, qui rebus hujusmodi narrandis gaudet. *ΡΟΥΜΠΑΡΟΝ*.
Ἰππομανῆς vulgò est caruncula, fronti (et lingue) pulli recens editi
innasce, et ab equâ enixâ statim devorari credita. Vide Heynium
ad Virg. Geor. iii, 280. et auctores ab eo ibi indicatos. —*τῶδ' ἔτι
πᾶσαι—μαίνονται—γυστανδæ illius insano ardore percussæ feruntur. ἐς
τόδε δῶμα περῆσαι, in has aedes venire.* HARLES. Pro *περῆσαι* scri-
bendum censet Valck. *περῶσαι*.

54. [*Ὠ γῶ νῦν τίλλουδα*—] i. e. δ *ἐγὼ νῦν τίλλουδα καταβάλλω* 223
ἐν ἀγρῶ πυρῆ. " *κράσπεδον, fimbria, limbus.* P.

58. [*Σαῦραν*] *Lacertam.* Angl. *the Lizard.*

59. —*λαβῶδα τὴ τὰ θρόνα ταῦθ',*—] *tu capiens hæc venena vel
medicamenta, [θρόνον, ov, τὸ, flos, pigmentum.—Theocriti Schol. an-
notat θρόνα Thessalos vocare τὰ παλαιὰ κίτρινα ζῶα, αἰματῆα varia-
gata: Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, floridas vestes: Aetolos, φάρμακα,
medicamenta, venena, &c. H. STEPHANUS, Thec.] ὑπόμαζον καθιπέρε-
ρον τὰς φλιάς ἐκείνου, ἔλιπε supra limen ejus; δς [Dor. pro ἦς] l. ο.
ἀφ' ἦς ἔτι καὶ νῦν δέδραμαι ἐκ θυμῶ, ex quo limine nunc adhuc toto
animo affixa pendeo.*

62. [*Καὶ λέγ' ἐπιφύδουδα,*] *Et dic insipiens ἐπιφύδουδα*, Dor.
pro *ἐπιφύδουσα*, *insipiens*; vel, ut quidam reddant, *insipiensans*:
vel, ut Schol. ἠσύχως ἐπάδουδα.

64. —*μῶννη εἶδα*] pro *μῶνη οἶδα*. Dimissa verò est Thestylis,
et Simaetha secum de origine amoris sui instituit sermonem.
HARLES.

66. [*Ἐνθ' ἂ τῶ Τθούλω*] h. e. *Ἀναξὼ κληροφόρος ἢ [θυγάτηρ]
τοῦ Εὐδοῦλου ἦλθε ἡμῖν, ἐκ ἄλλοις Ἀρτέμιδος.* Vel, ut Schol. ἤ-
θεν ἢ τοῦ Εὐδοῦλου θυγάτηρ Ἀναξὼ κληροφόρουσά τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ
καμπὴν ἀγομένη τῇ θεῶ. Ubi vide plura. " τῶ 'T una syllaba sit. P.

223. 67. —*εἴ δὴ ποκα*—] *Cui*, [Dianae scil. nam *εἴ* est Dor. pro *εἴ*, quod pro *ἴ*,] *aliquando quidem*, [*ποκα* Dor. pro *ποτε*,] *πολλὰ ἄλλα θηρία πομπεύεσκε*, [pro *ἐπόμπευε*,] *multae aliae ferae cum pompa incedebant, περισταθόν, in orbem, ἐν δὲ [αὐτοῖς] λείαινα, et in illis laeana.*

69. *Φράζω*—] vel *φράσσω*, quod magis Dorum est: *φράζω*, eliso *σ*, *φράζω*, et contractè *φράζω*. “*Dic amorem meum, undè venerit, &c.*” Interpres, inquit Palmerius, [Exercitatt. p. 794.] “sic veritè, “sed melius meo iudicio fecisset, si interpretatus fuisset, *Adverte*, “undè amor meus venerit. Sic enim ubique *φράζω* accipitur apud “Chresmologos pro *advertite*, *curam adhibe*, atque aliquandò *cave*. “Tum Poëtae saepe hortantur Musas dicere, quae dicturi sunt, “nunquam verò Lunam, quae non praest poeti. Rogat igitur “Simaetha lunam, quae praest magicæ arti, ut advertat, dum ei “narrat, quomodo amor suus coeperit, ut ei medeatur.” [Vide suprâ, ad p. 104. 1026.] Mavult tamen Wartonus communem hujus loci interpretationem. “Longè frigidior est,” inquit, “ne dicam quòd “minùs magicus, Palmerii sensus.” “*φράζω, dico; φράζομαι, m. animadverto.*” Vide infrâ v. 84. suprâ p. 62. Hom. Od. δ'. 71. et II. ε. 440. Item, Eur. Med. v. 56. Soph. Electr. v. 424. Brunck. quem vide ad locum. Usitatum est poetis, casus narrare Soll, Lunae, Coelo, Terrae, &c. P.

70. —*ἃ Θευχαρίλα, Θραῖσσα τροφός ἃ μακαρίτις*,] *Theucharila*, nutrix *Thressa*, beatae memoriae. Ita scil. loqui solebant de defunctis. Conf. D'Orvillii Criticam Vannum, p. 147.

72. —*δαδάσαι*.] ἃ *δαομαι*, quod apud Theocritum idem est ac *δαδάμαι*, specto. Vide suprâ, Idyll. i. v. 149.

74. *Καμψιστελαιμένα τῶν ξυστίδα*—] *Et induit xystide, &c. Ξυστίς, γυναικείον τι ἔνδυμα πεποικιλμένον.* Schol. Juvenalis: *Ut spectet ludos conducit Ogulnia vestem.* Sat. vi.

76. —*τὰ Δύκωνος*,] *τὰ* scil. *δώματα*. Nugantur qui plur. numero hîc indicare domum amplam putant. In ejusmodi locutionibus poetæ numero plurali et singulari sine discrimine utuntur; ut benè notum.

78. —*ἐλιχρόδου*] Vide suprâ ad Idyll. i. v. 29.

80. —*λιπόσι*.] Dat. plur. part. aor. 2. et concordat cum *τοῖς δ* suprâ. In quibusdam libris legitur *λιπόντων*. Caeterum, ut benè observavit doctissimus D'Orvillius, [ad Chariton. p. 17.] à veteribus primi amantium congressus saepe fingebantur in solemnioribus deorum festis.

82. *Χ' ὡς ἴδον*,—] i. e. *Καὶ ὡς ἴδον, atque ut vidi, ὡς ἐμάνην, ita statim insanii, ὡς θυμός μου δειλαίας περιέφθη ita animus mihi miserat malè affectus est.* Virg. *Ὅτι vidi, ut perii, &c.* Ecl. viii, 41. ad quem locum ita Heynius: cum vidi, tum statim amore exarsi. *ὡς—ὡς* pro *ὡς—ὡς* seu *ὡς—ita*.

84. —*ἐφραδάμαν*,—] *animum adverti*—Vide suprâ ad v. 69.

224. 88. —*θάψον*] *Χλωρός, ἢ ξανθός. Θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι, δ καλεῖται σκυθάρων, ἢ γων σκυθικόν ξύλον, ὡς φησι καὶ Σακφός. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βαπτουσι, καὶ ποιῶσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον χροσόξυλον.* Schol. *θάψος*, lignum vel radix pallido-flavi coloris, olim usurpata ad dandum hunc quoque colorem lanae vel capillis. Sunt qui putant hanc vocem denotasse radicem *Glycyrrhizae glabrae* vel *echinatae* Linn. Angl. *the root of the common or prickly headed Liquorice.* Sed multae aliae stirpes aequè

convenient cum omnibus, quae de eâ tradiderunt veteres. **ΡΟΥΤΗΚΑ** 224. **FORD.** Cf. Wolf. ad Sapphûs fragm. p 249.

89, 90.—*αὐτὰ δὲ λοιπὰ*—] Ordo est: *αὐτὰ δὲ λοιπὰ ἐστὶ ἦν ὀστέα καὶ δέρμα*. Angl. and all that was left of me was skin and bone; or, and nothing was left of me but skin and bone.

92. *Ἄλλ' ἤς οὐδὲν ἐλαφρόν*—] ἤς Dor. pro ἦν, ut suprâ. Angl. but there was no remedy. ὁ δὲ χρόνος ἦντο φεύγων, tempus autem eiûs fugit, aut fugaciter praeteriit. Genus locutionis haud infrequens apud Graecos scriptores.

94. *Χ' οὕτω τᾶ δόλω*—] i. e. *Καὶ οὕτω τῆ δούλη, &c.*

100. *Κῆπέε κα νιν*—] Sic construe: *Καὶ ἐπέε κα μάθοις νιν ὄντα μόνον, νεῦσον ἤδουχα, καὶ εἰπέ, &c.*

106.—*ἐκ δὲ μετώπῳ*—] *Ex fronte verò mèd sudor stillabat similis australi rori κορυθῶ* verbum poetieum. *νοτιάειν ἐρῶσαι, pro νοτιάεις ἐρῶσαι.* "Vide Valck. not. et Lex. Hed. &c. P.

109. *Κινῶνται*—] *κινῶμαι, ὄμαι, γαννῖο.* Propriè verò *gan-nire* de vulpium voce dicitur; et impropiè de infantum vagitu. *κινῶνται φωνεῦντα, &c. ganνῖσι* [Angl. *whimper*] *clamantes dilectam ad matrem filii.* **AEMYL. PORTUS.** *φωνεῦντα, Dor. pro φωνοῦντα.*

110.—*δαγῶδι*—] *Δαγῶς* est vocabulum rarissimum. Sic verò dicebantur puellarum ludicra, imaginûculae ex cerâ, gypso, vel aere factae. Atticis *κόραι* vocantur. **HARLES.** Angl. *dolls. ἀλλ' ἐπάγγην* (*κατὰ*) *καλὸν χρῶα πάντοθεν ἴσα δαγῶδι, but my whole body was all over stiff like a doll, like a figure of wax.*

114. *Ἢ ῥά με,*—] Ordo est: *Σίμαίθα, ἡ ῥα καλέσασά με εἰς τὸδε τὸ ὄν στέγος, [πρὶν] ἢ με παρεῖναι, ἐρῶσας [ἐμὲ] τῶσον, ὅσον ἐγὼ θῆν ποτε πρῶην ἐρῶσα τὸν χαρίεντα Φιλῆνον τρέχων. Σίμαίθα, ἐπιπνετο, quum me ante vocasti in has aedes tuas, quam ego adessem mea sponte, tantum me praevortisti, quantum ego nuper aliquandò praevortisti venustum Philinum cursum.*

118. *Ἢνθον γὰρ κήλον,*—] i. e. *γὰρ ἐγὼ κε [quod est ἄν] ἦνθον, &c. Venissem enim ego,*

119. *Ἢ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος,*—] i. e. *ἂν φίλος ἢ τρίτος ἢ τέταρτος, ad verbum, existens amicus vel tertius vel quartus, i. e. cum duobus vel tribus amicis, ἀντίκα νυκτός, i. e. νυκτός ἀντίκα οὐσῆς, simul ac advesperâsset.* Per *μάλα Διωνύσοιο, Wartonus* intelligit non aliquid Mali peculiare; sed mala in genere, quae, cum caeteris arboreis fructibus, invenisse Bacchus traditur. *Μάλα Διωνύσοιο* sunt, iudice amicissimo meo Doct. Rutherford, fructus mali cydoniae, Angl. *the Quince*; quae à Baccho inventa est.

121.—*λευκὰν*—] *porrum album, Herouliis ramentum sacrum, πάντοδε, &c. undique purpureis vitis obvolutam.*

124.—*ταῦδ' ἤς φίλα*—] *hoc gratum fuisset. ἤς* pro ἦν, et subauditur *κε* vel ἄν, ut in ejusmodi locutionibus, ubi praecedit haec vocula cum verbo priore. Subauditur etiam ad prius verbum, quando exprimitur unâ cum posteriore; uti in versu sequente: *Ἐδδον δὲ, εἰ μόνον κε ἐφίλασα, &c.* Porro subauditur eadem particula semel atque iterum, imò ter, in duobus versibus sequentibus: nec opus est mutando *καὶ πελέκεις* in *κεν πελ.* uti proposuit Harlesius. Caeterum mos iste, quo amatores amicorum postes frangere, vel fenestras quatere solebant, invaluisse videtur etiam apud Romanos. Sic Hor.—*quatunt fenestras Ictibus crebris juvenes protervi.* Lib. i. Od. 25. Conf. Tibull. Lib. i. El. i. 73, &c. Vide plura apud Wartonum.

225. 126. —*εὖς*—] Idem quod *τεῦ*, est ex edit. Flor.

133. *Ἀὖτως ἡμίφλεκτον.*] hoc modo semiunctum.—*Λιπαράου*—*Ἀφαιδούου*—*Liparæo Vulcanæ*. Vulcanus sæpè sumitur pro ipso igne; atque idem *Liparæus* vocatur à *Liparâ*, insulâ inter Siciliam et Italiam, principe septem illarum, quæ vulgò dicuntur *Ἀσολίας*, quæ ab ignibus eructatis etiam vocantur *Fulcaniæ*, uti notavit Harlesius.

144. —*μέσφα*—] Poëticum adverbium, pro communi *μέχρι*, vel *μέχρις*, usque ad. *μέσφα τοι ἐχθές*, usque ad heri, i. e. usque ad hæsterium diem. *ΑΞ. ΡΟΥΤΟΣ*. Scribunt Grammatici *μέσφα τοι* libri impressi ferè semper habent *μέσφα τω*; nempe ubi syllaba prior positione longa est. T. Y. *ἐχθές*, h. l. *ἡμερ*. HARLES.

145. —*ἀλλ' ἦνθέ μοι ᾗ τε Φιλίστας*—] sed venit ad me mater Philistæ meæ tibicinas, ᾗ τε [*μάτηρ*] *Μελίξοδς*, eademque mater *Melixás*. Doctissimus Valckenarius legendum conjicit,—*ἔγχε Μελίξοδς*— et putans *φιλίστας* non esse nomen proprium sed adjectivum, sic vertit: venit ad me mater carissimæ meæ tibicinas, mense, inquam, *Melixás*.

147. —*ἔπαε*,] *Ἠλόν* scil.

156. —*ὄλπαν*] *ἀμφύλλαν ολεαρίαν*, quæ utebantur in palaestrâ.

158. *Ἢ ὅ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει*,—] Nonne manifestum est, cum alias delicias habere—?

226. 164. —*ὥσπερ ἐπίσταν*.] est, ut promisi: sin admiseris vulgarem versionem, sicut suscepi, legendum esse videtur Valcken. *ὅπερ ἐπίσταν*, cui me subjeci. *ἀντύξ*, h. l. *currus*. HARLES.

* *ΑΙΠΟΔΟΣ*, &c.] *Caprarius*, sive *Amaryllis*, seu *Comicator*. *Idyllium III*.

Ver. 1. Κωμάδω—] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νόκτα αἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων.—*Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Αμαρυλλίδα ἀποπειραδόμενος αὐτῆς δι' φθῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντείνοντων*. *Schol.* *Κωμάδω* hoc loco significat, *Es Bucolicè tripudians et cantans*. Isthoc *Idyllium ΚΩΜΟΣ* inscribitur in codicibus apud me pluribus. Quod ad *Κῶμος* attinet, significat sensu magis generali, convitium, cantum, tripudium, deum festivitatē; sæpiusque *Festivitatē* sonat. *WALTON*. —*ταὶ δέ μοι αἴγες*— Sic *Virg. Tityre, dum redeo, brevis est via, pasce capellas*; &c. *Ecl. ix, 23*. *Conf. Shenstone's Pastoral Ballad*, init. *Ye Shepherds so chearful and gay*, &c.

3. —*τὸ καλὸν*—] Idem quod *καλῶς*. [Vide *Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 1.* " p. 102. *Od. i. v. 10.*"] τὸ καλὸν *κεφιλημένε*, *Angl. much loved*.

4. *καὶ τὸν ἐνόρχαν*—] et ovato à *caprone* ["*hircos*"] *Libyco isto integro vel testiculato hircos, μὴ κορῆν ὄς, ne cornu te petat*.

227. 6. *Ὁ χαρίεσσ' Αμαρυλλί*,] *Comi principium*, qui aliquoties postea interrumpitur à *Caprarlo*, hic est. *Ηκίσιαις*.

8. —*ἤμεν*,] et *ἡμες*, *Dor. pro εἶναι*.

9. —*ἀπιγέσθαι*—] *Virg. mori me denique coges*. *Ecl. ii, 7*.

10. *Ἠνῶδε*] *Dor. adverb. pro comm. ἰδοῦ, ecce*. *ΑΞ. ΡΟΥΤΟΣ*.

12. —*αἴθε γενοίμην Ἄ βουβεῦδα μέλ.*] *Angl. O if I were the humming bee!* &c. —*καὶ τὴν πτέρην*— [*Πτέρεις*, propriè *Polypodium*

filix mas Linn. Angl. *male fern*. RUTHERFORD.] *and the fern, ἣ δὲ 227*
πυκνὰ ἔσθ', with which thou art thickly covered.

15. *Νῦν ἔργων τὸν ἔρωτα.*] Virg. *Nunc scio, quid sit Amor* : &c. Ecl. viii, 43. ad quae ita Heynius : *Nunc scio, serò scil.* Ex Theocr. haec Idyll. iii, 15, sq. sed multò is modestius et ex imperiti pastoris personâ decentius. Conf. Tibull. iii, 4. 72. Bion. Idyll. xvii. et Moschi i. Virg. Aeneid. iv, 365, &c.

21. *Τὸν στέφανον—*] Ordo est : *ποιηθεὶς με ἀντίκα κατατίλαι τὸν στέφανον εἰς λεπτά.*

23. —*καλύπεσθε—*] *Κισσότο καλύκας, flores hederæ nondum aperti. Σέλινον, planta dubia, videtur esse arium graveolens* Linn. *Celeri* Ital et nostrum, quod hoc ipso nomine Graeci hodierni colunt. Bellon. SCHREBER. *Σέλινον, vulgò arium petroselinum, Angl. common Parsley* ; mihi potius videtur *arium graveolens* Linn. Angl. *Smallage*. RUTHERFORD.

24. —*τί πάθω* ;] *quid agam?* est formula eorum, quos invites natura, vel fatum, vel quaecunque alia cogit necessitas. Vide Valckenaer, ad Eur. Phoeniss. 902.

25. —*βαίταν*] *pellem, h. e. amictum pastorum.* HARLES.

26. *Ἐπερ εὖς θύνηως σκοπιάζεται—*] Thynnorum piscatores olim in altis rupes, mari imminentes, soliti speculas collocare, ut indè Thynnos observarent : sicut auctor est Strabo, qui *Θυννοσκοπεῖα* vocat. L. v. p. (225.) 345. CASABOVON. Hanc etiam fuisse rationem Thynnos explorandi tradit Oppianus Halleut. iii, 637.—Ab eodem quoque discimus, crebram copiosamque fuisse apud Siculos thynnorum capturam. Ibid. 627. WARTON. Virg. *Præceps aërii speculâ de montis in undas Deferar.*—Ecl. viii, 59.

27. *Κῆρα μὴ ποθάνω,*] i. e. *Καὶ εἰ κε μὴ ἀποθάνω, Angl. And though I should not succeed in dying, τὸ δὸν ἡδὺ γε μὴν τέτυκται, yet thy delight would no doubt be obtained,—yet thou wouldst no doubt be delighted.* Notandum, in hujusmodi locutionibus non opus esse ut particula *κε* vel *ἔν*, quae verbum prius comitatur, cum posteriore repetatur. "Vide supra ad p. 225. v. 124." *τέτυγμαί*, praes. perf. Angl. *I am, τέτυκται, he, she, or it—is.* [Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6. "p. 27. n. 4."] *ἀδὺ, εὖς, Dor. pro ἡδὺ, quod hic pro ἡδονῆ.* "Ver. 28.—*μεναμένω, quaerente me.* Interp. P.

29. —*ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,*] *ποτεμαζόμενον πλατάγησεν, in Scholiis, in Codicibus aliquot, etiam in Parisino, repertum, pro vulgatis ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, cum Reiske et Brunck recepi.* VALCKENAEER. Sententia est : *crepuit folium illud ad digitos allium.* Saepè media et passiva inter se significationes alternant : *ποτεμαζόμενον* idem est, atque *ποτεμαζόμενον* aut *ποτεμαχθέν.* REISKE. Forma quidem media et passiva eadem sunt in praes. et imperf. et nemo est Graecè vel mediocriter doctus, qui non novit aoristos passivos, et interdùm perf. passivum, sumi sensu medio. [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] Sed utinam vir eruditus exempla quaedam protulisset, in quibus aor. 1. med. sumatur in sensu passivo. Nam si hoc unquam fit, rarissimè equidem crediderim. Quare vel legendum *ποτεματτόμενον* vel vulgaris reponenda : scil. —*ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα.* Quae Scholiastes sic exponit : *πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγόνιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤγουν, προσήκατο ἐξ αὐτοῦ τυκτόμενον φάφιν.* Caeterùm μάδσω, [unde *ποτεμάττω* vel *προσμάδσω,*] propriè significat, *tangendo adlino vel adfrico, inde tergo.* "Amantes verò ex

227. "folio papaveris et anemones, pollici et digito indicis manus sinistrae imposito et adversa manu percusso, conjiciebant an ab amasiis amarentur. Si enim clarum sonum edidit, amari se putabant; sin secus, contra judicarent: uti Suidas sub voce πλαταγών memorat. In humero etiam cubitove et ex colore conjecturam fecerunt. Vide Jul. Polluc. L. ix. segm. 122. et 127. et Potteri Archaeol. lib. ii. cap. 18. Vol. i. p. 352." (406.) HARLES. *Telephilon* hic absque dubio petalon floris papaveris, quo ad prognosticanda erotica utebantur veteres.—Secundum Scholiasten planta quaedam magica, ut videtur leguminosa, hoc nomine etiam appellata fuit. SCHREKKA. "Vulgatam lectionem reposui. *Allisit*, vel *edidit sonum*. Sic Agathias legisse videtur, cum scriberet Epigram. suum ix. Brunck. Analect. Vol. iii. p. 37. *Ἐξότε τηλεφίλου πλαταγήματος ἡχέτα βόμβος Γαστέρα μαντρῶν μάξασο κισσύβιον, Ἐγνον ὡς φίλιος με*. Kuster De Verb. Med. S. iii. fin. docet aor. 1. med. usum in sign. pass. rarissimum esse. Vide Epigram. Mnasalcae infra p. 323. et Leonidae iii. p. 324. *χειραμένη*. P.

31. —*κοσκινόμεναις*,] ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη. Schol. Vide Potteri Archaeol. L. ii. cap. 18. Vol. i. 352. (406.)

32. 'Α πρὸν ποιολογεῖσα—] *ποιολογεῖν* est simpliciter *spicas accipere, legere et componere*: ἡ παραβάτης, quod est vox Dorica, est quae *messores sequitur*, uti Scholiast. Valcken. et Toup. benè explicant. HARLES. ἡ πρὸν ποιολογεῖσα, Dor. pro ἡ πρῶτην ποιολογεῖσα.—*ὄνεια* ἐγὼ μὲν τὴν ὄλος ἔγκειμαι, quoniam tibi totus incumbo. τὴν Dor. pro σοί. "ὄνεκα pro ὄτι. P.

35. —*ἠ Μέρμυρος Εριθακίς*—] Subauditur *θυγάτηρ*. *Erithacis* est nom. propr. ἡ μελανόχρως, Angl. *the brown, the swarthy*. Magnus Hemsterhusius legendum conjicit, *μελάνοφρος*, cui *nigra sunt supercilia*. Vide v. 18. Conf. Virg. Ecl. ii, 43.

37. 'Αλλεται—] *The palpitation of the right eye was a lucky omen*. Potter. Archaeol. l. ii. 17. Vol. i. p. 338. (391.)

228. 40. 'Ιππομένης—] Hippomenes ope malorum à Venere acceptorum Atalantam vicit cursu, et duxit. V. Schol. et Hygin. Fab. 185. ibique Muncker. HARLES.

42. 'Ὅς ἴδεν,—] Vide ad Idyll. ii, 82. "suprà p. 223.

43. Τὴν ἀγέλαν—] Scil. Iphicli. Totam fabulam copiosè enarrat Schol. *Othrys* est mons Thessaliae. Mater Alpheisiboeae fuit *Pero*, tantà venustate, ut pater Neleus eam illi soli promitteret, qui boves ingentes ex Iphicli (al. Herculis) custodia eriperet. Melampus, ut Blas frater illam acciperet, periculo se exposuit: et à pastoribus Iphicli captus, in vincula coniectus est: è quibus arte suâ vaticinandi liberatus, bovis acceptis et Neleo traditis, *Pero* Bianti paravit. Conf. Propert. ii, 3. 51. sqq. HARLES.

49. Ζαλωτός—] Endymion, famoso illi Lunae amatori, aeternum somnum immisit Jupiter, quòd illius amore capta fuit Juno.—*ἄτροπος ὕπνος* est durus, h. e. *gravis somnus*.—Ad Jasionem dormientem venit Ceres, et ex eo peperit Plutum. Careris autem mysteria profanis, h. e. haud initiatis, fuerunt incognita. *Idem*. "Suprà p. 19. v. 125.

53. *Κειθεῖμαι*—] et *κειθεῖμαι*, Dor. pro *κείδομαι*. *Κειθεῖμαι* δὲ κειθὼν, protentus jacebo.—*ἔδονται*, comedent, fut. 2. est *ἔδομαι*, *ἔθη*, *ἔδεται*, &c. pro *ἔδομαι*, *ἔδη*, *ἔδεται*, &c. ut *πίομαι*, et *φάγομαι*. *ἔδονται*, pro *ἔδοσθε*, quod in vulgariis est editionibus, rarò si unquam, alibi occurrit.

* *ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.*] *Bucolici carminis Cantores. Idyllium 229 VIII.* Dominatur in hoc Idyllio suavitas illa, quae bucolicis carminibus unice convenit. Tum crebrae submiscentur notae, quibus in hoc Siculo nostro versando, tantoperè delectari solemus. WARTON.

Ver. 2. ὡς φαντε,] Pro ὡς φαντε, quod est, ὡς φασί, legendum conjicit Piersonus *Διόφαντε* quasi poeta Idyllium inscripsisset Dio-phanto cuidam amico. Sed nihil opus.

4. *Ἀμφω—]* Ita Virg. *Ambo florentes aetatibus, Arcades ambo, Et cantare pares, et respondere parati.* Ecl. vii, 4.—*ἤτην πυφφοτόρω, εραντ ρυφο capillo, ἀμφω ἀνάβω, ambo impuberes; ἀμφω δεδ. συρίσθεν* [Dor. pro *συρίσθην,]* *ἀμφω δείθεν, [Dor. pro δείθην,]* *ambo fistulam inflant, ambo cantandi periti.*

5. *Πρῶτος δ' ὄν—]* Dor. pro *πρῶτος δ' ὄν.* Harum autem particularum vis dilucidius apparebit si, cum doct. Hoogeveen, eas exhibemus hoc modo: *Πρῶτος δὲ Μενάλας ἠγόρευεν ἠγόρευεν ὄν ὄτως.* Prior vero *Daphnia* intuens cecinit. Cecinit ergo hoc modo. Doctr. Part. C. XIV. s. v. 5. p. 273.

11. *Χρήσθεις ἄν εἶδετν ;]* *Vis ergo videre?* Virg. *Vis ergo inter nos, &c.* Ecl. iii, 28. *χρήσθεις καταθεῖναι ἀεθλον;* Angl. *will you take a prize?*

13. —*Θησεύμεσθ,]* *Θησεύμεσθα, Dor. pro θησεύμεσθα, quod Poë-ticè pro θησεύμεθα.* Vide suprâ ad p. 81. v. 1.

15. *Ὁδ' ἤρθῶ—]* Virg. *De grege non ausim, &c.* Ecl. iii, 32.

18. *Σύγγ' ἄν ἐποίησα καλάν ἐγὼ ἐννεσφρονον,—]* *Fistulam quam feci pulchram ego novem vocibus,—*Hujusmodi *σφαιγγα*, sive fistulam pastoriam, quâ utebantur olim pastores Siculi aliique, instrumentum adhuc usitatissimum esse rusticis circa Hellespontum testatur amicus summus meus et quondam condiscipulus Robertus Liston, nuper legatus Regius ad *Portam Osmaneam*; qui nunquam nostrae amicitiae non memor, earum unam è Troade secum attulit, mihi que dono dedit, unâ cum aliis rebus à se ibidem collectis, cum nuper inclytam istam regionem, meo rogatu, post ingeniosum Chevalierium, lubens visebat. [Vide suprâ ad Idyll. i. v. 129. p. 219.] “Neque apud nos hodiè ignoratur syrinx illa, quae nomine vix recepto *Pan's pipes* dicitur: quinetiam in plateis Londinensibus quotidie auditur. Hujus autem instrumenti adeo frequenter occurrit mentio apud poëtas, ut operae pretium fuerit huic loco paululum immorari. *Fistulam* accuratè describit Pollux, L. iv. c. 9, 5. ubi forsan, pro *ἀριστάμενα, ἀπισούμενα* legendum, aitque eam è calamis fieri, linòque et cerâ compingi: dein aliud fistulae inversae genus describit, quod tibiā Tyrrenam appellat, quamque vel follibus, vel aquae ope inflari dicit: quae descriptio cum monumento quodam antiquo optime consentit, hoc organum cum follibus suis exhibenti: minimeque dubium relinquit, quin veteribus notum fuerit nobile illud instrumentum, multò ante Juliani tempora. In fistulâ autem cerae usus praecipuus erat, ut ad debita sonorum intervalla reducerentur calami, quod hodiè subere fit, magis minusque altè intruso. Aristoteles Probl. xix. 23. *Οἱ εἰς σφαιγγας ἀρροστούμενοι εἰς μὲν τὴν ὑπέρτην ἀκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι, τὴν δὲ νήτην περὶ τοῦ ἡμίδεος ἀναπληροῦσθιν* quod rectè ait

230 " octavae intervallum constituere, longitudine dimidiatâ; erat autem
 " hypate quae hodiè infima chorda diceretur. Quod autem ad
 " sonorum numerum attinet, fertur Hermem sub Osiride lyram
 " tribus chordis instructam invenisse. Citantur ab Euclide Ter-
 " pandri versus, *Ἡμεῖς τοι τετραγῆρον ἀποστρέξαντες δαδῆν, Ἐπ-*
 " *τατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδῆδμεν ὕμνους.* Chordam octavam
 " addidisse Pythagoram refert Nicomachus; alii equalem ejus Si-
 " monidem. Ait autem Plinius, vii. 56. (57.) *Citharam Amphion*
 " (invenit:) *ut alii, Orpheus: ut alii, Linus. Septem chordis addidit*
 " *Terpander. Octavam Simonides addidit: nonam Timotheus.* Erat
 " igitur cithara jam *ἐννεάφωνος*, ut fistula à Bartholino delineata,
 " de Tib. Vet. p. 379; neque usus vulgaris multò longiùs proces-
 " sisse videtur; quamquam theoretici, quidamque etiam citharistae
 " brevi multa utrinque addiderint. Hodie fiunt fistulae *δυνακιδεκά-*
 " *φωνα* et ultra. Fuisse autem videntur intervalla eadem quae in
 " genere hodierno molli seu minori, ut dicitur: quod plerisque
 " gentibus incultioribus usitatum est, Scotis veteribus, Hibernis,
 " Borussis; interque novem sonos media fuisse tonica, ad quam ait
 " Aristoteles omnes bonas melodias saepè recurrere; extrema
 " utrinque, quinta ab eâ: Simonidi defuisse extremarum graviorem,
 " Terpandro etiam acutiorem, vel secundum alios tertiam à tonicâ,
 " relicto octavae intervallo. Simpliciosem fuisse veterum musicam
 " certum est, nisi quod à doctis cantoribus exquisitissimâ arte varia-
 " bantur melodiae; probabile autem non est diversas melodias
 " simul cantari solitas esse: citharam tamen voci multiplicem har-
 " moniam addidisse procul dubio testatur Platonis locus, de Legg.
 " vii. p. 812. [Steph.] neque manùs certum est tibias vel pares vel
 " impares genuinum sonum emisisse. Apuleius Florida I. (iii.)
 " Primus Hyagnis duas tibias uno spiritu animavit; acuto tinnita,
 " gravi bombo, concentum musicum miscuit. Adde Horat. Epod.
 " ix. *Sonante mistum tibiis carmen lyra, Hac Dorian, illis Barbarum;*
 " —etiam Longin. § xxviii. Cicer. lib. ii. de rep. ["t. iv. p. 296. ed.
 " R. Steph. C. 42. p. 79. De Re Pub. Libb. nuper repert. ed.
 " Boston. 8vo."] fr. Plutarch. de Mus. Macrobi. Prooem. qui etiam de
 " vocibus gravibus, acutis, mediisque concinentibus loquitur. Ne-
 " que quicquam facillius est, quàm apud aures mediocriter doctas
 " etiam hodiè mirificos illos musices effectus clere, per diligenter
 " exultam melodiam et vel modicâ vel nullâ harmoniâ suffultam;
 " quod adeo notum est, ut nonnulli omnem concentum è musicâ ex-
 " pellere conati sint." T. Y.

21. *Ἡ μὲν τοι κήρυξ*—] *Imo verò et ego, &c.*

26. *Τῆνον πῶς ἐνεαῖθα*—] Mallem cum Reiskie πῶς cum ac-
 centu circumflexo, ut sententia sit interrogativa: πῶς εἴν καλέσω-
 μεν ἐκεῖνον τὸν αἰκόλον, ᾧ κύνων ὁ φάλαρος ὑλακεῖ πρὸς ταῖς
 ἐρίους; Angl. *What if we should call that goatherd, whose whine dog*
is barking beside the kids?

30. — *ἰθικτα*—] pro *ἰθικτης*, h. e. ὁ θυμικτης, ὁ λυθροθρογος.
 HARLES. Sic *θυμικτα* pro *θυμικτης*, quod genus vocum saepè occur-
 rit apud Homerum, ut *μητιέτα*, *νεφεληγερέτα*, &c.

35. — *ἐξ ψυχᾶς*—] Vernaculè — *to their heart's content*—*μηδὲν*
εἰλασθὼν ἔγῳ, let him fare as well.

231. 49. — *ὁ βάθος ὕλας Μυρίων.*] Supple *ἔστί.* ubi *altitudo ἤλων* est
immensa. ὁ Dor. pro ὁδ, ubi. Constructio est: *Ὡς ἐπράγε, ἄνερ τῶν*

λευκῶν αἰγῶν, ὃ σιμαὶ ἔριφοι, δευτ' ἐφ' ὕδαρ, οὐ βάθος ὕλης ἐστὶ μυρόν.

51. *Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος,*] i. e. γὰρ ἐκεῖνός ἐστιν ἐν ἐκεῖνῳ τῷ τόπῳ. Ἰθ' ὃ κόλε, *abi, cornibus mutilate*,—alloquitur scil. unum ē hircis. [Sed pro ὃ κόλε, legendum conjicit Hugo Grotius ὃ πόλε, pro ὃ αἰκόλε. Reiskius autem habet Κόλε pro nomine servi.] καὶ λέγε Μίλων' pro Μίλωνι. Caeterum quum haec, quae de Milone dicta sunt, minus convenient personae Menalcae, viri doctissimi Reiskius et Brunckius verss. 49—52, Daphnidi, verss. verò 53—56, Menalcae tribuendos esse censent; atque ita eos in suā editione constituit Brunckius.

53. *Μη μοι γὰν Πίλοπος,*—] *Non mihi terram Pelopis,* [i. e. Peloponnesum,] *non mihi aurea talenta contingat habere, &c.* Pro χρύσεια τάλαντα, vir doctissimus Piersonus legendum conjicit Κροσσῶ τάλαντα, Reiskius autem χρυσεὶ Ἀταλάντας, scil. μῆλα, aurea poma Atalantae. [Vide Idyll. iii, 41. supra p. 228.] Sed inutilis videtur utraque correctio. Vide Porsonum ad Eur. Med. 542. "et supra.

55. —ἀγκᾶς ἔχων τυ,] *ulnis complectens te. Σύνομα μᾶλα, greges ovium simul pascentium.*

57. *Ἄνδρῶσι μὲν χειμῶν*—] *Virg. Triste lupus, &c. Eclog. iii, 80.*

60. —ἠράσθην] *απῶνι.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

66. *Ὅδ' ἀπὸ κομᾶσθαι*—] *Homer. Ὅδ' ἀπὸ κομᾶσθαι εὐδὲν βοῦν 232 ληφόρον ἄνδρα. Iliad. β, 24.*

68. *οὔτι καμῆσθ', &c.*] *non defessi eritis, nondum abstineritis, cum ea [herba scil.] iterum erit renata. T. Youko. ὄχα et ὄκα, Dor. pro ὄτε, et ἄδε pro ἤδε.*

69. *Σίττα*] *est vocabulum quo pastores greges ad festinandum incitant. HARLES.*

70. —ὡ ἄρνες ἔχωντι,] i. e. οἱ ἄρνες ἔχουσι. "ἐς καλάρωσ—*in calathis*—i. e. lac coactum. *πηκτῆ, vel πακτᾶ, Dor. curd.* Vide supra p. 36. v. 246. 247. P.

71. —ἀνεβάλλετ' αἰδέν] *ἀναβάλλεσθαι de praeludiis in cantando eleganter adhibetur.*

72. —*σύνοφρος κόρα*] *junctis superciliis puella. Juncta supercilia inter praecipuas vultus formosi veneres ponebant Antiqui. WARRON.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 83. (109.) v. 16.] Constructio autem hujus loci haec est: *Καὶ κόρα σύνοφρος, ἐχθὲς ἐκ τοῦ ἀντροῦ ἰδοῦσά με παρελάοντα [vel παρελαύνοντα] τὰς δαμάλας, ἐφασχέ [με] εἶναι καλὸν, καλὸν. Ὅδ' μὴν ἀπεκρήθη οὐδὲ τὸν μικρὸν λόγον αὐτῆς.* Et sensus est, *Interprete Wartono; Puellae me, dum praeterirem, protervè compellanti, vel mihi illudenti, nihil retorsi; ne quidem acerbum aliquid respondi.* Quod, eodem judice, miram simplicitatem rusticitatemque redolet. Praesertim si spectes quae sequuntur. Caeterum quod ad quantitatem in penultima vocis καλὸν attinet, vide acutissimum Sam. Clarke, ad Hom. Iliad. β, 43.

76. *Ἄδετ' ἂ φωνᾶ*—] *Vide Miltoni Paradisi. Amis.* indicante Wartono: *Sweet is the breath of morn, &c. Lib. iv, 641.*

79. *Τᾶ δρῶν*—] *Cf. Virg. Vitis ut arboribus, &c. Ecl. v, 32.*

84. *Ἀάσθεο*—] i. e. *λάζου τὰς σύρμας,* et non, ut Valckenarius aliique volunt, *τὰς σύρμας,* nam earum duae erant, Menalcae scil. et ipsius, ei victori accipiendae. "Edinenses genitivum tenent: et recte, opinor. P.

88. *Ὡς—οὔτως*—] *inter se permutavit interpretes. Sed obtinent*

etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, ὡς *quemadmodum*, οὕτως *sic*. Pari modo ver. 90. ὡς, cum accentu, est *sic*: et ver. 91. ὡς, sine accentu, *quemadmodum*. WARTON. "V. 91. ὡς habet in edd. primis; οὕτω in ed. Valck. etc. quam vide. P.

91. —γαμβεῖδ'] Versus legendum postulat γαμβεῖδ' quomodo et nonnulli dederunt. "γαμβεῖδ', Valck. Edin. ex Cod. &c. γαμβεῖδ' praefero. Hom. Il. i. 394. γαμβέεται. P.

93. —ἄκραβος—] Dor. pro ἄκρηβος, qui est in primâ pubertate, vel qui primam pubem habet. v. Warton. Secundum Sositheum apud Scholiasten fuit Nympha Thalia, quam valdè adolescens et jam quasi puer uxorem duxit. HARLES. Non autem hic intelligendus est idem Daphnis, de quo in Idyll. I. Daphnis enim saepè est nomen merè pastorale.

233. * ΚΥΚΛΩΨ.] Cyclops, *Idyllum XI.* Cum idiotismi elegantia, et simplicitate, quâ usus est noster, mirifica sit in omnibus poëmaticis, in quibus hactenus versati sumus; tum verò in nullo magis quam in CYCLOPE. Quod mirum non est. Loquitur enim ut ΑΥΤΟΧΘΩΝ, et ex ipsâ insulâ oriundus. HEINSIUS. Egregium iudicium. Et profectò miror idem non sensisse Vavassorem, [de Ludicr. Dict.] WARTON. Vide Cyclopa Homericum, quem hic, quasi prologi vice, protulit Wartonus, suprâ p. 34. Od. i, 182. In cod. Vatic. 3. haec est inscriptio Κυκλωψ Καὶ Γαλατεία. Πρὸς Νικίαν ἱατρον ὁ Θεοκρίτος διαλεγεται. Milesius erat ille Medicus.

Ver. 1, 2. Οὐδὲν ποττὸν—] Per ἔγχριστον, intelligendum est unguentum; et per ἐπίκαστον, pulvis vel pulvisculus inspersibilis, ut vocant: quasi dicas Angl. moist or dry dressings. RUTHERFORD. Ordo autem est: Νικία, οὐδὲν ἄλλο φάρμακον πεφύκει πρὸς τὸν ἔρωτα (δοκεῖ μοι) οὐτ' ἔγχριστον, οὐτ' ἐπίκαστον, ἢ αὖ Πιερίδες.

10. Ἡρατο δ' οὐτε ῥόδους,] Sensus est: Cyclops ille non exprimebat amorem suam, quemadmodum vulgò solent amatorculi, missitando ad suam puellam rosas, mala, cinninos, atque alia hujuscemodi, lepida quidem munuscula. Non haec erant ejus elegantiae. Talia mittere dona, vel ita amare, non conveniebat homini vasto atque inculto. Omnia furis agebat noster amator. Etiam in amore ejus quaedam fuit immunitas. WARTON.

12. —αὐταὶ δὴ ἦρθον] ipsae i. e. sua sponte, redibant—Sic Virg. Huc ipsi potum venient per prata juvenci: Eclog. vii, 11. et Ipsae lacte domum referent distenta capellas Ubera. Ecl. iv, 21. Vide Vol. I ad p. 204. n. 2.

14. Αὐτῶ ἐπ' αἰῶνος—] est in solo littore. Virg. Te solo in littore secum, Te veniente die, te decedente CANEBAT. Geor. iv, 465. Ad Theocritum manifestò respexit Maro. TOUR. Sed vulgatum αὐτῶ Doricum utique est pro αὐτοῦ, ipsi. KOEN. ad Gregor. de Dial. p. 161. ["p. 351. Dial. Dor. §. 155."] Et praeterea in sensu, quo locum intellexit Toupius, ἡῶνος fem. gen. postulasset αὐτᾶς, ut rectè observavit Brunckius.

15. —ἀπακρόδιον ἔλαος] Sic Virg. —et tacitum vivit sub pectore vulvus. Aeneid. iv, 67.

19. Ω λευκά Γαλάτεια,] Conf. Virg. Ecl. ii, 6. Item Ovid. Metam. xliii, 789. sq. " V. 20. πακτώς, πηκτῆς, h. l. curd. P.

21. —φιαιρωτέρα ὀμφακῶς ἀμᾶς.] *Splendidior uod immaturd.* 234. Hesych. φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν. Verum uva nondum matura splendere non ineptè dici potest. " γαῦρος, sportiva. P.

22. —ἀθ' οὔτως—] est pro αὐτὸ οὔτως, quod alii enuntiare solent αὐτὸ τοῦτο, *illud ipsum, quod aio: prorsus ita ut affirmo.* REISKE. Vir autem acutus Gilb. Wakefield [Sylv. Crit. P. I. § xxvii. p. 52.] affirmat ἀθ' [quod hic pro αὐθι ante vocalem] idem significare quod εὐθὺς, ut Eur. Orest. v. 1400. et οὔτως reddit *idcirco—ob hanc causam—nempè quod sis acerbior uá immaturá: potius, ut opinor, quod sis vitulo lascivior.* Idem, in versu sequente, pro —λοῖθα, ὄκα, legit *λοῖθ', ὄκα*, ut duo versus ibi mutud respondeant. φοιτάω, est *io, ventito*, et de his saepè dicitur, qui Scholas frequentabant, uti observavit Wartonus. " ἐνταιθαῖ, *huc*, Brunck. conjecit. An, αὐθι, *huc?* P.

23. Οἴχη δ' εὐθὺς λοῖθα,] *Statim verò celeriter abis.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

25. Ἠράσθην—] Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. Vulgaris lectio est *Ἠράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ*,—*τεῦ* scil. pro σοῦ. *τεοῦς* est in codd. Florent. et Vatican. Sed rarius certè vocabulum. Virg. *Sepibus in nostris*, &c. Ecl. viii, 37.

26. —ἐμᾶ σὺν ματρί.] Conjicit Auratus *ἐᾶ σὺν μ.* quod probarunt Brunck et Valckenaer.

28. Πανόσθαι—] Ordo est: δ' εἰδὼν σε [οὐκ ἐδυνάμην] καὶ ὕστερον ἐξ ἐκείνου [χρόνου] οὐδέ τι πω νῦν δύναμαι παύσασθαι. *Et cum vidi te, etiam posthac ex illo [tempore non poteram,] neque adhuc nunc possum—quiescere.* Scholiastes hoc modo: *Ὁδ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἰδὼν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.*

31. Ὀννεὰ μοι λαθία—] Conf. Virg. Ecl. viii, 33.

32. —θῶτερον—] θῶτερον Brunck. cum MSS. rectiùs. T. Youno. " ὡς Dor. pro οὖς, ὠτός. θῶτερον ὡς, τὸ ἕτερον οὖς. P.

34. Ἀλλ' ὠτός, τοιοῦτος ἐὼν,—] *Sed ipse, talis quavis sim,—* ὠτός Dor. pro ὁ αὐτός. Conf. Virg. Ecl. ii, 19. sq. et clarissimum Heynium ad locum.

39. ἀμᾶ—] Scribe rectiùs ἀμᾶ, pro ἄμα. T. Youno. " ἀμᾶ τίν.

40. —ἔνδεκα νέβρωσ Πάδας ἀμνοφόρος,] *undecim certas, omnes foetas.* Sed νεβρός est *hinnulus: et ἀμνοφόρος, ov, ή,* est proprie *ovis agnum in utero ferentis* epitheton: quare legunt nonnulli *μαννοφόρος, maculis quibusdam, tanquam torquibus, ornatos.* Sic Virg. *Capreoli, sparris etiam nunc pellibus albo.* Eclog. ii, 41. Scholiastes autem, *μάννος*, inquit, *ἐστὲν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον.* Angl. *a collar.* Reiskius legendum conjicit *μαναφόρος, quae maculas, lunam imitantes, in pelle habent.* Nam *μήνη*, Dor. *μᾶνα*, est *lunula.* Conf. Hom. Iliad. ψ, 455.

42. Ἀλλ' ἀφίκεν—] i. e. Ἀλλ' ἀφίκεν σὺ πρὸς ἡμᾶς, *Sed veni tu ad nos.* Conf. Virg. Ecl. ix, 39. sqq.

43. —ὄρεχθῆν.] Pro *ὄρεχθεῖν* scriptum fuit ex Codd. VALCK.

49. —τῶνδε] Subauditur *ἀντί.* " An (,) ad v. 49, (;) ad v. 50? Verum 50. Hemsterhusius inserendum judicat post versum 33. quod Brunck. et Valck. approbant. Ideo hic uncis inclusit. P.

50. Αἰ δέ τοι—] Sensus est: " *Etai tibi videar hirsutus et squal.*

"lidos, attamen abundo multis vitae commoditatibus: Sunt mihi querna ligna, et in antro perpetuus est ignis." Eodem modo, paulò suprâ, v. 33. seq. corporis sui deformitati copias suas et divitias opponit. **WARTON.** Cf. Hom. Od. ι, 219. 223. 233. 237. suprâ p. 35. 36. v, 123. et Virg. Aen. v, 680.

52. *Καίμενος*—] Possit hic alludere Cyclops ad oculi sui combustionem ab Ulyssæ faciendam: quam praedixerat ei Telemus; quamque memorat ipse, Idyll. vi, 22. Ut sensus sit: "A te, Gala-tea, pati possem illud, quod mihi in fatiis est; ut etiam mihi comburatur oculus, quem tanti facio; imò animam etiam à te comburi paterer." A mentione ignis sui videtur hanc transitionem facere. **WARTON.** Sensus est: *Paterer, ut et anima mea, et ille unicus oculus mihi gratissimus à te combureretur.* Conf. Odys. ι, 501. sqq. **HARLES.** Caeterùm ordo est: *ὁ ἀνεχομένην καίμενος ὑπὸ σοῦ καὶ [κατὰ] τὴν ψυχὴν, καὶ τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν, οὐ οὐδὲν [ἔστι] γλυκερώτερόν μοι.* Angl. *And I love thee so much, that I could suffer to have not only my soul burnt by thee, but even this single eye of mine, which to me is the dearest of all things.* —ὕπὸ τεῦς— Ex edit. Flor. pro τεῦ, τεῦς hic, et v. 55. fult receptum à Valckenario. "v. 53. *Nal* pro *Kai* Heinsius correxit **VALCK.** Vide infra p. 248. v. 73. P.

235. 54. *Ῥμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκεν*—] *Hei mihi, quod mater non peperit me habentem brachias, ὡς κατέδυν ἐπὶ σοί, ut descenderem ad te,*— Ante κατέδυν subintelligitur particula αὖν, item ante ἔσπερον in versu sequente. Vide Hoogveen de Particulis, p. 93. "et suprâ ad p. 227. v. 27." Conf. Virg. Ecl. ii, 45. "Branchiae, *gills*. Plin. ix. 18. P.

59. *Ῥστ' οὐκ*—] Sensus est: "Vellem afferre tibi lilia et papavera, simul, uno eodémque tempore: Hoc autem minùs possem, quoniam illa in aestate, illa hyeme nascuntur et crescunt." In quibus mira est et jucunda simplicitas. **WARTON.**

61. *Αἴκα τις*—] Sensus est: "Natare discam, siquis hospes huc fortè adveniens me natare doceat." *Idem.* Vide Odys. ι, 125. sqq. suprâ p. 33.

66. —*τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖδα.*] Angl. *putting in the sharp rammet.*

68. *Οὐδὲν πᾶ*—] Ordo est: *εἶπεν οὐδὲν πᾶ ποθ' ὄλωσ φλον πρὸς σοί ὑπὲρ μου.* Neque ullò vido, ullo modo prorsùs unquam aliquid dixit, &c. *πᾶ* Dor. pro *πᾶ*, retinet h. l. accentum, quanquam non est interrogativum, sed encliticum. V. Hoogev. de Particulis Graecis, p. 1056. sqq. **HARLES.**

72. *Ὡ Κύκλωψ,*—] Vide suprâ ad Idyll. ii, 19. p. 222. Virg. *Al Corydon!* &c. Ecl. ii, 69. et 71, sqq.

73. —*θαλλὸν ἀμάσας*] *Θαλλὸν ἀπλωῶ λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλόκυριως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστὸς.* Schol. ad Idyll. iv, 45. Quicquid herbarum vel fructuum vivet, Θαλλὸν vocant Graeci. Τουρ. *ἀμάσας* non tam *metens* verterem, quam potius *colligens*, (quae est prima illius verbi significatio,) aut *secans, decerpens.* V. Dorville ad Chariton. p. 366. sq. **HARLES.**

75. —*παρεῖδαν*] Subintellige *vaccam*, aut *ovem*: est proverbium pastorale: Ama, quae tibi à fortunâ offertur. *Idem.*

76. *Εὐρήσεις*—] Virg. *Invenies alium, si te hic fastidit, Alexim.* Ecl. ii, 73.

78. *Κιχλίδοντι*—] Dor. pro *κιχλίδουσι*, *suaviter vident.* Vide Casaub. Lect. Theocr. cap. xiii.

79. —*ἐν τᾷ γᾶ*—] *Δηλονότι καὶ ἐγὼ φαίνομαι εἶναι τίς ἐν τῇ*

γῆ. "Alquis sum in Sicilia. Puellae me non prorsus negligunt; "sed multae adsunt de nocte, cachinnantes, et mecum colludere "cupientes, &c." WARTON.

80. —ἐποιμαίμεν τὸν ἔρωτα Μουσίδων] *cantillando fallebat amorem suum.* Post ἢ supple *ἐλ*, et ante *ἔρωκεν* subaudi *τις*. HARLES. Redde potius: *quam si remedia auro coemisset.* T. YOUNG.

* ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΙΑΙ.] i. e. SYRACUSIAE, 236. *sive ADONIDIS FESTUM celebrantes. Idyllium XV.* Est hoc Idyllium mihi quidem, pro sensu meo, ita suave et festivum, ut in Theocriteis pauca videantur esse cum eo ad suavitatem et festivitatem comparanda. Lectorem poeta manu quasi praesentem in rem ducit; et digito, quae geruntur, singula quaeque demonstrat; et garrulitatem, levitatem, ineptias, superbiam, malignitatem, importunitatem muliercularum vivis coloribus depingit. REISKE. Carmen longè suavissimum, et quo nihil festivius, aut quod vernilitatem sapiat magis. Est autem scriptum in honorem Ptolemaei Philadelphi, et sororis suae Arsinoae, *Quae nunc sorore dulcior.* Nam Ptolemaeus, quod Alexandrinis jucundum scilicet et solenne, in matrimonio habuit, ut Jupiter Junonem, sororem suam *ἀνταδέλφην.* TOUR. Scena verò Alexandriae figenda est: Syracosiae hic colloquantur mulieres de plebe, non primi ordinis matronae,—quae in Aegyptum, Alexandriam, commigrarant, et hic habitantes maritos quaeque suos, liberos et servos, ancillas certè habuerant. In Alexandrinis autem Adoniis, à Cyrillo, archiepiscopo Alexandrino, [in Comment. in Ies. cap. 18. opp. tom. ii. p. 275.] latiùs descriptis, [v. Valck. p. 192, sq.] mos fuit, exornare semidei signum, atque illud sequentis forsan diei summo mane, comitantibus primariis matronis, iisque piis, prae ceteris, cultricibus, ad mare deducere abluendum. Conf. Bion. Idyll. i. HARLES.

Ver. 1. *Ἐνδοῖ Πραξινοῖα;*] Supple *ἐστί*;—*Γοργῶς*, ex codd. dedit Valck. pro vulgari *Γοργῶν* qui et hic induxit ipsam Praxinoam statim loquentem, pro Eunoā ancillā, quam [vide v. 27. 54. 67.] ut *κωφὸν* esset *πρόσωπον* fecit, instar Thestylidis in Pharmaceutriā, Eutychidos et Phrygiae in hoc carmine. [v. 42. 67.] Idem putat et ista v. 3. *Ἐχει κάλλιπτα*, in edd. Eunoae absurdè dari.—*ὡς χρόνω*—alii dant *χρόνω*, ut sit Dor. gen. h. e. *ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου ἦλθες, quāsi diu expectata post longum tandem tempus venisti! ἐνδοῖ* *quinimo domi sum.* Fatetur tamen Valck. *ὡς χρόνω; ἐνδοῖ*, fores aperientis ancillae non disconvenire; sed ancillam à janua expectantem alloquutae mox ex domunculā (*Πεδὸν, οὐκ εἰχρήν*, vocat v. 9.) respondisse ei videtur Praxinoë.—Proxima autem, *ἦρθες* in *ἦρθον* mutato, Wartonus vult tribui Gorgoni: *Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦρθον* tum sequentia iterum Praxinoae: *ἔρη δέφρον, Ἐνδοῖα, ἀντᾶ*. quod non improbat Valckenarius.

2. *ἔρη δέφρον—ἀντᾶ*.] SEE for a chair, Eunoa. Quod amicitiae et observantiae signum. *Ἐμβαλε καὶ ποτικρανόν.* *And get a cymbalon too.* Quod mollietiei et elegantiae muliebris est. TOUR.

4. —*ἀδαμάτω*—] Hoc pro vulgari *ἀδεμάτου*, vel Dor. *ἀδεμάτω*,

dedit Valck. et Brunck. è codd. Ω τὰς δδαμάτω ψυχᾶς Angl. *what a stout heart have I!*

5. —πολλῶ μὲν δχλω,] Gen. Dor. supple δντος.

237. 7. —ἄκρυτος.] *via est molesta, quas euntom defatigat, atque longa.* Hoc verò voc. malè tentatum, h. l. servandum esse, ait Valck.—Quia voc. ἐκαστοτέρω incognitum est et barbarum, Valcken. emendat ἐκαστέρω ἄμμιν ἀποιεῖς, et Brunck. probat scribitque. HARLES. Ita Edin. 5ta. P.

8. Ταῦθ—] Supple δια— i. e. δια ταῦτα—ὄπως, *ideò—quòd—πάρραρος*—Scribe, ὁ παράρος, *homo fatuus et inmorigerus.* Idem Πάρραρος et Πάρρηρος, Παράρορος et Παρήρορος. Ἀπὸ τοῦ Λίωρεῖν scilicet; de quo Schol. ad Il. η, 156. ψ, 603. Τουρ; apud quem [in Epist. ad Wart.] vide plura; Item apud Valck. [in annot. ad Adoniazus. p. 239. sqq.] Caeterum, ut notavit Dammlus, *παρήρορος*, ἰον. pro *παράρορος*, *juxta adjunctus*, propriè dicitur de equo, ὁ παρεξυγμένος, i. e. ὁ ἐγγὺς ἂν τῶν ζυγίων ἢ τῶν ζυγίων nam οἱ ζυγίται ἢ ζύγια sunt duo illi equi, qui temonem currus inter se habent: si his adjungitur tertius ad latus alterius, is tertius est *παρήρορος ἵππος*.—et ejusmodi equus capite suo quidem adjunctus erat jugali equo, sed posterior ejus pars erat libera, nec ad currum trahendum adjuncta: hinc saepe posteriori suâ parte evagari in transversum et lascivire poterat. Addebant autem saepe talem equum, ut haberent, si jugalium unus periret, quem in locum ejus subderent. Deindè per metaphoram hoc nomen notat *ineptus, praeter rem vagus, exsolutus, ἐκλυτος*, quasi à *παρὰ* et *ἀείρω*, *apto.* Lex. Homer. p. 2157. Appositè Eustathius: Ὁ δὲ γε παρὰ Θεοκρίτω παράρος δηλοῖ μὲν δπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήρορος, γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἀρμόζω, οἰνεῖ ὁ παρηρμοσμένος· ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων ὁ μὴ πυκινός· ὁ μὴ φρενήρης· ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. [ad Il. ψ, 603. 1319. 11.] “Quod sequitur,” inquit Toupius, “ἔσχατα γῆς, est extrema pars urbis, et ab aulâ remota; a remote and unfrequented part of the town.” Atque ita H. Steph.—“respondet hyperbolae nostrae proverbiali in eadem re: *Il est venu de meurer au bout du monde*, de eo qui aedes habet in ultimâ parte urbis.” Aliter doctissimus Valck. qui locum ita reddit: “Huc mecum in extremum orbis terrarum cum venisset, hanc iste fatuus emit (vel conduxit) aedunculam, à tuis adeò aedibus remotam, ut ne nos essemus vicinae, ὄπως μὴ γείτονες ὄμες.” Πλεὺν, οὐκ ὀκνην Angl. a den, not a dwelling.

10. —ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὁμοτός.] Dicitur πρὸς ἔριν, ut πρὸς χάριν, πρὸς ὄδρον, πρὸς ὄρηγν et si quae alia. Sensus est. *Id verò agebat scilicet homo invidius, ne mihi morem gereret, et ut in omnibus molestias crearet.* Τουρ; qui pro ὁμοτός legit, ut in vulgatis, ἐμετό. Valck. admisit ὁμοτός ex edit. Florent. et codd. Sensus est Angl. *out of mere spite, an envious pest, never otherwise.*

11. Μὴ λέγε τὸν τεόν ἀνδρα,] Angl. *My dear, don't talk thus of your husband Dino, while the child is here:—See, woman, how he stares at you.* τεόν Dor. pro δόν. τῷ μικρῷ, pro τοῦ μικροῦ. ὄρη, pro ὄρα, quod contractè pro ὄραε. ποθορῆ, pro προδοράει, contr. προδοράε. Caeterum pro *Δελῶνα τοιαῦτα*, vulgò legitur *τοιαῦτα*, *Δελῶνα* reclamantibus Τουρ. Brunck. et Valck. et reponentibus uti nos dedimus.

13. —ὄ λέγω ἀπρῶν.] Angl. *I don't mean Papa.* Ἀπρῶν οὔτω

τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. 237.
Schol. Vide Vol. I. ad p. 215. n. 6.

14. —ναὶ τὰν πότναν.] *Per Proserpinam*: nam πότνια hīc vult *Proserpinam*; per quam, et Cererem, jurare solebant mulieres. Pro vulgari πότναν, πότναν recepit Valck. cum Brunck. ex tribus saltem codd. Sed nihil opus ut prima censeatur brevis, ut Valck. putat; nam ναν efferrī debet ut una syllaba.—καλὸς ἀπφῦς, pretty *Para!* "Vide supra ad p. 219. v. 113. et Gramm. P.

15. Ἀπφῦς μὲν τῆνος] *Pater quidem ille nuper*, [loquitur nempe de marito suo, quasi non esset pater puelli adstantis.] —(quae autem dicitur omnia quidem nuper evenerunt,) nitrum et fucum ex tabernā emens, venit ferens salem nobis, homo tredecim cubitorum. Observent discipuli voces Doricas, quae non quidem difficiles sunt: ut πρώαν pro πρώην, λέγομεν pro λέγομεν, &c. "Praxinoë nitrum et "fucum sibi emi volebat, quo formam interpolaret, in publicum "proditura. Ad malam rem muliebrem (ut Terentius vocat, Heaut. "ii, 3. 48. ubi videndus Bentleius) non minus nitrum pertinet, quam "fucus.—At maritus, homo antiquus et frugi, pro nitro et fucō, "salem attulit, tacite monens uxorem, necessaria ad victum emenda "esse, non nugas muliebres." ΡΥΗΝΚΕΠΥ, apud Valckenaer. Erat Νίτρον quod hodiē voce barbarā natron dicitur, seu soda, quae et ad saponem conficiendum et sola saponis vice usurpatur. Bonus autem maritus salem nescius pro sodā emerat; quae enim sequuntur non avaritiam sed stultitiam ei objiciunt. Herodotus II. 86, 87, de mumiā, ταρχεῖουσι λίτροι, quod Atticum pro νίτρον τὰς δὲ σάρκας τὸ νίτρον κατατῆκει, quod non fecisset nitrum nostrum, kali nitratum, seu nitras potassae: quinetiam in mumiā ipsā sodam invenit Blumenbachius Fusè de nitro Plinius xxxi. 10.; unde colligitur kali è cineribus quercinis aliquandò pro sodā substitui solitum esse. Adde Ovid. de Medicamine Faciē, v. 85.

Thus ubi miscueris vadenti tubera nitro;

ut fieret sapo fuscus. Est locus Plinii xxxvi. 26. ubi primo aspectu videtur nitrum hodiernum significari, nempe "glebis nitri accen-
"sis;" id autem de liquefactione solā intelligendum est; nam si detonatio illa nitri veteribus nota fuisset, nunquam eam reticuisset Plinius.—Ait autem Bellonius se, in libello de medicato funere, ostendisse nitrum veterum non esse salem petrae; traditque Pometus, nitrum Aegyptiacum, è Nili aquis paratum, ante centum annos lavatricibus Parisiensibus vulgatissimè usurpatum esse. Vide etiam Wallerii Mineralogiam. T. Youko. Sensus sic Angl. potest exprimi: *That very father, of whom I was speaking, when lately (for I mention only what happened lately) he went to a shop to buy soda and paint, instead of those brought me salt—the huge booby!* Reiskius constituit hunc locum paulò aliter; de quo Valck. "Νίτρον] Hinc versum "orsus, Reiskius verbum ἔβα, aptissimum, adjiciebat: hoc admisso, "et ἀγοράσδων, vel ἀγοράζων, in ἀγοράζων mutato, aptè ad haec "respondebit in v. seq. Κῆνθε φέρων ἄλας ἀμμιν vadebat nitrum "et fucum ex institoris pergulā emturus; et doxum venit adportans "nobis salem.—Haec nuper ut Theocritea vulgare ausus est Brunckius."

18. Χομὸς—] i. e. Καὶ ὁ ἐμὸς—ταυτὰ γ' ἔχει—Sic scribendum

237 cum Reiskio et Toupio. VALCKEN. *Ita quoque se habet noster Dioclidēs. My husband is as great a fool as yours.* TOUP. —φθόρος ἀργυρίου, [Dor. gen.] pecuniae pernicies. φθόρος graviter pro φθορεὺς, qui rem perdit, pecunia nescit recte uti, ex sententiā stolidae mulieris, quae ornatum muliebrem in diei pompam maluerat. HARLES.

19. Ἑπτὰ δραχμῶν.] Si voces separatim essent scribendae, δραχμῶν requiretur. In codd. et edd. primis legere licet, ἑπτὰ δραχμῶν, vel ἑπταδραχμῶν postremum, à Bentleio probatum, [vide *Dis. upon Phalaris*, p. 444. edit. Imae,] et Wesselingio, recepit in suam edit. Reiskius: ἑπτὰ δραχμῶν legebat Toupius: ego scribendum arbitror ἑπταδραχμῶν, quod sit ab ἑπταδραχμων. VALCKENAEER. Sic construe et interpretator Angl. ἐχθὲς ἔλαβε πέντε κόκκους [ἀνθ'] ἑπτὰ δραχμῶν, κινάδας,—It was but yesterday he purchased five fleeces for seven drachms, dog's hair, [vellera non ovina, sed si diis placet—canina, ut rectè Toupius,] —ἀποτίλματα γραιῶν πηρῶν, the pluckings of old maimed ewes. ["Edit. primae," inquit Valck. "et codd. collatorum plerique praebent—γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν" πηρῶν admisi, repertum in duobus saltem "Theocriti codd. servatum etiam in Scholiis MSS. in Hermogenem, "ubi haec laudantur Theocritea.—Vocem γραιῶν rectè Schol. "interpretatur προβάτων γεγηρακότων. Vellera itaque significantur "ovibus vetulis mutilisque vi avulsae, atque adeò lacerata." P. 316. ubi vide multa plura.] ἄκαν ῥύπον, mere trash, ἔργον ἐπ' ἔργῳ, toil and trouble. Caeterum putat Valck. κινάδας, in sensu Laconico, posse reddi quisquiliās, quales canibus projiciebant; sive vellera tantum digna, quibus, mox abjiciendis, manus abstergerent, quaeque usum adeò τῶν κινάδων praestarent. Sed de his, aliisque huc pertinentibus, vide notas Wartonii, Toupii, Valckenarii, &c.

21. —εὐμπίχρονον.] ἀμπέχρονον, *perplius* aut *palla*, mantile; *περονάτρως*, vestis interior, aut Dorium muliebri vestimento, ad pectus fibulis astrictum. HARLES. λαζεύ. Scripserat, ut opinor, λάσθευ. VALCK. "Annon saltem λάζευ; P.

22. Βάμεις—] *Eanus* ad aulam divitis regis, &c. [Θαδόμεναι, &c. Observent discipuli voces Doricas.] Nempè manè Istius diei aedibus quaeque suis exierant, atque ante medium diem elapsum redeunt domum; vide v. 7—10. 43. 147. et Valck. p. 190. HARLES.

24. —Ἐν δλίῳ—] Rectius est quam δλίῳ, vel ἐνολίῳ Toupii. VALCK. Subauditur ἄκῳ.

25. Ὦν εἶδες, ἢ ἄν εἶπας, ἰδοῦθα τὴν τῷ μὴ ἰδόντι.] Ἀντὶ τοῦ ἔξ ἄν εἶπες, καὶ ἔξ ἄν ἰδοῦθα, ἐκ τούτων διηγήθαισιν ἂν τῷ μὴ θαυμάμενῳ. Schol. Hic locus mirè vexat interpretes. Forsan tamen nil mutandum, atque, quandò Gorgonem jam olim vidisse pompam fingamus, interpretandum erit, at narra, διηγήθαισιν, cum Scholiaste supplendum; Gorgone, quae festinat, orationem interrumpente: "tu verò, quum jam vidisses pompam, ea, quae vidisti, et quae te "vidisse dixisti, mihi" (τῷ universaliter, ex communi loquendi ratione,) "ea nondum videnti narra." HARLES. Nimis longum foret hic recensere omnes interpretum hariolationes, praesertim quum non multum prosint ad sensum proferendum. Wassenbergius sic corrigendum censet; Ὦν ἴδες, ὡς εἶπαις ἂν ἰδοῦθαι τὴν μὴ ἰδοῦθαι.

26. Ἐρπειν—] apud antiquissimos scriptores, dein apud Dores, significat *ire*, *abire*. Sic quoque v. 136. intelligendus est. HARLES. Quod sequitur adagium, si seorsum spectetur, ἀργυρὸς ἀπὲν ἐορτῆς, in

istum certè sensum adhiberi potuit, quo cepit Erasmus in Adag. 237. *Ignavis temporis ferias sumit*: quo hic sensu ponatur à Gorgone Theocritea non satis liquet.—Reiskius sententiam illinc effecit satis probabillem: “Nos—nunc non sumus otiosae, sed vel maxime negotio-
“sae; quare istas sermonum epulas alii tempori magis vacivo
“reservemus.” VALCK.

27. *Εὐνοῖα, αἶψα τὸ νῆμα,*—] Angl. *Eunoë, lift the water, αἰνό-
θρουπτε*— [Koehler vertit; *peritè delicata*: in cod. Par. explicatur
κενόδοξε ἐπὶ κακοῖς. Valckenarius conjicit (quod *αἰνόθρουπτε* unus
codex Vatican. habet) *αἰνόθρουπτε*, nimio vini *uni debilitata* vel
fracta. *αἰνόθρουπτε* edit. Florent. duoque codd. HARLES.] *delicate,*—
saucy jade! and set it down in the middle again,— [Hera scil. impe-
rat miseræ ancillae, ut festinet aquam manibus lavandis tollere ex
angulo et in medium ponere. Mulierculae ipsius properantia, om-
nesque adeo ejus gestus ita ad vivum depinguntur, ut nihil possit
suprà.] *αἱ γαλέαι μαλακῶς χρηθδοντι καθεύδεν*, proverbium est,
cui utitur Praxinoë de ancillâ Eunoë, Gorgonem alloquens. Doc-
tissimus Toupius sic optimè reddit: *The cat likes fish, but is afraid
to wet her feet*. “Quod salsum,” inquit, “et ad Eunoam referen-
“dum, hominem mollem, delicatulam, otio atque inertiae deditam.
“Nam *fales* molles et ignavae.” [Epist. ad Wartonum, p. 332. ubi
vide plura.] *γαλέαι* sunt et *mustelae*. “Rapaces *mustelae*, ut et
“*feles*, celeriter correptis muribus, vel quacunq̄ tandem praedâ
“raptâ, exsaturatae, diu segnes et otiosae, quam molliter ament
“cubare, domestica quemvis docet his in oris, ubi *mustelae* sunt
“raræ, nec sanè aluntur, in felibus experientia: segnem, et tamen
“etiam rapacem, ancillam suam amicae voluit expictam: ut amant
“inter se simul garrientes mulierculae, amabant aetate certè Theo-
“criti, sibimet ipsae stulto quidem, humano tamen, ignoscentes
“amore, ancillae quaeque suae vitia reterege. Hic proverbii Sy-
“racusani, hoc uno in loco lecti, sensus mihi esse videtur.” VALCK.

29. *Κινεῦ δῆ,*—] Haec ad personam loquentis mirè accommo- 238.
data. Angl. *Prithes beatir thyself, bring the water quickly: I want
water first. How awkwardly she brings the water! &c.*

32. —*ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.*] Ad verbum: *lots
sum tantum quantum videbatur diis*. Angl. *I am washed as well as it
pleased the gods I should be:—I am washed as well as the adverse gods
thought fit*. Proverbium esse videtur, cujus vis genuina nunc de-
perdita est.

35. —*πόσῳ κατέδα σοι ἀφ' ἰσπῶ;*] *quanti descendit tibi à jugo
telae?* Angl. *how much did it cost you from the loom?*

36. *πλέον ἀργυρῶν καθαρῶν μνᾶν ἢ δύν*] *It cost me more than two
minas of pure silver*. [Now a Mina was a Pound weight of Silver,
and consequently equivalent to Three Pounds Sterling. BENTLEY'S
Dissert. upon Phal. p. 443.] *τὸς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχῶν ποτιέθηκα.*
τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προσθέναι, est *Animam suam in opere ponere*;
dive, ita se cruciare et fatigare, ut vitam suam periclitetur. Quare
dixit Praxinoë: *Ita me totam dedi telae detexendae, ut paenè animam
meam in opere posuerim. It cost me more than two minas, and my life
almost into the bargain*. Tour; apud quem vide plura. *ποτιέθηκα*,
Dox. pro *προσέθηκα*.

38. *Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέδα σοι.*] *Sed laborem nunc compensat
voluptas animi, qua fruor is tam eleganter ornata*. VALCK. Πῶ καὶ

238. *Ελειπες*—sunt ex emendatione Eldikii, approbante Valcken. pro vulgatis—*Ναί' καλὸν εἶπας*. "Vulgata ferme restitui, auctoribus idoneis, puto: at loca non notavi. Formula communis est assentiendi Vide Soph. Oed. Tyr. v. 78. Brunck. et alibi. Et vide Evan. Joan iv. 17. Luc. xx. 39. Marc. xii. 32. P.

39. —*θολίαν*—] *τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον*. Schol. *mon parasol*. LONGEPERRÉ. *une caleche*. BRUNCK. "Vide Petrus. P.

40. —*μορμῶ, δάκνει ἵππος*.] Angl. *bugbear*!—*horse bites!* Quam convenienter ad personam! Quod genus locutionis olim, ut videtur invaluit, ut hodiè invalescit. Quae sequuntur sunt facilia, nec longè neque operoso commentario egent.

41. *Ἀκρῦ' ὄσα θέλεις*.] Lege cum Porsono, ad Med. 1218. sic pro *Ἀκρῦ' ὄσα θέλεις* nam *δακρῦν* secundum producit: non item *δάκρυα, lacrymae*. "Ita Edin. 5ta. P.

44. *Ὡ θεοί,*—] Nova incipit quasi scena, et poeta ad ipsum transit spectaculum ante regis aulam: exeunt mulieres, conspectaque infinità multitudine hominum, quos concursare dicunt instar fornicarum numero modòque carentium, exclamant: *Quanta turba est! quomodo et quandò hoc malum superare poterimus, quomodo transibimus!*—*Χρῆ* h. l. significat *licet*. HARLES.

49. —*ἐξ ἀπάτας κερροταμένοι ἄνδρες ἔπαιδον*,} *homines fraudulentii, ex dolis conflati*, atque ad nequitias pravaeque facinora exercitati: metaphora sumia à ferro aliisque metallis, quae crebris ictibus contunduntur et conflantur: quod etiam *κροτεῖν* et *συγκροτεῖν* dicebatur.—Eleganter hic, *εὐφρήμως, παῖδεν* ponitur pro *furari*: Graeci sic inter se furunculii pro *κλέπτειν* dicebant *παῖζειν*, ut in vità quotidianà, sic in scenà. VALCK. Touplius autem conjungit *ἐξ ἀπάτας ἔπαιδον*, et reddit: *dolo malo ludebant*.

50. —*κατὰ παίγνια*,] *mali iocurræ. πάντες ἔρειοι*. Pro voce vitiosà Scaligero venerunt in mentem *ἐρεμβοί*: Casaubono, *ἀρεια*: Toupio, *ἀργοί*: Wartono, *ἀρατοί*: mihi olim *ἔλειοι*: Musgravio, *ἀργεῖα*. Versum sic corrigendum suspicatur Eldikius: *Ἀλλὰ λῶς ὀμαλοί, κατὰ παίγνια παῖδεν ἀριστοί*. VALCKENAE; cui tamen, prae caeteris, arridet illud Toupii: *πάντες ἀργοί a parcel of idle rascals*. "ἔρειοί, contentiosi. Interpp. P.

53. —*Ἴδ' ὡς ἄγριος κννοθαροῦς*—] Vulgò junguntur *ἄγριος, κννοθαροῦς*. *Ἐθνῶα*, &c. et defendit hanc interpretationem Warton, vertens: *vidè modo, quàm ferox et intractabilis sit, n. rufus ille equus*. Mellius verò Reiske, Valcken. et Brunck. post *ἄγριος* ponunt punctum, et *κννοθαροῦς*] *impudens, canem impudentià et temeritate imitans*,] construunt cum *Ἐθνῶα*, ita ut domina Eunoen, quae paullò inconsideratius equo ferocienti nimis propinqua adstabat, impudentis nomine insigniret, et suis ad Gorgonem media quaedam interjiceret. HARLES.

55 *Ἐνώθην*] Verum puto, quod Hemsterhusius adscripsit, *Ἐνώμην* sive potius, *Ἐνώμην*. Pro *ἔνδον*, scripsi *ἐνδοί*. VALCK.

239. *Ἔνθ' ἔσαν ἐς χώραν*.] Non processerunt in campum; sed in sum quisque locum recesserunt. Idem.

62. *Καλλίστα*—] est dualis: *ὁ vos puellarum pulcherrimas*. HARLES.

64. *Πάντα*—] Hunc versum cum Brunckio tribui Praxinae. VALCK.

68. —*ἀπρὶξ ἔχει*,] *firmiter adhaereto nobis*.

69. —*εὖ θειόστριον*—] Vestis aetatis tempore sumpta.—*ποταῖο Διός*, i. e. *πρὸς τοῦ Διός*.

70. —*εἴτι γένοιο*—] Angl. — *bless you, man! take care of my cloak. Οὐκ ἐπ' ἐμὴν—It does not depend upon me.* Vide Vol. I. ad p. 85. n. 9. "εἴτι γένοιο—melius ad verbum. P.

73. *Ῥθεῦνθ' ὄσπερ ὕες.*] i. e. *Ῥθούνται*, &c. Angl. *They shove one anotheer like [as many] hogs.*

74. *Κεῖς ἔρας,*—] *Ei hunc annum et plures fortunatus sis, qui nos 24.) trān curam geris!* Hanc formulam bene precandi, eique contrarium, uberius illustrarunt Casaubonus et Valck. HARLES.

75. —*χρηστῷ ἀνδρὸς.*] Subaudi *ἔργον* quod idem est, ac si dixisset, *ἐν ᾧ ποιεῖς ἔργον ἀνδρὸς χρηστοῦ* qua in re partes agit viri *probi aique misericordis.* REISKI.

76. *Φλῶβεται*] Pro *Θλῶβεται* restitutum ex Cod. Vatic. et Eustathio. VALCK.

77. —*ὃ τῶν νυθν εἴπ' ἀποκλαίξας.*] 'Ὡς παροιμίας οὐδης, ἀποκλείσας τὴν νύμφην τις, καλῶς τὰ γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησί, δεῖ καὶ ἡ Γουργὸ οὕτως ἐφρόνησεν. Schol.

78, 79. —*πόταγ' ἔδε*] Vide supra ad Idyll. i. v. 62. *πακίλα, ρίcta et arte textorid distincta.* HARLES. —*θεῶν περονάματα φαβεῖς.* Reiskius corrigebat ingeniosè *θεῶν περ νάματα (περνεύματα est in Cod. MS.) φηβεῖς.* Legendum puto—*θεῶν νήματα φαβεῖς.* Ruhnkenio in mentem venēre *θεῶν γε πονάματα.* Wassenbergio, *θεῶ γε π. ipsius Deae Palladis.* VALCK.

80, 81. —*Ἀθηναία*] Minervam, quae horum operum studium istis indiderat textricibus, invocat Praxinoë. —*ἐριθος, lanifica.*—*Ποῖα ζωγράφα,* &c. quales *pictores adcuratas istas pinxere picturas, sive opera ρίcta.* Conf. Anacr. Od. xxviii. HARLES.

82. 'Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι.] *Quam vera sunt!* [*ἐστάκαντι* Dor. pro *ἐστάκασι*, quod idem est hic ac *εἶδ.*] *καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι, et quidem verè mouent se!* *ἐνδινεῦντι* pro *ἐνδινοῦσι*, et subauditur *ἐαντά.*

83. —*Σοφόν τι χρῆμ'*—] Vide Vol. I. ad p. 7. n. 9.

87. —*ἀνάντα κωτῖλλοῦσαι*—] Angl. *prating incessantly like turtles. ἐκκναιβεῦντι πλατυδδοῦσαι*—[pro *ἐκκναισοῦσι*, quod ab *ἐκκναισέω* vulgò formant, odiosè *strido.* Mutandum vult Valck. in *ἐκκνυσοῦντι*, pro *ἐκκνυσοῦσι*, ab *ἐκκνυζέω*, *rado*, inde *foedo, corrupto.*] "Sensus est: *ore suo patulo garrientes omnia deformant et corruptunt:* quoniam ore Dorico Sicularum mulierum deformata "delicatas hominis Alexandrini aures *radebant."* HARLES. Valck. addit in 2da edit. fortè quis praeferat *ἐκκναιλοῦντι.* Angl. *They grate the ears, speaking every thing so broad!* "ἐκκναιβεῦντι, an fut. 1. Dor. ab *ἐκκναιώ;* Vide Idyll. ζ, 71. Valck. *Ἀγλησεῦντι.* &c. P.

89. *Μᾶ,*] Vocabulum increpantis, indignantisque est. HARL. *Μᾶ,* tentari non debuerat.—Septem versus seqq. Praxinoae tribuuntur in edit. Brunckii. VALCK.

90. *Παδάμενος*] Angl. *When thou hast got us into thy possession,—or, when thou art our master,—ἂ κάδομαι, possideo.*

91. *Κορινθίαι*—] *Κορινθίων γὰρ ἀποκαὶ οἱ Συρακούδια, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν.* Schol. *λαλεῦμες*, Dor. pro comm. *λαλοῦμεν.*

93. *Δωρίδεν*—] *τὴν—Πελοπόννησον φηξῆσαν οἱ Δωριεῖς οἱ οὖν Ηρακλεῖδαις.* Schol.

94. —*Μελιτώδες,*] quasi *mellita.* Sic dicta erat Proserpina; testibus Schol. et Porphyrio. *Μῆ φωνῆ,—ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἶη, πλᾶν*

240. *ένός.* *Nem oriatur, qui nobis imperet, uno excepto:* [per hunc unum, maritum intelligit.] Angl. *I should never wish to see more than one Lord and master.* Quae sequuntur mirè exercuerunt interpretes. Doctissimus Toupius punctum ponit post *είη* et sequentem versum sic legit: *Πλάν ένός ουκ άλλω, μή μοι ΚΟΝΙΑΝ άπομάξης.* “De veste sua,” inquit, “ne quid detrimenti capiat scilicet, sollicita est, ut suprà, Praxinoa. Quare ad hominem se convertit et dicit: “*Unum tantum metuo, ne pulverem in me abstergas.* Quod verum videtur. Idem *κόνην, κονίαν, et κονιορότον.* Huc egregiè facit Lucas x. 11. *Καί ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΪΟΝ τόν κολληθέντα ήμίν έξ τής πόλεως ήμών ΑΠΟΜΑΣΣΟΜΕΘΑ ‘ΥΜΙΝ.* Quod “plane geminum germanum est.” Undè Harlesius—“*Forssan μοι,*” inquit, “quod saepius fit, *παρέλκει,* et locus, voc. *κονίαν* recepto, “*ne pulverem ejicias, excutias,* ita intelligendus est: *non curo, scil. te; nolí pulverem ejicere,* i. e. operam frustraneam impendere, et imperare, quae non in tuá, sed in mei mariti sim manu ac potestate.” Vulgata interpretatio est: *μή μοι κενεάν, &c. ne mihi alarmam impingas.*—Sed nolo ulterius prosequi quae commentati sunt ad hunc locum diversi interpretes; ne mihi verà usu veniat, quod sibi venire posse suspicatur, post doctam suam enarrationem, Valckenarius, ut Lector scilicet incertior hinc abeat, quam venerit. (Lamb. Bos post *κενεάν* supplet *χοίνικια,* et ita reddit: *non vereor ne mihi vacuum (choenicem) abstergeas,* h. e. *ne demensum ad tuum libitum mihi praebetas.* Vid. Ellip. nom. *χοίνιξ.* G. D.) “*κενεάν,* sub. *χείρα.* Vulg. Vide Aristoph. Ran. 1096. ed. Br. *ó δέ τυπτόμενος ταύτι πλατείαις,* sub. *χερός, ille vero percussus palmis.* Item supra p. 227. Eid. γ, 29. *ποτεμάξατο* et Eid. ιζ, 37. Valck. *φιδινάς έσέμάξατο χείρας.* P.
241. 98. *Άτις καί Σπέρχιν τόν ίάλημον άρώτευσθε.]* Quas in canendo *Sperchide,* quod carmen lugubre est, primas tulit.—*Sperchis* est nomen *ialemi,* sive carminis lugubris, quod in honorem *Sperchidis,* qui se Persae pro patriá interficiendum obtulerat, cantabatur. *Tour.* Vide plura apud Valckenarium.
99. —*διαθρόπτεται*—] Hoc facere dicitur cantrix Argiva, dum vel motu quodam petulanti, vel praeludiis vocis ad canendum se componit, et cantilenam Adonideam incipere parans quasi lascivit. *HARLES.*
100. —*Γολγώς*—] reposuit Valck. Dor. accusat. plur. à nominat. *Γολγοί.* Vulgat. est *Γολγόν.* *Golgi* autem et *Idalium* urbes fuerunt Cypri. *Idalium* tamen, ut observavit Harlesius, mons quoque fuit et nemus, vel lucus, urbi vicinus, *Veneri* sacer. *Eryx* mons Siciliae; undè *Venus* vocabatur à *Horatio,* *Erycina ridens.* *χρυσή παύδοισ, αuro ludens, aurea, splendida. παύδοισα* Dor. pro *παύδοισα.*
103. *μαλακάποδες*—*Ωραι.]* *μαλακούς δέ έχειν πόδας έφη τας ώρας, έπει τό έαρ μαλακόν.* *Schol.* Potius quia earum progressus levis est et quasi mollis.
107. —*Βερενίκαν,*] *τήν τοϋ Σωτῆρος γυναικα, μητέρα δέ τοϋ Φιλαδέλφου καί Αρσινόης.* *Schol.*
109. *Τίν]* Dor. pro comm. *σοί.*
110. *‘Α Βερενικεία θυγάτηρ,]* Vide suprà ad *Oed. Tyr. v. 267.* ad p. 121.
113. —*άπαλοί κήποι,*] *Adonidis κήποι,* sive horti, apud veteres

œ.eberrimi erant. De iis vide Tourplum ad hunc locum, in Epist. 241. ad Wartonum; Meursium in Graeciâ Fer. in v. *Αδώνια*: Wyttenbach. in Plutarch. de serâ Num. vind. p. 79. et Potter Archaeol. B. II. c. 20. Sic autem Schol. *Εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίσις πυρός καὶ κριθῆς σπείρειν ἐν τισὶν ἀγγείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίδος προβαγροῦσιν.* Emend. à Valck. P.

117. — *τά τ' ἐν ὄργῳ ἔλατφ,*] Praeter fructus nimrum aderant cuscuncuae generis placentae, Adonidis imagini adpositae, à pistricibus dulcinaris sic artificiosè effictae, ut animalium quorumvis figuras exprimerent.—*ἔρπετα* Dor. dicuntur quaevis animalia, quae pedibus incedant.—*τῶδε, ἴσθ,* ad Adonidis imaginem. HARLES. "Vs. 121. *ἀηθουδῆς,* Valck. P.

124. *Ἀιστά,*—] *Ὡς πεποικιμένων δετῶν ἑλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γαννηθῆν.* Schol.

125. *Πορφυροῖ*—] Tourplis construit ἄνω cum *μαλακότεροι.* "Tapetes," inquit, "ex aliâ parte ψιλοί, ex aliâ villosί. hinc "ἄνω μαλακοὺς *supernè molles* vocat Poëta." Admodum autem placet doctissimi Valckenarii hujus loci interpunctio et constructio:

*Πορφυροῖς δὲ τὰ πῆσιν ἄνω (μαλακωτέρος ὕπνου
'Α Μίλατος ἔρεῖ, γὼ τὰν Σαμίαν καταδόσκων)
Ἐστρωται κλίνα· τῷ Ἀδωνίδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὄρ' ῥοδόπαχος Ἀδωνίς.*

Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius) stratis est lectus; alius Adonidi formosus: Ilium quidem Venus tenet; hinc verò lectum roseus occupat Adonis. Observandum tamen supervacaneam esse reduplicationem τῷ ὄ ante ῥοδόπαχος. Nam "Sermonis Attici proprium est omnibus omnino verbis à ὄ prout "hodiè scribuntur incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam "conferre:" uti observavit Dawesius Misc. Crit. p. 160. edit. Burgess. ubi vidè plura. Vide etiam suprâ ad Oed. Tyr. v. 847. p. 139. (Non nisi cum vocalis brevis pedem claudat. G. D.) Caeterum Dor. dici potest in accus. plur. *μαλακωτέρος* vel *μαλακωτέρως*, pro *μαλακωτέρους*.

130. — *ἔτι εἰ περὶ χειλέα κυφά.*] I. e. [*τὰ μέρη*] *περὶ χειλέα ἔτι 242 [ἔσθ] κυφά:* loca circa labra ejus adhuc sunt flava, vel flava lanugo adhuc cingit labra. Valckenarius legendum proponit: *ἔτι εἰ περὶ χεῖλη τούλος* quod eodem ferè recidit.

133. — *κύματ' ἐπ' ἀλῆν κτύοντα.*] *fluctus qui se in littus evomunt.* T. Young.

141. — *Δευκαλιόνες,*] Aut Deucalionis filios, Hellena et Amphictionem, aut Deucalionem ipsam solum hæc voce posse significari, doctissimè ostendit Valckenarius.

143: *Ἰλαθε εὖν,*—] *Sic mihi nunc, ὦ Adoni, atque in posterum propitius.* VALCK.

145. — *τὸ χρημᾶ σοφώτατον*—] *Res hæc est elegantior, quam ut scil. verbis à me possit exprimi. ἢ θήλεια—γλυκυφωνεῖ.* Tantumdem ista, ni fallor, significant, ac si mulier dixisset Attica: *τὴν θήλειαν ἔγωγῃ τῆς ἐπιστήμης μακαρίζω, καὶ πάντως δὴ ζηλώ τῆς γλυκυφωνίας.* Arguiam equidem isiam fortunatam judico, quae tam sit perita, et vehementer cantum ejus mirata dulcissimum collaudo. Idem.

147. *Ὡρα ὅμως κέῖς ὄσον*] *Tempus tamen est datum redeundi, ἀνείρεως Διονυσίας:* nihil gustavit, vel adhuc jejunius est Diocleides.

242. *Toupius reddit: My husband has had no meat for the day. Vide Toupium ad locum: et cf. suprâ ad Idyl. i. v. 51. p. 217.*

148. *Χώνηρ ὄξος ἄπαν'*] Pro vulgari ἄγαν, reponit Valck. ἄπαν ex duobus codd. ὄξος idem quod ὄξυς. et *vir meus totus quantum acetum est acetum.* [Sic Lucret. *tota merum sal.* uti notatum invenio manu amici mei doctissimi T. Burgess, in margine sui exemplaris Valck. Theocr. x. Eidyll. quod mihi utendum misit vir humanissimi mus.] *πεινῶντι δὲ μηδὲ ποτένθης, Dor. pro πεινῶντι δὲ μηδὲ πρόσ-έλθης. sed esuriens vel imprimis evitandus.* ὄξος, acetum; ὄξυς, acidus.

☞ Quicumque plenissimam, operosissimam, et eruditione referatissimam hujus Idyllii enarrationem videre cupit, is adeat doctissimi Valckenarii Adnotationes in Adoniazusas Theocriti: quae comitantur *Theocriti decem Idyllia, &c.* Lugd. Bat. 1773. 8vo. Conferat Epistolam Joannis Toupii de Syracusis, quae extat in edit. splendidissimâ Theocriti, quam procuravit Th. Wartoa. Oxon. 1770. 2 voll. in 4to. "Utraque in Vol. ii. ed. Heindorf. Berol. 1810. P.

* *ἘΑΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.*] *Idyllum XVIII.* Inscrībitur hoc Idyllion *Epithalamium Helenae*, id est carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariae puellae ex urbe Spartanâ, quae in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai et Helenae sponsae hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocos nuptialibus ludunt: deindè sponso gratulantur, quòd solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsae potitus et jam Jovis gener factus sit. Postea Helenam laudant, atque in eo loco nonnihil immeritator Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso et sponsae. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vespere, cum sponsa in thalamum duceretur; quod *κατακλιμητικόν* vocabant: alterum mandè sub aurorâ canebatur; idque *διεγερτικόν*, i. e. *excitatorium*, vocabatur. *Ακον.*

Ver. 1. Εν ποτ' ἄρα Σπάρτα,] *Spartae quidem olim,—ἄρα, h. l. haud superfluum esse videtur, sed habere officium superioribus connectendi inferiora, ita ut vices gerat τοῦ μὲν ὄν, vel μὲν δ' ἦ, et respondeat δὲ, v. 7. Conf. Hoogeveen de Part. Graecis, p. 126. HARLES. ποτ' est Dor. pro ποτ'.*

2. —*θ' ἄλλοντα κόμαις δάκνιδον—*] Intelligo coronas ex hyacintho. Virgines enim hyacintho florente redimitae choreas instituerunt. v. Paschal. Coronis lib. iii. cap. 10. HARLES.

3. —*νεογάπτω—*] *picti super thalamum.* Idem.

4. —*μέγα χρῆμα Λακωνῶν,*] *Locutio quae idem sonat ac egrégiae Λακωνίας.* Vide Hoogeveen ad Vigeram, C. III. § xlii r. 2. *Λακωνῶν Dor. pro Λακωνίων.*

5. *Ἀνίκα—*] *Dor. pro ἠνίκα [θυγατέρα] Τυνθάρων κατακλιθάτω τὴν θρακητῆν—*

243. 7. —*ἐγκροτέουσαι*] *Pro ἐγκροτέουσαι, pulsantes terram, ποδοὶ περιπλέκτοις, pedibus perplexis.* Valck. *περιπλέκτοις, à πλέσσω, attollo pedes cum decore et pulso terram numerosè, vel totum incedo, ut interpretatur Dammsius; dicitur enim de equis et mullis gradientibus.* Vide Hom. Od. ζ, 318. *Vulgata lectio hinc est περιπλέκτοις, de quo Retakius, "Pedes" inquit, "tum sunt inter se περιπλέκτοι, cū-*

“*complicati, vel perplexi, cum magna hominum multitudo saltans in numeros pedes eosdem pariter tollitque ponitque, et eodem momento supplodit. Pedes enim tunc inter se ita implicantur, ut fila inter tendendum, modo horsum, modo prorsum agitantur.*”
 Praetuli *περιπλέκτους*, cum Edin. 5tá. P.

9. Οὕτω δὴ πρόβηα κατέδραδες,] *An igitur tam maturè cubitum ivisti?* Gall. *es tu donc allé coucher si tôt?* AÆ. PORTUS. *πρόβηα est praematurè, ante tempus, &c.*

12. Εὐθεὶν μὲν χροῖζοντα—] Formas Doricas, Εὐθεὶν μὲν χροῖζοντα, restituendas rectè monuit Toupius. VALCK. Ordo autem est: *ἐχρήν σε, χροῖζοντα εὐθεὶν καθ' ὄραν, [εὐθεὶν] αὐτόν, Angl. If thou hadst a desire to sleep betimes, thou shouldst have slept [by thyself] alone.* Brunckius rescripsit: *Εὐθεὶν μὲν χροῖζοντα, καθ' ὄραν εὐθεὶν ἐχρήν τυ,*—audacter nimis.

14. —βαθὴν ὄρθρον] *βαθὴς ὄρθρος est profundum diluculum, quum videlicet nondum illuxit.* Gallicè, *le plus petit point du jour.* Conf. Plat. Crit. sub init. Vol. I. p. 235. De voce autem *ἔνας* ita Relakius—“*ἔνας,*” inquit, “Ald. et Flor. quod revocavi: caeterae *ἔναν.*” V. Hesych. v. *ἔνης* et *ἔνας, die tertio post*: subauditur *ἐπί.* Sententia est: *Siquidem et die tertio post, usque ad extremam auroram, et totis postea annis continuis tua erat futura.* *εὐα νύξ, tua sponsa. τὰς, α, ἐν, Dor. pro σὸς, σή, σόν.* “Simplicior,” inquit T. Young, “videtur interpretatio, et *vesperi et mane, scil. ἔνας, die aemercante*; nam *ἐνη* apud Aristophanem manifestè est *vetus.*” “*ἔνη καὶ νέα, vetus et nova, sc. luna, vel mensis, et sic forsán dies. P.*

16. —ἀρεθὸς τις—] Angl. *some worthy person sneezed good luck to thee, when setting out for Sparta, that thou mightest make out this match for thyself, where there were other rival princes.*

22. —ἦς ὁρόμος αὐτός] i. e. *αἷς ὁρόμος ὁ αὐτός—quibus idem cursus est, postquam noctes uacuerimus ad fluenta Eurotae, more viro- rum.* Hic memoratus puellarum Lacaenarum ὁρόμος proprià quadam appellatione designabatur à Lacedaemoniis. Hesych. *Ἐν-δραῖνας, ὁρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι.* Sed quid ista sibi vox “*velit, latet.*” VALCKENAEER. Vide Spanhemium ad Call. Lav. Pall. v. 13. 15.

26, 27. *Λαὸς ἀντέλλουσα*—] Brunckius, Helmsium et Toupium sequutus, versum 27 versui 26 praefixit. At in constituendis corrigendisque duobus his versibus recentiores interpretes valdè dissentiunt. Reiske pro *καλόν*, quod est in omnibus libris, *τεόν* reposuit. —Mihì quidem placet Koehleri emendatio: *Πότνια νύξ, ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Λαὸς ἀντέλλουσα καλόν τὰ ἔραϊνε πρόσ-ωπον, Ὡδε καὶ ἀ χρυσία, &c.* Quemadmodum, veneranda Nox, vere inveniatis, oriens Aurora pulchrum tibi ostendit vultum; sic et aurea Helena elucebat inter nos. HARLES.

29. Πιεῖρα μεγάλα—] Ordo est: *ἄτε μεγάλα κυπάρισθος ἀνέδραμος κόσμος πιεῖρα ἀρούρα ἢ κάπηρ ἢ Θεσσαλὸς ἔπκος [ἔστὶ κόσμος] ἀρ-ματι. Ὡδε, &c.*

32. Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ—] *Neque ulla in quasillo conglomerat talia opera, [πανόδοται, Dor. pro πηλίεται.] Οὔτε συμπλέξαδα κεραῖδι πυκνιώτερον ἄτριον ἐνὶ δαυδαλέῳ ἰδοῦ ἔταμε ἐκ μακρῶν πελεόντων, neque, quam texuit radio elegantius textum in exquisito jugo, scindit de longis pedibus textoriis. Κελεόντων est ex codd. pro vulgari κελειώντων.* Vide *πηλίξω, &c.* in Lexicis. P.

- 39, 40. *Αμμες δ' ἐς δρόμον*—] Varias prostant conjecturas leges-
tium *ἐς δρομόν ἐς δρόσον ἐς ῥόσον*. Mihi placet *ἐς δρόσον*. VALCKEN
Forsan tamen vulgata lectio *ἐς δρόμον* servari et locus ita exponi
potest: *Κιὸ ἀβίβimus ad flores colligendos. ἔρπειν est ire—ἦρι deno-*
tat manē, tempore matutino. HARL. *Ἐρωούμες*, Dor. pro *ἔρωομεν*
δρεψόμεναι, pro *δρεψόμεναι*.
244. 41. *Πολλὰ τευῶς, Ἐλένα,*] Sic erat ex codd. restituendum, pro
vulgatis, *Πολλὰ τευῶ, δ' Ἐλένα*. VALCK. Vide supra ad Idyll. xi, 25
p. 234.
43. —*λωτῶ χαμαί*—] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 78. (104. iv, 2.)
47. —*γεγράμμεται*] Vulgò vocatur hoc tempus paulo post *ῥαι*
Sed forsan nihil aliud est quam reduplicatio fut. 1. med. pro *γραμ-*
ται et occurrit hoc temp. saepissimè in sensu pass. ut bene notum
[Vide supra ad Eur. Med. ver. 625. p. 185.] “*Ἀννέμην*, custoditum
“ in Ed. Flor. à Toupio affirmatum, omninò restituendum erat pro
“*Ἀνγνολή*.” VALCK. Verbum *Ἀνγνολή*, quod nemo vidit, est purum
pntum glossema, quod ex margine libri, ut fieri solet, in textum
irrepserat.—Hesych. *Ἀνέμειν, ἀναγινώσκειν*. Suidas, *Ἀνατέμειν,*
ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. &c. TOUR. “*Σίθευ*, et *ἔμμι*. Br. Doricè. P.
56. *Νεύμεθα*—] Dor. pro *νέομεθα*. Caeterae voces Doricae,
quae hic occurrunt, faciles sunt.
56. —*ἐπέε κα πρῶτος δαιδός*—] ubi primus galus è cubili suo
[Angl. his roost] insonuerit, &c.
58. *Ῥυάν, δ' Ῥυάναις*.] tentari non debent.—*Hymen, δ' Hymenaeae*,
in Catulli carminae lx. saepè recurringt. VALCK.

* *ΚΗΡΙΑΚΑΕΠΙΤΗΣ*.] *Favorum fur. Idyllion XIX.* Notissi-
mum est, inter Anacreontica reperiri carmen ejusdem argumenti.
Carm. 40. An illud scripserit Anacreon, an hoc Theocritus, aequè
dubitari potest: Recensetur à Stobaeo tanquam Theocriti, cap. 63.
WARTON. Ut Theocriteos, hos octo versus Stobaeus exhibet, qui
tamen Bionis esse videntur. VALCKENAEER. Vide Coll. Gr. Min. p. 86.
(112.)

245. * *ΒΟΤΚΟΛΙΣΚΟΣ*.] *Bubulcus. Idyll. XX.* Pastor quidam, qui
inter ruricolos suos exlimiè pulcher sibi videbatur, in urbem venit.
Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitatà formà per-
cussus ad eam accessit, et rusticè cum eà ludere, eamque oculari
voluit. Illa verò hominis habitum ac mores rusticos detestata, à se
illum rejecit. Conqueritur ergo miser in hoc Idyllio de insigni
contumelià quā affectus sit, deque fastu ac superbià urbanae puellae.
Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quae pastorum
amore arserint.—*Anon.*

Ver. 5. Μη τὴ γὰρ μευ κύβοης—] Pro *Μη τὴ γέ μευ κύβοης*, emen-
davit Toupius: quia verbum *κύβαι* primum semper corripit. Vide
Hom. Od. π, 15. supra, p. 58.

7. *Ὡς τρυφερὸν γελᾶεις*.] Elegans mihi conjectura videtur Eldiki,
legentis: *Ὡς τρυφερὸν γελᾶεις*.—hoc illi non venisset in mentem,

nisi legitur v. 6. ἀκροὰ λαλεῖς, cui supposuit in sua ed. Brunck. ἀκροὰ φιλεῖς. VALCK Ironice, sicut illa Milonis, Idyll. x. 38. WARTON. " γελᾷς, Edin. 5ta, pro λαλεῖς. P.

9. Χεῖλά τοι νοσῶντι,] Labra tibi sunt velut aegrotio. " Potius " νοσῶντι pro νοσοῦσι sumendum." T. YOUNG.—ἐντί non solum pro ἐστὶ, sed etiam pro εἶδι.

12, 13. —συνεχῆς εἶδεν Χεῖλεσι μυχθίσδοαια,] Haec, distinctione sublatâ, sic jungenda videbantur ad mentem Hemsterhusii. In edd. legebatur μυθίσδοα: in illâ Wintertoni, μυθίσδοαια: μυθίλοισα emendârunt T. Hemst. Toupius et Reiskius: ejus loco scripsi μυχθίσδοαια. VALCKENAER. adducto naso, vel etiam, excusso per nares spiritu irridens, missitans surdo purpure. HARLES. —τρίς εἰς ἐὼν ἔπτυσε κόλπον, ut facere solebant superstitioni μαινόμενόν τε ἰδόντες ἢ ἐπιληπτον, teste Theoph. Char. 16. " Vol. I. ad p. 327. n. 4. h. op.

14. —καί τι σεβαρός Καί σεβαρόν μ' ἐγέλαξεν,] et quodammodo fastidiosè ac superbè me irrisit. σεβαρός, Dor. pro σεσηρός, est perf. part. med. à σαίρω, verro, orno.—à quibusdam redditur, aperto ore hiare.

23. —σέλινα] Vide suprâ ad Idyll. iii, 23. p. 227.

28. —σύριγγι] Vide suprâ ad Idyll. viii, 18. αὐλός, tibia: δόναξ, 246 arundo: πλαγιάυλος, " fistula obliqua, tibiae genus, quae fiebat ex " loto, et Apollinis inventum, teste Bione, iii, 7." HARLES. " Pans inventum, infra p. 251. P. Fabricabantur tibiae, secundum Pollucem, ex arundine, aere, loto, buxo, cornu, osse cervi, lauro. Verisimile est diversae magnitudinis ac formae fuisse eas, quae è ligno, quaeque ex arundine fiebant: hinc opponuntur αὐλός et δόναξ· πλαγιάυλος colulum ad latus flexum habebat, cujusmodi subinde in monumentis cernere licet: foramina erant in initio quatuor, postea plura; horum situs diversus diversitatem instrumenti atque nominis efficere poterat. Erant autem γλοῦσαι, seu ἰنگυλαί, arundinaceae, longitudinis manus latae, fissurâ saepius instructae, secundum Theophrasti descriptionem, quam Plinius pessimè corrupit: usu facile exolescebant; quamobrem accuratè in γλωττοκομείῳ servabantur. Hinc, et aliundè, satis patet tibiae, saltem vulgares, neutri hodierno flauto similes fuisse: propius autem ad ea instrumenta accessisse, quae hobos et clarinetto appellantur; quod celeberrimum Burneium latuisse videtur. Longitudo earum et infra pedalem et supra bipedalem fuisse videtur, itaque intervallorem seriem satis ampliam praebere poterat. T. YOUNG. " Supra p. 230.

31. —δ' ἄστυκά οὐκ ἐφίλασεν,] Dubitant critici, sitne singularis, an pluralis τὰ δ' ἄστυκά, ut subaudiatur κορέσια, &c. Steph. vult χεῖλα. WARTON.

39. Ἀδύμιον ἀνάπος] Conjunxit Hemsterhusius malè distracta in edd. ἀν πάπος. [ἀνάπος, i. e. ἀνά πάπος.] —εἰς ἕνα—Placet mihi quidem Heinsii correctio legentis, εἰς ἅμα παιδὲ κάθουσα. VALCK. " —una cum— P.

40. —τὸν βοκόλον.] Bubulcus hic memoratus fuit Atys, de quo superstitione diversas sparsit fabulas. HARLES.

41. —ἐπλάγῃης;] Vide suprâ ad Od. α, 2. ὄρνις, pro vulgari αὐτός, est lect. Vaticani codicis.—tanquam ales.

44. Μηκέτι μηδὲ σύ—] In his versibus allusio est ad Veneris et Adonidis amores, et μήτε κατ' ἄστυ intelligendum de Adonidis festo Νῆα ἱακίη, Venus, dulcem tuum Amariuη occulte amplexία, ηὐρ ἔπ

246. urbe, nec in montibus, solaque dormias, siquidem indecorus est tubales amor. Hac ironiâ fastidiosam urbanam puellum dimittit. BRUNCK.

* *ΗΡΑΚΛΕΙΣΚΟΣ.*] HERCULISCUS. *Idyll. XXIV.* Hoc Idyllium totum est *διηγηματικόν*. Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer, decem tantum natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipsum interficerent, immissos à Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiae refertur. Sequitur postea pulchra distributio, quibus praeceptoribus Hercules, quaque in arte, usus fuerit. Ait, Linum illi praeceptorem in literarum ac doctrinae studiis fuisse: ab Eumolpo verò musicam ipsum didicisse: ab aliis porrò belli artes, et rei militaris scientiam. Pars ultima, quâ vitae ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque seu mutilum hoc Idyllion, sine praeciso, habemus: sicut et sequenti Idyllio caput seu initium deest. Est verò imprimis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphicium in scuto aereo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque ceu cunas movet: et precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, et jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. *Anon.*

Ver. 1. — *Μιδεαίτις*] Midea seu Persepolis urbs erat è cujus ruinis postea crevit Argos. Vide Stephanum Byzantinum et Pausaniam. T. *Youno.* "L. viii. c. 27. &c. P.

7. *Ἐὐδερ', ἐμὰ βρέφια,*] Votum matris suavissimum numerois valdè mellitisque versiculis exprimitur. Eadem ferè naeniolae formulâ Danaë utitur in eximio fragmento Simonidis apud Dicaeys. Hal. edit. Upton. p. 261. (252.) WARTON. *Infra* p. 259.

247. 11. — *ἄριστος*] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 11. (102. liâ, 2.) *Ἄριστος—τῆμος, i. e. ἤμος—τῆμος, quando—τακ.*

17. — *ἔξιλιθθέντας*] Ex edit. Flor.—Reiske et Brunck è Roman. praetulerunt *ἔξιλιθθέντες*. "Valck. praefert, at non legit. P.

32. *Ἀπὸ δὲ πάλιν διέλθων,*] *Retrò verò rursus spiras solverunt, ἐπει μογίοιεν ἀπάνθας, cum defatigati essent spinas dorsi.*

35. *Ἀνθαθ',—Ἀνθα,*] Dor. pro comm. *ἀνάσθηθι, surge.*

38. *Ὁὐ νόεις*] Conf. *Odyss. τ, 36—39. νυκτὸς ἀσπὶ, nocte intempestâ*—Vide suprâ *Idyll. xi, 40. p. 234.*

42. *Δαίδαλεον δ' ἔρηψε μετὰ ξίφος,*] Angl. *He immediately went in quest of his exquisitely made sword.*— [Vide suprâ ad *Apoll. Rhod. v. 4. p. 81.*] *ὄφ' αἰ, i. e. ὄφα αυτώ.* Pro *ὄφ' αἰ* scribi mavult Br. *ὄφ' αἰ.* VALCK. Vide suprâ ad p. 241. v. 125. 128. "*ἔρηψε μετὰ—properabat ad*—Interp. Nimirum, supra lectum. P.

248. 44. *Ἢτα ὄγ' ἀργυῖστο—*] *Profectò hic exporrectâ manu petebat recens contextum lorum. ἀργυῖστος, ab ἀργῶν, porrigo.*

45. — *μέγα λάστινον ἔργον.*] *magnum è loto opus. Λαστός, undè λάστινος, est Celtis Plin. Celtis australis Linn. Angl. European Lote or Nettle tree. Lignum ejus firmum est, compactum, et durabile. Tibias ex eo conficere solebant; atque ex ejus radice gladiatorum et cultrorum capulos, &c. RUTHERFORD.*

49. — *ἀνακόψατ' ὄχῆας*] Vide *Anacreont. Carm. lii, v. 7.*

56. *Ἐρπετὰ δεικανάσκειν,*] *Serpentes extendebat, vel porrigebat. [δεικανάσκει, more Ion. pro δεικνάσκει, 3. sing. imperf. ind. verbi*

δασκανάω, idem quod *δασκάνωμι*, ostendo.] "Praeclara imago," inquit 248. Wartonus, "Herculis infantuli, belluas illas mortuas patri blandè porrigentis, et cum risu puerili projicientis ad ejus pedes. Quae quidem et terrorem, et leniores illos affectus, unà excitat."

66. —*χρῆος κατέλεξε*—] *Τέρας*, quod est in cod. Vat. recepit Brunckius: mihi *χρῆος* genuinum videtur, et adscriptum instar Scholii *τέρας*. VALCK.

68. —*καί ὡς οὐκ ἔστιν*—] Ordo est: *καί, Μάντι Ἐδηρείδα, διδάσκω σε μάλιστα φρονιόντα, ὡς οὐκ ἔστιν ἀθρώποις ἀλιξαι, ὅ τι μοῖρα καταπέλγει [διὰ] κλωστήρος. αἴμω, Vates Eueride, ego docuo te admodum sapientem [i. e. tametsi admodum sis sapiens] non licere hominibus evitare id quod Parca urget per filium suum. "Apud Theocritum," [verba sunt Dammi, Lex. voce *Τειρεσίας*] "Id. 24. 70. "dicitur Tiresias, μάντις Ἐδηρείδης, quasi pater ejus fuerit ὁ Ἐδηρέως, ἢ Ἐδήρης, eos." "Vide infra Callim. Lav. Pall. p. 304. v. 79. p. 305. v. 104. P.*

73. *Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος*] *Per meum dulce lumen*, &c. Tiresias, vates Thebanus, quod Pallada in lavacro se lavantem adpexit, oculis privatus est. V. Callim. H. in Lav. Pall. 70. sqq.—Aliam tamen caecitatis rationem attulit Ovid. Met. iii. 323. adde Hygin. Fab. 75.—De jurejurando per oculos conf. Idyll. xi, 53. HARLES. "Supra p. 235. ubi *Ναὶ* pro *Καὶ* proponitur. P.

74. *Πολλὰι Ἀχαιάδων*—] *Multas Achaeas molle stamen circa genua manus versabunt*,—Sermo hic videtur esse de nendo colu et fuso. Apposité Ovid. *teretem versabat pollice fivum*. Met. vi. 22. Cf. Tibull. l. 3. 86. ii. 1. 63. Pro *κατατρέφοντι*, quod est *κατατρέφουσι*, vulgares editt. *καταστρέφοντι*.

77. *Τότος ἀνήρ*—] Conf. Xen. Mem. ii, 1. de Hercule. Vol. I. p. 249. 214, h. op.

80. *Δάδεκά*—] Constructio est: *πεπρωμένον [ἰσσί] οἱ τελέθαντι δάδεκα μόχθους αἰεὶν ἐν [δῆματι] Διός*.

81. —*πυρὰ Τραχίνιος*—] est *rogo Thessalica*.—In summo autem vertice Oetae, montis Thessalicae, Hercules crematus: et *Trochinius* idem est ac *Thessalus*, à *Trachinae*, civitate Thessalicae:—indè Sophoclis Tragoedia, *Trachinias*, nomen duxit.—Sensus est: *quidquid mortale est Herculi, id in rogo Thessalo, h. e. in monte Oeta, consumitur et comburetur*. HARLES.

82. —*κεκλήσεται*,—] Vide supra ad p. 244. 47.

84. —*ὀπανίκα νεβρόν ἐν εὐνή*—] Ista stylo prophético, velo obducto allegorica, quasi *μυστικῶς* enuntiantur. Anne haec è Sacris? Vide Is. xi, 6. lxx, 25. WARTON. *καρχαρόδων, dentis asperos et serras similes habens*; apud Hom. est *καρχαρόδους, οντος*. Il. x, 360. et v, 198. HARLES.

87, 88. *Καίγωνα δ' ἀσπαλάθω ξύλ'*—] *Et ligna arida aspalathi. Ἀσπαλάθοι* frutices spinosi quoniam sint, definiti vix potest. Videntur inter Rhamnos, Genistas, Tragacanthas et affines plantas, quarum plures Tournefortius in itinere orientali reperit, magis minúsve spinosas, quaerendae. *Παλλούρος* est *Rhamnus Palustris* Linn. *Βύτος* est *Rubus*, et quidem praecipuè *fruticosus* Linn. *Αχέρδος* explicatur per *αγριαπίδιον, parvam pirum sylvestrem*.—Legitur etiam apud Homerum, Od. ξ, 10. SCHREBER. *Ἀσπαλάθος*, frutex admodum spinosus; cujus autem species ignota est. *Παλλούρος, Rhamnus Palustris* Linn. Angl. *common Christ's thorn*. *Αχέρδος*, species quoque

fruticis spinosi, sed nunc ignota. Falsò putatur idem esse ac id quod est Angl. *the wild Pear*; Gr. ἀγρᾶς, ἀβός. ΡΥΤΗΝΑΦΟΑΔ. "Antiqua nomina praeferenda. P.

90. —κανήν—] Dor. pro κανέν à κανώ, *interficio*.

91. Ηρι—] ἡρι, tempore matutino. Vide supra Idyll. xviii, 39

93. —ὑπὲρ οὐριον] οὐριος, ου, ό. Poët. ventus secundus—Idem autem est ac οὔρος, ου, ό. undè deductum, et substantivè sumitur. Alias adjectivè, subaudite nomine ἀνεμος. ὑπὲρ οὐριον, in secundum ventum. ΑΕ. ΡΟΡΤΥΒ. ὑπεροῦριον in unum vocabulum contraxerunt Brodaeus, Reiske et Brunck, probante Valck. ὑπὲρ οὐριον, vel, cum spiritu leni οὐριον, edd. vet. apud Reiske, què contractum vocabulum pro ὑπεροῦριον sumit, et explicat, *ultra terminos ditionis tuae ejice*. Vide Lomeier de lustrationibus Veterum, cap. 6. In ejusmodi autem lustrationibus vetitum fuit *respicere*. Virg. *Fer cineres, &c.* Ecl. viii, 101. HARLES; apud quem vide plura. —ἐψ δὲ νίσσθαι ἀστραπτος, Angl. *and let her return without looking back*. Inf. pro Imperat. ut loquuntur Grammatici.

105.—ἐπίσκοπον εἶναι διστών.] Angl. *to be dextrous in shooting arrows*.
250. 109—113. 'Οσσα δ' ἀπὸ σκελίων] ἰδρωστρόφος est, qui *versat nates inter luctandum*, Angl. *he who twists, writhes or contorts his hamaches or hips in wrestling*. ["wrestlers."] Ordo est: ἔμαθε πάντα, ὅσα ἀνδρες Ἀργόθεν ἰδρωστρόφοι ἀπὸ σκελίων σφάλλουσιν ἀλλήλους παλαίματι, ὅσα τε κύκται δεινοὶ ἐν ἰμάδι [ἔξέυροντο], τε παλαίματα σύμφρα τέχνη ἀ πυγμάχην ἐξέυροντο προπεσόγτες εἰς γαλαν, διδασκαίοντες παρά, &c. "Πάμμαχος, Br. v. 112. Φανος ἦ, 114. Valck. Br. P.

118. —τραχὺ ἀναιργα φυλάξαι,] *modicolum rotas satum conservare*. REISKE.

125. —λόγον εἰ. ἀναμετρήσασθαι] *agmen sive aciem hostilem metiri*. Vide Toupil Addenda. HARLES.

127. Κάστωρ ἰππαλίδας—] Castor vulgò ἰππόδαμος, hic ἰππαλίδας dicitur; quae vox singularis lexicis deest. T. ΥΟΥΝΑ. ἔδασεν hic sonat *docuit* in sensu transitivo. Vulgaris significatio verbi *δάσω* est *disco*. At verba hujusmodi nonnunquam induunt sensum transitivum. Sic, *to learn* est etiam vernaculè *to teach*. Vide Burgess. adnot. ad Dawes. Misc. Crit. p. 495. "Vide supra p. 58. Hom. Od. ζ. 233. ἐδάην, didici, δεδαημένος, *docuit*, frequentius. P.

128. 'Οππόκα—] i. e. ὁπότε, &c. *quo tempore*. "Tydeus Adrasti filiam uxorem duxit. Vide Eid. εἴ. v. 53. Eurip. Phoen. v. 135. ΡΟΜΟΝ. &c. et infra ad p. 273. v. 82. P.

135. —μέγας ἄρτος Δωρικός,] Panis ille Doricus fuit vilioris generis, et pro pane crasso nec delicato ponitur. v. Schol. ad Apollon. Rhod. i, 1077. et Warton, qui praeterea usum frequentem voc. ἐν κανέω, in canistro, fusè illustrat, et de Hercule edace ac bibace doctè disserit. Quendam Phryga edacissimum *quatior fessorum cibos comedisse*, ait Aloiph. iii. Epist. 39, (38.) p. 357. HARLES.

137. —τυννόν—] idem ac τυννοῦτον, i. e. μικρόν, *parvum*—*τυννόν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρυον parvum sine igne sumebat coenam*: pro *tepusia sine lucerna sumebat coenam*. ΑΕ. ΡΟΡΤΥΒ. Δόρυον saepius idem valet ac δειπνον hic autem aliud, ut apud Aeschylum: Ἀριστά, δειπνά, δόρυκα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα. T. ΥΟΥΝΑ. "Frag. Palamed." ἐπ' ἀματι est, Angl. *at the close of day*.

138. Ἐξμάτα δ' οὐκ ἀκχητά—] ἀκχητός propriè de vestibibus splendidiis, *stagnantibus*, v. Homer. Illad. ζ, 178. et Warton. HARLES.

II. NOTAE IN BIONEM.

* E BIONE.] Bionis praecipuum Idyllium est *Epitaphium Adonis*, 251 è quo excerptum dedimus in Coll. Gr. Min. quod vide; etiam Idyll ii. et vi. unà cum Notitiâ brevi de Bione, &c.

† Εἰδύλλιον γ'.] *Idyll. III.* In hoc Idyllio vis Amoris lepidissimâ fabulâ pulchrè describitur.

3. *Ἐς χθόνα νευστάζοντα*] *In terram caput demittentem*, quod de illo dicitur, qui pudore vel moestitiâ afficiuntur. *νευστάζω* est *nuta*, item *caput demitto*. Vide *Odyss. 6, 153*.

7. — *πλαγίανλον*] *tibiam obliquam*, — *αὐλόν*, *tibiam rectam*, — *χέλυον*, *testudinem*, — *κίθαριν*, *citharam*. Vide suprâ ad p. 246. v. 28, 29.

13. — *ἐδίδαχθην*.] *doctus sum, didici*. Caeterum voces Doricae, quae hic occurrunt, nequeunt difficiles esse discipulis, qui non sunt omninò tirones.

* Εἰδύλλιον δ'.] *Idyll. IV.* Musae favent amatoribus.

252.

7. — *ἄτι μῦθος ὄδ' ἔπλετο πάσιν ἀληθής*.] *quodd hoc verbum verum sit omnibus, i. e. hoc verbum verum esse omnibus*. De *ἔπλετο*, vide suprâ ad *Od. α, 225. p. 10*.

9. *Βαμβαίνει μεν γλαῦδα*.] *Angl. my tongue falters*. “*βαμβαίνω* est,” inquit Dammius, “*verbum fictum ex sono eorum, qui loqui conantur, cum valdè algeat, et cum tremore maxillarum loquuntur. Conor loqui, sed impedior tremore*.” [Vide II. x, 375.] Vulgaris lectio est *Καμβαίνει*, quam vitiosam censet celeberrimus Valckenaerius. Pro *φῶδα*, in versu ultimo, idem vir praestantissimus praetulisset *αὐδα*, quod dat edit. Ursini, si Codices exhibuissent.

† *ἴστ'*.] Hos versus, inter Moschi carminum reliquias absque ullâ auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobaeus *Gern. p. 369. Grotii, p. 245. VALCK.* “*Serm. 61.*” Continent hymnum ad Hesperum.

1. *ΕΞΙΠΕΡΕ*.] Infima est quinque errantium, terraeque proxima, stella Veneris, quae *Φωσφόρος* Graecè, Lucifer Latine dicitur, quem antegreditur solem: quam subsequitur autem, Hesperos. *Cic. de Nat. Deor. lib. ii. c. 20. Cf. II. γ, 317. Όλος δ' ἀστέρ εἶσι*, &c. et *Aen. viii, 590. χρύσειον φάος τὰς ἑρατὰς Ἀφρογενείας, aureum lumen blandae Veneris. — Ἀφρογένεια*, eadem quae *Ἀφροδίτη*, utraque scil. ab *ἀφρός, spuma*; sed haec de Veneris genere absurda fabula temporibus Homeri ignota. *ἱερὸν ἄγαλμα κταν. v. sacrum decus caeruleae noctis. — ποτὶ πομένα κέμον ἄγοντι*—Vide suprâ, ad Theocr. *Idyll. xviii. 26. p. 243.*” *iii, 1. p. 226. P.*

6. — *οὐκ ἐπὶ φωρῶν ἔρχομαι*.] *non ad furandum eo*. Imitatus est anonymus Anglus, quem et Graecè et Latine expressit vir summi ingenii Gulielmus Jones; [Append. ad *Poës. Asiat. Comm. pp. 509. 530.*] qui quae Graecè composuit, ea nec elegantiam carent, nec ubique erroribus libera sunt. *Cf. Philodemi Epigr. vii. in Br. Anal. tom. ii. p. 84. T. Youne.*

8. — *καλὸν δὲ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι*.] *pulchrum autem est ama-*

tori mutuum amorem sentire,—vicissim experiri amorum. Vide Vol. I ad p. 67. n. 2.

[ιζ'.] Ad Venerem querimonia.

1. *Ἄμερε Κυπρογένεια.*] Insula Cyprus, ut benè notum, Veneri sacra erat. Undè haecce dea vocabatur ἡ *Κύπρις, Κυπρία*, et hinc *Κυπρογένεια*. Venus autem repraesentatur nunc ut filia Jovis et Dionis; nunc quasi ex aequorea spumâ generata; hinc autem à Bione tanquam filia Jovis et Maris. Vide Cic. de Nat. Deor. iii. 23. ἄμερε, Dor. pro ἡμερε.

3. *Τυτθὸν ἔραν*] *summissâ voce dixi*,—domitus scil. ab amore. *τυτθός* propriè est *infans lactens*, à *τιτθός, mamma*: inde *parvus*, &c. Conf. Iliad. ω. 170; ubi *τυτθὸν φθεγγαμένη*, est *summissâ voce loquens*. —καὶ τί νυ ἀστᾶ, &c. et *quid tandem ipsa aded infensa es ut Amorem tantum mahum omnibus pepereris?*—Pro vulgato *τίναντα* Scaliger posuit *τί νυ ἀστᾶ*.

III. NOTAE IN MOSCHUM.

253. * E Moscho.] *Amorem fugitivum*, atque partem aliquam *Epitaphii Bionis* jam dedimus in Coll. Gr. Min. quae praestantissimus Valckenarius pronuntiavit *pervenusta* poemata. Visum est hinc adjungere quaedam ex Moschi Minoribus Idyllis

† *Ἐιδύλλιον ε.*] *Idyll. V.* Terra mari praefertur.

1. —*ἄνεμος ἀτρέμα βάλλη*,] —*ventus leniter ferit, ἐρεθίζομαι*, "excitor," *κατὰ τὰν φρένα*, &c. —*ποτάγει* [i. e. *προτάγει*] *πολὺ πλεόν ἄμμος* [Aeol. pro *ἡμίτε*, quod hic pro *ἐμὲ*] *γαλήνην, ἀτραχίτ με μὲντὸ magis tranquillitas*. H. Steph. in suis Stobaei exemplaribus invenit, *ποθέει δὲ πολὺ πλεόνα μεγάλην ἄλα*. Undè Valckenarius: "*Προτάγειν*, quo sensu hic esset capiendum, Graecè non adhibetur: "mihî *ποθέει* genuinum, et sic ista scripsisse videtur Poëta: *Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι*, (οὐδ' ἔτι μοι γὰρ ἔντι φλα,) *ποθέει δὲ πολὺ πλεόν ἄδε γαλάναν desiderat verò illa* (nempe *ἀ φρήν ἀ δειλὰ*) *μὲντὸ magis mitem undarum tranquillitatem.*" *προτάγει* tamen est *adduco*; et *προτάγει* hinc non malè reddi possit, *adducit, attrahit*—Haec autem ita pulchrè interpretatus est numeris Latinis celeberrimus Hugo Grotius.

*Cum placido pelagus molest levis aura susurro,
Pectus avel tentare vagum mare: nec mihi dulcis
Terra, sed in mites votis feror omnibus undas.*

5. *Κυρτὸν ἐκαρφέη*,] *agitatum spumat*.—*κυρτός, curvus, gibbus, convexus*. Homerus habet *κύματα κυρτά*, "*fluctus tumidi*," Il. γ, 799. conf. δ, 422, 426. item Virg. Geor. iii, 237. *μαίνομαι, furo*; unde perf. med. *μέμνηα*, in subj. *μεμήνηα*, &c.

7. —*τάχα δάσκιος εὐαδεν ἕλα*,] *statim placet opaca sylva*,—de *εὐαδεν* vide suprâ ad Apoll. Rhod. iii, 1083. p. 106.

8. —*ἀ πέντε ἄδει*.] Vide Theocr. Idyll. i. init. p. 215

* Ειδύλλιον στ.] *Idyll. VI. Procax amor.*

254

1. *Ἦρα Πάν Αχῶς τᾶς γείτονος.] Pan amabat Echo vicinam, — ἑράω, cum genitivo. Αχῶς Dor. pro Ἠχοῦς, &c. — Σκιρτητῆ Σατύρω, Dor. pro Σκιρτητοῦ Σατύρου Angl. a frisking satyr.*

4. — ἔρωσ δ' ἐθύχετ' ἀμοιβῆ.] *amor autem flagrabat vicissim, i. e. ordine, non reciprocatione.*

6. — πάσχε δ' ἄποινα.] *In Cod. Leid. legitur πάσχε δ' ἀποι. — Dat quidem illud sensum commodum, sed eundem praebet elegantior lectio vulgata: πάσχε δ' ἄποινα, justam poenam patiebatur. ἄποινον aequè ac ἀμοιβῆ vox est μέση. VALCK.*

† Ειδύλλιον ζ.] *Idyll. VII. Cupidinis potentia.*

1. *Ἀλφειός,] Nota est fabula de Arethusa fonte Siciliae, ejusque cum Alpheo, flumine Elidis, intercurso. Vide Aen. iii. 694. Alpheum fama est, &c. et Ecl. x. 1. annotante summo Heynio. conf. Ovid. Met. v. 493. 573. μετὰ Πύσαν ἐπήν κατὰ πόντον ὀδεύη, relicta Pisid, quum per mare profectus esset, — ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, ducens oleastrum ferentem aquam, — κόβιν ἰράν, pulverem sacrum, ad pulverem nempe Olympium alludit.*

5. — κοῦ μίγνται—] *Conf. Il. β, 753.*

7. *Κῶρος δεινοθέτας,] Puer ille maleficus, &c.*

8. — κολυμβῆν.] *Mavult Heskinus κολυμβῆν, utpote Δωρικώτερον malo quidem augurio: nam κολυμβῆν non omninò Doricum.*

* * Perductis jam ad finem hisce notulis in Poëtas Bucolicos, rem non ingrata ingenuae Juventuti facturos existimavimus, si Meleagri Gadareni venustissimum *Idyllium* in *Ver* hic apponderemus, desumptum è Brunckii *Analectis Vet. Poët. Graec.* tom. i. p. 31.

Εἰς τὸ Εαρ. Ειδύλλιον.

ΧΕΙματος ἡνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο,

Πορφυρέη μείδησε φερανθέος εἰλαρος ἔρη.

Γαῖα δὲ κνανέη χλοερῆν ἐστέματο ποίην,

Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέως ἐκόμησε πετῆλοιο.

Οἱ δ' ἀκαλῆν κίνοντες δεξιφύτου δρόσον Ἡῶς

5

Λειμῶνες γελῶσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.

Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,

Καὶ πολιοῦς ἐρίφοιο ἐπιτέρεται αἰπόλοιο αἰγῶν.

Ἦδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται,

Πνοιῆ ἀπημάντω Ζεφύρου λινα κολπώσαντες.

10

Ἦδη δ' εὐάζουσι φερεσταφύλω Διονύσῳ,

Ἀνθεὶ βοτρυνέντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.

Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέσσο μελιόσαιο

Καλὰ μέλει, καὶ σέμβλω ἐφήμεναι ἐργάζονται

Λευκὰ πολυτρήτοιο νεβόφυτα κάλλεα κηροῦ.

15

Πάντη δ' ὀρνέθων γενεῆ λιγύφρονον αἰεδαί.

Ἀκύντες παρὶ κύμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα.

Κύννος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὄπ' ἄλλος ἀηδῶν.
 Εἰ δὲ φνταῶν χαίρουσι κόμμαι, καὶ γαῖα τέθηλε,
 Συρίζει δὲ νομεύς, καὶ τέρπεται εὐνομα μῆλα,
 Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
 Καὶ μέλλει πετεηνά, καὶ ὀδίνουσι μέλισσαι,
 Πῶς οὐ χρῆ καὶ δοιδὸν ἐν εἰασι καλὸν αἰεῖσαι,

NOTAE IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 2. Πορφυρέη— Cum se purpureo vere remittit humus. [hyems.] Tibull. iii, 5. 4. Conf. Oppian. Hal. L. i, 459. Jacobs.

4.—*ἐκόμησε—* à κομᾶω, est lectio Huetii, quam confirmavit Cod. Planud. regius, ubi ἐκόμασε exhibetur. Vulgò ἐκόμισσε. Vide Hor. Carm. i, 4. 1.

10. *Πνοῆ ἀπημάντω* αὐρὰ leni— Nam ἀπημάντος, quod vulgò redditur *illaeus*, *incakumis*; significat etiam, ut hic, *innocius*, inde *mitis*, *lenis*. Angl. *gentle*.

11. *Ἢδη δ' ἐνάζουσι—* Ordo est: ἦδη δ' ἐρεψάμενοι [βακχεύοντες scil.] τρίχα ἀνθεῖ βοτρυόεντος κεσσῶ, ἐνάζουσι φρεσταφύλω Διονύσω. Et jam Bacchantes tecti crines flore bacciferae hederæ, clamant υψίφερο Baecho. Ἔργα δὲ καλὰ τεχνήεντα μέλει βοηγενέσσαι μέλισσαι, [De voce βοηγενῆς, vel βοηγενῆς, ita Hesychius: ἡ μέλισσα βοηγενῆς, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γεννάται.] —καὶ δόμβλω ἐφήμεται, et atuari insidentes, ἐργάζονται λευκὰ νερόφυτα κάλλεα πολιντροπήτω κηροῦ. elaborant puras recenter fluentes pulchritudines multas-cellas-habentis ceræ, i. e. ceram fabricant puram, pulchram, recenter fluentem, et multas cellas habentem. Conf. GEORC. Lib. iv. 149, sqq. "281. 315. P.

19. *Εἰ δὲ φνταῶν—* Quod si ramorum comæ gaudent, i. e. si frondent laetae sylvae, καὶ γαῖα τέθηλε, et floret terra, &c.—καὶ μέλισσαι ὀδίνουσι, et exercentur apes, &c. Appositè Virg. Ecl. iii, 56. Et nunc omnis ager, &c.

* * Egregiè laudatur et citatur hoc Idyllium à celeberrimo Gul Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 411. "Tanquam venerandae antiquitatis pretiosissimum monumentum, à se recens detectum, eruditòrum admirationi venditavit Jo. Baptista Zenobetti, sub titulo: "Ver Idyllium Meleagri à Cod. Vat. Msc. editum et illustratum. Romae "1759. 4. Errorem editoris detexit Vir D. in *Journal de Trévoux*, "1760. Mars. p. 763. Idem carmen separatim exhibuit, prolixo "commentario instructum, Meinecke Goettingæ 1788. 8. Habet "hoc Eidyllum, quo se commendet; vix tamen dignum iis laudibus, "quibus nonnulli id cumulaverant." JACOBS.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA LYRICA.

213

I. NOTAE IN ODAS.

***ODAE.**] Carmen omne cantioni destinatum, sive assâ voce sive 257. fidibus conjunctis canendum.—Graeci οδὴν appellant.—Est Ode-poëmatîs species omnium maximè suavis, venusta, elegans, varia, sublimis; quorum singula ferè in ordine, sensibus, imaginibus, dictione, numeris, cernuntur. In rerum ordine ac dispositione posita est prima ac maxima quidem Odae venustas; quae cum facillimè sentitur, difficillimè tamen explicatur: hoc enim habet vel praecipuum, quod viâ et praeceptis certâque partium descriptione minimè continetur. Est enim laeta, soluta, libera; in elatiore argumento exultans, audax, et nonnunquam penè effraenis: sed et hîc etiam, sempèrque alias, nisi per totum regnet quaedam facilitas, quae negligentiae cujusdam minimè affectatae speciem habet, naturam non artem prae se ferens; quaeque cernitur maximè in exordio obvio, nec nimis exquisito, et in ipsam plerumque rem protinus incurrente. in serie rerum per jucundam varietatem subtiliter et artificiosè, sed quasi sponte, deductâ; in clausulâ sine ullo acumine leni quodam lapsu in loco forsân minimè expectato, et nonnunquam veluti fortuito cadente: nisi sit totius habitus quidam suus et forma peculiaris, in rebus ipsis, in ordine et dictione, non in metri genere posita, quae hanc praecipuè atque unicè deceat; fiet quidem poëma caetera forsân probabile, minimè autem erit elegans Ode. **LOWRIZ, de Sacra Poës. Heb. Prael. xxv.**

†**ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ**—] *E carminibus Sapphûs quaedam reliquiae.* ["Vellem profectò non intercidissent tot et tam divina Sapphûs carmina. Quae supersunt (ut ipsius poëtriae utar verbis) sunt auro ipso magis aurea. [**Χρυσὸν χρυσόταρα.** Sapph. apud Demetr. Phal. s. 127.] Et notabile est Demetrium, Hermogenem, Dionysium Halicarnasseum, et reliquos artis oratoriae magistros, illam perpetuò citare, cum de venusto genere dicendi loquantur." **GVL. JONES, Poës. Asiat. Comm. p. 258.**] Sappho, celeberrima Poëtria Lyrica, nata erat Mitylenis, quae urbs fuit in Lesbo insulâ clarissimâ, ab Aeolibus habitatâ, non longè ab Hellesponto. Quo

257 anno in lucem edita fuerit incertum est. Alcaei fuit aequalis; et verisimillimum est natalem ejus incidisse circiter Olymp. xxxvi. vel xxxvii. A. M. 3368, vel 3372. ante Chr. N. 636, vel 632. [Vide Wolfii Sapphus Vitam, p. iv.] Nomen patris Scamandronymus, matris Cleis, *Κλεις*, seu Cleis, *Κλεις*, fuisse dicitur. Inventrix erat ejus generis carminis quod Sapphicum vocatur; et tanti aestimata erat poësis ejus à Veteribus, ut *Musa decima* diceretur. Sed nimis erat amatrix, et voluptatibus dedita. Quae tamen de nefandis ejus amoribus memoriae prodita sunt, ista quidem nullis argumentis validis niti videntur. Sed utrum vera sint vel omnino ficta et falsa, non est hujus loci disquirere. Satis sit de eo, quod vix negari potest, insano scilicet, quo capta erat, Phaonis amore, mentionem facere. Fuit is Lesbicus quidam juvenis admodum formosus. Eum Sappho deperibat. Sed adeo ei, quae neque inter pulchras neque inter deformes sui sexus numerari posset, non amore mutuo ille respondebat, ut, ejus vitandae causâ, in Siciliam se contulerit. Illuc eum sequuta est infelix Sappho; cujus rei memoriam asservavit marmor illud vetus Parium, quod hodie extat Oxoniâ, inter marmora Arundeliana. [Vide Prideaux Marmora Oxoniens. p. 166. (326. 417.) et Hewlett's *Vindication of the Parian Chronicle*, &c.] Ibi omnia, sed frustra, tentabat ut Phaonem suum ad se pelliceret. Est prope sinum Ambracium in Epbro mons, seu promontorium, Leucates nomine, ubi Apollo Leucadius religiosissimè colebatur. Inde desperabundi amatores desilire solebant, se hoc modo remedium amoris inventuros credentes. Hunc *Saltum amantium* experiri volens misera Sappho, è Leucate in mare se praecipitem dedit; atque unâ eademque operâ finem vitae et amoris invenit. In illâ Ovidii epistolâ celeberrimâ, quae inscribitur *Sappho Phaoni*, nonnulli docti homines putarunt poëtam Romanum imitatum esse quoddam lepidissimum Sapphus ipsius carmen, nunc deperditum, quo Phaonem fugientem prosecuta est. Credit doctissima Dacieria *Oden ad Venerem* scriptam esse, postquam Phaon in Siciliam profectus esset. Ex Sapphus carminibus nihil nunc restat nisi haec Ode, quam nobis servavit Dionysius Halicarnassensis; et carmen illud alterum, quod videre est, sed imperfectum, in Longini de Sublimitate Commentario, § x. cum quibusdam aliis fragmentis, hinc inde à doctis viris collectis, atque saepissimè editis. Ampliorem de Sappho notitiam cupientibus dabit vel indicabit Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 137. edit. Harles. 1791. L. ii. c. 15. s. 54. Idem videant Hor. L. ii. Od. 13, 24. sqq. L. iv. Od. 9, 10, sqq. et quae ibi annotavit doctissimus Jani.

EDITIONES SAPPHUS.

Extat *Ασμα εις Αρροδιτην* in omnibus edit. Dion. Halicarn. in istâ Reiskii, Vol. v. p. 173, sqq. "De Comp. Verb. s. 23." et *Ηρως γυναικα ερωμετην*, Long. de Subl. § x. Utrumque, ex emend. la. Vossii, extat in suâ Catulli edit. p. 113, sqq. C. xlix. (li.) Cum caeteris quoque fragmentis inter *Carmina novem illustrium Feminarum*, edit. Fulvii Ursini, Antv. 1568, 8vo. Adjecta sunt in multis Anacreon edit. Extant etiam in Maittaire Dialectis Ling. Gr. et in Brunckii Analect. Vet. Poët. Gr. T. i. p. 54, sqq. Plenissima autem est edit. Wolfiana, sub hoc titulo:—

Sapphus, Poëtriae Lesbiae, Fragmenta et Elogia, cum virorum

doctorum notis integris, curâ et studio Jo. Christiani Wolfii, in 257. Gymnasio Hamburgensi Professoris Publici. Qui Vitam Sapphonis et Indices adjecit. *Hamburgi*, 1733, in 4to. "et *Londini*. P.

* * Nos sequuti sumus edit. secundam Brunckii, quae prodiit minori formâ, cum Anacr. Carm. *Argent.* 1786.

Ver. 1. Παικίλοθρον',] i. e. ἔχονσα παικίλους θρόνους, habens varios thronos; epitheton scil. Veneris, ob imperium quod ubique gentium exercet. Sunt tamen qui interpretantur παικίλοθρονον, floridam et variâ veste utentem; nam θρόνα secundum Hesychium est ἄνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων παικίλματα et Venus, inquit Harlesius, ipsa est Natura, praesertim veris, quo flores vestiunt agros et omnia revirescunt.

5. τῦδε] hâc. Aeolica sunt τῦ et τῦδε. Hesych: τῦ, ὄδα. Κρήτες. Idem: κἀτερῶτα, καὶ ἄλλοτε, Aelictum est pro καὶ ἐτέρωθε. Vide Hesych. edit. Alberti, vocibus τῦ et κἀτερῶτα. "Aeolice accentus retrahuntur, et spiritus asperi lenes fiunt: uti, θυμον, κάλα, ὄ τει, pro θυμόν, καλοί, ὄ τει, &c. P.

6. Τᾶς ἐμᾶς αἰθέρας—] Haec Aeolica sunt. Ordo est: αἰθούσα τῆς ἐμῆς αἰθέης ἐκλυες πόλυ, λιποῦσα δὲ χρώσειον δόμον πατρὸς ὑποξεύξασα ἄρμα ἤλθες, κάλα δὲ οἰκίης στρουθοῖα δινύντες [pro δινοῦντες] πύνα πλέρα ἤγόν σε ἀπ' οὐρανοῦ περὶ μελαίνης γῆς, δὲ ἐξίκοντο αἴψα διὰ μέσον αἰθέρος. "Passim," inquit Is. Vossius, "occurrit "γαῖα μέλαινα, estque perpetuum epitheton."

11. —οὐρανώ, αἰθέρος] Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infra η οι, quod solenne est. Brunck.

14. —ἀθαιάτω πρόσωπῳ.] Aeol. Gen. et subauditur διὰ. Sin ε 258 subscribitur, ut in multis exemplaribus est, ὅν subintelligi potest.

15. Ἐρε'] pro ἤρεα, et hoc Ion. pro ἤρον, interrogabas. Harles. Ordo est: Ἐρεο ὄ τει γ' ἦν τὸ [i. e. ὄ] πέπονθα, καὶ [δι'] ὄ τει δη κάλημι σε, καὶ ὄ τει μάλιστα ἐθέλω γενέσθαι [περὶ] ἐμοῦ μαινόλα θυμῷ, Interrogabas quidnam tandem esset quod passa fuerim, et quare invocarem te, et quidnam praecipue vellem fieri de furenti meo animo, [Eustath. ad Hom. Il. x, 125. p. 793. 49. Τοῦ δὲ καλήμηνα ποιητικὸν ῥήματος τὸ ἔμα εἴ καλαίω ἐστίν, ἢ κάλημι. Observandae autem voces Aeolicae, ὄ τει pro ὄ τει, quod pro ὄ τει, et ἐμῷ μαινόλα θυμῷ, pro ἐμοῦ μαινόλον θυμοῦ.] τίνα δ' αὐτε τῶν σαγηνεύσαν φιλότατα κείθω quam αὐτεῖν irrationem amorem allucere coner. Sensus hic admodum est obscurus, et vera lectio omnino incerta. ["κείθω Τάν σ. Editio. quinta; κείθημι σ. priorae editiones."] σαγηνεύσαν pro σαγηνεύσαν, à σαγηνεύω, irretio: est enim à σαγήνη, sagena, venationum. Amor autem dicitur metaphorice irretire homines. φιλότατα, Aeol. pro φιλότητα. Varii interpretes hunc locum tentarunt, sed omnes, ut mihi videtur, infeliciter. Vide Wolfii edit.

20. ἀδικεῖ σε:] Vulgata lectio est ἀδικῆ; quae ideo respuenda merito videtur Brunckio, quod penultima, quae brevis est, hic necessario producenda sit. Verum ὑβρίζει, quam ille putat certissimam emendationem, nimis audax videtur. "Hic," inquit Portus, "τὸ ἀδικεῖ syllabam δι, propter ancipitem τοῦ ε naturam, habet pro ductam." Vocalis ancipitis naturam non intellexit Portus: facillor autem esset mutatio ἀλευει; quis te vitat? vel τίς σοι δεικίς; quis tibi datus? δεικίς, ὁ μὴ εἰκων, Etymol.; vel denique τίς σοι αἴτας; quemnam dederis? quae vex Thessalica Alcmani Theocritoque us-

258. tanta est. Τ. Υοῦπο. Inepta admodum est Porti observatio; neque media in *ἀδικεῖ* ullā unquam licentiā produci potest. Tales nugae mentionem non merentur, nisi exhibilandi gratiā.

—— τίς σ, ὦ
Σαπφοῦ, ἀδίκεῖ σε;

vetum nullo modo efficere possunt; atque Brunckii emendatio non solum nimis audax, sed supervacua est. *Τίς ἀδικεῖ σε*; formula est loquendi in locis hujusmodi non infrequens: sic, Iph. A. 382. *Τίς ἀδικεῖ σε*; τοῦ πειρηθῆαι; Quis te injuriā afficit? qua re indiges? Scribendum est igitur, levissimā transpositione ac vocalae non necessariae omissione;

—— τίς, Σαπ-
φοῦ, ἀδικεῖ σε;

atque hanc lectionem eō confidentiū propono, quod apud *The Monthly Review*, [Jan. 1798. Vol. xxvi.] sequentem canonem sine controversiā à doctissimo Censore stabilitum video: "In carminis Sapphici structurā, vox ita dividi potest, ut prior ejus pars maneat ad finem versūs tertii, et posterior transeat ad initium quarti, quem Adonium vocant. Quae quidem divisio nunquam apud veteres poetas in fine versūs primi, nec secundi, nec quarti invenitur." J. TATE.

24. *Ἢ οὐ κεν ἐθέλλοις.*] Ja. Upton in Dion. Halicarn. lib. de Struct. Orat. s. 23. legit *ἢ οὐκ ἐθέλλοις*, nec aliter Isaacus Vossius in Commentar. ad Catullum, quae scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lego *ἢ οὐ κεν ἐθέλλοις, αὐτὸ νόησις*. Βαυκκ. Potius: etiam si tu νόησις. Nam *ἢ* Aeol. pro *εἰ, si*, Angl. *even if thou shouldst not choose it*. In sequentibus, observent discipuli voces Aeolicas: *χαλεπαῖν* pro *χαλεπαῖν*, &c.

¶ Cui debemus hujus carminis conservationem, id pulchrè enarravit. [Vide Vol. v. p. 179, sqq. edit. Reisk.] Id numeris Latinis Sapphicis reddidit Elias Andreas: nec non Sam. Birkenius: quorum interpretationes videre est in Editione Wolfianā. Imitatus est Latine celeberrimus Gul. Jones, Append. Poës. Astat. Comm. p. 527. Lectoribus Anglicis bene nota est ejus versio poetica, quae auctorem habet Ambrosium Phillips; quamque vir elegantissimi ingenii Jos. Addisonius magnoperè laudavit. *Spectator*, Vol. III. No. 223. Ubi vide quoque quaedam de Sappho. Conf. *Akenside's Ode on Lyrio poetry*.

Ver. 1. Θαίνεταί μοι κῆνος—] Notandae voces Aeolicæ: *κῆνος*, pro *ἐκείνος* *ἐμμεν*, *ἀνήρ*, *ἰσθάνει*, *πλαστόν*, *ἀδὺ φωνᾶσαι*, pro *εἶναι*, *ἀνήρ*, quod est *ὁ ἀνήρ*, *ἰθάνει*, *πλαστόν*, *ἠδὺ φωνῆσαι*.

5. *Καὶ γελᾷς ἑμπερόν*] *γελᾷς* infinit. est formæ Aeolicæ. Vide Gregorium p. 294. (619.) § liii. Dial. Aeol. Duo infinitivi, *φωνᾶσαι* pro *φωνῆσαι*, et *γελᾷς* pro *γελᾶν*, ab uno verbo pendent ἀκατούσι. Catullus: *Qui sedens adveniens identidem te spectat et audit dulces ridens*. Βαυκκ. *σέ μοι μὲν Καρόλιον ἐν ὅτ ἠθέσειν ἐκτάδων.*] quod cum

non caperent imperiti, reponebant τό μοι τάν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει.—Verbum autem ἐπτάσθεν uaitatissimum in rebus hujusmodi. [Rectè etiam] scripsimus με φωνάς σάδην ἐπ' ἴκει. MSS. ferè omnes εἴκει, quod Aeolicè dicitur pro ἦκει. Sed ἦκει nullam locum hîc habet. Quare nullus dubito, quin scripserit Sappho ἴκει quod secundum morem atque consuetudinem Aeolum est, qui leni spiritu gaudent. Tour. βροχέως, Aeolicè pro βραχέως, ἐν βραχέτ, εἰδ. ΒΑΥΚΚ. Mellius φωνάσας ὑπακούει καὶ γελάσας ἡμετέρον nam γελάσας in hoc loco nullâ nititur auctoritate; et multò pulchrior illa constructio. T. ΥΟΥΚ.

9. καμμέν γλώσσα ἔαγε.] Tmesis est: κατέαγε μὲν γλώσσα. Malè et prorsus ἀμέτروس legitur in quibusdam editionibus γλώσσ' ἔαγη. In hoc aoristo media corripitur, quae in praeterito ἔαγε longa est. ΒΑΥΚΚ. —lingua mea debilitata est, ἀντίκα δὲ λεπτόν κῦρ ὑποδεδρόμακεν χροῦ, et statim subtilis ignis subitū cecidit. —δεδρόμακε, Aeol. pro δεδρόμηκε, quod formari videtur ab obsoleto verbo δρομέω, et hoc à δέδρομα, perf. med. à δρέμω, pro quo in usu τρέγω.

11. Οκπατέσθην] Aeol. pro ὀμμάτεσθην, quod poëticè pro ὀμπαθὲν ὄρημι, pro ὄραον ut in Odario praecedenti, κάλημι pro καλλέω. —βορβυθῆσθην δ' ἀποι μοι.] Sic legendum, metro et sententiâ flagitante. Catullus: *Soniis suapte iunniunt aures.* ΒΑΥΚΚ.

13. Καθ'—] i. e. κατὰ δέ. κατὰ disjungitur à χέσται, per 259. tmesin,

15. —τεθνήκην] Aeol. pro τεθνήκεναι, vel τεθνάσαι, et ὀλέγω πιδεῦδα pro ὀλίγον ἐπιδεῦδουσα, et quum parum absum quin moriar, φαίνομαι ἄπνους, videor exanimis. "Vel a τεθνάκω. TOLLIV. P.

17. Ἀλλὰ πᾶν τολματόν, ἐπεὶ κένηται—] Sed omne audendum, quoniam pauperem—desunt caetera.

* Hoc exquisitissimum odorion Wolfius in sua editione oneravit annotationum farragine tam immensâ, ut lectori fastidium pariat. "In his reliquiis," inquit Toupius, vir acutissimus, "quos magis magisque corruperunt viri docti et indocti, nihil certi definiri potest." Pulchra est hujus fragmenti imitatio Catulliana, ad Lesbiam, 49. *Ille mi par esse deo videtur, &c.* et Gallica celeberrimi Boilavii: *Heureux! qui près de toi, &c.* nec non Anglicana Ambrosii Philips: *Blest as the immortal gods is he, &c.* quas omnes, et plura quoque de Sappho, videre est in libro notissimo, *The Spectator*, No. 229. Vide etiam Longinum de Sublimitate, ubi servatum est hoc fragmentum, [Sect. x.] *Ὁ δὲ θαυμάσιος, κ. τ. λ.* et quae viri docti, praesertim Pearcius Toupiusque, ibi annotârunt. Cf. celeberr. Gul. Jones, Poës. Asiat. Com. p. 258. sqq.

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΤ—] *Simonidis Ceii fragmentum.* Simonides Ceius, sive ex insulâ Ceo, Philosophus et Poëta, natus Ol. lv. 2. ante Chr. N. 577. [Vide Bentley on *Phal.* p. 41, sqq. et 242.] Vocales longas η, ω, et duplices consonantes ψ, ζ, Graecorum Literis addidisse; artemque memoriae primus protulisse fertur. [De quo vide Cicero. de Orat. ii. c. 86. cf. Quintil. x. c. 1.] Athenis Hipparcho jucundus erat; dein Sparta cum Pausaniâ versatus est: denique in Siciliam vocatus à Hierone, Syracusis mortuus est et

259. sepultus. Vide Xen. Hiero. conf. *Spectator*, No. 209. 531. Hoc autem fragmentum servavit Dionys. Halic. de *Structurâ Orat.* p. 258. (252.) ed. J. Upton, s. 26. cujus paucula habet Athenaeus, p. 396. E. L. ix. c. 12. Vide Brunck. *Lectt. ad Analect.* p. 17. Danaë Acrisii regis Argivorum filia, à Jove, ut narrant poëtae, in auri imbrem converso compressa, [Vide Ovid. *Met.* iv, 610. et Hor. L. III. *Od.* 16.] ex illo concubitu Perseum peperit. Hanc cum ejus infante Acrisius in arcam [*ἀδρναξα*] inclusam truci pelago commiserat. In hoc fragmento venustissimo, Danaë, dum per mare vehuntur, infortunium suum ad infantem dormientem deplorat.

Ver. 3. Δείματι ἤραπεν,] Ad Danaën refertur, cujus facta mentio in proximè præcedentibus versibus, qui desiderantur; non ad *λίμνα*. Влукск. *λίμνα τε κινηθεῖσα ἤραπεν* [in vulgatis est *ἔραπεν*] *δείματι, et mare commotum eam* [Danaën scil.] *timore perturbaverat.*

6. —*ὄθ' ἄωτες,*] *tu autem suaviter dormis, ἄωτες* propriè est, *florem carpo*: undè *optimo somno frui*. Vide suprâ ad Theocr. *Idyll.* II. prope init. Caeterùm *ὄ ἄωτες* est ex felicissimâ coniecturâ Casauboni pro *ὄ ἄυτε εἰς*.

8. —*νυκτιλαμπε,*] *Νυκτιλαμπε* est cognomen Dianae vel Lunae. [Horat. *Lib.* iv. *Od.* 6. *Noctiluca.*] “Vel potest *νυκτιλαμπε* idem valere ac *ἀλαμπε*.” T. Youno. Subintelligit hîc Uptonus *έν* et potest reddi—*Quanquam sub Luna, vel imminente Luna, in atrâ tamen caligine, quippe in arcâ inclusus.*

9. —*πὺ δ' ἀυάλεαν*—] *tu porro siccam supra tuam longam caesariem assilientem undam nil curas,*—

13. *πρόσωπον καλόν.*] *infans pulchro vultu*:—*ὄ pulchrum caput! beautiful babe!*

14. *Κί δέ τοι*—] *Angl. But if this calamity were a calamity to thee, thou also wouldst have applied thy little ear to my words; but as it is, sleep on, my child, I exhort thee; let the sea too sleep,*—

18. *Ματαιοβουλία*—] *Irritum autem factum sit hoc consiliûm, Jupiter pater, à te: quod fortè audaciùs sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.*

* * Hoc fragmentum pulchrè reddidit Latine vir eruditissimus Joan. Jortin; pulchriùsque imitatus est vir summè Rev. Gul. Markham, nunc Archiepiscopus Eboracensis; uti disertè ostendit amicus meus spectatus, Alex. Fraser Tytler, de Woodhouselee, in hac *Acad. Hist. Civ.* olim Prof. dignissimus; nunc in supremâ apud Scotos curiâ civili Senator; in elegantî opusculo, à se nuper iterùm edito, cui titulus, *Essay on the Principles of Translation*, p. 152, sqq. Caeterùm hoc carmen aliter constituit Hermannus, de *Metris*, p. 452.

260. * *ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ*—] *Bacchylidis Fragmentum.* Bacchylides è Iulide civitate Ceus,—Pindari aemulus, à quo hinc inde perstringitur in suis ad Hieronem Odis, siquidem apud illum in gratiâ fuisse Bacchylidis Musa dicitur.—Usus est dialecto Doricâ, ut Pindarus et Simonides, licet non essent *Δωριεῖς φύσει*.—*Fab. Bib. Gr. T.* II. p. 114. edit. Harles. ubi vide plura. L. II. c. 15. s. 21. Conf. *Bentley's Diss. on Phal.* p. 40.

Ver. 2. —μελιγλώσσων αἰοιδῶν ἄνθεα:] Angl. the flowers of the 260.
swart-voiced bards. "μελιγλώσσαν, Edin. μελιγλώσσων, Br. Jacobs. P.

6. Ἐν δὲ σιδαραδέταισι—] Angl. In the buckles which bind the iron
shields the webs of the black spiders exist.

8. —χαλκῶν] Tibullus, l. i. 4. *Martia cui somnos classica puloa
fugent.* ubi Heynius Bacchylidis versus sic constituit:

Χαλκῶν δ' οὐκέτι θαλπιγγῶν κτύπος· οὔτε
συλάται μελίφων ἕπνος ἀπὸ βλεφά-
ρων, ἀμὸν δὲ θάλλει κέαρ.

Conf. Hor. Epod. li. 5. JACOBS. ἀμὸν, i. e. ἡμέτερον. "pro ἄμος. P.
12. Παιδικὸς δ' ὕμνοι φλέγονται.] Angl. And the hymns of the
youth resound. Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 187. Caeterum juvat
hic apponere horum versuum pulcherrimam interpretationem Lati-
nam, à celeberrimo H. Grotio; quae sic se habet:

*PAX alma res fert maximas mortalibus,
Illa ministrat opes,
Blandosque usus carminum.*

*Tunc laetus ignis in Deorum altaribus
Lanigeras pecudes,
Caesasque consumit boves.*

5

*Gratus palaestrae tunc juventutem labor,
Sortaque juncta mero
Et tibiae exercet somus.*

*Tunc inter ipsa fibularum vincula,
In clypeique sinu
Araneae texunt opus:*

10

*Hic hasta, et illic ensium mucro jacet:
Cordis amica quies
Nullo fugatur classico:*

15

*Sed altus haeret et sui juris sapor:
Carminibus resonat
Vicinia, et festâ dape.*

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ—] *E Carminibus Anacreontis
quaedam.* Selectiora Anacreontis Carmina jam dedimus in Coll. Gr.
Min. cum Auctoris brevi notitiâ, quam vide. Conf. *Akenside's Ode on
Lyric Poetry:—I see Anacreon smile and sing.—Away, deceitful cares,
away, And let me listen to his lay: &c.*

† εἶς. Εἰς ποτήριον—] xvii. In poculum argenteum. Poculum
sibi faciendum curat, quidque in eo cupiat incidi, caelatori exponit.

2. Ἐφαιστος,] Ἐφαιστος, Vulcanus hic ponitur pro artifice, quem
Anacreon alloquitur. πορεύων ποιησόν μοι, arte tuâ caelandi.

14. —Μαινάδας τραγώδας.] Hesych. *Μαινάδες· αἱ Βάχχαι.* 261.
Τραγῶν est was decerpere.

16. —χρυσότους] aureos— Vide suprâ ad p. 58. Odys. ζ, 232.

Nempè ex argenteo poculo aureae prominebant imagines. Extat autem hoc odarium integrum apud Gellium, xix, 9. utinam reliqua paris essent elegantiae. Τ. Υουκα. πατούντες sunt *torculatores*, sive calcatores uvarum, qui et *ληνοβάται* vocantur. BORN.

* ιθ'. *Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.*] xix. *In necessitatem bibendi.*

3. — *ἀναύρους,*] *ἀναυρος* est propriè *torrens*, i. e. fluvius ex imbris et pluviis collectus et in valles ruens. BORN.

5. — *σελήνη.*] Luna scil. mutuatur suum lumen à Sole.

† λ. *Εἰς Ἐρωτα.*] xxx. Lepidissima descriptio Cupidinis à Musis, quas lacessiverat, vincti.

5. *Ζητεῖ λύσασθαι τὸν Ἐρωτα, φέρουσα λύτρα.*] *Quaerit liberare Cupidinem, ferens pretium redemptionis.* Conf. Iliad. α, 13.

9. *Δουλεύειν δεδίδακται.*] *Angl. he is inured to servitude.*

† λα'. *Εἰς ἑαντόν.*] xxxi. Potando et bacchando delectatur.

1. *Ἄφες με τοῖς θεοῖσι*] *pro ἄφες με τοῖς θεοῖς σοι*, restituit vir doctus in *Miscell. Observ.* T. x. p. 422. ΒΑΥΚΟΚ.

2. — *ἀμυστέ]* *uno hausio*, nec respirante, nec labiis admotis, à *μύειν*, *labia comprimere*. BORN.

262 5. — *λευκόπους]* *Credo λευκόποδα*, itidem ut *ἀργίποδα*, tam *celeritatem* quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poetam ad Orestis errores, quum à Furiis exagitatus, totam ferè Graeciam pervagatus est. ΒΑΥΚΟΚ. *λευκόπους*, *albos pedes habens*, deinde *pulcher*. BORN.

* λβ'. *Εἰς Ἐυρώπης αἰόνα.*] xxxiv. Tabulam pictam aspicit poëte, et alloquitur puerum.

2. *Ζεὺς τις—]* Quasi dicas *Angl. a Jupiter*. Caeterum fabula Jovis et Europae satis nota.

8. — *ἀγέλης]* hic primam malè producit. Horum quaedam non puto genuina Anacreontis. Τ. Υουκα.

263. * λστ'. *Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.*] xxxvi. *Remissè vivendum esse.*

1—4. — *νόμους—]* *νόμοι*, *leges* sunt hoc loco *scientia juris*, *jurisprudentia*. *ἀνάγκη* dicitur omne quod cogit. *ρητόρων ἀνάγκαι* sunt ergo omnia *argumenta*, quibus *oratores* cogunt *auditores* ad *adsensum*, vel *etiam praecepta artis dicendi*, hoc est, *eloquentia*. *τί δ' ἐμοί*, *subaudi ὕπελος* quo *mihī*, &c. *quid lucri mihī afferent*, &c. *λόγοι* videntur esse *quaestiones* et *disputationes philosophorum*. Ita ut sensus sit: *Quid mihī jurisprudentia proderit? quid eloquentia? quid philosophia?* BORN. Hoc autem odarium planè cum Tzetzae versibus politicis numerandum est. Τ. Υουκα.

10. *Ἄδς ὕδωρ,*] nempè ad vinum diluendum. Solebant enim veteres vino uti temperato aquâ. Plerumque cum duabus portionibus vini miscerant tres aquae, quod dicebatur *κακραμένον τρία καὶ δύο*. cf. Schol. ad Arist. Equit. 1184. et Suidas in voce *πόμα κακραμένον*. Hinc *ἄνος φέρων τὰ τρία* est *vinum praestians*. BORN. Hunc autem Veterum morem laudabilem quam jucundum erat videre senem illum verè venerabilem, *νῦν δὴ μακαρίστην*, *Jacobum Burnett de Menbodo*, ipsum usurpantem, eundemque audire caeteris commendantem, quando essent ipsius—*φίλαν Ἀνδρες ἀμφὶ θαμὰ Τράπεζαν*.

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΔΥΜΝΙΑ.] *Pindari Olympia.* Pindarus, Ly-263
 ricorum Poëtarum princeps, natus est Thebis Boeotiae, Olymp.
 LXV. 1. ante Chr. N. 520. Patrem habuit Daiphantum, vel, ut alii
 volunt, Scopelinum, matrem Myrto vel Myrtidem nomine. Pater,
 quocumque nomine dictus, artem tibicinis exercuisse dicitur; quam
 et filium, adjuvante matre, docuit. Inde Lyrâ quoque à Lase Her-
 mionensi instituebatur; quâ quidem brevi adeo inclaruit, ut hoc
 nomine ab Alexandro Amyntae filio, rege Macedoniae, inter eos
 quos propter Musicae peritiam princeps iste carissimos habuit, mag-
 no cum honore exceptus fuerit. Praeceptorem quoque habuit
 Simenidem Ceum, qui eo tempore primas inter Lyricos obtinuerat.
 Et ipse quidem maturè excelluit inter hujus generis poëtas. A Co-
 rinnâ tamen poëtriâ quinque victus fuisse dicitur. Has autem
 victorias magnâ ex parte Corinna eximiae suae pulchritudini de-
 buisse creditur. Porro, hoc accidisse videtur, quum Pindarus esset
 admodum juvenis. Postea enim, Xerxe ab Atheniensibus pugná
 Salaminâ profligato, quadraginta annos natus, teste Diodoro Siculo,
 — τῶν μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμαίων κατὰ τοὺτους τοὺς χρό-
 νους. [Lib. ix. s. 26. p. 425. Tom. i. edit. Wesseling.] Quamdiu
 vixerit minus constat inter auctores. Secundum Suidam obiit quin-
 quaginta tantum et quinque annos natus. Sunt tamen qui eum ad
 annum sexagesimum sextum, vel octogesimum, vel etiam nonagesi-
 mum pervenisse credunt. Eum, et in vivis et post mortem, magno
 honore prosequerantur non solum cives sui, verum etiam exteri.
 Monumentum ejus Thebis in Hippodromo, ante portam Proetidem,
 stadii ab urbe intervallo positum fuit, ut narrat Pausanias. Alexan-
 der ille Magnus, quum Thebas funditus everteret, solam Pindari
 domum stare, ejusque familiae et penetibus parci, jussit. Apud
 veteres carmina ejus summam admirationem excitasse videntur.
 Nobile de eo Horatii judicium junioribus etiam discipulis satis notum,
 ex illâ Ode pulcherrimâ, quae incipit: *Pindarum quisquis studet
 aemulari*, &c. [Lib. iv. 2.] “Novem,” inquit Quinctilianus, “Grae-
 corum Lyricorum Pindarus princeps, spiritus magnificentiâ, sen-
 tentiis, figuris, beatissimâ rerum verborumque copiâ, et velut
 “quodam eloquentiae flumine, propter quae Horatius nemini credit
 “eum imitabilem.” [Inst. Orat. Lib. x. 1. 61.] Scripsit varia,
 eaque omnia dialecto praecipuè Doricâ: Sed hujus poëtae μεγαλο-
 φωνοτάτου, ut eum vocat Athenaeus, [xiii. 21. p. 564.] praeter frag-
 menta quaedam, extant tantum carmina integra 45 epinicia Lyrica,
 quae Strophis, Antistrophis et Epodis constant; scripta in *Ολυμπια-
 νίκας* 14; *Πυθιονίκας* 12; *Νεμεονίκας* 11; et *Ισθμιονίκας* 8; quae
 certè multa indicia exhibent sublimis ingenii atque mentis divinioris;
 nec non oris magna sonantis. Dubitârunt tamen nonnulli an quae
 Pindari habemus satis mereantur tantas laudationes, quantis eum
 prosequuntur sunt Horatius, Quinctilianus, alique. Sed scripserat
 quoque Dithyrambos, Paeanas, Encomia, &c. veteribus bene nota,
 atque ad laudes auctoris sui multum sine dubio conferentia; nunc
 autem deperdita et neotericis nunquam visa. In argumentis Oda-
 rum Pindari quae supersunt magna est, nec vitanda, similitudo;
 quae res poëtam varietatem quaerere coëgit ex digressionibus,
 quibus carmina quibusdam nimis abundare videntur. Sed de digres-

263. sionibus Pindaricis consulendus est doct. Rob. Lowth, de Sacra Poësi Hebraeorum. [Praelect. xxvi.] Et qui plura velit de Pindaro aliisque Graecorum Lyricis vatibus, adeat Fabr. Bib. Gr. Lib. II c. 15. p. 57, sqq. Vol. II. Edit. Harlesii.

PINDARI EDITIONES PRAECIPUAE.

[Quicumque videre cupit plenam hujus Poëtae editionum enumerationem, adeat finem alterius partis editionis primae Heynianaë mox nominandae, p. 105, sqq. et Praef. secundae, p. 36, sqq. Idem consulat Fabr. Bib. Gr. ubi supra.]

1. Πινδάρου Ὀλύμπια, Πύθια, Νεμεα, Ἰσθμια.—subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandra. Omnia Graecè. Venetiis, in Aedib. Aldi et Andreae Asulani socii, mense Januario, 1513. 8. foliis 373. [Quae est editio princeps.]

2. Πινδάρου Ὀλύμπια, κ. τ. λ. μετὰ ἐξηγήσεως παλαιᾶς πάνυ ἀπελλήμων καὶ σχολίων βυζαντινῶν. Graecè.—Operâ et industriâ Zachariae Calliergi Cretensis.—Romae. 1515. 4. [Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. HEYNE.]

3. Pindari—caeterorum octo lyricorum carmina, Alcaei, Sapphus, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, nonnulla etiam aliorum. Omnia Graecè et Latinè. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum. Excudebat Henric. Stephanus, Parisiis, anno 1560. octonis minoris formae, seu 16. [Ex officinâ Stephani prodierunt sex ad minimum Pindari editiones.]

4. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΣ, hoc est, PINDARI LYRICORUM PRINCIPIS, plus quam sexcentis in locis emaculati,—cum versione novâ—&c. Operâ Erasmi Schmidii, Delitiani, Graec. et Math. Prof. Publ. (Vitebergae.) 1616. 4. [Schmidium vocat Heynius editorum Pindari facillè principem.]

5. ——— Jo. Benedictus, (Benoît,) M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguae Gr. Prof. cum versione Latinâ—&c. Salmurii, 1620. 4to.

6. Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Isthmia. Una cum Latinâ omnium Versione Carminae Lyrico per Nicolaum Sudorium, (le Sueur.) Oxonii, 1697. fol. [Haec est splendidissima editio Oxoniensis, quam curarunt Rich. West et Rob. Welsted. “Modestiam,” inquit Heynius, “et aequitatem virorum doctorum facillè probes; “etiamsi doctrinae subtilitatem, criticum acumen, et subactum in “admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus aesti- “mandis desideres ingenium.—Repetitus est contextus poëtae ex “hâc editione, primum edit. Glasg. 1744, cum interpretat. Lat. et “Graecè 1754. 24. tribus voll. nitidissimis.” Tum Gr. et Lat. Lond. apud Bowyer, 1755. 8vo.]

7. PINDARI CARMINA, cum Lectionis varietate, curavit CHRISTIAN. GOTTLÖB HEYNE. Gottlingae, 1773. 8vo. et 4to. Vol. I. [Adjecta est interpret. Latina Koppil, curante Heynio. Vol. II. 1774. Editio quidem praestantissima; ad quam ADDITAMENTA sua edidit idem vhr celeberrimus, eadem formâ, Ibidem, 1791. pp. 160. quorum exemplar ad me nuper muneri misit auctor amicissimus, quod maximi facio.] “Cum Schol. Frag. Ind. &c. P.

8. ——— CARMINA SELECTA.—Cum schollis selectis suisque notis

in usum Academicarum et Scholarum edidit Fridericus Gedike.—263. *Berolini*, 1786. 12mo. [Utilissima quidem editio, cum notis doctis simul et elegantibus.]

9. PINDARI CARMINA, cum Lectionis varietate et Adnotationibus, iterum curavit CHR. GOTTL. HEYNE. iii *Voll. Gottingae*, 1798. 8vo. "Cum Interp. Kopp. et Schol." &c. Adjecta est huic edit. Godofredi Hermanni Commentatio de Metris Pindari. Ad quem, et ad Oxoniensium Pindari Editorum desideratae ἀκριβείας specimen, in R. Dawes. Misc. Crit. p. 33—68. [edit. Burgess. p. 37.] illum, qui de hac re penitius disquirere velit, relegamus. "Nova Editio correcta et ex Schedis Heynianis aucta. *Lipsiae*, 1817. Vol. iii. deest nobis. P.

"10. ——— Carmina, &c. Gr.—cum Schollis,—Var. Lect.—Adnot.—edit. Christian. Dan. Beckius. *Lipsiae*. Vol. i. 1792. Vol. ii. 1795. 8. ad finem Nemeorum; nec plura habemus. P.

"11. ——— Opera, &c. Textum in genuina metra restituit, et ex fide Lib. Mss. Doctorumque conjecturis recensuit, Annot. Schol. Interp. Lat. et Ind. adjecit Augustus Boeckhius, Eloq. et Poes. Prof. *Berolin.* ii Tom. iv Part. 4to. *Lipsiae*. 1811, 1819, 1821. Metra penitius mutavit. P.

* * Quatuor praecipui et maximè solennes Graeciae ludi fuerunt, Olympii, Pythii, Nemei et Isthmii. Olympii in honorem Jovis: Pythii verò Apollinis: Nemei, initio Archemori, postea Jovis: Isthmii, Palaemonis initio, postea Neptuni, fuerunt celebrati. Priores duo tetraëterici, seu quarto quoque anno elapso: posteriores duo trieterici, seu tertio quoque anno praeterito, fuerunt celebrati. Olympici victores oleâ, vel, ut alii volunt, oleastro: Pythici lauro: Nemei aplo: Isthmici pinu coronabantur.—Sed de Olympiis caeterisque ludis, nimis longum foret hic disserere. Vide Schmidii Prolegomena ad suam Pindari editionem: *West's Dissertation on the Olympic Games*, interpretationi suae Anglicae quarundam ex Odis Pindari praefixam; item Fabr. Bib. Gr. loco suprâ citato; ubi plures de hac re scriptores indicatos invenies.

{ *Ἔθδος δ.* } *Olymp. I.*—Nominat Pindarus hujus operis poemata omnia, *Ἔθδη*, i. e. *Species seu formas* poematum: cujus Diminutivo usus Theocritus, sua ἀσμάτια εἰδύλλια inscripsit. Solebant autem hujusmodi Lyricorum *ἔθδη* praecipuè in ternas partes seu ternâ μέλη dispesci, videlicet in *Στροφάς*, *Ἀντιστροφάς*, et *Ἐκφωδός*. Et *Στροφὴν* quidem appellant primum μέλος, seu primam partem, quam in choris cantantes, à dextris ad sinistra se circa aras vertebant. *Ἀντιστροφὴν* verò, secundum μέλος, seu secundam partem, quam canentes, à sinistris ad dextra se circa aras movebant. Ipsa verò cantio φῶδῆ et ἀντῶδῆ dicebantur. *Τὴν Ἐκφωδὸν* denique appellabant tertium μέλος, seu tertiam partem, quam canentes ad aram in medio consistebant. SCHMIDTUS; p. 46. ubi vide plura. Idem fit hodiè apud Gallos quoties occurrit *le grand rond*. T. YOUNG.

{ *ἹΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΩ, Κέλητι.* } i. e. HIERONI SYRACUSANO, equo celete victori. *κέλης, ἦτος, ὄ, equus ad currendum cum sessore suo adhiberi solitus*: Angl. *a race horse*. Subauditur hic *νικήσαντι*. Erat autem Hiero rex seu tyrannus Syracusanorum in Sicilia, filius Dinomenis, et non confundendus cum altero Hierone, Hieroclis filio, què regnavit etiam Syracusis, sed ducentis fere annis recentior.

263. Equo celete victor Olymp. LXXIII. à veterè grammatico traditur; perperam, uti censet celeberrimus Heynius; nam Syracusanus certè adscribi non potuit ante Olymp. LXXIV. 1. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelae dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Olymp. LXXV. victoria haec Olympiaca reportata esse. Eam porro non curulem fuisse, ut voluit nonnulli, ex ipso carmine satis manifestum est. Nam non nisi unius equi unquam mentio fit. Praeter Gelonem natu maximum, cui in imperio Syracusarum successit, alios habuit fratres Polybulum, vel Polyzelum, et Thrasybulum. Refert Aelianus [Var. Hist. iv. 15. ix. 1.] eum initio fuisse *δμουσάτατον*, postea liberalem, fortem, et eruditorum amantem. Quod autem memoriae prodidit Diodorus Siculus, (qui tamen de naturae ipsius ac ingenii in melius mutatione reticuit), de eo vide infrà ad Pyth. i. v. 169. 176.

ARGUMENTUM.

HAEC Ode in laudem Hieronis est conscripta. Poëta celebrat illius iustitiam, sapientiam; praeterea equum, quo vicerat, et locum, ubi Olympiaca certamina instituebantur. Ab eo loco, nempè *Πελοποννησο*, occasionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalo et *Πελοπε* fabulam, tandem ad Hieronem regressus, felicitatem, quae sequitur Olympionicas, describit. Postremò concludit carmen voto, ut deus gloriam Hieronis conservet. ΓΕΩΙΚΚ.

Ver. 1—4. *Ἄριστον μὲν ὕδωρ*: 'Ο νοῦς τοῦ προομιῶν ὄλου τοιοῦτος ὡςπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων χρησιμώτερον, ὁ δὲ χρυσοῦς τῆς λοιπῆς ὕλης προτιμώτερος, οὕτω καὶ ὁ Ολυμπιακὸς ἀγὼν προτιμώτερος τῶν ἄλλων. Schol. Exordii thesis est: *Laus Olympici reliquis omnibus praestant*. Hanc triplici comparatione illustrat: Ut aqua elementis reliquis, ut aurum metallis reliquis, ut sol stellis reliquis praestant. Sed comparationem ut poëta lyricus expressit, omissis conjunctionibus et comparationis particulis. Aquam *Ἄριστον* vocat, nempè inter elementa.—Hansit hoc poëta ex antiquissimis cosmogoniis, imprimis autem ex philosophiâ Thaletis. ΓΕΩΙΚΚ. Construe: ὁ δὲ χρυσοῦς διακρίπεται μεγάλου ἔξοχα πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθόμενον [διακρίπεται ἐν] νυκτί: et aurum fulget eximie inter magnificas divitias, veluti ardens ignis in nocte. *ἔξοχος* construitur cum genit. et *ἔξοχα* hic sumitur adverbialiter.

5—17. *Ἐὶ δ' ἄεθλα γαρύεν ἔλθει*,—] *Γαρύεν*—φωνεῖν, καταλέγειν,—*ἄνευ*. *Ἀσρικῶς* δὲ τὸ γαρύεν, τοῦ ἐκλείψαντος. Schol. *Ἐδομαι*, *οὐρίο*, *ἔλθει*, *ἔλθο* ὁ *ἔλθει*, et post contractè *ἔλθῃ*. *φιλον ἦτορ*, ὁ *meum cor*, *mi anime*; nam *φίλος*, ut bene notum, saepissimè redditur ut pronomen possessivum. *ἐρήμας δ' αἰθέρος*, *vacuum per aethera*, vacuum scil. omnibus stellis, nubibus aut nebulis.—*ἀγῶνα φέρεσαν Ολυμπίας*, i. e. *ἀγῶνα φέρετον τοῦ ἀγῶνος Ολυμπίας*: quae species est locutionis solennis apud Graecos scriptores orationis tam solutae quam adstrictae. [Vide Vol. I. ad p. 72. n. 1.] Quae sequuntur ita possunt construi et reddi: 'Ὅθεν ὁ πολυτάτος ὕμνος ἀμφιβάλλεται μητίεσσι σοφῶν, [αὐτοῦς vel ὄντι αὐτοῖς] κελადεῖν παῖδα Κρόνου, ἰχομένους ἐς ἀφνεῖν μάκαιραν ἐστίαν Ἱέρωνος. Undè [i. e. ex quo certamine Olympico] celeberrimus hymnus adornatur—*οὐτιεῖται* ab ingenio poetarum, [ἀμφιβάλλεται explicatur à Schol. *σοφμεῖται*, ἢ περιγράφεται, καὶ περιλαμβάνεται. κλέτεται. ἢ μετα-

φορὰ ἀπὸ τῶν στεφάνων.—ἀμφιβάλλεται μητιέσθαι, ut πεποιήται μοι, factum est à me, et similia. σοφοὶ sunt hic ποῖται, ut alibi apud Pindarum.] ut cantent filium Saturni, accedentes ad opulentiam beatam domum Hieronisi. Pro ἰκομένους, quod concordat cum αὐτοῦς subaudito ante κελαδεῖν, quidam legunt ἰκομένοι, ut referatur ad ἀνδρόδομον et reliqua in medio posita sint: sed hoc, ut mihi videtur, minus concinnè. "ἰκομένοι, Heynius, Beckius, ἰκομένους, Boeckhius. P.

18—21. Θεμιστεῖον] τὸ δίκαιον ἀμφέπει δέ, τὸ περιέχει, οἰοεὶ 264. Θεραπειεῖ.—Ἀρέπων] ἀπανθιζόμενος παθῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον οἰοεὶ, ἀφ' ἑκάστης τὸ ἀφέλιμον καρπούμενος. Schol.

22. —Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικῶς ἐν δότῳ,] Intelligunt nonnulli, ipsum Hieronem Musices peritum laudari. Rectius ita: ornatum musices flore, i. e. celebrari solet cantibus. ΓΕΩΔΙΚΕ. De δότῳ, vide suprâ ad Theocr. Idyll. ii. 2. p. 221.

24—26. Ὅλα παίζομεν—] Solebant in conviviis lyram circumferre et hospitibus offerre, et qui ruditatis notam vitare volebat, ei tum fidibus canendum erat.—Cogitandus h. l. est ποῆtarum in conviviis consessus. Plures enim praeter Pindarum in aulâ habere solebat Hiero, e. g. Simonidem, Bacchylidem, Aeschylum. ΓΕΩΔΙΚΕ. Vide suprâ ad p. 260.

26—31. —Ἰσφιάν] ὅτι Ἰσφικῆ ἀρμονία ἤρμουςται ἐφ' Ἰνδάρῳ ἢ λύρα· ἀρμονία δὲ πλείονες Ἰσφικῆ, Φρύγικῆ, Ἀδύτικῆ. "Ἰσφικῆ δὲ μέλος σεμνότερον ἐστίν." παθῶν δὲ, ὅτι ἐπὶ παθῶν ἐκείνων αἰ κηθάραι.—Πῖδας] τόπος ἐν Ἠλίδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος. ἔνιοι δὲ ὑπονοήσουσι τὴν Πῖσαν καὶ τὴν Ἠλιν· οὐκ ὀρθῶς δὲ διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρὰ σταδία πεντήκοντα.—Φερένικον] ὄνομα τοῦ νικηθάντος Ἴππου.—Ἀναλάμβανε, ὃ Πίνδαρε, τὴν Ἰσφικῆν φόρμιγγα, καὶ ἔμνευε τὸν Φερένικον, Ἴππον τοῦ Ἰέρωνος, καὶ τὴν Πῖσαν, εἰ ἄρα οὐ ἢ τούτων χάρις τὸν νοῦν ἠῤῥωσαν. Schol. χάρις apud nostrum saepissimè est gloria. Pisa h. l. pro Olympiâ: Sutherlandus Byz. Ολυμπία ἢ πρότερον Πῖσα λεγομένη. ΓΕΩΔΙΚΕ.

32—34. —παρ' Ἀλφειῷ] ἐν Ἠλίδι· ὁ γὰρ Ἀλφειὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ τοῖς πηγαῖς ἔχει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιέρχεται καὶ τὴν Ἠλιν.—ὄνομα τοῦ ὄρωμα πρὸς τὸν δρόμον. —Ἀκέντητον] τὸ κατὰ καὶ πρόθυμον τοῦ Ἴππου δηλοῖ· οὐτως ὄρωμα, ὡς μὴ δεῖσθαι κεντροῦ καὶ μάστιγος. —Κράτει] ἦγον τῆ νίκῃ. Schol. ὅττι sine augmento pro ὄνομα. "προδέμιξε, ἀδύτικῆ. Κορνήλιος. P.

36. —λάμπει δὲ οἱ] αὐτῷ, ἦτοι ἐφ' Ἴππῳ, ἢ ἐφ' Ἰέρωνι, ὃ καὶ βέλκιον. Schol. [Immo Hieroni sine omni dubitatione.]—ἀποικία τοῦ Ἰελοπῶν· τούτεστιν, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Schol.

38. —τοῦ μεγασθενῆς] Factâ mentione Pelopis, digreditur nunc 265. in ejus historiam: ubi primùm breviter fabulosa de eo narrat. Deindè in vanitatem fabularum invehitur. Denique veriora de eo se dicturum promittit, sicut et statim laudes Pelopis subjicit. τοῦ Ionicè et Poëticè pro ὄνομα. Articulus praepositivus pro subjunctivo. SCHMIDT. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 4. "Πυδείδαν, Heynius, &c. P.

40—42. Ἐπεὶ νιν καθαρῶς] Fabula sic habet: Tantalus diis adeo charus intio fuit, ut ad mensam eorum adhiberetur. Quum autem vellet illis retribuere, vocatis ad suam domum Pelopem filium maceratum et coctum apposuit. Quum verò reliqui omnes dii funestas epulas aversarentur, sola Ceres, ab inquisitione filiae reversa, avida et ignara humerum comedit. Dii verò frustra omnia in lebetem conjecerunt, et Pelopem vivum reddiderunt, et pro comesto humero

265. eburneum substituerunt. Σκηνιδτ. κεκαθμένον, Aeol. pro κεκαθμέ-
νον, à κάζω, orno. φαίδιμον ὄμον, supple κατά.

43—47. Η θαύματα πολλά.] Poëta, in memoriam revocans anti-
quitatis miracula, exclamat: *Multa sanè miracula (olim facta sunt:) καὶ μῦθοι δεδαίδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις, ἐξαπατῶντι* (pro ἐξαπα-
τῶσι) βροτῶν φρένας, πού τι καὶ ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον. *Sed fabulae*
—*descriunt hominum mentes, easque commovent magis interdum quàm*
ipsa veritas.—Hoc deinde Pelopis historia comprobat. Γεδδικε. "ποι-
κίλεις artificium saepe denotat. Vide Boeckh. ad locum. P.

48—52. Χάρις δ',] ἡ δὲ χάρις τῆς ποιητικῆς γραφῆς καὶ τῆς
κατὰ τὸν μῦθον "ποικίλλας τε καὶ' ψυχαγωγίας, ἥτις καὶ τοῖς ἀν-
θρώποις ἄπασιν εἶναι ἠδέα τὰ πράγματα παρασκευάζει, τὴν παρ'
ἐαυτῆς τιμὴν καὶ χάριν ἐπιφέρουσα, πολλάκις καὶ τὸ ἄπιστον πιστὸν
νομισθῆναι παρεσκευάσεν. Schol. ἐμήσατο καὶ ἀπίστον πιστὸν, efficit
etiam quod incredibile est credibile. De aor. in hoc sensu vide Vol.
I. ad p. 19. n. 6. μήδομαι, unde ἐμήσατο, excogito, efficio, prudenter
propono. Pro ἐμμεναι τὸ Gedikius proposuit ἐμμεναί τι— quod
probavit Heynius.

57. —μείων γὰρ αἰτία.] minor enim sic culpa est (ingere.) Κορ-
τιος. Sensus est: Si quis bona et honesta de diis locutus est; minor
erroris culpa est, si fortè in iis, quae dixit, erraverit. Γεδδικε. μείων
αἰτία, usu loquendi Pindarico, ὀλίγη, et hoc pro οὐδεμία, ἴα in nul-
lam reprehensionem incurrit. Ita P. i. 159. et P. xi. 45. Ηέγηε. ἔστ.
δὲ εἰκὸς ἀνθρώπων, εὐφημα περὶ θεῶν λέγειν, καὶ μὴ βλασφημοῦντα
λέγειν αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους καὶ γαστρομαργους. Schol.

58—68. Τὴ Ταντάλου.] Sequentia sic jungenda: φθέζομαι—
Ἀγλαοτράϊναν ἀρπάσαι σε, —χρυσταῖοί τ' ἀν' ἔπκοις μεταβά-
σαι. Ηέγηε. Fili Tantali, dicam, contra priores poëtas, tridente inclutum
deum, domitum mentem amore, quando pater tuus, vicissim praebens
ocensam diis, eos vocaverat justissimas ad epulas suasque ad Sipykian,
tunc rapuisse te, aureoque curru transtulisse supremam ad domum multum
venerandis Iovis. —εθνομώτατον] δικαιοτάτον, ἐπεὶ ἀντιδόσις ἦν ὧν
ὅπ' θεῶν ἀγαθὸν ἐπαθεν. —ἔρανον] ἦγον τὴν ἀμοιβαίαν δεξιῶσιν.
—Σίπυλον] οἱ μὲν πόλεως ὄνομα· οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν
ὁ Πίλοψ. —Ἀγλαοτράϊναν] τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρῇ τρια-
νῇ χρώμενον. Schol. "βῆσαι, aor. I. saepe transitivè. P.

266. 71. —τωῦτ' ἐπὶ χρέος.] idem ad ministerium— pocillatoris scil.

77— 81. Ἰδατος ὅτι τε—] τε Dor. pro σε. Ordo est: ὅτι ἔτα-
μόν σε μαχαίρα κατὰ μέλη ἀμφ' ἀμῆν ἴδατος ζέουσαν πυρὶ, [i. e.
eis ὕδωρ ἀκμαίως ζέον, Schol.] quod dissecuerunt te cultro membratim
circa vehementiam aquae ferventem igne; i. e. quod dissecuerunt te, &c.
postquam elixus fueris aqua vehementer fervente ad ignem, τε διεδάσαν-
το δεύτατα κρεῶν σου ἀμφὶ τραπέζαις, καὶ ἔραγον, atque distribu-
runt frusta carniū tuarum circa mensas et comederunt. "Vulgò ἀμ-
"φιδεύτατα sine sensu. ἀμφὶ δεύτατα Athenaeus [l. xiv. c. 11.] habet,
"de secundis mensis Intelligens; praeterea codd. nonnulli et ed.
"Ald. Unus ex Schol. δεύτατα—τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, ut
"legisse videatur δευτὰ τὰ κρεῶν, à δευειν. Pauw emendat ἀμφί-
"δευτα τὰ κρεῶν, quod explicat leberi immersa. Equidem, cum
"Heynio, τραπέζαις ἀμφὶ jungo; et δεύτατα κρεῶν de extremis par-
"tibus "accipi possunt", quum humerus tantum consumtus fuerit." Γεδδικε. "Boeckhiius δεύματα scripsit e Mas. a δεύω frusta carniū
jusculo imbuta. P.

82—85. ἄπορα,] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, "[*feri perit,*]" — γαστρίμαρ-
ρον,] ἦρον μαινόμενον, τουτέστιν, ἀκρατῆ τῆς γαστροῦς. — Ἀφίστα-
μαι] μακρὰν καὶ πόρῳ γίνομαι τοῦ τοιαῦτα περὶ θεῶν λέγειν.
— Ἀκέρδεια] οἱ κακῆγοροι τῶν ἀνθρώπων πυκνῶς ἐν ἀκέρδειά εἰδόν.
ἀκέρδεια δὲ ἔστιν " ἡ κακῆγορία καὶ " ἡ βλάβη. — κακαγόρος] Ἀσ-
ρικῆ ἢ ἀνάγνωσις· αἶψά γάρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐταῖς κατ' ἀφαιρέσειν
τοῦ τ λαμβάνεται, διὰ μόνου τοῦ Ω. Schol.

86, 87. Ολύμπου σκοποῖ] Οἱ ἔφοροι τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν, οἱ
θεοί. — καταπέμψαι] ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ' ἀφελείᾳ ἑαυτοῦ. Schol.

89—94. — κόρῳ] τῇ ὕβρει καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ. διὰ τοῦ κόρου, φησὶ,
προσείληψε τὴν ἀτὴν, ἀδυνατηθεὶς κατασχέειν τὴν εὐδαιμονίαν. —
ὑπέροπλον] τὴν ὑπερβολικὴν καὶ ἀμήχανον. — Τάν οἱ π.] τὴν ἀτὴν,
φησὶν, ὑπερεκρέμασεν αὐτῷ· ἄταν δὲ εἶπε τὸν λίθον. — Πατῆρ] ὁ
Ζεὺς. — Τὸν—μενοιῶν] ὄντινα—λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς—κεφαλῆς
ἀπώσασθαι καὶ μὴ θυναίμενος, εὐφροσύνης ἀλάτῃ, ἀντὶ τοῦ, ἐν πό-
νοισι ἔσθι, — προσδοκῶν αἰεὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βληθῆσεσθαι. Περὶ
τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως ἕτεροι ἑτέρως λέγουσιν· οἱ μὲν γὰρ αὐ-
τόν φασιν ὑποκείσθαι Σκυλίῳ, τῷ Λυδίας ὄρει. Ὀμηρος δὲ αὐτὸν
ἑτέροις ὑποτίθει τιμωρεῖσθαι· Ἔσταός' ἐν λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλεξε
γενεῖω· Στεῦτό δὲ διυράων, πείειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι—καὶ τὰ
ἔξῃς· [Odys. λ, 582, sup. p. 54. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.]
πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀφίσταρχον νόθα εἰδὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ
καὶ Ἀλκμάν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. Schol. Locum
hunc corruptum censet praestantissimus Heynius. Vide Additamenta
ejus ad Pindarum; et vide ad init. Eur. Orest. annotante Porsono.

95—97. — ἀπάλαμον] δεινὸν περὶ οὐ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ 267.

χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. — ἐμπεδόμοχθον] διηνεκῶς μοχθηρόν. —
Μετὰ τριῶν τ.] ἢ ὅτι ἐν ἄδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται,
Σιδύφου, Τιτυοῦ, καὶ Λξιόνο· ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πενήν, διωγῆν,
ἔσταναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει, τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. Schol.
III. Heyne explicat: *continuum laborem, quartum post tertium, sine ulla
intermissione.* Nec tamen prorsus absurda videtur antiqua explica-
tio, quae poëtam ad tres punitionis socios respexisse ponit. GEDIKE.

99—103. Ἀλέκσει] pro ἤλιξι, ab ἤλιξ, aequalis, sodalis, &c. Ἔσ-
σαν, pro ἔθεσαν λαθόμεν, pro λήθειν. Sed haec nota ferè tironi-
bus. " λαθόμεν praefert Heynius, at non legit. λαθόμεν. Vulg. P.

109—114. — εἰδήθεμον] τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρόν λέγει· ὁ δὲ λόγος
οὕτως· πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἔλθόντι αὐτῷ ἠλικίαν, ὅτε καὶ αἱ τρίχες
αὐτοῦ ἴσπερον τὸ γένειον (μελαίνουσαι,) ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀνδρόθεος καὶ
τέλειος ἀγέρον. Schol. Πρὸς εἰδήθεμον φησὶν, ad plenè floridam et
virentem aetatem, ὅτε λάχναι ἔρεφόν νιν [κατὰ] μέλαν γένειον, quae
lanugo coronabat nigritate ejus mentium, ἀνεφρόντισεν γάμον ἑτοῖμον
σχεθέμεν [pro σχέθειν] εὐδοξον Ἰκποδάμειαν παρὰ Πισάτα πατρός,
animo voluisti paratas nuptias, ut scil. obtineret illustrem Hippoda-
miam d. Pisata Patre. Ἐτοῖμον, quia propositae erant hae nuptiae
vincendi, ut mox videbimus; vel ut Schol. τὸν ὑπὸ τῶν μοιρῶν
αὐτῷ ἠτοιμασμένον. — Πισάτα, Dor. pro Πισάτου, à Πισάτης, i. e.
Oenomai regis Pisae. " σχεθέμεν γάμον—Heyn. Πισάτα—adj. pro
gen. P.

116. Ἀπνεῖν] ἐφώνει, προσεκαλεῖτο. βαρύνκτυπον δὲ εἶπε τὸν Πισο-
δάτῃ ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς θαλάσσης. Schol.

119—123. Φιλία—] Εἰ τὰ φίλια δῶρα Κύπριδος τίλλεται [ἴσα
κατὰ] τι ἐς χάριν, h. εἰ χαριεντά ἔστι. Si—suis aut tibi quidquam

dulce moum. Aen. iv. 317. τέλλεται nostro est pro γίνεται, ut infra Ol. xi. 5. δῶρα Κυπρίας manifestè sunt gaudia varia, fructus venercus, ut infra Nem. viii. 12. ΗΕΥΡΕ. —πέδασον—] Ἰστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατήρ Ἰκποδάμειας, —οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκα τινί, προδικαλεῖτο πάντας εἰς ἄμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυήσασθαι, θαρρῶν τῷ αὐτοῦ ἄρματι, ταχυτάτω ὄντι, καὶ μηδένα αἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἀν' αὐτὸν θνητῶν. οὕτω δὲ ἐποίησε τὴν ἄμιλλαν τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδόθη τὴν Ἰκποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἄρματι φέρειν, καὶ προηγεῖσθαι τοῦ δρόμου αὐτὸς δὲ ὀπισθεν ἰὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος, ὅποτε ἐμelle τὴν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλε τε τῷ ἔγχει, καὶ ἀνήρει. Τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὀλωλεως, ἠετήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἠνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου, Μυρτίλος, ἐφθάσει χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χροινικίδας τοῦ ἄρματος παρανομησῆται, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεύθεν ἠετήθηται παρασκευασθῆναι οὐ γενομένου, Πέλωψ Ἰκποδάμειαν ἔσχε. Schol.

268 136. Πράξεν φίλαν] ἀντὶ τοῦ, ἀπόδασιν πράξεως προσφιλεῖ. Schol. Δῶδα, Dor. pro δίδου.

137, 138. —οὐδ' ἀκράντους—] οὐδ' ὄν [pro οὖν] ἐράματα' [αὐτοῦ] ἀκράντους ἐπέσι. neque tetigisti eum, Neptunum scil. irritis verbis.

140. ἐν περὶοῖσιν—ἐκπος.] ὑποκτέρους, ἀντὶ τοῦ ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἄρμα Πέλωψ πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαθὼν. Schol. Sunt tamen qui hoc non metaphorice intelligunt, sed proprie. Vide Pausan. Lib. V. c. 17. Caeterum ἐν interdum redditur cum.

142, 143. Ἐλεν—] οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινουῦ εἴποις· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, ἐρεῖς· πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνέκτησε. Schol. Οἰνομάου βίαν, i. e. irrum Oenomaum. Sic apud Hom. βίη Ἡρακλῆος est irrus Hercules: Πριάμου βίην, irrum Priamum, ut bene notum.

144, 145. —λαγέτας ἔξ] ἠγεμόνας, τῶν λαῶν ἠγουμένους. Schol. Ἀρεταῖσι μεμαλῶτας, virtutum athenos. μέμηλε [Dor. μέμαλε] per sync. pro μεμέληκα.

146. —αιμακουρία] Βοιωτικὴ ἢ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αιμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλωψ ἐναγισμοῖς καὶ θυβίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ρεῦμασι, περὶ δὴμον ἔχων μνήμα, παρὰ τῷ πολυξένῳ βωμῷ. Schol. Pausanias scribit, [Lib. V. c. 13.] Olympiae intra Aetiam, i. e. lucum Jovis Olympii, aream fuisse, Pelopi multâ religione consecratam, quam Πελόπιον appellârunt, et Eleos omnino prae caeteris heroibus Pelopem tam coluisse, quam prae reliquis diis Jovem. Vox αιμακουρία, quam Schol. Boeoticam esse dicit, incertae originis est. Alii derivant ab αἷμα et κόρος, satietas; alii à κείρος, adolescens, quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris caedebantur. Sed praestat [cum Guieto ad Hesych.] derivari à κούρα, quod captivorum sanguinem et detonsos capillos suos in rogam injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide, p. 332. παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν Αἴμακοῦριαν. [c. 21.] Hesych. αιμακουρία, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοικημένων. Γεωρικῆ. Ἔνυμβον ἀμφέπολον, qui undique patet, vel ambitur. Koppe, Benedict. P.

151. —τὸ δὲ κλέος] Sic interpungo: τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδεραε, εἴην Ολυμπιάδων ἐν δρόμοις, Πέλοπος, ἵνα—θρασύνονα. Ὁ νεῖων

δὲ—*ἔνεκεν*. Antea ille dictus erat inferis impertitus esse, ἐμμέμικται, h. ἐντυγχάνει, αἱμακουρίας, κλιθεῖς [παρὰ] πόρῳ Ἀλφειοῦ. Nunc τὸ κλέος Πίελοπος δέδορκε τηλόθεν, lucet à longinquo, longè coruscet, ἐν δρόμοις τῶν Ὀ. inter certamina Olympica: quippe quae in vicinis locis habentur: ut Ol. x. 29. ἀγῶνα ἐξαίρετον, ὃν ἀρχαίῳ σώματι παρὸ Πίελοπος βίη Ἡρακλέος ἐπέβασατο. conf. Pausan. Lib. V. c. 13. &c. HEYNE. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura.

154—156. —[να] ubi, &c. —ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπνοια, et vigor 269 res roboris "audaces in laboribus. Benedict. P.

159—165. —τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἑλθόν,] Atque haec constanter permanens felicitas, [ἑλθόν Dor. pro ἑσθλόν, bonum,] ἔρχεται ὑπατον π. β. νεκτὶ σμυθῆ, i. e. σμυθῆ est quae contingat ulli mortali. Εμὲ, &c. Me autem oportet illum [Hieronem scil.] coronare equestri lege [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] Aeolico carmine. Sic Horat. —Aeolium carmen ad Italos deducisse modos. Lib. iii. Od. 30. v. 13. Ad quem locum ita doctissimus Jani: Aeolium carmen, l. poësin lyricam; quia primi apud Graecos magni poëtae lyrici, quos imprimis imitabatur noster, Lesbii, Aeolicæque dialecto usi. Conf. Lib. ii. Od. 13. v. 24. iv. 3. 12. et iv. 9. 12. Item i. 1. 34. Sic etiam T. Gray, poëta verè sublimis, in ipso injt. primae Odes suae Pindaricae: Awake, Aeolian lyre, awake, &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quae ad locum annotavit Gul. Mason, et ipse eximius poëta.

165.—170. —πέποιθα δὲ] Ordo est: πέποιθα δὲ δαιδαλωδέμεν κλυταῖσι πτυχαῖς ὕμνων μὴ τινα ἄλλον ξένον τῶν γε νῦν [κατ'] ἀμφοτέρα, [μᾶλλον] ἰδρὸν τε καλῶν, ἢ κυριώτερον [κατὰ] δύναμιν. Mihi autem persuasit me celebratum in chlyti hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt, quod ad horum utrumque attinet, nimirum aut peritiorum rerum honestarum, aut praestantiorum potentia. Non hic sibi respondere putat Heynius τὲ et ἦ. Interdum tamen invenimus pro ἦ—ἦ, καί—καί—αὐ—αὐ: Undè colligimus eodem modo usurpare licere τε—ἦ. Idem vir celeberrimus ante ἰδρὸν subintelligit μᾶλλον, "ex sequenti κυριώτερον. BOECKH. P.

171—174. Θεὸς ἐπίτροπος—] Constructionem insolitam esse putat Heynius —μῆδεσσι τεαῖς μερῖμναις: nam μῆδεσθαί τι vulgò dicitur, ut saepe apud Homerum. Proponit igitur: θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερῖμναις, μῆδεσται [αὐτῶν.]

174—179. —εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,] scil. σὲ δ' θεός, i. e. si tibi favere pergat deus, &c. GEDIKE, probante Heynio. κεν ἔλπομαι κλειξέειν [σὲ] σὺν θεῷ ἄρμασι, [δι' οὐ σὺ δηλόνοτι νικῆσεις, Schol.] εὐρών ἐτι γλυκύτεραν ὁδὸν λόγων ἐπέκουρον, sperem me celebratum te cum quadriga celeri, [multò enim nobilior et illustrior erat victoria curulis quam equestris. GEDIKE.] nactum viam adhuc jucundiorum verborum adjuvantem me. Alii interpretantur aliter. Vide Heynii Additamenta. τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίδης: περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ολύμπια. Schol.

179, 180. —ἐμοὶ μὲν ἄν—] Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat. Loquitur de vi poetica, quam cum telis comparare solet. GEDIKE.

181, 182. —τὸ δ' ἔσχατον—] supremum autem fastigiatur regibus. 270

182—188. μηκέτι—] μηκέτι περιβλεπε καὶ ζήτει τῆς οὐδης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μέλιθνα: ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον,—βασιλεὺς γινόμενος.

270 — *Εἴη δέ] ὁ νόος· εἴη δὲ δὲ μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕμνῳ καὶ εὐδαιμονία διαζῆν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις προσδι-
λέγεσθαι τοῖς ἐγκωμίοις, προφανῆ καὶ ἐπίσημον ὄντα διὰ τὴν σοφίαν
ἐν τοῖς Ἑλλήσιν.* Schol. Novissimis verbis non satis confido. 184,
sqq. Vellem τοῦτον commodè pro τοσοῦτον dici posse, nec ambigui-
tatem propter χρόνον oriri. τοῦτον χρόνον, substituunt scholia ὃν
ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potius
ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es. Hoc tamen
parum placere potest. Expectes πάντα χρόνον. τοσάδε grammaticè
non potest esse nisi vel ταιούτως, vel pro τοσοῦτο, εὐσχημα, ad illud
usque tempus. ΗΕΥΝΕ. Noli spectare ulterius. Utinam et tu talis in
sublimi diu incedas; et ego inter tantos victores verser, conspicuus ca-
nendi arte inter Graecos ubique. Κορρ. Conf. Horat. Lib. i. Od. i. in
fine. " τοῦτον χρόνον, per hanc vitam.—τοσάδε est κατὰ τοσόνδε,
haud minus, pariter. ΒΟΕΣΚΗΙΥΣ. P.

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΓΡΑΓΑΝΤΙΝΩ, Ἀρματι.] Olymp. II. ΤΗΕΡΟ-
ΝΙ ΑΓΡΑΓΕΝΤΙΝΟ, curru victori. Γέγραπται Θήρωνι Αγραγαντίνω,
ἄρματι νενικηκότῃ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ολυμπιάδα. ἦν δὲ
ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οὐδύποδος. ἐκήδευσε δὲ Γέλωνι τῷ τυραν-
νω, ἐπιδοῦς αὐτῷ τὴν θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέ-
ταιον προσηνομασίθη νόμισμα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τὴν Πολυζήλου
τοῦ ἀδελφοῦ Ἰέρωνος ἔγημε θυγατέρα, καθ' ἃ φησὶ Τίμαιος. ἦν δὲ ὁ
Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμου. Schol.

ARGUMENTUM.

Laudatur Theron Agrigentinus tyrannus à victoriâ, quam quadri-
jugo curru in Olympiis est adeptus; item à justitiâ, liberalitate,
fortitudine, et majorum claritudine; quorum fortunam occasione
sumptâ attingit. Tum digressiones ad Semelen, Inonem, Peleum,
Achillem, aliosque intertextit: atque obiter loca Beatorum, et Dam-
natorum apud inferos designat. Tandem concludit Odam sui carmi-
nis et Theronis liberalitatis laude. Edit. Oxon. 1697. fol.

Ver. 1. Αναξιδόριμγγες ὕμνοι,] οἱ τῆς φόριμγγος ἀνάδοοντες.
πρῶτον γὰρ τὰ ἄσματα συντίθενται· εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα
ἀρμόζεται. Schol. Est autem ἀποστροφὴ ad ipsos hymnos, vel potius
ad Musam, hoc est, δύναμιν ποιητικὴν, cujus beneficio componebat
hymnos, quos excitare studet. Sicut etiam Horat. Lib. i. Od. 12.
haec imitatus, ad Clio accommodavit: Quem virum, aut herosa, lyra
vel acri Tibid nimes celebrare, Clio, Quem deum? &c. ubi inverso ordine,
ponit Virum, Heroa, Deum; contra quàm Pindarus, θεόν, ἥρωα, ἄν-
θρα. SCHMIDT. Vide doctissimum Jani, ad locum Horat. citatum.

7. Απρόθινα πολέμων] πρὸς Ἀθῆνας πολεμήσας, τῆς Ἡλίδος τυ-
ραννον, καὶ νικήσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύ-
ρων προβαγόνων ἐκτίσε τὸν ἀγῶνα. Schol.

271. 15. Καμόντες—] οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς
Γέλλαν ἀκείθεν εἰς Αγραγαντα. Idem.

23—25. Ἔδος Ολύμπου νέμων,] διοικῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ,—
ἦγουν τὸν οὐρανόν· καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἄθλων, τουτέστι, καὶ τὰ
ἔξαιρέτα ἄθλα τὰ ἐν Ολυμπίᾳ διδόμενα· καὶ τὸ βῆμα τοῦ Ἀλφειοῦ,

ἄρουν τῶν Ἀλφειῶν. *Schol.* Alpheus enim prae ceteris fluminibus Jovi curae cordique esse credebatur. Vide Pausan. V. 13. ΓΕΔΙΚΕ.

29—33. Τῶν δὲ πεπραγμένων—] Haesi in prioribus, quod justè et ἰσχυρῶς facta de Theronis majoribus (nam de his agit, cf. v. 15.) praedicat. Verùm video interpungendum esse aliter, et ἐν δίκῃ καὶ παρὰ δίκαν referendum ad sqq. *Ex praeteritis mutari potest nihil ulla modo, nec per fas nec per nefas: ὁ χρόνος οὐ δύναται ἐν δίκῃ καὶ παρὰ δίκαν θέμεν ἀποιήσθον τι τῶν πεπρ. ἔργων.* HEYNE. "Boeckh. cum Herman. refert ad praecedentia. Sententia est generalis.—V. 36. καλλύκοτος, infestus, ἀσχετος. P.

39. Ἐπεταὶ δὲ λόγος—] οὗτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ, ἤτοι ἀρμύζει, καὶ ταῖς τοῦ Κάδμου κόραις· μεγάλων γὰρ κακῶν τυχοῦσαι, (Ἰνώ, Σεμέλη, Λιτόνοη, Ἀγαθή,) πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐκοινωνήσαν. εὐ δὲ τῶν Κάδμου θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέρεi. ἐπεὶ ὁ Θήρων, ἀνωθεν Θηβαῖος, εἰς Ἀδίον ἀνάγει τὸ γένος. *Schol.* εὐθρόνοις, i. e. quae melioria antea fortunâ usae, quasi in solio felicitatis collocatae erant.—Sed possit etiam epitheton hoc referri ad praesentem filiarum Cadmi conditionem, vel ad earum divinitatem. ΓΕΔΙΚΕ. "Libere Scholia et alia nonnunquam repeti videntur. V. 42. δ' ἐπίπτει, imperf. pro δὲ πίπτει, Boeckh. P.

44—50. Ζῶει μὲν—] Primum exemplum Semeles, filiae Cadmi, 272. quae fulmine interempta, in Divarum numerum fuit relata. Vide Ovid. Met. lib. iii. 260. ΣΧΗΜΙΔΤ. παῖς ὁ κισσοφόρος] ὁ Διόνυσος. *Schol.*

51. Ἀέροντι—] i. e. Ἀέρουσι— Secundum exemplum Ἰνῶς, alterius filiae Cadmi, quae furore correpta in mare se praecipitavit; sed in Nereidum numerum recepta est, et nunc Leucotheae nomen habet. Vide Homer. Odys. ε, 333. et Ovid. Met. lib. iv. 541. ΣΧΗΜΙΔΤ.

55—61. Ἦτοι—] Sic construe: Ἦτοι πείρας θανάτου βροτῶν οὐ κεκρίται, Certè terminus mortis [i. e. mors] mortalium non omninò cognitus est, οὐδὲ [κέκρίται,] ὁπότε τελευτήσομεν ἡδύχιμον ἡμέραν, παῖδ' ἡλίου, οὐκ ἀκρίβει ἀγαθῶ, neque cognitum est, quandò finitimus dies tranquillum, flium Solis, integro cum bono. παῖδα δὲ ἡλίου— inquit Scholiastes, τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλον. " κρῖνον, inde cerno. P.

63, 64. Εὐθυμῶν] Dor. gen. pl. pro εὐθυμῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἄδῶν τέ ἐστιν ἀνθρώπους ὄντας δεῖ ἐν εὐθυμῆ διαγεῖν, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀτόποις ἐντυγχάνειν ἀνάγκη. *Schol.*

65. Οὕτω δὲ—] Atque sic Parca, quae tuetur paternam eorum laetam fortunam, cum divitiâ opulentia conjunctam, eos ducit ad aliquam contrariam cladem alio tempore. Pro ἄγει Heynius legendum conjicit ἄγειν, ut sit temporis praet. Imperf.—μόριμος υἱός, fatalis filius—Oedipus scil. Vide Soph. Oed. Tyran. " cum div. op. adducit cladem.

74. ἀλλαοφονία] Ἐτιοκλῆς γὰρ καὶ Πολυναέχης ἀλλήλους ἀνεῖ- 273. λον. *Schol.* " Ἐπεφνέ οἱ, pro Πέφνεν ἐοῖ, Boeckh. quod Heyne approbat. P.

78. Νέος ἐν ἀθλοῖς] non accipiam nisi de certaminibus juvenum, nam oppon. μάχαι πολέμου. Locus omninò Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus etiam τῶν ἐπτά fuere. —Vide νέα, juvenilis, Eurip. Med. 47. HEYNE.

82—86. Ὅθεν σπέρματος ε. ρ.] ἀφ' οὗ γένους τοῦ Θεραάνδρου ἔχουσι τὴν ἴξιν οἱ περὶ Θήριονα. τὸ δὲ γένος Λαῖου καὶ Οἰδῆϊδος

273. ὁ Θήρων οὕτω κατέγει· Λαίου Οἰδίπους· τοῦτου Πολυνείκης· ὃ Θέρσανδρος· οὐ Τιβαμένος· οὐ Αντεσίαν· ὃ Θήρας· οὐ Σάμος· οὕτω ἔσχεν υἱὸς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔριενεν ἐν Θήρα τῇ νήσῳ· ὁ δὲ Τηλέμαχος κατοίκει ἐν χώρα, ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπέυς· οὐ Δινησίδαμος· οὐ Θήρων. Schol. "Polynices filiam Adrasti, Argeos regis, duxit ukorem. Vide supra ad p. 250. v. 128. et Soph. Oed. Col. 1302. Br. P.

87—93. Ολυμπία.— ἀντί τοῦ, ἐν Ολυμπίᾳ ἐνίκησεν. ἔσχε δὲ καὶ κοινὰ πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτην νίκας, ἐν Ἰσθμῷ καὶ Πυθῶν.— 'Ομοδαλον] ἦται διὰ τὴν συγγένειάν φησιν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἰκτοτροφούντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων, καὶ ὁμοῦ νικηθέντων—τεθρίππων.— Ἀνθεα] τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων. —Δωδεκαδρόμων] δωδεκαίαις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἄματα. Schol. Ordo est: [ἐν Πυθῶνι δὲ τ' Ἰσθμῷ κοινὰί χάριτες ἄγαγον [i. e. ἤγον] ἐς ἀδελφεὸν ὁμόκληρον ἄνθεα τεθρίππων δωδεκαδρόμων. Caeterum ὁμόκληρον ἐς ἀδελφεὸν, consortem in fratrem, dicitur quia, ut rectè observat Schmidius, victorias has, Pythicam et Isthmicam Thero cum fratre Xenocrate habuit communes, eo quod communibus equis vicerunt.

93—100. —τὸ δὲ ευχεῖν—δυσφρόνων.] Sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summā voluptate frui victorem in certaminibus, ut jam Olymp. l. 157. 8. 9. et universè Olymp. v. 34, sq. παραλείδσαι τῶν δυσφρόνων, ἀ sollicitudine et acrimoniā liberari, pro frui gaudio: ut solet poeta à contrariis rem designare: tum τὰ δύσφρονα, τὸ δύσφρον, pro δυσφροσύνη. Heyn. 'Ο πλοῦτος μὲν δεδαυδαμένους ἀρεταῖς, opulentia virtutibus ornata, φέρει καιρὸν τῶν τε καὶ τῶν, suppeditat occasionem namc his mino illis, υπέχων βοθεῖαν μέριμναν ἀγροτέραν, vulgò interpretantur, sustinentes profundam curam indagatricem et venatricem, artium bonarum scil. nam hanc curam probè sufficit et ornat ὁ πλοῦτος.—Atque ita Schol. συνετήν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν [leg. ἀγρεύειν] τὰ καλά. Et addit: τῶν τε καὶ τῶν] ἀριότως ἀντί τοῦ πάντων. —ἀγροτέραν] τουτέστιν, ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν. Hujus loci agnoscit difficultatem Heynius. "Potest," inquit ille, "pro suo quisque sensu varia afferre: quod verò rem in "liquido constituat, nondum vidi." τῶν τε καὶ τῶν, harum et illarum, i. e. variarum rerum: apud Heyn. et Boeckh. P.*

274. 102—106. εἰ δὲ μιν ἔχει τις, οἶδεν τὸ μέλλον.— Haec referenda sunt ad notionem non minùs obviam in poetà: *magnas opes, imprimis in civitate liberà, plerumque comitatur ὕβρις, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμνοι φρένες: quicumque (εἰς τις pro ὅστις) —dicitur est virtute instructus, qua ad res praeclaras gerendas uti possit, intelligi sibi abstinentium esse ab injuriis, —quia post mortem, κατὰ γὰς, ἐν Ἄδου, poenae iniunctae manent: (ἐπίσταν pro ἐπίσταν. [Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] τὰ δὲ pro τὰ γὰς.) Heyn. Q. d. Si quis πλοῦτον habet, eumque virtutibus exornat, ille plus aliis pietati studet: quandoquidem ex scriptis eruditorum quasi in futurum prospicit, et novit impiorum scelera, dum adhuc vivunt, condemnari, ubi verò mortui sunt, apud inferos graviter puniri. Quod nos in sacrà scripturà verius et rectius scimus. ΣΧΗΜΑΤ. τῶ "ἀπάλαμνοι φρένες" συναπτὸν τὸ ἐπιθεῖν, ὅτι τῶν ἐνταῦθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα καὶ εὐθὺς τελευτησάντων τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκεῖ δεδώκασιν. —ἀπάλαμνοι, —ἀδιόρθοι, ἀπαιδαγωγῆται, Schol. "ἀπάλαμοι, ἀπάλαμνοι, ineonυκί, con-*

silio vel iudicio carentes; inde mali, improbi, impii, &c. Vide SALO-274. μοκ. Prov. vii. 7. ix. 6. et passim; et Lex. P.

106. —τὰ δ' ἐν τᾷδε Λιδε ἀρχᾷ—] namque delicta in hoc Jovis imperio — i. e. in hac vitâ; nam ut Neptuno maris, Plutoni inferorum, ita Jovi caeli et terrae imperium Poëtae attribuunt. SCHMIDT.

117—119. —παρὰ μὲν τιμίους θεῶν] non cum Schol. intellige de Plutone et Proserpinâ, ut sit pro τιμίους θεοῖς, sed potius de amicis deorum, Aeaco, Μίνοϊ, Rhadamantha. GEDIKE. εθορκιάς,] τουτέστι, τρόποις εὐδέβει καὶ δικαίοις. Schol. " v. 116. κεινὰν pro κενήν. P.

121. τοὶ δ'—] ἤγουν οἱ τῆς ἐτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι, καὶ ἀπαιδαγωγήτους ἔχοντες γνώμας, πόνον ἀχέοντι, τουτέστιν ὑφίστανται. Schol. ἀχέοντι, Dor. pro ἀχέονσι, inserto x ob metrum.

123—127. 'Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν,—] Insulae beatorum sitae sunt in oceano, [hinc v. 129. ὠκεανίδες αἰθραι,] et illis tantummodo patent, qui, iteratâ Palingenesi tribusque in terrâ vitis peractis, omnem vitiorum labem exuerunt, eoque quasi in heroum numerum sunt recepti. —Scio equidem, à plurimis veterum scriptorum insulas beatorum non distingui solere ab Elysiis. Sed Pindarus omnino h. l. distinguit, illasque altiore felicitatis post mortem gradum, pluribus demum in Orco purgationibus commendum, continere inluit.—Legatur imprimis vir summus Heyne in doctissimis Excursionibus ad Virg. Aen. vi.—έπειλαν, perfecerunt. Hesych. τέλλεται, ἀνύεται et τέλλον, έποιοῦν. GEDIKE. 'Ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τριῶν ἐμπυνώσεων εἰς ἐκάτερα τὰ μέρη, εἰς τε τὸν ἐν ἄδου μετὰ θάνατον, εἰς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, δίκαια γενέσθαι,—καὶ τὴν ψυχὴν ὅσταν φυλάξαι, οὕτω ἐστάλησαν, εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς· ὃ ἔστιν, εἰς τὰς μακάρων νήσους, ἐνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοικίην· ἐν αἷς νήσοις, πλησίων οὐδαίς τοῦ ὠκεανοῦ, αἱ πλείσται καὶ ἡδεῖαι αἰθραι τέρπουσι πνέουσαι καὶ τὰ ἐν αὐταῖς ἀνθῆ ὡς χρυσὸς στίλβει· τὰ μὲν ὄντα ἐκ τῆς γῆς [τὰ δὲ ἐκ τῶν δένδρων τῶν ἐν τῇ χέρσῳ] τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀποφορίας τρεφόμενα, ὀνοεῖ ῥόδα, δάκνυθοι, λα· ταῦτα γὰρ ὑδατι τρέφεται. ἐξ ὧν ἀνθῶν οἱ δίκαιοι ταῖς ἐαντῶν χερσὶν ὄρμονς πλέκουσι καὶ στεφάνους. ἐνδείκνυται δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέρψεως. τὴν δὲ τῆς μετεμπυνώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο φ' νῦν ὁ Πίνδαρος ἀκολουθεῖ. Schol. Κρόνου τύρβην, ad Saturni arcem, seu regiam. Saturnus igitur h. l. contra vulgarem Mythographorum opinionem fingitur supremus insularum beatorum [non Elysi] Praeses. GEDIKE. "Secundum Schol. suprâ, "Ὁρμοῦσι χέρας— est pro χερσὶν ὄρμονς. P.

130. —ἀνθεμα δέ] Sane ἀνθεμα possint ad duo tantum genera 275 revocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen Ὁ proponas post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων Ὁ, ὑδωρ δ' ἄλλα φέρβει· mutatâ orationis formâ pro τὰ μὲν ἐκ χέρσου seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὑδάτος. ΗΚΥΠΕ.

" 142. ἀλέγονται] ἀριθμοῦνται, συγκαταλέγονται. Schol. P.

" 148. Αὐτὸς τε παῖδ'—] τὸν Μέμνονα, τὸν Τίδωνοῦ, τοῦ Λαομέδοντος, καὶ Ἡμέρας. Schol. Vide Virg. Aen. i. 489. 751. &c. et Exc. xix. xxvi. Heyne: Herod. V. 54. et supra, p. 52. v. 521. P.

149—154. —Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος—] Longâ digressionē usus tandem ad Theronis laudes regreditur, quas ut pluris Thero faciat, prius sua carmina commendat, ut intelligat ille, se non à vulgari poetâ laudari. Comparat carmina sua cum sagittis, quae allegoria

satis frequens est apud nostrum.—ὄπ' ἀγκῶνος. Eodem sensu apud Theocr. 17, 30. ὑπωλένιος φαρέτρα. GEDIKE. —φωνᾶντα [contractè pro φωνιέντα, quod Dor. pro φωνήεντα—] συνετοῖσιν ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων χατίζει. sonantes intelligentibus; ad vulgus autem interpretibus indigent. Quibus verbis designandas voluit duas suas odas nobilissimas Pindaricas, poeta praestantissimus Thomas Gray. "τόπαν, Boeck. ultima brevi. P.

- 276 154—159. —σορός—φυῶ.] ἀντὶ τοῦ φύσει, τουτέστιν ἀπὸ φύσεως. οἱ μαθόντες δὲ, ἀντὶ τοῦ οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα θηλονότι τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως, ὥσπερ κόρακες, λάβρως γαρύουσιν.—Schol.—Δίδς πρὸς ὄρνιχα θείον. Pindar compares himself to the eagle, and his enemies to the ravens, that croak and clamour in vain below, while it pursues its flight, regardless of their noise. Gray; ad oden suam, [III. 3.] quae inscribitur: *The Progress of Poetry*. Observandum γαρύετον esse dualis numeri et κόρακες pluralis; quod rectè quod ad sensum habet, si cum Schollaste intelligere licet Bacchylidem et Simonidem. "Malo," inquit Heynius, "cum Daweso stare, Misc. Crit. p. 52. [Edit. Burgess.] in "restituendo γαρύεμεν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus "occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: Etsi contra "sentiant viri docti, ut Ern. ad II. α, 566. Lennep. ad Greg. Cor. "p. 97. "Dial. Dor. s. 30." Vauvill. ad Soph. Antigon. p. 55." [et Burgess ad hunc Dawes. locum. Vide supra p. 24. ad Od. β, 35.] "Erit sic: μαθόντες δὲ, (qui non ingenio evecti, sedmero studio et usu "progressi ad artem lyricam,) εἰδὼ λάβροισι γαρύεμεν [σὸν] παγγλωσσίᾳ, "ὡς κόρακες [scil. λάβροισι εἰδὼ γαρύειν] ἀκραντα πρὸς ὄρνιχα θείον "Δίδς."

161. Τίνα βαλλομεν] τουτέστιν, ἐγκωμιάζομεν. —μαλθακάς] τοῦτο εἶπε θεραπειῶν τὸ σκληρόν τοῦ λόγου τὸ γὰρ ἀπὸ τέχνης βαλεῖν, ὡς φησὶ, δύσφρονός ἐστι κατὰ τοῦ βαλλομένου. Schol.

164. —ἐπί τοι—] Ordo est: τοι τανύδαις [Dor. pro τανύδας] ἐπ' Ακράγαντι ἀδᾶδομαι ἐνθρονίον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ, Σανῆ, in Agrigenium intendens, proferam jurjurandam veraci mente, sic. —ἀνθραπραπίδι μᾶλλον ἐδεργέτην φίλοις ἀφρονέστερόν τε [κατὰ] χέρα θέρωνος. Possint et φίλοις πραπίδι conjungi.

173. —Ἄλλ' αἶνον ἔβα κόρος,—] Κάπυς καὶ Ἰπποκράτης Θήρωνος ἦσαν ἀνεπιώλ' οὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐδεργέτηθέντες, ὡς ἐκείων ἠυξημένην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθονοῦντες πόλεμον ἤραγαν πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἰμέραν ἐνίκησεν. —αἶνον] τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν τοῦ Θήρωνος. Κόρος δὲ, ὕβρις.—αἰνέττεται δὲ τὴν γενομένην αὐτῷ πρὸς Ἰέρωνα ἐχθραν.—λαλαγήσαι] θορυβῆσαι λόγῳ.—κρύψον] κρύψιν. Schol. ἔβα pro ἐπέβα. *Gloriam ejus invidiis furiosorum hominum insolentia, iniuste se opponens, eumque impugnans, cupiens obstrepere, et egregia Theronis facinorosa pravis factis [e. g. calumniis] obscurare atque obterere. In τὸ λαλαγήσαι vitium latere videtur. GEDIKE.*

178. —ἐπεὶ ψάμμος—] ὥσπερ ἡ ψάμμος οὐκ ἂν ἀριθμῷ περιληφθεῖν, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων κατὰ ἐπιποιίας. Schol.

ὅτι τὸ πυνθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ θηπεῖσθαι τὴν Πυθῶνα ἐν αὐτῇ. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Νάπη εἶτα Πετρήεσσα εἶτα Κρίσσα: εἶτα Πυθῶ. Schol.

[[†] *IEPΩNI*—] *Pyth. I. HIERONI AETNAEO SYRACUSANO, cuius victoria. Γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι.—Ὁ δὲ Ἱέρων τὴν Κατάνην ἀνακτίσας, ὁμονύμως τῷ παρακειμένῳ θρεῖ Ἀίτναν προσηγόρευσε, καὶ Αἴτναν ἐκεῖνόν, κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν, ἀνεκήρυξεν. Ἀρματι.] ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἔκτην Πυθιάδα καὶ τὴν ἐξῆς κέληται τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐνάτην ἄρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπινίκιος τίταται. *Idem.**

ARGUMENTUM.

Proxima hujus carminis occasio et causa fuit Hieronis victoria curulis, Pythicis ludis (Pythiade xxix. i. e. Olymp. lxxvii. 3.) reportata. Regreditur tamen poeta ad anteriora Hieronis facta et lata. Evenerant enim non multo antè, quae in carmine ad Hieronis laudem composito omitti nec poterant nec debebant. Etenim Hiero paucis ante annis (Ol. lxxvi. 1. ut ex Diodoro Sic. apparet l. xi. c. 49.) priscos urbis Cataniae incolae expulerat, novamque, quam in eorum locum deduxerat coloniam, à Peloponneso praecipue conscriptam, Aetnam vocaverat, monti, cui subiacebat, cognominem. Hinc urbs ista Hieroni adeo cordi fuit, ut in illius gloriam in victoriâ hac Pythicâ Aetnaeum se proclamari juberet. Quare non alienum erat, historiam recentis coloniae adeò à conditore dilectae carmini huic inserere. Porro, vix dum deductâ coloniâ,* Aetnaeorum ignium eruptio evenit, quae, quamquam urbi tunc non ut postea (Ol. lxxxviii. 3. vid. Thucyd. lib. iii. ad fin. et 631. A. U. C. vid. Oro. lib. v. 13.) perniciose fuit, poetam tamen non poterat non permovere, ut terribilem istam naturae vim et impetum vivis pingeret coloribus, Deosque rogaret, ut Catanam monti ignifero adeo vicinam, in posterum quoque tueri vellent. Tandem Hiero tertio anno Ol. lxxvi. (Diod. xi. 51.) hinc quinto anno ante Pythicam victoriam hoc carmine celebratam, praelio navali viceret Hetruscos, Cumaeis, quos illi oppresserant, opitulatus. Id quoque poeta non poterat praetermittere, non magis quam cruentam victoriam, quam paulò ante (Olymp. lxxv. 1. conf. Diod. xi. 20. sqq.) Gelo, qui tum praeerat Syracusis, cum fratre et successore Hierone, de Carthaginiensibus reportârat.

Haec si teneantur, non obscurus erit carminis nexus. Incipit à laude lyrae Apollinis, (praesidis ludorum Pythicorum,) ejusque vim exemplo comprobatur Musarum, Jovis, aquilae ejus, Martis, denique Typhoei, quem non, ut illos, voluptate sed terrore compleat deorum in Olympo concentus. Sic transit ad consummatissimam Aetnae ardentis terrorum imaginem: (cum quâ conferenda imprimis Virg. lib. iii. descriptio Aen. iii, 571, sqq. quam ex Pindaro Romano poetam hausisse censent Macrobius Sat. v. 17. et Gellius xvii. 10. Idem porro argumentum praeter multos alios tractavit Aeschylus, qui,

* Eo ipso nimirum anno, quo colonia erat deducta, vel uno tantum anno post. Id apparet ex Thucydide, qui (lib. iii. c. ult.) eruptionem Aetnae commemorat ad haec tertii anni Olympiadis lxxxviii. factam, simulque mentionem facit prioris eruptionis anno ante illam quinquagesimo factae, i. e. Olympiadis lxxvi. vel primo anno, quo ipso Aetnam coloniam Hiero constituerat, vel saltem altero, si de anno quinquagesimo vertente necdum completo locum interpretari malis.

277. quum in Prometheo ver. 351, sqq. Aetnae vim describit, ad eandem eruptionem, praesertim ver. 367, respexisse videtur, quam hoc carmine Pindarus spectavit.) Jam facilis transitus erat ad urbem Aetnam, et ab hac ad conditorem coloniae, Hieronem, ejusque in Pythicis ludis reportatam victoriam, cum quâ satis aptè cohaerent laudes, quae ceteris illius rebus gestis, ad quas deinde digreditur, tribuit. Tum hortatur, ut pergat gloriosâ, quam ingressus sit, viâ: vota denique ac preces addit, quibus à diis petit, ut et in posterum Aetnam, Hieronis coloniam, ipsumque Hieronem curâ suâ amplecti, ejusque gloriam augere velint. ΓΕΔΙΚΕ.

Ver. 1—3. Χρυσία—] Longum foret doctorum virorum in hac sententiâ ordinandâ enumerare discrepantias; verus ordo videtur esse: Χρυσία φόρμιγξ, Απόλλωνος καὶ ἰοπλακάμων Μουσῶν σύνδικον κτέανον! O aurea cithara, Apollinis et Musarum violaceos-crines-habentium adjutrix possessio! quod ornate dictum putat Heynius pro simplici: φόρμιγξ, σύνδικος Απόλλωνος καὶ Μουσῶν. Angl. O Lyre, associate of Apollo and the Muses!

4—7. Τᾶς ἀκούει μὲν βᾶσις,—] ἔπεται ὁ τῶν χορευτῶν ἑσθμός. Schol. τᾶς, Dor. pro τῆς, quod pro ἧς. —ἀγλαίας ἀρχαῖ ἀμφύβολον, πότερον ἢ βᾶσις ἀγλαίας ἀρχὴ οὖσα, ἢ σὺ, ᾧ κιθάρα, ἀγλαίας τυγχάνεις ἀρχή. Schol. Prior interpretatio sic se habet Angl. —whom the step, obeying in the festive joy, obeys: posterior, quae forsân vera, sic: whom the step obeys, O thou Sovereign of the festive joy: the Singers too obey thy notes, whenever, gently touched, thou performest the preludes of the choir-leading hymns. φοροῖμιον, quod pro προοῖμιον, uti rectè observavit Gedikius, pro toto hymno sumitur. ἀμβολάς, pro ἀναβολάς. Haec autem optime illustrant sequentia praestantissimi poetae Lyrici Anglicani: Thee the voice, the dance, obey, Temper'd to thy warbled lay. Gray's Progress of Poesy. I. 3. ὁ δὲ νοῦς ἧς (σοῦ, ᾧ κιθάρα), κατακούει μὲν ἢ τῶν ποδῶν κρούσις, τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς διαχύσεως ἀρχὴ οὖσα: πείθονται δὲ καὶ οἱ αἰδοὶ τοῖς σοῖς συνθήμασιν, ὅταν τῶν προομιῶν, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προαναφωνήσεις καὶ κρούσεις διακινουμένη κατασκευάζῃς. Schol.

8. Καὶ τὸν ἀλχηματῶν κεραυνὸν ὀβεννύεις ἀνάον πυρός.] Poëtica pro ἀνάον πῦρ τοῦ ἀλχηματοῦ κεραυνοῦ. Sensus est: Jupiter ipse cantu Musarum delinitus in dulcem quasi soporem solvitur, ita ut fulmen excidat manibus et extinguitur. ἀλχηματῶν κεραυνός est fulmen cuspidatum. ΓΕΔΙΚΕ.

9—14. Δανάον πυρός.] τὸ ἀνάον κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται. καταχορηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τάττει, ἀντὶ τοῦ ὀβεσθόν. ἐκλάπτω Δωρικῶς, τῷ σκήπτρῳ. —Διὸς αἰετός] πάνν γὰρ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ αἰετός ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακλιόμενος ταῖς Μουσικαῖς ψαῖσι εἰς ὕπνον κατὰγεται, ἀμφοτέρως χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος.—v. 14. κατέχευας, φηβίν, ᾧ κιθάρα, ἀπαλὸν καὶ ἡδὺν κλειθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σοῦ, ᾧ κιθάρα, ὁ αἰετός αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ θάτερα ῥέπων. Schol.

10. —ἀνα σκᾶπτῳ—] Nihil hoc loco expressius cogitari potest ad vim Musices declarandum. Aquila, Jovis sceptro insidens, obdormiscit alis utrinque pendentibus, et nutat in sceptro.—Aquila Jovis, plerumque Jovis pedibus astans, aut propter eum volans

figitur. Aquillam sceptro insidentem sumsit forsā poeta ex aliquo 277. simulacro Jovis. Sed magis verisimile est, Phidiam in simulacro Jovis Olympii fingendo, praeter notum illum Homeri locum, (Il. α, 528, sqq.) respexisse quoque hunc nostrum locum. Finxit enim aquillam sceptro Jovis insidentem. [Vide Pausan. L. V. c. 11.] ὁ δὲ ὄρνις ὁ ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ καθήμενος, ἐστὶν ὁ ἀετός. GEDIKE. χαλάξαις, pro χαλάξας, quod Dor. pro χαλάσας, à χαλάω, laxo, remitto.

13—16. —κλεινωῖπιν—νεφέλαν—] De somno loquitur, quem cum *aitrā nebula* comparat. Κλεινωῖπις fem. à masc. κλεινωῖπης, quod non solum est *nigris oculis praeditus*, sed etiam *niger aspectu*, ut h. l. GEDIKE. [κατέχευας, offundis. De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] ἀγκύλω κρατὶ intelligunt vulgò de *ostro adunco*, sed melius de aquillae dormientis *inflexo et nutante capite*. ἀδὺ κλειῶτρον βλεφάρων. Vulgare est: oculi *clauduntur* somno, pro quo lyricā audaciā ipse somnus dicitur *dulce palpebrarum claustrum*. Est autem κλειῶτρον Doricè dictum pro κληῶτρον, et hoc pro κλειῶτρον aut κλειῶτρον, à κλείω, pro quo Doricè κλέω. GEDIKE. " γλεφάρων, Aeol. Heyne, Boeck. P.

16—18. —ὁ δὲ κνώσσων—] κνώσσειν—ὕπνου, καθύδου, κομᾶσθαι. HESYCHIUS. ὑγρόν νῶτον. [Vide suprā ad Theocr. Idyll. I. v. 55.] Per se et origine suā τὸ ὑγρόν nihil aliud aut fuit, aut esse potest, quam *humidum, liquidum*. Accessere indè notiones, ut fit, ab adjunctis; ut sit *molle*, hinc ut sit *flexile, mobile*, ferè quod Latinorum *lubricum*. Etiam h. l. νῶτον ὑγρόν, per se, et vi vocis, nihil aliud esse potest, quam *flexile, inflexum*. Nam quod *intumuit*, addunt viri docti tacitè ex alterā voce αἰωρεῖ. ΗΕΥΚΕ. [μπαῖσι] ταῖς βολαῖς· λέγει δὲ, τοῖς μέλεσιν. γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἡδονῇ καὶ θελγόμενον τὸν ἀετὸν ὑπετίπωσε. Schol. Ὁ δὲ κνώσσων, &c. Angl. *But he slumbering heaves his flexile, fluctuating back, subdued by thy strokes*: i. e. interprete Gedikio, *tuis* (lyrae Apollinis) *ictibus*, i. e. sinitis et modis, *delinitus*. Haec numeris nobilissimis adumbravit Gratus:—*Perching on the sceptred hand Of Jove, thy magic hurls the feather'd king, With ruffled plumes and flagging wing: Quench'd in dark clouds of slumber lie The terror of his beak and lightnings of his eye.* Progress of Poesy, I. 2. Cf. *Akenside's Hymn to the Naiads*, v. 265, sqq.

18—21. βιατάς Ἀρης.] Angl. *the impetuous Mars*, —λιπὸν, &c. ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἀρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμὴν καταλιπὸν, τουτέστι τὸν πόλεμον, ἐκφραίνει τὴν καρδίαν. Schol. κῶμα, κοίμημα, ὕπνος ληθώδης, καταφορὰ ὕπνου βαθύος. HESYCH. Non tamen de ipso somno intelligo, sed de quadam mentis ecstasi et languore cum summae voluptatis sensu conjuncto. Figitur igitur h. l. Mars mollissimo et dulcissimo Musarum cantu quasi consopitus, ita ut hasta manu excidat. GEDIKE. *On Thracia's hills the Lord of War Has curb'd the fury of his car, And dropp'd his thirsty lance at thy command.* Gray's Progress of Poesy, ubi suprā.

21—24. κῆλα—] κῆλα δὲ, τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. 278. Schol. Equidem ita jungo: κῆλα δὲ (sc. τεᾶ) θέλγει καὶ δαιμόνων φρένας ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοῖδα τε Μαιῶν τε. *Tela* (tua sc. lyrae) *delinunt Deorum quoque mentem* (ut h. l. Jovis et Martis) *per artem Apollinis et Musarum*. ἀμφὶ enim nostro interdu dicitur pro *diā*. Sic Pyth. viii. 47. GEDIKE. βαθύκολπος à quibusdam redditur *sinuosa pallā induta*. Sed praestat, iudice Gedikio, de *mammosis* intelligere:

278. ut dicatur pro *pulera*, et in *flore ac vigore aetatis constituta*. Forsan Angl. *ample-bosomed*. Vide Anacr. v. 14.

25—28. 'Ὅσα δὲ—] Respicit locum hunc Plutarch. [Opp. Tom. ii. p. 1095. ε.] "Adv. Epicur. c. 13. Wyttenb. Vol. v." Sensus: *πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ πόντον, καὶ κατὰ Τάρταρον, ἀτόξεταί ἀΐοντα βῶν Πιερίδων*. (Respondet v. 56. *Ἀβία α με, καὶ θεομισῆς σὺν: εἰη, Ζεῦ, εἰη τὴν ἀνδάνειν*.) Itaque v. 29. *καὶ ἀτόξεταί ὁ Τυφῶς*. HEYNE.

29—33. 'Ὅς τ' ἐν αἰνῶ—] Contradicere sibi videtur poeta, quum statim eundem Typhoëum sub Aetnâ jacere fingat. Sed utrumque idem est. Nam ἐν Ταρτάρῳ nihil aliud est, quam penitus sub terrâ. Scholiastes Aeschylî ad Prometh. 351. de Typhoëo scribit, *αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ περὶ τῆν Ἀκτὴν τῷ Ταρτάρῳ ἐκρούθη*. GEDIKE. 'Ὅς τε κέταί ἐν αἰνῶ Ταρτάρῳ, &c. Et praesertim ille, *qui jacet in horrendo Tartaro, Deorum hostis, Typhos centiceps*: Nomen scribitur vel *Τυφῶς*, ὠ, vel *Τυφῶν*, ὠνος, vel *Τυφῶων*, ονος, vel *Τυφωεύς*, ἑός, ὁ. —*ἑκατοντακράνος*] *οὐκ ἀριθμητικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολυκέφαλος*. —*ἀπὸ καινοῦ τὸ ἀτόξεταί. ἀποστρέφεται, φησὶ, καὶ ὁ Τυφῶν ὄφτος τῆν μουσικήν, ὁ ἐν τῷ Ταρτάρῳ κείμενος*.—*σταδίαζεται*—*ἡ περὶ τοῦ Τυφῶνος ἰστορία: οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ὄρεϊ τῆς Βιωτίας ὑποκείμεθαι ἔφασαν, καὶ ὡς εἶδὸν αὐτόθι πυρὸς ἀναδόσεις: οἱ δὲ ἐν Φρυγίᾳ ἔτεροι δὲ ἐν Λυδίᾳ. Ἀρτέμιον δὲ τις ἰστορικὸς πιθανώτερον λογοποιεῖ καθύπερξ γὰρ, φησὶ, πᾶν ὄρος ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις ἐπὶ Τυφῶνι καίεται. ἔστι δὲ τὸ πιθανόν ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ θνόματος ἰστορίας τύφειν γὰρ τὸ καίειν. ὁ δὲ Πίνδαρός φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐκ Κιλικίᾳ τεθράφθαι, ὡς καὶ Ὀμηρος*.—*πολυώνυμον δὲ, ἀντὶ τοῦ πολυθρόλλητον, διὰ τὸ ἀνατραφῆναι ἐν αὐτῷ τὸν Τυφῶνα*. Schol. *Κιλικίσι*] Hinc Pyth. viii. 20. Typhoëus dicitur *Κίλιξ ἑκατόγυρανος*, et Aeschylus [Prom. 351.] eundem vocat *Κιλικίων οἰκῆτορα ἄνθρωπον* et Schol. Aeschylî ad h. l. *ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγεννήθη ὁ Τυφῶς, ἐκολάσθη δὲ ἐν Σικελίᾳ*. Ipsa autem celebrata Arima Homeri [ll. β, 783. *Ἐν Ἀρίμοις, ὅθι παθὶ Τυφωεύς ἐμμεναί εὐνᾶς*] Ciliciae jam olim assignata sunt. vid. Strabo lib. xiii. p. 929. (826.) Steph. Byz. in v. *Ἀριμα*. Mihi quidem *εὐνᾶ* Typhoëi apud Homerum nihil aliud significare videntur, quam h. l. *ἀντρα*, ita ut Homeri quoque locus non de sede Typhoëi devicti et puniti, sed de pristina illius habitatione, priusquam à Jove debellatus esset, intelligatur. GEDIKE. Cf. Apollodor. i. 6. 3. et ibi Heynium: itemque hujus viri doctissimi Excurs. ii. ad Virg. Aeneid. Lib. ix. nec non Jani, ad Hor. Lib. iii. Od. 4. ver. 53. "Hesiod. Th. 304. 820. sqq. P.

34—39. *Ταί σ' ὄπερ Κύμας*—] Nullum dubium est, poetam dicere voluisse Typhoëum, immanis staturae gigantem, non solum sub Aetnâ jacere, sed pertingere usque ad campos Phlegraeos et ad *Ἰωνίαν*, qui propè Cumas, eique qui [ut noster h. l.] ex Italiâ ad Siciliam versus tendit, *supra Cumas*, positi sunt. Sed respicitur omnino h. l. ad omnem illum Italiae tractum circa Cumas, ignibus subterraneis aestuantem. GEDIKE: apud quem vide plura. Sapienter poeta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. Campi Phlegraei) cum Siciliâ imposita esse possit: etsi caput campis illis, pectus Aetnae subjectum fingere liceat. HEYNE. Caeterum *Κύμας* h. l. est genitiv. sing. non accus. plur. Est enim vel *Κύμη*, vel *Κύμαι*. *ἀλιεργέτες*] *ἦτοι αὶ τῆν ἄλα ἔρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἀλάς αὐτῆς*

ἔρκος οὐδαι, διὰ τὸ μὴ συγχωρεῖν ἐπιπροσθεὶν φέρεσθαι τὰ πύματα. 278. Schol.

36—38. —κίων δ' οὐρανία] ἡ Αἴτνη, τὸ ὄρος· ἦν οὕτως ἐνόμασε, διὰ τὸ ὕψος ὑπεστηράζουσαν τὸν οὐρανόν. ὁ δὲ νῦς· ἡ δὲ οὐρανία κίων συνέχει τὸν Τυφῶνα, ἡ κατὰ πᾶσαν ὄραν ἔτους χιονίζομένη καὶ τῆς θξείας χιόνος τροφὸς οὐδα· ἦγον ἡ Αἴτνη. θξείαν δὲ τὴν χιόνα φησὶν—παρὰ τὴν ψυχρότητα, ὅτι οἱ ἐραπτόμενοι ὄμοιόν τι πάσχοσι τοῖς κεντομένοις. Schol. Vide Brydone's Tour in Sicily. Vol. i. p. 249, sqq. L. xi. et alibi passim.

40—42. Τὰς ἐρεύονται—] Ordo est: τὰς [i. e. ἤε—Aetnae scil.] ἐκ μυθῶν παγαὶ ἀγνόταται ἀπλάτου πυρὸς ἐρεύονται, cuius ex crateribus vel crateribus fontes purissimi ingentis ignis eructantur. ἀπλάτος, Dor. pro ἀπλητος, cui appropriare impune nemo potest: ex a priv. et πλάσι, vel πλάσι, appropriatio. "Inaccessi ignis. Koppe. P.

42—46. —ποταμοί—] *fluviis interdum profundum fluvium fumi candentem; sed in tenebris rubicunda flamma viscoens saxa in profundum deserti maris aequor cum fragore. Sic Strabo: νύκτωρ μὲν οὖν καὶ φέγγη φαίνεται λαμπρὰ ἐκ τῆς κορυφῆς· μεθ' ἡμέραν δὲ κακινῶ καὶ ἀγλύὴ κατέχεται.* Lib. vi. p. 421. v. (274.) De Aetnâ interdum fumum et caliginem, noctu etiam flammâs, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante, res nota est. Heyn. Conf. Virg. Aen. iii. 571, sqq. et quae protulit idem vir optimus in Exc. xv. Caeterum hunc locum Pindari planè respexit Longinus, παρ' Ἰν. Sect. xxxv. sub. fin. quod mirum est Pearceium ignorasse. "Vol. I. p. 314. h. op.

47, 48. Κεῖνο δ' Ἀραίσταιο—] Gedikius jungit Ἀραίσταιο χρονῶς, [Angl. torrents of fire,] approbante Heynio. κεῖνο ἐρκετόν. Angl. that reptile—Typhoeum intelligit. "Bellua. Koppe. P.

49—55. τέρας—] *θαυμαστὸν μὲν ἰδεῖν, θαυμαστὸν δὲ καὶ τῶν 279. παρόντων καὶ ἐρακῶτων ἀκούσαι.* Schol. παρόντων regitur ab ἐκ subintellectâ. Sensus est, interprete Gedikio, non solum qui ipsi adfuerunt hasque regiones lustrarunt, stupent, sed illi etiam, qui ex peregrinantium narrationibus Aetnae terrores noverunt. Quod et antea viderat et comprobaverat celebrer. Heynio, idemque comprobavit etiam in Addit. —ἐν μελαμφύλλοις] τὸς πολυῶνδρους. *Ζητήτιον δὲ, πῶς φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐνδεδέσθαι ταῖς τῆς Αἴτνης κορυφαῖς, ὃν φησὶν ἐπ' αὐτῆ κεῖσθαι; Πητιόν δὲ, ὅτι ὑπόκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸν νῶτον, ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἡ Αἴτνη ὥσπερ δεσμός καὶ σχαινὸν ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα.* (Verba poetâe possunt optimè atque simplicissimè hoc modo reddi: Ὀλον [ἐρακῶτον scil. vel τέρας] ἐνδεδέται μελαμφύλλοις [vel δέεται ἐν μελαμφύλλοις —nam notum est ἐν saepissimè cons. rui cum dat. modi vel instrumenti] κορυφαῖς καὶ πῶς Αἴτνης· Angl. what a tremendous monster is bound down by the woody tops and by the foot of Mount Aetna: i. e. by the whole of Mount Aetna from top to bottom: by the whole weight of Mount Aetna.) *Χαραίσταιοις] ἐπιξίουσα, ἐπινύττουσα· τὸ μὲν κεκλιμένον νῶτον κεντῶ ἐπιξίουσα ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἔδαφους κεντῶδης ἀτραμνῆ.* Schol.

56—60. *Ἐλη, Ζεῦ, τὴν εἰη ἀνδάνειν,]* Vide suprâ ad v. 25—28. *Ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε, καὶ ταῖς τιμωρίας αὐτοῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβον διατεθεὶς πρὸς τὰ διηγήματα, κατεύχεται τὸν Δία ἔχειν εὐμενῆ. Ὁ δὲ νῦς· εἰη σοί, φησὶν, ὦ Ζεῦ, ἀρέσκειν, ὅσας τοῦτο τὸ ὄρος περιέπει, τὴν Αἴτνην, ἣ ἔστι τῆς*

278. εὐκάρπου Σικελίας πρόσωπον ἦτοι δια τὸ ἐπιφανές, ἢ δια τὸ ὕψος τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Αἰτνης ὁ Ζεὺς. — Τοῦ μὲν ἐπωνυμίου] τούτου οὖν τοῦ ὄρους τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἰτνην ὁ ἔνδοξος οἰκιστῆς Ἴερον ἐδόξασεν, ἀνακηρύξας κατὰ τὰ Πύθια. Schol. ὄρος, εὐκάρπου γαίας μέτωπον. Fertilitas Siciliae ubivis decantata: [vid. Ol. i. 19.] Mons Aetna dicitur frons Siciliae, quatenus longè eminent et procul conspicitur. [Vide Brydone's Tour, Vol. I. L. x.] Οἰκιστῆρ, coloniae deductor. Non enim Catanam primus condidit Hiero; erat enim ea Naxiorum, deducta jam circa Ol. xiii. vide Thucyd. vi. 3. Hiero tantum expulsis pristinis incolis novam illuc coloniam duxerat. GEDIKE.

61—64. —ἀνκείπὲ νιν—] Angl. proclaimed it, while he announced Hiero illustrious victor in the chariot race. "Sc. Ἴερον Αἰτναῖος. P.

64—67. Ναυσιφορήτους—] Sensus est: ut gaudent navigantes, si statim ab initio cursūs secundo vento feruntur, eoque ad spem felicitis reditūs excitantur, ita quoque Aetna [urbs] recens condita hac primā certaminum solemnium gloriā, qua eam ornavit Hiero, ad spem plurium victoriarum erigitur. GEDIKE. Si ἀρχομένους legitur, constructio est: πρώτα χάρις ἐς πλόν, πομπαιὸν οὖρον ἔλθειν ἀρχομένους [πλόν] sin ἐρχομένους, constructio postulat ἐρχομένους ἐς πλόν uti observavit Heynius. Caeterum εὐκλότα, supple ἔστι, plur. idem est ac εὐκός ἔστι. —Εὐκός γάρ καὶ κρέπον φησί, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς ἀρξάμενον, τοῦτον καὶ τέλους ἐνδόξου τεύξεσθαι. οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἰτνην ἐκ πρώτης* ἀρξάμενην ἐν ταῖς ἀγῶσιν, ἐπίδοξον εἶναι ὑπολαμβάνω, καὶ διηνεκῶς εὐπραγῆσειν. Schol. "ἀρχομένους, Heyne, Boeckh. ἐρχ. Edin.* f. νίκης. Heyn. P.

69—73. ὁ δὲ λόγος—δόξαν φέρει,] Ratio autem fert opinionem, i. e. et merito quis opinari potest, hanc urbem, propter hos eventus, in posterum fore inclytam coronis et equis [i. e. coronatis equis] et dulcissimis victorum conviviiis celebrem. "V. 72. νιν pro τε. Boeck. P.

74. Δύκιε—] Apollini Aetnam commendat, quippe qui hanc Pythicam victoriam ei largitus erat. Ταῦτα, i. e. vota, paulò antè proposita. Haec, ipsamque urbem ut Apollo menti quasi infingat, precatur. Referenda enim εὐκλόρον χώραν non minus quam ταῦτα ad νόον τῆμεν. GEDIKE. "Δάλοι", Edin. Δάλου, Heyne, &c. P.

280. 79—82. Ἐκ Θεῶν γάρ—] ἐκ Θεῶν γάρ, φησί, ταῖς ἀνθρωπίνας ἀρεταῖς πάσαι μηχαναὶ δωροῦνται κατὰ δαίμονα γάρ τινα σοφοί, καὶ ταῖς χερσὶν ἀνδρεῖοι, καὶ ἄγαν εὐγλωσσοὶ καὶ δυνατοὶ κατὰ τὸ λέγειν ἐγένοντο. Schol. ἐκ Θεῶν—ἔφυν, [pro ἐφύσαν] ἃ διίς προεαῖνι. De ἔφυν in praes. sensu vid. suprā ad Oed. Tyr. 9. p. 113.

82—86. —Ἄνδρα δ' ἔγω—] Hinc novum sententiarum ordinem orditur Pindarus. HEYNE. Ordo est; ἔγω δὲ, μαινῶν αἰνήσθαι ἐκεῖνον ἄνδρα, ἐλπομαι, δονέων παλάμη ἄκοντα χαλκοπάρονον, μὴ βαλεῖν ὧσεῖ τε ἔξω ἀγῶνος, Ego autem, cupiens laudare illum virum, spero me, vibrantem manu jaculum ferrea cuspide, non id praeter scopum jacturum, ῥίπιας [Dor. pro ῥίπιας] δὲ μακρὰ, ἀμυνέσθαι [lege ἀμυνέσθαι] ἀντίους sed jaculatum longè, superaturum adversarios. "Usitata nostro carminum cum telis comparatio. ἔξω ἀγῶνος, i. e. "praeter scopum; nam ἀγῶν h. l. est locus certaminis. Suidas: Ἀγῶνα Ὀμηρος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται, φησί. [e. g. Odyss. 3, "260. Iliad. ψ, 451.] Sic et Pyth. ix. 202. —ἀντίους, intellige alios "poetas in aulā Hieronis commorantes. ἀμυνέσθαι, vel, ut in alio "cod. est, ἀμυνέσθαι, transiturum, i. e. superaturum me credo. "De voce hac v. Hesych. Ἀμυνέσθαι, ἀμυνέσθαι, διελεῖν, πα-

“ραϊδάσθαι.” GEDIKE. “ἔξω ἀγῶνος, extra spatium certaminis. 280. Boeckh. φέραις. H. B. ἐκρίναις. O. E.— P.

87, 88. *Εἰ γὰρ*—] *Utinam tempus ei semper ita [sicuti nunc, ad gloriam et victorias] divitiis optimeque munera dirigit et deducat. Idem. Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.*

89. —καμάτων δ' ἐπίλαβιν παρὰδοχοι.] καμάτων, φησὶ, τῶν θυερόντων τὸν Ἴερωνα ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθουρίας. φησὶ γὰρ ποῦ καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ τῶν Γέλων πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἰερωτος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτήσθαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἰερωνα, ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ, δυσουρίῃ δυστυχῆσαι. *Schol.*

91—96. *Ἡ κεν ἀμυνάσειεν*,—] Quae sequuntur usque ad v. 108. subnata è memorazione aerumnarum, καμάτων, in parenthesis posita sunt: redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87—90 substituerat. Lux hinc toti loco affunditur. HEYNE. *Ἡ κεν ἀμυνάσειεν*, per sync. pro ἀναμυνάσειεν [ἐαυτὸν sc. Hiero.] *Velim profectò, ut [morbi doloribus jam oppressus] recordetur fortitudinis et constantiae, quam olim in bello praestitit; eademque etiam nunc morbi impetum debellabit.*—Omninò autem respicit poeta ad pugnas mox commemorandas, contra Hetruscos et contra Poenos.—παλάμαι ex egregià Heynii emendatione,—ut sit, παλάμαι (Ἰερωτος) ἐδράσκοντο θεῶν τιμᾶν. [Ut Pyth. iv. 91.] Vulgò omnes παλάμαις, et subaudiunt aut *Hiero cum fratribus*, aut, ut Heyne in edit. *Siculi* in genere. At haec admodum dura, et, quum de Hieronis solius rebus gestis sermo sit, ad sensum non satis commoda sunt. πλούτου στεφάνωμα, i. e. Hieronis gloria bellica divitiis ejus coronam quasi imponit, nobiliorumque illis splendorem conciliat. GEDIKE. “*Θεῶν παλάμαις, Diis junctibus*, Koppe, ed. Heyn. *Deorum auxilio*, Boeckh. qui scripsit *εὐδρασκοῦτο*. Θεῶν παλάμαι, Heyn. not. P.

96, 97. *Νῦν γε μὰν*—] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, τὸν Φιλοκτήτου τρόπον ὃ Ἰερων μετερχόμενος, ἐστρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνίκησε. φορέῃ δὲ φερόμενος ὃ Ἰερων διὰ τὴν λιθουρίαν κατηγωνίζετο τοὺς ἐναντίους. παραβάλλον δὲ αὐτὸν τῷ Πόλαντος Φιλοκτήτη παρέκασε. *Schol.* Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis Grammatici ex Philoctetis memorazione. Verba suppeditant tantum haec: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumsi; quem inimicus, (Ulysses,) necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsit. Narrant scilicet, &c. Νῦν γε* ergo hoc diversum à superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poetae in digressionem per fabulas ad comparationem memoratas. HEYNE. “[Tanquam alter Philoctetes, qui, ab iis, a quibus in Lemno relictus fuerat, nunc ope ejus implorata, Trojam adiit, ab iis, qui eum antea contemserant, (a Therone,) precibus expetitus militatum ivit. *Ex Schodis.*] Idem, ed. ill.” *Ἀλχη* inpr. apud Homerum saepè est *mos, ritus*. Et noster Pyth. ii. 155. *λύκαιο δίκαν, lupi more*. Ergo h. l. *Philoctetae morem secutus*, i. e. Phil. similis. GEDIKE. Vide Vol. I. p. 304. l. 5.

98—100. *Σὺν δ' ἀνάγκῃ*] Mirum nullum interpretum vidisse, non ad Hieronem, sed ad Philoctetem haec spectare; quorsum enim alias φαντι δὲ, h. e. φασὶ γὰρ. HEYNE. “Haereo in hoc, praestetne σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον—ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem utique spectant seqq. φαντι δὲ pro γὰρ. Idem, ed. ii.

280. [99. *τις*, Schol. Theronem intelligit. *Ex Schedis.*] *Ed. III.*—*τῷ δὲ μὲγαλάνωρ* est *Ulysses*, cujus astutiae bene convenit verbum *ἔαυεν*. Hesych. *Σαίει, κολακείει, προσηνεύεται, θωπείει*. Sensus igitur est: *Philoctetæ amicitiam blanditiis expugnare non erubuit olim superbus Ulysses*, quippe *fati necessitate (δὴν ἀνάγκη)* coactus, quo sine *Herculis telis Trojam capi non posse constitutum erat*. Simul tamen respicitur h. l. ad ipsum Hieronem ejusque inimicos. Inuit enim poeta, Hieronem, quamvis morbo oppressum, ceteris Siciliae tyrannis atque civitatibus tamen formidabilem manere. Et revera sicut *Philoctetæ olim auxillo egebant Graeci*, sic ad *Hieronem multae civitates confugiebant*, e. g. *Cumaei*, quibus contra *Hetruscos* auxilium tulit, *Sybaritæ*, *Himerenses*, *Agrigentini*. vid. *Diod. Sic. xi. 48 et 53*. Forsan crudelis *Agrigenti tyrannus, Thrasydaeus*, patris *Theronis* successor, amicitiam *Hieronis* captaverat. Is enim biennio ante victoriam hoc carmine celebratam imperio potitus erat. (*Ol. lxxvii. 1*. vid. *Diod. xi. 53*.) Hinc *μεγαλάνωρ* proxime quidem ad *Ulysses*, sed simul etiam ad quempiam inter *Hieronis* aequales principem spectat, sive *Thrasydaeum*, sive ipsum *Theronem*, cui *Olymp. lxxvi. 1*. ob *Himerensium* rebellionem opus fuerat amicitia *Hieronis*, (*Diod. xi. 48*.) vel denique *Anaxilaum*, *Rheginorum* tyrannum, qui quum *Locros Epizephyrios* bello petere vellet, *Hieronis* metu deterritus amicitiam illius petere coactus est. *Γάρκιε*.

100—104. *φαντι δὲ*—] Ordo est: *φασὶ δὲ Ἡρώας ἀντιθέου ἐλθεῖν μεταλλάσσοντας* [lege *μεταλλάσσοντας*, à *μετάλλαξ*, ex *λάξω, λάξωμαι*, quia versus respuit duplex λ,] *Ἀημινόθεν Πόλοττον* *εὐδὸν τοξότην, ἔλκει τειρόμενον*. Dicunt enim *heros divinos* [*Ulysses* scil. et *Neoptolemum*] *venisse ut secum abducerent à Lemno Posantis filium sagittarium, ulcers tabescentem*: *Philocteten* scil. "*μεταλλάσσοντας*, *Edin. 5ta. μεταμελθοντας*, *Boeck. Πόλας, αντος. P.*

281. 105. 'Ος Πριάμοιο—] ὅστις *Φιλοκτήτης τὴν Πιον ἐπόρθησε, καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τοῖς Ἕλλησι τοὺς πόρους· ἀνέλε γὰρ τὸν Πίαντον ἀσθενεῖ μὲν καὶ ἀδυνάτω σώματι βαδίζων, ἀλλὰ μεμωραμένον ἦν τὸ τὴν Πιον ἀλῶναι τοῖς Ἡρακλείας τόξοις*. Schol.

109—111. *Οὔτω δ' Ἴερωι*—] οὔτω δὲ, *φησὶ, τῷ Ἴερωι ὁ θεὸς ὀρθωτῆρ καὶ ἰατῆρ γένοιτο, ὡς καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ. φησὶ γὰρ Διονύσιος, χρῆσμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολουδόμενον τὸν Φιλοκτήτην ἀφαινώσαι, τὸν δὲ Μαχάονα ἀφελόντα τοῦ ἔλκους τὰς διαβαλεῖδας ἀόγκας, καὶ ἐπικλύσαντα αἶμα τὸ τραῦμα, ἐπιπάδας βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἰλήφει παρὰ Χείρωνος, καὶ οὔτως ὑγιασθῆναι τὸν Ἴερωα. οὔτως οὖν καὶ τῷ Ἴερωι—ὁ θεὸς ὀρθωτῆρ καὶ ὑγίειας αἰτίος γένοιτο εἰς τὸν ἐσόμενον χρόνον, ὃν ἐπιθυμεῖ ἐσχέριαν παρεχόμενος*. Schol. Sed vide *suprà* ad v. 91.

112—121. *Μῶδα, καὶ παρ Δεινομένει*] *Musa, obtempere mihi ut canas etiam apud Dinomenem poivân τεθρίσκων, praesentium victoriae quadrijugo curru ab Hierone partae. νικηφορία δὲ πατέρος [ἐστὶ] χάσμα οὐκ ἀλλότριον, victoria enim patris est gaudium non alienum à filio*. [Refert Scholiastes, ex *Phillisto* et *Timaeo*, *Dinomenem* filium fuisse *Hieronis* à *Nicoclis* *Syracusani* filiâ susceptum; (è priorè enim uxore *Anaxilai* filiâ, et *Theronis* consobrinâ, nulli erant ei liberi;) undè etiam nomen filii idem erat ac avi; *Dinomenes* enim erat pater *Hieronis*.] *Age*, nunc cane laudes *Hieronis*; *deinceps gratum ex eo quòd hunc hymnum ipsi Dinomeni Aetnae regi, cui urbem illam, divind libertate donatam, Hyllicae normae legibus Hiero condidit* [*ἀνα-*

πίδας τὴν Κατάνην ὁ Ἱέρων καὶ Αἰτνὴν μετονομάσας, διοικεῖν **231.**
 νομένοι τῷ νόμῳ—δέδωκεν, ἐν νόμοις τῆς Λακωνικῆς σταθμῆς. Τοῦτο δὲ
 λέγει, ἐπεὶ στρατηγὸν αὐτῆς κατέστησεν αὐτὸν, ἐλευθέρους ἀπέειπε
 τοὺς Αἰτναίους, καὶ τοὺς Λακωνικοὺς τῷ νόμῳ ἢ νόμοις χρωμένους.
 Schol.] Concesserat sine dubio Hiero novis colonis, ut antiquis legi-
 bus uterentur, ἐν νόμοις Ἑλλάδος σταθμῆς, i. e. ad normam legum
 Hyllicarum. Leges Hyllicae sunt in genere Peloponnesiacaе, et in
 specie Spartanae, siquidem Hyllus, Hercules filius, primus olim dux
 fuerat Heraclidarum, qui cum Doribus Peloponnesum quartâ de-
 mum aetate expugnabant. Γεκδικε.

121—125. Θέλοντι δὲ—] Ordo est: ἔκγονοι δὲ Παμφύλου καὶ
 μὴν Ἡρακλειδῶν, ναίοντες [ἐν] ὄχθαις ἐπὶ Ταῦγετον, θέλουσιν αἰεὶ
 μένειν Δωριεῖς ἐν τεθμοῖσιν Αἰγυμῶ. Posterī autem Pamphyli,
 atque etiam Heraclidarum, qui olim habitabant in oris sub Ταῦγετο,
 curiunt semper manere Dorienses in legibus Aegimii. Nam, ut
 rectè observavit Gedikius, Παμφύλου καὶ Ἡρακλειδῶν ἔκγονοι
 sunt h. l. recentes Aetnae incolae, ex Peloponneso deducti. Doriensium
 nepotes, (verba sunt ejusdem viri doctissimi,) quamdiu in ipsâ
 Peloponneso à majoribus expugnata habitabant, Dorienses manere,
 mirum non erat. Sed transgressos in Siciliam quoque, Dorienses
 tamen manere et antiquis legibus uti voluisse, id quidem omnino
 memorabile erat. Ταῦγετον et Amyclas commemorando videtur
 poeta regionem, undè Aetnae coloni venerint, accuratius denotare.
 Δωριῆς pro Δωριεῖς. Notandum, non solum eos Aetnae incolas,
 qui ex Peloponneso migraverant, Doros fuisse, sed Syracusanos
 quoque, ex quibus dimidia colonorum pars conscripta erat; siquidem
 et Syracusae olim à Peloponnesiaca, hinc à Doribus erant extructae.
 Aegimius, Doriensium rex et legislator, Hercules aequalis, qui
 ei contra Lapithas auxilium tulit. v. Apollod. Bibl. ii. 7. Hujus
 postea filii Pamphylus et Dymas Heraclidas Peloponnesum expug-
 natos comitabantur. Apollod. ii. 8. Caeterum, uti Heynius notavit,
 ναίοντες non est habitantes, sed qui olim habitabant, οἱ ναθάμνοι
 per enallagen temporis, ut ille: sed potius imperf. participii, cujus
 forma eadem est ac praesentis: saltem ita grammatici. Ὀχθαις
 ὑπο Ταῦγετον. Sic omnes. An constr. ἐπὶ ὄχθαις—sub cavis Ταῦ-
 γετι: ὄχθαις pro ὄχθοις, ut supra v. 29. αἰνῆ Ταρτάρου, &c. ? P.

125. —έσχον—] Tenuerant— vi plusquamperfecti: nam ad colo-
 norum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. ΗΕΥΚΕ.
 Εσχον δ' Ἀμύκλας—] κατέσχον τὴν Σπάρτην ἐπὶ μᾶς γὰρ πό-
 λεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικὴν. Schol. Tenuerant vero Amyclis
 beatis, à Pindo profecti, albis equis vectorum Tyndaridarum celebratissimi
 accolae, quorum hastae gloria floruit. Πινδοθῆν] λέγει, ὅτι οἱ Δωριεῖς,
 διὰ Πίνδου τὴν καθόσον ποιησάμενοι, εὐχερῶς τῆς Πελοποννησίου
 ἐγένοντο ἐγκρατεῖς. Πίνδος δὲ Περφέβοις υἱός. —Τυνδαριδῶν
 γειτονες] ἔδει σύνοικοι εἶπέν. ἀλλὰ φησὶν, ὅτι ἰστοροῦσι τινὲς τοὺς
 Διοσκουρούς μετ' ἄλληλους εἰς Ἄργος· γειτνῆ δὲ τὸ Ἄργος τῇ Λακω-
 ναίῳ. Schol. Περφέβοις alii. P.

130—136. Ζεῦ, τέλει—] Locus impeditus, in quo expediendo nec **232.**
 olim feliciter versatus sum, nec nunc mihi satisfacio.—Conjicere
 licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari.
 ΗΕΥΚΕ: Additamenta. Verba sic forsitan construi possent: Ζεῦ δὲ
 τέλει, ἔκμον λόγον ἀνθρώπων αἰεὶ διακρίνειν τοιαύτην αἰδαν ἀστοῖς
 καὶ βασιλεῦσιν κατ' ὕψος Ἀμύκλα [Dor. pro Ἀμύνου, à nominat. Ἀμύ-

282. *vas.*] *At O Jupiter, perfice ut recta et vera ratio hominum semper dijudicet et intelligat, i. e. [uti Dammius interpretatur,] ut quivis sanae mentis agnoscat in civibus et regibus eandem beatam sortem apud Amenam Aetnae fluvium. [Quae Heynius ita olim reddidit:— hanc conditionem (fortunam) semper praesta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant. Et addit: ἔνυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Priori tamen interpretationi favet Scholiastes: ὃ Ζεῦ, τέλειε διὰ παντός τοῖς Αἰτναίαις τοῖς περιαικούσιν τὸν Ἀμένη ποταμόν, τοιαύτην μερῶα βασιλεύσῃ τε καὶ δημόταις παραίχου, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθῆς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἶσθῃ.] Σὺν τοι εἶν— [τὴν Dor. pro σοί, τίθι, τοι particula,] ἤγητῆρ ἀνήρ γέρον ἐπιτελλόμενος ἰῶφ, τράποι τε [αὐτὸν] τε δῆμον ἐπὶ σύμφωνον ἠσυχίαν. Te quidem favente, senex rex Hiero filio suo Dinomeni praecipiens, [ὃ τῆς Σικελίας ἤγητῆρ, ἦγον βασιλεὺς, Ἴέρων, τῶ ἑαυτοῦ ἰῶφ δεινόμενοι ἐντελλόμενος—Schol.] ipsiusque popularumque convertat ad concordem tranquillitatem. Haerent praecipue viri docti ad Ἰῶφ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε. Sed si subauditur αὐτὸν, quod videor mihi colligere è priore vocali τε et ex δῆμον in accusativo, tunc non malè procedere videtur sententia. Vel cum Pauwio lege ἰῶν, et constructio sit: ἀνήρ ἤγητῆρ ἐπιτελλόμενος τράποι ἰῶν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἠσυχίαν σύμφωνον. "Videtur enim," inquit Heynius, "Hiero filium Dinomenem novae coloniae praefecisse, ut ipse olim à fratre Gelone Gelae, "Thrasydæus à patre Therone, tyranno Agrigentino, Himerae, "praefecti fuerant; filium adeo in potestate retinere sibi certè "ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est causa cur "ἰῶν abierit in ἰῶφ, propter ἐπιτελλόμενος." "Ἰῶφ γ'—Boeck. P. 137—141. Λίσσομαι—] Ordo est: Κρονίων, νεύσον, λίσσομαι, ὄφρα ὃ Φοίνιξ, ὃ τε ἀλαλητὸς Τυρβανῶν ἔχη [ἑαυτὸν] ἡμέρον κατ' οἶκον, ἰῶν ἐπὶ ὕβριν ναυδίστονον πρὸ Κύμας. Saturnie, admae, precor, ut Phoenicius Tyrrhenorumque strepitus contineat se tranquillam in domo, intuitus cladem navalem ad Cumas. Gedikius, cum Schol. refert ἰῶν ad Κρονίων. Videbas olim, Jupiter, Tyrrhenorum ad Cumas cladem. Aliter Heynius, "Cur ἰῶν," inquit, "ad Jovem "nollem referre, erat, quod mihi videbatur hoc otiosum esse; at "hostes à novâ expeditione deterreri poterant recordatione cladis "prioris acceptae. ὃ Φοίνιξ, ὃ Τυρβανῶν τ' ἀλαλητὸς mihi dictus "videbatur pro copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et "Etruscorum; eae viderant cladem ad Cumas acceptam." Precatur poëta ut in posterum Hieronis imperium tutum sit à Tyrrhenis (devictis ab Hierone) et Carthaginiensibus (devictis à Gelone.) Locus ab interpretibus antiquis et recentioribus ante Heynium turbatissimus. Malè enim confuderunt Hieronis res gestas, et Gelonis praeclara facinora, quibus poëta comparat Hieronis res gestas. ΓΕΔΙΚΙ. "Junge ἄμερον οἶκον κατέχη—Boeck. P. 142—147. Οἶα Συρακοσίων—] Suspiciabatur Heynius copulam excidisse. —Οἶα Συρακοσίων τ' ἀρχῶ δαμασθέντες πάθον ἀνυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς ὄφιν &c. ut sequentia penderent à superioribus: ὄφρα ὃ ἀλαλητὸς ἰῶν ὕβριν, οἶα τε πάθον. ἀλαλητὸς v. 139. pro exercitu poni, nihil habere posse, existimat idem vir summus, quod mirationem faciat: est enim perpetuum hoc poëtarum, ut θόριβον, κιδαιμόν, et similia, "ἀλαλάν— Nem. iii. 104." pro pugná et pro acie pugnantium memorent. Construe igitur hoc modo:—οἶα τε ἐπάθον*

δαμασθέντες ἀρχῶ Συρακοσίων, et quætia passi sunt victi à Gelone duce Syracusanorum, δε ἐβάλετο ἡλικίαν σφιν ἀπ' ἀκνύρων ναῶν, ἐξέλεων Ἑλλάδα βαρείας δουλείας. qui dejecit juventutem ipsorum in mare à velocibus navibus, Graeciam extrahens à gravi servitute.

147—154. —αἰρέομαι—] Haec sic explicavit in alterâ suâ edit. Heynius: Atheniensium laudem (si Atheniensium laus mihi celebranda est) praefero (αἰρέομαι, prae omnibus aliis laudo) decus (χάρις) ex pugná ad Salaminem; Spartanorum verò (ἐν Σπάρτῃ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) celebrabo pugnam ad Plataeas: at Dinomenis liberis à pugná ad Hisperam laudes sunt petendae.—μισθὸν dixit pro praemio, laude ex victoriâ, ut Nem. vii. 93. &c.—τελέσας aut universè dixit secundâ personâ, pro τελέσαι ἄν τις, uti statim v. 157. εἰ φθέγξαι, vel ut seipsum alloquatur, ut saepè facit. Hactenus ille. [Vel est τελέσας pro τελέσας, (vide συντανύσας infra v. 158.) ut rectè exponit Scholiastes: neque nimis refragatur temporis aoristi usus. T. Υουκ.] τὰν πρὸ Κιθαιρώνας μάχην intellige pugnam Plataensem. Plataeae enim prope montem Cithaeronem sitae erant. Μῆδειοι sunt Persae, ut antea Φοίνικες, Carthaginienses. ταῦτι [scil. μάχαις.] Nam χάρις suprâ pro μάχη. ΓΕΔΙΚΕ. Referendum autem ad sensum, de duplici victoriâ, non grammaticè exigendum, ταῦτων. ΗΕΥΚΕ. " v. 147. ἀρέομαι, q. e. ἀρούμαι. v. 151. Μῆδειοι sine μέν. Boeck. P.

157—161. Καιρὸν εἰ—] Sententiarum ordo sic decurrere vide- 283.
tur: Laudes adhuc Hieronis percurri; molestas quidem auditiu invidiis; omnino vero nimis brevitas usus sum. Hac se, insigni cum arte, uti, poëta aliquoties declarat: v. Pyth. iv. 439. sqq. ix. 133. sqq. qui locus prorsus cum hoc convenit. ΗΕΥΚΕ. Poëta sentiens, se in nimis latum campum laudum Hieronis deferrî, revocat sese, sibi que sufficere ait, quod praecipua quasi capita ex illius historiâ delibaverit. Addit rationem. Κόρος γὰρ ἀκαυβλύνει, &c. Ingrata enim satietas (i. e. laus nimis diffusa et singula quaevis copiosè enarrans) obtundit celeres (i. e. ad finem quasi properantes) ἀνιστοι (auditorum et lectorum.) ΓΕΔΙΚΕ. Καιρὸν εἰ φθέγξαι] οἱ μὲν φασὶ τὴν Κατὰ πρόθεσιν λέπειν, ἢ ἢ κατὰ καιρὸν εἰ φθέγξαι.—ὁ δὲ νοῦς· εἰ τὰ καιρὰ λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συντημῶν καὶ συμπλέξας, οὐκ ἀπολοῦθῃς: μέμψις, οὐδὲ φθόνος· ὁ γὰρ αἰάνης κόρος, ἦσεν αἰώνιος καὶ διηνεκής, καὶ ἡ μακρολογία ἀμβλύνει τὰς τῶν ἀκουόντων ταχέας ἀπάδεις, ἀντὶ τοῦ διανοίας. Schol. Εἰ φθέγξαι [κατὰ] καιρὸν, συντανύσας [Dor. pro συντανύσας] κείρῃσιν πολλῶν ἐν βραχεί, Si locutus fueris opportune, multarum rerum summam complexus brevi in sermone, melius modis ἀνθρώπων ἔσεται, minor reprehensio hominum sequitur. γὰρ κόρος, &c. uti suprâ. ἀπάδεις, contractè pro ἀπάδειας, ab ἄπαδεις, ιος, ἡ, mens, cognitio.

162, 163. Ἀστῶν δ' ἀκού—] Civium autem gloria clam praemiis et pungit (invidiorum) mentem, sed magis etiam id fieri solet in meritis et laudibus peregrinorum, sicut Hieronis. Hiero autem Syracusis natus non erat, sed peregrinus, quippe Gelae natus. ΓΕΔΙΚΕ.

165—168. νόμα δίκαιον—] —τὸν νῦν τεταγμένον σοὶ δῆμον δίκαιον καὶ ἀγαθῶ κυβέρνησιν πηδαλῶν τὸ νόμα γὰρ ἀντὶ τοῦ κυβέρνησιν.—Ἀπειθεὶ δὲ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα τὸ στόμα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ἔρη. πρὸς ἄκμονα δὲ ἀπειθεὶ ἢ χαλκευε τὴν γλῶσσαν ὅ ἐστι, φιλαλήθης ἔσο, ἧτοι ἀλήθευε. ἴσως δὲ τι ἐπηγγείλατο τῷ Πινδαρῶν ὁ Ἴερων. Schol. χαλκευε γλῶσσαν πρὸς ἀπειθεὶ ἄκμονι est, ad verbum, forma linguam in incaude veraci; quod poëticè dictum pro

283. *veritati stude; veritatis amantissimus esto. Angl. form thy tongue on the anvil of truth.*

169—171. *Ἐλ τι καί—*] —*Παραυθύσσει*, quod et Gedik. V. C. sensit, videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, à scintillis petittum, quae cadendo ferro *omīcunt*. Potest autem esse vel *εἰ τι φλόγαρον παραυθύσει* *καρ ὄθεν*, vel *εἰ ἡ γλώσσα παραυθύσει τι*, transitivè, —*μέγα φέρεται, καρ ὄθεν, quia à te profectum illud est*. Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. xi. 87. *Ἡγεγε. φησὶ δὲ, μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἀμαρτήματα, κἀν εὐτελεῖ ἑυγαίην. εἰ καὶ τι ὄν εὐτελεὲς ἀμαρτης, καὶ τοῦτο μέγιστον ἔσται.* Schol.

171. —*πολλῶν ταμίας ἑσθὲ*] Sic Eurip. Med. sub finem: *Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ.*

172. —*πολλοὶ μάρτυρες ἀμοστέρας πιστοί.*] *multi testes sunt utriusque rebus (bene maléque gestis) fide digni.* Κορπίου.

173—175. *Ἐδανθεῖ—*] *εὐγενεὶ δὲ, φησὶ, τρέφω περιμένων, εἰ δὴ τι φιλεῖς τὴν ἡδέϊαν τῶν ἑγκωμίων ἀκοήν, μὴ ἀπέκαμνε πρὸς τὰς δαπάνας.* Schol. *ὀργῇ, παρὰ Θουκυδίδη, ἀντὶ τοῦ διανοίᾳ, τρέφω, εὐκόπῳ.* Σουδά. Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 337. "*Ἐδανθεῖ δ' ἐν ὀργῇ, in generosa indole. μὴ κάμνε, nisi aegre ferre—*Vide Kopp. Boeck. P.

176—189. *Ἐξίει—*] *ἄσπερ δὲ κυβερνήτης ἀρίστος, ἔα πρὸς πνεῦμα τὸ ἰστίον.* Schol. *Μὴ δολωθῆς εὐτραπέλους κέρδεσ.* Sensus est *Cave deoipriaris aulicorum urbana et dianda astutia.* *Κέρδεα* enim h. l. non sunt lucra, sed *astutia, &c.*—quo sensu ea vox saepissime apud Homerum occurrit. Γεωργ. Conoimit Diod. xi. 87. *Qui successerat Geloni, Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est, ἣν γὰρ φιλάργυρος καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἀπλότητος καὶ καλοκαγαθίας ταδελοφῶ ἀλλοτριώτατος.* Ἡγεγε. *Οπιθόμβροτον αὐχῆμα, &c.* *Famas gloria homines sequens post mortem, in scriptis tum historicorum tum poetarum sola defunctorum virorum veram vitae rationem indicat. λόγιος est historicus.* Vide Hesychium in voce. "V. 178. *κέρδεσ ἐν εὐτραπέλους.* Heyn. Beck. Bonedict. &c. *εὐτραπέλους κέρδεσ.* Edin. Oxon. Boeck. Hic ob metrum. Heynium ob sonum sequutus sum. P.

284. 187—190. *Ἐχθρὰ—φατίς.*] Angl. *An odious character attaches itself universally to the crime Phalaris.* (De Phalaridis tauro aeneo satis notum.) *Ὅδδὲ μιν φέρεμγγες*] *οὐδὲ αὐτὸν, φησὶ, τὸν Φάλαριν αἰ παικίδιαι κιδάρι παρὰ συμποσίους καὶ δαίμονος εἰς κοινωνίαν ἡδέϊαν θέρονται, —ταῖς τῶν παιδῶν "ὄμιλλαις καὶ τοῖς" ὕμνοις τουτέστιν, εὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίους παῖδες ἄμνοῦσιν.* Schol. "*καυτῆρα νηλέα νόον, ustulatorem, saevum mentis.* Κορπίου. *κοινωνίαν—sub. eis, in consortium suave. Idem. παιδῶν δαίροισι, puerorum vel juvenum coetibus et cantibus.* P.

"192. *Ἐὐ δὲ παθεῖν, τὸ πρ—*] Edin. *Τὸ δὲ παθεῖν εὐ, πρ—* Heyn, &c. P.

* *HPINNHE ΦΑΗ εἰς τὴν φάμην.*] Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobaeus Tit. *De Fortitudine* [S. vii.] *φάμην* pro *ἀνδρεία* accipiens, quomodo accipi debet omnino, si Erinna Lesbica Oden haec fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis in

penult. versu est *δπως ἀνεῖδα*, quod mutatum fuit fortè, ne sensus imperfectus videretur. Si carmen integrum extaret, dijudicari posset, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia satis benè referri possunt. BRUNCK. ERINNA Lesbica, aequalis, ut aiunt, Sapphūs, innupta decessit admodum juvenis, vix nata annos undeviginti. Fabr. Bibl. Gr. Lib. ii. c. 15. s. 28. ubi vide plura.

Ver. 2. — *δαίφρων ἀνασσα*,] *regina belli perita, & vaietes Olympon σεμνὸν ἐπὶ γᾶς αἰὲν ἀθραυστον*, quae incolis Olympum magnificum in terrâ semper stabilem.

6. *Κῦδος βασιλῆον ἀρχᾶς ἀφθήκτω*] *est imperium nummum et perpetuum*. BOHN. βασιλῆον, Aeol. pro βασιλειον. et ἀφθήκτω pro ἀφθήκτου.

7. *Ὀφρα*—] *Ordo est: ὄφρα ἔχουσα κοραίνειον κράτος ἡγεμονεύης*. ut excellenti robore praedita gubernetur.

9. — *ὀδύγλα*] Aeol. et Dor. pro ζεύγλη. λέπαθνα sunt lora lata, quibus equi collum religatur ad jugum. Σῆ δ' ἄπο, &c. Sensus est: *virtute animoque omnia terrâ marique dominantur et coërentur*. BOHN.

15. *Σοὶ μόνῃ*—] *Tibi soli ventum prosperum imperii non mutat*. 28b. *Ἠδόντα δέ, &c.* Celebrerrimus Henr. Stephanus, qui totam hanc Oden numeris Sapphicis Latinè adumbravit, sic optimè dedit sequentia:

*Ipsa, quae gaudet dare cuncta passum,
Resque transformans hominum Vetustas,
Implet aeternum tua sola ventis
Regna secundis.*

*Namque prae cunctis sobolem valentem
Procreas, bellis habilem: feraxque
Non Ceres spicis magis, ipsa quam sis
Prole virorum.*

* *ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.*] *In mortuum Adonidem*. Hoc grammatici Theocriteis Idylliis adscripserunt in 2do cod. Vat. Sed non esse Theocriti, cum metri ratio, tum magis ipsa carminis indoles, haud obscure demonstrant. WARTON. De Veneris amasio Adonide, deque more quo periit, dentibus aprugnis morsus scil. junieribus etiam discipulis satis notum. Neque est quod huic poematio immoremur. Est merus, ut Galli vocant, *jeu d'esprit*.

Ver. 7. — *ποτανοί*] Dor. pro ποτηνοί, ut *volucres*.

32. *Καὶ μὲν κατεόναζε.*] *Et mihi admodum nocebat*. Valck. in 286. priore suâ edit. dedit—*φιλάσαι*, *Καὶ μὲν ἔστιν κταντήρ* et *meus dens eum laedit*. Sed hanc vulgatam lect. postea praetulit.

46. *Ἐκαὶ πὸς ἐρωήνας.*] Stephanus observat primum, à quodam deo postremos versus, in quodam vetere cod. non repertos fuisse: deindè legere mavult *ἔκλαιε*. *Suorum amorum miserias deplorabat*: aut si *ἔκαὶ* vera esset lectio, *ἔρωτας* interpretatur *τοῦς ἐρωτικὸὺς ὀδόντας*. Dorville [ad Charit. p. 431.] *ἔρωτας*, [amatorios dentes] probat. Haec lectio mihi quidem unice placet; at tunc *πὸς* de *πρὸ* Veneri in loco fortè quodam aut allibi dicatâ, ubi ignis lucebat

intelligo: quasi aper dentes tanquam sacrificium et piaculum in aram, ubi ignis ardebat, projecisset, quo suum expiaret delictam. HARLES. " Scripsi pro ξρωτας. P.

287. * *α. ΒΑΣΙΛΙΟΥΤ.*] Quis fuerit Basillus iste, cui tribuit hoc odarium codex Vaticanus, et quandò vixerit, omninò latet. ΒΟΡΝ.

3. *Ουαρ—*] i. e. *κατ' ὕναρ*, in somnio, λέγων προσέειπε, diceas alloquitus est me.

5. *Περιπλάκην*] Sine augm. aor. 2. pass. in med. sensu, ut sæpè fit; à verbo *περιπλέκω*. *osculatus amplexus sum eum*; i. e. *eum amplexus osculatus sum*.

11. *Ὁ δ'—*] *Ἐρως* scil. *ἔξελών στέφος καρήνου* [*Ἀνακρόντες*] *δίδωμι μοι*.

14. *Ἐγὼ δ' ὁ μωρός*] Angl. *And I, the fool that I was,—*

† *β. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥΤ—*] *Ejusdem. Ad Pictorem.*

1. *Ἄγε, ξω—*] Bacchius malè pro anapaesto. Τ. ΥΟΥΚΑ.

2. *Λυρικῆς—*] Ordo est: *ἀκουε ἑτεροπνύουσι ἐναέλουσ λυρικῆς Μούσης τε φιλοκαίγμονος Βάκχου. αὐδὶ ἀλternatim flantes tibiae Lyricae Musae et Bacchi jocos amantis.*

5. *—πόλεις—Ἰαράς—*] *urbes—* i. e. *incolas urbium hilares et ridentes.*

7. *Ὁ δὲ κηρός—*] Nam veteres tabulae fiebant ex cerâ, quae cum coloribus inurebatur; quae pingendi ratio dicebatur encaustica. [cf. Plin. H. N. xxxv. 11. 39.] *νόμοι* hoc loco sunt *modi musici*, carminis modulationes, vel *cantilinae*. *Νόμοι φιλοῦντων* sunt ergo *cantilinae amantium, carmina amatoria et nuptialia*. ΒΟΡΝ. Est hoc odarium, ut videtur, dithyrambici generis.

288. * *γ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥΤ.*] Lepidissimum hoc odarium, in quo ostenditur Amorem Bacchi comitem assiduum esse, vulgò adscribitur Juliano Praefecto Aegypti sub Imp. Justino; cujus carmina videre est in Brunckii Analect. ii. p. 493.

3. *Καὶ εὖν πτερῶν κατασχὼν*] Angl. *And having caught him by the wings, &c.*

6. *Καὶ νῦν ἔσω—*] *Et nunc intra pectus meum alis visis me titillat.*

II. NOTAE IN SCOLIA.

289. * *ΔΙΑΦΟΡΩΝ—*] *Diversorum Poëtarum Cantica sive Scolia.* De hujusmodi Scollis, [Angl. *CATCHES. Bent. Diss. on Phal. p. 374.*] quae in convivio cantare solebant Graeci veteres, vide Athenaeum, Lib. xv. c. 14. p. 694. A. Frid. Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiae Graecae, Vol. I. Par. i. p. 291. et Klotz. ad Tyrt. Dissert. ii. p. 236. sqq. ed. ii. Cf. *Hurd's Notes on the Art of Poetry of Horace*, ad v. 219. " Vol. i. p. 176. ed. iv.

† ΠΙΤΤΑΚΙ ΜΙΓΥΛΕΝΑΚΙ. I. 3. *Πιστὸν γὰρ οὐδὲν—*] Paulo impeditior sententia corruptelae suspicionem movet. Gilb. Wakefield in Syl. Crit. Part. v. p. 25. corrigat: *πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλώσση δια σέματατος*

λαλῶν διχόμυθον ἔχουσα κραδίη νόημα. *Animus duplex nitit, cui confidat, linguā effatur.* JACOBS. Vide Diogenem Laert. I. 78. p. 49.

* SOLONIS ATHENIENSIS.] Ecce vobis SOLON, vir sanctissimus, legum 290. lator sapientissimus, poeta optimus: qui si quid in reip. administratione ardui objiceretur, ad poeticam facultatem semper confugiebat. LOWTH, Praef. i. p. 15. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. i. p. 735. sqq. edit. Harles. L. ii. c. 11.

Ver. 1. Περυλαγμένος—] Hoc Scollion servavit Diogenes Laertius in Solonis vita. [L. i. s. 61.] BRUNCK. Gnom.

3. —φαιδρῶ—] Ad sensum facit Lucian. T. iii. p. 153, 20. Reiz. *προβλέπει μὲν καὶ προβμειδιᾷ τοῖς χελλεσιν ἀπροις, μισεῖ δὲ καὶ λάθρα τοῦθ' ὀδόντας διαπρίει.* et mox: ἕτερα μὲν κέθνοντα ἐνὶ φρεσὶ, ἀλλὰ δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ μάλα περιπαθῆ καὶ πένθους γέμουσαν τραγωδίαν. "Calumn. 24. Vol. viii. p. 51. Bipont." Pro ἔγχοσ in v. 2. ἔγχοσ Casaubono placebat. JACOBS.

5. —μελαίνας—] *mentem nigram et improbam.* Illustrat Gataker. ad M. Antonin. iv. p. 115. sq. *Idem.* "s. 28. p. 153. n. ed. ii.

† CALLISTRATI. 1. Ἐν μύρτου κλαδί—] Erat hoc Σκολιὸν Athenis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari solitum esset.—Liquet autem ex ipso Σκολιῶ, conjuratos, cum Hipparchum adorirentur, pugiones suas abdidisse in illis myrti ramis, quos, opinor, solenne erat gestari ab omnibus, qui Sacrificio Panathenaeico interessent: quod etiam disertè testatur Aristophanis Scholiastes. LOWTH, Praef. i. p. 13. n. ubi vide plura. "Vide Aristoph. Acharn. 980. P.

* HYBLIAE CRETENSIS. 1. Ἔσσι μοι πλοῦτος—] Vide Athen. p. 695. 291. F. L. xv. c. 15. Eustath. ad Od. η. p. 276. 47. Kitz. ad Tyrt. Dissert. ii. p. 238.—Vir fortis et generosus, qui hic loquitur, omnes suas divitias in armis positas esse ait, quibus sibi omnia, quae ad vitam sustentandam opus sint, compararet.—*λαϊθήλια* secundum Eustath. ad Il. μ, p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἐξ ἀκατεργάστων βυρσῶν, fiunt. Herodot. vii. 91. p. 547. 71. *λαϊθήλια εἶχον ἀντὶ δόσιων, ἀμοιβῆς πεπονημένα.*—Τούτω—ἀρῶ. Horum armorum praesidio tutus, quae alii labore parant, ipse possideo. His igitur aris, messem facio, vinum torqueo. JACOBS. "Eustath. Od. η, 125. p. 1574. 6. Il. μ, 426. p. 911. 60. et Il. ε, 483. p. 570. 17. Rom. P.

5—7. μνοίας—] *ἀκετείας.* Hesych.—Imperfecta est oratio in verbis πάντες γόνυ πεπτηγῆτες, ubi sine dubio legendum est πάντες ἐς γόνυ—*Idem.* Versus aliter disposuit Hermannus de metris, p. 338. Hoc σχολιὸν citavit celeberr. Gul. Jones, Asiat. Poës. Comm. C. xii. p. 287. quia veterum Arabum poësi sit persimile. Versus tamen et ille aliter disposuit.

† ALPHEI MITYLENAEI. 1. Ὀδ στέργω—] *Lurcam quisquis mediocritatem Diligit, &c.* Hor. Lib. ii. Od. 10.

291. 2. —*ὄσα Γύγης.*] De Gygis historiâ adî Herodot. Lib. i. 8. seq. Latinis versibus ita olim adumbravit hoc poemation Georg. Buchanan, Scotus:

*Non agros cupio mihi feraces,
Non aurum veluti Gyges: sed illum
Qui mi sufficiat, Macrine, victum.
Illud Nil nimium nimis juvat me.*

Ita verò, H. Grotius, Batavus:

*Non quaero segetis feracis arva,
Nec Gygis rutilam potentis aurum;
Aequo quod satis est, amo, Macrine,
Nam mi nil nimis, ah nimis probatur.*

Atque ita nupèr Sam. Johnson, Anglus:

*Nunquam jugera messibus ornata, aut
Quos Gyges cumulos habebat auri;
Quod vitæ satis est, peto, Macrine,
Mi, nequid nimis, est nimis probatum.*

† *ΑΛΕΞΙΠΟΤΑ.*] Non multum est in hisce Scoliis anonymis, quod morae aliquid discipulis superioris classis inferre possit.

I. 1. *Εἰς ἐξῆν*—] Ordo est: *Εἰς ἐξῆν, διελόντα τὸ στήθος, γινῶναι ὁποῶς τις ἕκαστος ἦν, Ἐπειτα ἐκιδόντα τὸν νοῦν, κἀλεῖν τε κλειδόντα, νομίζειν φίλον ἄνδρα δδὸλω φρενί.* Sed *γινῶναι* à Brodaeo additum est. Quare ita Hermannus: "In hoc scollo non erat "necesse, ut *γινῶναι* adderetur. Rectè enim sic legitur apud Atheneum: "naom:" " L. xv. c. 14. p. 694. n. Eustath. Od. η. ubi supra."

*Εἰς ἐξῆν, ὁποῶς τις ἦν ἕκαστος,
Τὸ στήθος διελόντ', Ἐπειτα τὸν νοῦν
Ἐκιδόντα, κλειδόντα κἀλεῖν,
Ἄνδρα φίλον νομίζειν δδὸλω φρενί.*

"Illa, ὁποῶς τις ἦν ἕκαστος, ad ἐκιδόντα pertinent, sed ita, ut, "quasi eorum oblitus, rem repetat his verbis, τὸν νοῦν. Neque à "veteri Latino sermone alienum est ista sic verti: utinam, qualis "quisque esset, postquam peccata aperuisset, tam deinde mentem liceret "cognoscere." De metris, L. iii. p. 415.

292. II. 1. *Παλλὰς Τριστομένη,*—] Hermannus legit, *Ἀθηνά,* atque ex tribus postremis versibus duos fecit:

*Ἀπερ ἀλγέων καὶ θνάσεων
Καὶ θανάτων ἀέρον, σὺ τε καὶ πατήρ.*

de Metris, p. 414. ubi vide quae vir doctissimus tradidit de metri genere in his et quibusdam aliis Scoliis:

III. 1. 'Ὅστις ἄνδρα—] Rectè in duos Choriambicos digerit Valckenarius, Hippol. p. 180. c. *Anon. Cantab.*

'Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωκεν, μεγάλην ἔχει
Τιμάν, ἐν τε βροτοῖς, ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV. Σὺν μοι πνευ,—] Athen. p. 695. D. L. xv. 15. Hinc Eustath. Od. 7, 125. p. 277. 10.—Valckenarius ad Phoeniss. p. 146. veterem scripturam fuisse putat hanc: Σὺν μοι μαινομένω μαινεο, Συστάφρονι σταφρόνε. Quod ex parte probat Hermannus, qui hic metrum choriambicum agnoscens, p. 319. corrigit:

Σὺν μοι πνευ, συνήθα, συνέρα, συσταφρονηφρόει
Σὺν μοι μαινομένω μαινεο, σὺν σταφρόνι σταφρόνε.

Theognis v. 307. Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαινομαρ ἐν δὲ δικαίοις
ἀνθρώπων πάντων εἰμὶ δικαιοτάτος. JACOBS. " Eustath. uti supra. P.

III. NOTAE IN PAEANAS.

* PAEANES.] *Παιάν* erat hymnus in laudem Apollinis, (nec non 293
Dianae, secundum alios,) qui canebatur ad amoliendum et propul-
sandum aliquod malum, sive morbi, (ac praesertim pestis,) sive
belli. Sed et partâ victoriâ, aut in praelii congressu canebatur: à
verbo *παῖα*, quasi *παῖάν*.—Generalius autem *παῖάν* de hymno qui
canebatur et alii cullibet deo.—Quinetiam plurali numero *παῖνες*
generaliter cantillenas et hymni deorum, nec non *εὐρημίαι* et *χοῶμαι*,
ut Hesych. exponit. H. STEPHANUS. *Theo. Ind.* Apollinis cognomen
primùm fuisse videtur; et nonnulli deducunt ἀπὸ τοῦ *καίειν*, sive à
percutiundo Pythone, sive à sanando morbos. [Vide supra ad Oed.
Tyr. v. 152—166.] Est et *παῖάν*, φθῆς εἶδος. Vide Schol. ad Hom.
Il. α, 473. Eustath. ibid. p. 137. ima.

† ΑΡΙΦΡΟΝΗΣ ΣΙΣΥΩΠΗ. 1. 'Τυμια.] Hymnus venustissimus ad Hy-
gieiam, Aesculapii filiam, deam sanitatis. Extat apud Athenaeum,
Lib. xv. c. 20. p. 702. item " initium apud Max. Tyr. xiii. 1." Latinis
Iambicis vertit Caellius Calcagninus, in Delit. Poëtar. Italor. p. 546.
Vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 111. edit. Harles. L. ii. c. 15.
s. 17. Conf. *Armstrong's Art of preserving Health.*

4. Σὺ δ' ἐμοί—] *Tu mecum propitia habites.* JACOBS.

6. Τῆς εὐδαιμονός τ'] Citat Porsonus (Praef. ad Eur. Med. Sup-
plem. p. xxx.) Τῆς τ' εὐδαιμονός ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχῆς.
Anon. Cantab.

7. ἦ—πόθων—] *furtiva voluptas, quam adeo furtivis Venere re-
tibus venamus.* JACOBS.

10 —πόνων ἀμπνοῶ] *à laboribus respiratio. ἀμπνοῶ, pro ἀναπνοῶ.*

294. * ARISTOTELIS PAEAN.] Hoc celebre est illud Scoliū, sive, ut alii volunt, Paeān, seu potius Hymnū, de Virtute, quod Aristoteles in Hermeam Atarnensium tyrannum conscripsit. Extat apud Athenaeum, Lib. xv. cap. 16. Laertium in vitā Aristot. V. 7. et Stobaeum, p. 6. edit. Grotii. S. i. Occurrit etiam in Lib. i. c. 44. Poëtices Jul. Caes. Scaligeri, cui ita arridebat, ut is lectorem cupiat perpendere, "quantus vir Aristoteles fuerit in poësi, neque ipso Pindaro minor." Maittaire in Carm. Misc. p. 34. Hurd on Hor. Art of Poetry, p. 166. Vol. i. Singulari dissert. illustravit Koeppen, Hildesiae, 1784. et post illum Cludius in Bibl. L. et Art. Fasc. iii. p. 33. sqq. Criticis notis instruxit Buhle in Aristotelis Opp. Tom. i. pag. 32. sqq. uti notavit Jacobs. De isto autem Hermeā, ita Strabo: *Ἦν δὲ Ἐρμείας εὐνοῦχος τραπεζίτου τινὸς οὐκ ἐτήρῃ γενόμενος ὁ Ἀθήνησιν ἐκροῦσθαι καὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ἐπανελθεῖν δὲ, τῷ δεσπότην συνετυράνησε, πρῶτον ἐπιθεμένῳ τοῖς περὶ Ἀταρνείας καὶ Ἀσσόν χωρίοις. Ἐπειτα διεδίδεκεν ἐκεῖνον, καὶ μετεπέμψατο τὸν τε Ἀριστοτέλην καὶ Πεινοκράτην, καὶ ἐπεμελήθη αὐτῶν τῶ δ' Ἀριστοτέλει καὶ Ὀυγατέρα ἀδελφίδου [ἀδελφοῦ, Mss. Siebenk.] συνήκισα. Μένων δὲ ὁ Ῥόδιος ὑπηρετῶν τότε τοῖς Πέρσαις καὶ στρατηγῶν, προδοκῆσθαι φιλίαν καλεῖ πρὸς αὐτὸν ξενίας τε ὀνόματι καὶ πραγματικῶν προδοκῆσθαι χάριν· συλλαβῶν δ' ἀνέκεμμεν ὡς τὴν βασιλεία, καὶ καὶ κρημασθεῖς ἀπώλετο οἱ φιλόσοφοι ὁ ἐδόθησαν φεύγοντες τὰ χωρία ἃ οἱ Πέρσαι κατέσχον.* [Lib. xiii. 57. p. 610.] (908.) Ejus quoque mentionem faciunt Diod. Sic. Lib. xvi. s. 52. et Laertius, ubi supra. Caeterum, quoniam in plerisque hujus odarii exemplaribus, quae in libris editis occurrunt, nonnulla est diversitas; hæc sequi visum fuit lectionem, quam vir admodum Reverendus Richardus Hurd, à quodam docto amico acceptam, in notis suis ad Hor. Art. Poët. edidit, quamque probavit Brunckius in Lectt. ad sua Analecta. "Ad v. 219. Vol. i. p. 177. ed. iv. P.

Ver. 2. *Θήραμα κάλλιστον βίῳ,*] Angl. *the noblest pursuit in life, or among men.* Vide Davisium ad Max. Tyr. p. 539. Diss. xi. 8. et Reizium ad Lucian. T. ii. p. 710. "vi. 296. Bipont. Gallus, 5." Credidit T. Young, se alicubi melius legisse: *Ἀρετὰ πολύμορθε, γένοι βροτείῳ*—*Θήραμα κάλλιστον βίον, the most valuable prize of life.* Postea invenit in Anthologia secundā Westmonast. *Θήραμα κάλλιστον βίον.* atque hanc esse correctionem Sylburgii testatur Jacobs.

4. —*Θανεῖν*—] *πότμος θανεῖν, mors moriendi. ζαλωτός [ἔστιν] ἐν Ἑλλάδι,* Angl. *to die is in Greece an enviable lot.* "περὶ ὧς μορφῆς—καὶ θανεῖν ζαλωτός [ἔστι] πότμος ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἀειμαρτας εὐθηνὰ πόνους μαλερούς. i. e. conuementes. P.

8. *Χρυσὸν τε κρέσσον καὶ γονέων,*] *γονέων* de majoribus generisque nobilitate accipiendum est. JACOBS. *κρέσσον* pro *κρείσσον*, quod contractè pro *κρείσσονα*, ut norunt tirones.

9. *Μαλακαυχητοῖο*—] *μαλακαυχητός* est *dolores leniens*: à *μαλακός* et *ἄχος*.

10. *Σεῦ δ' ἔνεχ'*—] Ita Hor. *Hæc arte Pollux, et vagus Hercules Inæcis, arces attigit igneas.* Lib. iii. Od. 3.

13. *Σοῖς τε πάθος*—] Angl. *from an ardent love for thee.*

15. —φιλήν μορφαῖς—] *ea forma quæ amicitiam refert, nempe 294.*
propter amicitiam. T. Young. Forsan perstringit hic Aristoteles
 simulatam illam amicitiam, quæ Hermeam amplectebatur Memnon
 ille Rhodius, (de quo Strabo, ut *supr.*) et quæ causa erat ipsius
 mortis. *Αταρνεὺς ἔντροπος, Atarneus alumnus, Hermeas scil.* Erat
 autem Atarneus locus Mysiae è regione Lesbi situs. Vide Herodot.
 Lib. i. 160.

17. *Ἀελίου χήρωσεν ἀγᾶς.*] Hic *χήρωσεν* absolutè ponitur, quod
 singulare videtur. Vide *infra* p. 326. iii. *Ὁ πρὶν ἐγὼ, x. τ. λ.* ubi
χήρωσέ με ἡελίου est *privavit me sole.* Nonne igitur hic legendum,
χήρωσάτ' ἀγᾶς, deprived himself of the light of the sun? et, ni fallor,
ἀγῆ potius quam *ἀγαί* usurpatur. Hom. *Il. ρ, 371. ἀγῆ ἡελίου.*
 T. Young. Usurpatur utroque modo apud Homer. Sic, β, 456. θ,
 480. σ, 609, &c. quæ satis confirmant ingeniosam viri amicissimi
 conjecturam. Maittaire quoque conjecit *ἀγᾶς*, sed retinuit *χῆρω-*
σεν, et stare potest subaud. pron. recipr. "*χῆρωσάω, viduus sum, pri-*
vor, careo: χῆρωσάω, viduum reddo, privo. Buhle praefert *χήρωσεν*
ἀγᾶς, et interpretatur, *Solis viduavi lumen (Hermias,) destituit sui*
conspicui, i. e. mortem oppetiit. Malle *χῆρωσεν ἀγᾶς*, gen. *privat-*
us est lumine, vel χῆρωσεν [ἑαυτὸν] ἀγᾶς. Laert. Stob. &c. P.

19. —*αὔξουσιν*—] *αὔξασεν* pro celebrare apud Pindarum fre-
 quenter obvium. JACOBS.

21. *Διὸς ἑνίου θέλας ἀξουσαι.*] *Jovis hospitalis venerationem au-*
gentes, cujus cultum nimirum violaverat iste Memnon.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. NOTAE IN HYMNOS.

29~ * *HYMN.*] Erat apud Graecos hoc poematis genus à primâ usque eorum Poëseos origine usu receptum, et in religionibus celebrandis adhibitum. Exponebantur plerumque Deorum origines, natalia, res gestae, aliaque ad eorum historiam pertinentia: ita factum videmus in his quae etiamnum supersunt in hoc genere Graecorum monumenta, in elegantissimis Hymnis Callimachi, hisque qui Homero tribuantur.—Veram hanc Hymni formam et germanum charactera apud Virgillum, accuratissimum vetustatis imitatore, egregie expressit geminus ille chorus Saliorum, [Aen. viii. 285.]

————— *qui carmine laudes
Herculeas et facta ferunt.* ———

LOWTH, de Sacra Poësi Heb. Prael. xxix.

† *KAEANΘOTE*—] *Cleanthis Hymnus in Jovem.* Graecorum Hymnos maximam partem conficiebant Fabulae, eaeque de rebus nec valde admirandis, neque etiam laudandis: nec mihi occurrit quidquam, quod quidem extat, ex illo genere graviore, praeter Cleanthis Stoici Hymnum Jovi inscriptum, hoc est, Deo Creatori, sive, ut ipse loqui amat, Aeternae Rationi rerum Naturae Effectrici atque Moderatrici; pulcherrimum sanè antiquae sapientiae monumentum, sensibus magnificis, solidis, verisque refertum: quae enim habet Philosophus de summâ Dei potentiâ, de supremâ Legis et totius Naturae harmoniâ, de hominum impiorum caecisque animae perturbationibus obnoxiorum stultitiâ atque insaniâ; ante omnia Divini auxilii imploratio, quo Numen ipsum perpetuis laudibus dignè possimus celebrare; haec omnia tam sano minimèque fucato pietatis affectu animantur, ut ad Sacrorum etiam Vatum spiritum aliquatenus videantur accedere. LOWTH, de Sac. Poës. Heb. Prael. xxix. Erat autem Cleanthes ex Asso urbe Lyciae; Zenonis Stoici, quem per novemdecim annos audiverat, in porticu Atheniensi successor, et Chryssippi magister. Vitam finivit inedia, annos octoginta natus. Vita ejus

scripta fuit à Diogene Laertio. Multa scripsit, quae, excepto hoc 297. hymno sublimi, et paucis fragmentis, omnia deperdita sunt. Illum primus, è MSto Farnesiano Eclogarum Stobaei, edidit Graecè Fulvius Ursinus, adjectum *Carmenibus ix illustrium Feminarum, &c. Antwerp. 1568. 8vo.* Extat quoque in Henr. Stephani Poëti *Philosophicâ, anno 1573, 8vo.* in *Cudworth's Intellectual System, in fol.* ejusque doctissimi Operis *Versione Lat. Moshemii: in Brunckii Analect. Lectt. p. 225. Vol. iii. in ejusdem Poëtis Gr. Gnom. p. 141. p. 203. Ed. Lips. 1817.* adjunctis *Versionibus, Lat. Jac. Duportii, (quam antea ediderat Cudworthus;)* Gall. Bougainvillii; et Ital. Pompeii. Hunc quoque Hymnum interpretatus est elegantissimis numeris Angl. Gilb. West; ediditque unâ cum *Odes of Pindar, &c. in 4to et 8vo.* Vide plura in *Fab. Bib. Gr. Vol. iii. p. 550. sqq. edit. Harles. L. iii. c. 10.* item in *The Monthly Review, Jan. 1798. Vol. XX.* ubi Censor doctissimus varias editiones, et varias lectiones distinctè enumeravit. "Assos Lyciae [Troadis] urbs. Fab.

Ver. 1. —πολιώνυμε—] Jovem Stoici adorabant sub varis nominibus, uti nos docet *Diog. Laert. Lib. vii. § 147.* Vide *Menagium ad locum. Vol. ii.*

2. —*φύσεως ἀρχηγέ,*] Nihil est praestantius Deo. Ab eo igitur necesse est mundum regi. Nulli igitur est Naturae obediens, aut subjectus Deus. Omnem ergo regit ipse Naturam. *CICERO, de Nat. D. lib. ii. c. 30. νόμου μέτω—*Ille ipse omnium conditor ac rector scripsit quidem Fata, sed sequitur. *Semper paret, semel jussit. SENECA, de Provid. c. 5. cf. eundem de Benef. lib. iv. c. 23. et Quaest. Nat. praef. Vide etiam Lipsii Physiol. Stolcor. lib. i. diss. 12.*

4. *Ἐξ σοῦ γὰρ γένος ἐσμέν,*] *Conf. Act. Apost. xvii. 28.—ἵης μέμημα, &c. Angl. We, who alone of all mortal Beings, which live or move upon the earth, have obtained the faculty of vocal expression. Pro ἵης, quod dedit Br. in allis est ἦρον, quod in versu hic stare nequit. Steph. ἔχον. "Aratus, Phaenom. v. 5. Τῷ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. μοῦθον pro μοῦθον ex Cod. Heeren. F.*

9—13. *Τὸν ἔχεις—*] *Angl. Such a minister in thy steady hands does the doubly-pointed, flaming, ever-living thunder-bolt prove: For by its shock all Nature stands aghast; thus thou guidest the common principle of reason which pervades all, mingling with the luminaries great and small. "ἀνικητός, invictis manibus, Duport. apud Cudworth. C. iv. s. 25. fin. p. 432: Steady hands redditur, quasi ἀνικητός legeretur; quod nusquam invento. P.*

14. —*διὰ παντός—*] Desunt quaedam hic; et sensus est imperfectus. "Reddi potest ad verbum. *Ὡς τὸ ὄμμα—*sine lacuna. H.—P.

"18. *Καὶ κομμεῖς τὰ ἄκοσμα,*] In Gnomiis Brunckii versus legi- 298. tur, qui omittitur in Analectis. Sic:

*Ἀλλὰ σὺ καὶ τὰ περισσεῖ ἐπίστασαι ἄρτια θεῖναι,
Καὶ κομμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ σὺ φίλα σοὶ φίλα ἰστέν.*

At tu etiam imparia seis paria facere, atque ordinas confusa, et discordia tibi concordia sunt. Quae confusa et discordia inter se videntur, recte ordinantur et conciliantur a sapientia ac potentia Divina. Versus omissus deest apud Cudworth. Adest in Stobaei Eclogia, Ed. Heeren. 1792. L. i. c. 3. 12. Ursin. non vidi. Dubitavi. P.

298. 19. Ὅδὲ γὰρ εἰς ἓν—] Angl. *For thou hast so connected every thing good and evil into one complete system, that one eternal common principle of Reason exists in all: from which however all wicked men are endeavouring to escape,—* εἰς ἓν ἅπαντα, Br. Gnom. et Heeren. —v. 25. αὐθ' pro αὐ, Heeren. ex Codd. P.

28. —ὄματος ἡδὲα ἔργα,] Angl. *sensual pleasures.* Inter hunc et versum sequentem interposita invenio in Fulvii Ursini edit. haec verba —ἐπ' ἄλλοτε δ' ἄλλα φέροντες,— Dolendum est sensum hic quoque mutilum videri. "Locus est mutilus sine dubio; at sensus reddi posse videtur fere ad verbum, et satis commodus et bonus, etsi non sit integer et genuinus Scriptoris. Σπεύδοντες—*Festinantes multum, ut penitus contraria his oriantur vel producantur.* Petunt haec ut bona, at errant a lege, et mala inveniunt. P.

30. Ἄλλα Ζεῦ πάνδοξέ,—] *But O Jupiter, dispenser of every gift, &c.* Quae sequuntur omnino sunt admiranda. "κλεινεφῆς, αἰθρῆ nubibus circumdatus. Vide Psalm. xviii. 11. xcvi. 2.—V. 29. τιμηθέντες—*ut aucti honore intelligentiae, sapientiae, virtutis, honorem tibi reddamus eò justiore ac digniore.* P.

37. —ἢ καινόν—] Angl. *than properly to celebrate the universal Law for ever.*

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ—] *Callimachi Cyrenaei Hymnus in Jovem.* Callimachus, Grammaticus et Poëta egregius, fuit ex urbe Libyae notissimâ Cyrene. Battiaades interdum vocabatur, non à nomine patris, ut quidam putant, sed à Batto Cyrenes vel Cyrenarum conditore. Claruit circiter Olymp. cxxxi. ante Chr. N. 247. Hermocratis grammatici Jasio discipulus fuit; et literas publicè docuit in Eleusine Alexandriae vico. Postea accitus est in Museum Alexandrinum, ubi plures eruditi homines regis sumtibus alebantur; ibique diu vixit Ptolemaeo Philadelpho ejusque successori Euergetae carus. Inter discipulos suos habuit Apollonium Rhodum, [de quo supra ad p. 81.] è discipulo tandem inimicum factum, quemque famoso carmine, cui titulus *Ibis*, diris devovit. Multa scripsit Callimachus sermone tum soluto tum astricto: sed pleraque breviora opuscula; quia dicere solebat, [ut narrat Athenaeus, in lib. iii.] μέγα βιβλίον ἴσον εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ad nos tantum pervenerunt 6 Hymni, 72 Epigrammata, et multa Fragmenta. Quod de eo judicium tulit Ovidius à quibusdam habetur nimis severum: [Amor. Lib. l. 15. v. 13, 14.]

*Battiaades semper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.*

Nam et fautores suos habet Callimachus; quos inter numeranda est doctissima femina Dacieria, ejusque pater Tanaquillus Faber; à quo methodus insius scribendi suavis et pollta judicator, saepiusque Catullo et Propertio adumbrata. Hymnorum Callimachi extat quoque felicissima imitatio, numeris Anglicis suavissimis expressa, à poëtâ doctissimo, atque enthusiasmo verè Graecanico afflato. Vide *Akenside's Hymn to the Naiads.* Plura de Callimacho desideranti indicabit Fab. Bib. Gr. Edit. Harlesii Vol. iii. p. 814, sqq. L. iii. c. 17. olim 19.

CALLIMACHI EDITIONES PRAECIPUAE.

1. *Florentina*; Editio princeps sex hymnorum prodit, studio 298 Lascaris, literis majusculis, Graecè, cum Schol. sine indicio loci et anni. Constat tamen *Florentiae* excusam, ante ann. 1500. in 4to.

2. *Stephaniana* prior; inter H. Stephani Poëtas principes heroici carminis, Gr. sine Schol. Paris. 1566. in fol.

3. *Stephaniana* posterior; cum Schol. Gr. "et versione pros. et poët. Nicod. Frischlini." &c. *Genevae*, "1577. in 4to. Epigr. et Frag. quaedam accesserunt. P.

4. *Parisina*; cum notis Annae Tanaquilli Fabri filiae, Schol. &c. 1675. in 4to. "Accessere alia Ep. et Fr. P.

5. *Ultrajectina*; ex recensione Theodori Graevii, cum Schol. vers. pr. notis Rich. Bentleii, et variorum, et commentario Ezech. Spanhemii, &c. 1697. 2 Voll. in 8vo. "Ep. et Fr. aucta. P.

6. *Glasguensis*; apud Rob. et And. Foulis, 1755. in 4to.

7. *Lugdunensis*; cum variorum notis, Schol. et commentario Ezech. Spanhemii. "Recensuit, vertit, et auxit" Jo. Aug. Ernesti. *Lugd. Bat.* 1761. 2 Voll. in 8vo.

8. *Florentina*; curavit Ang. Mar. Bandinius, J. U. D. 1763. in 8vo.

9. *Lipiensis*; repetitio textûs Ernestiani, sine notis, cum indice, et var. lect. curâ Christ. Frid. Loësnieri; 1774. in 8vo.

10. In Brunckii *Analectis Veterum Poëtarum Graecorum*, *Argentor.* 1772. in 8vo. Vol. I. p. 423—475.

11. *Bodoniana*; cum Vers. Pagnini Italica, literis majusculis in aliis exemplaribus, in aliis literis minusculis. *Parnae*, 1792. in fol. et in 4to. [Vide plura in Fab. Bib. Gr. ubi sup.]

Ver. 1. ΖΗΝΟΣ έου—] Ordo est: τί άλλο κεν έου [Poët. pro εή] λάτων δείδειν καρά σπονδήβιν Ζηνός, ή θεόν αδτόν, &c. Πηλαγόνων [à nominat. Πηλαγόν, όνος,] restituit Callimacho ex Etymol. magno, pro vulgato Πηλογόνων, vir summus R. Bentleius. Caeterum Πηλαγόνες, καρά τó εκ πηλοῦ γενέσθαι, sunt gigantes. [Conf. Hor. lib. iii. Od. 1. 7.] —δικαστόλον οδρανίδησι, jura dantem creticolis. "Πηλογόνων εκ πηλοῦ, Schol. P.

4. ΔΙΚΤΑΙΟΝ—] Κρήτα Δικτη γάρ όρος Κρήτης. ΑΤΚΑΙΟΝ —Αρκάδα: Αγκαλον Αρκαδίας όρος. Schol. "Lycæus mons. P.

5. έπει γένος αμφορήστον.] quoniam de loco generis controversum est. Nam γένος est hic locus natalium vel patria.

6. Ιθαίωσεν—] Ιθή όρος Κρήτης καλ Τροάας: νθν δέ τó Κρήτης φησί. Schol.

8. Κρήτες δέ ψεύσται.] Conf. Pauli Epist. ad Tit. i. 12. Citat 299. haec Paulus è Poëtâ Cretensi Epimenide. "Ita Patres Eccles. DAC.

10. —Παρθάσθ] Όρος Αρκαδίας τó Παρθάσθον, από Παρθάσθου τού Αγκαίονος. Schol. Έν δέ σε— verte: In Parrhasio verò te Rhea reperit, qua parte mons iste maximè densus [densissimus] est virgultis. Caeterum Arcadia ipsa interdum dicitur Parrhasia.

12—14. —οδδέ τι μήν—] Ordo est: οδδέ μήν τι έρπετόν κερρημένον Ελλειθύκης, οδδέ γυνή έκμιώβεται neque profectò aliqua fera indigens Lucina, [i. e. ullum pregnans animal,] neque mulier adit. Pro έκμιώβεται vulgaris lectio est έκινώβεται, quod vocabulum magnus Bentleius nusquam alibi legisse meminerat; ideoque alte-

299. rum illud praetulit ex edit. Aldi et Frobenii. Occurrit tamen apud Hom. non solum *νίσσομαι*, sed et *μετανίσσομαι*, [Vide Iliad. ρ, 119. π, 779. et alibi:] item *ποτινίσσομαι*, quod est *προβνίσσομαι*, [Il. ι, 381.] Vide *νίσσο* infra v. 25. De *κεχημένον* vide supra ad Odyss. α, 13. De *έρπειτα* appositè Didymus: *έρπειτα, κυρίως μὲν εἰς ἄφρονες καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία.* "Ad Od. δ, 418." Atque Th. Graevius, ex patris observatione, "Callimachi est," inquit, "sententia, nullum aliud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, "nullam mulierem reperisse. *έρπειν* apud Dorea, ut saepissimè "apud Theocritum, est *ire, incedere*, ut non mirum *έρπειτα* dici animalia non modò quae serpunt, sed *incedunt.*" *ἀλλὰ Λυδανῆς καλέουσι τὸ ἀργύριον λεγόντων Πείης. Sed Lydianae* [i. e. veteres *Arcades*, sic dicti à quodam Apide qui in Peloponneso olim regnaverat,] *vocant eum antiquum Rheae parientis lectum. Ἀργύριος* hinc significat antiquus, ab Ogyge scil. rege antiquissimo. *λεχὰ, ρυεργετα*: undè *λεχάος, ad ρυεργετῶν pertinens.*

15. —*μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,*] i. e. *θήκατο ἀπὸ μεγάλων κόλπων, derosuit ex magno utero, περιφραστικῶς pro ἔτικτα.*

17. *Λύματα*—] *Καθάρματα: τὸ δὲ χυτλάσαιο, ἀπὸ τοῦ ἀπολούσαιο. Schol. Conf. Il. α, 313. Ordo est: ἐνὶ ᾧ κε χυτλάσαιο λύματα τόκου, λούσαιο δὲ τῶν χροῖτα. λούω, [idem quod λούω,] f. λούω, in 3. sing. aor. 1. opt. λούσαι, et redupl. σ. λούσαι.*

21—24. —*τημόσδε,*] Coniunctio poetica, *tunc; ὅτε Πέη ἐλύσατο μέτρον, quasi dō Rheae solvit zonam, quod apud veteres bis fieri solebat; "semel," ut observavit Meursius, "virgini in primo cum marito "concubitu; iterum mulieri sub primi partus tempus."* [Vide Apoll. Rhod. Lib. i. 288.] *ἡ ὕγρος Ἰάων ἤειρεν πολλὰς θαλασσίδας ἐρύπαρθε, κατὰ ἀκουσίως Ἰαὸν ἐφερεbat nullas quercus desuper, i. e. locus, ubi postea fuebatur Iacon, multas produxit quercus, —πολλὰ δὲ κινώπετα ἐβάλλοντο Ἰλιούδης ἀνω Καρνιάνος, περὶ ἔντος διαροῦ, et multae feras constituerunt iustra supra Carnionem, quavis nunc flumen: νίσσοτο δ' ἀνήρ—ibatque vir aliquis, &c.*

26. —*πολυστῖόν τε Μετώπην*] *Scripturamque Metopen—Viticam putat πολυστῖον vulgarem scripturam Brunckius, quae ex eo originem habet, quod librarij saepissimè i longam per se scribebant.*

33. —*Νέδη*] *Ὄνομα νύμφης Ωκεανίης, Θρησσυμένης τῶν Δία. Schol. "32. ἔχει— vide infra ad p. 302. v. 20. P.*

34. *Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον,*] Non dubitat Ernestinus hanc veram esse lectionem, pro vulgari *Κευθμὸν ἔσω Κρ.*

35. *Προβνύτα τη Νυμφῶν,*—] *Nedae maxime venerandae Nympharum, [Hesych. Προβνύτατη, ἐπιματάτη,] quae ἐπι [Rheae scil.] obstetricatae sunt. Quidam tamen contendunt μιν ad Iovem referri, et μαιώσαντο hinc reddi debere συντρίβαν.*

38. —*τὸ μὲν ποθι*] Vocem *ποθι* non pro *ποτέ* accipio, id est, olim, sed pro *που*, quam *παρακληρωματικῆν* esse notum est. *ΣΤΕΡΗΑΥΣ ποθι*, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro *που* positum est. Plus quam *παρακληρωματικὸν* est. Suspicio legendum *τὸ μὲν μάλα πολὺ*—adjectivum *πολὺς*, ubicunque intenditur significatio, comitem ferè habet *μάλα*. *ΒΡΥΣΚ.*

300. 40. —*Νηρηΐ*] *Νηρεὺς, -έος, Ion. -ῆος, Deus maris, hinc pro ipso mari. Uxor ejus erat Doris, filiae autem Nereides. Quae sequuntur sic construe cum H. Steph. Πανὸς δὲ Λυκαονίης ἄρκτου πέτρων ἄ μιν—παλαιότατον ὕδωρ. Νερούεις αὐτὴν Λυκαονίας ὕδατος πρῶται*

Uinum furtivum—*aquam antiquissimam*. Caeterùm de Lycaoniâ urâ 300. Ita Schol. *Τῆς πρώην λεγυμένης Καλλιδοῦς, Λυκάονος δὲ θυγατρὸς· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἀρτεμιν γεννᾶται ὁ Ἀρκάς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες.* "Vide Ovid. Met. li. 409. sqq. P.

44. *Τουτὰκι*] *Τὸ τμηκαῖτα*. Schol. *ὀμφαλὸς ἀπέπεσέ τοι, ὀμφακίαι [i. e. umbilicus seu funis umbilicatis] tibi decidit.*

46—48. —*Κυρβάντων ἔταραι*] *Socias Corybantum appellat Mellias, quia Melliae dicuntur arborum nymphae, quae utique in sylvestribus degunt locis, non secus ac ipsi Corybantes. ROBERTELLUS. Προσεπηχύναντο, εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.—Ἀδρῆστεια, ἀδελφὴ Κουρήτων.—Λίκνω ἐνὶ, ἐν γὰρ λίκνοις τοπαλαῖδν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη, πλεῖστον καὶ καρποὺς αἰωνίζουμενοι. λίκνον οὖν, τὸ κόσκινον, ἢ τὸ κουνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τεθεάζειν. Schol. οὗ δ' ἔθῃσθαι πίονα μαζόν, &c. tu autem suxisti pingue uber—Θάω, f. Θήσω, praeebo et porrigo aliquid fruentium; unde in voce med. iugo. "Vide Hom. Od. δ. 89. cum Eustath. p. 1485. l. 57. Rom. item li. ω. 58. P.*

49. —*Ἀμαθελῆς,*] *Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰξ τὸν Δία Θρέψασθαι. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνός κέρατος ἀμβροσίαν βεῖν ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ. Schol. [Cf. Ovid. Fast. lib. v. 115.] ἐπέθρως δέ, &c.*

50. —*ἐξαιπιναῖα*] *Τουτέστιν, ἐξαιφνης ἐγένετο ἡ Ἰδη πλῆα μέλιτος. Schol. Caeterum his verbis, τὰ τε κλειοῦσι Πάνακρα, ostendit, unde apem vocaverit Panacridem.—Existimo autem Πάνακρα ὄρη dicta à summâ altitudine, ut πᾶν hoc in nomine sit augmentis, sicut in aliis quibus est praefixum. STEPHANUS.*

52. *Ὀδλα*] *Adverbialiter hic sumitur. Videtur autem esse ab ὄλος, perniciosus: unde reddi potest vehementer, strenuè.—Κουρήτες ἀρχήσαντο πρὸν κενὸν περὶ θε. Curetes saltârunt pyrricham circa te "Πρόλις," inquit Meursius, "Cypriorum lingua saltatio armata dicebatur, quae alias πυρρίχη.—Sanè πρὸν κενὸν Hesychius quoque "πυρρίχην interpretatur. Pyrricha verò saltatio apud veteres non "billissima erat, memineruntque ejus auctores plurimi." Vide Coll. Gr. Min. ad p. 49. n. 4. "Ὀδλα ab ὄλος. P.*

55. —*ἠέξεν,*] *Idem quod ἠέξω, imperf. ab ἀέθομαι, cresco, in act. voce ἀέξω, idem quod αἰξάνω, augeo.—ἔτραφες autem hic sumi videtur in sensu intransitivo, Angl. didst thrive. Putant tamen viri eruditissimi vocem esse activam pro passivâ positam, ἔτραφες scilicet pro ἐτραφῆς, nutritus es; et citant ex Hom. li. ε, 555. ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, et Odyss. γ, 28. τραφέμεν, idem scilicet ac τραφεῖν. Est verò ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, Angl. thrive under their mother; ubi sermo est de pare leonum; et aor. in sensu maxime indeterminato reddi postulat per tempus praes. ut notum: et praeterea, si ἐτραφέτην esset pro ἐτραφήτην, praep. ὑπὸ, ni multum fallor, genitivum adscisceret. In loco etiam citato Odyssaeae—γενέσθαι τε τραφέμεν τε possunt reddi natumque esse atque crevisse. Opinatur doctissimus meus amicus Th. Burgess, probabile esse istam activae formae usum vetustissimis temporibus creberrimum fuisse. [Append. ad Dawesi Miscell. Crit. p. 388. ubi vide plura.] Quae idem vir egregius tradidit infra [p. 493, sqq.] de verborum sensu neutro, deque pronomine reciproco subaudito, lectu sunt dignissima; quibus, si vis, quae et nos breviter notavimus potes adjungere, Vol. I. ad p. 3. n. 7. p. 39. n. 4. p. 86. n. 8.*

56. —*ἀνήθρας,*] *Ἀέξεσθαι ad infantem refero, τρέφειν ad puerum, ἀνηθῆν ad eum qui ad pubertatem contendit; et sequentia pube-*

300. *ris facti sunt signa.* Optimè *ἀν-ηδηςας, pubertatem associatus es, puer es factus*; nec abundare videtur *ἀνά*, sed eam vim habere, quae significatur nostro, *grown* ut. ΒΥΡΑΕΣΣ. " p. 388. uti supra. P.

57. —ἐφράσθαι πάντα τέλεια.] *excogitasti omnia perfecta, i. e. ut Steph. Interpretatur, cogitasti omnia tanquam adultus*: vel ut Ernestius, *virilem animum habuisti. φράσμαι* in voc. med. est *excogita, delibero*, aor. 1. med. *ἐφράσθην, ἐφράσασθαι, eliso σ ἐφράσθαι, redupl. σ* more poet. *ἐφράσθαι*, post contractè *ἐφράσθω*. " *γνωτοί, fratres*. P.

59. —ἐπιδαίσιον] Vis verbi *Ἐπιδαίσιος* omnes sefellit. Est autem *οἶκος ἐπιδαίσιος, domus ad epulandum accommodata, sive ad vitium deas et hilariter transigendam*. Quod dii scil. faciunt. TOUR. Emen- datt. in Suid. P. iv. ubi vide plura. " *ἐπιδαίσιον, μεμερισμένον*. Schol. P.

60. —*Ἀθραιώ*] *Prisci, &c.* Vide II. ε, 407.

61. *Φάντο κάλον*—] Ordo est: *ἔφαντο κάλον διανεμῆσαι δώματα Κρονίδης τριγὰ, dixerunt sortem divisisse sedes Saturni trisariam*.

64, 65. —*τὰ δέ*—] Sic construe: *τὰ δέ διεχούσι τόσον ὅσον [ἔστι] πλεόστον*. illa autem differunt tantum quantum est plurimum, i. e. maxi- mē. Vide suprā ad p. 217. v. 45. *Ψευδοίμην, &c.* cum Ernestio sic interpretare: Si mentiri vellem, tamen mentirer, quae probabilia es- sent *αυρίους*: haec autem nullam verisimilitudinis speciem habent.

66. —*ἑσθήνα*] *Ἐσθήν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσοῦν τῶν δὲ ὁ τῶν ἀνδρῶν*. Schol. " *Βία et Κράτος, sive Βία et Κράτος, personae sunt, Jovis ministri, prope sedem, apud Hesiod. Theog. v. 385. Aeschyl. Prometh. init. et alibi. δ καὶ πέλας εἶδαι δέφρον.* " quod etiam " *prope thronum tuum collocasti.*" ERNESTI.—*ἔω, εἶσα, εἰδοίμην, εἶσα, collocasti tibi*.—v. 69. *φαίνας, mitta velim*. ΕΒΝ. P.

70. *Ἐγλεο δ' αἰζηῶν δ' τι φέρτατον*] *Delegisti autem quodcumque praestantissimum est juvenum, i. e. praestantissimos juvenum*. Sic Iliad. β, 660. —*ἄστα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν*. Ad quae Eustath. " p. 316. R." *Τὸ δὲ διοτρεφέων αἰζηῶν, ταυτὸν ἔστι τῷ βασιλικῶν ἀνδρῶν, ὡς δηλαδὴ πόλις ἀνάκεινται*. Et observavit doctissima Da- ciera, Hesiodum hominem quadragenarium *αἰζηῶν* vocare, L. ii. 69. " Op. et Di. v. 441. ed. Clerici. P.

72. *Ἀλλὰ τὰ μὲν*—] *Sed haec quidem diis minoribus permittisti alia aliis curanda*.—*ὀλίγων, Aeol. compar. ab ὀλίγος. ἀντιπαρήκας*, sic pro vulgato *ἀθι παρήκας* dedit Valck. ad Eur. Hipp. p. 178. Br.

301. 75. —*τί δ' οὐ κρατίοντος ὑπ' ἰσγῶν*;] Sic solent aulici adulari reges.

76, 77. *Ἀντίνα*] *Exempli gratia*. [Vide Ernestium ad Xenoph. Mem. iv. 7. 2.] —*ἑκακτῆρας δὲ Χιτώνης Ἀστυμίδος, venatores autem Chitones Dianae*. Diana dicta *Χιτώνη, ἀπὸ τοῦ δῆμον Ἀστυ- κῆς*, ejus nominis; ubi statua lignea ei posita erat. " *ὀδεύομεν, λέγο- μεν*. Schol. *ὑδαίν, ὑμνεῖν, ἔδειν, λέγειν*. Hesych. *ὑδα, ὕδα, ἀδεῖα*. Steph. Thea. P.

80—84. —*τῷ καὶ σπε τειν ἐπύναο λῆξιν*] *Quare et illos tuam delegisti sortem: ipse autem sedes in summis urbibus inspector* —*τε [τῶν] ὁ ἰθύνουσι λαὸν ὑπὸ σχολιαῖς δίκαις, τε [τῶν ὁ ἰθύνουσι λαὸν] ἔμπαλιν*. et eorum qui regunt populum iniquis judiciis, et qui contra. [*ἐπόμιος* hic activè sumitur, *inspector*; apud Hom. verò passivè, qui conspicitur. " Il. γ. 42.] *Ἐβαλες δὲ θυρηπείην ἐν σφίβιν, &c.* *Et illis largiri divitias et opes affatim*; ubi notandus aor. in sensu maximè in- determinato. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. " *Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες* Hesiod. Theog. 96. P.

86, 86. —*καίτε δέ*—] *licet autem hoc conicere in nostro rege;*— 301. [Ptolemaeo scil. illo Philadelpho:] *is enim longè alios praetergressus est.* "περὶ γὰρ ἐνρὺ προδέθηκεν. Superlativè. Vide supra ad p. 99. v. 453. et Hom. II, λ, 180. P.

87. —*τά κεν ἦρι νοήσῃ*] *quaecumque manè excogitaverit.* [Ita legendus hic locus, pro *τά κεν ἦοι νοήσῃ*, quae versum pessundant; ut dudum viderunt eruditi, approbante Brunckio, confirmante Toupio, in Addendis ad Theocr. pag. 401.] Quae autem sequuntur sic construe: *Ἐσπέριος [τελεῖ] τὰ μέγιστα, [τά κεν νοήσῃ ἦρι,] δέ [τελεῖ] τὰ μείονα εὐτε νοήσῃ.* *Vesperis perficit maxima, quae cogitaverit manè, perficit autem minora, statim ac ea excogitaverit. Oī δέ [τελέουσι] τὰ μὲν πλειῶν τὰ δ' οὐχ ἐνί. Kī autem perficiunt alia quidem anno; alia autem non uno anno: ἀπὸ τῶν δ' αὐτὸς πάμπαν ἐπόλουσας ἄνῃν, ab aliis ipse omninò adimis effectioem, ἐνέκλασσας δὲ μανουῖν. et eorum frangis animi impetum. ἐνέκλασσας scribi debuit cum duplici σ, ut Brunckius rectè monuit. Vide Od. ζ, 128. "πλειῶνε] ἐνιαυτῶ. ἄνῃν] ἄνυσιν, τελεῶσιν. Schol. Toup. supr. xviii. 39. P.*

93. *Ὀδ γένετ', οὐκ ἔσται,*] Prava Interpunctione laborat hic versus. Scr. *Ὀδ γένετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διδος ἔργματ' ἀείσει. τίς* positum est pro *δς*, quo de videndus Bentley ad Callimachi ipsius Epigr. xxx. editionis Ernesti. BRUNCK. Vide quoque doctissimum Burgess, ad Dawes Misc. Crit. p. 393. sqq. "ubi et *ἦοι, ἦρι.* P.

95. —*Ὀὐτ' ἀρετῆς ἀτερ*—] Similis sententia saepè occurrit apud veteres.

* *ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ*—] IN LAVACRUM PALLADIS. *Ἐν τινι ἡμέρᾳ 302. ἀριστεμένη ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἰναχον, καὶ κεῖ ἀπολοῦειν. Schol. Hoc poematum Doricè scriptum est, quia tunc Argis erat Callimachus: Ideoque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque enim perpetuò Aegyptum aut Cyrenen incoluit; nam et in Sicilia vixit. DACYRIA.*

Ver. 2, 3. —τῶν Ἰππων—] *equos sacros jam hinnientes auditi, [τῶν φρουαβδομένων, &c. Dor. pro τῶν φρουαβδομένων, &c. "fem."]* *καὶ ἡ θεὸς εὐτυχοῦς ἔρπει, et dea bene ornata incedit.* De *ἔρπω* vide supra ad Theocr. Idyll. xviii. 40. p. 244. "λωτροχοῖ, lotrices. ERNESTI. *ἔξτε —venit.* De fem. gen. vide infra ad v. 112. et Ern. P.

4. *Σοῦθε νυν,*] *Ορμάτε. Schol. σοῦθε pro σόεθε, à σῶω, servo, in fugam verto. νυν, sine accentu circumflexo, idem quod δῆ. "Σοῦθε, properate. EAK. σῶω, et σῶω, primò, moveo, incito: σῶμαι, incitor, propero. Vide supra ad p. 95. Apoll. I. iii. v. 307. P.*

5. —*μεγάλους ἀπενίματα πάχεις,*] *amplos lavit lacertos. μεγάλους Dor. pro μεγάλους. Observent discentes aor. med. in sensu maxime indeterminato. Πάχεις, inquit Schol. ἀπὸ μέρους τὸ δλον.*

6. —*ἰκπέλαν*] Dor. pro *ἰκπελῶν*, "fem.

7, 8. *Ὀὐδ' ὄχα δῆ,*—] *Ne tum quidem [lavit lacertos scil.] cum cruce foedata omnia ferens arma, ab impiis rediit gigantibus. [ἰσθρῶν πεκαλαγμένα Homericæ sunt, II. ζ, 268.] Vide Hor. L. iii. 4. 53. sqq. et ibi doctissimum Janium.*

10—12. —*παράς ἐκλυθεν*—] *undis abluvit Oceanum sudorem et gut-*

302 *tas*, i. e. sudorem stillantem: [ἐκλύσεν à κλύω, abluo. Ὠκεανὸς genit. Dor. ἰδρῶ per apocop. pro ἰδρωτά.] ἐφρόβαθεν δὲ πάντα πηγύγαντα ἀφρὸν ἀπὸ χυλοπορέων στοματίων. Angl. and washes away all the clotted foam from their bit-champing mouths. ἐφρόβαθεν, Dor. pro ἐφρόβησεν, à φροβῶω.

" 14. Συρίγγων—ὄπαζούαν] *Modiolorum* [sc. rotarum] *aces continentium*. Ean. Vide supra ad p. 260. v. 118. P.

17. —κατοπτρον] Nescio undè petita sit haec lectio, [κάτατρον.] quam meritò damnat Spanhelm. Ad manum nunc habeo editiones Ang. Politiani, Aldi Manutii et Benenati, in quibus omnibus *κατοπτρον*, quod procul dubio reponendum. Βαυσκ. " *Reposui*. P.—*ἄμμα τὸ τήνας*, i. e. τὸ ἄμμα ἐκείνης.

18—20. Οὐδ' ὄκα—] *Nec quando in Idd Phryx iudicavit litem*,—[*Ἰδᾶ* pro *Ἰδαν* est ex conjecturâ R. Bentleii. *Judicium Paridis etiam pueris notum.*] *μεγάλα θεὸς ἔβλεπε οὐδ' ἐς ἀρείχαινον, οὐδ' ἐς διαφαινομένην δίναν Σιμοῦντος*: *magna dea inspexit vel orichalcum, vel pellucidum vorticem Simoëntis*. *Orichalcum aeris genus pallidius fuit, ut è Virgilio colligendum est*. Aen. xii. 87. [ubi vide Heynium; item ad Ecl. ii. 25.] Apud Graecos et Romanos antiquissimos laudatissima erat speculorum materia. " *ἔβλεπεν*, Ern. *ἔβλεψε*, Br. qui v omittit ante consonantem passim. Vide supra p. 299. v. 32. *ἔχει*—et quae ad v. notavit. P.

23—26. Ἄ δέ,—] *Ἰσα* autem, *διαθρέξαθα δὲς ἐξήκοντα διαύλωσ, ὅα τοὶ Λακεδαιμόνιοι ἀστέρης παρ' Ἐνῶρτα, λαδοῖα λιτὰ χρέματα, ἔχονα τὰς ἰδίας φνταλιᾶς, ἐτρέφατο ἐμπροσμως σπενσα bis sexaginta διαύλωσ, [διάυλωσ, duplex stadium, eundo scil. et redeundo. DACIERIA.] sicut ad Eurotam Lacadaemonia sidera, [οἱ Διόσκουροι scil. quos vocat Hor. lucida sidera, i. 3.] *ασπιτῆς πύρις unguentis, natῆς in proprio horto, [i. e. assumpto puro oleo, &c. Olea nempe Palladi sacra.] infricat scilâ*. Conf. *Iliad.* ξ, 170, sqq.*

27, 28. —τὸ δ' ἔρειθος ἀνέδραμε,] *rubor autem ei recurrit, [ἐκείνη ἐχούση τοίαν] χροῖαν ὁἶον ἢ ῥόδον πρόϊον ἢ κόκκος αἰθέρας ἔχει*. habenti talem colorem qualein aut rosa matutina aut granum mali punici habet. " *Pomum granatum*. P.

303. 29. —ἄρσεν—ἐλαιον.] *masculum oleum*, ita hic appellatum, quo fricantur et simul validiores redduntur athletæ. ΣΠΑΝΗΕΙΜ.

" 33. *Ἐξίθ' Ἀθαναία*.] *Veni, Minerva*. Vide infra v. 136. P.

34. —*Ἀεστοριδᾶν*.] *Ἀεστοριδαί, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἀργεῖ*. *Schol.* 35—39. *Ὁ θάνα*,] i. e. *Ὁ Ἀθήνα*.—*φέρεται δὲ καὶ ἐ Διομήδεος ἀσπίς, &c.* Ex hoc loco apparet, apud Argivos, una cum Palladis simulacro, mos fuisse, ut *Diomedis Clypeus* ad Lavacrum seu Inachum fluvium, ibi quoque abluendus, stato ac solenni die, deferretur: uti notavit doctissimus Spanhemius.—*τεῖν*, Ion. et Poët. pro *σοί*.—*τεθὸν ἰδὸν ἄγαλμα*—Vide Heynii Excurs. ix. ad Aen. lib. ii. " *Κρεῖτον ὄρος, Κρεῖτος Argiae mons*. ANNA FABRI, DACIERIA. Vid. sup. p. 298. v. 4. P.

41, 42. —*ἀποφύγεσάν—ἐν πέτραις*,] *Ἐν πέτραις ἐφύγμέναις*. *Schol.* *Παλλετιδῶς*—à recondito nempe ibi Minervæ simulacro, seu *Palladio*, id nomen in posterum hic Argolidos scopulus nactus. ΣΠΑΝΗΕΙΜ.

45. —*μὴ βῆπτει*] *Intellige κάλυδας εἰς Ἰναχον*. ΕΛΚΕΠΤΙ. " Vide supra ad p. 220. v. 132. P.

47, 48. —*Φωσάθειαν—Ἀμμυμένην*] *διὸ φθῆναι*, quarum posteriorem poeta vocat *εὐν Ἀναῖ, filiam Danaï*.

50. —φοβαίον—ἐξ ὄρεων,] *è montibus pabulo lactis, pasceus abun-*
lantibus. DACIERIA.

52. —Φράσσει,] *Cave.*—Vide suprà ad Theocr. Idyll. II, 69. p. 223.

54. Τέλος εἰσόμεται] i. e. *Τὸ ἄγρος εἰσόμεται.*

" 58. φίλατο] aor. 1. m. a φίλομαι, prima longa. Vide suprà ad p.
103. v. 1002. et Iliad. ε, 61. 117. cum Clarkii notis. P.

69. Καίπερ—εἶδαν—] *quamvis esset dilecta sodalis Minerva.* εἶδαν 304.
oro εἶδαν.

70. —λυσαμένα—λῶντο] *λυσαμένα dualis est numeri, quia con-*
strahitur cum λῶντο.—Legendum est *λῶτο*, nam in superiori versu
est *λυσαμένα περόνας*, nisi *λυσαμένα* sit in duali; nam tunc *λῶντο*
retinendum, quod pro *ἐλοῦντο*, *λοῦντο*, *λῶντο*. DACIERIA. Ἴπκω ἐπὶ
κράνα, i. e. ἐπ' Ἴππωκράνα, in *Hippocreno*.—Post hunc versum,
[72] inquit Brunckius, insertum legitur vulgò distichum manifestò
spurium. " *λοῦντο, λῶντο, λῶντο.* P.

72. —μεδαμερία—] Vulgò *μεδαμβρονά*: sed corrigitur *ε* in *με-*
δαμβρονά. Vide Theocr. l. 15. supr. Contra apud eundem VII. 21. le-
gitur *Σιμιγίδα, πᾶ δὴ τὸ μεδαμέριον πόδας ἔλκει*; Distichon autem,
quod omisit Brunckius, ineptum quidem est; tamen in hoc poemate
repetitio ejusmodi saepe occurrit. T. Youna.

76. —σά μὴ θέμις ἦς.] *ἦς pro ἦν Dor.* Vulgò *τὰ μὴ θέμιδες.*

" 79. Ω Ἐθρείδα,] —*Τειρεσίας Ἐθρήου καὶ Χαρικλοῦς νόμφης*—
Apollodorus, Heyn. L. III. c. 6. s. 7. *Ἐθρήης*, Index. Vide suprà ad
p. 248. v. 68. 73. infra v. 104. Hygini Fab. 68. 75. in *Myth. Lat.*
Muncker. Ovid. *Met.* III. 323. Burmann. P.

89. ὄρενας ἐλέσθας—] *pro dapnis amissis et pecuis capreis lamina*
pueri habes. " V 88: *καρπέ, καρπέ, ἀεικνύς. ἐπράξω, ἐπεγίσι.*
EAM. P.

91—93. Πάχεδον—] Sic construe: *μῆτηρ μὲν περιλαβοῦσα φίλον*
παῖδα ἀμφοτέροις πάχεδον ἔχε ὅτεον γοεῖν ἀθρονίδων, mater quidem
amplexa suum filium utriusque brachii, habuit infelix fatum flebilium
luscinarum; " hoc est," ut observavit Th. Graevius, " lugubri con-
" questione filium deplorans ad instar luscinae. Cantus enim lusc-
" niae apud veteres proverbia locum dedit, quo utantur de maxime
" tristibus." Pro *Πάχεδον ἀμφοτέροις*, lectio vulgata est *Ἄ μὲν ἐπ'*
ἀμφοτέροις, quam doctissimus Valckenaer corrigendam proposuit;
" ad Theocr. Adon. v. 17. p. 309. et alibi:" et *ἔχε* pro *ἔχε* est
Brunckii ex loco Homericò, Iliad. ε, 559.

98—100. —Κρόνιος δ' ὅδε λέγοντι νόμος.] *Sed Saturniæ leges iis 305.*
declarant: [λέγοντι Dor. pro λέγουσι.] —*μῆθεῖ εὐτόνον ἰδεῖν μεγάλην.*
Angl. *that the right costs him dear.*

" 104. τέλος] h. e. τέλος ὀφειλόμενον. *Nunc ergo fer, O! Eue-*
rida, quod tibi debetur. ΕΡΜΕΣΤΙΟΥ. *Fatum futurum.* DACIERIA. *Ἀν,*
exitus debitus, sc. fatis, vel eventum necessarium? Haec ad Tires-
siam. Vide τέλος infra p. 311. Simonidis II. v. 1. P.

106. Ἰσθία δ' Ἀρισταῖος,] *Ἀρταίων, υἱὸς Ἀυτονόου καὶ Ἀρισταίων.*
ὄστος ὑπὸ τῶν ἰδίων κινεῖν ἐπαράχθη, διὰ τὸ εἶναι Ἀρταίον ἰδεῖν
λουμένην. Schol. *Autonoë* autem filia erat *Cadmi*, ideoque *Cadmeis*
dicta. Vide Coll. Gr. Min. p. 21. " Ovid. *Met.* III. v. 138. sqq. P.

" 110. ξυναι—ἐκαβολία,] *communes venationes.* ΕΡΜΕΣΤΙ. P.

112. —ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἀνακτα—] *Sed ipsi dominum ante*
suum canes tunc comedent.—De canibus loquentes Graeci vulgò
utuntur fem. gen. ut notum. *δειπνῶσύντι* Dor. pro *δειπνήσουσι*, ut

- φουδῶνται paulò suprâ pro φύδονται, et infrâ λαξέται pro λέξεται, colliget; vulgò δεξέται, accipiet. " Vide supra, v. 2. et p. 240. v. 88.
118. —μενεῖνται] Dor. pro μενοῦσι.
121. —δε αἰθίος,] quicumque faustus est, [ales scil.] ἄ τε πέτονται ἤλιθα, et quicumque volant temerè. ἤλιθα Schol. μάτην.
124. —Λαδθακίδαις.] Vide suprâ ad Soph. Oedip. Tyr.
306. 128. —Αγεσίλα.] Eadem significatione, quâ Αγεσίλαος, dicitur etiam Αγεσίλας: quae terminatio magis convenit linguae Doricae. STEPHANUS. μεγάλη Αγεσίλα, magno populoꝝ ductori, Diti scil. " 127. πεπνυμένος, vide supra ad p. 46. Od. λ. not. p. 50. v. 478. et Od. x. v. 490. sqq. Cic. De Div. l. i. 40. P.
131. —πατροῖα πάντα φέρεσθαι.] ut communia omnia cum patre haberet. Vide Iliad. α, 526.
132. —μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεῶν] undè et ἀμήτωρ dicta est. Vide Coll. Gr. Min. p. 48.
134. Ψεύδεια.—θυράτηρ.] Lacuna est in hoc disticho. Mss. Codd. addiderunt ψεύδεια caetera è conjecturâ supplevit Brunckius.
- " 135. Ερχεται—] Veni Minerva nunc haud dubis. ΕΡΧΕΤΙ. Vide supra v. 1. 13. 33. 43.
137. —δὴν τ' ὀλολυγας.] cumque vociferationibus. κέλευ, Dor pro κήδου, à κήδομαι, curò. " εὐαγορία, —verbis faustis, votis, acclamationibus. P.
140. —καὶ Δαναῶν κλαῖρον ἄπαντα δάω.] et Danaorum fortunam omnem conservata. δάω per apocop. pro δάωζι. " ἐς κάλιν αἰθέρι, retro rursus. ERN. P.
- * * Hanc elegantem Callimachi hymnum versibus Glyconis Latine adumbravit celeberrimus Gul. Jones, anno aetatis decimo septimo, priusquam Politiani Miscellanea legerat, qui versibus elegiacis eundem quoque Latine reddiderat. Vide Poës. Asiat. Comm. App p. 532.

II. NOTAE IN SENTENTIIS.

307. * SENTENTIAE.] Hae γνῶμαι, sive Sententiae, desumptae sunt ex Poëtis Graecis, qui vulgò vocantur Gnomici; et à quibus vitae praecepta utilissima traduntur, formâ orationis brevi ac simplici, nec tamen invenustâ. Harum reliquiarum, tametsi saepiùs typis descriptae sint, quum Brunckius vir doctissimus editionem accuratam et venustam nullam viderat, veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum se facturum quid putavit, si eis enchiridion nitidiùs ornatum traderet. In his igitur Excerptis editionem Brunckii [Argentorati, 1784. in 12mo.] sequendam prae caeteris duximus. " Editio nova, notis, &c. aucta. Schaefer Léptiss, 1817. P.

† MIMNEPMOT—] Mimermus è Colophone, Ioniae oppido, Solomis aequalis, clarus erat Poëta elegiacus, et inventor habitus carminis pentametri. De eo parùm constat; et nihil ejus, nisi pauca fragmenta, restat.

I. 1. *Τίς δὲ βίος,*—] Horum versuum interpretatio celeberrimi Hugonis Grotii sic incipit: *Vita quid est, quid dulca, nisi juvet aures Cyprii? Tum peream, Veneris quum mihi cura perit.* Ad hunc locum respexit Hor. *Si, Mimnermus uti censet, &c.* Lib. I. Epist. vi. 65. Venustam hujus fragmenti versionem Gallicam vide in Brunckii Notis; et in Actis Par. Acad. Tom. x. p. 294 "Des Inscrip. et Bel. Let. P.

II. 1. *Ἡμεῖς*] Si construe: *Ἡμεῖς ἔκαλα τοῖς [φύλλοις] οἰά τε φύλλα πολυάνθεμος ἄρα ἦρος φέει, ὅτ' ἄψ—* In vulgatis et in Br. Analect. est *ἀψ*, i. e. *ἀψα*, *statim*, *subiō*. *ἄψ*, quod Br. dedit in Poët. Gnom. est *ρυρῖς*. "Vide infra p. 311. Simonidis I. v. 3. P.

"8. *ὅσον τ' ἐπὶ γῆν—*] *Nec durat longius aetas, Quam Sol qui subitis spargit humum radiis.* Grotius. Hic spatium diei, aliter spatium orbis, significari videtur. Vide Iliad. η. 451.—v. 9. Scr. *ἐπί*—Brunck. Analect. P.

11. *οἶκος Τρυχούται,*] *domus*, i. e. *res domestica coliturus*. *εργῶ* est *attero*, *absumo*, *exhaustio*.

III. 1. *Ἀντίχ' ἐμολ.*—] Hujus fragmenti tres primi versus desunt in Stobaeo. Eos è Theognide supplere, v. 1011. al. edd. Brunck. "*Προσῆμαι, τρεπίδο, Λακ. τιμήμοσα, praticosa, Winterton.* P.

IV. 1. *Ἄλ γάρ—*] Distichon hoc legitur apud Diog. Laërt. in Solonis vitâ. Brunck. *Ἄλ γάρ, Utinam.* Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

V. 1. *Λεινὸν—*] "Huc ex Epp." Idem occurrit in Brunckii Poëtis Gnomiis p. 70. quod sic interpretatur celeberrimus Hugo Grotius

*Omnes viris solemus excellentibus
Liberis vivis, mortuis laudem dare.*

* ΣΟΛΩΝΟΣ—I. 1. *Ἰδὼν τοι κλοντοῦσάν,*] Hos versus, qui in 309. Theognideis vulgò leguntur, ad ver. 719. Solonis esse constat, Plutarchi testimonio, qui partem eorum laudat initio illius vitæ. Brunck. *Ex aequo sanè divites sunt, ὅταν καλῶς ἀργυρὸς ἴσται, &c.* is scil. cui-cunque, &c. *καὶ ὃ μόνον ταῦτα, &c.* et is cui haec sola adveniunt—*καθελὼν δὴρὰ γαστέρι τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσίν, καὶδὲ τ' ἠδὲ γυναικας-λαυται* scil. *victus et vestitus; liberi quoque et uxor: idque quum haerum tempus venerit, et simul pubertas fuerit congrua;*—

5. —*ὄταν δὲ γε—*] Haec ita varitit Hugo Grotius: *Nam quum maturavit aetas, Et vita in medio florida curriculo est, Has solas homo sentit opes.* "*Ἠδῆ, aetas.* Vide supra p. 136. v. 741. p. 290. Sim. 4. P.

II. Haec Solonis versus servavit Philo-Judaicus, T. i. p. 26. Extant etiam apud Clementem Alex. p. 814. Brunck. "Strom. I. vi. c. 16. P.

1. —*Ἐπος δέντων φάσας,*—] *Ἐπος δέντων* non hic videtur esse *labia*, ut vulgò redditur apud Homerum, sed *ipsi dentes*. Angl. *After once exhibiting teeth, continue to produce them during his first seven years.*

5. Τῇ τρίτῃ—] Supple *ἑβδομάδι*, Angl. *In the third seven years.* [*ἑβδομάς* est numerus septenarius,] *γένειον λαχνοῦται, ἐπὶ γυῶν ἀεφομένων, χροῖης ἀμειβομένης ἀνθος.* Angl. *his beard thickens, while his limbs are growing strong, his skin changing its florid down* (for a manlier clothing.)

9. Πέμπτῃ—] Scil. *ἑβδομάδι, ἄριον* [ἄρτιν] *ἄνδρα, &c.*

11. Τῇ ὀκτῇ—] Angl. *And in the sixth period of seven years* [i. e. from 35 to 42] *the mind of a man is adapted to every thing, οὐδὲ θέλει εἶν ὁμοῦς, &c. but does not incline, in the same manner as formerly, to do trifling things.* "καταρτύνεται, corroboratur, maturat. καρτύνεται, ed. Flor. &c. Clement. καταρτύνεται e Philone receptum a Sylburg. Vide ed. Potter. P.

13. Ἐκτα δὲ—] Ordo est: *ἐν ἑκτῇ τε ὀκτῷ ἑβδομάδι* [ἑστὶ] *μὲν ἄριστος* [κατὰ] *νοῦν καὶ γλώσσων, &c.*

15. μαλακώτερα ὀκτῷ—] Secundum lectionem Brunckianam, quae est *σώματι καὶ σοφίῃ*, supple *τὰ ἔργα*—Angl. *but his feats, with respect to great activity, are feebler both in body and in understanding.* Sed hujus vulgata scriptura—*σώμα τε καὶ σοφίη*—ita reddi debet: *but both his body and understanding are feebler with respect to any great exertion.* " Et sic Edln. 5ta. P.

310. 18. Οὐκ ἂν ἄσπρος ἔσῃ—] *Quum non sit immaturus, sortem mortis obeat.* Vel potius: *Non esset si immaturum mortis sortem obire.* " *ἔχοι, obiret?* P.

III. Hoc fragmentum apud Diog. Laërt. p. 30. et in Plutarchi Solone extat: sed apud neutrum integrum. ΒΡΥΝΚ. cujus in Analect. sic inscribitur: *Ἐξ ἀσγείας τινός κατὰ τῆς τοῦ Πρωτόστράτου τυραννίδος.* " *δέσπαιος, aequus, unde aequor; item mitis, benignus, &c.* LEX. *tranquillus et sedatus.* FORTLAGE. P.

IV. Πρός—] Vide supra p. 300. IV. " *λεγῶς, arguē, concinnè, suaviter.* LEXICA. Scribo *λεγῶς* pro *δυγῶς*. MERMONTUS in edit. ubi interpretatio est *celeriter*. P. Quatuor primos versus exhibet Diog. Laërt. Ultimam distichon laudat Plutarchus in compar. Solonis et Publicolae. ΒΡΥΝΚ. Et sic redditur à celeberrimo H. Grotio:

*Ne mihi sit lethum planctu sine: sed mea tristes
Funera amicorum condescerent lachrymas.*

V. 1. Πολλοὶ γὰρ—] In Poëtis Gnomicis, ubi hoc epigr. inseritur, p. 77. Brunckius pro *γὰρ* edidit *μέν*. Sed *γὰρ* forsitan rectius, et merum esse fragmentum indicat. Pro *ἔστι*, in fin. v. 3. idem Br. scribendum proposuit *αἰεὶ*. " Ex Epp. motum. Theognis, 315. Vulg. P.

2. *διαμειωόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον*] Sic Hor. *Cur vails permutam Sabina Divitiis operosiores?* Lib. iii. Od. l. 47.

311. * ΣΙΜΩΝΙΑΟΤ—I.] Vulgò inscribitur: *Εἰς τῶν θνητῶν βίον.*

1. Οὐδέν—] Primus hujus carminis versus omissus in Stobaeo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiae. ΒΡΥΝΚ. Elegiae videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. JACOBS. " Stob. S. xvi. P.

2. *Χίος—άνηρ.*] Homerus scil. Vide Theocr. Idyll. vii. 47. et supra ad p. 3. Versus hic laudatus occurrit apud Iliad. ζ. 146. Vide etiam supra, Mimnerm. II. p. 307. Cf. Hor. Art. Poët. 60, sqq.

7. —*ὄφρα τις άνθος ἔχη—*] Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. JACOBS.

14. *των αγαθων—*] Supple *τινα*, et redde: *Prefer ea, genio quas juvant indulgens.* T. YOUNG. Haec apud animum tuum reputans, usque ad vitae terminum indulge genio animamque bonorum fructu impertire ne dubites. JACOBS.

II. Vulgò inscribitur: *Εἰς βίον ἀνθρώπινον.* "Stob. S. xcvi. P.

5. —*ἐκτελευτῆσαι—*] Sic codex benè. Soloecum est *ἐκτελευτῆσαι*. ΒΡΥΚΚ.

6. —*καπιπειθείη—*] *ἐπιπειθείη*, *fiducia*, vox est, qua lexica augeri possunt. *Idem.*

7. *Ἀρηκτον ὀρμαίνοντας—*] *temerè cogitantes.*

11. *Φθάνει—*] Ordo est: *ἀζηλον δὲ γῆρας φθάνει λαθὼν τὸν μὲν κριν, &c.* " *Sed tota nondum consecutus occupat Tristis senectus.* GROTIVS. P.

17. *Θνήσκουδιν,—*] Hunc versum rectè legi vix credibile est. 312 T. YOUNG. " Forsan conatus et spes vitae servandae indicantur. P.

18. *Οἱ δ' ἀγγόνην ἤψαντο—*] Ad verbum: *aptant suspendium sibi, i. e. mortem sibi consciscunt laqueo,—* *καυτάργετοι, et sponte sua—*

20. *Οὕτω κακῶν ἀπ' οὐδέν—*] *ἀπ' pro ἀπέσσι.*

23. —*ἐρῶμεν.*] Optativ. est. Perperam *ἐρῶμεν* sine ε subscripto, et *αἰκίζόμεθα* vel *αἰκίζόμεθα*. Benè in cod. scriptum *αἰκίζόμεθα*. *ἔχοντες* neutraliter hic adhibitum pro *ὄντες*. ΒΡΥΚΚ. " *Ab ἐρῶ, ἐρῶμεν, ἐρῶμεν. Non amaremus, non foreveremus mala; nec in aeternis malis nos habentes animum cruciaremus.* P.

III. 1. *Γυναικὸς οὐδέν—*] Dixerat, si memini, Hesiodus.

*Οὐδὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζει ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὐτὲ κακῆς οὐ δέγιον ἄλλον.*

Ita rectè memoriter citavit T. YOUNG. Vide Oper. et Dies, v. 702

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΤΣΑ ΕΠΗ.] *Pythagoras Aurea Dicta* Pythagoras, ex insulâ Samo oriundus, philosophus erat antiquissimus et celeberrimus. Sed de tempore quo potissimum vixerit natura non convenit inter eruditos; quorum tamen de hac re diversas sententias non est hujus loci perpendere. [Vide celeberrimum illud ingentique eruditione refertum opus magni Bentleyi, *A Dissertation upon the Epistles of Phalaris*, p. 49, sqq. item *Jackson's Chronological Antiquities*, Vol. ii. p. 374. *Dodwell* de Cyclis, p. 137, sqq. &c. Vulgaris opinio est eum vixisse inter Olymp. LXXI. 1. et LXXI. 2. i. e. inter annum ante Chr. N. 568, et 495.] Neque instituti nostri natura nos patitur de doctrinâ Pythagoraeâ hic disquirere. [Studiosa Juventus adeat librum utilissimum, *A Summary of Geography and History, both Ancient and Modern: by Alexander Adam, LL. D.* p. 12, sqq.] Quod autem ad haecce *Aurea Carmina* attinet, quas sub nomine Pythagorae circumferuntur, quoniam ipse nihil à se scriptum reliquit,

ea vel uni alicui ex ejus discipulis, qui doctrinam à Pythagorâ acceptam in hisce versiculis exprimere potuisset; vel cuivis alii vetusti aevi attribuenda sunt. Utcunque sit, propter excellentiam, appellationem *aurorum* haud immeritò consecuta videntur. Caeterum eorum tantus est ubique proventus editionum, ut nec vacet nec operae pretium foret eas hic recensere. Plenissima sunt—Jo. Adam Schier, *Lipsiae*, 1750, in 8va. et Eberhard Gottlob Glandorf, cum praef. Ch. G. Heyne, *Lipsiae*, 1777, in 8va. (1776. 12mo.) Fab. t. i.

Ver. 1. — νόμος ὅς δίδκεται,] ut lege constitutum est.

7. *Μηδ'—] Et non— ὅφρα δύνη, quoad poteris, ἐχθαίρε, oderis— &c. Ignoscendum amicis, quantum potes. Nam facultas vicina est necessitati, h. e. neque enim semper potes: nam saepè facultas impeditur necessitate. MARCELLUS.*

313. 16. *Χρήματα δ'—] Pecunia verò interdum acquiri solet, interdum amitti. [Vide Coll. Gr. Mln. ad p. 6. n. 5.] Vel ut T. Young, Pecuniam verò aliquando acquirere, aliquando perdere posse disco. " An, pecuniam—acquirere solet—impers. ? Vide Glandorf. ad locum; qui legit δλέσθαι, at vix praefert: Br. Gnom. Ed. Lips. quae praefert, at non legit. Vel infra. trans. passivè redditus, uti supra. P.*

18. *Ἐν ἄν μοίραν ἔλγες,] Quam sortem obtinueris, eam fer aequo animo.*

" 22. *Ἐν μήτ' ἐκπλήσσει, —] quibus ne movearis, nec te patiari coarctari. 23. πρώως ἴσχε, fer leniter, vel sis tranquillus.*

28. *Δειλοῦ—] Πρὸς δειλοῦ ἀνδρός, Est stolidi hominis,—convenit stolido homini,—*

44. *—ἐπιπλήσσει] te reprehende.*

314. 47. *Ναὶ μὲ—] Juro per eum qui animas nostras tradidit, h. e. docuit, nempè Pythagoras, per quem jurarunt ejus discipuli, quaternarium, h. e. deum. Alii aliter. Vide Moshem. ad Cudworthi Systema Intellectuale, p. 451. [C. iv. s. 20. p. 375. ed. Birch.] Quaternarium quidam putant, esse ignem, terram, aërem, aquam, prima elementa è quibus omnia profiunt: denarium esse naturae totius Universitatem, &c. HARLES. Vide Porson. ad Eur. Med. v. 629. p. 50. " *Tetractys* erat symbolum, sive signum, ad deum vel divina spectans. Pythagoras et ejus discipuli multa et penitus mystica de numeris tractaverunt: quorum inter praecipua Tetractys, Tetras, e numero Quatuor, habita est. Vide Stanley, *History of Philosophy*, Pythagoras, p. 381. fol. C. viii. sqq. et ejusmodi alia. P.*

51. *—ἢ τε ἑκάστα διέρχεται,] Marcillus interpretatur: quatenus quidque progreditur, ab imperfectis naturis ad stirpes; à stirpibus ad pecudes; et deinceps ad homines, heroes, et superos: quatenus quidque coarctatur, h. e. retrò contràque superatur à coelestibus heroum genus; et sic deorsum usque ad stirpes imperfectàque delabuntur. Conf. Ovid. *Metam.* xv. Fab. 3. v. 153. HARLES. " Vel simpliciter, quatenus quidque progreditur, et quatenus coarctatur: i. e. Anglice, to know the extent and limits of things. P.*

52. *—ἢ θέμις ἐστὶ,] quatenus fas est. Idem.*

57. *—ὡς δὲ κύλινδρον—] instar cylindrorum in aliud atque aliud corpus feruntur. De hac animorum migratione multi multa scripserunt. Vide Schier. ad h. l. Idem. Hic autem de migratione non agitur; tantum de instabilitate animi. T. Young.*

59. *—ἔρις—] Sermo est de contentione rationis et appetitû*

λέληθε βλέπτουσα, *clam, latenter nocet. Idem.* Vide Vol. I. ad. p. 87. n. 1.

61. —ἡ πολλῶν κε—] Salmasius ita reddit: *revera multis malis hominum mentes liberares, si omnibus monstrares, quali quisque genio, i. e. animo utitur.*

64. —ἰερά—φύσις—] h. e. τὸ θεῖον, sive θεός. Ἐκάστα, h. e. πᾶ ὄντα, omnia quae necessaria sunt ad animi sui notitiam. "MARCILIUS.

66. Ἐξακέσας,] *Remedio adhibito,—*

67. Ἄλλ' εἶργον βρωτῶν,] *Sed abstine cibis, quos diximus, cum in purgationibus tum in animi solutione dijudicans.* Totum hoc alludit ad placita Pythagoraea. Vide Bruckeri Hist. Philosophiae. "Vol. I.

69. —γνώμην—ἀρτίστην.] *rationem optimam—*

* ΘΕΟΓΝΙΔΙΟΣ] Theognidis poësis quae superest, non est con- 315.
tinuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis
aut poëmatibus excerptis. BRUNCK. Erat autem Theognis Megarâ,
in Achaiâ, ortus: et floruit circiter Olymp. LVIII. ante Chr. N. 544.
Ex ejus Sententiis, quae adhuc restant, Brunckius dedit 1182. Eo-
rum, quae sunt apud Stobaeum, Latinis versibus reddita sunt ab Hu-
gone Grotio. "Atticae vicina Megara. Fab. L. ii. c. 11. Vol. i. P.

Ver. 1. —εὐσεβέων—] Participium. Sic Ald. et codd. Perperam
in sequioribus edit. εὐσεβέως. BRUNCK. Ἡ πλουτεῖν, i. e. μᾶλλον
ἤ—

5. Κτήσασθαι.] Hanc lectionem Xenophontis apud Stobaeum,
edit. Gesneri, p. 499. Serm. lxxxvi. vulgari βήσασθαι meritò prae-
tulit Brunckius. "οὐ μελεδαίνει, hic, non gravatur, non aegre fert. Ali-
ter et ferme, curo, sollicitus sum. LXX. P.

13. Ἀντός—] Ordo est: Ἀντός τοι ἔνδοξος ἄγεται εἰς οἶκους
καύτην κακόδοξον, εἰδὼς ἑοῦσαν κακάπαριν, κειθόμενος χρημάδι.
ἐπεὶ κρατερὴ ἀνίκη, ἤτε θῆκε νόον ἀνδρὸς τλήμονα, ἐντύνει μιν.

21. Οἱ κακοί—] *Mali non omnino mali ex utero nati sunt, &c.*
Egregiam sententiam exhibent hi quatuor versiculi.

35. Ἀπάλαθοι—] Vide suprâ ad Theocr. Idyll. xxiv. 87. p. 249. 316.

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΙΟΣ.] Amphis Amphicratis filius, Athenien-
sis, Poëta veteris Comoediae. Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 410. edit.
Harles. L. ii. c. 22.

† —ΑΝΤΙΦΑΝΟΣ.] Antiphanes, vulgò Rhodius, mediae Co-
moediae Poëta, Alexandri temporibus clarus. *Ibid.* p. 414.

‡ —ΕΥΒΟΥΛΟΣ.] Eubulus, mediae Comoediae Poëta dicitur
Ammonio. Dramata 34 ei tribuit Suidas, 50 Athenaeus. Vide
Fabr. Bib. Gr. ubi suprâ, p. 442. Item *Bent. on Phal.* p. 110. "Suid.
104. e Mss. Paris. Edd. prior. 24. KUSTRA. Et ita Fabr. Harles. P.

317. 8. Ἐκτος δὲ κάμων—] *Sextus nequitiae; sugillarum septimus: Octavus revocatoris: nonus bilis est: Decimus furoris, tela ut mittantur quoque. Nam Liber multus parvo infusus vasculo Suos potatores facile evertit è gradu.* GROTIUS. Grotius dedit ἀνακλήτορος. Sed quum ebrii saepe non uni tantum injuriam faciunt, et à pluribus in jus vocentur, ἀνακλήτορον malui. BRUNCK. "Ed. Lips. laudat emendationem in *Critical Review*, 1803. Jan. p. 5. 'Ο δ' ὄγδοος κλητέρος i. e. apparitoris. Vide Athen. L. ii. c. 1. p. 36. κλήτορος. P.

* —ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.] Philemon, Solis in Ciliciae oppido natus, teste Strabone; sed Suidas eum Syracusanum facit. Novae erat Comoediae. Poëta, Menandro paulò antiquior. Vide Fabricium, ubi suprâ, p. 476, sqq. "Strabo, L. xiv. p. 983. (671.) P.

"II. μουσικός, inter alia, *elegans, peritus, doctus; μουσική, dexteritas, doctrina*, quae in poësi tradebatur. Vide Lex. et Stobaeum, S. xix. P.

318. "IV. Omnibus visentibus exponere, quomodo se quis habeat, multo gravius est malum, quam male se habere. P.

* —ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.] Menander Atheniensis, novae Comoediae Poëta longè omnium celeberrimus; cujus quaedam tantum fragmenta ad nos pervenere. De eo vide Fabric. Bib. Gr. Vol. ii. p. 454, sqq. edit. Harles.

319. "IV. Optimus vir est, qui optime scit ferre injurias. P.

* —ΚΛΕΑΡΧΟΥ.] De Clearcho hoc Poëta Comico parùm constat. Erat alter ejusdem nominis, Aristotelis discipulus. Vide Fabricium ubi suprâ, p. 428. et lib. iv. cap. xi. Hoc fragmentum è fabulâ, cujus titulus Κορίνθιοι, servatum est ab Athenæo, p. 613. L. xiv. c. 1.

2. —κισίν] Alii punctum ponunt post κισίν, et forsàn rectiùs. T. Youvo.

† —ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.] Pauculae hae Sententiae singulis versibus contentae, desumptae sunt ex iis quae dedit Brunckius, et quas primus vulgaverat Aldus Manutius. In iis nihil videtur inesse difficultatis, quod discipulus, qui non est prorsus tiro, proprio Marte non poterit expedire.

"2. Justus esse magis quam benignus quaere. Vel ut est versio Grotii: *Benignus esse quaere; sed justus magis.* P.

III. NOTAE IN EPIGRAMMATA.

* EPIGRAMMATA.] Varia Epigrammata Graeca, quorum in unum 321. fasciculum collectio ANTHOLOGIAE nomine vulgò denotatur, primùm collegit Meleager, dein Philippus, Agathias, Constantinus Cephalas, denique Maximus Planudes.

Vixit Meleager ante Chr. N. circiter annos 150; natione Syrus, oppido Gadareus; et in insulâ Co mortem obiisse fertur. Ex diversis totius Antiquitatis sex et quadraginta scriptoribus Epigrammatum decerpit flores, et inde volumen confecit, quod nomine *Στεφάνου*, seu *Coronae*, insignivit. Huic Coronae addidit quaedam ipsius cultissima carmina; quorum ferè centum et triginta ad nos pervenerunt.

Philippus, qui hunc secutus est, Thessalonicensis fuit; eumque Augusti temporibus vixisse verisimile est. Is, quum novam contexisset Anthologiam ex poetis, qui post Meleagrum floruerunt, librum quoque suum, adjectis etiam propriis non paucis carminibus, et ipse poeta, *Coronam* appellavit.

Quingentis et amplius post Philippum annis, sub finem scilicet seculi vi. regnante Justiniano, vixit Agathias; qui recentiorum poetarum carmina et sua in unum corpus collegit; parvi quidem faciendâ, si cum illis prioribus conferantur, sed ad seculi istius ingenium magis accommodata. His igitur in locum illorum suffectis, neglectae jacuisse videntur veteres illae Coronae; nec earum exempla amplius describentur; adeo ut periculum fuerit ne penitus perirent, nisi circiter medium seculum x. ortus fuisset vir quidam doctus Constantinus Cephalas, qui multis ex illis Coronis, pluribus ex Agathiae collectione, et nonnullis aliundè desumptis, novam tandem Anthologiam condidit, quâ solum literati homines, quinque ferè seculis, uti sunt.

Denique, ineunte seculo xiv. visum est Maximo Planudi monacho Constantinopolitano, Cephalae collectionem instaurare, eamque, Agathiae exemplo, in septem libros denuò distribuere, multis carminibus omissis, obscoenioribus ejectis vel interpolatis: neque tamen eo consilio, ut nihil nisi pura in collectionem suam admitteret, sed, quatenus conjicere liceat, ut in epitomen majora illa collectanea redigeret. Nam quaedam dedicatoria summae elegantiae et minimè impudica rejectit; atque, dum multa Meleagri et Philippi obscoena repudiaret, non pauca ejusdem vel pejoris farinae è scriptoribus recentioris aevi recepit. Haec omnia in capita per communes locos digessit; neque ullam aliam, quam hanc Planudis Anthologiam, ante annum 1772, typis vulgatam vidit Respublica Literaria.

Veteres illae Meleagri, Philippi et Agathiae jam penitus intercederant memoriâ: eademque Cephalae collectioni futura fuisset fortuna, nisi unum ejus exemplum asservasset Bibliotheca Palatina, quae erat Heidelbergae. In hunc Thesaurum, qui aliis doctis hominibus vix, ac ne vix quidem, notus erat, forte fortunâ, dum alios ejus Bibliothecae codices perlustraret, incidit celeberrimus Claudius Salmasius. Quid verbis? eum descripsit juvenis eruditissimus;

321. consilium ejus edendi cepit; postea abjecit: quò verò pervenerit istud exemplar Salmasianum non amplius constat. Cum amicis tamen quaedam ex eo excerpta communicaverat Salmasius; immò totum quibusdam eorum mutuum dederat. Undè varia facta sunt apographa, minùs tamen accurata, et minimè conferenda cum ipso Palatino Codice, qui Romam postea ablati, nunc in Bibliothecâ Vaticanâ asservatur. Atque hæc est illa adhuc non vulgata: seu lædita Anthologia, cujus quaedam epigrammata hinc indè inter animadversiones doctorum hominum lucem aspexerunt. Quod autem consilium Salmasius abjecerat, id postea inter alios resumit vir eruditissimus Jac. Phil. D'Orville; sed mors interveniens labores ejus nondùm confectos abruptit.

Tandem in publicum prodierunt *Analecta Veterum Poëtarum Græcorum*, Editore Rich. Fr. Phil. Brunck; quibus vir ille Græcè doctissimus omnia hæc Epigrammata tam edita quam non edita, quotquot reperire poterat, complexus est; et omnia novâ serie, observato tempore quo, se judice, quisque Scriptor vixerit, ordinavit: opus sanè egregium, per quod vir sagacissimus viam munivit ad famam, quam postea, aliis hujuscemodi operibus, sed imprimis suo Sophocle, meritò adeptus est. Dolent tamen eruditi quaedam adhuc impedire, quo minùs hoc opus ad laudem Anthologiae omnibus numeris absolutæ aspirare possit. Nam Codicem Palatinum nec ipse Brunckius inspexerat, nec ope alienâ accuratè conferendum curârat; desunt idonei indices, qui sunt pars istiusmodi operis omninò necessaria;* atque editor eruditissimus suarum annotationum nimis fuit parvus. Laudandus quidem est, quòd perpetuam interpretationem Latinam ad verbum factam respuerit; nec ei vitio vertendum, quòd nunquam tam felici esse contigerit, ut manuscriptam Hugonis Grotii interpretationem, nisi paucorum epigrammatum, videret. Hic enim vir eximius, cujus varia opera in soluto scribendi genere nomen ejus per totum orbem literatum tam clarum reddiderunt, Musas quoque, non invitâ Minervâ, subindè colere solebat; uti interpretationes ejus pulcherrimæ Excerptorum ex Tragoediis et Comoediis Græcis, atque Dictorum Poëtarum ex Stobæo testantur. Inter Anthologiae quoque studiosos idem vir magnus meritò censendus est; quippe qui non solùm selecta quaedam epigrammata, sed etiam totam collectionem Planudeam versibus Latinis adumbraverit. Hæc Grotii interpretatio, quanquam ab ipso viro celeberrimo ad prelum subeundum parata esset, nondum lucem aspexerat, nec Brunckio unquam visa fuit. Ipsam autem possederat D'Orvillius; cujus post mortem ad hæredes ejus in Angliam transiit; à quibus doctissimus P. Burmannus Secundus veniam impetravit, ut totam suâ manu describeret. Hoc autem exemplar Burmannianum ad virum doctum Hieronymum de Boesch pervenit, qui nuper ex Ultrajecto consilium suum de edendâ *Anthologia Græcâ*, ab Hugone Grotio Latinis versibus reddidit, per totam Europam vulgavit. Et prodire jam [Id. Jun. 1802.] hujus operis pretiosi tria Voll. Ultraj.

* Cum hæc scriberem, nondum mihi in manus venerat *Anthologia Græcâ* ex recensione Brunckii: cum Indicibus à Friederico Jacobs. Lipsiæ, 1794-5, in 8vo. Quinque priora volumina, quæ continent textum et indicès, jam edita sunt. Voluminis quoque primi partem priorem Animadversionum in Epigrammata, secundum ordinem *Analectorum* Brunckii, [Lips. 1798.] jam possideo. Nescio an auctor doctissimus plura adhuc ediderit. [Idibus Jun. 1802.]

1795-7-8. in 4to. Haec breviter de Anthologiarum historia. Qui 321. plura vult, adeat Fab. Bib. Gr. lib. iii. c. 26. Vol. iv. p. 413. c. 32. Harles. *Boivin le Cadet Remarques sur l'Anthologie, &c. Memoires de l'Academie des Inscript. &c.* Tom. ii. p. 347. (p. 279. 4to. 1717.) Brunckii Praef. ad sua Analecta. Biblioth. Crit. Vol. I. Part. 2. et Hieron. de Bosch Descript. edendae Anthol. Graecae. Adeat autem praecipue Praefationem et Prolegomena ad Friderici Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiae Graecae, &c. Lipsiae, 1798, in 8vo.

EDITIONES ANTHOLOGIAE.

1. Prima Jani Lascaris, literis Graecis capitalibus. *Florentiae*, 1494. in 4to.

2. Ex recensione Scipionis Carteromachi. *Venetii, apud Aldum*, 1503. in 8vo. [Scil. Aldina prima.] "Cum Epist. Gr. Carteromachi.

3. Florentina, apud haereditas Phil. Juntae, 1519. in 8vo.

4. Aldina secunda. *Venetii*, 1521. in 12mo. (8vo.)

5. Parisiensis, apud Jodocum Badium, 1531. in 8vo.

6. Cum notis Joannis Brodaeii Turonensis. *Basil.* 1549. in fol.

7. Cum nonnullis epigrammatis recens inventis. *Venetii, apud Aldi liberos*, 1550. in 8vo.

8. Editio Henr. Stephani, magno epigrammatum numero aucta, &c. — 1566. in fol. (4to.) [Editio pulcherrima.]

9. Editio Wecheliana, cum annotationibus Joannis Brodaeii, et Vincentii Obsopoei in lib. i. ii. iii. et vii. "Libri vii. cum Schol." *Francofurti, apud Andreae Wecheli haereditas, &c.* 1600. in fol. [Editio praestantissima, cujus mihi facta est copia ex instructissima Bibliothecâ Facult. Jurid. Edinb.]

10. Cum versione prosariâ Eilhardi Lubini. Extat in Corpore Poëtarum Graecorum, &c. Part. ii. p. 494. *Coloniae Allobrogum*, 1614. in fol.

11. Analecta Veterum Poëtarum Graecorum. Editore Rich. Fr. Phil. Brunck. in Voll. *Argentor.* 1772—1776. in 8vo. [In ibusdam exemplaribus titulus prae se fert—*Editio quarto Volumine aucta.* 1785. Nondum autem videtur haec quartum Vol. lucem aspexisse.]

12. Anthologia Graeca, sive Poëtarum Graecorum Lusus. Ex recensione Brunckii. Indices et Commentarium adjecit Friedericus Jacobs. xiii Tom. *Lipsiae.* 1794—1803. 1814. 8vo.

13. Anthologia Graeca, cum Versione Latinâ Hugonis Grotii. Edita ab Hieronymo de Bosch. v Voll. *Utrajecti*, 1795-7-8, 1810-22. in 4to. "Cum notis Huet. Sylburg. Salmasii et suis, &c. Mortuo De Bosch, Tom. v. Dav. Jac. Van Lennep absolvit. P.

"Anthologiae Graecae a Const. Cephala conditae Libri iii.—editi, cum Lat. interp. comment. et Notitia Poetarum, a Jo. Jac. Reiske. *Lipsiae*, 1754. 12mo, vel 8vo. Ex Cod. Lips. imperf. nec omnia. P.

* * Saepè edita sunt Selecta Epigrammata Graeca. Sed nimis foret longum ejusmodi Editiones recensere. [Vide Fabric. Bib. Gr. ubi suprâ.] Quae autem hic exhibentur decerpta sunt ex Brunckii Analectis à Thomâ Young, viro planè egregio, et qui juvenis adhuc dignus habitus fuit, qui in Societatem Regiam Londinensem coopta-

321. retur.* Quum is nuper in hac Academiâ studiis operam daret,† omnibus, qui consuetudine ejus utebantur, propter ingenii acumen et variam doctrinam, mihi imprimis ob vitæ integritatem et insignem Literarum Graecarum peritiâ, maximi habitus; ego, variis laboribus Academicis implicitus otioque minus abundans, eum rogavi ut ex immensâ Brunckii collectione ea seligeret Epigrammata, quae ad propositum hujus poetici nostri Delectûs maxime conferrent. Neque meo desiderio (quae fuit ejus erga me voluntas) defuit juvenis eruditus et in poetis Graecis apprime versatus. Quae hic recepimus, eorum pleraque ille humanissime indicavit; quin et propriâ manu nitidissime descripsit, mihique tradidit *Corollam* variis flocculis pulcherrimis à se contextam; quam si vidisset illustrissimus Comes de Chesterfield, non ita pridem defunctus, Graeca Epigrammata universa sine discrimine notho suo filio contemnenda non propinasset. [Vide *Chesterfield's Letters to his Son*, Vol. i. Let. 73. Conf. *Mason's Life of Gray*, p. 336.] Sunt et nonnulla hinc inde adpersa, quae placuere duobus optimis mihique familiarissimis viris, ingenii et doctrinae laude florentibus, Jacobo Gregory et Dugaldo Stewart, huic Ethices, illi Medicinae Practicae, in hac Academiâ Professoribus.

ΕΡΙΓΜΑ—1. Νύμφας Βαυκίδος—] Idem nomen est Βαυκίς, Βαυκίδος, et Βαυκὸς, Βαυκοῦς. ΡΕΞΚΚ. ἐμμί scil. τῦμβος: T. ΥΟΥΚΟ. In hoc sepulchrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc autem symbolis erat ornatum, quibus sepultae mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc intelligendus v. 3. τὰ δὲ τὰ καλὰ μὲν ποθοῦσιν—pulchra haec mea ornamenta insipienti tibi crudelissimum Βαυκονίς, seu Βαυκίδος, nuntiant casum. ΒΑΥΚΚ. ποθοῦσιν Dor. pro ποθοῦσιν. "Βάβκανος ἐσθ', Αἶδα. Iavidus es, Phito. ΡΕΞΚΚ. Vide Leonldam Tarent. 81. Brunck. Analect. Vol. I. p. 241.

Παρθενικὴν νεαυδὸν ἐν ὀμνοπόλοιαι μέλισσαν
 Ἡρινναν, Μουσῶν ἀνθεα δρεπτομένην,
 Ἄδας εἰς ὀμέβαιον ἀνάρκαθεν. ἦ φα τὸδ' ἐμφρων
 Εἶπ' ἐτόμως ἂ παῖς Βάβκανος ἐσθ', Αἶδα.

Vide et Bion. *Idyl. α, 51—55. Coll. Gr. Min. p. 116. v. 16—20. P.

3. τὰ—καλὰ—ἀγγελέοντι] Notandum hic neutrum plurale cum verbo ejusdem numeri. T. ΥΟΥΚΟ. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iil. v. 5. et ADDEΥΕΝΔΑ ad Eur. Hec. v. 1149. edit. 2dae Porson.] Caeterum ἀγγελέοντι est Dor. pro ἀγγέλλουσι. "An, pro ἀγγελοῦσι, fut. ἀγγελέω, pro ἀγγελά. P.

5. Ὡς τὰν καῖδ'—] Ordo est: ὡς κηδεστῆς ἐφλεγε ἐπὶ πυρκαϊᾷς τῆν καῖδα τῆδε [πυύκη] ὄψ' ἦς πυύκης ὁ Ἰμέβαιος ἦγετο [αὐτῆν]

* Circiter annum 1794.

† Anno 1794-5.—Post autem peregrè profectus, M. D. creatus est ab inclytâ Acad. Georgiâ Augustâ, quae Gottingae est, anno 1796. Domum regressus, Cantabrigiae per aliquod tempus studiis vacabat. Nunc [Id. Jun. 1802.] honorifico nomine Physices, sive Philosophiae Naturalis, Professoris in Regio Instituto Britannico Londini fungitur.

δόμον. "καθεστὰς (sic perspicuè codex) hic est *parius*. Etymol. "Μ. κηδεσται λέγονται ὃ τε πατήρ τῆς γεγαμημένης, καὶ αὐτὸς ὁ γαμῶν." BRUNCK.

7. *μολπαῖαν δαῖδαν*] Codex, teste Brunckio, habet *μολπαῖαν*. Non invenio hanc vocem in Lexicis: potes tamen reddere *μολπαῖαν δαῖδαν*, *jucundum carmen*. Pro *μολπαῖαν* Reiskius, ex conjecturâ, reposuit *χαρίεσσαν*. "Reddi potest Angl. *Thou, O Hymen, hast changed the melodious nuptial hymn into the mournful notes of the funeral dirge.*" T. YOUNG.

8. —*μεθρημόσασα*.] *mutasti*. Aor. 1. M. *μεθρημοσάμην, μεθρημόσασα*, eliso σ, *μεθρημόσασα*, ut hic: et postea, *μεθρημόσω*, ut in Grammaticis. Vide in *Iliad. α, 401. ὕπελυσσασα* et in locis aliis innumeris. Caeterum conjicit Reiskius aliquid in fine epigrammatis deesse, quia particulae *μὲν* in versu penultimo non respondet *δὲ*. sequens: nisi malit quis *μὲν* pro *μὲν* legere. "Sed vide Hoogeveen. de Part. Gr.

SIMONIDIS—I.] Extat haec Epigraphe apud Thucydidem, [Hist. 322. lib. vi. cap. 59.] qui nobis narrat Hippiam, maximum scil. natu Pisistratidarum, Aeantidae, Hippocli Lampsacenorum tyranni filio, Archedicea suam filiam, quod Lampsacenos apud regem Darium auctoritate multum pollere sciret, nuptum dedisse: ac Archedices monumentum Lampsaci exstitisse, cum hac inscriptione. Ordo est: ἦδε κόνης κέκευθε Αρχεδίκην [τὴν θυγατέρα] Ἰππίου ἀνδρός ἀριστευόσαντος τῶν ἐφ' αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι, — [τῶν ἐφ' αὐτοῦ, Angl. his contemporaries,] ἢ τε οὐδα— et *quasquam illa esset patris, &c.* "αὐτοὺς μέγα—δύνασθαι. Thucyd. P.

3. —*τυράνων*,] *qui reges erant*— Sigei scilicet: non enim potiti sunt rerum Athenis Hippiae liberi. Sed Hegesistratus, Hippiae filius, fuit tyrannus Sigei, ut docet Herodotus lib. v. Palmerius Exercitation. p. 53. HUDSON. " [in var. lect. Thucyd.] Hegesistratus Pisistrati filius nothus erat, Hippiae frater. Herod. v. 94. Quod idem observat Hudsonus in notis. P.

4. —*ἤρθη νοῦν*] i. e. *κατὰ νοῦν*. Caeterum hoc epigramma Simonidi adscribit Aristot. Rhet. lib. i. c. 9. " Vol. iv. p. 105. Bipont.

II, 1. *Πραξιτέλης*—] Extat hoc Epigr. apud Athenaeum p. 591. L. xiii. c. 6. fin. ubi v. 3. *φίλτρα δὲ βάλλω*, quod alteri lectioni praefendum mihi non videtur. Hos versus ait à Praxitele basi Cupidinis insculptos fuisse, quod ita à nemine acceptum iri puto, ut Praxiteles elegorum auctor sit censendus. Illius tamen potius fuerint quam Simonidis, cujus aetas cum Phrynes aetate non congruit. BRUNCK. De hoc Praxitelis Amore, quem inter praestantissima sua opera ipse censebat artifex, vide Pausan. i. 20. p. 46.—*Vcr. 1.* Argutum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repraesentavit ita, ut ejus speciem ad exemplum, suo animo impressum, adumbraret. Hanc sententiam expressit Julian. "Aegypt. Br. Ana. T. ii. p. 496." Ep. xii. *Ἀπὸν γὰρ τὸν Ἔρωτα τὸν ἐνδοθὶ κειθόμενόν με Χαλκίδας, Φρήνη δάκε γέρας φίλης*. Phryne ipsi vicissim pro Amore amorem rependit.—Ipse deus loquitur.—Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. *ἀπειζόμενος*. Qui rectis oculis aliquid intuen-

322. tur, ἀπειψέν dicuntur. JACOBS. Hoc epigramma sic vertit Hugo Grotius :

Quam benè Praxiteles finxit, quem sensit, Amorem!
De corde exemplar sumserat ipse suo.
Meque mei pretium Phrynae dedit : indè sagittis
Nil opus est : videor si modo, sat ferio.

SIMILIAE—1. *Ἡρέμ'*—] *Sensim, ἐρπύροις, repas, &c.* Alloquitur scil. poëta hederam. Elegantissimum epigramma, “et potius (ut observavit Vincentius Obsopoeus) ad lyram canendum, quam vertendum; propterea quòd ei verso idem accidit, quod aulaeis et tapetibus, qui si vertuntur, fiunt deformiores: est enim summus et inimitabilis lepor in eo.”

3. —*ἢ τε φιλοφῶξ ἄμπελος,*] *φῶξ, ὠγός, ἦ,* est *furura*. Sed, secundum H. Stephanum, idem quoque significat quod *φῶξ, acinus*: hinc *φιλοφῶξ, amans acinorum*: “itidem (inquit Steph. Thea.) vitis epithetum in epigr. de Soph.” Sed veram significationem istius epitheti non explicavit. Forsan nihil aliud est quam *acinis vel uvis abundans*. [Atque vocem ita quoque intellexisse Jacobsium invenio. “Vitis,” inquit, “*φιλοφῶξ, acinis plena*. φῶξ de acino uvae usurpare “non dubitarunt veteres, quamquam in vitis Grammaticis.”] *ὕγρὰ περίε κλήματα χευαμένη, κ. τ. λ.* *humidos circa palmites fundens, gratiâ doctrinae prudentis, quam ille mellitus coluit, undè cum Musis et Gratis. εἴνεπεν εὐμαθῆς πινυτόφρονος,* [Angl. on account of the exquisite skill,] dicta videntur propter doctam et eximiam illam artem, quâ Sophocles in compositione fabularum suarum caeteros poëtas Tragicos superaverit. “*ὕγρως, flexilis*, vide supra ad p. 217. v. 55. p. 277. v. 17. etsi *humidus* huic loco satis aptum est adjectivum.—*εὐμαθία πινυτόφρον, ingenium cum doctrina et judicio*.—*Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων*. “*Ingenium ab ipsis Musis et Gratis confectum*.” REiske, Anthol. Praef. p. 12. Hinc forsan. P.

* * Vide *Elegant Extracts in Verse*, Lond. apud Rivingtons, &c. Vol. ii. p. 304. ubi hoc epigram. aliquis ita benè reddidit Anglicè, uti notavit T. Young.

Wind, gentle evergreen, to form a shade
Around the tomb where Sophocles is laid:
Sweet ivy, wind thy boughs, and intertwine
With blushing roses and the chust'ring vine:
Thus will thy lasting leaves, with beauties hung,
Prove grateful emblems of the lays he sung:
Whose soul, exalted like a god of wit,
Among the Muses and the Graces writ.

PLATONIS—1, 1. *Ἡ σοβαρὸν*—] “*Superbe*.” Constructio est: [*Ἐγὼ*] *Αὐτὸς ἡ γελᾶσα σοβαρὸν καθ' Ἑλλάδος, ἡ ἔχουσα τὸν ἐμὸν νέον ἐραστῶν ἐν προθύροις, [ἀνέθηκα] τὸ κάταπτρον ἐπὶ Παφῆν ἐπεὶ τοίη [αἴη νῦν εἰμί] οὐκ ἐθέλω ἀρᾶσθαι. [τοίη] δὲ αἴη ἦν παρὸς οὐ δὲ*

ναμαι [ἀρᾶσθαι.] De Laïde vide Propriorum Nominum Lexica. "Imitatus est hoc Matt. Prior: *Venus takes my votive glass;*" &c. T. Young.

III, 1. *Ναυηγοῦ τόφος εἰμί'*] Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnson:

*Naufragus hic jaceo ; contra, jacet ecce colonus !
Idem orcus terrae, sic, pelagoque subest.*

Elegans distichon, cui comparandus praeclarus apud Petronium locus p. 404. edit. Hadrian. *Sed non sola mortalibus,* &c. JACOBS.

MNASALCAE—1. *Ἄδ' ἐγὼ δ'—*] Parodia alius epigrammatis in Ajacis sepulchrum. T. Young. En Epigramma, ad quod alludit vir doctissimus. Occurrit inter additamenta epigrammatum in edit. Wechellanâ, p. 6. et in Brunckii Analect. Tom. i. p. 178. ubi rectè adscribitur Aristoteli; auctoritate Porphyrii in Homerum Comment. Vide Eustath. in Hom. p. 285. edit. Rom. "Il. β, 557.

*Ἄδ' ἐγὼ δ' τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῶδε κᾶθημαι
Αἰαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα· ὡς παρ' Ἀχαιοῖς
Ἄ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.*

Argumentum scilicet sumitur à certamine inter Ajacem et Ulyssem de armis Achillis, in quo *πολύτροπος* Οδυσσεύς reportaverat prae-mium. Caeterùm ἡ Ἀπάτα κέκριται κρέσσον, et ἡ Τέρψις κέκριται κρέσσον, dicuntur eodem modo quo apud Virgilium: *Triste lupus stabulis.* Ecl. iii. 80. et *Varium et mutabile semper Femina.* Aen. iv. 569.

"Fingitur Virtus lugentis habitu Voluptati adsidere et conqueri, quod ἡ Τέρψις sibi anteponatur. JACOBS.—*κειραμένα*, aor. 1. med. hic, et praesertim infra in Leonidae Tarent. III, 2. sensum passivum exhibere videtur. Exemplum ceu rarum hujusmodi in eadem voce meminit Kuster. De Verb. Med. S. iii. fin. scil. *ἐκείρατο*, in Frag. Anon. apud Plutarch. T. ii. p. 1098. T. x. 516. Adv. Epicur. Reiske. *Ἡμετέρας βουλαῖς Σπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν.* At saepius ita comparet in Plutarch. Vide Ind. Gr. Reiske. Adjicere licet *σχομένην*, aor. 2. med. sensu pass. supra p. 299. v. 28. et alibi. Vide supra ad p. 227. v. 29. Item Hom. Il. λ, 233. 237. *μόλιβος ὡς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.* P.

ANITES —1. *Μάνης οὔτος—*] In servi tumultum. Nomen *Μάνης* servitii proprium. JACOBS. Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnson

*Qui jacet hic, servus vixit ; nunc, lumina caecus,
Davio magno non minus ille potest.*

LEONIDAE TARENT.—I, 1. *Μή σὺ γ'—*] Loquitur Pan vel Mercu-
ritus. *ἐπ' ἀνόνμοιο—* in illo loco ubi rascunt oves, —*ἰλνός χαραδραίης,*
*luti ex torrente,—*θερμὸν, subaudi ὕδαρ. BRODAEUS. Mihi arridebat
hoc epigr. ob benevolentiam et imagines pulchras. T. YOUNG. " Via-
tores hac inscriptione a turbida tepidaque aqua ad fontem limpidum
frigidumque mittuntur. JACOBS. τοῦτο θερμὸν [ὑδαρ] περίπλεον, πλε-
νιστάτην, ἰλνός χαραδραίης. P.

II, 1. *Ἰβαλος—*] Ordo est: *Ἰβαλος ἐπιπάγων πότις αἰγός—*Salax
barbatus maritus capras— Secundum Brunckium ad Simmiae Rhodii
I. *Ἰβαλος* αἰξ est *Ibex*, seu *caper montanus*, Gallis *Bouquetin*, Angl. a
wild goat, masc. generis. Cui interpretationi hic locus favere non
videtur. Malo vulgarem: Angl. *The wanton well-bearded husband
of the she-goat.*

324. 3. —*κείρης,*] Sic Ovidius: [Fast. Lib. i. 357.]

*Rode, caper, viam: tamen hinc, cum stabis ad aram,
In tua quod fundi cornua possit, eris.*

III, 1. *Ὀλαΐδα—*] Sic construe: *πῦρ ἀνέφλεξε με ὀλαΐδα, μετρή-
σασαν τὸσσην ἄλα, [ἀνέφλ. με] ἐν χθονὶ τῇ χειραμένη πύθνας εἰς ἐμέ.
ἦν πύλαγος δίκωσεν ἐπ' ἦθνος· ἀλλὰ εἶρον τῆν [χθονά scil.] γεινα
μῆνην ἐμὲ ἀπιστοτέρην θαλάσσης.* Quae sic vertit H. Grotius:

*Mensa diu pelagus pereo face navis, in illa,
Quae mihi materiam tonsa creavit, humo.
Aliqui reddiderant me terris aequora: vincis
Sic mea tu genetrix aequora perfidid.*

THEOCRITI.—1. *Α δειλαίς τυ—*] *Al miser tu Thyrsi! quid prodest,
si contabefacias lacrymis geminos oculos lugendo? [διγλήνους ὄπας,
geminas pupillas habentes oculos. Aemyl. Porti Lex. Dor. ubi vide
plura.]* Plorat nimirum Thyrsis capellam suam à lupo abreptam.

3. *Ὀλχεται—*] *Ὀλχομαι* frequens verbum est de mortuis. HARLES.

4. *Τραχὺς—*] Angl. *for the fierce wolf hath grasped it in his claws.
αὶ δὲ κύνες λαγγεῦντι· the dogs are barking.*

6. *Ὀστέον οὐδὲ τέφρα—*] *nec os quidem neque cinis.* Reiskii con-
jecturam Brunck. in textum recepit. HARLES. [Sc. ὄστῶν.] Vulga-
ris lectio est —*ὄστῶν οὐδὲ—* "quam reposui ex ed. Valck. P. Ob-
servet discipulus sequentes voces Doricas: *τυ* pro *σὺ* *καταταξέεις* pro
κατατήξαις: *ἀ* pro *ἡ* *λαγγεῦντι*, pro *κλάζουσι*: *ἀνίκα* pro *ἠνίκα*:
τήνας pro *ἐκείνης*: *ὀλχομένης* pro *ὀλχομένης*. " *λαγγεῦντι*, annon à
κλαγγῶν, à *κλάγγω*; P.

CALLIMACHI.—II, 1. *α Σύντομος ἦν ὁ ξείνος,*] Scriptum videtur
hoc epigramma de quodam obscuro homine brevis staturae; cujus
epitaphium laudem quoque brevitatis affectat. Tamulus igitur ita

loqui fingitur: "*Theris Aristaei filius Cres sub me jacet.*" Respondet viator:—"Etiam hoc *longum*—in hominem scil. de quo scire nil mea "refert." Cui autem displicet haec explanatio, is meliorem inveniat, si poterit, inter nugas interpretum, quas videre liceat ad Callimachum ex recensione Ernesti, Vol. I. p. 286. Pro *δολιχόν* restituit Brunckius ex MS. *δολιχός*, quod rectum putat, et ad *στίχος* referri. Noster T. Young illum mavult; cui facile assentior. Idem *δεντέραις φροντίδι* sic ad me scripsit: "Non puto *σύντομος* de brevi "staturá dici posse: potius vult, sermonem ejus concisum fuisse; "potiusque *δολιχόν* haec innuere videtur, nomen ejus solum laudi "sufficere: non quod negem alteram interpretationem veram esse "posse; hoc amici, illud inimici." Quod autem ad literulas *α θ* attinet, "harum usum," inquit H. Stephanus, [post titulum suae edit. Anthologiae, Anno 1586.] "non excogitavi, sed potius amissum "revocavi. Has enim literulas in plurimis antiquissimis codicibus "Graecis, adhibitas iis locis qui dialogi formam haberent, inveni; "α interrogationem, θ responsonem indicante." "*συντομωτάτη δόδε*, Vol. I. p. 125. l. 8. p. 223. l. 12. h. op. P.

III, 1. *Ελπας, 'Ηλιε*—] Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est: quem ait, cum ei nihil accidisset adversi, è muro se in mare abjecisse, lecto Platonis libro. CICERO, Tuscul. lib. i. c. 34. [Vide Vol. I. ad p. 252. n. 1.] Qui plura velit adeat Callimach. edit. Ernest. Vol. i. p. 293. et Davisium ad loc. cit. Ciceron.

DIOSCORIDAE—1. *Τὸν Πιτάναν*—] Subauditur *εἰς*. Pitana urbs erat Laconica, ad ripas Eurotae. Hoc epigramma exhibit egregium exemplum Spartanæ fortitudinis. De hoc Thrasybulo, ejusque patre Tynnicho, nihil amplius apparet nisi eos fuisse Lacedaemonios. Caetera sunt facilia. Extat hoc epigr. apud Plutarchum, Vol. vi. p. 874. edit. Reiske. "Lacon. Apophth. P.

ΤΥΜΝΑΕ—1. *Τὸν παραδόντα*—] In Plutarchi Lacaenarum apophthegmasin hoc unum epigr. tanquam duo exhibetur, quorum alterum constat ex primo disticho, alterum ex duobus postremis. Putat Brunckius manifestum esse Plutarchum memoriá lapsum, et tria illa disticha ad idem epigramma pertinere, idque uno disticho augeri debere; undè in Lectionibus et Emendationibus suis totum constituit, uti nos dedimus; nescio tamen quâ auctoritate. Spirant quidem omnia ferocem illam fortitudinem, quae in Lacaenis magis admiratione quam imitatione digna erat. *Τὸν παραδόντα νόμους, cum leges violasset*,—audivisset enim, ut narrat Plutarchus, mater Damatria, filium suum Damatrium, ad se reversum, timidum fuisse.

3. *Θηκτόν*—] Angl. *and having presented her sharp sword—having held her sword in a posture of offence.* Br. Ana. T. i. p. 505. P.

5. *Ἐφε καχόν*—] *I pessum, mala proles, per tenebras, oð δια μύθος, &c. cuius odio affectus iratusque Eurotas ne cervis timidis quidem fluere dignetur* Sic apud Homerum, Achilles, Agamemnonem igna-

vias arguere volens, eum alloquitur tanquam habentem *κραδίην ἐλάφω*. Iliad. α, 225. "Pl. T. vi. p. 895. R. Internectuntur. F.

7. *Ἀχρεῖον θυλάκευμα*,] *improbe catulo!* Observandum autem *ἀχρεῖος* apud Graecos, (quum de homine malo dicitur,) non utique eum exhibere qui simpliciter sit non utilis, sed qui sit *maximè nequam*. Sic apud Eur. Med. v. 296. (298.) *ἀργία* significat, non *ignaviam*, (ut vulgò vertunt,) sed quicquid *maximè est detrimentosum*. CLARKE, ad Il. β, 269. ubi vide plura: *κακὰ μερῆς*, Angl. *abandoned member of society*. " *ἀχρεῖος*, Eur. Med. 301. Ed. Porson. supra. P.

II, 1. *Μή σοι τοῦτο*.—] In mulierem Aegyptiam, quam fatum in Cretâ oppressit, ubi sepulta fuit. *Ἐλευθέρην*, urbs Cretae. Ineptè antea legebatur v. 3. *ἀλλὰ σ' ἐλευθερίας ὄδ' ἔχει τάφος*. V. 1. Codices omnes, quos vidi, Florentina et Aldina prima *ἐπικαίριον ἔστω*, unde feci *ἐπικήριον*. Vide Hesych. in *κηραίει*. ΒΑΥΣΚ. *τοῦτο μὴ ἔστω λίην ἐπικήριον σοι*, Angl. *let not this too much afflict thee*. " *ἐπικαίριον*, Vulg. *γῆ μορῆν, μόριος, partialis, Lex. pars vel portio terrae. P.*

326. ANTIPATRI SIDOR.—I, 1. *Ἐπὶ πόλεις*.—] Vide Cicero. pro Archiâ poëtâ, cap. 8. et Leonem Allasium de patr. Homeri: "in Gronov. Antiqq. Gr. T. x. c. 1719. sqq." Item suprâ in notit. Homer. ad p. 3.

II, 3. *Ἡμβροτε δ' ἀμφοτέρων*] *amisit autem utramque. ἡμβροτε*, non à verbo ficto *ἀμβροτέω*, (ut vulgò putant,) sed aor. 2. pro *ἤμαρτε*, ab *ἀμαρτάνω*, à *scopo aberro*, item *perdo*. Saepè occurrit apud Homerum. Vide Iliad. γ, 279. π, 336. ε, 287. al. *ἀμνην λύκος*, i. e. *λύκος ἔκτανε ἀμνην*, x. ε. λ. *πενίης ἄλετο βουκόλιον. περιῖ ἀμνηντων παυροτάτις*, i. e. *pauperis*. " *ἀμβροτέω, ἀβροτέω, ἀβροτάζω*. Π. x. 65.

5. *Πηροδέτω*.—] Ordo est: *ὁ δὲ γε ἀκτρὸς λυγῶσας ἄμμα κατ' ἀγένης ἰμάντι πηροδέτω*, Angl. *and the miserable man having made a noose at his neck with the thong of his wallet, or with his belt, κάτθανε κατ' ἀμυκῆτω καλύθη*, *died in his hut, where no lowings were heard*.

II, 1. *Ὁ πρὶν ἐγὼ*.—] De Alcimene aucupe, qui dum fundâ petit aves, in altum speculatus, ictus à dipsade perit. Qui prius, *ἰσχυρὸς*, *ἐγὼ Alcimenes et sturnum (μῆρ, ψηρός) et rapacem arcebam*, abigebam, à *semine altivolantem Bistoniam*, id est, *Thraciam, gruem*, (est enim Bistonia urbs Thraciae,) *cori seu lori, χειμαστῆρος, sustinentis saxum, tortilia membra [κῶλλα, brachia, habenas, BRODAEUS.] tendens, volucrum arcebam procul nubem*, id est, *multitudinem. καὶ τις οὐρήτειρα διψὰς ἔχιδνα παρὰ σφυρὰ ἐνεῖδα ἐκ γενύων τὸν κικρὸν χέλον θαρπὲ χήρωσέ με ἡλείου. cum quaeriam lethifera dipsae viperam iuxta talos immittens ex mandibulis amarâ bilem meae carni prisaavit me sole*. ONSOROKUS. " Vide supra, p. 59. γ, 304. p. 250. v. 127. p. 294. v. 17.

THEODORIDAE—1. *Ναυπηγὸς τῆρος ἐμὸς*] Hoc ita Latinum fecit celeberr. SAM. JOHNSON:

*Naufragus hic jaceo; fidens tamen utere velis:
Tutum aliis aequor, me perennis, fuit.*

* POSIDIPPI— 5. Νύμφας] scil. *aquarum*, poeticè; ut infra p. 328. 327. in Antipatri Thess. Ep. v. 3. Νύμφαίσι. Sensus: Non in aqua, sed in sinu matris mortis occubuit. τὸν βαθὺν ὕπνον, τῆς deep sleep. Vide Jacobs. T. viii. p. 154. P.

ΜΕΛΑΓΡΟΥ.] *Meleagri* poemata, quae Brunckius operis initio tradidit. huc in ordinem temporis reduximus: in caeteris ejus ordinem secuti sumus, qui non multum à temporum ratione abest. T. Young.

I, 1. *Εὐφορτα νᾶες*—] In hoc epigrammate auctor, qui natione Syrus erat, sed tunc temporis peregrè profectus ad Hellespontum, naves alloquitur, quae velis ferebantur ex Euxino per Hellespontum, secundum oram Asiae inferioris, usque ad Syriam. Ejus amici Phanium, quae ad oram Cariae degebat, ex adverso Coës insulae, ibi Meleagrum suum Hellesponto redeuntem anxie expectabat. Nam, ut rectè observavit T. Young, "potuit Meleager prope Hellespontum esse, undè navibus praeter Coa ituris secundus esset Boreas: quod autem pedes iturus esset intelligi potest vel figurè poeticè ob amoris violentiam, vel ut non ab Hellesponto navigaret, sed majorem viae partem pedes iret."—Immò totam viam, si Phanii domicilium non in insulâ Coa esset, sed in continente ex adverso. His ita intellectis totum epigr. rectè procedit; nec opus est ut, cum doctissimo Brunckio, indignabundi respuamus πελοπόννησον, quo pro *πειλοπόννησον* reposito, nihil, illo judice, juvatur sensus. "Qui enim," interrogat ille, "è Tyro, aut altero quovis continentis loco, in insulam pedestri itinere pervenire poterat?" Quae jam diximus continentem responsonem. Quin et ipse Brunckius addit: "Profectò non è Tyro mandata haec dedit; nam è Syriâ vela in Hellespontum facientibus secundus ventus non est Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est." Quidni igitur mandata haec dare potuisset ad Hellespontum? *Εὐφορτα νᾶες πελαγίτιδες*, *Veloces naves per mare transeuntes*, [*εὐφορτος* et *πελαγίτις* rarò occurrunt, eorum autem origo satis obvía est.] *πóρος Ἑλλης* est *Hellespontus*.—*ἦν κον ἰδῆτε ἐκ ἠπείρων κατὰ Κώαν νῆσον Φανίων δερκομένην ἐς χαροπὸν πέλαγος*, *sicubi videretis in littoribus è regione Coae insulae Phanio aspicientem caeruleum mare*. Eandem hujus loci expositionem in mentem venisse Mansoni, apud Jacobs [Animadvers. p. 95. T. vi.] observo. "Manso," inquit hic, "ut difficultatem, à Brunckio motam, expediret, interpretatur de Phanio in littoribus insulae Coe oppositae, h. e. in littoribus Cariae, fortasse Halicarnassi sedente."—quamquam aliter ipse arbitratur; et in sequentibus nihil vidit, nisi hyperbolicam desiderii significationem. Sed ad priorem meam interpretationem adhaereo, suffragante nunc Mansone; cujus nuperam Carminum Meleagri editionem [Jenae, 1789. in 8vo.] nondum vidi.

7. *Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ'*,] *si diceretis*—vult autem *si diaasis*. Nonne *ἄν εἴποιτ'*; Vide Dawes Misc. Critica. T. Young. "Sc. *εἴποιτ'* de praeterito, *εἴποιτ'* de futuro. Sed vide Dawes. p. 85. 207. 217. de optativi et subjunctivi usu. P.

327. * * Placet autem hâc adjicere elegantem hujus epigrammaticis interpretationem viri eruditissimi Bernardi Monetae, quam non antea vulgatam protulit Brunckius in Emendationibus ad sua Analecta, Vol. III. p. 313. et in quâ poëtae sententia optimè redditur, nisi in v. 3 ubi Phanion, quae in continente esse debet, ponitur in insula.

*Vekivolae pinus, quaecumque Aquilonis egentes
Hellas pontiacum finditis aere sabam,
Si mea se vobis in Coe Phanion offert
Littore, venturas prospicit undè rates,
Haec illi pro me vos pauca: Quid anxia navtam
Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.
Nulla mora, his dictis, Boreas à puppe secundus
Flabit, et ad portum lintea vestra feret.*

II, 1. *Δάκρυά σοι*—] Est hoc eplgr. carmen elegiacum in Heliodoram mortuam, quam Meleager perditè amasse videtur: (uxorem ejus putat Obsopoeus; filiam Valckenar. ad Phoen. 88. p. 33. amasiam Jacobs, p. 118.) et in hoc genere pulcherrimum quidem est. *Ἡλιοδώρα, δωροῦμαι δάκρυά σοι νέρθε διαδ ἡθουός, κ. τ. λ. Heliodora, dono lachrymas tibi infra per terram, &c.—νῦμα πόθων, μνῦμα φιλοφροσύνας, fluentum amoris, monumentum amicitias.* [Vulgò dicitur *μνῦμα* in utroque loco.]—*ὀκπερά* sumitur adverbialiter.—*ἐν φθιμένοις*, in mortuis.—*ποῦ [ἔστι] τὸ ποθεινὸν θάλος ἐμοί; πόθι est amabile meum germen? —κόνις ἔφυρε δαμαλὸν ἄνθος. pubis inquinavit hunc vigentem florem. Ἄλλὰ θε γοννοῦμαι, κ. τ. λ. At, O mater Terra! quae cuncta alis, te supplex oro, leniter amplectare tuo gremio hanc omnino flebilem.*

III, 1. *Ὀὐ γάμον*,—] In Clearisten, quae primâ nuptiarum nocte oblit, et accepit eosdem tibicines ac taedas et faces ad lectum conjugalem et sepulchrum. *Non nuptias, sed Orcum sponsalem Clearistae accepit, virginitalis vincula cum solveret. Nuper enim vespertinae tibias [de voce λωτός vide supra ad Theocr. Idyll. xxiv. 45. p. 248.] pras foribus nymphas sonabant, et thalamorum (pro thalami) plauderant postes. Matutinus autem ululatus vociferabat, ἐν δ', quis etiam (hac particulâ utimur rem aliquam exaggerantes) Hymenaeus sedatus silentio in lugubrem cantilenam mutatus est. Eaedem autem piceae, i. e. iaedae vel faces lucem praetendebant (δεδουχέτ' est praelucere, vel facem sive funale praeferre) juxta thalamum, et mortuae ad inferos ostendebant viam. Obsopoeus; mutatis mutandis. Caeterum ejusdem ferè generis est istud Shaksperei:—*the funeral baked meats Did coldly furnish forth the marriage tables.* Hamlet, Act i. s. 2." Vide supra p. 321.*

328. ARCHIAE—1. *Θρήνας*—] Narrat Herodotus morem esse apud Traucos, Thraclae populum, ut simulac natus esset infans, propinqui eum circumsedentes ploratione prosequerentur, propter mala quae vitam ingressus passurus esset, humanas omnes calamitates recensentes: hominem autem defunctum lusu atque laetitiâ lidem inhumarent, quod malis liberatus in omni futurus esset felicitate. Lib. v. 4.

4. *Ἀπριπίδης—Μόρος.*] *improvisa mors, λάτρως Κηρῶν ἑμαρως, 328*
ministra Fatorum abstulit. Hoc autem epigr. sic reddidit Hugo
Grotius:

Thraciam facta probo, qui tunc sua pignora lugent,

Cum primum cernunt de genetrice diem.

Contra felices celebrant, è limine vitae

Quos improvise turbine Parca rapit.

Innumeris nam vita malis fons est et origo:

At mors innumeris est medicina malis.

ANTIPATRI THESSALON.—1. *Ἰχθευε χεῖρα*—] Pulcherrimum est epigr. Antipatri, quod ad ista mundi tempora alludit, quandò homines convivium apparare solebant, haud multo laboris impenso. TAYLOR'S *Elements of the Civil Law*, pag. 452. De inventione molarum undis motarum agit Salmasius, [ad Script. Hist. Aug. T. i. p. 857.] statuitque eam Antipatro, carminis auctori, Thessalonicensi puta, hoc est Ciceroni aequalem. REISKE. *Cohibete manum molariam, pistrinariam.*—*Ἀγὼ γὰρ*—*Ceres enim commisit labores manuum Nymphis.*—*ἔκ. ὁ δ'*, *is autem* [axis scil.] *radiis suis tortilibus contorquet cava ponera quatuor lapidum molarium.* "Vide supra ad p. 327. Posidippi 5.—*κατ' ἀπροσάτην—τροχιήν, in sumnam—rotam.* REISKE, Anthol. p. 112. Ep. 653. *ἐλεπταῖς, circumactis.* JACOBS. P.

ALPHEI.—1. *Χειμῆρις*—] Omnibus animantibus amorem et curam quandam eorum quae procrearunt esse innatam, quam philosophi *στοργήν φυσικήν* appellant, Alpheus docet exemplo gallinae, quae hyberno tempore nive prorsus obruta, tamdiu pullos suos alis textit et fovit, donec frigore est exanimata. —*παλιννομένα, dealbata.* *τιθῆς ὄρνις, mansueta avis, i. e. gallina.* *ἐνυαλας, soporiferos.* *μέδρα*—*donec ipsam coeleste frigus peremit.* *Siquidem permansit aëris reluctatrix coelestium nubium, id est, ἐ coelestibus nubibus provenientis.* OSSOROEUS. Nam, pro *Αἰθέρος ἡδ' αἰνῶν*, vulgò legitur *Αἰθέρος οὐρανίων.* "Idcirco Brunckii lectio vel conjectura reddenda est—*aëris et saecularum reluctatrix nubium.* Jacobs conjicit—*αἰθριος, οὐρανίων*—P.

5. *Πρόκνη*—] *Ἡ μὲν τὸν Ἰεὺν σφάξασα τὸν παῖδα, ὀργισμένη 329*
τῷ πατρὶ ἡ δὲ Μήδεια τοὺς παῖδας, διὰ ἰδθονος γάμον. Schol. In-
crepat Procnen et Medeam, quae omni naturali affectu et benevo-
lentiâ exutae, suos filios crudeliter occiderunt. OSSOR.

APOLLONIDAE.—1. *Ἰχθυοθηρῆρα*] Menestratus piscator captam Phycidem cum dentibus occidere vellet, uti piscatorum mos est, exiliens piscis, gutturique illapsus hominem suffocavit. HERRIAS. Hoc epigramma idèd potissimum elegi, quòd duo ultimi versiculi narratiunculam miram continent de quodam piscatore, qui à pisculo, quem morsu interficere conabatur, suffocatus est; quòdque

309. alias ejusmodi historias recentiores, firmâ satis auctoritate comprobata, inveneram. Casus hujusce, hodiernis temporibus non ignoti, extat, praeter alia, exemplum in celeberrimi Monroi Musaeo Anatomico in Academia Edinburgensi, ubi Solea asservatur, quae hujusmodi mortem intulit. Τ. Υουνο. Ordo est: ἄγρα ἐλαυμένη ἐξ ἐκ κείης τριχός δούνακος ἄλεσεν ἰχθυοθηρητήρα Μενέστρατον, Praeda, [i. e. piscis quem capiebat,] dum traheretur scilicet equind calami, perdidit piscatorem Menestratum, ὅτ' ἐρυθρή φυσίς πλάγιος ἀμφιγανούσα φόνιον εἶδαρ ὀξείην πάγην ἐφριξε: cum rubra physcis erratico hiatu complectens lethalem escam, acutum laqueum, cohorrui: ἀγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, et, dum dentibus ejus capiebatur, ipsum interfecit, [ἀγρυμένη, quod poni videtur pro ἀγρευομένη, Brunckius solus edidit; caeteri quos viderim libri ἀγρυμένη vel ἀγρυμένη exhibent, sed nullo idoneo sensu:] θυσαμένη λάβρω ἄλματι, quam saltu violento subiisset, [Angl. having entered with a sudden spring or jerk,] ἐντός ἀλισθηρῶν φάρυγγων, ἰντρά lubricium guttur. Caeterum de hoc pisce ita Plinius: "Mutat colorem Physcis, reliquo tempore candida, vere varia. Eadem piscium sola nidificat ex algâ, atque in nido parit." L. ix. c. 26. (42.) Ad quem locum ita observavit annotator Parisiensis: "Piscis est percis simillimus: unde et à venditoribus perpetram "Perche nominatur." Tom. ii. p. 316. Edit. Paris. 1685. " V. 3. πλάγιον et Cod. Vat. et Edd. omnes; nec aliter legi debet: εἶδαρ, φόνιον πλάγιον.— ἀγρυμένη, ex Vat. Cod. Jacovs. P.

* * Extat aliud Epigramma similis argumenti, auctore Leonida Tarentino, [Br. Analect. Vol. i. p. 244. 93.] quod, quia rem tam mirificam magis confirmat, hic apponendum curavimus: una cum explanatione Vincentii Obsopoei, qui et addidit exemplum casus haud dissimilis, qui suis temporibus in Germaniâ accidit.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἑπακταῖς καλαμεντῆς
 Ἄγκρος, καὶ κίχλης καὶ θαύρου ἰχθυολεψῆς,
 Καὶ λάβρων πέρχης δελειόρακος, ὅσα τε κοίλας
 Σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίους νέμεται,
 Ἄγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήσθεον
 Δακνύζων, ὅλοην ἐξ ἀλῆς φράμενος,
 Ἐφθιτ' ἀλισθηρῆ γὰρ ὑπ' ἐκ χειρὸς ἀΐξασα
 Ὁρετ' ἐπὶ στεινὸν καλλομένη φάρυγα.
 Χῶ μὲν μηρέθων καὶ δούνακος ἀγκίστρων τε
 Ἐγγὺς ἀπὸ πνεύην ἤκε κυλιεθόμενος,
 Νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοῖρια· τοῦ δὲ θανόντος
 Γρέπωνος γριπεύς ποῦτον ἔχουσε τάφον.

In Parmidem piscatorem, qui iulide pisce arundine extracto, et mordicus apprehenso, ac lubricitate in guttur lapsa praefocatus est. *Parmis* (inquit) *Callignoti* fillus, *littoralis, summus piscator, κίχλης*, i. e. *turdi piscis, καὶ θαύρου, et scari*, [quem ex omnibus piscibus Oppianus libro primo, et ruminare, et vocalem esse testatur. Plura super hoc pisce vide in annotationibus Francisci Mastarii Veneti.] — καὶ λάβρων πέρχης, et impetuosae percae, δελειόρακος, eadem rapientis, et quaecumque cava antra petrasque submercas deprecant, captura ex prima, quando iulidem saxatilem mordicus apprehendens, exitiosam è mari sustulisset, perit. Lubrica enim quam è manibus erripisset, intravit in angustum guttur, vibrando, scilicet. Et si

quidem prope funiculos, et arundinem, et flumens expiravit (ἀπὸ ἧς 329
 πνοιῆν) dum volveretur, vel volutatus, fila quum complexisset fatalia :
 illo autem mortuo piscatore, piscator hoc aggressus sepulchrum. Non
 dissimili fato consumptus ante annos aliquot in Germaniâ quidam
 sacrificus piscandi et natandi peritissimus, qui quum in manu in
 quodam profundo gurgite percam cepisset, orique inseruisset, ut ad
 sodales enataret, perca in gulam illapsa, miserum sacrificulum in
 manibus sodalium nihil non tentantium exanimavit. OBSOPOEUS.
 Κίχλη est labrus turdus Linnaei; σκάρος labrus scarus; πέρχη perca
 marina; λούλις labrus iulis. T. YOUNG.

CRINAGORAE—I, 1. *Εταρος*—] Crinagoras hic rosas inducit blandè
 alloquentes formosam quandam anonymam, die ejus natali, appropin-
 quantibus nuptiis, tempore hyberno; et gaudentes tunc potius caly-
 ces suos rumpere, foliisque suis pulcherrimae mulieris tempora
 ornare, quàm vernum expectare solem.

3. *Σοὶ ἐπιμευθήσαντα.*] Constructio est: *ἄσμενα σοὶ ἐπιμευθήσαν
 τα τῆδε γενεθλή ἡσὶ, ἀόσοι τῆ νυμφιδίων λεχέων.* libenter tibi arri-
 dentes tuâ hac aurorâ natali, lecto geniali proxima. " V. 1. ἦνθε μὲν.
 Cod. Vat. et Reisk. JACOBS. P.

II, 1. *Θθρυάδην.*] Praeponitur hoc epigrammate fortitudo cujus-
 dam Itali Othryadae Spartano et Cynegiro, et omnibus bellicosis;
 quod in Germaniâ ereptam signifero aquillam, iterùm hostibus ex-
 tortoserit, adversario intersecto. OBSOPOEUS. *Κάλει Θθρυάδην, κ. τ. λ.
 Vocato, si vis, Othryaden Spartae magnam decus, aut Cynegirium nava-
 lem pugnatorem, aut omnium res gestas bellicas.* Omnia nimirùm ex-
 superat fortitudo Arrii.

5. *Αἰετόν*—] *ὡς ἶδε αἰετόν φίλον στρατοῦ*— ut vidit aquilam sui
 exercitiis, &c. —*αὐτίς ἀνθορεν*— rursus exsiluit è mortuis in bello in-
 teremptis; et quum interfecisset illum, qui eam ferebat, suis recuperavit
 ducibus, solus invictam consequutus mortem. Caeterùm de Othryadâ
 vide Herodot. Lib. i. 82. et Suidam in voce. De Cynegiro, Justin.
 Lib. ii. 9. et Herodot. Lib. vi. 114. uti indicavit Obsopoeus. " Vide
 Vol. I. p. 22. h. op. Scr. *αὐτίς*—Br. P.

III, 1. *Διδέ με*—] Verba sunt caprae, quae Caesari lac praebuit,
 in hoc imitata capram Amaltheam Jovis alumnam. OBSOPOEUS.
 Sic autem construe: *Καίσαρ γευσάμενός με τῆν εἴθην αἶλα παλυ-
 γυλακτοσύτην πασῶν, ὅσων οἴθατα ἀμολγεὺς ἐτένωσεν, κ. τ. λ.
 Quum Caesar me gustasset capram mammosam, omnium lacte abundan-
 tissimam, quarumcunque ubera multrale evasouavit; postquam dulcem
 sicut mel pinguedinem lactis intellexit, me etiam comitem in navi adhi-
 buit. Forsan et ego ad astra statim veniam; cui enim uber meum
 praebui, ille minor ne tantillum quidem est Aegiocho Jove.*

* * Imitatus est clarissimus Sam. Johnson, de caprâ Josephum
 Banks (qui in historiam naturalem ejusque studiosos insignia bene-
 ficia et contulit et confert) in longis navigationibus comitatâ. T.
 YOUNG. En versiculos, ad quos alludit amicus noster ingeniosus, ex
 operum Johnsoni editione, quam procuravit Arthurus Murphy,
 [Vol. I. p. 185.] desumptos: [Vol. xi. p. 396. 1787.]

VERSUS, collari caprae Domini BARKS inscribendi.

*Perpetui ambitū bis terrā praemia lactis
Haec habet altrici capra secunda Jovis.*

330. LOLLII BASSI—1. *Μήτε με*—] Laudes mediocritatis, ubi sententiae occurrunt ferè eadem atque in Ode illà notissimà Horatii, quae inscribitur, Ad Licinium. L. ii. 10. *Rectius vives, &c.*

4. *Καὶ μᾶλα*—] *et maxime mensuram quae sufficit ego amplector.* De Agr. vid. Vol. I. ad p. 19. n. 6. "*κράξιος*—Ion. *res humanae.* P.

6. *Εἰδὼ τινές*—] Totum epigramma est exquisitum; sed huic ultimo versiculo inest aliquid, quod animum mirè permulcet.

GAETULICI—1. *Παῖδα πατῆρ*—] *Πατὴρ Ἀλκων ἀθρήδας παῖδα σφιγγθέντα, x. τ. λ. Pater Alcon filium conspicatus constrictum, &c.* "*Ἀλκων*—Vide supra p. 84. v. 97. et ita Jacobs. P.

5. —*παρὰ δρυὸς*] *ἔθηκε φαρέτρην, x. τ. λ. posuit pharetram prope hanc quercum, monumentum et bonae fortunae, et in jaculando peritiae.* "*Apud vel ad quercum suspensam, puteum.* Nomen est Cnaeus Lentulus Gaetulicus. P.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ—I, 1. *Ἡ κήρη,*] Vulgò inscribitur hoc epigr. *Εἰς Διογένη.* celeberrimum scil. philosophum, cujus historia satis nota.

2. *Μᾶζα,*] *κλιθεῖσα ὕδατι, maza subacta aqua.* Erat autem *μᾶζα* farina ex hordeo imprimis tosto, subacta humore aliquo, aquà scil. vel oleo, vel lacte, &c.—hic aquà, ad denotandam paupertatem Diogenis. [Vide Vol. I. ad p. 49. n. 1.] Mavult Brunckius *φραθεῖσα* quàm *κλιθεῖσα*.

3. —*δορῶ κυνί*—] *sapienti cani, i. e. Diogeni philosopho cynico, μέτρα ἀρχία βίωσι quod satis est vitae. κῆν [i. e. καὶ ἐν] τοῦτοις—sed etiam in his, &c. Τί καὶ σὲ μάτην, δότρακον, ἡχθορόρον; Quid, testa, mihi opus erat te onus supervacaneum portare?*

II, 1. *Ἀ καλόν,*] ἄ adverbium admirantis. Apes poeta alloquitur admirans earum in conficiendo melle industriam et dexteritatem ΟΥΒΟΡΟΕΥΣ. "*ρεῦμα, fluentum, i. e. mellis, ἀποκόνητον ἐν αἰθέρι.* P.

2. *Ἀπλαστοὶ*] Codices omnes et editiones antiquae αἱ *πλαστὰὶ χειρῶν.* Primus Stephanus *κηρῶν.* Aliam emendationem tentavi. ἄ*πλαστοὶ χειρῶν, manibus hominum non factae, sed quas sibi ipsae construunt apes, cellae.* ΒΑΥΚΚ.

331. 5. —*τόθι*—] *ubi apes suam fontem distillant—δαμυλές ἐξ ὀλίγοι σκήνευς, abundè è parvo umbraculo. [σκήνευς, Dor. pro σκήνεος, σκήνους, à σκήνος.] χαίραις—gaudete sanctae, et in floribus pascimini, volucres nectaris aetherei confectrices.* "*σκήνος, tentorium, tabernaculum, ir de corpus, quod Jacobs hic reddit, ut in Sacr. Scrip. item abscare, in Hederic. P.*

LEONIDAE ALEXANDRENI—1. *Μάντις,*] Vituperat Leonides astro

logos, tanquam vanos et falsa praedicientes, quorum obstetrix fuerit insipientia, mater vero audacia, quippe qui propriam ignobilitatem perspectam non habeant. *εἰκαίης, vanus. μαιώδατο, obstetricata est. Οἰσοροεὺς. ἀκλείην, dedecus et infamiam vestram. ΒΡΟΔΑΕΥΣ.*

ΑΥΤΟΜΕΔΟΚΤΗΣ—II, 5. *ἔαθον δ' Ἐπίκουρον ζητεῖν μίτην, κοῦ τὸ κενόν, ubi vacuum sit, καὶ τίνες αἱ μονάδες, et qui sint atomi. Ep. I. ad verbum reddendum. P.*

ΑΡΙΣΤΟΦΗΣ—1. *Ἀμπελῖς*—] In hoc epigrammate describitur quaedam vetula vinoso baculo innixa, quae quum clam appropinquasset ad lacum musti, poculum ingens secum afferens, quo vinum ex illo hauriret, ad poculum implendum se inclinans, praiceps in lacum volvitur et extincta est. *Ἀμπελῖς*, nomen proprium, ἢ φιλάκρητος, *meri amans, ἤδη ἐρειδομένη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐπὶ, κ. τ. λ. jam labascentem suam senectatem sustentans baculo viae duce, ἦλθε λαθροδία ἐπὶ νεοβλιβῆς πόμα ληνοῦ Βάκχοιο, τὸιτ clam ad recens expressum laticem lacus Bacchi, [Angl. went secretly to the newly pressed liquor in a wine vat,] πληρομένη κυκλωπεῖην κύλικα impletum impenensam calicem. Brunckius edidit— ἀπὸ ληνοῦ—Πῶμα πιεῖν κύκλω πληρομένα κύλικα et sic ad locum annotavit: “Depravatum est secundum distichon, quod, etiamsi scripseris ἐπὶ ληνόν, et πληρομένη, non undequaque emendatum erit. Scriptum in cod. πόμα κύκλω πιεῖν. In his verbis ulcus est:” —quod T. Young felicissimè sanavit, reponendo *κυκλωπεῖην*, [Angl. *huge, fit for a Cyclops,*] quod in lectionem codicis, *κύκλω πιεῖν*, cujus nullus est sensus, facile mutari posse putavit. xv autem hic brevis est. Vide Theocr. xi. 7. supra, p. 233. et Aristoph. Nub. 333. edit. Br. Caeterum πόμα, quod vulgo *operculum* sonat, idem est interdum ac πόμα, *potus, liquor, latex*: uti ostendit H. Steph. sub voce πόμα: quod et ex analogiâ verum: nam πίνω, *bibo*, in perf. pass. est πέπομαι vel πέπωμαι.*

5. *Πρὶν δ' ἀρῆσαι*—] *Sed antequam hauriret, vacillans manus defecit, atque illa, tanquam vetus navis demorsa, merum subiit profundum. Euterpe autem ponendum curavit corpus defunctae mulieris sub sepulchrum lapideum, vicinum locis apricis vinum redolentibus, i. e. vicinum vineae.*

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΙ—II, 1. *Ἡράθης πλουτῶν*—] *Amore captus fuisti dives, Socratices. Ubi notandum ἐρῶμαι in v. pass. ab ἐράω, amo, significare (non amor sed) amore tensor. [Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. et Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 1.] Sic autem haec Latine fecit celeberrimus Georgius Buchananus.*

*Dives eras, et amator eras: nunc pauper, amore
Es liber, praesens ô medicina fames.
Quae te delicias dulcemque vocabat Adonis,
Menophilæ, nomen nunc rogat illa tuum.
Qui genus? unde domo? jam te docet usus, opinor,
Quod cui res deerit, nullus amicus erit.*

AEILLIANI—1. 'Ελκε τάλαν—] De matre, quae ferro jugulata, infantem filium ad sugendum iuvitat. *Trahe, ó missile, à matre, quae non amplius mammam emulgebis: trahito postremam scaturiginem mortuae. Jam enim gladius deficit spiritus, sed matris charitas et in inferno sobolem nutrire vel curare didicisti.* ONSOROEVΣ. Sequens Web- bilii versio Anglica laudatur in libello eleganti suprà citato: *Essay on the Principles of Translation*, p. 156. edit. 2dae.

*Suck, little wretch, while yet thy mother lives,
Suck the last drop her fainting bosom gives!
She dies:—her tenderness survives her breath,
And her fond love is provident in death.*

333. APOLLINARI—1. *Αν μὲν ἀπόντα*—] Hic significat adulatorem in ore aliquem laudantem, plus detrimenti afferre, quam detractorem. Notabis autem loquutionem Graecam, *ἴσθι κακῶς με λέγων*. ONSOROEVΣ. —*οὐδὲν ἀδικεῖς με* Durissima caesura,— quid substitutum nescio. T. YOUNG. H. Grotius sic vertit:

*Si de me absenti loqueris malè, nil nocet: at si
Praesentem laudas, te malè scito loqui.*

ONESTAE—1. *Αμβαίνων Ἐλικῶνα*—] Commendationem laboris et sedulitatis hoc epigr. complectitur: quod arduus labor sapientiae dulcissimum fructum hominibus non instrenuis retribuat. Versicali juvenibus diligenter discendi, quos sic transtulimos:

*Fessus es ascendens Heliconam, sed inde repletus
Dulcia Pegasei pocula fontis habes.
Est sophiae via dura: sed alta cacumina nactus,
Tandem Pieridum munera grata feres. ONS.*

Sic Hesiodus: Oper. et D. 287, sqq.

*Τὴν μὲντοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλίσθαι
Ῥηϊδίως· ἐλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθει ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα θεοὶ προκάρουθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατο· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος ὄμιος ἐπ' αὐτῆν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον ἐπήν δ' εἰς ἀκρον ἴσηται,
Ῥηϊδίη δ' ἤπιωτα πέλει, χαλεπή περ ἰούσα.*

LUCIANI—II, 1. *Παιδὸς με*—] Puer loquitur, vetans ne quis ipsius mortem defleat, propterea quod tametsi parùm temporis vixerit, parùm etiam malorum hujus aerumnosae vitae gustaverit. Est epigramma multae elegantiae. ONSOROEVΣ. "III. 1. *εὖ πράττοισάν, fortunatis, felicibus.* P.

LUCILLII—I, 1. Πανὶ φιλοσπλήγγι,] In Marcum venatorem, qui, 334 nullā praedā captā, ipsos canes Pani et Nymphis suspensos dedicavit. φιλοσπλήγγι, anatori cavernarum. οὐρεοφοιτάδι, frequentantibus montes. θυφόντιδι, quibus aprī interfecti sunt. Idem. "ἔνδον, in antro puta. JACOBS. Ἀραδραΐδες, ἅμα δρυὶν. P.

II, 1. Πύγχος ἔχων—] Tale quam rostrum habes, &c. Angl. *With such a snout as that, do not thou go, &c.*

3. —ὡς Νάρκισσός,] De Narcisso vide Coll. Gr. Min. ad p. 30. n. 22. Lepidissimum quidem epigr. Narcissus se in fonte conspiciatus mortuus est: tu quoque, si idem facis, morieris, sed ob causam toto coelo differentem.

III, 1. Τὰς τρίχας,] Crines non tinxisti quidem, sed nigros emisti ἐπρίασθ, —α, —ω, imperf. sicut aor. 1. med. Vide supra p. 133. v. 658. ἐπίστω et Vol. I. p. 106. l. 24. ἐδύνω. P.

IV, 1. —ὁ κλινικός—] Medicus Marcus heri tetigit lapideum Jovem, et quavis lapis et Jupiter est, hodiē effertur. Contumelia acerba in malos Medicos. "Nempe, Jupiter mortuus effertur sepellendus. Infra, IX. Magnus, medicus.—renunciaturus etiam mortuos. Vide Br. Ana. T. II. p. 304. ubi Magnus Medicus talia dicit de Galeno, scil. vivos detinuisse ab Acheronte. P.

CEREALII—I. Οὐ τὸ λέγειν—] Auctor haec epigrammate carpit 335 et deridet quandam rhetorculum, verba inusitata, obscura et obsoleta affectantem, dicens hanc non veram esse rationem declamandi; sed oportere mentem verbis subicere, et phrasin communiorem facere, ut quae dicat ab audientibus intelligantur. Nam παραδῶμα, non insignia hoc loco verba intelligenda sunt, sed monstruosa potius, et ignota, et à quotidiano sermone abhorrentia. OBSOPOEUS.

2. —μελετᾶν—] Hujusmodi infinitivos sine *ι* subscripto scribi volunt Grammatici quidam, inter quos doctus Gallicus Nov. Methodi auctor, [p. 227. edit. Paris. 1754.] quia χρυσοῦν, non χρυσοῖν. Sed libri omnes impressi contra hoc faciunt. T. YOUNG. εὐζήτως μελετᾶν, est felici aliorum imitatione declamare. κάρκαιρε, κοναβελ, ὀλξει, κλαίρις, verba sunt HomERICA; et ponuntur hic, ut loquantur Grammatici, materialiter. OBSOPOEUS. "Non reddenda." Hoc epigr. sic imitatus est H. Grotius:

*Itala protuleris si quinque recondita verba,
Non ideo prudens atque disertus eris:
Nec Maro continuo fiet qui dicat aequal,
Et eujum, quianam, forsit, et indigetes.
Mentem praecipue poscit sibi pagina; verba
Talia, quae possint absque labore capi.*

NIGAMCHI—I. Εἰς Πόδον—] De quodam quaerente ex voto
VOL. II. 31

Olympico, num feliciter sit in Rhodum navigatorus. Responsio satis evidens est; et continet salsam vituperationem astrologorum.
"Olympicus nomen proprium. P.

336. PALLADAE—II, 1. 'Ο Ζεύς—] Hoc ita reddidit H. Grotius :

*Ab Jove pro flammâ data nobis altera flamma est
Femina, at ô si non illa, nec illa foret.
Sedari tamen illa potest citò : femina nunquam,
Undique inardescens, undique semet alens.*

- III, 1. Πάθαν 'Ομηρος—] Ita hoc vertit H. Grotius :

*Femineum genus omne nocens. Ita censet Homerus :
Grande malum moecha est, grande pudica malum.
Multas esse neces Helene dat adultera : verùm
Casta dat et multas Penelopea neces.
Ilias immensum carmen versatur in undâ ;
Unaque Odysseas femina materia est.*

337. VI, 1. Σκηνή πᾶς ὁ βίος,] Ita hoc expressit Sam. Johnson :

*Vita omnis scena est ludusque : aut ludere disce
Seria seponens, aut mala dura pati.*

- VII, 1. Ελπίδος] Expressum videtur ex anonymo. Br. 639. [Vol. III. p. 286.] T. Youko. Distichon anonymi sic se habet :

*Ἐλπίς καὶ οὐ Τύχη, μέγα χαίρετε τὸν λιμὲν ἔδρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν παίζετε τοὺς μετ' ἐμῆ.*

Quod quidam sic Latine reddidit :

*Inveni portum ; Spes et Fortuna valete :
Nil mihi vobiscum ; ludite nunc alios.*

- "Ver. 4. 'Τθροιστήν—] Contumeliosas paupertati d'vitiis fugio, sive aversor. P.

"THEODORI—1. 'Ερμοκράτης—] Hermocrates nari ;—χαρίζεσθε, tribuimus longiora—breavioribus—JACOBS. Vide supra p. 335. Ammiani II. 2. μικροτέρην. P.

338. AGATHAE—I, 1. Σπυῦδων εἰ φιλέει—] Simulato quodam discessu, dicit cognosse se amari ab amicâ suâ, his verbis. *Propereans nunc amaret me perdiscere pulchra oculis Ereutho, tentabam cor illius figmento astuto. ΟΥΒΟΡΘΕΥΣ. Ibo in peregrinam quandam, dixi, regionem. Mans autem, pulchra puella, [ἀρτικος Salmasius reposuit, è Vat. procul dubio, membranâ. Vulgò legitur λέξω et in versu praecedenti ἐπὶ πῶ χθόνα, pro τῶ, ἔργην, χθόνα. ВУВСК. ἀρτικος, per Sys-*

tolen pro ἀρτίπους, est epitheton pulchritudinis, quasi dicas, *integer pedibus*. Sic Odyss. β, 310. καλός τε καὶ ἀρτίπους, *pulcher et sanus pedibus*. Sermo est de Marte, in opposito ad claudum Vulcanum, et minus formosum.] nostri recordationem habens amoris. Vel, ut T. Young, *Mans integra, nostrique amoris memor*.

6. — καὶ εὐπλέκτου βότρυον ἔρηξε κόμης,] ἔρηξε, licentiā pro ἔφηξε. T. Young. *et bene compositas cincinnum discerpit comas*.

7. — ἐγὼ δέ—] *ego autem, τις ὡς βραδυπειθήης, ut qui aegre pertenuis fuerim*. [Sic Theocr. i. 85. — δύσερός τις—καὶ ἀμάχανος ἰσού.] ὀμματι θρυπτομένῳ— *oculo delicato annui me mansurum. Felix quod ad amorem sum: γὰρ δέδωκα εἰς μεγάλην χάριν τοῦτο, ἐδ πάντων ἐμενέαινον ἀνύσαι*. [Brunckius ante πάντων subaudit μάλλον.] Angl. *For I granted, as a great favour, what of all things I was eager to accomplish*.

II, 1. Σοὶ, μάκαρ—] *Tibi, beate capripes, in locum editum prope littus, hircum hunc aliquis dedicavit, O duplicis dux venationis, marinae scil. et terrestris. ἀγέτα, Dor. pro ἡγέτα, ab ἡγέτης, dux*. "Pan.

2. Τὸν τράγον.] Hoc ex certissima emendatione viri longè omnium doctissimi R. Porson reposui. Mss. τὸν τράγον δὲ δις ὅσας ἀγέτ' ἀθηροσύνας. Br. τὸν τράγον ἐκ διδύσας ἀνθετο ἀθηροσύνας. Subauditur ἔνθετο ἀνέθηκέ τις— *nempe in littore suspendi*. T. Young. "Versus inter 2. et 7. pro parenthesi habendi sunt. Vide Jacobs. P.

3. — καστορίδων—] καστορίδες sunt canes Spartani, canes Amyclaei; nam Amyclae urbs Laconica in qua educati Castor et Pollux. εὐδαε est vox Homerica; 3. sing. aor. 2. inserto υ, pro εαδε, Aeol. et mutato spiritu pro ἦδε, à verbo ἀδέω, unde ἀνδάνω, *placere*. [Vide Iliad. ξ, 340. ρ, 647. et Odyss. π, 28.] ἐν ὄδοις, *in undis. καλαμεντής κάμων, piscator laborans. πείσμα μογεῶν σαγηνόβωλον, funis eorum qui cum aerumnâ jaciunt sagenam*. "εὐδαε—vide supra p. 106. v. 1083. p. 253. v. 7. ubi Perf. Med. esse dicitur. Vide et Heyn. Iliad. ad loca citata, et i, 173. Excurs. i. ad ε. v. 203. ii. τ. v. 384. Haec vel aor. 2. vel perf. med. esse videntur, prout loca postulant. P.

7. Αἰθετο δὲ Κλεόνικος,] Cleonicus autem ille erat qui dedicandum curavit— hircum scil. supradictum; [ἀνθετο sine augm. pro ἀνέθετο et in voce med. ἀνατίθεμαι reddi potest dedicandum curo,] ἐπέε καὶ ἦνε πόντιον ἄγραν, *quoniam ille perfecit venationem marinam, et lepores saepe sectabatur*.

PAULI SILENTIARI—I, 1. Οὐτε ῥόδον—] Pulcherrimè Propertius: [Lib. i. Eleg. ii.] *Quid juvat ornato procedere, vita, capillo? Et tenues Cod veste movere sinus? Aut quid Oronted crines perfundere myrrha?* &c. T. Young. Et pulcherrimè Thomsonus: [Autumn, v. 204.] — *Loveless Needs not the foreign aid of ornament, But is, when unadorn'd, adorn'd the most*. Quod putat T. Young è Plauto expressum: *Pulchra mulier nuda erit, quam purpurata, pulchrior*. Most. Act. i. Sc. iii. 131.

2. — λιθόβλητων,] λιθόβλητοι κεκρύφαλοι sunt vittae vel redimitiva lapidibus pretiosis, seu gemmis, ornata. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 5.

3. — οὐδέ—] Ordo est: οὐδέ χρυσοῦ κομίζεσθαι ἀγλατήν ὅσῃ ἀπεκρίθησθαι τριχός.

5. — ὑάκινθος] *hyacinthus*, nomen floris et herbae, est etiam, ut 339

339 hic, nomen gemmae coloris hyacinthini. *Ἰνδοῦν ὀφθαλμῶν, Indica gemma*: de qua vide Plin. Lib. xxxv. cap. 6. (L. xxxvii. c. 9. 41.)

6. —*ταῶν*] Pro *οἶν*. *λογαίδες, oculi*. Vide Suidam et Hesychium hac voce. BRUNCK.

8. —*κεστός ἐστὶ Παφίης*.] *Cestus est Veneris*. Vel sunt *Cestus Veneris*, i. e. haec quae proximè memorantur eandem habent potestatem quam *Cestus Veneris*; vel revera sunt quae Homerus hoc nomine appellat. [Vide *Iliad*. ξ, 214.] De *ἔφω*, vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113. "*ἦθος, indoles. mores. ἦθος ἀρμονία, morum suavitatis, venustas,—mores grati*."—Vulgatum *ἐνθεός* ex Vat. Cod. in "*ἦθεός* mutatum. Hoc servavit etiam Suid. in *κεστός*." JACOBS. Ex *ἐνθεός ἀρμονία* Grotius vertit *Corporis aetheriam compagem*. P.

9. *Τούτοις πάθειν*—] *Omnibus his ego opprimor: oculis tuis solis demulceor, in quibus blanda quaedam spes degit*. Haec autem ita optimè reddidit H. Grotius:

*Nec sertis rosa dulcis eget; nec veste decord,
Gemmiferis opus est nec tibi reticulis.
Candidior rubri baccæ tu littoris: aurum
Provocat impexæ gratia flava comas.
Ardentes spargit radios hyacinthus, ab Indis
Qui venit: est oculis sed minor ille tuis.
Corporis aetheriam compagem et roscida labra,
Haec Veneris cestum, si voco, jure voco.
Omnibus his pereo: sed enim solantur ocelli;
Constituit sedem spes ubi blanda suam.*

II, 1. *Παλγνία*—] Hic vita hominum eleganter comparatur ludo talario, vel ejusmodi cuivis. *Omnia haec quidem lusus sunt. At Fortunae diversus impetus temerariis his jaculis ruit, &c.* "An, —temerariis his jactibus similis est? *ἐμπερηής, similis, ἐμπερῶμαι, similis sum*. Lex. Hed. &c. Vel feror. P.

5. *Δίντομεν δὴ*—] Angl. *Truly that man is entitled to our praise, who, both in Life and at play, sets proper bounds to his joy and his grief*. Haec ita interpretatus est H. Grotius:

*Lusus, ais, sunt haec: sed in his fortuna triumphat,
Nec quàm tesserae plus rationis habet.
Aspicis humanae casus in imagine vitae;
Tam subito victor, tam citò victus eris.
Magnus is, in vitâ pariter lusuque, dolori
Ponere qui novis lætitiæque modum.*

III, 1. *Καλὰ τὰ παρθενίης*—] Ita hoc reddidit H. Grotius.

*Virginitas pretiosus honor: sed vita periret,
Si foret in cunctis virginitatis amor.
Legibus uxorem socia tibi: sic dabis orbi
Pro te hominem, purus turpis adulterii.*

Atque ita Sam. Johnson:

*Pulchra est virginitas intacta: at vita periret,
Omnes si vellent virginitate frui.
Nequitiam fugiens, servatâ contrahe lege
Conjugium, ut pro te des hominem patrus.*

IV, 1. *Ὀνόμαί μοι ...*] *τί δὲ τοῦτο*; an ut intelligatur—*δέλ λέγειν*; T. Youko. Certè, vel tale aliquid. Silentarius hic bene deridet vanas et magnificas inscriptiones, quae saepè adhaerent “saxis cinerum custodiibus” obscurorum hominum. Vide suprâ ad p. 324. Callim. II.

V, 1. *Ἐνθάδε Πιερίδων*—] In hoc epigrammate poeta alludit ad Sarcophagum, qui cineres Homeri continere dicebatur; et qui tunc temporis, imperante scil. Justiniano, in insulâ Io adhuc existere credebatur. Cujusdam Sarcophagi reliquiae in urbe Petropoli hodie asservantur, nuper illuc à Classe Russicâ ab insulâ maris Aegaei advectae, quae hujus ipsius Sarcophagi putantur. Vide suprâ Notarum p. 9.

3. *Ἐὶ δ' ὀλίγη*] *Et si insula, quam sit parva, tantum cepit virum,* [*χαῖδε*, sine augm. pro *ἔχαδε*, aor. 2. à *χανδάω*, *capio*, “et *χαίω*.”] *ne hoc mireris, &c. etenim errans soror quondam Delos* [Vide Coll. Gr. Min. p. 46.] *excepit Apollinem Latonae filium à doloribus Matris.* Caeterum lubet hic adjicere *ἔλεγσον* istud, quod in Homeri honorem, diu post mortem ipsius, Ius incolae scripserunt. [Vide Vitae Homeri Herodoto vulgò adscriptae cap. 12.] (36.) “Br. Ana. T. III. p. 256. Anon. 500. 501.. P.

*Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαλα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἠρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὀμηρον.*

NOTAE IN EPIGRAMMATA ANONYMA.

I, 1. *Καλλιόπη*—] In caeteris quos vidi libris editis, post versum 340. septimum, inseritur alius, viz. *Ἀρμονίην πᾶσαισι Πολύμνια δῶκεν αἰδαῖς*: quod supervacaneum est: nam videtur fuisse consilium auctoris, quicumque fuerit, singularum Musarum inventa singulis versibus absolvere. “At in muneribus Musis tribuendis minime inter se conveniunt veteres. JACOBS. Infra, II. *ἦν δὲ παρέλθη, οὐτως δ' βαυδὸς χρόνος*, scil. *Idem*. P.

III, 1. *Μη μύρα*—] *χαρίζομαι* hic regit accusat. cum dat. et simpliciter significat *δωροῦμαι*. Vide H. Steph. ad vocem.

3. *Ζῶντί μοι, εἰ τί γ' ἔχεις*,] In lapide legitur: *εἰ τι θεῖς*. “[*εἰ τις χεῖς*. J.]” Sed *θεῖω* vix est in usu nisi in aor. — Satis mihi visum reponere *εἰ τί γ' ἔχεις*. BRUNCK. Sed *γς* otiosum videtur; quare malo lapidis lectionem. T. Youko. *τέφρα*—] *cinerem auctoris inebrians*, nihil aliud nisi *idum facies*. Sic, in Evang. Joan. ix. 6 *ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος*. Vide Coll. Gr. Min. p. 78. (104.) Anacr. iv. “Vivus loquitur.—Marmoris auctoritas in hac re nulla. Solebant enim seriori tempore,—vetera Epigrammata cippis insculpere. JACOBS.—*εἰ τι θέλεις χάρισαι*. Vat. C. et Plan. Idem, et BOSCH.

IV, 1. *Ἡ ῥίς*—] De quodam, qui habuit valdè grandem nasum, quem ad multos usus idoneum instrumentum esse dicit. Extat dialogus in puerilibus colloquiis ab Erasmo ex hoc epigrammate lepidè et jocosè formatus, ex quo facilè haec verba intelligis. OSOROSUS. Hoc epigr. satis quidem ridiculum, ita vertit H. GROTIUS:

Castoris est nasus lituus cum stertit, et idem
 Cum metitur falx est, cum foditurque liga.
 Anchora navigiis, vertendo vomer in arvo,
 Hamus apud pisces, fuscina coenipetis.
 Indè dolabra rates pangentibus, ascia fabris,
 Marra est agricolis, marculus ante fores.
 Castore viventum nemo est instructor, unus
 Cui suus officium nasus ad omne valet.

341. V, 1. Ἰσὰ θεῶν—] *Tempia deorum aperta sunt bonis hominibus,*
 [ἀναπέπταται, pro ἀναπεπέπταται. Vide Vol. I. ad p. 214. n. 10.
 χρεια, ὄς, contr. οὔς. Vox Ion. idem notans, quod ἡ χρεια.]

2. τῆς ἀρετῆς—] οὐδὲν ἄγος ἤματι τῆς ἀρετῆς, nullum scelus
 tangit virtutem. De ἀπτομαι, tango, vide Vol. I. ad p. 39. n. 8. et
 de sor. in hoc sensu, ad p. 19. n. 6. " ἄγος saepe offensio est adver-
 sum ritus et caeremonias. Vide Vol. I. p. 38. l. 25. P.

3. Ὅστις δ' οὐλοῦν ἤτορ,] ἔχει scil. T. Young modestè proponit:
 φτειν δ' οὐλοῦν—quod minime aspemandum. " Sed οὐλοῦν ἤτορ de
 persona dici potuit, ut κακή φροῖν, πονηρὸς νοῦς, et similia. JACOBS. P.

4. —σῶμα διαινόμενος.] Angl. by sprinkling thy body. " Hanc
 conjecturam Eldikii recepit Brunckius pro vulgata corrupta, Ψυχὴν
 ἐκνίψας σῶμα μαινόμενον. P

IX, 1. Λάδας τὸ στάδιον—] In Ladam cursorem, cujus tanta vel
 tam divina erat celeritas, ut dicere impossibile esset utrum saltavit
 an volavit per stadium.

3. Ὁ ψόφος—] Distichum hoc posterius restitui ex duobus paro-
 diis, Nicarchi xvii. Br. T. ii. p. 355. et Incert. Br. cvi. Ἰθραμον, è
 conjecturâ. T. ΥΟΥΚΑ. Ingeniosè admodum. Hoc Incerti scriptum
 est in quendam Periclem cursorem, cujus tanta erat segnitias, ut in-
 certum esset utrum moveret an sederet. *Strepitus ad carceres au-
 diebatur, alius victor coronabatur, et Pericles ne digitum quidem pro-
 gressus erat.* Quod hyperbolicè dictum. Graeca sic se habent:
 [Tom. iii. p. 171.]

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' Ἰθραμεν, εἴτ' ἐκάθητο,
 Οὐδείς οἶδεν ὅπως δαιμόνιος βραδυτής.
 Ὁ ψόφος ἦν ὑβληγγος ἐν οὐασι, καὶ στεφανοῦτο
 Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

Visum est adjungere istud quoque Nicarchi: lepiddissimum quidem
 id, et ridiculum satis: mediocriter autem Graecè docto non egens
 interpretia.

Ἰητρος τὴν γραῦν εἴτ' ἔκλυθεν, εἴτ' ἀπέκρυξεν,
 Οὐδείς γινώσκει δαιμόνιον τὸ τάχος.
 Ὁ ψόφος ἦν κλυστῆρος ἐν οὐασι, καὶ στεφανοῦτο
 Ἡ σορός, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φακὸν ἠδὲ τρέψιδαν.

342. XV, 1. Ἐν νεὸς ἀλλὰ πένης.] Hoc Ita vertit S. Johnaous

*Me miserum sors omnis habet; florentibus annis
 Pauper eram, nummis diffusit arca senis;
 Quis uti poteram, quondam Fortuna negavit,
 Quis uti nequeo, nunc mihi praebet opes.*

XVI, 1. *Οἶνος καὶ*—] Hujus epigrammatis duplicem paraphrasin lubet apponere; indicante T. Young. *Balnea, vina, Venus corruptunt corpora nostra. Sed faciunt vitam balnea, vina, Venus.* Anth. Lat. *Wine, women, warmth, against our lives combine. But what is life without warmth, women, wine.* DARWIN. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*; Vol. I. p. 10. et Vol. II. p. 51. " S. 8. p. 110. 8vo. 1735.

XVII, 1. *Ἦᾶν τὸ περιττόν*—] Ita Sam. Johnsonus :

343

*Quod nimium est, fit ineptum; hinc, ut dixere priores,
Et mellis nimio fellicis amaror inest.*

XX, 1. *Ζεὺ βασιλεῦ,*] Vide Vol. I. ad p. 208. n. 4.—*καὶ εὐχόμενοι καὶ δνεύκτοις*, Angl. *whether we pray for them or not.* " Plato. Alcib. n. T. v. p. 85. Bipont. p. 143. Steph. T. II. P.

XXII, 3. *Ὀδὲ δνομ'*—] Extat, inter multa splendidissima antiquae artis monumenta, apud Carolum Townley, Homeri caput Balis effossum eximiae pulchritudinis. Basi recentiori inscripta est pars hujus epigrammatis. T. ΓΟΥΝΑ. *Μή ποτε σῶν*— *Nunquid tuorum carminum gloriam Homerus habet?*

XXIII, 1. *Τοῦτό τοι*—] Putat vir egregius T. Burgess, doctissimum Joannem Jortin [cujus vide Lusum Poëticis] respexisse hoc venustum epigramma in parte posteriore sequentis inscriptionis pulcherrimae :

Quas te sub tenerâ rapuerunt, Pacta, juventâ,
O, utinam me crudelia fata vocent :
Ut linquam terras invisaque lumina solis ;
Utque tuus rursùm corpore sim posito.
Te sequar ; obscurum per iter dux ibit eunti
Fidus Amor, tenebras lampade discutens.
Tu cave Lethaeo contingas ora liquore ;
Et cito venturi sis memor, oro, viri.

Penultimum autem distichon posui ultimum; ad mentem ejusdem laudati amici; quod, sine dubio, effectum auget elegantissimi poematis. Vide *An Essay on the Study of Antiquities. 2d Edit. p. 59.*

XXIV, 1. *Ὀδὲ θῆρες, Ἠρώτη*—] Apud Gruterum, p. 703. Gorium Tom. II. p. 119. Epitaphium est puellae octennis. BAUNCK.

5. *Ὀδὲ χειμῶν*—] Ita apud Shaksperium : *Fear no more the heat of 344.
the sun, Nor the furious winter's rages.* T. ΓΟΥΝΑ. " *Cymbeline, IV. 2.*

* * Non aegrè feret Lector benevolus, si hisce in Epigrammata notulis adjecta invenerit duo poemata ejusdem amici, qui plerosque horum flosculorum ex Anthologâ Brunckianâ decerpenti laborem in se humanissimè suscepit. Prius expressum est è dramate nobilissimo Shaksperii, [*King Lear, Act. I.*] *Hear, Nature, hear; &c.* nuperque in opere eleganti editum, Johannis Hodgkîa Calligraphiâ

Graecá. Lond. 1794. Posterioris argumentum sumitur à re levioris generis; sed utrum vera an ficta nil interest. Elegans est epigramma, et ab auctore conscriptum, dum apud Caledonios degeret; quorum quidem regio—"Círrhá procul et Parmesside lymphá." Minus vero non ignota.

ΘΩΜΑ ΝΕΟΤ.

I.

ΑΑΑ ὃ νέμουθα τῶν βροτῶν κρίτη Φύσις,
 Άκουε δὴ νῦν ταύδε πατροφίας ἀράς·
 Ω δαίμον, εἶγε προὔτιθου βλάστας ποτὲ
 Ἐκ τοῦδε τέρατος ἐξαναστῆσαι τέκνον,
 Γνώμην μεταγνώθ', ἐπεσάγουσ' ἀπαιδίαν 5
 Ἀδαινε κῶλα τεκνοποιᾷ νηδύος,
 Ἔχει δὲ μήποσ' ἐξ ἀπνεκτοῦ σώματος,
 Τέκνον πεφυκὸς γηροβοσκὸν εἰδίδειν
 Εἰ δ' ἔστ' ἀνάγκη τήνδε τεκνοῦσθαι βρέφος,
 Ἀσπαργον αἰεὶ καὶ πικρᾶς χολῆς γέμον, 10
 ῥυτίδας ἀέρουσ ἐγχαραττεῖτο ταχὺ
 Μήτρὸς μετάπω, πανταχοῦ λῦπην φέρον·
 Δάκρυα δὲ θέρω' ἀπ' ὀμμάτων σταζόντ' αἰεὶ
 Ἀλοκᾶς βαθείας ἐντάμοι παρηδέ·
 Κηδῶν δ' ἀπάντων, τῶν τε μητρῶν πόνων 15
 Καταφρονεῖτο καὶ καταγελάτω τέκος·
 Ὅπως ἐκαυρῆ τήσδε τῆς ἀμαρτίας,
 Παθοῦδά τ', διπὲ περ, σαφῶς ποτ' ἐκμάθη,
 Ὅσῳ πάθῃμ' δεῦτερόν ἐστι δῆγματος
 Φονίου δρᾶκοντος, ἢ τέκνων ἀχαριστία. 20

II.

Χθὲς μέλι μοι προφέρεσκε Καλιθονέε ἢ χαριέσσα
 Τούτου μὲν μέλιτος μηδέν, ἔφη, ἐθέλω.
 Ἄλλ' ἀπὸ σῶν χειλῶν ἐθέλω μέλι· κἄτ' ἐβλήθη,
 Κἴη γλύκιον τὸ φέλημ' εἰκοσάκις μέλιτος.

FINIS.

CORRIGENDA.—Vol. I. Praef. p. xii. med. *αἰτίαισι* l. *αἰτίαισι*.
 Text. p. 49. 17. *τοφεύειν* l. *τοφεύειν*.—p. 52. 32. *δδός* l. *δδός*. Haec,
 et alia, quae notata erint, corrigere proponimus.

T 21 22 23 24

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be
taken from the Building

MAR 1 3 1917

